virtual-project.eu
VOLKER
KUTSCHER
MOARTEA TĂCUTĂ
Gereon Rath #2

VOLKER KUTSCHER

Seria: *Gereon Rath*

Volumul 2

MOARTEA TĂCUTĂ:

al doilea caz al comisarului Gereon Rath

Original: *Der stumme Tod*.
Gereon Raths zweiter Fall (2009)

Traducere din limba germană de:
MĂDĂLINA TVARDOCHLIB

virtual-project.eu

LEBĂDA NEAGRĂ
the publishing house

2021

„Vocea artistului se auzea foarte bine prin difuzor,
iar particularităţile lingvistice nepotrivite filmului sonor
pot fi cu uşurinţă remediate”.

Film-Kurier (1929)

„Va servi filmul sonor celor neînsufleţiţi?
Dragul meu public, doar de noi depinde cui îi va servi”.

Fritz von Unruh (1929)

„*What have I become*?
My sweetest friend
Everyone I know
Goes away in the end
You could have it all
My empire of dirt
I will let you down
I will make you hurt”.

Nine Inch Nails (1994)

I

Vineri

28 februarie 1930

Capitolul 1

I se părea că raza de lumină dansează mai neastâmpărat şi mai sălbatic decât în mod normal. Într-un final, pâlpâiala ei s-a potolit şi a început să capete o formă.

Trăsăturile blânde ale feţei se conturau pe ecran doar cu ajutorul luminii.

Faţa ei.

Ochii i se deschid.

Şi îl privesc.

Femeia era sculptată din şi în lumină pentru eternitate şi salvată astfel de efemeritate. Putea să o aducă la viaţă oricând, să o facă să lumineze camera sumbră, să-i lumineze viaţa întunecată. Viaţa sa. O viaţă a cărei întunecime dezolantă nu mai poate fi luminată decât de raza jucăuşă proiectată pe ecran.

Îi vede pupilele dilatându-se. Le vede pentru că ştie. Ştie exact ceea ce simte. Ceva străin şi cunoscut totodată. Se simte aşa de apropiat de ea, aproape la fel de apropiat cum s-a simţit în momentul în care a filmat-o, imprimându-i astfel pentru totdeauna imaginea pe celuloid.

Îl priveşte şi înţelege. Crede că înţelege.

Îşi prinde gâtul cu mâinile de parcă i-ar fi teamă că se sufocă.

Nu o doare prea tare, ci observă doar că ceva e diferit.

Că lipseşte ceva.

Vocea ei.

Vrea să spună ceva, dar nu mai poate.

A scăpat-o de vocea falsă, de acea voce insuportabilă care nu-i aparţine. A eliberat-o de acea voce care a pus subit stăpânire pe ea ca o putere străină şi malefică.

Ochii ei exprimă mai multă mirare decât groază. Nu pricepe că el o iubeşte, că a acţionat aşa doar din dragoste pentru natura ei adevărată, angelică.

Dar nici nu contează ca ea să înţeleagă.

Deschide apoi gura şi totul e ca înainte. O aude într-un final din nou. Într-un sfârşit, îi aude din nou vocea! Vocea ci adevărată, care este eternă şi pe care nu i-o mai poate lua nimeni. Vocea ei se află acum în afara timpului şi nu mai are nimic de-a face cu mizeria şi banalitatea prezentului.

Vocea care l-a fermecat atunci când a auzit-o pentru prima dată în felul în care îi vorbea doar lui, deşi mai erau mulţi alţii în jurul său.

Putea cu greu să suporte felul în care îl privea. A văzut ce e de partea cealaltă. Nu va mai dura mult şi îşi va pierde echilibrul.

Momentul în care se prăbuşeşte la pământ.

Deodată, privirea i se schimbă.

Se vede în ochii ei că a intuit moartea care se apropie.

Ştia că va muri.

Că va muri acum.

Fără cale de întoarcere.

Moartea.

Este în ochii ei.

A sosit.

Capitolul 2

Bărbatul îmbrăcat într-un costum elegant, închis la culoare, i-a zâmbit impasibil femeii în rochie de mătase verde.

Ţinea o mână în buzunar, iar în cealaltă, un pahar de coniac. Acesta n-a schiţat absolut niciun gest, nici măcar n-a clipit atunci când femeia în rochie de seară s-a oprit la doar câţiva centimetri în faţa sa.

Răsuflarea-i tăiată făcea mătasea verde să tresalte.

— Am auzit bine? i-a spus ea printre dinţi.

A sorbit o înghiţitură de coniac.

— Privindu-vă urechile fermecătoare pot doar cu greu să-mi imaginez că n-aţi auzi bine.

Surâsul său s-a transformat într-un zâmbet larg, amuzat.

— Deci chiar credeţi că vă permit să mă trataţi în felul acesta?!

Mânia ei părea că-i face plăcere. Cu cât ea se înfuria mai tare, cu atât zâmbetul lui devenea mai insolent. A făcut o pauză, de parcă ar fi trebuit să-şi cântărească bine răspunsul.

— Cred că da, a spus el, dacă nu mă înşel, acesta este exact modul în care îi permiteţi domnului von Kessler să vă trateze, nu-i aşa?

— Nu cred că asta vă priveşte pe dumneavoastră, dragul meu *conte* Thorwald!

A privit amuzat cum ea şi-a pus mâinile în şolduri. Un fulger a luminat fereastra.

— Acesta nu este un răspuns, a spus el şi a privit în paharul de coniac.

— Este *acesta* un răspuns suficient pentru dumneavoastră?

A ridicat mâna dinainte să-şi ducă propoziţia la bun sfârşit. El a închis ochii, în aşteptarea palmei peste obraz, dar n-a mai simţit lovitura. Un strigăt puternic, care părea că vine dintr-o altă lume a fost suficient ca să îngheţe totul într-o clipită.

— Tăiaţi!

Pentru o fracţiune de secundă, cei doi au rămas nemişcaţi şi ar fi putut lesne să fie confundaţi cu o fotografie. Apoi, ea a lăsat mâna în jos, el a deschis ochii, ambii au întors capul şi au privit înspre întunecimea care începea odată cu o pardoseală murdară de beton, aflată la marginea parchetului pe care stăteau ei. Şi-a mijit ochii privind în peretele de lumină şi a reuşit să vadă doar neclar bărbatul care stătea pe scaunul pliant, cel care stricase totul atunci când a rostit acel cuvânt. Bărbatul s-a ridicat, şi-a agăţat căştile de scaun şi a intrat în cercul de lumină. Era sportiv, purta o cravată legată neglijent şi mânecile cămăşii suflecate. Vocea sa era catifelată acum.

— Betty, îngeraşul meu, ai spus ultimele cuvinte în direcţia greşită, a spus el. Nu te-ai auzit în microfoane.

— Microfoanele, microfoanele! Jo, nu mai vreau să aud nimic despre asta! Asta nu mai are nimic de-a face cu filmul!

O scurtă privire cu colţul ochiului a fost suficientă pentru a-l face pe sunetistul aflat la butoane să se înroşească.

— Filmul, a continuat ea, filmul este format din lumină şi umbră. Nu trebuie să-i explic eu asta marelui Josef Dressler! Faţa mea pe celuloid, Jo! Efectul artei mele nu e transmis prin... *microfoane*!

A accentuat ultimul cuvânt. Suna de parcă vorbea despre un nou tip de insectă, deosebit de scârboasă. Dressler a tras adânc aer în piept înainte să răspundă.

— Betty, ştiu că nu ai nevoie de vocea ta, a spus el, dar asta e de domeniul trecutului. Viitorul începe cu acest film! Viitorul vorbeşte!

— Ce prostie! Sunt mulţi alţii care nu au înnebunit încă şi mai fac filme ca lumea, fără microfoane. Crezi că marele Chaplin se înşală? Cine ştie dacă filmul sonor nu e doar o altă modă după care aleargă cu toţii acum, dar care va fi curând dată uitării.

Dressler a privit-o uluit, de parcă n-ar fi fost ea cea care a vorbit.

— *Eu* ştiu asta, a spus el, noi, toţi cei de aici, ştim asta. Şi *tu* ştii asta. Filmul sonor e făcut pentru tine, iar tu eşti făcută pentru filmul sonor. El te va face cu adevărat mare, trebuie să faci doar un singur lucru: să-ţi aminteşti să vorbeşti în direcţia corectă.

— Să-mi amintesc! Trebuie să *trăiesc* un rol atunci când îl joc!

— Sigur, trăieşte-ţi rolul, dar vorbeşte în timpul acesta în direcţia lui Victor şi dă-i palma doar după ce ţi-ai terminat de spus replica.

Betty a dat din cap aprobator.

— Şi nu-l mai lovi aşa de tare ca la probe. Trebuie doar să-l atingi. Nu trebuie să auzim palma, ci doar trăsnetul.

Au râs cu toţii, inclusiv Betty. Supărarea îi trecuse şi atmosfera pe platoul de filmare era din nou plăcută. Doar Jo Dressler putea să facă aşa ceva şi tocmai acesta era motivul pentru care Betty îl iubea.

— Aşadar, haide să o luăm de la capăt!

Regizorul s-a întors la locul său şi şi-a pus căştile. Betty s-a întors la poziţia de lângă uşă; Victor a rămas în faţa şemineului, dar şi-a reconstruit expresia de la început. Ea s-a folosit de intervalul de timp în care agitaţia încă mai domnea în spatele culiselor pentru a se concentra la rol. Era angajata unui hotel şi trebuia să suporte consecinţele faptului că a pretins, de dragul şefului ei, că e fiica unui milionar. Trebuia să se arate indignată de ceea ce insinua acest escroc pe care va trebui să-l sărute la sfârşitul scenei. Totuşi, acest escroc se va dovedi a nu fi arogant, ci modestia întruchipată.

Microfoanele şi camerele erau din nou pornite şi tăcerea s-a lăsat în atelier. Acum, domnea o linişte mormântală, ca de biserică.

Clapeta pentru film a pus capăt liniştii.

— *Furtuna dragostei,* scena 53, a doua versiune!

— Acţiune! l-a auzit pe Dressler.

Victor a început din nou să-i arunce tot felul de vorbe neobrăzate, iar ea s-a lăsat din nou pradă mâniei. Mânia ei special ticluită pentru film. Chiar dacă ştia mereu exact unde se află camera de filmat, putea totuşi să se comporte ca şi cum niciun ochi de sticlă nu-i urmărea mişcările.

A ajuns pe poziţia marcată în faţa şemineului şi l-a înfruntat pe Victor. Un microfon mare îi atârna deasupra capului. A încercat să-l ignore, exact aşa cum făcea şi cu camerele de filmat. Trebuia doar să-i vorbească lui Victor şi atunci vorbea simultan şi în microfon. Jo avea dreptate. Chiar era foarte

uşor. Şi-a dat seama că juca bine. Dacă Victor nu gafa acum, ceea ce din nefericire trebuia să ia mereu în calcul, atunci ar fi terminat imediat. A văzut bliţul care a venit chiar la momentul potrivit şi apoi s-a lăsat pradă ritmului propriu. A numărat încet în timp ce rostea ultima replică din scenă:

— Este *acesta* un răspuns suficient pentru dumneavoastră?

Acum.

Palma a urmat la momentul potrivit.

A simţit cum i-a atins faţa. Iar a dat prea tare! Ei, Victor va supravieţui, iar cearta lor va părea şi mai reală.

Abia apoi şi-a dat seama că ceva nu era în regulă.

Nu s-a auzit niciun tunet.

În loc de tunet s-a auzit sunetul unei bucăţi de metal căzând pe jos.

A închis ochii. Nu! Te rog, nu!

Nu încă o altă problemă tehnică! Nu tocmai acum, când a jucat atât de bine!

Ba da, chiar asta era.

— La naiba! l-a auzit pe Dressler înjurând. Tăiaţi!

Chiar şi cu ochii închişi, şi-a dat seama că lumina s-a schimbat. A simţit lovitura încă dinainte să deschidă ochii. Simţea ca şi cum un ciocan imens ar fi lovit-o la umăr, braţ şi ceafă. A fost o singură lovitură puternică. Când a deschis ochii, era întinsă pe jos. Ce s-a întâmplat? A auzit cum ceva a trosnit şi şi-a dat seama că acea trosnitură venea de undeva, din corpul ei, unde ceva trebuia să se fi rupt. A fost copleşită de o durere atât de brutală, că a văzut negru în faţa ochilor. A văzut schelele metalice de sub acoperişul studioului, faţa îngrozită a lui Victor care s-a holbat la ea înainte să dispară din câmpul ei vizual.

A vrut să se ridice, dar nu a putut. Voia să plece de acolo pentru că simţea cum ceva îi arde faţa şi părul. O durea toată partea stângă a corpului. Nu putea nici măcar să-şi mişte capul. Ceva o ţintuia la pământ şi o ardea. Toată fiinţa ei se revolta împotriva durerii, dar picioarele nu voiau să-i dea ascultare şi nu se mai mişcau. Nu mai putea să-şi mişte nicio părticică a corpului, care refuza să o asculte şi se comporta precum o armată care se răzvrăteşte. A simţit mirosul părului pârlit şi al pielii arse. A auzit pe cineva urlând, dar a constatat, iritată, că era chiar vocea ei. Cu toate acestea, avea senzaţia că altcineva striga. O persoană chinuită de durere, care nu mai voia să se mişte, care putea doar să urle necontenit şi care nu mai avea nimic de-a face cu ea.

Faţa lui Victor s-a întors, dar chipul acestuia se transformase într-o grimasă. Ochii lui larg deschişi o priveau fix, iar gura îi era contorsionată în mod bizar. Chipul său nu mai semăna deloc cu cel al eroilor cărora le dădea

viaţă în filme. L-a recunoscut abia atunci când a aruncat apă asupra ei. Apa a părut să rămână suspendată preţ de o eternitate. Tot atunci şi-a dat seama că e ultimul lucru pe care-l va vedea vreodată.

Şi-apoi totul s-a transformat în lumină, într-o lumină strălucitoare care o înconjura complet. Ba, chiar mai mult de atât. Ea însăşi era lumina şi, pentru o fracţiune de secundă, a văzut mai clar ca niciodată şi a ştiut că aceasta era lumina care o face să se prăbuşească în întuneric pentru totdeauna, fără să mai existe cale de întoarcere.

Capitolul 3

Sch. s-a apărat cu îndârjire. Cu toate acestea, „Baumgart" a forţat-o să stea pe spate şi a încercat să-i dea jos lenjeria. Atunci când l-a ameninţat că va striga dacă nu-i dă drumul, „Baumgart" i-a răspuns batjocoritor că n-are decât să ţipe. Oricum nu o auzea nimeni aici. În lupta care a urmat, Sch. i-a spus că ar prefera să moară decât să fie la voia lui, la care „Baumgart" i-a răspuns: atunci, urmează să mori...

— Mai doriţi şi altceva?

— Atunci urmează să mori, a bolborosit el.

— Poftim?

Rath a ridicat ochii din ziar. Chelnerul stătea în dreptul mesei sale, având în mână o tăviţă plină de veselă murdară.

— E-n regulă, a spus Rath. Nu e nimic important.

— Pot să vă mai aduc şi altceva?

— Momentan, nu, mulţumesc! Mai aştept pe cineva.

— Foarte bine.

Chelnerul a luat ceaşca goală de cafea şi a plecat. Rath a privit în urma sa, studiind modul în care acesta echilibra tăviţa în timp ce trecea printre rândurile de scaune. Încet, încet, cafeneaua se umplea. În curând, va trebui să apere scaunul liber pe care-l mai avea la masă.

Întârzia. De obicei nu întârzia. Oare n-a înţeles despre ce e vorba? Sau nu venea tocmai *pentru că* a înţeles despre ce e vorba.

N-ar fi trebuit să-l sune la birou. Pur şi simplu, nu a înţeles. Voia să-i facă o favoare, aşa cum voia mereu să-i facă câte o favoare de care nu avea nevoie şi pe care nu i-o ceruse nimeni. Din acelaşi motiv a vrut să meargă cu

el la Resi. „Trebuie să-ţi placă petrecerea de carnaval pentru că eşti din Renania”, a remarcat ea atunci când i-a arătat biletele pentru balul mascat.

Fasching! Cuvântul în sine era de nesuportat! Aşa numeau cei de aici carnavalul. Rath intuia ce-l aştepta: costumaţia obligatorie, vinul obligatoriu, buna dispoziţie obligatorie, te iubesc obligatoriu, obligatoriu vom fi împreună pentru totdeauna.

Nefastul apel telefonic i-a amintit adevărul neîndurător pe care-l ştia deja despre Kathi: era o cunoştinţă de la Revelion, iar relaţia cu ea a înaintat prea mult în noul an.

A cunoscut-o cu puţin timp înainte de miezul nopţii, au ciocnit în cinstea Anului Nou şi, fiind deja puţin ameţiţi, s-au sărutat spontan. S-au îndreptat apoi împreună spre bolul cu punci, unde un pişicher le spulbera tuturor entuziasmul de a începe un deceniu nou, spunându-le că vor trebui să mai aştepte până în 1931 căci, matematic vorbind, 1930 era ultimul an al deceniului douăzeci.

Rath a clătinat din cap şi a umplut paharele cu punci, în timp ce Kathi îl asculta fascinată pe binecuvântatul matematician cu avânt de misionar. A trebuit să o smulgă de lângă matematicianul enervant şi să o conducă înapoi spre terasa de pe acoperiş, unde cei adunaţi la petrecere admirau focul de artificii ce se întindea pe cerul de deasupra cartierului Charlottenburg. S-au retras într-un colţ întunecat şi a sărutat-o din nou, în timp ce oamenii din jurul lor râdeau şi strigau, iar rachetele de artificii şuierau şi trosneau. A sărutat-o pasional până ce a auzit un strigăt de durere scurt, dar ascuţit. Îi sângera buza. A fost aşa de surprins în primul moment, că a început să-şi ceară scuze. Kathi a început să râdă şi l-a tras înapoi, mai aproape.

Kathi a interpretat comportamentul lui drept pasiune, dar ceea ce-l mâna, de fapt, era o furie, o iritare de nedescris. Chiar şi mai târziu, când l-a invitat în mica ei cameră de la mansardă, s-a zbânţuit de parcă nu mai pusese mâna pe o femeie de o sută de ani.

Kathi a interpretat zbenguiala drept *a face dragoste,* iar mânia drept *pasiune*.

Kathi s-a înşelat şi în ceea ce priveşte „urmările” Revelionului. Ea numea iubire acel lucru care exista între ei. Era ceva pentru care el nu putea să găsească niciun nume. Chiar dacă totul a început cu focul de artificii de pe acoperiş şi cu speranţele pentru viitor, relaţia lor n-a avut, încă de la început, niciun viitor. A simţit acest lucru încă din timpul primelor săruturi, cu toate că alcoolul şi hormonii înlăturau orice urmă de chibzuială. A ştiut acest lucru şi în dimineaţa de după Revelion, atunci când ea i-a adus cafea proaspătă la pat, privindu-l îndrăgostită.

S-a bucurat mai întâi de mirosul cafelei, apoi i-a văzut chipul îndrăgostit. A băut cafeaua şi i-a zâmbit obosit. Prima minciună. Prima din multele care au urmat. Fără să vrea să o mintă şi chiar fără să-şi dea seama uneori că o minţea în acel moment. Cu fiecare zi care trecea, minciunile sale deveneau mai mari şi mai greu de suportat. Ar fi trebuit să-i spună de mult.

Mai devreme, când a vorbit cu ea la telefon, şi-a dat seama ce avea de făcut. A fost nevoit să-i asculte vorbăria care trăda o veselie forţată. Kathi i-a vorbit despre balul mascat, despre întâlnire, felul în care se vor distra, despre costume şi despre alte lucruri irelevante. Venise momentul să pună, în sfârşit, capăt acestei relaţii, dar nu la telefon şi cu atât mai puţin la telefonul de serviciu. În timp ce vorbea cu ea, Rath a privit în direcţia lui Gräf, care frunzărea concentrat nişte acte la masa de alături, şi s-a hotărât să o invite pe Kathi la Uhlandeck, să stea de vorbă fără prea multe ocolişuri.

— Ce treabă ai pe Ku'damm când noi ar trebui să mergem în Schöneberg? a întrebat Gräf fără să ridice privirea din acte.

— Tu mergi în Schöneberg.

Rath i-a dat secretarului criminalist cheile de la maşină şi s-a îndreptat apoi spre Uhlandeck. Kathi nu-şi făcuse încă apariţia, deşi lucra foarte aproape de locul întâlnirii.

Rath a deschis din nou *Kriminalistische Monatshefte*, revista pe care o citea înainte să vină chelnerul. Chestorul Gennat, şeful său de la Alexanderplatz, relata despre o anchetă spectaculoasă, care a avut loc în Düsseldorf. Era vorba despre o serie de omoruri oribile, care rămăseseră neelucidate. Gennat a trimis câţiva colegi din Berlin, aleşi toţi pe sprânceană, ca să dea o mână de ajutor poliţiei din Düsseldorf. Rath a refuzat să meargă, deşi ştia că acest refuz îl va dezamăgi pe Buddha. Ştia, de asemenea, că îşi punea singur beţe în roate. Să fii ales de Gennat era o onoare şi nu puteai să refuzi, pur şi simplu. Cu toate astea, până şi tatăl său l-a sfătuit să nu se întoarcă în Renania, chiar dacă se presupunea să meargă la Düsseldorf, şi nu la Köln. Engelbert Rath considera că o întoarcere ar fi fost prea periculoasă. Tot ceea ce aranjaseră cu un an în urmă s-ar fi dus pe apa Sâmbetei dacă LeClerk şi ziarele sale aflau că Gereon Rath lucrează încă la poliţie.

Era de-a dreptul enervant! Criminalul în serie din Düsseldorf era cel mai spectaculos caz din Prusia ultimilor ani: în decurs de doar câteva luni, au avut loc nouă omucideri, pe lângă încă alte câteva tentative. Poliţia din Düsseldorf a pornit de la premisa că era vorba de un singur făptaş, ceea ce a provocat o isterie incontrolabilă în oraş. Lui Gennat nu îi erau pe plac asemenea concluzii pripite, aşa că a căutat să descopere particularităţile fiecărui caz. Dosarul ucigaşului în serie din Düsseldorf era ca şi făcut pentru ziarele cu apariţie lunară. Gennat relata în fiecare ediţie mersul anchetei,

care, în ciuda ajutorului competent al echipei berlineze, nu prea se urnea din loc. Având în vedere lipsa de rezultate concrete, Gennat s-a hotărât să descrie cu acribie victimele: nouă morţi, patru persoane cu răni grave, precum şi alte cinci cu răni uşoare. Toate aceste cazuri au fost înregistrate în decursul a doar câteva luni, în zona Düsseldorf. Menajera în vârstă de 26 de ani, *Sch.*, a cărei soartă era descrisă de Gennat cu lux de amănunte, a supravieţuit, cu răni grave, şi asta doar pentru că făptaşul a fost întrerupt.

Rath a citit toate articolele în timp ce veghea la bunul mers al lucrurilor la Alex, ocupându-se doar de mărunţişurile cu care-l însărcina comisarul-şef Böhm. În absenţa sa, Gennat i-a încredinţat tocmai buldogului conducerea Serviciului Omoruri. Pentru Gereon Rath, asta însemna că va trebui să se ocupe doar de chestiuni plictisitoare sau, în cel mai bun caz, de cazurile pe care nu voia să le preia nimeni, precum acela al Isoldei Heer. Cu două zile în urmă, femeia a dat drumul la cuptorul cu gaz, fără să-l aprindă. Sinuciderile presupuneau multă muncă, dar era absolut garantat că pericolul de a deveni faimos ocupându-te de un asemenea caz era inexistent. În momentul de faţă, existau mai mult decât suficiente asemenea cazuri. Sinuciderile păreau să se bucure de popularitate în iarna aceasta. De cele mai multe ori, erau anchetate de secţiile locale de poliţie, dar mai erau şi câteva, puţine la număr, care ajungeau până la Alex şi tocmai acestea aterizau pe biroul lui Gereon Rath.

Era o muncă deprimantă.

Rath a frunzărit revista şi a căutat unde rămăsese înainte de venirea chelnerului.

> *În acel moment, Sch. a simţit o lovitură subită de cuţit sau o tăietură la gât şi a strigat tare după ajutor. A avut impresia că a auzit un răspuns imediat la strigătele ei de ajutor. „Baumgart" a înjunghiat-o din nou, rănind-o grav la spate. Aşa cum s-a spus de mai multe ori, în acest moment s-a rupt vârful pumnalului, care a rămas blocat în spatele victimei...*

— Apel telefonic pentru comisarul Rath!

Un băiat se plimba printre rândurile de mese, ţinând în mână un semn de carton pe care scria cu litere mari „telefon".

— Comisarul Rath este rugat să vină la telefon!

Rath a avut nevoie de câteva secunde pentru a-şi da seama cui i se adresa, apoi a ridicat mâna de parcă s-ar fi aflat la şcoală. În timp ce valetul se îndrepta spre masă, câţiva clienţi şi-au întors capul în direcţia sa.

— Dacă binevoiţi să mă urmaţi...

Rath a lăsat ziarul pe masă, ca să indice că era ocupată. În timp ce urmărea băiatul cu semnul de carton spre cabinele telefonice, se întreba dacă cea care-l suna era Kathi. Dacă aşa voia ea, atunci trebuia să rezolve lucrurile telefonic.

— Cabina doi, a spus băiatul.

Erau două cabine telefonice construite din lemn închis la culoare şi sticlă. O lampă mică era aprinsă deasupra celei de-a doua cabine. Băiatul a arătat spre numărul doi, de lângă lampă.

— Ridicaţi, pur şi simplu, receptorul, a spus el. Vi s-a făcut deja legătura.

Rath a intrat şi a închis uşa. Învălmăşeala vocilor din local nu se mai auzea aproape deloc. A luat receptorul în mână, a tras adânc aer în piept şi a răspuns.

— Rath? Dumneavoastră sunteţi? În sfârşit!

— Domnule comisar-şef? a întrebat Rath mai mult ca să se afle în treabă.

Un singur om lătra astfel la telefon. Comisarul-şef Wilhelm Böhm.

Buldogul avea un fler infailibil de a-l prinde pe picior greşit.

— Pe unde umblaţi, dom'le? Ar trebui să vă informaţi mai bine colaboratorii! Domnişoara Voss nu ştia să-mi spună ce faceţi în Vest!

— Isolde Heer, a îndrugat Rath, sinuciderea ei a fost confirmată. Raportul este aproape gata şi îl veţi primi mâine dimineaţă, la prima oră.

— Şi dumneavoastră v-aţi alăturat cercurilor literaţilor? Sau de ce vă scrieţi rapoartele în cafenea?

— Un martor lucrează în apropiere şi a propus acest loc de întâi...

— Ei, bine, nu contează. Lăsaţi-l baltă pe acest martor neimportant, luaţi-l pe asistentul criminalist...

— ... secretarul criminalist...

— ... şi mergeţi la Marienfelde, la Atelierul Terra. A avut loc un accident soldat cu o victimă. Tocmai ce a fost anunţat. Colegii de la Secţia 202 ne-au cerut sprijinul. Lucrurile sunt ceva mai complicate decât au crezut în primă instanţă.

Sau colegii de la Secţia 202 sunt îngrijoraţi că vor trebui să lucreze ore suplimentare, s-a gândit Rath.

— Un accident, a spus el. Sună palpitant. Despre ce fel de atelier este vorba?

— Terra. E un platou de filmare. Cineva a căzut de pe o schelă sau ceva de felul ăsta. Am trimis o maşină să vină să vă ia. Colegii ştiu drumul.

— Nu-mi rămâne decât să vă mulţumesc.

Böhm s-a prefăcut că nu a remarcat sarcasmul lui Rath.

— Ah, domnule comisar, a spus el, ar mai fi ceva.

La naiba! Nu e bine să-ţi enervezi şeful!

— Da?

— Înmormântarea acelui Wessel are loc mâine la ora cinci. Aş vrea să mergeţi să supravegheaţi puţin lucrurile. Discret, desigur!

Desigur! Evident că buldogul a găsit ceva cu care să-i strice sfârşitul de săptămână! Combinaţia era perfectă: o sarcină lipsită de orice fel de satisfacţii, care trebuia rezolvată, în mod ideal, sâmbătă după-amiaza, când avea liber, şi care în mod garantat nu avea niciun fel de importanţă pentru desfăşurarea ulterioară a investigaţiei!

— Şi ce anume ar trebui să observ acolo, domnule comisar-şef? a întrebat Rath.

Din punctul său de vedere, nu avea niciun sens să meargă în ziua următoare la cimitir, mai ales că era vorba despre un caz foarte politizat, care fusese clarificat de mult. Această înmormântare putea să prezinte interes pentru Poliţia Politică, dar nu şi pentru Departamentul A.

— Nu trebuie să vă explic cum funcţionează Criminalistica, s-a răţoit Böhm în receptor. E o chestiune de rutină! Mergeţi şi fiţi cu ochii pe ei!

— Desigur, domnule comisar-şef!

Nu a mai fost nevoie să-şi ia politicos la revedere, căci buldogul îi trântise deja receptorul în nas.

Deşi supravegherea funeraliilor victimei unei omucideri era parte a rutinei la Departamentul A, se ştia că înmormântarea va fi în acelaşi timp o manifestaţie politică şi că nu va aduce lămuriri suplimentare într-un caz care era deja absolut clar. Cu câteva săptămâni în urmă, un proxenet a tras un glonţ în gura unui tânăr *SA-Führer,* care o eliberase pe una dintre „fetele" lui. Proxenetul se afla de şase săptămâni în arest şi mărturisise deja totul, insistând însă că a fost vorba de legitimă apărare. Asta deşi intrase cu forţa în apartament, însoţit fiind de câţiva prieteni comunişti. Victima a murit duminică, iar ziarul *Angriff,* coordonat de Goebbels, l-a transformat pe tânăr, care plătise cu viaţa dragostea pentru o curvă, într-un sfânt, într-un martir al mişcării, într-un *martor de sânge,* cum spuneau membrii mişcării *völkisch*. Pentru că spiritele erau încinse şi era de aşteptat să aibă loc încăierări între nazişti şi comunişti, poliţia a pregătit câteva sute de ofiţeri. Böhm voia să-l trimită tocmai în acest infern. Poate spera că vreun nazist sau comunist îl va împuşca din greşeală.

Rath a rămas la telefon, a sunat în Schöneberg şi l-a găsit pe Gräf încă în apartamentul familiei Heer. La nici cinci minute după aceea, se afla pe trotuarul de la Uhlandeck şi aştepta. Kathi tot nu-şi făcuse apariţia. Oricum, era prea târziu pentru o discuţie.

Böhm i-a refuzat plăcerea de a folosi maşina de la Omoruri. Un Opel verde aştepta cu motorul pornit, oprit paralel cu celelalte maşini parcate pe

Ku'damm. Atunci când l-a văzut pe comisar, secretarul criminalist Czerwinski a reuşit să-şi ridice corpul rotofei de pe scaunul din dreapta şi să deschidă portiera din spate. Asistentul criminalist Henning se afla la volan. Rath a oftat. *Plisch und Plum,* cum erau numiţi la Alex cei doi colegi, erau de nedespărţit. Aceştia nu erau tocmai cei mai ambiţioşi funcţionari de la secţie şi probabil că din acest motiv Böhm îi tot punea pe capul lui. Când Rath s-a îngrămădit pe scaunul din spate, Henning şi-a dus mâna la pălărie. Locul din maşină era aglomerat de câteva prăjini lungi şi solide, precum şi de o cutie. Rath a înjurat.

— Ce e asta?

— Aparatul foto, a răspuns Henning, nu încape în portbagajul nenorocitului de Opel!

— Ar fi încăput în maşina de la Omoruri!

Henning a ridicat apologetic din umeri.

— Böhm are nevoie de ea, a spus el.

— Ca să meargă la Aschinger sau pentru ce?

Henning a râs din obligaţie, de parcă ar fi existat o regulă nescrisă care îi cerea să râdă când un comisar făcea o glumă. Asistentul criminalist a apăsat pe acceleraţie imediat ce Czerwinski şi-a reluat locul în dreapta. Opelul s-a întors cu un scârţâit din cauciucuri şi a ajuns pe banda care mergea în sens opus. Rath a dat cu capul de capotă şi a început să înjure din nou. Atunci când maşina a cotit pe Joachimsthaler Straße, a avut senzaţia că a zărit în oglinda retrovizoare paltonul roşu pe care-l purta Kathi.

Capitolul 4

Atelierul de film se afla foarte aproape de Pferderennbahn. Henning a parcat chiar lângă un Buick aflat în curte.

Gräf s-a grăbit. Perspectiva de a lucra la altceva decât o sinucidere cauzată de depresie, fie şi un simplu accident, parcă i-a dat aripi. La urma urmei, era un accident pe un platou de filmare. Poate că se vor întâlni cu Henny Porten.

Un gard lung, din cărămidă, împrejmuia terenul. Adevăratul platou de filmare se afla la mică distanţă de şosea şi arăta precum o seră supradimensionată. Ca un munte de sticlă. Clădirea făcea o impresie cam deplasată în mijlocul arhitecturii industriale prusace, complet lipsită de ornamente. Un poliţist de la Secţia 202 păzea intrarea discret, astfel încât uniforma sa albastră să nu poată fi văzută din stradă.

— Pe aici, domnilor! a spus el când Rath i-a arătat legitimaţia.

Bărbatul a arătat spre o uşă mare de oţel şi a adăugat:

— Colegul dumneavoastră este deja înăuntru.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Rath. Ştim doar că a fost un accident.

— O actriţă a fost lovită chiar în timpul filmărilor. Mai multe nu ştiu nici eu.

Cineva gâfâia în spatele lui Rath. Henning se opintea cu aparatul foto pe care reuşise între timp să-l scoată din Opel. Poliţaiul le-a deschis uşa de oţel, iar asistentul criminalist slăbănog a învârtit camera, astfel încât stativul voluminos să încapă pe uşă. Rath şi Czerwinski l-au urmat.

Geamurile uriaşe, care făceau clădirea să arate ca o seră, aveau draperii grele, care acopereau şi pereţii. Henning, încărcat cum era, trebuia să aibă grijă pe unde calcă, fiindcă pe podea erau împrăştiate o mulţime de cabluri. Rath se mişca grijuliu. Spaţiul era ticsit cu aparatură tehnică. Pe stative erau reflectoare, iar printre ele era şi o cutie cu vitralii, care amintea de un confesional lipsit de ornamente. Rath a recunoscut silueta unei camere de filmat în spatele unui geam gros, bine lustruit. O a doua cameră de filmat se afla, cu tot cu trepied, într-o cuşcă metalică, din care nu ieşea decât obiectivul. Alături, era un panou de control cu aspect futurist, cu nenumărate comenzi, tuburi şi lumini care se aprindeau intermitent, pe care zăcea o pereche de căşti. Un cablu gros pornea din panoul de comandă, iar alte cabluri mai subţiri erau conectate la un fel de furcă, pe care atârnau două microfoane negre-argintii, ce pluteau ca doi păianjeni graşi deasupra unui salon. Podeaua era lipsită complet de cabluri şi tehnologie. Parchet scump, mobilier din lemn de cireş închis, chiar şi un şemineu – arăta similar unei camere elegante de hotel, care s-a pierdut unde nu trebuie. Mulţimea de oameni făcea şi ea o impresie deplasată în mijlocul acelei eleganţe: smokinguri alături de salopete de muncă. Singura persoană care purta un costum de seară potrivit decorului stătea puţin într-o parte, pe unul dintre scaunele pliante din jurul parchetului, aflate lângă reflectoare şi cabluri. Un bărbat blond îşi ascunsese faţa în mâini. O femeie tânără, îmbrăcată într-un costum gri-şoarece, voia să-l mângâie şi se aplecase deasupra lui. Îi lipise capul de burta ei cenuşie. Din când în când, omul plângea puternic. Toţi cei din grupul de pe parchet vorbeau atât de încet, de parcă erau în mijlocul filmării unei pelicule cu sonor – aşa cum şi anunţa semnul de avertizare de deasupra uşii, care clipea insistent.

Rath s-a strecurat prin spatele lui Henning, a trecut pe lângă stativul pe care se afla un reflector şi a ajuns pe scenă. A făcut un semn din cap în direcţia asistentului criminalist şi a trântit trepiedul atât de tare pe podea, încât toată lumea s-a întors spre el. Mulţimea de oameni s-a mai risipit puţin

şi Rath a putut să-l zărească pe Gräf, care se afla lângă doi poliţişti. A văzut apoi de ce nimeni nu vorbea tare, de ce lumea nu îndrăznea decât să şoptească. La picioarele lui Gräf strălucea o bucată de mătase verde închis, cu falduri aproape elegante, drapate parcă pentru un tablou, dar care, în realitate, învăluia corpul unei femei încovoiate în mod nefiresc. Era imposibil să-i vezi faţa, căci jumătate era complet desfigurată. Se vedeau piele carbonizată, carne vie şi băşici. Cealaltă jumătate a fost acoperită în mare parte, dar puteai încă să-ţi faci o idee despre cât de frumoasă a fost. Rath s-a gândit, fără să vrea, la capul lui Ianus, la doctorul Jekyll şi domnul Hyde. Părul blond deschis, coafat perfect în partea dreaptă, era ars aproape complet pe partea stângă. Capul şi partea superioară a corpului sclipeau, mătasea rochiei se lipea umedă şi întunecată de piept şi stomac. Un reflector greu ţintuia braţul stâng al femeii la pământ.

Când l-a zărit pe Rath, Gräf i-a lăsat baltă pe ceilalţi poliţişti şi a trebuit să ocolească trupul neînsufleţit pentru a ajunge la şeful său.

— Bine că ai sosit, Gereon! a spus el şi şi-a dres glasul. S-a întâmplat o chestiune îngrozitoare. Cea de acolo e Winter.

— Cine?

Gräf l-a privit de parcă nu-i venea să creadă.

— Betty Winter. Nu-mi spune că n-ai auzit de ea!

Rath a ridicat din umeri.

— Ar trebui să-i văd faţa.

— Mai bine nu. E desfigurată complet, a înghiţit Gräf în sec. S-a întâmplat chiar în timpul filmărilor. Reflectorul a nimerit-o din plin. A căzut de acolo, de sus.

Secretarul criminalist a arătat în sus.

— Precis sunt vreo zece metri şi reflectorul e foarte greu. Pe lângă asta, era şi în funcţiune şi deci foarte fierbinte.

Rath s-a uitat în sus. Sub tavan, se zărea o schelă de oţel, o reţea de culoare pe care se putea merge. De schelă erau prinse o mulţime de reflectoare de dimensiuni diferite. Printre ele se zăreau fâşii lungi de material închis la culoare, care arătau ca nişte steaguri monotone şi funebre. În unele locuri, materialul greu atârna chiar mai jos decât podurile de iluminat, ascunzându-le parţial vederii. Chiar deasupra cadavrului era un spaţiu liber în şirul de reflectoare. Un cablu negru încă mai atârna, fiind cumva conectat încă la reţeaua electrică şi sugerând că, înainte, acolo a fost ceva.

— De ce au nevoie de atât de multe reflectoare? a întrebat Rath. De ce nu se folosesc, pur şi simplu, de lumină naturală? Tocmai de aceea platourile de filmare au pereţii din sticlă.

— E film cu sonor, a spus Gräf de parcă asta ar fi explicat totul. Sticla are o acustică proastă şi de aceea atârnă aceste fâşii de material peste tot. Aşa se transformă un platou de filmare conceput pentru filme mute într-unul pentru filme cu sonor.

— Dar văd că te pricepi!

— Am vorbit deja cu cameramanul.

Reflectorul care a lovit-o pe actriţă era mult mai mare decât cele pe care le folosea poliţia criminalistică pentru a lumina scenele crimelor noaptea. Cilindrul strălucitor al reflectorului avea circumferinţa cel puţin cât a unei tobe. Cablul nu ar fi putut să încetinească prea mult prăbuşirea reflectorului şi nici vorbă să o poată opri. Singurul rezultat a fost faptul că izolaţia i s-a rupt în câteva locuri.

— Şi acest monstru o are pe femeie pe conştiinţă? a întrebat Rath.

Gräf a scuturat din cap.

— Da şi nu.

— Cum adică?

— N-a murit imediat, zise Gräf. A fost pârlită ca un pui la rotisor. Reflectorul fierbinte a prăjit-o până ce a fost întreruptă alimentarea la curent. Partenerul ei stătea chiar lângă ea...

— Acel amărât în smoching?

— Da, Victor Meisner.

— Cred că-l ştiu.

Gräf a ridicat din sprâncene.

— Dar tu chiar nu mergi la cinema?

— Am văzut odată un film în care un poliţist s-a tot jucat cu o armă şi a salvat o femeie.

— A vrut să o salveze şi acum. Doar că de această dată a folosit o găleată de apă în loc de o armă. Sunt răspândite peste tot pe aici, din cauza pericolului de incendiu. Pare că astfel a electrocutat-o pe Winter. În orice caz, s-a oprit imediat din urlat şi au sărit siguranţele.

— Era posibil să supravieţuiască accidentului?

Gräf a ridicat din umeri.

— Trebuie să aşteptăm şi să vedem ce are doctorul de spus. În orice caz, cariera ei în film s-a sfârşit în momentul în care a nimerit-o reflectorul. Chiar dacă ar fi supravieţuit, n-ar mai fi avut nicio şansă să joace într-un film romantic.

— Pare că nefericitul şi-a dat seama ce a făcut.

Rath a făcut un semn către Meisner care plângea în continuare.

— Aşa pare.

— Ai vorbit deja cu el?

— Colegii au încercat, dar în zadar...

— Nu se poate vorbi cu el?

— În orice caz, nu ne poate da o declaraţie folositoare...

O bubuitură puternică l-a întrerupt pe Gräf în mijlocul propoziţiei. S-a uitat în direcţia lui Czerwinski şi Henning, care începuseră să monteze trepiedul aparatului de fotografiat.

— Poate că ar fi mai bine să fac eu fotografiile, a spus el. Înainte ca aceştia să strice de tot aparatul de fotografiat.

Rath a aprobat.

— Aşa fă, şi trimite-i pe cei doi să pună întrebări şi să noteze datele de contact. Probabil că toţi au văzut ceva.

Gräf a ridicat din umeri.

— Cameramanul a văzut în mod cert totul. La fel şi regizorul. E parte a muncii lor.

Secretarul criminalist a făcut semn spre un bărbat vânjos şi subţire, care vorbea precipitat, dar în acelaşi timp liniştit, cu un alt bărbat, care avea chelie şi în jur de 55 de ani.

Rath a încuviinţat.

— Vorbesc eu imediat cu el. Şi cine era responsabil pentru reflector?

— Habar n-am. Nu mă pot ocupa de toate.

— Spune-i lui Henning să găsească persoana şi să o trimită la mine.

Gräf i-a întors spatele şi Rath s-a îndreptat spre Meisner, care încă bocea. În acel moment, actorul nu prea mai semăna cu un erou de film. Meisner s-a oprit din plâns şi l-a privit pe Rath cu ochii umflaţi. Şoricelul gri îl mângâia pe umeri ca să-l liniştească. Rath i-a arătat legitimaţia. Bărbatul i-a aruncat o privire imploratoare, cu faţa udă de lacrimi. Deodată, toată disperarea s-a revărsat din el.

— Eu am omorât-o! a strigat el. Am omorât-o pe Betty! Dumnezeule, ce am făcut?

Mâinile lui Meisner s-au agăţat de pantalonii lui Rath. Se părea că n-a fost o idee prea bună să vorbească acum cu bărbatul.

— N-aţi omorât pe nimeni, a spus Rath. A fost un accident.

A încercat să se elibereze din strânsoare. Şoricelul gri i-a venit în ajutor.

— E în regulă, Victor! a spus ea cu o voce liniştită. Ai auzit doar ce a spus comisarul.

Femeia a luat mâinile subţiri ale actorului într-ale sale şi strânsoarea a slăbit. Şoricelul l-a tras pe Meisner departe de Rath, spre scaunul regizorului, unde actorul şi-a cufundat faţa în poalele ei gri.

— Vedeţi, doar, că nu poate vorbi, a spus ea. E în stare de şoc! Sper că un doctor îşi va face în curând apariţia.

Rath ştia că doctorul Schwartz era pe drum, dar se îndoia că medicul legist era persoana potrivită ca să îmbărbăteze un spirit fragil, precum cel al lui Victor Meisner. I-a întins femeii cartea sa de vizită.

— Domnul Meisner nu trebuie să ne dea acum o declaraţie. Poate să vină şi la secţie atunci când se va simţi mai bine, dar nu mai târziu de luni.

Femeia l-a privit, iar Rath a avut senzaţia că privirea ei trecea prin el. A scris data şi ora pe cartea de vizită. Ora unsprezece. Oricât şi-ar fi dorit, n-avea cum să-i dea sărmanului nefericit mai mult timp de atât.

— Ocupaţi-vă acum de el, i-a spus el femeii. Cel mai bine ar fi să-l duceţi la spital.

Femeia a încuviinţat ezitant, de parcă n-ar fi putut să răspundă singură de acest lucru.

— Cora, fă, te rog, ce spune domnul! a auzit o voce profundă în spatele său. E mai bine dacă Victor nu rămâne aici mai mult decât e nevoie.

Când s-a întors, Rath l-a văzut pe cheliosul care stătuse mai devreme de vorbă cu regizorul. Cora l-a condus pe Victor Meisner spre ieşire. Actorul mergea cu greutate în urma ei, de parcă ar fi fost o marionetă cu firele încâlcite.

— Bellmann, a spus cheliosul şi i-a întins mâna lui Rath. Casa de producţie La Belle. Sunt producătorul filmului *Furtuna dragostei*.

— La Belle?

Rath i-a strâns mâna.

— Credeam că suntem pe platourile de filmare Terra Film.

— Platourile, dar nu şi producţia. Foarte puţine companii de film îşi pot permite un platou de filmare propriu. Încă nu suntem UFA, a spus Bellmann pe un ton aproape apologetic – a arătat spre regizorul care se apropiase între timp. Jo Dressler, regizorul meu.

— Jo?

— Josef e un nume prea de modă veche, a explicat Dressler şi i-a întins, la rândul său, mâna. Bună, domnule comisar!

— Încă nu ne vine să credem, a spus Bellmann. Chiar în timpul filmărilor!

Producătorul părea cu adevărat afectat.

— *Furtuna dragostei* ar trebui să apară pe ecranele cinematografelor în două săptămâni!

— Aşa de repede? a întrebat Rath uluit.

— Timpul înseamnă bani, a spus Bellmann.

— Mai avem încă două zile de filmări, a explicat Dressler. Azi şi mâine.

— Şi filmul e aproape gata?

Dressler a încuviinţat.

— E o tragedie, a spus Bellmann.

A râs agitat şi s-a corectat apoi.

— La accident mă refer, desigur. Accidentul este o tragedie, filmul fiind, în mod evident, o comedie. O comedie romantică dumnezeiască, ceva cu totul nou. Dumnezeiască în adevăratul sens al cuvântului.

Rath a încuviinţat, deşi nu înţelegea nimic.

— Aţi văzut cum s-a întâmplat totul?

— Nu, a clătinat Bellmann din cap. Atunci când am ajuns eu, era deja la pământ şi nu se mai mişca, dar, Jo, tu poţi să-i povesteşti totul comisarului...

Regizorul şi-a dres glasul.

— Păi, cum i-am spus deja colegului dumneavoastră... s-a întâmplat cu puţin timp înainte de sfârşitul scenei. Tocmai filmam pentru a doua oară scena şi totul mergea chiar foarte bine. Mai lipseau palma şi tunetul şi am fi terminat cu scena respectivă...

— Tunetul?

— În *Furtuna dragostei* este vorba despre Thor, zeitatea nordică a tunetului, care se îndrăgosteşte de o fată din Berlin şi îi face apoi curte sub numele de contele Thorwald. Tună de fiecare dată când fata se apropie de el.

Rath a încuviinţat din nou, deşi credea că întreaga poveste era de-a dreptul ciudată. Cu aşa ceva trebuia Betty Winter să se lanseze în lumea filmelor cu sonor?

— Păi, da, a continuat Dressler, şi atunci a căzut, deodată, din tavan.

— Ce anume?

— Reflectorul care a lovit-o pe Betty şi a ţintuit-o la pământ. Dumnezeule, dacă aţi şti cum stătea acolo şi striga, dar nimeni nu o putea ajuta. A fost absolut oribil...

— De ce nu a ajutat-o nimeni?

— Păi, nici nu ştiţi despre ce vorbiţi! Aveţi habar cât de tare se încinge un asemenea reflector? Nu poţi să pui mâna pe el, pur şi simplu, şi să-l ridici!

— Dar cineva a vrut să o ajute...

— Vă referiţi la Victor? a ridicat Dressler din umeri. Nici eu nu ştiu ce l-a apucat! Jucau împreună scena respectivă, el se afla chiar lângă ea atunci când s-a întâmplat. Cine ştie ce-i mai trece omului prin cap într-o asemenea situaţie?! Când o auzi pe cea aflată lângă tine strigând şi simţi mirosul de piele arsă, vrei să o ajuţi! Şi cum a mai ţipat!

A clătinat din cap de parcă acest gest ar fi putut să alunge amintirea celor întâmplate sau să şteargă totul.

— Eram cu toţii ca paralizaţi. Ne-am dat seama la ce avea de gând să folosească găleata abia în momentul în care a turnat apa pe Betty.

Dressler şi-a dres glasul înainte să continue să vorbească.

— S-a oprit imediat din strigat şi un... un ultim zvâcnet al corpului... de parcă... de parcă s-ar fi revoltat şi apoi s-a auzit un pocnet. Au sărit toate siguranţele şi s-a stins lumina.

— Şi după aceea?

— A durat câteva secunde până să putem vedea ceva. Am fost primul care a ajuns la ea. După Victor, vreau să spun. Betty murise.

— Cum v-aţi dat seama de acest lucru?

— Eu... eu i-am căutat pulsul la gât, dar nu am mai simţit nimic. Murise.

— De neconceput, nu-i aşa? s-a amestecat din nou Bellmann. O pierdere enormă pentru cinematografia germană.

Rath l-a privit pe producător.

— Se întâmplă des aşa ceva? a întrebat el.

— Ce?

— Păi, să cadă un reflector aşa, pur şi simplu, ca din cer? Schela de acolo, de sus, mi se pare că arată destul de şubredă.

A atins un punct sensibil şi Bellmann şi-a ieşit imediat din pepeni.

— Ascultaţi-mă, domnule comisar, poate că schela arată improvizată, dar, credeţi-mă că totul este verificat şi aprobat, întrebaţi-vă colegii de la Serviciul pentru Controlul Disciplinei în Construcţii!

Bellmann se enerva din ce în ce mai tare pe măsură ce vorbea.

— Acest atelier oferă condiţii optime de filmare, dar nu pentru un asemenea film cu sonor. De aceea a trebuit să facem câteva modificări, pe care, de altfel, nu le-am terminat încă. Înţelegeţi doar că e vorba despre izolarea fonică. Aceasta este mai importantă decât lumina naturală pentru un film cu sonor. Din nefericire, trebuie să ne lipsim de lumina naturală, dar am fost mereu foarte bine dotaţi din punct de vedere al aparaturii de iluminat. La noi găsiţi cele mai moderne reflectoare din branşă. Avem chiar şi becuri Nitraphot...

Bellmann a părut că-şi dă subit seama cât de deplasată era această remarcă, având în vedere faptul că actriţa şi-a pierdut viaţa tocmai din cauza unui asemenea reflector modern. A amuţit.

Rath nu a făcut nimic ca să rupă tăcerea stânjenitoare care s-a lăsat. Unii oameni pot să uite de rezerve în asemenea situaţii, dar Bellmann avea lucrurile sub control. Era o abilitate de care avea nevoie în meseria sa. Regizorul, în schimb, părea neliniştit şi se lăsa de pe un picior pe altul. Henning a rupt tăcerea înainte ca producătorul să apuce să spună ceva nechibzuit. Asistentul criminalist şi-a făcut apariţia alături de un bărbat slăbănog, pe care l-a prezentat drept Hans Lüdenbach.

Rath l-a măsurat din cap până în picioare pe bărbatul mic, îmbrăcat în salopetă de lucru, care arăta ca un administrator prost plătit.

— Sunteţi tehnician de lumini?

— Tehnician-şef.

— Deci dumneavoastră sunteţi responsabil pentru reflectorul care a luat-o la sănătoasa?

Bărbatul a deschis gura ca să spună ceva, dar Bellmann i-a luat-o înainte.

— Domnule comisar! În mod evident, eu îmi voi asuma toată răspunderea pentru toate cele întâmplate!

Suna ca un ministru obişnuit cu războiul de uzură şi care încerca să anticipeze momentul în care opoziţia îi va cere să-şi dea demisia.

— Cineva a dat în mod evident greş, iar dacă acea persoană nu este fabricantul instalaţiei de iluminat, atunci trebuie să fi fost unul dintre oamenii dumneavoastră, domnule tehnician-*şef*.

— Imposibil! a spus Lüdenbach.

— Dar nu verificaţi în mod regulat ca totul să fie bine înşurubat acolo sus?

— Dar, desigur! Nu se poate filma absolut nimic înainte să ne asigurăm că lumina e în regulă.

— Şi totul era în regulă cu reflectorul?

— Era montat şi reglat optim. Lumina era perfectă. Nici eu n-aş putea să vă spun de ce a cedat susţinerea. Ar trebui să mergem sus şi să ne uităm de aproape.

— N-aţi făcut încă acest lucru?

Lüdenbach a clătinat din cap.

— Cum să fac asta dacă oamenii dumneavoastră ne interzic totul? Primul lucru pe care ni l-au spus a fost să nu atingem nimic.

— Desigur! a încuviinţat Rath. Atunci, arătaţi-mi mai întâi locul unde se afla reflectorul! a spus el.

Lüdenbach l-a condus spre o scară din metal, ce părea să urce până la cer. Rath s-a întrebat dacă trebuia să fii slab, precum Hans Lüdenbach, ca să ţină schelele. Nu era tocmai încântat de ceea ce trebuia să facă, fiindcă, în mod normal, era suficient să se afle la zece metri înălţime, fără niciun fel de siguranţă şi pe o suprafaţă şubredă, ca să înceapă să-i transpire fruntea din cauza fricii. În timp ce urca treaptă cu treaptă pe scara şubredă, care scârţâia la fiecare pas, a încercat să nu se uite în jos. Mâinile îi erau încleştate pe schelă, dar la fiecare pas se uita instinctiv la trepte. Privit prin găurelele grilajului de oţel, studioul părea să se afle la o distanţă infinită. Schiţa platoului de filmare părea ciudată de aici, de sus. Lângă încăperea cu şemineu, unde se afla cadavrul, se găsea o recepţie de hotel şi o cameră pentru servitori. Alături, pe o stradă, era o cafenea. Uşa camerei cu şemineu ducea direct către o secţie de poliţie, prevăzută chiar şi cu o celulă de arest.

Probabil că acestea erau locurile unde se desfăşură acţiunea din *Furtuna dragostei*. Jos, s-a văzut un bliţ puternic, semn că Gräf se apucase de treabă. Rath s-a forţat să privească înainte. Tehnicianul-şef dispăruse.

— Hei! a strigat Rath pe schelă. Unde v-aţi ascuns?

Labirintul format din grilaje de oţel era chiar mai încâlcit decât părea de jos. Peste tot erau bucăţi grele de stofa care atârnau din tavan şi nu te lăsau să vezi prea departe.

— Aici!

Vocea tehnicianului-şef se auzea în surdină, dar părea să vină de aproape.

— Unde sunteţi?

Rath l-a văzut pe Lüdenbach din nou după ce a înaintat câţiva metri. Acesta era încovoiat deasupra grilajului, la nici trei metri depărtare.

— Ajung la dumneavoastră imediat, a spus Rath. Vă rog să nu puneţi mâna pe nimic!

Îl dureau deja mâinile de încordare, avea fruntea transpirată, dar nu a lăsat să se observe nimic; a continuat să meargă înainte. Lüdenbach a arătat spre montură.

— Aici, a murmurat bărbatul cu şorţ gri, şi Rath s-a aplecat lângă el. Uitaţi-vă aici! Nu se poate aşa ceva!

— Ce anume?

— Aici trebuia să fie un şurub filetat, i-a explicat Lüdenbach. Trebuie să se fi rupt cumva, deşi e teoretic imposibil. Trebuia să fie asigurat cu un cui spintecat.

Rath s-a uitat de aproape la montură.

— Poate că s-a rupt şurubul!

Lüdenbach a ridicat perplex din umeri.

— Atunci, cel de pe partea cealaltă ar trebui să fie încă aici, a spus el.

Cealaltă parte a monturii arăta la fel, nu era nici urmă de şurub.

— Nu se poate aşa ceva! a murmurat el. Nu se poate aşa ceva!

S-au ridicat, iar Rath s-a ţinut de schelele care au început să se clatine. Mâinile sale ude de sudoare s-au încleştat imediat şi i s-a făcut rău la stomac. În schimb, Hans Lüdenbach părea sigur pe sine, ca un căpitan pe o mare agitată.

— Nu trebuia să se întâmple aşa ceva, a clătinat Lüdenbach din cap. De aceea reflectoarele sunt asigurate de două ori. În caz că se rupe unul dintre şuruburi, mai este unul pe cealaltă parte.

— Poate că cineva a vrut să ajusteze reflectorul şi a uitat să mai strângă şurubul de pe partea cealaltă.

— Dar nu şi în mijlocul filmării!

— Dar nu există nicio situaţie în care reflectorul să trebuiască să fie mişcat de pe poziţie? E mult mai plauzibil ca cineva să-şi fi făcut treaba de mântuială decât să se rupă ambele şuruburi deodată.

— Oamenii mei nu fac treabă de mântuială!

Lüdenbach era indignat.

— Şi tocmai Glaser! El ştie foarte bine ce face!

— Cine?

— Peter Glaser. E asistentul meu şi e cel responsabil pentru reflector.

Omuleţul începea să-l calce pe nervi pe Rath.

— Şi atunci, a întrebat el cu o prietenie rece în voce, de ce nu l-am văzut încă la faţă pe acest om?

— Doar *dumneavoastră* aţi vrut neapărat să urcaţi aici sus cu *mine*! Şi credeţi că eu n-aş fi stat de vorbă cu el dacă aş fi ştiut pe unde umblă?

— Poftim?

— Azi-dimineaţă a fost aici, sus, şi a aranjat totul.

— Şi acum?

Lüdenbach a ridicat din umeri.

— Şi acum nu mai e aici.

— De când?

— Habar n-am, nu l-am mai văzut de ceva timp. De azi de la prânz, dacă nu de mai devreme. Poate că e bolnav.

— Dar nu a venit să spună că pleacă?

— Din câte ştiu eu, nu.

Rath şi-a pierdut răbdarea.

— Dragul meu, s-a răţoit el, dacă vreţi să faceţi azi ceva folositor, arătaţi-mi cum să cobor de aici!

•

Încercarea de a-l găsi pe Peter Glaser a fost un eşec. După ce a fost absolut clar că bărbatul nu se afla nicăieri pe platoul de filmare, Rath i-a trimis pe Henning şi Czerwinski să-l caute acasă. Săritor, Bellmann le-a dat adresa acestuia, dar nu a ratat prilejul de a menţiona că acest Peter Glaser era un colaborator de nădejde. Oamenii de la ED, împreună cu medicul legist, ajunseseră între timp şi se aflau în căutarea celor două şuruburi. În timp ce doctorul Schwarz s-a aplecat deasupra cadavrului şi a cercetat rănile provocate de arsuri de pe capul şi umerii victimei, oamenii lui Kronberg căutau şuruburile sistematic, aşa cum numai un angajat al Serviciului de Identificare o putea face. Au găsit, într-un final, o bucăţică uleioasă de metal care se rostogolise sub trepiedul unui reflector.

Lüdenbach a confirmat că era de la reflector. Şurubul era în stare perfectă şi arăta ca nou. A fost pus într-o cutiuţă de tinichea a ED pentru a fi investigat în detaliu mai târziu.

Al doilea şurub şi cuiul spintecat au fost însă de negăsit.

— Tocmai le-am curăţat podeaua degeaba? s-a plâns unul de la ED.

— Ei, cel puţin am găsit unul, a spus Gräf, şi Rath a aprobat.

— Poate că Glaser îl are pe celălalt, a spus el. Poate că a vrut să scape de dovezi, doar că nu a reuşit să-l găsească pe al doilea înainte să-şi ia tălpăşiţa.

— Chiar crezi că a făcut reflectorul să cadă intenţionat? a întrebat Gräf. Poate că e doar un laş care nu vrea să-şi asume responsabilitatea şi de aceea a dispărut după accident.

Rath a ridicat din umeri.

— Ceea ce credem nu ne ajută să înaintăm. În orice caz, e clar că cineva a dat greş în mod cât se poate de serios...

— Domnule comisar!

Rath s-a întors. Un tânăr s-a apropiat, fluturând o rolă de film.

— Cameramanul, i-a suflat Gräf. Harald Winkler.

— Domnule comisar! a spus Winkler; în ciuda tinereţii sale, începea deja să chelească. M-am gândit că e posibil să vă intereseze, spuse el arătându-i rola de film.

— Ce anume?

— Accidentul. Dacă doriţi, puteţi să vă uitaţi chiar dumneavoastră cum s-a întâmplat.

Cameramanul a ridicat rola de film.

— E totul aici!

— Aţi filmat accidentul?

— Am filmat scena. Camera a continuat să meargă. Eu... am acţionat instinctiv. Am continuat, pur şi simplu, să filmez până ce s-a stins lumina. Poate că vă va fi cumva de folos. În orice caz, nu există un martor mai bun decât camera mea de filmat. Este incoruptibilă!

Rath a încuviinţat.

— Şi când am putea să ne uităm la material?

— Nu mai devreme de luni. Trebuie să meargă mai întâi la copiat. Dacă doriţi, pot să rezerv o sală de proiecţie.

Winkler i-a întins o carte de vizită lui Rath.

— Sunaţi-mă!

Deodată, cameramanul nu l-a mai privit în ochi, ci s-a uitat peste umărul său. Şi Gräf se uita acum într-o parte. Rath şi-a întors capul şi a văzut o jumătate de duzină de obiective.

O gaşcă întreagă de reporteri a reuşit cumva să treacă de poliţiştii de afară. Înainte ca funcţionarul să poată interveni, s-a declanşat o furtună de bliţuri. Măcar cadavrul era deja acoperit.

— Cine a lăsat gaşca asta să intre? s-a răţoit Rath la secretarul criminalist.

Gräf a intrat imediat în acţiune.

— Domnii mei, acesta este locul faptei, şi nu clubul presei! i-a certat el.

I-a făcut un semn clar din cap unui poliţist local. Omul în uniformă albastră începuse deja să-i împingă pe jurnalişti spre uşă. Primele proteste se auzeau din ce în ce mai tare.

— Opriţi-vă! Nu puteţi să faceţi aşa ceva cu noi!

Era momentul potrivit pentru câteva cuvinte politicoase. Rath a insistat:

— Vă rog să părăsiţi incinta şi să nu mai deranjaţi ancheta! a spus el. Şi vă rog să încetaţi cu fotografiile!

A zâmbit prietenos mulţimii aflate în retragere, care nu avea nicio şansă în faţa uniformelor. Unii dintre ei mai aruncau întrebări, chiar dacă se aflau pe picior de plecare.

— A fost vorba de un accident sau de un omor?

— Cine o are pe Betty Winter pe conştiinţă?

Jurnaliştii vorbeau unii peste alţii în timp ce erau împinşi în mod necruţător spre ieşire. Oamenii în uniformă albastră făceau treabă bună.

— Domnii mei, a spus Rath. Vă mulţumesc pentru înţelegere. Vă vom informa în timp util despre progresele care se fac în cadrul anchetei.

— Vreţi să spuneţi că ne veţi informa în cadrul conferinţei de presă? a întrebat un reporter care tocmai era împins prin uşă.

Un ultim bliţ s-a aprins şi l-a nimerit pe Rath chiar în ochi, orbindu-l pentru câteva secunde. Apoi, uşa de oţel a fost închisă, iar tumultul a încetat.

— Cum au intrat oamenii ăştia? a întrebat Rath. Credeam că uşa e păzită.

— Dar chiar e păzită, a spus Gräf. Trebuie să fi intrat pe vreo uşă din spate.

— Şi acolo de ce nu stă nimeni?

Bellmann se apropiase între timp şi s-a băgat în vorbă.

— Mă scuzaţi, domnule comisar, colegii dumneavoastră nu au ştiut de acea intrare. Am uitat să le-o arăt.

— Şi de unde ştiu aceşti jurnalişti despre intrarea din spate? De unde ştiau ce s-a întâmplat?

Bellmann a ridicat din umeri.

— Reporterii berlinezi sunt destul de inventivi. Asemenea poveşti nu pot fi ţinute sub preş şi tocmai de aceea am convocat o conferinţă de presă. Chiar alături. M-aş bucura dacă dumneavoastră şi colegii dumneavoastră aţi participa...

— Ce aţi făcut?

Lui Rath nu îi venea să creadă.

— Aici a murit un om, iar dumneavoastră nu vă gândiţi decât cum puteţi să vă folosiţi de acest lucru ca să apăreţi la ziar?

Bellmann părea puţin ofensat.

— Dar, daţi-mi voie, domnule comisar! Aveţi cumva habar ce s-a întâmplat azi? Marea Betty Winter a murit! Publicul ei are dreptul să afle acest lucru.

Rath l-a privit pe producător fix, în ochi.

— Dacă mai faceţi încă ceva de capul dumneavoastră, veţi avea mari probleme, dragul meu!

— Dacă şi cum informez presa pe proprietatea mea mă priveşte doar pe mine, i-a spus Bellmann.

— O, da, a spus Rath şi i-a zâmbit producătorului, dacă şi cum vă voi face probleme, mă priveşte doar pe *mine*!

Capitolul 5

A chemat chelnerul şi a mai comandat un vin de gheaţă. Avea nevoie de mai mult vin. De fapt, ar fi trebuit de mult să comande ceva de mâncare deoarece corpul său tânjea după zahăr.

— Doriţi să vedeţi meniul acum?

— Mai aşteptaţi puţin, a clătinat din cap, deşi începea să-şi dea seama că va rămâne singur la masă.

Trecuse deja o oră.

Nu ştia de ce l-a lăsat baltă acum, dar sigur trebuia să fie ceva important. Nu-l lasă ea să aştepte fără motiv. Ştie că femeia a muşcat de mult momeala. Nu avea niciun motiv să-şi schimbe planurile. Va apărea la filmările de mâine.

Unde mai era şi chelnerul acela? Trebuia să bea mai mult vin!

Se va obişnui vreodată cu faptul că zahărul îi putea salva viaţa?

Te vei obişnui cu asta.

Zâmbetul mamei.

Va trebui să te obişnuieşti.

A privit neîncrezător spre paharul de vin.

Am voie?

Trebuie.

Da, trebuie.

Bea precaut şi gustă dulceaţa pe care o simte curgându-i de-a lungul gâtului.

Vin de gheaţă. Vin dulce de gheaţă.

Un vis, pe care îl visează de ani de zile, se transformă în realitate.

Se află alături de mama sa la restaurant ca să sărbătorească. Prima injecţie pe care şi-a administrat-o singur după zilele petrecute la clinică. După toate încercările cu insulina.

Înapoi la viaţă, după toţi aceşti ani petrecuţi în aşteptare. Aşteptând moartea.

O renaştere.

Chelnerii aduc apetitivele. Aceştia aşază simultan holurile de cristal pe faţa de masă albă.

Zâmbetul mamei.

Mănâncă, băiatul meu!

Nu poate să mănânce, lacrimile îi şiroiesc pe faţă şi începe să suspine. Îi vede faţa consternată prin vălul lacrimilor.

Îl mângâie pe mână, el şi-o retrage, căci nu suportă această atingere. Nu are încredere în iubirea ei, nu îi înţelege iubirea, nu crede în iubirea ei.

Acum a trecut totul. Voi îndrepta totul. Doar tu eşti băiatul meu bun.

Îşi şterge lacrimile, ridică furculiţa şi ia precaut o înghiţitură. Limba simte gustul de crabi, mărar şi dulceaţa roşiilor. Dulceaţa îl copleşeşte, curge prin corpul său.

Mama zâmbeşte şi îşi plimbă mâncarea în farfurie dintr-o parte în alta, fără să mănânce. Zâmbeşte şi îl priveşte cum duce şi a doua, şi a treia furculiţă cu mâncare la gură. N-ar trebui să-l privească, fiindcă nu e vreo atracţie la bâlci, nu e niciun om elefant, niciun monstru, nicio minune a lumii.

Vei putea să trăieşti la fel ca toţi ceilalţi. Vei putea să trăieşti cu ceilalţi.

Într-un final, ia şi ea o înghiţitură.

Mănâncă în tăcere, un chelner le umple paharele. Ea îşi şterge gura cu un şerveţel şi ridică paharul.

În cinstea vieţii!

În cinstea vieţii!

Beau vinul de gheaţă. Dulcele vin de gheaţă.

Ce vei face acum?

Voi studia.

Asta e bine.

Voi studia medicina.

Ea vrea din nou să-l ia de mână, dar se opreşte înainte să-l atingă. Îşi retrage mâna. Privirea îi e tristă.

Băiatul meu, bunul meu băiat!

Chelnerii vin cu felul următor. Ridică simultan cloşurile argintii de pe farfurii.

Încă nu-i vine să creadă. Prima masă adevărată. Prima masă adevărată după ani de zile de foame nesfârşită.

A trecut. Totul va fi bine.

Chiar a crezut acest lucru.

Atunci.

S-a înşelat, s-a înşelat amarnic.

S-a uitat la ceas. Nu, nu va mai veni. Nu trebuie să i-o ia în nume de rău, nu poate să i-o ia în nume de rău. Acesta este preţul pe care îl plătesc pentru întâlnirile lor clandestine. Nu are cum să anuleze dacă intervine ceva. Nici nu mai contează.

E important ca nimeni să nu afle de planurile lor.

E important ca ea să apară mâine la filmări.

E important ca destinul ei să se împlinească.

Într-un final, vine şi chelnerul cu vinul.

Capitolul 6

Traficul era redus pe Berliner Straße la această oră, aşa că Rath a putut să accelereze, gonind cu Buick-ul peste asfaltul ud din Tempelhof. Se îndrepta spre partea de nord a oraşului. Gräf stătea pe scaunul din dreapta şi se ţinea discret, dar strâns, de uşă. Probabil că regreta deja că n-a mers cu Plisch şi Plum.

În alte circumstanţe, Rath ar fi fost poate mai precaut, dar viteza îl liniştea şi, pe de altă parte, nu acesta era motivul pentru care existau maşini sport?

— Gereon, să ştii că nu mă grăbesc, a spus precaut secretarul criminalist.

— O asemenea maşină trebuie să mai gonească din când în când.

— Şi pe mine mă enervează la fel de tare acest nenorocit! Dar nu trebuie neapărat să-ţi verşi nervii pe pedala de acceleraţie şi să intri în următorul felinar!

Rath a încetinit, căci semaforul de pe Flughafenstraße era roşu.

— Pierde actriţa din rolul principal, miroase imediat o oportunitate de afaceri, apoi mai şi afişează acea tristeţe afectată! Mi-ar plăcea să-l arestez pe acest Bellmann!

Supărarea sa avea un motiv concret: conferinţa de presă improvizată de Bellmann. Au participat la această conferinţă pentru a putea să ţină lucrurile sub control, au răspuns la întrebările referitoare la circumstanţele morţii actriţei pe cât de evaziv au putut şi nu l-au pierdut pe Bellmann din ochi. Reporterii nu le-au ascuns că le-au luat poliţiştilor în nume de rău faptul că i-au dat afară de pe platoul de filmare. Tocmai de aceea, erau mult mai deschişi să asculte ce avea Bellmann de zis, mai ales că el le oferise chiar şi cafea şi biscuiţi. Producătorul de film a ţinut un discurs onctuos despre jocul inegalabil al marii actriţe Betty Winter, a cărei moarte prematură a lipsit cinematografia germană de unul dintre cele mai mari talente, de o actriţă cu mult potenţial.

— Vom face tot posibilul ca *Furtuna dragostei* să ajungă cât mai repede în cinematografe, chiar şi sub formă de film neterminat, a încheiat el.

A reuşit chiar să verse şi o lacrimă.

— Îi suntem datori cu acest lucru marii Betty Winter. Puteţi să scrieţi chiar aşa! Acest film este moştenirea ei! El ne arată ce fel de viitor ar fi putut avea filmul cu sonor german, dacă nu...

Lui Rath i-ar fi plăcut să poată să strige „Ei, pe naiba!" atunci când Bellmann s-a oprit în mijlocul frazei, s-a întors cu spatele la jurnalişti şi şi-a şters faţa cu o batistă. Ce comedie! Funcţionarii criminalişti Rath şi Gräf erau prezenţi pe scenă în calitate de actori amatori şi sufleori. Rath şi-a jurat că nu se va mai lăsa dus de nas de aceşti cinefili.

Semaforul s-a făcut verde, aşa că a accelerat. Roţile Buick-ului s-au învârtit puţin pe loc înainte ca maşina să ţâşnească.

— Aşa un nenorocit..., a spus Rath.

— Nu încape îndoială că Bellmann e un nenorocit, a aprobat Gräf şi a căutat din nou ceva de care să se ţină, dar asta nu e o infracţiune şi nici priceperea în afaceri nu e. Nu putem să băgăm pe cineva la închisoare pentru că încearcă să profite de pe urma morţii cuiva.

— Asta în afara cazului în care a dat o mână de ajutor.

— Şi numai dacă a acţionat în mod *conştient*. După cum văd eu lucrurile, pare că cei doi nefericiţi, Glaser şi Meisner, o au pe femeie pe conştiinţă. Un lanţ regretabil de circumstanţe nefericite. Unul dintre ei are o cădere nervoasă şi celălalt a fugit din cauza vinovăţiei. Chiar dacă şocul electric a fost cel care a omorât-o, persoana cu adevărat responsabilă pentru moartea actriţei Betty Winter este tehnicianul de iluminat. Probabil că şi-a dat şi singur seama de acest lucru. N-are cum să nu-ţi pară rău pentru tip.

— A fugit de la locul faptei, ceea ce îl face suspect.

— A fost subit confruntat cu faptul că are un om pe conştiinţă, a spus Gräf. Nu orice om poate face faţă acestei responsabilităţi. Tu ai putea să faci acest lucru?

Rath a tăcut şi a privit strada fix. Un taxi i-a tăiat calea, aşa că a fost nevoit să-şi ia piciorul de pe pedala de acceleraţie. Cu cât se apropiau mai tare de partea de nord a oraşului, cu atât mai aglomerat devenea traficul. Era timpul să pună capăt beţiei de viteză.

— Mai bem o berică în Nasse Dreieck? a întrebat Gräf precaut, în timp ce coteau spre Skalitzer Straße de la Hallesches Tor.

Rath a clătinat din cap.

— Azi nu, dar pot să te las la Schorsch, dacă vrei.

— N-am ajuns încă în halul în care să beau singur, a spus Gräf. Atunci, du-mă mai bine acasă!

Secretarul criminalist locuia într-o cameră mobilată la Schlesisches Tor. Rath nu trebuia să ocolească prea mult. S-a despărţit de asistentul criminalist făcându-i un semn cu pălăria şi a condus înapoi spre Luisenufer. În timp ce traversa curtea din spate, şi-a dat seama că în apartamentul său, de la primul etaj, lumina era aprinsă.

Nu se mai gândise deloc la Kathi în ultimele ore, dar acum îi revedea paltonul roşu în oglinda retrovizoare, amintindu-şi cum a aşteptat-o la cafenea. Înainte să deschidă uşa, a rămas un moment în faţa uşii apartamentului. A tras adânc aer în piept, de parcă urma să-şi scufunde pentru mult timp capul sub apă.

În cuier, mai era un al doilea palton agăţat lângă cel roşu al lui Kathi. Era un palton bărbătesc, închis la culoare. Chiar şi prin uşa încuiată a sufrageriei se auzea în surdină unul dintre şlagărele abominabile preferate de Kathi. În mod normal, reuşea să o oprească din a pune asemenea muzică, dar nu avea cum să o împiedice atunci când era singură.

Doar că, de această dată, nu era singură.

Din camera de zi răsunau râsete puternice. Chicotitul ridicol al lui Kathi şi un bas profund.

Pe cine naiba adusese cu ea în apartament?

Rath şi-a păstrat pălăria şi paltonul pe el, s-a pregătit mintal şi a deschis uşa. Kathi reuşise în mod clar un lucru: l-a adus în dispoziţia potrivită pentru a o da afară şi era pregătit pentru o scenă de zile mari, dar atunci când şi-a văzut musafirul, furia lui s-a îndreptat într-o cu totul altă direcţie.

Kathi şedea cu spatele la el şi râdea în continuare la cine ştie ce glumă. Vizavi de ea stătea un domn bătrân, cu o mustaţă albă, care tocmai ridica un pahar de coniac. Un bărbat pe care nu-l mai văzuse de aproape un an şi care a ridicat acum surprins privirea, zâmbindu-i plin de speranţe.

— Gereon, a spus bărbatul cu păr alb, iată că ai ajuns!

Rath nu i-a răspuns, s-a îndreptat spre gramofon şi a pus capăt melodiei enervante.

— Gereon! a spus şi Kathi.

Nimic mai mult. Trebuia să se simtă vinovată, având în vedere faptul că în mod normal nu o lăsa să se apropie de gramofon. N-a spus nimic, ci s-a mulţumit doar să schimbe discul din gramofon. Big Boy alături de Beiderbecke în concert, un cadou de la fratele său, Severin. După primele note, a dat sunetul mai tare.

Kathi a simţit imediat furtuna care se apropia. S-a ridicat grăbită.

— Mă voi ocupa de vase, a spus ea şi a dispărut în bucătărie.

Casnica perfectă.

Rath a aşteptat până ce uşa de la sufragerie s-a închis complet, apoi s-a aşezat în fotoliul ce încă mai păstra căldura lui Kathi. L-a privit pe bărbatul cărunt.

— Bună seara, tată! a spus el într-un final. Simte-te ca acasă!

Engelbert Rath şi-a dres glasul înainte să vorbească.

— Am putea să dăm, mai întâi, muzica puţin mai încet? a spus el şi s-a ridicat. Nu-ţi auzi propriile gânduri în gălăgia asta!

— Aşa mă relaxez eu după ce termin serviciul.

Engelbert Rath s-a ridicat. A durat ceva până când a găsit butonul corect al gramofonului. A dat muzica aşa de încet, că se putea auzi sunetul apei curgând în bucătărie. Privirea lui a rămas aţintită asupra colecţiei de viniluri din partea de jos a dulapului, apoi a clătinat din cap.

— Încă mai asculţi muzica negrilor ăstora? a întrebat el.

— Ai bătut atâta drum ca să-mi spui acest lucru?

— Viniluri din America?

— Chiar vrei să vorbim despre America?

Engelbert Rath nu a muşcat momeala.

— Ai un caz nou? Aşa mi-a povestit domnişoara Preußner.

E clar, chelnerul de la Uhlandeck chiar i-a transmis mesajul.

— O actriţă decedată, a spus el, într-un studio.

— Păcat că nu poţi să fii la Düsseldorf.

Engelbert Rath a scotocit în geanta de acte maro.

— Mama îţi transmite salutări. Mi-a dat ceva pentru tine. Poftim...

A scos un obiect împachetat în hârtie de cadou şi decorat cu multe panglici colorate.

— Pentru ziua ta.

— Mulţumesc! a spus Gereon şi a pus pachetul alături. Mai sunt câteva zile până atunci.

— Mama ta a fost de părere că ar trebui să ţi-l aduc acum. E mai sigur decât cu poşta.

— Deci nu veniţi să mă vizitaţi?

Engelbert Rath a ridicat din umeri.

— Mamei i-ar fi plăcut să vină, a spus el, dar ştii cum e. Nu merge singură cu trenul.

Şi-a dres vocea.

— Şi eu... ei, tocmai de Miercurea Cenuşii... e imposibil să pleci din Köln tocmai atunci. Este o recepţie la primărie şi apoi slujba de dimineaţă, apoi masa cu peşte la cazino şi mai e şi seara un eveniment de la care chiar nu pot să...

— E-n regulă, nu trebuie să-mi expui tot programul.

Engelbert Rath a arătat spre pachet.

— Măcar ai primit deja cadoul de la noi.

S-a aşezat la loc pe canapea. Au amuţit. Din bucătărie se auzea zgomotul vaselor. Kathi se ocupa cu mult elan de tot ceea ce făcea.

— E drăguţă logodnica ta, a spus Engelbert Rath într-un final.

— Nu suntem logodiţi.

Engelbert Rath a părut surprins pentru un moment.

— Ei, nu mă voi obişnui niciodată cu aceste obiceiuri noi, a spus el. Drăguţă fată, în orice caz. Ai fi putut şi tu să ne povesteşti ceva! Am crezut că am ajuns la apartamentul greşit, dar domnişoara Preußner a ştiut imediat cine sunt!

— Probabil că te-a recunoscut din poza de pe noptieră.

Reuşise. Engelbert Rath a făcut, în sfârşit, o faţă acră.

— Nu înţeleg ce ar trebui să însemne asta, a spus el. Îmi vizitez fiul şi sunt primit în acest mod!

— Dar la ce te-ai aşteptat? Locuiesc de aproape un an în acest oraş şi niciunul dintre voi nu m-a vizitat nici măcar o dată... Şi acum apari neanunţat, de parcă ar fi o razie, şi crezi că te voi primi cu covorul roşu?

— Băiatul meu, oamenii care trăiesc într-o seră n-ar trebui să arunce cu pietre, a spus Engelbert Rath.

Nu a trebuit să ridice tonul pentru a da greutate cuvintelor sale.

— Te-ai arătat vreodată la noi de când locuieşti în Berlin? N-ai petrecut nici măcar Crăciunul în Köln! Ştii foarte bine cât de tare s-ar fi bucurat mama ta! În loc de asta, ai preferat să lucrezi în zilele de sărbătoare, chiar dacă primiseşi liber de la Karl.

— De unde ştii toate astea? M-ai spionat?

— Nu trebuie să te spionez ca să ştiu. Sunt poliţist.

— Oare de ce uit asta mereu?

Privindu-şi fiul, Engelbert Rath părea obosit.

— Gereon, ne vedem aşa de rar, a spus el, încât n-ar trebui să ne mai certăm. Eşti singurul fiu pe care îl mai am.

„Da, pentru că refuzi să-i dai o şansă lui Severin", a gândit Gereon.

— De ce eşti aici? a întrebat el.

Engelbert Rath şi-a dres glasul înainte să vorbească.

— Avem o întâlnire, a spus el. Un prieten are nevoie de ajutorul tău.

— Nu-mi amintesc să fi stabilit o întâlnire.

— Am vorbit deja cu domnişoara Preußner.

Engelbert Rath a făcut un semn spre bucătăria din care se mai auzea încă zdrăngănit de veselă.

— Este de acord să te răpesc pentru o vreme. Nu durează mult. La nouă, nouă jumătate, eşti înapoi. Nu-ţi da jos pălăria şi paltonul! Trebuie să mergem la Kaiserhof.

Exact asta ura la tatăl său: Engelbert Rath trebuia să deţină controlul asupra tuturor lucrurilor, trebuia să tragă mereu toate sforile, să reglementeze diferite lucruri, de care nu-l rugase nimeni să se ocupe. Întotdeauna. Dar Rath se ura pe sine cel mai mult pentru că îi permitea tatălui său să-l monopolizeze astfel. Cu toate acestea, ceva din interiorul său sabota absolut toate încercările de a-i opune rezistenţă.

— Gereon, ştiam că nu o să mă laşi baltă, a spus Engelbert Rath şi s-a ridicat. Dacă ne grăbim, putem încă să ajungem la timp.

Mâna dreaptă a tatălui său la împins spre uşă.

N-a putut să se apere. A ascultat de tatăl său, aşa cum a făcut, de altfel, mereu. Atunci când tatăl şi fiul au păşit pe hol s-au întâlnit cu Kathi, care stătea cu un prosop în mână în uşa bucătăriei, ca un model al femeii casnice germane. Le-a zâmbit. Gereon a privit-o pentru puţin timp în ochi în timp ce îşi lua rămas-bun.

Privirea ei spunea totul.

Intuia ceea ce se întâmpla, dar nu voia să accepte.

•

Traficul era aglomerat la Moritzplatz. Un camion accidentat bloca aproape toată şoseaua şi un poliţist local trebuia să dirijeze traficul din jurul zonei unde s-a produs accidentul. A fost un drum tăcut.

— O maşină americană? a fost singurul lucru pe care l-a întrebat Engelbert Rath atunci când s-a aşezat pe scaunul din dreapta al Buick-ului.

Dezaprobarea se citea pe faţa sa şi Gereon nu a mai spus nimic tocmai din cauza enervării pe care o resimţea.

Engelbert Rath a mai rupt tăcerea abia atunci când au rămas blocaţi în trafic la Moritzplatz.

— Ar fi fost mai bine să luăm un taxi, a zis el.

Pentru Gereon, remarca suna ca un reproş.

— Şi cu taxiul tot rămâneam blocaţi, i-a răspuns iritat.

Într-un sfârşit, au putut înainta. Poliţistul local a făcut un semn Buick-ului, care a pornit mai departe, spre Oranienstraße. Au trebuit să se mai oprească încă o dată în faţa unui semafor roşu înainte să poată traversa spre Leipziger Straße, dar apoi s-au mişcat bine. Gereon a făcut tot ceea ce i-a stat în putinţă. În mod clar, nu suficient.

— Prea târziu, a spus Engelbert Rath când au ajuns la Wilhelmplatz şi a coborât din maşină. Am ajuns cu aproape zece minute mai târziu!

„Din partea mea poţi să te duci naibii", s-a gândit Gereon în timp ce închidea maşina. Tatăl său se îndrepta deja spre intrarea hotelului. Hotelul şi restaurantul Kaiserhof erau frecventate de politicieni şi de funcţionari înalţi de pe Wilhelmstraße, aflată la nici doi paşi. Era locul perfect pentru Engelbert Rath, care îşi conducea hotărât fiul spre restaurantul aflat la parterul hotelului. Până şi rumoarea vocilor care răsuna din camera cu pereţii îmbrăcaţi în panouri de stejar suna mai rafinat ca în alte locuri, iar clinchetul paharelor era şi el mai subtil. Oamenii păreau să vorbească, să mănânce şi să bea cu frâna de mână trasă.

Gereon şi-a urmat tatăl. Engelbert Rath făcea impresia unui om care se pricepe. S-a îndreptat hotărât spre o masă la care erau aşezaţi câţiva bărbaţi îmbrăcaţi în haine închise la culoare, care păreau că au venit aici cu maşina imediat după ce s-a încheiat o şedinţă la parlament. Era una dintre acele adunări la care ştiai imediat cine are un cuvânt de spus. Bărbatul care era aşezat cu spatele la perete avea faţa asemănătoare unei căpetenii indiene. Pomeţi proeminenţi, privirea impenetrabilă. O privire care i-a cuprins imediat pe cei doi Rath. Expresia bărbatului nu s-a schimbat, a şoptit ceva celorlalţi de la masă şi s-a ridicat.

Engelbert Rath s-a repezit spre indian.

— Scuză-mă pentru întârziere, Konrad, a început el, dar serviciul la poliţie... şi în Berlin... fiul meu...

— E-n regulă, Engelbäät! a spus acesta, pronunţând numele lui Engelbert Rath cu accent de Köln. Trenul meu pleacă în două ore, a mai adăugat.

Ochii inabordabili ai indianului păreau aproape prietenoşi.

— Şi? a întrebat el. Cum îi mai merge tânărului Rath? S-a acomodat deja cu viaţa în capitala republicii?

Gereon i-a strâns mâna indianului.

— Vă mulţumesc pentru interes, domnule primar general!

— Haideţi să lăsăm titlurile la o parte! Fără niciun primar general sau consilier de stat! Suntem la o întâlnire personală. Trei oameni din Köln aflaţi la Berlin.

Gereon a zâmbit forţat.

— Haideţi să mergem la bar, a spus indianul. Am rezervat un loc acolo.

Un chelner i-a condus spre o masă mică, pe care se afla deja o Zeltinger Kirchenpfad lângă semnul pe care scria „Rezervat". Gazda lor nu a lăsat nimic în voia întâmplării. Poate tocmai acesta era motivul pentru care directorul Engelbert Rath se înţelegea aşa de bine cu primarul general. Asta pe lângă faptul că făceau parte din acelaşi partid. Pe de altă parte, tatăl său a avut mereu grijă să lege prietenii care să-i favorizeze ascensiunea în carieră. Tactica s-a bucurat de succes. La vremea lui, a fost cel mai tânăr comisar-şef din Poliţia Köln, iar acum era directorul Departamentului de Criminalistică.

— Aşa! Aici putem sta de vorbă fără să fim deranjaţi, a spus indianul şi le-a făcut semn spre locurile unde trebuiau să se aşeze.

A aşteptat până ce chelnerul a umplut două pahare cu vin înainte să înceapă.

— Ce drăguţ că fiul tău şi-a făcut timp, Engelbäät, a spus el. Ştie despre ce e vorba?

— Nu, fiind vorba de o chestiune aşa de delicată..., a clătinat Engelbert Rath din cap. M-am gândit că cel mai bine ar fi ca tu însuti să...

— Haide să ciocnim întâi!

Indianul avea un pahar de apă în faţa sa, cu care a ciocnit. Cei doi Rath şi-au ridicat paharele şi au băut. Vinul era mult prea dulce pentru gustul lui Gereon, dar tatăl său şi-a ţuguiat buzele într-un gest apreciativ.

— Un soi cu adevărat bun, Konrad.

— Engelbäät, doar ştiu ce-ţi place să bei!

Gazda lor a lăsat paharul de apă la o parte şi şi-a dres glasul înainte să înceapă.

— Atunci aş vrea să trec la subiect..., a spus el, este vorba despre o chestiune neplăcută... o chestiune destul de neplăcută...

— Nicio problemă! Poliţia are de a face, aproape exclusiv, cu chestiuni neplăcute!

— Vă rog, tinere domn Rath! Vă rog să nu mă luaţi cu aparatul de poliţie! Aşa cum am mai spus, e vorba despre o întâlnire personală.

— Gereon, lasă-l pe domnul primar general să-ţi explice mai întâi!

Tatăl său n-avea nevoie de mai mult de cinci minute pentru a-l catapulta înapoi în trecut. Gereon cel prost, băiatul impertinent, care ar fi mai bine să-şi ţină gura atunci când adulţii vorbeau despre lucruri importante.

— Tatăl dumneavoastră, dragă domnule Rath, mă ajută tocmai în această chestiune deosebit de delicată şi e chiar foarte bine că familia Rath este reprezentată şi la Berlin...

Era aşa de uşor să fii găsit de cei din Köln, chiar şi în capitala imperială.

— Pe scurt, a continuat indianul, sunt şantajat.

— Domnul primar general primeşte scrisori anonime, a suflat Engelbert Rath.

Indianul a încuviinţat.

— Cineva mă ameninţă că... cum să formulez... că va aduce anumite informaţii în atenţia opiniei publice. Aceste informaţii nu trebuie să ajungă la urechile publicului.

— Ce fel de informaţii?

— Informaţii care ar putea să însemne sfârşitul carierei mele politice, dacă naziştii sau comuniştii pun mâna pe ele.

— Trebuie să ştiu ceva mai concret ca să vă pot ajuta. Trebuie să-mi spuneţi despre ce e vorba mai exact.

Adenauer[1] şi-a dres glasul.

— Acţiuni Glanzstoff, a spus el.

— Acţiuni ale filialei americane Glanzstoff, a explicat Engelbert Rath.

Adenauer a încuviinţat.

— Deţin foarte multe, a spus el. Chiar foarte multe. În valoare de milioane... sau erau în valoare de milioane acum doi ani, când le-am cumpărat. Mi-am investit întreaga avere în ele. Şi chiar mai mult de atât. Am chiar şi un credit de la Deutsche Bank...

— Înţeleg, a spus Rath. Şi din octombrie a început să le scadă valoarea.

— Le-a scăzut de mult valoarea. Nici nu am crezut că ar putea să scadă mai mult de atât, am sperat mereu că situaţia se va îmbunătăţi. Dar în ultimele luni... Pe scurt, valoarea acţiunilor mele e mai mică decât datoriile la bancă. Mult mai mică...

— Cu alte cuvinte, sunteţi ruinat, a spus Rath şi a fost mulţumit să surprindă privirea supărată a tatălui său. Cum ar mai putea cineva să vă şantajeze dacă sunteţi deja la pământ?

— Ei, ruinat! Asta se mai poate rezolva încă! Am la bancă prieteni care sunt dispuşi să mă ajute, a spus primarul general. Doar că nu vreau să se vorbească pe la toate colţurile de acest aranjament.

— Şi tocmai cu asta vă ameninţă scrisorile anonime...

---

[1] Konrad Adenauer, politician creştin-democrat german, de profesie Jurist, a fost primul cancelar german din perioada postbelică. Între anii 1917 şi 1933 a fost primar general al oraşului Köln. (n.tr.).

— Asta este exact ceea ce au aşteptat adversarii mei, cei de stânga şi de dreapta. Şi totul le-a fost servit pe o tăviţă de argint. Şi încă ce moment să se întâmple!

— Şi de ce nu vă adresaţi, pur şi simplu, poliţiei pentru acest caz?

— Ştiţi şi dumneavoastră că nu se poate avea încredere în toţi funcţionarii din poliţie. O asemenea chestiune trebuie abordată discret, de poliţişti cu experienţă, dar nu de poliţie.

Rath a încuviinţat.

— Un lucru nu înţeleg încă, a spus el, de ce ar trebui să vă ajut tocmai eu? Tatăl meu are mult mai multă experienţă.

— Scrisorile vin din Berlin, de asta sunt sigur. Şi nu doar pentru că sunt trimise la biroul meu din Berlin. Cel care mă şantajează este undeva în acest oraş, dar uitaţi-vă şi dumneavoastră...

A scos un mic teanc de hârtii din buzunarul interior al jachetei.

A ales o foaie din teanc şi i-a întins-o lui Rath.

— Poftim!

Creion de culoare roşie. Litere mari de tipar. Scris urât, dar lizibil. Arăta aproape ca un afiş făcut acasă, pe care scria:

„FORD RĂMÂNE ÎN BERLIN SAU ADENAUER MERGE LA ÎNCHISOARE!"

— Ce ar trebui să însemne asta? a întrebat el.

— Acesta este preţul, a spus primarul general. Cel care mă şantajează nu vrea bani. Îi pasă de altceva, vrea să salveze fabrica Ford de la Westhafen.

— Fabrica de maşini?

Adenauer a aprobat.

— Doar că zilele fabricii sunt numărate. Nu se mai poate face nimic.

— Nu mă pricep aşa de bine... ar trebui să-mi explicaţi cum stă treaba.

— Ford se mută la Köln, a spus Adenauer. Totul a fost semnat deja, anul acesta urmează să punem piatra de temelie în Riehl. Va fi cea mai modernă fabrică din Europa şi va face fabrica din Berlin să pară demodată prin comparaţie. Şi atunci se va închide fabrica din Westhafen.

— Şi tocmai asta vrea să evite cel care vrea să vă şantajeze.

Adenauer a încuviinţat.

— Aşa pare, doar că nu şi-a ales persoana potrivită. Un Adenauer nu se lasă şantajat! Chiar şi dacă aş vrea să fac ceva, n-aş avea cum! La fel cum nici primarul general al Berlinului nu poate să facă nimic.

— Domnul Böß are oricum propriile sale griji, a spus Gereon.

— Cui îi spuneţi acest lucru!? Singurul care poate face ceva e Henry Ford, dar el nu vrea să mai producă nicio maşină în Berlin cât timp fabrica din Riehl funcţionează, puteţi să fiţi sigur de asta.

— Şi în Berlin vor fi câţiva şomeri în plus.

Adenauer a ridicat din umeri.

— Ce să-i facă?! În schimb, câteva sute de oameni din Köln îşi vor găsi de muncă. Asta e situaţia şi aşa merg lucrurile pe lumea aceasta! Iar şantajul nu are cum să oprească procesul după ce s-a pus deja în mişcare. Vă asigur de acest lucru!

— Cu toate acestea, sau poate tocmai de aceea, puteţi avea de suferit de pe urma acestui şantaj şi eu va trebui să mă asigur că acest lucru nu se va întâmpla.

Adenauer a aprobat.

— Fiul tău se prinde repede cum stau lucrurile, i-a spus el lui Engelbert Rath.

Gereon s-a simţit ca atunci când mama sa se lăuda cu notele lui în faţa tuturor doamnelor care veneau în vizită, la cafea.

— Şi de unde ştiţi, a întrebat el, că persoana care vă ameninţă chiar dispune de aceste informaţii?

— Citiţi!

Adenauer i-a întins o altă hârtie.

— Prima scrisoare prin care eram şantajat, a doua pagină.

Scrisoarea nu mai arăta ca un afiş de această dată. Conţinea mult mai mult text, care era scris tot cu roşu, chiar dacă era bătut la maşină. Rath a citit: „N-ar fi păcat ca lumea să afle ce au discutat în cadrul şedinţei de la Deutsche Bank membrii Consiliului de Supraveghere Adenauer şi Blüthgen şi cu Brüning, directorul băncii?"

— Ce ar trebui să însemne asta?

— Asta înseamnă un singur lucru: cineva ştie precis, a spus Adenauer. Găsiţi-l şi faceţi-l să înţeleagă că nu eu, ci *el* e cel care va ajunge în puşcărie în cazul în care fie şi un cuvinţel rostit în timpul acestei discuţii va ajunge la urechile opiniei publice!

— Cum vă imaginaţi că aş putea să fac acest lucru? Eu sunt poliţist, eu...

— Tocmai. Dumneavoastră ştiţi cum se procedează într-o asemenea situaţie! Dragă prietene, nu vă va prinde rău. Încă sunt în relaţii bune cu şeful poliţiei. Puteţi fi sigur de greutatea pe care cuvântul meu o are în faţa lui Zörgiebel! Tatăl dumneavoastră era deja comisar-şef la vârsta dumneavoastră. Ar fi timpul să-i călcaţi pe urme.

— Sunt vremuri grele. Ministerul de Interne a suspendat toate promovările...

— Desigur! Pentru că Prusia trebuie să facă economii! Dar, credeţi-mă, există mereu şi excepţii! Chiar şi în aceste vremuri grele trebuie recompensaţi oamenii care merită. Şi veţi fi recompensat.

Engelbert Rath a făcut un gest aprobator.

— Comisar-şef Gereon Rath sună foarte bine, a spus el şi a ridicat paharul de vin. În cinstea următorului comisar-şef din familia Rath!

Gereon a ridicat paharul şi a zâmbit, dar a luat doar o sorbitură din vinul dulce. Comisar-şef nu suna rău deloc. Pe lângă asta, nu ar mai trebui să-l suporte nici pe maimuţoiul de Böhm. Un Rath nu ar trebui să le permită celorlalţi să-i dea ordine.

— Domnule comisar Rath?

Vocea chelnerului i-a amintit de gradul său actual. Omul şi-a plimbat privirea asupra celor aflaţi la masă, i-a exclus pe cei doi bărbaţi mai în vârstă şi a rămas fixată asupra lui Gereon.

— Domnule Rath, un telefon pentru dumneavoastră, a spus el.

Era Czerwinski. L-au prins, într-un final, pe Glaser. Tehnicianul de lumini s-a întors seara acasă, aşa că a trebuit doar să-l ia cu ei la secţie.

— Omul te aşteaptă deja la Alex, a spus secretarul criminalist, şi m-am gândit că poate vrei să te ocupi încă de astăzi de el. Sperăm că nu te deranjăm. Prietena ta a fost foarte amabilă şi ne-a divulgat unde îţi petreci serile.

Rath era pregătit să se răţoiască la grăsan şi să-i atragă atenţia asupra lipsei de respect de care dădea dovadă, dar şi-a venit în fire. Chiar şi aşa, Czerwinski a făcut treabă bună, ceea ce se întâmpla destul de rar.

— Ajung la voi în curând, a spus el doar şi a închis. Serviciul, s-a scuzat el când s-a întors la masă cu paltonul şi pălăria în mână. Din nefericire, e o chestiune care nu suportă amânare.

I-a întins mâna indianului în frac.

— Vă mulţumesc mult pentru invitaţie, domnule Adenauer! a spus el, deşi abia a pus gura pe vinul dulce.

— Aşteptaţi! Luaţi şi scrisorile cu dumneavoastră!

Adenauer i-a întins teancul peste masă şi Rath l-a băgat în buzunar.

— Ei, atunci, fiul meu, a spus Engelbert Rath, care s-a ridicat pentru a-şi lua la revedere.

Directorul a încercat o îmbrăţişare, dar nu i-a reuşit. Engelbert Rath, mereu plin de încredere în sine, i-a întins, de această dată neîndemânatic, fiului său mâna.

— Ai grijă de tine! Te descurci să găseşti ieşirea, nu? Mai am încă ceva de discutat cu domnul primar general.

— E-n regulă, tată! şi-a dres Gereon glasul. Ne vedem mâine?

Faţa directorului a îngheţat.

— Mama... noi..., s-a bâlbâit el, deci... i-am promis mamei tale că nu o las prea mult timp singură. Voi lua trenul de noapte.

— Domnilor, nu staţi nicio secundă mai mult decât e necesar în Berlin, nu-i aşa?

A încercat să-şi ascundă dezamăgirea cu această remarcă, dar nu a reuşit să se forţeze să şi zâmbească. Oricât de tare l-a enervat modul neanunţat în care şi-a făcut apariţia tatăl său, tot îl rănea faptul că Engelbert Rath a venit la Berlin chiar în timpul carnavalului, doar pentru a-i face o favoare bunului său prieten. Dar îşi cunoştea tatăl, aşa că nu vedea de ce s-a aşteptat la altceva din partea sa.

— Bine, drum bun atunci! a spus el şi a plecat fără să se mai uite în urmă, s-a îndreptat spre ieşire şi a coborât apoi treptele, ieşind în ploaie.

Afară, a tras adânc aer în piept şi abia apoi s-a urcat în maşină. A stat pentru o vreme, pur şi simplu, la volan şi a contemplat Wilhelmplatz noaptea. În afară de câţiva trecători care tocmai ieşeau de la metrou şi cei doi poliţişti în uniformă, care stăteau în faţă la Kaiserhof, piaţa era pustie. Viaţa de noapte era în altă parte a oraşului.

Rath nu putea să-şi amintească să-i fi promis ceva lui Adenauer sau să fi acceptat, dar cu toate acestea, simţea greutatea teancului de scrisori pe care îl avea în buzunar şi ştia că avea o misiune. O misiune care putea să-i aducă funcţia de comisar-şef.

S-a gândit la Kathi, care îl aştepta pe Luisenufer, şi a fost bucuros că trebuia să meargă înapoi la Alex. Poate că va adormi cu mult înainte ca el să se întoarcă acasă. Aşa ar fi cel mai bine. A pornit motorul şi a plecat. Îi va face bine să se ocupe pentru o vreme de viaţa altcuiva.

Ce fel de om era oare Glaser? Un om care are pe cineva pe conştiinţă şi fuge de la faţa locului. Probabil că şi-a dat şi el seama, între timp, că aceasta nu era o soluţie. Mai ales acum, că se afla la Cetate şi aştepta să fie audiat. Nu puteai să scapi de o asemenea vină oricât de repede şi departe fugeai. Nimeni nu ştia asta mai bine decât Gereon Rath. Era o povară pe care o va căra pentru tot restul vieţii.

În spatele gardurilor de construcţie de la Alexanderplatz, se înălţa întunecată pe cerul nopţii secţia de poliţie. Berlinezii numeau clădirea impunătoare din cărămidă „Cetatea Roşie". Secţia de poliţie ajunsese să fie chiar şi mai mare decât Palatul imperial şi, spre deosebire de palat, încă mai avea un scop. Colegii lui îşi numeau locul de muncă, pur şi simplu, „Cetatea", un nume care lui Rath i se părea că are ceva liniştitor şi potrivit în acelaşi timp, chiar dacă fostul său loc de muncă din Köln avea o alură mult mai

medievală. Deşi faţada avea motive fine, inspirate din Renaşterea florentină, prusacii reuşiseră cumva să construiască un fel de fortăreaţă respingătoare.

Rath a parcat Buick-ul în curtea interioară, unde o echipă de asalt tocmai urca într-o maşină. A rămas din nou singur pe casa scării. Culoarele nesfârşite de la primul etaj, pustii, erau aduse, din când în când, la viaţă de ecoul slab al unor paşi, voci sau uşi trântite. La Omucideri mai erau la muncă doar cei din tura de noapte, un comisar şi un asistent criminalist. Brenner, unul dintre lingăii lui Böhm, şi Lange, noul sosit din Hanovra, şi care venise cu doar câteva săptămâni în urmă la Cetate.

— Bună seara! şi-a salutat Rath colegii. Unde sunt Czerwinski şi Henning?

— I-am trimis acasă, a spus Brenner.

Au început bine!

— Cum de ţi-a venit ideea că ai putea da ordine oamenilor mei?

— Ce înseamnă oamenii tăi? Eu sunt cel care coordonează tura de noapte şi, din câte ştiu eu, cei doi nu sunt în tura de noapte. O instrucţiune de serviciu spune că orele suplimentare inutile trebuie evitate.

— Cei doi sunt parte a echipei mele de anchetă! Au adus un suspect! Sper că nu l-ai trimis şi pe el acasă!

— Nu-ţi face griji! a spus Brenner rânjind. Rath, pachetul tău se află încă frumos împachetat în custodia noastră.

— Păi, ce mai aşteptaţi, domnule Brenner? a întrebat Rath încet şi politicos.

— Ce mai aştept?

— Mişcă-ţi posteriorul la telefon! s-a răţoit deodată la Brenner, că acestuia i s-a şters zâmbetul de pe faţă. Şi ocupă-te să-l pot audia în cinci minute. Maximum!

Brenner a ridicat receptorul. Când a ajuns în dreptul uşii, Rath s-a răsucit şi a spus, din nou, prietenos:

— Încă ceva, dragă colega, dacă mai treci vreodată peste mine şi dai dispoziţii oamenilor mei, atunci îţi fac nişte probleme de nici comisarul-şef Böhm nu te mai poate ajuta. E clar?

— În locul tău nu m-aş lăuda atât, a bombănit Brenner, dar a cerut legătura cu celulele poliţiei.

Rath trebuia să facă vreo câţiva paşi pe coridor ca să ajungă la biroul său, care era puţin mai retras faţă de celelalte birouri ale Departamentului A. Era singurul birou liber la momentul în care s-a transferat la Omoruri. Era destul de rece, căci se făcea economie la încălzire. De aceea nu şi-a scos paltonul. S-a aşezat în anticameră, la biroul secretarei, şi a frunzărit dosarul cu actele personale ale lui Glaser, pe care Czerwinski l-a depus acolo, lângă actele de

identitate ale omului. Datele din dosar coincideau cu cele din actele de identitate.

Cam zece minute mai târziu, cineva a bătut la uşă. Un portar, care stătea în prag, a împins în încăpere un bărbat palid, care părea intimidat.

— Aici este, domnule comisar!

Rath l-a rugat pe portar să aştepte afară şi l-a privit pe noul-venit. Glaser era lângă uşă şi se uita nesigur în jur. Era momentul optim să fie audiat. Poate că a prins bine că a trebuit să fiarbă puţin în arest.

— Aşezaţi-vă! a spus Rath şi a continuat să frunzărească hârtiile.

Bărbatul a înaintat târâindu-şi picioarele şi a luat loc. Rath l-a lăsat să aştepte un moment şi apoi a spus direct, fără să ridice privirea din foi:

— Vă numiţi Peter Glaser...

— Da.

— Născut pe 25 septembrie 1902.

— Da.

— Locuiţi pe Röntgenstraße 10 în Charlottenburg?

— Da.

— De pe 1 noiembrie 1929 lucraţi ca maşinist la Casa de producţii La Belle, în Marien...

— Poftim?

Bărbatul care până atunci a stat pleoştit în scaun şi-a îndreptat spatele.

— Nu scrie în actele dumneavoastră că aţi fi surd.

— Nici nu sunt.

— Am întrebat unde lucraţi.

— Nu m-aţi întrebat.

Vocea lui suna de parcă tocmai s-a trezit.

— Mi-aţi citit unde *chipurile* lucrez. Ceva cu film, dar nu e aşa.

— Şi atunci cum a ajuns numele dumneavoastră în dosarul de personal?

Glaser a ridicat din umeri şi l-a privit agresiv în ochi pe Rath:

— Asta ar trebui să-l întrebaţi pe cel care a scris actele. Actele mele personale se află la Siemens und Halske. Sunt electrician la uzina Elmo.

— Poftim?

— Să repet ca să notaţi?

Glaser începea să fie în avantaj. În ciuda frigului, bărbatul nu mai tremura.

— Lucrez la Siemens! La uzina de motoare electrice. Tocmai ce mă întorceam acasă din tură când colegii dumneavoastră m-au înşfăcat chiar din faţa uşii. Cu cătuşe, pistol şi toate cele. Sper că n-au văzut prea mulţi vecini asta. Tipul de vizavi e destul de curios.

Rath s-a uitat în paşaportul lui Glaser. Bărbatul din poză, dincolo de orice dubiu, era acelaşi cu cel din faţa lui.

— Aţi arestat omul greşit? a deschis din nou gura Glaser.

Rath a închis hârtiile.

— Vom clarifica asta imediat.

„Imediat" a durat ceva mai mult. Rath l-a servit cu ceai fierbinte pe Glaser, care se răzvrătea din ce în ce mai mult. La sfârşitul a trei sferturi de oră, ce au părut că nu se mai sfârşesc, portarul l-a împins înăuntru pe Heinrich Bellmann, care părea deranjat. Bellmann nu păruse prea treaz nici la telefon, iar când a intrat în încăpere, mirosul de alcool s-a împrăştiat peste tot în jur.

— Bună seara, domnule comisar! a spus producătorul de film, chinuindu-se în mod evident să-şi păstreze conduita cuviincioasă. Nu ştiam că lucraţi în toiul nopţii.

— Vă rog!

Rath i-a împins un scaun în faţa biroului şi Bellmann s-a aşezat.

— Scuzaţi-mi starea, am exagerat puţin... nu-mi stă în fire... dar moartea lui Betty... sunt şi eu doar un om!

— E-n regulă, i-a spus Rath. Nu vreţi să-l salutaţi pe musafirul meu?

Bellmann părea că nu l-a remarcat pe Glaser.

— E o plăcere, a spus el şi i-a întins mâna dreaptă peste masă. Bellmann.

— Glaser, a spus celălalt şi i-a strâns mâna.

— Chiar nu-l cunoaşteţi pe acest om? a întrebat Rath.

— Nu, a spus iritat Bellmann. Ar trebui să-l cunosc?

— Acesta este Peter Glaser.

— Poftim?

— Tehnicianul de lumini.

— Ce prostie! Îmi cunosc angajaţii!

— Aţi găsit poza pe care v-am rugat să o aduceţi?

— Desigur!

Bellmann a băgat mâna în jachetă.

— N-a fost aşa de simplu. Este de la petrecerea de Crăciun, a spus el şi a ridicat din umerii grei, de parcă ar fi vrut să-şi ceară scuze.

Fotografia înfăţişa un bărbat chipeş, cu un pahar de punci în mână şi care zâmbea prietenos camerei de fotografiat în timp ce îmbrăţişa o femeie. Rath nu-l mai văzuse pe bărbat, dar femeia era chiar Betty Winter! Un prim semnal de alarmă s-a tras încet, dar clar în mintea sa.

— Aici, a spus Bellmann şi a arătat spre fotografie. Aici e Glaser. S-a înţeles bine cu Betty. Mai ales în acea seară.

Bellman a clătinat din cap.

— Încă nu-mi vine să cred că nu mai e printre noi, vreau să spun.

Peter Glaser a privit în tot acest timp, curios, fotografia. Acum, gâtul lui părea că s-a lungit şi mai mult şi ochii aproape i-au sărit din cap.

— Omule, nu-mi vine să cred! a spus el. Ăsta e Felix! Ce caută cu Winter?

•

Situaţia s-a clarificat repede: tehnicianul care dispăruse de pe platoul de filmare se numea, de fapt, Felix Krempin. Pentru a se angaja la casa de producţie, Krempin s-a folosit de identitatea prietenului său, Peter Glaser, care nu ştia nimic despre asta. Glaser le-a povestit că acesta lucra, de fapt, la Montana-Film, ca şef de producţie.

Lui Henrich Bellmann i-a sărit ţandăra când Glaser a menţionat numele Montana. Abia a putut să-l liniştească pe producător, care, în ciudata stare în care se afla, a vorbit neîncetat despre spionaj, sabotaj şi de lucruri chiar mai grave.

— Aceşti delincvenţi! Trebuia să mă gândesc la asta! Se coboară până şi la omor!

Rath l-a chemat pe portar, care l-a condus afară pe Bellmann. Acesta nu se mai oprea din înjurat. L-au auzit chiar şi după ce s-a închis uşa; Rath i-a pus electricianului, rapid, câteva întrebări despre prietenul său, şi-a notat adresa lui Krempin şi apoi a trimis pe cineva să-l ducă pe Glaser acasă.

— Vă mulţumim frumos pentru ajutorul dumneavoastră! i-a spus Rath la despărţire. Să nu fie cu supărare, dar pare că prietenul dumneavoastră v-a jucat o festă oribilă.

O farsă? Bellmann nu era deloc de această părere. Producătorul se mai liniştise când a ajuns înapoi în birou, dar asta nu l-a făcut însă să-şi schimbe atitudinea sau să renunţe la reproşuri. Doar că suspiciunile sale se mai concretizaseră între timp. Conform spuselor sale, La Belle a avut de mai multe ori probleme cu Montana şi au ajuns chiar şi în instanţă de câteva ori. Acuzaţia de plagiat era cea mai puţin gravă. Bellmann le reproşa competitorilor săi că au încercat să le fure artişti, să le saboteze premierele, dar şi o sumedenie de alte trucuri murdare. Bellmann spunea că şeful La Belle a fost adus „în faţa judecătorului" din cauza unor asemenea acuzaţii. În concluzie, era o listă lungă, la care acum se putea adăuga şi încercarea de a sabota filmările şi de a o ucide pe cea mai importantă actriţă a lui Heinrich Bellmann.

Lui Rath i se părea puţin probabilă ipoteza crimei ca ultim act de sabotaj, dar putea totuşi să înţeleagă mânia producătorului. Trebuia să existe un motiv pentru care Krempin s-a angajat sub un nume fals la La Belle. Bărbatul trebuia pus sub urmărire.

Rath era mort de oboseală, dar instinctul de vânătoare s-a trezit în el. Va începe să audieze angajaţii de la Montana încă de mâine dimineaţă, astfel încât Böhm să nu aibă motiv să-l întoarcă din drum.

Chiar dacă Brenner şi Lange plecaseră între timp, punerea în urmărire a lui Felix Krempin era deja demarată când Rath s-a întors la Omoruri. În locul lor, a găsit un grăsan aşezat la birou, adâncit în lectura cazului.

— Domnule chestor Gennat!

Grăsanul şi-a ridicat privirea.

— Rath! Ce mai căutaţi aici? Nu vă faceţi speranţe că puteţi dormi în patul meu! Îl voi folosi chiar eu!

Se întâmpla adesea ca Buddha să doarmă la secţie. Chiar lângă biroul său, care arăta mai degrabă ca o sufragerie, se mai afla o cămăruţă cu un pat.

— Mă bucur să vă revăd la secţie, domnule chestor! a spus Rath. V-aţi întors de curând din Düsseldorf?

Gennat a încuviinţat.

— Într-un fel sau altul, drumul de la gară mă aduce mereu direct la Alex. Ciudat, nu-i aşa? Asta nu s-ar mai fi întâmplat dacă m-aş fi căsătorit.

— Sau tocmai de aceea s-ar fi întâmplat, a spus Rath. Cum progresează investigaţiile?

— Mai bine nu mă întrebaţi! Nici nu v-ar veni să credeţi câte informaţii am adunat, câte indicii am primit de la publicul din Düsseldorf. Ştim destul de exact cum s-a petrecut fiecare dintre crime, dar credeţi că asta ne-a făcut să avansăm cu ancheta?

Gennat a scos un exemplar al cotidianului *B.Z.* din geanta de piele şi a despăturit ziarul.

— Citesc că nici dumneavoastră n-aţi pierdut vremea, a spus el şi a pus ziarul pe masă, în faţa lui Rath. Tocmai mi l-am luat de la gară. Puteţi să-mi explicaţi ce se petrece?

Rath s-a holbat la ziar. Era o ediţie specială a *B.Z. am Mittag,* Titlul mare de pe prima pagină anunţa: *Moarte pe platoul de filmare*! *Betty Winter a fost ucisă de un reflector*! *Sabotaj*? Sub titlu erau şi două poze: un portret perfect al actriţei Betty Winter şi o altă poză, mişcată, care îl înfăţişă pe Gereon Rath în faţa culiselor platoului de filmare. În fundal se observa chiar o parte a cadavrului acoperit. Dar îţi puteai da seama că e un cadavru doar dacă ştiai că asta trebuia să vezi.

— Nu sunt prea multe de explicat, a spus Rath, ridicând din umeri. O actriţă a murit şi producătorul a vrut să se folosească de moartea ei pentru a apărea la ziar. Nici nu a apucat să se răcească bine cadavrul, că a şi organizat o conferinţă de presă.

— Şi dumneavoastră l-aţi ajutat să ajungă pe prima pagină a ziarelor? Sau din ce motiv sunteţi citat aici?

— Gaşca a apărut acolo deodată şi a mirosit sânge. M-am ocupat ca toţi jurnaliştii să fie îndepărtaţi imediat de la locul faptei, dar poliţia nu poate interzice nimănui să ţină o conferinţă de presă. Colegul Gräf şi cu mine am participat pentru a ţine lucrurile sub control, a spus Rath, ca să nu se exagereze prea mult cu speculaţiile.

— Ei, păi, asta v-a ieşit de minune.

Rath a citit textul pe diagonală şi a constatat că teoria lui Bellmann despre un sabotaj se regăsea deja în articol. Cu toate acestea, producătorul nu a spus nimic despre asta în cadrul conferinţei de presă. Jurnalistul care scrisese articolul părea să ştie despre micul război al producătorului cu Montana, chiar dacă acest atelier de film nu fusese pomenit. Rath a înghiţit în sec când a constatat că afirmaţiile sale au fost introduse în text atât de abil, că suna de parcă poliţia ar fi, oficial, de acord cu teoria sabotajului.

— N-am autorizat nimic de felul acesta, a spus el iritat.

Gennat a încuviinţat.

— E-n regulă, e-n regulă, dragă Rath, nici nu vă reproşează nimeni asta. Trebuie doar să fiţi al dracului de atent când aveţi de-a face cu presa din capitală. Reporterii pot fi de mare folos poliţiei, dar nu trebuie să cedaţi iluziei că i-aţi putea ţine sub control.

— Aş fi fericit dacă aş putea să-i ţin departe de mine pentru o vreme.

— Nu luaţi lucrurile aşa de în serios, a spus Gennat. Mai bine povestiţi-mi în propriile cuvinte ce s-a întâmplat pe acest platou de filmare. Betty Winter nu e orişicine. Böhm a notat doar că v-a însărcinat să anchetaţi un accident soldat cu o victimă.

Rath a dat raportul scurt şi la obiect. I-a povestit lui Gennat tot ceea ce ştia despre caz, inclusiv despre tehnicianul de lumini angajat sub nume fals.

— Numele fals şi fuga bărbatului sunt, în orice caz, deosebit de suspecte, a concluzionat el. Între timp, toate indiciile arată că ar fi fost vorba, într-adevăr, despre un sabotaj. Poate că intenţia iniţială nu a fost decesul actriţei, dar, primele indicii arată că cineva şi-a propus cel puţin să o rănească grav. E vorba, în mod clar, despre o faptă cu premeditare. Oricine a fost persoana, ea a luat cu siguranţă în calcul posibilitatea ca Winter să moară. Momentan, pare că Felix Krempin e omul pe care îl căutăm.

Gennat a aprobat.

— Sună interesant, a spus el, şi foarte plauzibil. Doar să vă feriţi de concluzii pripite! Sau măcar nu le lăsaţi să ajungă în atenţia opiniei publice! Aţi avut deja o dată mult de suferit în urma acestui lucru.

— Din greşeli învăţăm, domnule chestor!

— De unde aţi scos asta? Se învaţă aşa ceva la Academia de Poliţie acum?

— De la tatăl meu, domnule chestor!

— Un om deştept, tatăl dumneavoastră. Poliţist, nu-i aşa?

Rath a încuviinţat.

— Directorul Departamentului de Criminalistică.

— Atunci urmaţi-i sfatul şi nu spuneţi prea multe presei. Ar fi mai bine să ne împărtăşiţi nouă, angajaţilor Departamentului A, descoperirile dumneavoastră.

Gennat l-a privit sever. Rath ştia că Buddha îl apreciază.

— Cât timp mai rămâneţi în Berlin?

— Până miercuri. Nu pot să sufăr Düsseldorf-ul, a oftat Gennat. Carnavalul. Pe Zörgiebel poate să-l cucerească *Helau*. Dar nu e genul meu.

— Domnul Zörgiebel e din Mainz, a spus Rath.

— Şi dumneavoastră? Nu sunteţi tot din Renania?

— Din Köln, a spus Rath. Acolo carnavalul e numit *Alaaf* în loc de *Helau,* dar şi eu prefer de ani de zile să evit acest spectacol. Nici nu încape îndoială că aici e mai liniştit.

— Ei, sunt mai mult decât suficiente baluri cu prilejul *Fasching* şi în Berlin în acest weekend, în cazul în care vă apucă dorul de casă.

Telefonul a sunat înainte ca Rath să-i poată ridica receptorul. A răspuns Gennat.

— Da, a încuviinţat Buddha, comisarul Rath e încă aici. Un moment! a spus şi i-a întins receptorul. Punerea în urmărire; se pare că suspectul dumneavoastră chiar s-a făcut nevăzut.

II

Sâmbătă

1 martie 1930

Capitolul 7

Rath era mort de oboseală când s-a târât, într-un final, pe casa scării de pe Luisenufer, spre apartamentul său.

Cu binecuvântarea lui Gennat, a intensificat căutarea fugarului Krempin. Mâine, fiecare secţie de poliţie va primi o fotografie a bărbatului. Cei de la ED lucrau suplimentar în tura de noapte pentru a multiplica o parte a pozei aduse de Bellmann de la petrecerea de Crăciun. Toate semnele arătau că Felix Krempin chiar a dispărut şi că acesta a avut şi un motiv clar pentru a arunca un reflector asupra plăpândei actriţe.

În acest context, suspiciunile lui Bellmann i se păreau plauzibile chiar şi lui Rath, deşi intenţia producătorului de a le face probleme celor de la Montana-Film era clară. S-a uitat la ceas. Doisprezece şi jumătate. Nu va mai apuca să doarmă prea mult, mai ales că trebuia să ajungă cât mai devreme la Montana.

Când şi-a dat seama ce-l aştepta în spatele acelei uşi, avea deja cheile în mână şi dăduse să deschidă.

Kathi.

Mâna cu cheile s-a oprit, de parcă cineva ar fi îngheţat timpul.

Nu putea să se bage, pur şi simplu, în pat, lângă ea, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat! Pentru o secundă, s-a gândit chiar să se întoarcă, să meargă până la Schlesischer Tor şi să doarmă pe canapeaua lui Gräf. Putea să-i spună secretarului criminalist că şi-a pierdut cheia şi să-l roage să-l adăpostească pentru o noapte. Şi-a dat seama apoi că ar fi o dovadă de laşitate din partea lui, aşa că a răsucit cheia în broască, uluit de gălăgia pe care o făcea aceasta. A închis încet uşa şi s-a strecurat prin hol, spre sufragerie, fără să aprindă lumina. A închis şi acolo uşa şi a bâjbâit până la fotoliul său. A găsit repede întrerupătorul lampadarului de lângă fotoliu. Un clic şi lampa a răspândit în cameră o lumină slabă. A pus pălăria şi paltonul

pe un scaun. Kathi a strâns paharele, dar a lăsat sticla de coniac pe masă. Rath a scos un alt pahar din dulap, s-a prăbuşit în fotoliu şi şi-a turnat o gură de coniac. *Ce tâmpit eşti,* s-a gândit el, *te furişezi aici ca un hoţ, te comporţi ca un străin în propriul tău apartament*! A udat acest gând cu o gură de coniac, iar asta i-a făcut bine. A mai luat o înghiţitură. Se va duce la culcare, la Kathi, abia atunci când va avea senzaţia că a băut suficient.

A ridicat paharul în direcţia reflexiei sale difuze, proiectate de lumina galbenă în geamul de vizavi.

— Noroc! i-a murmurat imaginii sale, singura companie pe care putea să o suporte în acest moment.

A tresărit, s-a ridicat din fotoliu, speriat de propria toropeală. A dormit sau doar a aţipit? În orice caz, a auzit un sunet. Paharul trebuie să-i fi căzut din mână, căci acum era lângă fotoliu, pe covor. Din fericire, îl golise înainte să-l scape. Trebuie să fi dormit pentru o vreme, căci îşi simţea limba ca pe o cârpă de curăţat stoarsă.

Rath s-a ridicat şi a mers împleticit până la uşă. Avea nevoie de un pahar de apă. Abia când a început să meargă a realizat cât de mult a băut. A reuşit să ajungă până la bucătărie fără să facă prea multă gălăgie, a scos un pahar din dulap şi l-a ţinut sub robinet. A lăsat apa rece să-i mai curgă câteva minute peste mâini înainte să închidă robinetul. Asta i-a făcut bine. A golit paharul dintr-o înghiţitură şi l-a ţinut din nou sub robinet.

A văzut bileţelul abia când s-a îndreptat spre uşă, cu paharul în mână. Pe mijlocul mesei era o bucăţică de hârtie dintr-un carneţel cu spirală, pe care îl folosea şi ca să-şi noteze ce voia să cumpere. Rath a citit surprins bileţelul:

„Îmi pare rău, dragul meu", a simţit cum i se strânge stomacul citind aceste cuvinte, „dar n-am mai putut suporta. Mă simt aşa de singură în acest apartament atunci când tu nu eşti aici! Chiar dacă nu e uşor să iubeşti un poliţist, aproape că m-am obişnuit. Aproape. Azi era clar că nu reuşim să ne mai vedem, aşa că am luat un taxi şi am mers la sora mea, care are nevoie de cineva care să o consoleze.

Ne vedem mâine la bal. Voi încerca să ajung la tine la ora şase şi jumătate, ca să putem merge împreună.

Cu drag,
Kathi.

P.S. Am lăsat nişte tocană pe aragaz. Ştii doar că e mai bună încălzită."

Rath a pus bileţelul înapoi, pe masă.

Pe de o parte, simţea o uşurare imensă, pe de altă parte, acum că ştia că ea nu se află în apartament, a început să simtă o singurătate care aproape că îl durea fizic. Îngheţa, deşi ea a lăsat încălzirea pornită. Tocmai ce a evitat-o, s-a ferit de ea aşezându-se în fotoliu şi s-a refugiat în sticla de coniac, ar fi preferat să o dea dracului, dar acum simţea cum îl împunge durerea absenţei ei.

Cel puţin, acum putea să meargă în pat, dar voia să facă asta?

Deodată, s-a simţit gâtuit de o frică îngrozitoare. Noaptea nu se terminase, ci abia începea.

S-a dus în camera de zi, a pus un vinil cu Coleman Hawkins şi a deschis din nou sticla de coniac.

Capitolul 8

S-a holbat la titlul principal al ziarului şi a încercat să se convingă că sunt doar litere. Litere negre şi grase pe hârtie ieftină.

Moarte pe platoul de filmare! *Betty Winter a fost ucisă de un reflector*!

Sunt doar litere.

Literele nu sunt realitatea.

Ştia că mint. Moartea nu o va putea lua, căci ea era de mult nemuritoare.

A lăsat ziarul să-i cadă din mână. Mirosul cafelei proaspete a ajuns până la nările sale. Acesta părea deodată mai ireal ca literele din ziar – sau mai bine spus, decât ceea ce transmitea înşiruirea de litere din ziar –, intensificând senzaţia de neputinţă, o neputinţă pe care nu a mai simţit-o de ani de zile.

A fost smulsă de lângă el.

— Mai doriţi şi altceva?

Albert e acolo, aşa cum a fost mereu acolo în toţi aceşti ani sumbri şi reci pe care ar fi preferat să-i şteargă din viaţa sa. Albert e mereu acolo, Albert a fost mereu acolo. În fiecare zi.

Ziua în care lumea...

Ziua în care a ieşit din lume. Albert e lângă fereastră şi trage draperiile grele, de un verde catifelat. Se întunecă şi doar lumina slabă a lămpii cu gaz pâlpâie în cameră.

Şi feţele îngrijorate, feţele severe care îl privesc de parcă ar vrea să-l ţintuiască din priviri. Să-l ţintuiască pentru eternitate în această cameră.

L-au prins.

În cămară.

Ce şi-au închipuit? Ce s-au aşteptat din partea unui băiat de 15 ani? De la un băiat de 15 ani care nu e decât piele şi os şi care e chinuit de foame. E chinuit de foame într-una dintre cele mai bogate case din oraş, în a cărei bucătărie lucrează şase angajaţi. Cămara acestei case poate fi comparată cu cămara celor mai selecte restaurante din oraş.

Face acest lucru de săptămâni. Ştia când e goală bucătăria şi când excursia într-acolo nu e periculoasă. A stat în cămară, cu stomacul chiorăindu-i, în faţa tuturor delicateselor şi a încercat, timid, din toate lucrurile din care nu avea voie să mănânce.

Din dulciuri.

Nu se îngraşă indiferent cât mănâncă. Aşa stau lucrurile încă de când a fost afectat de boală.

Tot au observat.

Tatăl a observat şi a fost cel care i-a întins fiului această capcană perfidă.

Ruşinea de a sta în cămară, mânjit cu roşu la gură, cu sticla de suc încă în mână, sub privirile lor. Măcar dacă i-ar reproşa ceva, dar privirile lor nu transmiteau decât dezamăgire. Stăteau, pur şi simplu, acolo şi îl priveau fix.

Richard, e doar un copil, a spus mama sa.

Avea lacrimi în ochi.

Trebuie să-l protejăm de propria sa persoană, a spus tatăl, *altfel, nu va creşte niciodată.*

Servitorii au tăcut.

Albert a închis uşa grea, cheia s-a răsucit gălăgios în uşă. Aşa a început prizonieratul, iar lumea a rămas afară.

E adevărat că-l lăsau încă să iasă afară, dar numai supravegheat. Erau mereu încă două persoane în jurul său. Nu, nu putea să accepte acest lucru.

S-a resemnat cu soarta sa.

A acceptat că nu mai poate avea prieteni, că nu mai poate găsi dragostea în această lume.

La 15 ani, draperia întunecată s-a lăsat peste tot.

Nu o lăsa! Creează-ţi propria realitate!

Fără durere, fără foame, fără boală.

— Mai doriţi şi altceva?

Albert, singura constantă din viaţa sa, singurul lucru care rămâne se afla încă acolo. A clătinat din cap şi servitorul a părăsit, tăcut, încăperea.

A împăturit ziarul, aşa cum face întotdeauna.

Pentru un moment, doar pentru un scurt moment, ar vrea să fie un altul, să fie într-o altă lume, aşa cum făcea în nopţile îndelungate petrecute în faţa ecranului.

Poate era doar un vis? Cine decide ce e vis şi ce e realitate?

Durerea îi sfredelea inima şi nu mai făcea de mult diferenţa dacă era vorba despre realitate sau despre un vis.

Betty Winter a fost ucisă de un reflector.

Şi apoi a văzut cuvântul, cuvântul însoţit de un semn de întrebare.

Sabotaj?

Durerea sa se transformă în mânie, o mânie fără margini, care nu-şi găseşte niciun scop. A înşfăcat ziarul frumos împăturit şi a sfâşiat hârtia, a rupt-o în fâşii care pluteau în jurul său ca nişte fulgi ceva prea mari.

Cine i-a făcut asta?

Cine?

A iubit-o!

Capitolul 9

Biroul casei de film Montana se afla în colţul mai costisitor al Kantstraße. Femeia blondă de la recepţie i-a făcut un semn cu mâna să se aşeze, aruncându-i o privire rece în timp ce continua să mănânce la telefon. Rath s-a aşezat într-unul dintre fotoliile moderne, din piele, aranjate în faţa unui birou. S-a văzut nevoit să asculte pălăvrăgeala femeii.

— ... Desigur că filmele noastre cu sonor pot să fie văzute folosind aparatură americană, dar în acest caz aţi fi obligat să plătiţi o mică taxă pentru licenţă, pe care, în mod evident, aţi...

Partenerul ei de conversaţie a reuşit, în sfârşit, să ia cuvântul. Blonda a ascultat cu gura deschisă şi a aşteptat momentul să intervină:

— Dar desigur! În acest caz, vă vom trimite copiile împreună cu actele necesare şi dumneavoastră n-ar trebui decât să semnaţi. Nu e absolut nicio problemă. Restul are loc automat. Mă voi ocupa de toate cele necesare. Vă vom contacta noi. La revedere!

Secretara a pus receptorul în furcă şi i-a zâmbit lui Rath.

— Cu ce pot să vă ajut? a întrebat ea.

Rath n-a răspuns imediat, căci se aştepta ca blonda să continue să vorbească, dar ea s-a mărginit la aceste şase cuvinte.

— Eu, a început el, aş dori să vorbesc cu administratorul.

— În ce problemă?

Rath şi-a scos legitimaţia.

— Poliţia Criminalistică.

— Serviciul pentru persoane dispărute?

— Nu, Serviciul Omoruri.

Secretara a ridicat din sprâncene.

— Îmi pare rău, dar domnul Oppenberg nu a ajuns încă la birou.

— Şi când este aşteptat să sosească?

Ea a ridicat din umeri.

— S-ar putea să dureze mai mult. Momentan, merge dimineaţa mai întâi pe platoul de filmare, pentru că sunt multe chestiuni ce trebuie aranjate. Planul pentru filmări trebuie schimbat în fiecare zi, pentru că draga de domnişoară Franck...

— Unde se filmează? a întrebat Rath înainte ca ea să aibă ocazia să intre din nou în priză.

— În Neubabelsberg, dar nu aveţi cum să ajungeţi acolo acum.

— Am maşină.

— Se înregistrează un film cu sonor. N-aveţi voie să deranjaţi.

— Poliţia are voie.

— Poate că vă pot ajuta *eu*.

— E drăguţ din partea dumneavoastră, dar trebuie să vorbesc personal cu şeful dumneavoastră, a spus el. Unde îl găsesc în acest turn babilonian?

— La UFA, în hala cea mare, platoul de filmare din nord, chiar lângă Tonkreuz.

— Montana aparţine de UFA?

Ea a râs.

— Ferească sfântul! Măreaţa UFA este doar amabilă şi ne închiriază platourile de filmare. Sunt câteva platouri libere, acum, că Pommers a terminat de filmat cel mai nou film cu Jannings, dar, cum am mai spus, nu trebuie să deranjaţi filmările!

— Dacă puteţi, fiţi aşa de amabilă şi să sunaţi să-i anunţaţi de venirea mea, a spus Rath. Plec apoi.

Era vizibil că nu-i convenea şi, cu toate acestea, a zâmbit când a ridicat receptorul.

— Să vedem, a spus ea, poate că domnul Oppenberg va putea să-şi rupă cinci minute, dar nu vă pot promite nimic.

Rath s-a ridicat din fotoliu, şi-a pus pălăria şi a dus degetele scurt la ea, în chip de salut.

— Nu trebuie să-mi promiteţi nimic, a spus el zâmbind. Spuneţi-i domnului Oppenberg că ajung în circa jumătate de oră.

•

Rath a dat jos geamul lateral, lăsând briza rece să-i sufle în faţă şi a inhalat aerul proaspăt ca pe un drog. Vântul i-a insuflat din nou viaţă în oasele obosite. Nu dormise mai deloc în acea noapte, dar băuse mult. S-a simţit aproape uşurat când a sunat alarma, bucuros că a reuşit să treacă peste acea noapte.

Una dintre acele nopţi.

Una dintre acele nopţi în care avea un fel de frică patologică de somn, pentru că ştia că visele se vor întoarce. Erau acele vise care îl bântuiau mereu. Existau şi unele săptămâni în care aproape uita, nopţi în care dormea liniştit, dar visele se întorceau, la fel de sigure şi aprige ca succesiunea anotimpurilor. Ştia când urmau să vină. Trebuia doar să închidă ochii pentru a vedea demonii care îl urmăreau şi oamenii morţi pe care i-a cunoscut odată. Îi apăreau în vise palizi ca nişte cadavre, cu găuri de glonţ în piept, cu orbitele goale şi cu bucăţele de piele atârnându-le de corp, arătând ca nişte haine mâncate de molii. Se trezea mereu speriat, cu fruntea transpirată. Încerca să se distragă, mai lua o gură din sticlă, dar, la un moment dat, tot adormea şi era la mila lor. Îl urmăreau. Pe cât de mult îl evitau oamenii în viaţă, ce păreau mereu să se ascundă de el, pe atât de tare îl urmăreau cei morţi. Era recunoscător când se trezea cu inima bătându-i puternic şi cu pijamalele leoarcă de sudoare, chiar dacă se simţea de o mie de ori mai obosit decât atunci când a adormit. Doar duşurile reci şi cafeaua tare mai puteau să-i readucă trupul la viaţă.

Şi atunci secretara cea blondă a pronunţat acest nume.

Oppenberg.

N-a lăsat să se vadă cât de tare l-a speriat acest nume.

Manfred Oppenberg.

Bărbatul care l-a condus la un local de noapte ilegal, aflat în preajma Gării de Est. Producătorul de film cu însoţitoarea nimfomană. Nu trecuse niciun an de când l-a întâlnit prima oară. Noaptea în care totul s-a dus dracului, noaptea care s-a sfârşit cu un alt mort care-i bântuia acum visele.

Oppenberg era o cunoştinţă pe care Rath ar fi preferat să o dea uitării.

Măcar era singur pe teren. Nu şi-a făcut astăzi apariţia la Alex ca să se ferească din calea lui Böhm, care, citind ziarul la micul dejun, sigur a realizat că l-a însărcinat din greşeală pe Rath cu un caz spectaculos. Şi-a sunat oamenii încă dinainte să se dea jos din pat şi le-a dat instrucţiuni telefonice. Pe Henning şi Czerwinski i-a trimis la Marienfelde, unde trebuiau să audieze restul persoanelor aflate pe platoul de filmare al lui Bellmann, pe toţi, fără excepţie, de la producător la femeia de serviciu, iar pe Gräf l-a trimis pe Hannoversche Straße, la doctorul Schwartz. După noaptea pe care a avut-o, nu avea de gând să se ducă el însuşi acolo. Simpla imagine a actriţei Betty

Winter întinsă pe masa de autopsie... Rath nu ar fi putut să suporte azi morga, care mirosea mereu a sânge şi dezinfectant, şi alte lucruri mai rele. N-ar fi putut să îndure morga mai ales din cauza umorului doctorului Schwartz.

Se simţea bine în ciuda oboselii sale. Singur lucra cel mai eficient! Şi-a amintit cuvintele lui Gennat: *Ar fi mai bine să ne împărtăşiţi nouă, angajaţilor Departamentului A, descoperirile dumneavoastră.*

Mai târziu.

Străzile din vest erau bine construite, aşa că a putut să accelereze pe Kaiserallee. Traficul a devenit ceva mai aglomerat la Schloßstraße, dar, cu cât se îndepărta mai tare de oraş, cu atât avansa mai repede. Rath era surprins: chiar şi într-o zi tristă, precum cea de azi, oraşul devenea aproape idilic. Stropii de ploaie se auzeau pe capota maşinii. Undeva, aproape de Wannsee, a cotit la stânga şi a trecut peste Kohlhasenbrück, ajungând la Neubabelsberg.

A parcat Buick-ul pe Stahnsdorfer Straße şi a privit în jur. Intrarea pe platoul de filmare arăta ca o fabrică, flancată de două căsuţe cu portari şi o baricadă. Era considerabil mai mare decât Terra din Marienfelde. Un portar în uniformă a studiat atent fotografia din legitimaţia de serviciu, iar Rath l-a întrebat pe unde trebuie să meargă. Portarul i-a arătat:

— Mergeţi tot înainte pe aici, pe lângă seră, şi treceţi prin atelierele din spate pentru a ajunge direct la hala cea mare. Acolo filmează momentan cei de la Montana.

— Hala cea mare?

— Nu o puteţi rata.

Clădirea platoului de filmare era asemănătoare celei din Marienfelde. În spatele ei se vedeau câteva şiruri de barăci, din care răsunau bătăi de ciocan şi zgomotul fierăstraielor circulare. Rath nu a fost atent pentru un moment şi s-a trezit pe o alee îngustă a unui bazar turcesc dintr-un oraş oriental, care părea ca un vis din *O mie şi una de nopţi*, rătăcit în peisajul de iarnă din Brandenburg. A ieşit prin arcada unei moschei şi a văzut că partea din spate a decorului era neîngrijită. O construcţie simplă, din lemn, era singurul lucru care împiedica prăbuşirea minunii orientale. Rath s-a îndepărtat puţin de drumul pe care trebuia să-l parcurgă, iar atunci când a privit la stânga, a înţeles deodată ce voia să spună portarul atunci când i-a zis că nu are cum să o rateze. În spatele şirului de barăci se ridica hala de cărămidă, lipsită de ornamente, în care un zepelin ar fi putut să încapă lejer.

Hala părea aproape, dar a trebuit să mai meargă ceva până să ajungă la ea. O construcţie nouă, fără ferestre, se înălţa până la cer chiar lângă hală.

— Aceasta este hala mare? a întrebat Rath un soldat îmbrăcat în uniforma Războiului de Şapte Ani, care stătea sprijinit de un perete, cu o ţigară în colţul gurii şi citea ziarul.

— Vedeţi una mai mare pe undeva?

Bărbatul l-a măsurat din priviri.

— Sunteţi tot figurant, nu?

— Ceva de felul ăsta. Trebuie să ajung la Montana.

— Acolo, după colţ, este o uşă mare. N-aveţi cum să o rataţi. Acolo e platoul de filmare de nord.

„N-aveţi cum să o rataţi" părea o descriere comună în acest loc, dar de această dată chiar se potrivea. Uriaşa uşă de hambar, din oţel, făcea ca uşa de dimensiuni obişnuite, decupată în interiorul ei, să arate precum o intrare pentru pisici. Rath a deschis-o cu un scârţâit şi a intrat. Un portar în uniformă îl aştepta în spatele uşii de pisici.

— Stai pe loc! s-a răţoit la el. Nu puteţi să mărşăluiţi aşa, pur şi simplu, aici! Se filmează!

— De aceea am şi venit, i-a răspuns Rath.

Portarul purta aceeaşi uniformă fantezistă ca şi ceilalţi portari de la intrare. L-a măsurat pe intrus din cap până în picioare de parcă încerca să-i măsoare importanţa, dar a părut că nu ajunge la un rezultat clar.

— Se filmează cu sonor, a spus el.

A arătat spre o uşă de oţel pe care scria cu litere negre: *MITTELHALLE II N.* Alături se vedea un bec roşu aprins.

— Nu poate să se plimbe oricine acolo!

— Nu vreau să mă plimb, ci să vorbesc cu domnul Oppenberg.

— Acum? În mijlocul filmărilor?

Unul care se crede important şi mai poartă şi o asemenea uniformă, s-a gândit Rath în timp ce începea să-şi piardă răbdarea.

— Cum ar fi dacă aţi deschide, pur şi simplu, uşa şi aţi întreba? a spus el.

— Dacă nu-mi spuneţi un nume, eu nu am de unde să ştiu pe cine să anunţ, i-a răspuns obraznic portarul.

— Rath. Poliţia Criminalistică.

Bărbatul a luat imediat poziţie de drepţi.

— De ce nu aţi spus aşa de la început? Nu arătaţi deloc ca un poli... ca un funcţionar de la poliţie. Un moment, vă rog!

Portarul a dispărut îndărătul uşii. Lumina roşie se stinsese între timp. Rath s-a gândit dacă n-ar fi mai bine să meargă în urma portarului, dar a aşteptat cuminte până ce portarul a deschis din nou uşa platoului de filmare, pentru un bărbat care încă le striga ceva celor de pe platoul de filmare. Rath nu putea să-i vadă decât spatele şi părul argintiu.

— ... Continuaţi atunci cu scena 39. Ei, şi?! Trebuie să ne asigurăm că ne folosim de timp, chiar dacă acest lucru presupune să facem mai multe schimbări. Deci, treceţi la treabă! Scena 39: atelierul lui Schröder, baronul Suez şi Schröder. Czerny poate să se schimbe deja. Vă dau o jumătate de oră! Vreau să începem când mă întorc!

Oppenberg a fost surprins atunci când l-a recunoscut pe Rath.

— Dragul meu prieten, a spus el şi i-a strâns mâna lui Rath. Dumneavoastră sunteţi! Cu ce vă pot ajuta?

Rath nu i-a răspuns imediat. *Nu-l lăsa să se joace cu tine,* şi-a spus Rath.

— O persoană a fost ucisă, a spus el şi zâmbetul lui Oppenberg a îngheţat.

— Vivian? E...

Vivian. Rath şi-a amintit de însoţitoarea drăguţă a producătorului.

— Îl caut pe şeful de producţie, a spus el şi a rămas în continuare la fel de prietenos ca un ospătar-şef care n-a primit încă bacşiş. Felix Krempin.

— Nu înţeleg... cine a fost omorât?

— Nu citiţi ziarul? Betty Winter.

— N-a fost un accident? Şi eu care am crezut că aţi venit din cauza lui Vivian...

— De ce aş face asta?

Producătorul i-a aruncat o privire cu colţul ochiului portarului, care trăgea cu urechea, şi l-a luat pe Rath într-o parte.

— Haideţi cu mine ca să discutăm despre asta într-un loc unde nu ne deranjează nimeni. N-am un birou aici, dar putem să mergem în spate, la machiaj. Acolo putem vorbi în linişte.

Oppenberg l-a condus pe comisar într-o cameră întunecată, fără ferestre. Pereţii erau acoperiţi cu afişe de filme. O oglindă împrejmuită de becuri acoperea unul dintre pereţi.

— Aici nu vă pot oferi nimic, a spus Oppenberg. Aş fi preferat să vă primesc în biroul meu, dar în momentul de faţă nu pot pleca din studio. Trebuie să regândim complet planul de filmare şi nu pot face acest lucru fără mine. A, da, a spus el, aş putea totuşi să vă ofer ceva.

Producătorul a scos un etui argintiu, plat, din buzunarul jachetei. Rath s-a temut pentru o secundă că bărbatul îi va oferi cocaină, dar atunci când Oppenberg l-a deschis, a văzut că erau doar şiruri ordonate şi albe de ţigări.

— Mulţumesc, a spus Rath, dar de două luni...

— Înţeleg! V-aţi propus să vă lăsaţi în noul anul, aşa-i? Vă deranjează dacă fumez eu?

— Nu.

— Atunci, spuneţi-mi, a continuat Oppenberg în timp ce-şi aprindea o ţigară, de ce aţi venit să mă vedeţi dacă nu e vorba despre Vivian? M-am dus alaltăieri la colegii dumneavoastră ca să anunţ că a dispărut.

— A dispărut?

— Vivian nu mai e aici, nu v-am spus asta? Am început luni filmările şi de atunci nu a mai fost văzută. Tocmai de aceea e aşa un haos aici.

Rath şi-a amintit de femeia din ale cărei tentacule a scăpat cu greu în Venuskeller. Nu-l mira faptul că a părăsit un bărbat precum Oppenberg.

— Îmi pare rău că trebuie să vă dezamăgesc, a spus el, dar am venit pentru Felix Krempin. Lucrează pentru dumneavoastră, nu-i aşa?

Oppenberg avea lucrurile sub control. Nu trăda nici măcar curiozitate sau surprindere, fără să mai vorbim de o eventuală prindere în capcană.

— Mă tem că şi eu trebuie să vă dezamăgesc, a spus el. Krempin a fost, la un moment dat, şeful meu de producţie, dar şi-a dat demisia acum trei-patru luni. Nu m-am mai întâlnit cu el de atunci.

— Nici la Belle Film?

— La Bellmann? Nu prea am de-a face cu el.

Rath s-a hotărât să treacă la un atac frontal.

— Domnule Oppenberg, haideţi să nu ne mai ascundem după deget. Vă voi vorbi deschis: l-aţi trimis pe Felix Krempin să se infiltreze, sub nume fals, la concurentul dumneavoastră, Bellmann. Acolo a provocat un accident care a costat-o viaţa pe Betty Winter.

— Despre ce vorbiţi? Ce v-a povestit Bellmann? Eu n-aş crede tot ce spune. Omul are o imaginaţie cam bogată.

— Nu mai faceţi pe inocentul! Krempin este sabotorul dumneavoastră! Nu va putea să scape de această dată şi să nu credeţi că va continua să vă acopere, asta v-o pot garanta!

— Dragă domnule Rath, nu este Krempin *al meu*. Felix Krempin este un om liber, care şi-a schimbat angajatorul. Iar acum, lăsaţi-mă şi pe mine să vă vorbesc deschis! Şi ascultaţi-mă bine!

A reuşit să-l provoace pe Oppenberg să-şi piardă rezerva iniţială.

— Mai ales, a spus producătorul şi a stins ţigara fumată pe jumătate, că nu ar trebui să vă comportaţi aşa, având în vedere generozitatea mea din trecut. Sunt convins că şeful dumneavoastră nu se va bucura să audă că trageţi cocaină pe nas, chiar dacă faceţi acest lucru în timpul liber.

— Cocaina pe care am primit-o de la dumneavoastră!

Oppenberg a ridicat din umeri.

— Eu pot să trăiesc cu viciile pe care le am, a spus el, şi poate că şi dumneavoastră puteţi, dar ştiu sigur că şefului poliţiei nu-i plac absolut deloc asemenea lucruri.

— Vreţi să mă şantajaţi?

— Vreau doar să ne întoarcem la relaţiile prieteneşti. Voi coopera cu dumneavoastră dacă îmi promiteţi că nu veţi folosi informaţiile pe care vi le voi da împotriva mea.

— Nu pot să vă fac asemenea promisiuni, a spus Rath. Prietenia încetează atunci când e vorba de un omor.

— După cum spuneam, nu e vorba de un omor, a spus Oppenberg şi şi-a aprins o altă ţigară.

A tras adânc în piept înainte să continue.

— Într-o privinţă chiar aveţi dreptate: Felix Krempin s-a angajat la Bellmann fiind însărcinat de mine, dar nu a fost niciodată vorba despre sabotaj sau omor! Daţi-mi voie să vă explic pe scurt...

— Vă ascult.

— Trebuie să ştiţi că branşa noastră trece printr-o perioadă de schimbare. Dacă vrem să supravieţuim, trebuie să facem filme cu sonor, iar asta e o distracţie costisitoare. Există doar câteva case de producţie care sunt la fel de puternice din punct de vedere financiar ca marea UFA. Majoritatea sunt firme creative şi mici, care trebuie să se chinuie să strângă bani pentru orice producţie şi tocmai acestea au probleme şi mai mari acum.

— Firme precum a dumneavoastră.

— E cu mult mai complicat şi scump să produci un film cu sonor în comparaţie cu unul normal. Şi acum să trecem la subiect: chiar dacă nu am o părere prea bună despre Bellmann şi filmele sale, trebuie să recunosc un lucru, şi anume că are cele mai ieftine producţii. De aceea am vrut ca Felix să se uite puţin pe acolo, să descopere câteva secrete folositoare şi pentru Montana. Asta este tot.

Oppenberg a tras din ţigară.

— Poate că n-ar fi trebuit să-l provoc. I-am reproşat lui Krempin, şeful de producţie, că nu e suficient de atent la bani.

— Deci e vorba despre spionaj.

— Numiţi asta cum vreţi. Nu e tocmai cuşer, dar, dragă domnule Rath, nu e nici ceva aşa de grav, încât să trebuiască să încălcaţi prietenia noastră.

— De ce vreţi să mă ajutaţi? Un colaborator de-al dumneavoastră este suspect de omor şi este fugar...

— Tocmai de aceea! Şi eu îl caut. Nu ştiu ce s-a întâmplat mai exact la Bellmann, dar un lucru pot să vă spun sigur: Felix Krempin nu e un ucigaş! Şi nici nu a fost însărcinat să saboteze filmările lui Bellmann, ca să nu mai spun să rănească sau să omoare pe cineva!

— De ce ar trebui să vă cred?

— Haideţi să vedem lucrurile din cealaltă perspectivă: de ce v-aş minţi? a zâmbit Oppenberg. Mai ales că ştiu că nu am de ce să mă tem, dragul meu prieten!

— Nu sunt prietenul dumneavoastră.

— Atunci sunteţi un prieten de afaceri.

— N-aş numi asta o afacere. Ăsta e şantaj!

— Încetaţi odată cu acest cuvânt urât! Dar dacă puneţi preţ pe asta, atunci chiar putem să facem, pe bune, o afacere împreună. Vă fac o propunere: lucraţi pentru mine! Plătesc bine.

— Cu siguranţă nu voi falsifica rezultatele anchetei de dragul dumneavoastră!

— Cine vorbeşte de aşa ceva?! Nu, e vorba de o misiune absolut normală, una după care şi-ar linge degetele orice detectiv privat.

— Nu înţeleg...

— Am vorbit mai devreme despre asta.

Oppenberg şi-a stins ţigara.

— Vivian. Ajutaţi-mă să o găsesc!

— Asta e mai degrabă o misiune pentru colegii de la Persoane Dispărute.

— Ăia nu mişcă niciun deget.

— Atunci înseamnă că au şi un motiv să nu facă nimic. Sunteţi absolut sigur că Vivian nu v-a părăsit, pur şi simplu?

— Vreţi să mă lucraţi? Sau vreţi să-mi recitaţi alte impertinenţe, la fel cum au făcut şi colegii dumneavoastră?

— Dacă vreţi să lucrez pentru dumneavoastră, trebuie să pot pune şi întrebări. Deci, de ce sunteţi absolut sigur că nu a plecat, pur şi simplu?

— Pentru că nu e proastă. Filmul nou e scris ca pentru ea. *Străfulgerat* e primul ei lungmetraj şi va fi filmul prin care va fi descoperită de publicul larg. Nimeni nu pleacă hodoronc-tronc într-o asemenea situaţie! Până şi colegii ei au înţeles asta deja şi am crezut că şi dumneavoastră veţi pricepe.

Rath putea să-şi înţeleagă colegii. Au văzut un moş care nu voia să accepte că l-a părăsit o tânără frumoasă; dar de ce să nu-i facă o favoare lui Oppenberg şi să se intereseze puţin despre ce s-a întâmplat? Poate că va reuşi să ajungă prin producător şi la Krempin.

— Deci, n-a mai apărut de luni? a întrebat el şi Oppenberg i-a zâmbit.

— Corect. Marţi trebuia să fie prima zi de filmări şi ea n-a venit.

— Aţi căutat-o şi dumneavoastră?

— Desigur, n-am mers imediat la poliţie!

— Şi?

— Am căutat-o peste tot, am vorbit cu toate rudele şi cunoştinţele, am fost la toate barurile şi restaurantele unde merge. Nimic. Nu a mai văzut-o nimeni de când a plecat la munte.

— A plecat la munte?

— Da, o mică vacanţă de iarnă după ultima zi de filmări. Lui Vivian îi place foarte mult să schieze.

— Poate că şi-a rupt piciorul şi se află într-un spital, pe undeva.

— Ne-ar fi contactat cineva dacă ar fi păţit ceva. Nu e chiar o necunoscută!

— Unde a călătorit?

— Habar n-am, a ridicat Oppenberg din umeri. Vivian îşi preţuieşte foarte mult independenţa şi nu îi place să fie controlată.

— Atunci, cum puteţi să filmaţi fără actriţa din rolul principal?

— Am schimbat planul de filmare. Heidtmann filmează mai întâi scenele în care nu apare ea.

— Atunci înseamnă că totul e în regulă.

— Aţi vorbit ca să nu tăceţi! Trebuie să schimbăm decorul de mult mai multe ori pentru asta. Asta ne costă timp şi bani. Oricum, n-o mai putem întinde aşa multă vreme, căci nu există în film prea multe scene fără Vivian. Se termină la un moment dat şi acestea şi fiecare zi în care nu pot să filmez mă costă o avere!

— Cu alte cuvinte, dumneavoastră vreţi să vă spun dacă trebuie să căutaţi o altă actriţă sau nu...

— Nu!

Oppenberg l-a privit cu seriozitate maximă şi drept în ochi:

— Vreau să-mi aduceţi actriţa principală înapoi!

Capitolul 10

Când a intrat în biroul de pe Kantstraß, blonda vorbea şi de această dată la telefon. Dosarul personal al lui Krempin se afla deja pe biroul ei, iar Rath se întreba dacă şeful i-a spus să scoată vreo foaie din el. Rath nu ştia dacă ar trebui sau nu să aibă încredere în producător. Dar ce altceva îi rămânea de făcut? În orice caz, Oppenberg i-a povestit multe lucruri despre fostul său colaborator. Potrivit acestuia, Krempin era un obsedat de film, încântat să se confrunte cu provocarea oferită de filmul cu sonor. Oppenberg i-a povestit şi că a fost ideea sa să încerce să afle secretele de producţie ale lui Bellmann. Producătorul l-a văzut ultima dată pe Krempin cu mai bine de o săptămână

înainte, când spionul nu a avut de raportat prea multe noutăţi din casa Bellmann. În orice caz, nu a fost niciodată vorba despre planuri de sabotaj. Iar producătorul habar nu avea unde s-ar putea afla acum Krempin. Rath şi-a amintit de fotografia adusă de Bellmann: Krempin alături de Betty Winter, Era oare un hobby al bărbaţilor atrăgători să agaţe vedete de cinema? Poate că acesta s-a făcut nevăzut împreună cu Vivian. Dacă aşa stăteau lucrurile, cei doi n-ar fi vrut nici în ruptul capului să se afişeze în faţa fostului angajator.

Secretara blondă a lui Oppenberg a privit puţin surprinsă când Rath, în loc să dispară, a luat dosarul cu actele lui Krempin de pe birou şi s-a aşezat, cu ele în mână, într-unul din scaunele de piele. Nici măcar debitul ei verbal nu putea să-l deranjeze. Rath s-a folosit de acest răgaz ca să arunce o privire în acte. Nimic special. Krempin părea să fie un profesionist atunci când venea vorba de tehnică. Înainte să devină şef de producţie, a lucrat mai întâi ca maşinist şi cameraman la Oppenberg. Contractul de muncă a fost valabil până în decembrie 1929, apoi şi-a dat demisia, aşa că, din punct de vedere oficial, nu mai exista nicio legătură între Felix Krempin şi Manfred Oppenberg. Rath nu avea cum să afle dacă lucrurile stăteau chiar aşa sau dacă Oppenberg a adăugat cu puţin timp în urmă această anexă. În orice caz, cerneala de pe document era uscată, iar blondina, care terminase abia acum discuţia telefonică, nu trăda nimic. În cazul în care avea dubii, ar fi trebuit să găsească şi la Krempin duplicatul documentelor.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat secretara.

Părea mai degrabă curioasă decât prietenoasă.

Rath a încuviinţat.

— Ar trebui să sun pe cineva, a spus el. Nu durează decât un minut sau două. Sper că vă puteţi lipsi puţin de telefon.

Ea a ridicat din umeri.

— De ce nu? Mai am şi alte lucruri de făcut.

I-a împins telefonul negru peste masă, s-a întors şi a început să scrie la maşina de scris. Era clar vorba de un scenariu care trebuia multiplicat.

A ridicat receptorul şi a cerut să i se facă legătura. A cerut întâi legătura cu Medicina legală de pe Hannoversche Straße, dar Gräf plecase deja de acolo. Rath a reuşit să dea de secretarul criminalist la Cetate.

— Te-ai întors deja? Ce ţi-a spus doctorul?

— Glume de prost gust.

Rath putea să-şi imagineze ce fel de glume şi-a permis medicul legist faţă de tânărul funcţionar criminalist. Novicii care ajungeau în halele sfinte ale morţii erau supuşi celor mai multe teste, indiferent dacă erau studenţi sau tineri poliţişti.

— Schwartz ar fi putut, pur şi simplu, să-mi dea raportul căci era gata de mult. În loc de asta... gândeşte-te că încă îmi e rău.

— Dar tot trebuie să-ţi fi spus ceva despre cauza morţii...

— A confirmat ceea ce am presupus şi noi: stop cardiac din cauza electrocutării. Ar fi supravieţuit arsurilor şi fracturilor, dar ar fi plătit un preţ mare pentru asta.

— Ar fi arătat precum Max Schreck?

— Şi asta. Mai rău de atât, Betty Winter şi-ar fi petrecut probabil tot restul vieţii într-un scaun cu rotile, căci reflectorul a lovit-o la coloană.

— La naiba!

— Ar fi putut la fel de bine să fie şi ucisă. Doctorul Schwartz a spus că a fost o chestiune de câţiva centimetri. Ar fi murit dacă reflectorul o nimerea în cap.

— Ei, atunci înseamnă că a avut noroc.

Cuvintele i-au ieşit pe gură fără să apuce să se gândească la ce spunea.

— Foloseşti cam aceleaşi cuvinte ca doctorul Schwartz, a spus Gräf, dar permite-mi să-ţi spun că cinismul tău mi se pare deplasat. Vorbim totuşi despre o moarte tragică.

— Ăsta e rezultatul multor ani în poliţie. Nu poate fi evitat. Îţi vei da seama că s-a întâmplat atunci când nu-ţi mai e rău când mergi la Medicină legală.

— Mulţumesc, dar aş prefera să vomit, a spus Gräf. Gereon, când te întorci la birou? Lui Böhm îi e dor de tine.

— Clar, vrea să ne ia cazul.

— Vrea doar să preia de la *tine* conducerea cazului.

— Ştii exact ce înseamnă asta: noi facem din nou treaba de jos şi el se bucură de glorie...

— Apropo de treaba de jos, Henning şi Czerwinski sunt încă la platoul de filmare. Ca de obicei, nu se grăbesc.

— Bine, rămâi tu pe poziţii.

— Şi ce-ar trebui să-i spun lui Böhm?

— Că sunt în continuare pe urmele lui Krempin, ce altceva?

— Cât timp crezi că poţi să o mai ţii aşa?

— Atât timp cât Böhm nu poate să mă cheme înapoi, cazul e încă pe mâinile noastre. Şi cu puţin noroc îl şi rezolvăm.

— Şi cine se va bucura atunci de toată gloria?

— Crezi că sunt egoist? Ai uitat deja cui îi datorezi avansarea ta în funcţie?

Gräf a tăcut.

— Ei, haide, îţi cer prea mult când te rog să faci o zi pe paznicul? Sunt foarte aproape să-l prind pe Krempin, a spus Rath. Poate că-l prind chiar azi. Şi nu-ţi bate capul cu birocraţia. Rezolvăm luni împreună ceea ce nu reuşeşti să faci azi. Cu atât mai bine dacă vrea să ne ajute şi Böhm cu asta!

— Şi luni seara faci cinste la Dreieck!

— Poate că atunci chiar vom avea ceva de sărbătorit. Te sun mai târziu, pe la unu, să spunem. Atunci Böhm şi Voss sunt la cantină.

A închis şi a împins telefonul în direcţia blondei lui Oppenberg, care nu s-a oprit din scris.

— Mulţumesc! a spus el.

Maşina de scris a continuat să ţăcănească în continuare.

— Pot să vă mai pun câteva întrebări?

Ţăcăneala s-a oprit.

— De unde să ştiu eu ce puteţi dumneavoastră să faceţi şi ce nu?

Voia să flirteze? Sau doar se răstea la el? Chiar şi după un an, Rath nu putea să-şi dea tot timpul seama de modul în care ar trebui să interpreteze tonul berlinezilor în anumite situaţii. A zâmbit.

— Câteva întrebări despre Vivian Franck...

A ridicat din umeri.

— Din partea mea...

— Cât de bine o cunoaşteţi pe domnişoara Franck?

— De când are contract la noi, deci de vreo doi ani jumătate.

— Şi? Te poţi baza pe ea?

— Profesional, da. În privat... aşa şi aşa.

— Asta ar trebui să însemne că nu i-a fost credincioasă lui Manfred Oppenberg?

Blonda a răspuns din nou cu o ridicare din umeri.

— Cel mai bine ar fi să-l întrebaţi pe Rudi. El o cunoaşte aproape la fel de bine ca şeful. Poate chiar mai bine, dacă ştiţi la ce mă refer.

— Rudi?

— Czerny. Tânărul nostru erou? Nu l-aţi văzut? Filmează tot acolo, la Babelsberg.

— Poate că aţi putea să-mi daţi adresa lui şi o fotografie.

— Nici nu v-ar veni să credeţi ce pot eu să fac, a spus ea.

L-a privit drept în faţă fără nicio urmă de zâmbet şi a scris adresa pe o coală de hârtie cu antetul „Montana".

•

Rudolf Czerny locuia în Charlottenburg, exact ca Vivian Franck, colega sa. Cu toate astea, Rath a mers mai întâi pe Guerickestraße. Trebuia să se ocupe de Felix Krempin înainte să facă pe detectivul pentru Manfred Oppenberg.

Krempin locuia în partea de nord a cartierului Charlottenburg, la doar câteva blocuri depărtare de prietenul său Peter Glaser. Un Opel verde era parcat pe cealaltă parte a străzii. Rath şi-a parcat Buick-ul chiar în spatele acestuia şi a coborât. S-a îndreptat spre maşină şi a bătut în geamul care s-a deschis imediat.

— Bună ziua, Mertens! a spus Rath. Se întâmplă ceva?

— Domnule comisar, singurul lucru care se întâmplă aici e faptul că-i chiorăie foarte tare maţele lui Grabowski.

— Nimic suspect?

Mertens a clătinat din cap.

— Doar câteva priviri mai bănuitoare, în cel mai rău caz. Cred că unii locatari îşi închipuie deja că suntem gay. Nu m-ar surprinde dacă primim acuşi o vizită de la cei de la Moravuri.

— Ar trebui să nu mă mai priveşti aşa de drăgăstos, a spus bărbatul care stătea pe scaunul din dreapta.

Rath a zâmbit. Atmosfera din maşină părea să fie una pozitivă, chiar dacă ţinerea unui obiectiv sub observaţie era una dintre cele mai plictisitoare activităţi de rutină ale poliţiei. Gennat îi pusese pe cap doi colegi din departament noi, proaspăt ieşiţi de pe băncile Academiei de Poliţie din Eiche. Pe Mertens şi Grabowski. Rath se bucura să primească orice om care nu făcea parte din cercul lui Wilhelm Böhm, iar cei doi păreau să fie de treabă.

— Este o filială Aschinger pe Berliner Straße, a spus el. Faceţi pauză de masă şi încălziţi-vă o jumătate de oră! Preiau eu între timp.

Cei doi bărbaţi au coborât. Rath ştia că tocmai a mai câştigat ceva bunăvoinţă din partea lor. Nu erau prea mulţi şefi la Cetate care să se preocupe de colaboratorii lor şi care să nu se ferească de munca de jos. N-aveau decât să creadă asta.

— Să vă aducem şi dumneavoastră ceva, domnule comisar?

— Mulţumesc, dar nu e nevoie.

— Bine, păi, să mergem atunci, a spus Mertens.

Cei doi bărbaţi au pornit la drum. Rath s-a aşezat în spatele volanului Buick-ului şi a aşteptat până ce mai tinerii săi colegi au dispărut după colţul străzii. Atunci, a traversat şi a intrat în clădire. Era linişte şi nici urmă de om pe casa scării. Rath nu avea prea multă experienţă, aşa că a durat ceva până când a reuşit să deschidă uşa. A închis încet uşa în spatele său. Colegii săi au fost aici în seara precedentă, ca să se asigure că Krempin nu dormea neîntors în patul său sau era mort pe canapea. Rath voia să arunce şi el o privire, dar fără să mai aştepte mandatul de percheziţie.

Apartamentul nu-i spunea prea multe. Era un apartament tipic de burlac, simplu şi curat, poate chiar ceva mai curat decât altele. Patul era făcut, masa era strânsă şi nu arăta deloc a casă părăsită în grabă, ci mai degrabă ca una abia vizitată de menajeră. Părea că Oppenberg îşi plătea bine omul, asta sugera gramofonul din sufragerie. Rath a fluierat involuntar când a recunoscut modelul. Avea chiar şi un telefon pe birou.

În bibliotecă erau doar cărţi despre tehnică – literatură de specialitate din electrotehnică şi fotografie, cărţi de inginerie şi numai câteva romane. Pe birou se afla şi o maşină de scris care prindea praf, iar lângă ea se aflau o maşină de lipit, câteva cutii mici cu şurubelniţe şi alte unelte asemănătoare, precum şi alte piese de schimb: electronice, întrerupătoare, câteva tuburi şi siguranţe. Rath a citit avertismentul de pe un pachet de tuburi. „Doar tuburile (amplificatoare, redresoare şi pre-tuburi) inscripţionate cu SUNETUL FILMULUI pe tub şi ambalaj sunt destinate filmelor sonore. Utilizarea altor tuburi este dăunătoare şi duce la interferenţe. Utilizarea altor tuburi este, de asemenea, interzisă din cauza brevetului".

Când Rath s-a uitat în dulap, a constatat că majoritatea umeraşelor se bălăngăneau goale pe bară. Cu excepţia câtorva nimicuri, şi sertarele fuseseră golite. Krempin a împachetat în linişte înainte să dispară, ceea ce însemna că nu erau decât două ipoteze posibile: fie acesta nu s-a grăbit când a împachetat după ce a fugit de pe platoul de filmare, fie a pregătit totul dinainte. Ora exactă era marea necunoscută. Când anume a dispărut Krempin de pe platoul de filmare?

S-a auzit o sonerie şi Rath s-a speriat. Nu era soneria de la uşă, ci telefonul!

S-a îndreptat spre telefon, a ezitat şi a rămas blocat pentru un moment în faţa aparatului care continua să sune. Şi-a scos batista din buzunar înainte să apuce receptorul. Mai lipsea doar să-şi lase amprentele pe telefonul unui suspect de omucidere!

— Da, a spus el pe cât de neutru posibil.

N-a răspuns nimeni de la celălalt capăt al firului, dar Rath a auzit încet respiraţia cuiva.

— Cine este acolo, vă rog? a întrebat el.

Nu a primit niciun răspuns. Timp de încă două-trei secunde nu a auzit nimic altceva în afară de respiraţie.

Clic! A închis.

Ciudat.

Rath a continuat să se uite prin apartament, dar nu a mai găsit nimic altceva care să bată la ochi. Zece minute mai târziu, se afla deja înapoi în

maşină. Mertens şi Grabowski nu se întorseseră încă, aşa că nu aveau cum să-i fi observat mica excursie.

Cine o fi sunat? Rath s-a temut în primele momente că ar putea fi vorba despre un coleg care îl urmărea pe Krempin, dar acesta ar fi ştiut că apartamentul e urmărit, aşa că nu avea niciun sens să sune acolo, iar un poliţist ar fi răspuns cu siguranţă, poate fără să-şi spună numele şi gradul. Totuşi, ar fi spus ceva ca să-şi atragă interlocutorul într-o conversaţie. Exact aşa cum a încercat şi Rath să facă. Doar că a eşuat.

A început să se agite. Înainte, putea măcar să fumeze în timpul orelor plictisitoare de supraveghere din vreun apartament sau maşină, dar domnul Rath şi-a propus să scape neapărat de acest obicei. Credea că a văzut un pachet de Muratti Forever la Grabowski, atunci când acesta a plecat împreună cu Mertens.

Oare ce făceau cei doi?! Rath s-a uitat la ceas. Erau plecaţi de o jumătate de oră. Îi aştepta cu nerăbdare să se întoarcă, mai ales că trebuia să mai ajungă la încă două adrese; ei însă nu aveau de unde să ştie asta. A văzut paltonul verde de iarnă al lui Grabowski în oglinda retrovizoare, aşa că s-a dat jos din maşină.

Capitolul 11

Apartamentul lui Vivian Franck era amenajat şi mai modern decât biroul lui Oppenberg. Trei camere cu o grădină pe acoperiş, cu privelişte spre Kaiserdamm. Un pat imens, acoperit parţial de un baldachin de satin de culoarea şampaniei, se vedea înmulţit la infinit în două oglinzi. Deşi dormitorul spaţios era, fără îndoială, cea mai importantă cameră din acest apartament, Rath se simţea mult mai confortabil în sufrageria relativ mică, ce avea privelişte spre turnul radio.

Mobila trăda gustul lui Manfred Oppenberg: simplu, modern, elegant şi scump. Lemn preţios, multă piele, mult crom, fără înfloriturі. Era foarte clar că Vivian Franck nu a amenajat acest apartament şi că, cel mai probabil, nici nu-l plătea ea. Femeia pe care Manfred Oppenberg o numea „Îngeraşul” n-avea cum să fi câştigat atâţia bani din film. Mai exista posibilitatea ca ea să provină dintr-o familie bogată, având în vedere atitudinea sa de fiică alintată. Poate că era o prinţesă decăzută, căreia Manfred Oppenberg trebuia să-i ofere un ultim rest de lux pentru a o păstra. Rath nu-şi putea imagina ce altceva ar putea să vadă o femeie tânără, precum Vivian Franck, la un bărbat

în vârstă, precum Oppenberg, în afară de promisiunea că o va face nemuritoare pe marele ecran.

Apartamentul dădea impresia că nimeni nu locuise niciodată acolo întrucât arăta la fel de ordonat şi aranjat ca un decor de film. Doar o scrumieră mare de cristal de pe măsuţa joasă integrată într-un bar discret trădau vagi urme ale prezenţei umane.

Rath nu a descoperit nicăieri cocaină, deşi a cotrobăit prin toate dulapurile şi sertarele. Şi-a dat seama că s-a entuziasmat la gândul că ar putea să găsească pe undeva puţină pulbere albă, chiar dacă după experienţele de data trecută, şi-a jurat că nu se va mai atinge de aşa ceva. Şi-a amintit de Vivian Franck şi de faţa ei plictisită şi ochii morţi, care au început să strălucească abia după ce a tras puţină pulbere.

Nu, în afară de dormitor, nimic din acest apartament nu dădea vreun indiciu cu privire la obiceiurile persoanei care locuia în el. Singurul lucru care i-a atras atenţia lui Rath au fost câteva umeraşe goale într-un şifonier, de altfel, ticsit. Oppenberg i-a spus deja că lipseau vreo duzină de rochii şi două geamantane, precum şi o geantă de voiaj.

Unde a plecat Vivian Franck?

Şi de ce nu s-a întors?

Rath a închis uşa de două ori înainte să coboare cu liftul. Portarul din holul îmbrăcat în marmură arăta de parcă lucra aici de pe vremea Bătrânului Fritz. Bărbatul a devenit mai vorbăreţ abia după ce Rath i-a arătat legitimaţia de serviciu.

— Înseamnă că Oppenberg s-a adresat până la urmă poliţiei, a spus el şi şi-a scos ochelarii. Era şi cazul. A sunat în fiecare zi de minim douăzeci de ori şi a întrebat de Franck.

— Când aţi văzut-o ultima oară pe doamna Franck?

A ridicat din umerii înguşti.

— Păi, atunci când a plecat.

— Se poate să fiţi mai exact?

— Trebuie să fi fost acum trei-patru săptămâni, atunci când a chemat un taxi. Şoferul s-a chinuit puţin cu bagajele ei şi a durat ceva până ce a reuşit să le bage în maşină.

— Şi apoi?

— Şi apoi a urcat în maşină şi a plecat.

Rath a zâmbit.

— Şi unde au mers?

— Habar n-am, la nu ştiu ce gară, aş spune. Sau la aeroport. Oriunde te duci cu două geamantane mari.

— N-a spus nimic?

— Dacă a vorbit cu mine? Franck nu mi-a aruncat nici măcar o *privire*! Chiar dacă locuieşte aici de doi ani! Noi, muritorii de rând, pur şi simplu nu existăm pentru ea.

Rath a încuviinţat.

— V-a mai atras şi altceva atenţia?

Bărbatul a scuturat din cap.

— Nu.

— Şi apoi nu aţi mai văzut-o?

— Nu.

Bărbatul a stat pe gânduri.

— Vreau să spun... ba da... o dată...

— Unde?

— ... în *Abject,* ultimul ei film.

Portarului i s-a părut că a făcut o glumă bună. A râs.

Rath nu a râs, ci s-a îndreptat spre ieşire. Râsul plângăcios din spatele său s-a întrerupt subit.

— Aşteptaţi puţin! a strigat portarul.

Rath s-a oprit în faţa uşii şi s-a întors spre el.

— Mi-am satisfăcut pofta de glume pentru ziua de azi!

— Nu, nu e o glumă, ci ceva serios. S-a mai întâmplat ceva în ziua în care a plecat.

— Ce?

Rath a rămas în dreptul uşii.

— Pe la prânz a sunat cineva şi a întrebat de ea, ceea ce nu e nimic special, dar...

— Cine? a întrebat Rath.

— Nu a spus cum îl cheamă, a spus portarul, dar tot l-am recunoscut!

Rânji, mândru de propria agerime.

— Cine?

— N-a sunat niciodată înainte, ci a venit mereu personal. Probabil chiar foarte personal...

Portarul i-a făcut cu ochiul. Tipul începea să-l calce pe nervi. Rath a ridicat vocea.

— Cine?

— Nu-i ştiu numele, dar i-am recunoscut vocea, chiar dacă a sunat cel mai probabil de la vreo gară, pentru că se auzea foarte mult zgomot în fundal.

Rath şi-a părăsit poziţia de lângă uşă. A scos din buzunar fotografia pe care i-a dat-o secretara lui Oppenberg şi a pus-o pe tejghea.

— Ia spuneţi, acesta a fost cel care a sunat?

Portarul a privit fotografia lucioasă a unui Rudi Czerny zâmbitor şi a rămas cu gura căscată.

— Ia te uită, a spus el şi a început chiar să vorbească pentru un moment în dialect, Poliţia Prusacă e pe faţă, într-adevăr! N-aş fi crezut aşa ceva!

•

Rudolf Czerny nu era acasă. Desigur. Actorul locuia foarte aproape, la Reichskanzlerplatz. Rath s-a dus acolo tocmai pentru că ştia că Czerny filmează în Babelsberg. Cu toate acestea, a sunat la uşă de trei ori şi a bătut tare la uşa de la intrare. Când a fost sigur că nu e nimeni acasă, a scos şperaclul din buzunar. Încet, încet începea să capete exerciţiu. Îşi amintea cum Brono Wolter, primul şef pe care l-a avut în Berlin, i-a arătat cum se foloseşte un asemenea şperaclu. La început, a fost siderat să vadă un poliţist cu un instrument de infractor! Cu toate acestea, s-a dovedit a fi foarte folositor!

Rudolf Czerny locuia într-un apartament mult mai modest decât cel al iubitei sale. Actorul nu era întreţinut de Manfred Oppenberg şi trebuia să-şi plătească totul singur.

Rath s-a plimbat prin apartament, atent să nu schimbe nimic în dezordinea care domnea peste tot. Nu ştia exact ce căuta; nu se aştepta să o găsească pe Vivian Franck în şifonier sau în pat, dar spera să găsească vreo dovadă a relaţiei de iubire dintre ea şi Czerny, poate chiar vreun indiciu despre sejurul ei. Era foarte probabil ca ea să fi dispărut. Şi Czerny? Încerca să păstreze aici lucrurile sub control, ca apoi să o urmeze? Sau l-a lăsat şi pe el baltă la fel cum a făcut şi cu binefăcătorul ei, Oppenberg? Dacă povestea portarului era adevărată, însemna că ea a plecat acum trei săptămâni fără el sau că el a plecat fără ea.

Se părea că şi Czerny a fost la munte. Rath a descoperit câteva broşuri despre relaxarea în Alpii elveţieni pe măsuţa de cafea, iar în dulap se găseau haine de schi proaspăt spălate. Rath a mai găsit în baie şi un prosop cu „Hotel Schatzalp, Davos" brodat pe el. Rudolf Czerny părea să fie unul dintre acei contemporani care îşi strângeau suveniruri din vacanţă, şterpelind din hoteluri.

Rath a privit pe geam spre Reichskanzlerplatzes şi Funkturm. Începea să se întunece şi primele reclame se aprindeau. Atunci, s-a hotărât, pur şi simplu, să-l aştepte pe Rudi Czerny. S-a dus la telefon şi a cerut legătura cu secţia de poliţie, unde a reuşit să dea de Gräf.

— Nu trebuia să suni la unu?

— N-am reuşit. Am avut prea multe de făcut. M-a mai căutat o dată Böhm?

— O dată? O dată la cinci minute. Probabil că urmează să apară în birou, pentru că linia e ocupată.

Rath şi-a dres glasul.

— Ascultă-mă, ştiu că programul se încheie acuşi, dar trebuie să mai rezolvi ceva important.

— Hmmm!

— În curând, la ora cinci, este înmormântarea acestui Wessel, la cimitirul Nikolai. Nazistul mort al lui Böhm.

— Da, şi?

— Mergi acolo şi vezi ce se întâmplă.

— Ce-ar trebui să însemne asta?

— Ne-a pus Böhm şi treaba asta în cârcă.

— De când respecţi cu atâta stricteţe ordinele lui?

— Unul dintre noi trebuie să meargă, şi eu nu am cum să plec de aici. Luni dimineaţă pot să îţi povestesc mai multe.

— Cum ordonaţi, şefule!

Rath nu a mai apucat să-i ureze un sfârşit de săptămână plăcut, căci Gräf a şi închis. Era clar că Rath i-a stricat seara de sâmbătă secretarului criminalist, dar nici lui nu-i făcea plăcere să-şi petreacă timpul în apartamentul unui străin. Gândindu-se la ce-i face plăcere, şi-a amintit de balul de la Resi, pentru care încă nu avea costum. Ratase şansa de a se eschiva şi acum trebuia să meargă; Kathi a făcut pe dracul în patru ca să facă rost de bilete. Rath intuia că se străduise doar ca să-i facă lui o plăcere. Asta nu schimba însă nimic.

Nu va reuşi să meargă la bal cu Kathi dacă Czerny nu apărea în curând. Va înţelege, aşa cum înţelegea mereu. Chiar şi aşa, trebuia să-şi facă totuşi apariţia la Resi îmbrăcat în toaletă de seară şi fără să întârzie prea mult. Încă nu ştia cum ar trebui apoi să se comporte cu Kathi.

•

Czerny s-a întors pe la ora cinci şi jumătate. Rath era aşezat comod într-un fotoliu când a auzit cheia învârtindu-se în uşă. A rămas aşezat, ca să-l primească teatral pe stăpânul casei, mai ales că Rudolf Czerny era actor.

Uşa s-a deschis şi s-a aprins lumina de pe hol. Din siguranţa camerei de zi aflată în penumbră, Rath putea să vadă prin crăpătura uşii întredeschise cum un bărbat mic şi subţirel îşi atârnă paltonul şi pălăria de culoare maro în garderobă.

Uşa s-a deschis apoi de tot şi o mână a aprins lumina. Acum şi Rath se afla în lumină. L-a privit pe Rudolf Czerny, dar actorul nu-l observase încă, fiind preocupat cu lectura unui scenariu. Czerny se îndreptă spre barul din cameră. *Străfulgerat*, a citit Rath pe pagina de gardă.

— Bună seara, domnule Czerny!

Actorul a tresărit.

— Cum aţi intrat în apartamentul meu?

Nu suna absolut deloc intimidat, tonul lui având mai degrabă o notă agresivă. Bărbatul ştia să se apere. Rath trebuia să aibă grijă.

— Pe uşă, a spus el şi i-a arătat legitimaţia. Nu vă fie frică, vreau doar să vă pun câteva întrebări.

— Şi de aceea trebuie să mă speriaţi de moarte? Este asta o parte a muncii la poliţie, să intraţi prin efracţie în apartamente? Eu numesc asta violare de domiciliu!

— Nu sunt aici din partea poliţiei, a spus Rath. Avem acelaşi angajator în momentul de faţă...

— Eu sunt actor...

— ... şi dumneavoastră lucraţi pentru Manfred Oppenberg.

Czerny a încuviinţat.

— Vedeţi, momentan lucrez şi eu pentru el, a spus Rath.

— Ce-ar trebui să însemne asta?

— Şeful dumneavoastră vrea să îi aduc înapoi actriţa din rolul principal...

Czerny nu a spus nimic când Rath a făcut o pauză, dar era clar că îşi dorea să strige numele lui Vivian...

— Iubita dumneavoastră.

Scriitorul s-a albit la faţă, de parcă Rath l-ar fi condamnat la moarte.

— De aceea v-a trimis Oppenberg la mine, a spus el după o vreme, pentru că mă culc cu Vivian. L-am văzut acum o jumătate de oră. De ce nu mi-a spus, pur şi simplu, în faţă?

— Pentru că nu e vorba despre asta, a spus Rath. Domnul Oppenberg înţelege faptul că Vivian are din când în când şi iubiţi mai tineri...

— Din când în când, a râs amar Czerny. Asta v-a povestit el? Da, domnului producător îi place acest rol de gentleman liberal, care îi lasă suficientă libertate jucăriei sale, dar, credeţi-mă că şi liberalismul său are margini! *Ei* îi iartă orice atât timp cât rămâne jucăria lui, dar pe *mine* m-ar da afară, m-ar arunca pe stradă dacă ar vedea că pun, fie şi o singură dată, mâna pe ea atunci când acest lucru nu e prevăzut în scenariu.

— Cu toate astea, e exact ceea ce aţi făcut, nu-i aşa?

— Nu cred că despre asta e vorba!

— Nu vă fie teamă, domnul Oppenberg nu o să afle nimic de la mine atât timp cât sunteţi cooperant. Nu văd niciun motiv...

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră, a spus Czerny, dar eu nu mă las şantajat. Şi, pe lângă asta, nici nu sunt singurul care...

— Ştiu, a spus Rath, am făcut şi eu cunoştinţă cu ea la un moment dat.

Czerny l-a privit cu ochi mari. Rath a observat cum gelozia începea să pună stăpânire pe el, căutând un motiv să iasă la suprafaţă. Nu trebuia să-i povestească actorului că a refuzat avansurile lui Vivian. Înainte să explodeze, Czerny s-a înroşit.

— Nimeni nu o cunoaşte pe Vivian cu adevărat! a izbucnit el. Toţi cred că o cunosc, dar nimeni nu ştie cine e, cum...

— Dar dumneavoastră ştiţi asta, l-a întrerupt Rath.

Czerny l-a privit şi a coborât tonul.

— Am ştiut măcar o vreme, a spus el. Am văzut laturi ale ei pe care niciun altul nu le-a văzut, pe care nu şi le-ar imagina nimeni, pe care nu i le-ar pune nici măcar în scenarii. Tocmai asta e şi problema: cei mai mulţi o confundă cu filmele ei!

— Şi dumneavoastră?

— Eu am iubit-o.

Era evident că-şi dădea seama că suna ca într-un film.

— Sună de prost gust, ştiu asta, a spus el, şi naiv într-un fel, dar aşa a fost.

— A fost?

— M-a lăsat baltă. Am aşteptat-o cu bagajele făcute la gara Anhalter, dar ea nu a venit. Voiam să mergem împreună la Davos, ca să petrecem două săptămâni lipsite de griji. Nu m-am mai simţit niciodată aşa de mizerabil la munte.

— Aduceţi ceva de băut mai întâi şi haideţi să ne aşezăm, a spus Rath. Îmi povestiţi apoi, în linişte, tot ce s-a întâmplat.

Czerny părea că s-a obişnuit cu gândul că un musafir stătea în fotoliul său. A încuviinţat, a luat din dulap două pahare şi o sticlă de whisky pe care le-a pus pe masă.

— Acum chiar că am nevoie de unul, a spus el şi a turnat.

— Eu aş prefera nişte apă, a spus Rath.

Czerny s-a dus în bucătărie şi s-a întors cu o carafă.

— Vă rog să vă serviţi! a spus el şi s-a aşezat.

— Mulţumesc! Atunci, haideţi să începem! Deci aţi plecat, chiar şi aşa, în Elveţia? Fără ea?

— Ce era să fac? Totul era deja rezervat. Când nu şi-a mai făcut apariţia şi am văzut că nu reuşesc să dau nicăieri de ea, m-am hotărât să iau următorul tren. Ştiam de la portarul ei că s-a urcat, cu bagaje cu tot, într-un taxi. M-am gândit că poate a luat un alt tren şi că e deja acolo sau că va veni după mine.

— Dar asta nu s-a întâmplat?

Czerny a clătinat din cap.

— N-am mai văzut-o pe Vivian de aproape patru săptămâni şi nici nu am mai auzit nimic de la ea.

— Nu v-aţi făcut griji?

— Cum adică griji? Trebuie să înfrunţi adevărul. După trei-patru zile de aşteptare în zăpadă, m-am obişnuit cu gândul că Vivian şi-a luat, pur şi simplu, tălpăşiţa.

Rath a încuviinţat căzut pe gânduri.

— Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că nu sunteţi singurul. L-a lăsat baltă şi pe Manfred Oppenberg, doar că el nu vrea să creadă că asta s-a întâmplat.

— Faptul că n-a venit la filmări fără să anunţe chiar nu-i stă în fire. Poate că nu v-ar veni a crede, dar chiar te poţi baza pe Vivian.

— Profesional, în orice caz.

— Sunt puţini colegi care muncesc aşa de mult ca ea.

— Şi apoi dispare de la filmarea unei pelicule pe care Oppenberg o face doar pentru a-i deschide calea către un viitor mai luminos? De ce? Doar ca să nu trebuiască să dea ochii cu Oppenberg, binefăcătorul ei? Nu, aşa ceva nu-i stă în caracter! Nu şi-ar pune în pericol cariera pentru aşa ceva!

— Nici nu face asta. *Străfulgerat* e al doilea ei film cu sonor! În *Abject* a arătat deja că nu e una dintre acele dive bătrâne, cărora le e frică de filmul sonor pentru că le scoate la lumină defectele de vorbire şi lipsa de pricepere actoricească.

— Ce credeţi? Unde e Vivian?

Czerny a ridicat din umeri.

— De unde să ştiu?

— Spuneţi-mi tot ce ştiţi.

Rath intuia că bărbatul îi ascundea ceva.

— Şi tot ceea ce credeţi că ştiţi.

Actorul a ezitat pentru un moment.

— Păi... deci, mi-a povestit acum ceva timp că a cunoscut pe cineva.

— Un iubit?

— Nu, nu mi-ar fi povestit aşa ceva. Un producător.

— Sugeraţi că Vivian ar fi capabilă să-l trădeze pe Oppenberg în singurul mod care l-ar răni cu adevărat?

Czerny a ridicat din umeri.

— L-ar deranja, în orice caz, mult mai tare decât dacă ar afla că Vivian are o aventură cu unul mai tânăr, cred eu. A investit foarte mulţi bani în ea şi aşteaptă ca investiţia să înceapă să dea randament.

— Şi de ce ar vrea să plece atunci?

— Există mereu ceva mai bun decât ceea ce ai.

— Oppenberg pare că nici nu s-a gândit la această posibilitate.

— Vivian are contract cu Oppenberg şi ştie că nu are cum să plece aşa de uşor.

— Dar dumneavoastră credeţi totuşi că e posibil.

— Dacă a plecat, într-adevăr, trebuie să fie undeva unde niciun avocat german să nu poată ajunge la ea...

— La Hollywood...

— Habar n-am. Oricum, engleza ei e suficient de bună.

Rath a încuviinţat, îngândurat, şi a sorbit o gură de apă.

— Bine, a spus el după o vreme.

— Dumneavoastră ce credeţi?

Czerny şi-a mai turnat nişte whisky.

— Credeţi că o veţi găsi pe Vivian?

Rath a ridicat din umeri.

— Dacă răspundeţi la întrebarea decisivă: unde s-a dus după ce s-a urcat în taxi?

— În orice caz nu la gara Anhalter, a spus Czerny.

— Atunci ar trebui să-l întrebăm pe şoferul de taxi. Aveţi numărul de telefon de la apartamentul lui Vivian?

— Da, dar...

— Sunaţi acolo. Trebuie să vorbesc cu portarul.

Puţin mai târziu, Rath vorbea la telefon cu bătrânul din foaierul îmbrăcat în marmură. Acesta părea să aibă o memorie neobişnuit de bună.

— Taxiul cu care a plecat doamna Franck? a spus el.

— Trebuie să fi fost pe opt februarie, l-a ajutat Rath.

— Sunteţi sigur?

— Staţi puţin, mă uit rapid.

Când portarul a trântit receptorul pe tejghea, Rath a auzit o bubuitură, urmată de foşnetul de hârtii.

— Deci, chiar am notat ceva. Ei, păi, mereu vă puteţi baza pe bătrânul Panske, nu-i aşa?

Rath s-a străduit să nu-şi piardă răbdarea.

— V-aţi luat notiţe aşadar, a spus el prietenos.

— După cum vă spuneam! Am comandat maşina la nouă şi şoferul a ajuns jumătate de oră mai târziu.

— Vă mai puteţi aminti şi ceva legat de şofer?

— Nu prea bine. Ştiu doar că nu era prea puternic şi a avut dificultăţi cu bagajele grele! Sărmanul tip!

Doamna de la centrala de taxi nu era dispusă să dea telefonic detalii.

— Desigur că putem să ne dăm seama, a spus ea, dacă ne spuneţi ora şi adresa exactă, dar de unde ştiu eu că sunteţi chiar de la poliţie? Pot să vă sun înapoi la secţie?

— Asta nu se poate din nefericire. Sunt pe teren.

— Atunci nici eu nu pot să vă spun nimic. Ar trebui să veniţi la sediul nostru, pe Belle-Alliance-Straße, numărul 16.

— Vă rog să căutaţi toate informaţiile, voi ajunge cât de curând la dumneavoastră.

— Aşa poate să vină oricine.

— Mă veţi recunoaşte. Am o legitimaţie de poliţie.

— Veniţi la noi, arătaţi-ne legitimaţia şi apoi mă uit să văd ce pot face pentru dumneavoastră, dar nu înainte. Credeţi că noi n-avem suficientă treabă?

Rath a închis.

— Perspectivele sunt bune, i-a spus el lui Czerny. Cred că îl vom găsi pe şofer.

— Puteţi să mă ţineţi la curent? Mă refer, atunci când aflaţi ceva nou despre Vivian?

Rath a încuviinţat.

— Cu toate astea, nu mi-am rezolvat încă cea mai mare problemă, a spus Rath. Sunt invitat la un bal, de Fasching. Aveţi vreo idee de unde aş putea să fac rost de un costum la ora asta?

Czerny l-a privit surprins pentru un moment, apoi a zâmbit.

— Sigur că ştiu, a spus el. Sunt actor. Ar trebui să mergeţi la Babelsberg.

Capitolul 12

— I-a te uită, îmbrăcat precum căpitanul von Köpenick[2]! Aţi venit să confiscaţi banii de bilete?

Bărbatul de la intrare era, în mod clar, pus pe glume. Poate că acesta era şi motivul pentru care asortase o pălărie de marinar la portul bavarez cu pantaloni de piele.

— Rath e numele meu. Ar trebui să am un bilet rezervat.

— La comandă!

Tipul pus pe glume s-a ridicat în picioare şi l-a salutat milităreşte.

— Lissy, poţi să cauţi? i-a strigat el îngeraşului auriu aflat în spatele casei.

Îngeraşul nu a trebuit să caute prea mult şi i-a întins bavarezului un bilet. Acesta l-a rupt şi i-a dat lui Rath o jumătate.

---

[2] Friedrich Wilhelm Voigt (1849-1922) a fost un cizmar din Prusia de Est, care a devenit cunoscut ca impostor sub numele de Hauptmann von Köpenick. Pe 16 octombrie 1906, acesta a ocupat în mod spectaculos primăria oraşului Cöpenick, aflată în apropiere de Berlin, intrând deghizat în căpitan. A arestat primarul şi a jefuit trezoreria oraşului. (n.tr.).

— Aţi ajuns cam târziu, a spus el.

— Asta ştiu şi eu.

— Dar mai sunt suficiente doamne, i-a făcut cu ochiul bavarezul cu pălărie de pirat.

— Am o întâlnire.

— Atunci, vă urez distracţie plăcută!

Aerul din sală era îmbâcsit de tutun. Razele subţiri de lumină ale zecilor de oglinzi rătăceau prin ceaţa gri-albastră. Locul era plin ochi, iar amalgamul vocilor aproape că acoperea muzica, chiar şi pe cântăreţul care se ostenea să cânte cele mai recente şlagăre. Câţiva petrecăreţi cântau şi ei, legănându-se mână în mână la mesele lor. Majoritatea însă nu dădeau atenţie muzicii, fiind ocupaţi cu discuţii, dans ori sărutări. Rath nu a văzut prea multe costume inventive, în schimb sala era plină de piraţi sau spanioli înfocaţi, mai erau şi câţiva marinari, cowboy şi puţini indieni. Majoritatea aveau doar o pălărie colorată sau o mască decentă, cât de cât. Femeile erau îmbrăcate mai sumar.

Rath ştia că Resi e un local burghez, dar părea că toţi filistinii s-au hotărât să lase inhibiţiile la o parte pentru o zi. S-a simţit cam bătrân trecând printre şirurile de mese, căutând-o pe a sa. Uniforma de căpitan prusac, pe care a împrumutat-o cu ajutorul lui Rudolf Czerny din recuzita Babelsberg, îi ţinea corpul ca într-un corset, făcându-i mişcările rigide. Arăta de parcă ar fi înghiţit un baston. Pe lângă asta, sabia i se agăţa întruna de mese, scaune sau oameni. Se bucura că ratase jumătate din seară. Era deja zece jumătate.

A trebuit să se mai uite încă o dată pe bilet. Masa 28, a găsit-o chiar lângă bar. Cu toate astea, Kathi nu era acolo. De fapt, nu era nimeni la masă, în afară de o pereche care se giugiulea, oarbă la cei din jur. Rath a urmărit figurile de pe ringul de dans unde era o forfotă de nedescris, care-l împiedica să vadă prea multe. A reuşit să desluşească două femei în costum de ţigancă, dar niciuna dintre ele nu era Kathi.

S-a aşezat lângă perechea de la masă, care părea că nici nu l-a observat. Kathi trebuia totuşi să apară la un moment dat. Deci o va aştepta şi el pe ea măcar puţin, iar asta-i ajuta conştiinţa încărcată. Când a apărut chelnerul, Rath a comandat două pahare şi o sticlă de Mosel-Riesling, singura băutură alcoolică asupra căreia Rath şi Kathi puteau să cadă de acord. Când chelnerul a adus vinul, Kathi nu apăruse încă. Stătea la o altă masă şi îl urmărea? Urma să-l sune sau să-i trimită un mesaj cu un tub pneumatic? Puteai să faci aşa ceva aici, la Resi. Era o Mecca pentru oamenii timizi sau pentru „cei care aveau nevoi", cum se exprimase Gräf odată, când au discutat despre faptul că Czerwinski mergea în mod regulat la Resi. Prin intermediul acestor tuburi pneumatice, cei deosebit de timizi făceau schimb de fotografii înainte de a dansa.

Chelnerul a aşezat paharele pe masă şi a început să toarne vinul. Rath a pus mâna peste paharul lui Kathi. Chelnerul a pus sticla în frapieră şi a dispărut. Perechea care se giugiulea a făcut o pauză. Ea s-a ridicat, şi-a netezit costumul de harem şi s-a îndepărtat. Bărbatul a privit mulţumit în urma ei şi şi-a aşezat mai bine pălăria cu sclipici. Iată unul care are nevoie, s-a gândit Rath şi a ciocnit cu berea vecinului său de masă.

— Noroc, domnule căpitan! Când v-aţi aşezat la masa noastră? Nici nu am observat că am fost cuceriţi!

Bărbatul a râs de propria sa glumă, iar Rath a început să zâmbească.

— Tocmai ce-am ajuns, a spus el.

— Sunteţi optimist, nu-i aşa? a arătat bărbatul spre paharul gol. Aţi pregătit deja momeala...

— Am o întâlnire, a spus Rath.

Tipul i-a fost antipatic încă din primul moment.

— Dar în momentul de faţă pare că nu se întâmplă mare lucru la masă.

— Ar fi trebuit să veniţi acum o oră. Atunci era atmosferă... Era un pirat aici care făcea nişte glume, vă zic! Le scotea una după alta! Şi o ţigăncuşă care devenea din ce în ce mai drăguţă cu fiecare pahar pe care îl bea, o păsă...

— O ţigăncuşă?

Bărbatul a ezitat şi apoi i-a picat fisa.

— Aha, am înţeles! Ţigăncuşa e a dumneavoastră, a spus el şi a râs tare. Să nu fie cu supărare, dar aţi ajuns cam târziu.

— Ştiu, a spus Rath.

— Prea târziu, dacă îmi e permis să spun. Mi-e teamă că nu vă veţi revedea ţigăncuşa astăzi. S-a retras acum jumătate de oră cu piratul, împreună cu o altă pereche. Voiau să continue petrecerea în altă parte.

Rath a înghiţit în sec. Se gândise la toate posibilităţile, mai puţin la faptul că Kathi ar putea să-l lase baltă. Aşa se spunea? Dar era o mişcare atât de ieftină! În ciuda tuturor lucrurilor, vestea l-a rănit şi acum se simţea şi mai deplasat în această uniformă stupidă.

— Ei, haide, prietene, l-a bătut bărbatul jovial pe umăr, nu lua lucrurile aşa de tragic. Mai sunt suficiente fete aici şi telefoane la masă.

A râs.

— Aşa am cunoscut-o şi eu pe a mea.

— Nu pentru asta am venit aici, a spus Rath.

— Bine, bine! Voi, prusacii ăştia, sunteţi aşa de serioşi!

Din fericire, femeia îmbrăcată în costum de harem s-a întors şi şi-a luat iubitul pe ringul de dans. Rath ar fi vrut să-l întrebe pe tipul cu pălărie de sclipici unde s-au dus Kathi şi compania, dar era prea târziu acum. N-ar fi trebuit să se răstească aşa la el.

Oricum, nu prea avea chef să o urmeze. Şi-a dat seama că nu era chiar o tragedie dacă a scăpat de Kathi pe această cale! Dacă aşa voia ea... îi plăcea mai mult să bea singur. Mult mai mult. Rath şi-a golit paharul, s-a ridicat, a luat sticla de vin din frapieră şi s-a dus la bar.

Când a găsit un loc liber, a constatat că până şi aici existau telefoane şi tuburi pneumatice pentru mesaje. Şi-a mai turnat vin în pahar şi i-a făcut un semn fetei cu ţigările să vină la el.

— Un pachet de şase Overstolz, vă rog!

— Vindem doar de zece.

— E bine şi aşa. Şi un foc, vă rog!

Chelneriţa a pescuit agil ţigările de pe tăviţa pe care o purta în jurul gâtului.

— Face cincizeci de pfenigi, a spus ea.

Rath i-a pus în mână o marcă.

— E-n regulă aşa, a spus el.

A fost recompensat cu un zâmbet ameţitor, care l-a însufleţit imediat. Deşi tipul cu pălărie cu sclipici era dezgustător, avea dreptate. Mai erau multe alte femei! A deschis pachetul şi şi-a luat o ţigară. A încercat să facă totul cu nonşalanţă, dar a observat că mâinile îi tremurau uşor din cauza agitaţiei. Chiar şi atunci când a aprins chibritul. S-a abţinut toată ziua, dar asta nu-l făcea decât să savureze şi mai mult înfrângerea. Da, voia să fumeze din nou! La naiba cu toţi nefumătorii! La naiba cu Kathi! Când a luat primul fum, a simţit nicotina ca pe o lovitură de ciocan. O lovitură puţin dureroasă, dar plăcută, ca un val care se împrăştia din plămâni în tot corpul. Se simţea aproape la fel ca în copilărie, când a furat câteva ţigări de la Anno şi le-a fumat împreună cu tovarăşii de joacă în ascunzătoarea de pe şantierul din Klettenberg. Trebuie să fi avut 12 sau 13 ani atunci. S-a simţit aşa de bine... Doar la început, de fapt. La sfârşit, toţi patru au ieşit din ascunzătoare înşiruiţi. A zâmbit, amintindu-şi cum Paul, cel care a tolerat fumul mai bine decât toţi, l-a ajutat să meargă acasă.

— Doamnă director, cred că Gereon are probleme la stomac. Ce a mâncat astăzi la prânz? i-a spus el mamei.

Faţa îngrijorată a mamei sale. Tatăl său nu era acasă, el şi-ar fi dat seama că spusele lui Paul sunt cusute cu aţă albă. La recomandarea lui Paul, a combătut mirosul de nicotină cu măcriş, ceea ce l-a făcut imediat să vomite din nou. Nu-i venea să creadă că s-a apucat de fumat câţiva ani mai târziu, şi asta numai din cauza Armatei Prusace.

Rath a tras precaut din ţigară. Trebuia să se obişnuiască din nou cu fumatul, dar nu era grăbit. Va bea cât va putea, apoi se va urca într-un taxi

care-l va duce acasă. Cantitatea potrivită de alcool va alunga demonii şi îl va face să doarmă liniştit.

Şi-a stins ţigara şi i-a făcut un semn barmanului să vină să strângă sticla de vin şi să-i aducă un coniac. A fost o zi bună până la urmă, s-a gândit el. A reuşit să-l evite pe Böhm şi a progresat foarte mult în cazul Winter. Când îl vor prinde şi pe Krempin, ceea ce nu era decât o chestiune de timp, totul va fi clarificat. Ajunsese cu ajutorul lui Oppenberg mult mai aproape de Krempin decât ar fi reuşit cu punerea sa în urmărire. De fapt, totul mergea cât se poate de bine. Şi, după cum părea, reuşise să scape şi de Kathi azi. Cel puţin pentru o seară.

Rath a luat o înghiţitură de coniac şi a mai comandat imediat încă unul. Barmanul i-a pus paharul pe bar şi, chiar în acel moment, a început să sune ceva şi o luminiţă s-a aprins. Un mesaj a ajuns la tubul numărul 51. Toţi au privit curioşi pacheţelul pe care l-a scos barmanul. Rath nu era interesat cine ar fi putut să trimită flori sau prăjituri colegilor de la bar, aşa că şi-a văzut de-ale lui. Barmanul a citit bileţelul şi i-a întins lui Rath pacheţelul.

— Poftim, domnule căpitan, pentru dumneavoastră!

Aproape că i-a căzut paharul din mână. Rath a ridicat din umeri şi a luat pacheţelul, citind bileţelul care-l acompania. *Pentru căpitanul von Köpenick*. Mai era Kathi încă aici? La masa numărul 28 nu era nimeni altcineva în afară de perechea care se giugiulea.

A deschis pacheţelul, urmărit de privirile curioase ale celorlalţi oameni costumaţi, care stăteau la bar. Înăuntru erau câteva pene de un verde deschis şi un bileţel. Rath a ascuns bileţelul de privirile iscoditoare din dreapta şi stânga sa şi a citit: „Aţi dansat până acum? Căpitanul are un cont de reglat cu cineva..."

— De unde vine asta? l-a întrebat el pe barman.

Bărbatul a arătat spre celălalt capăt al barului.

— Masa 52.

Rath s-a uitat în direcţia respectivă, dar nu a putut să distingă nimic clar, mai ales că erau foarte mulţi oameni intercalaţi. A băgat scrisoarea şi penele verzi în buzunar, a luat paharul cu coniac şi s-a îndreptat spre ringul de dans, unde era o aglomeraţie mai mare ca în Potsdamer Platz la ora cinci.

A văzut-o imediat. O găină îmbrăcată într-o fustă verde, scurtă, la care asortase o eşarfă boa cu pene. Fundul şi picioarele ei erau chiar frumoase, iar faţa nu amintea deloc de o găină. Rath s-a ascuns rapid în spatele unui stâlp. Găina dansatoare nu-l zărise încă.

Mai bei un coniac şi apoi pleci acasă, şi-a spus, *nu mai ai ce să cauţi aici*. Se simţea cât de cât în siguranţă în spatele stâlpului, de unde putea încă să vadă găina atrasă de ofiţerii prusaci cu sânge albastru. Aceasta aştepta să apară

căpitanul şi să o ia la dans. A ezitat un moment, crezând că vede o faţă care nu avea ce să caute aici.

Prostii, s-a gândit el, *vezi fantome*.

Şi atunci, faţa a apărut din nou de sub nişte pene de amerindian.

Ce naiba căuta ea aici? Într-un local pentru cei care-şi căutau sufletul pereche? A dat peste cap paharul de coniac. Acum avea două motive să dispară pe cât de repede posibil. Doar că nu putea să-şi ia privirea de la ea, iar când a văzut cum îi zâmbea partenerului de dans, a fost străfulgerat de o durere intensă, care l-a făcut să uite instantaneu de supărarea pe Kathi. Cine era fanfaronul în costum de cowboy care îndrăznea să-i fure lui Charly un zâmbet?

Charlotte Ritter.

N-a mai văzut-o de luni de zile. Colegii de la Alex i-au povestit că domnişoara Ritter era în concediu, ca să-şi pregătească examenele. Rath a văzut în acest concediu un semn că ar trebui să o uite într-un final pe Charly, dar nu a reuşit. Nici cu Kathi alături, în pat.

Cum Dumnezeu a ajuns tocmai aici?

Abia când a auzit o voce cunoscută şi-a dat seama că se holbase la ea în tot acest timp.

— Şefu'? Chiar aşa! Ce chestie! Aţi fost promovat la gradul de căpitan?

S-a întors. Grasul de Czerwinski era în spatele său şi rânjea. Hainele de puşcăriaş în care se îmbrăcase secretarul criminalist nu-l avantajau.

— Nu-mi vine să cred. Tu? Fără Henning?

— Nu vrea să aibă nimic de-a face cu *Fasching*.

— Nici eu.

— Bună glumă!

Czerwinski i-a dat un cot între coaste.

Rath tocmai voia să înceapă să-i explice diferenţele dintre *Fastelovend* şi *Fasching* când şi-a făcut apariţia şi cel de-al doilea deţinut, cu două pahare de bere în mână. Comisarul Frank Brenner l-a privit mai puţin prietenos decât celălalt coleg când l-a recunoscut în uniforma de căpitan. I-a dat lui Czerwinski berea fără să scoată vreun cuvânt. Bărbaţii au ciocnit şi au băut.

— Ia te uită, a spus Rath, văd că-mi şterpeleşti oamenii şi după serviciu.

— Dacă e să luăm lucrurile aşa, *oamenii tăi* sunt, de fapt, oamenii lui Wilhelm Böhm. Inclusiv tu. Eu zic c-ar trebui să aştepţi cu nerăbdare ziua de luni. Şeful e al naibii de furios pe tine!

— N-am putut suferi niciodată zilele de luni.

— Hei! a arătat Czerwinski cu paharul de bere spre ringul de dans. Cea de acolo nu e cumva Ritter?

Rath nu a răspuns.

— Chiar ea, a spus Brenner.

— E un Iltschi foarte bun, nu?

— Idiotule, Iltschi e numele calului lui Winnetou, a spus Rath.

Brenner nu s-a lăsat.

— E o bucăţică bună micuţa, a continuat el. Curul ăla! Ţâţele, puţin prea mici pentru gustul meu. Mă întreb cum e la pat.

Rath nu a spus nimic. Simţea cum mânia, pe care doar cu greu reuşea să o controleze, creştea în interiorul său.

— Se zvoneşte că te-a lăsat să te apropii de ea.

Era clar că Brenner avea intenţia să-l provoace.

— Cum a fost? Ţi-a luat pula în gură?

Rath l-a înşfăcat pe grăsan de guler uluitor de repede. Paharul de bere i-a căzut şi s-a spart, împrăştiind cioburi şi bere peste tot. Czerwinski s-a ferit.

— O să ai probleme dacă nu-ţi ţii gura aia spurcată! s-a răstit Rath.

L-a străfulgerat cu privirea pe Brenner. Faţa lui era la doar câţiva milimetri de cea a lui Brenner.

— Ha, ce-ar trebui să însemne asta? a gâfâit acesta, suferind vizibil din cauza faptului că nu putea să respire. Nu mai are voie omul să facă o glumă? Crezi că eşti singurul căruia i-a tras-o fufa asta?

Rath şi-a concentrat toată mânia într-o singură lovitură în stomac. Comisarul îmbrăcat în costum de prizonier s-a îndoit de durere, iar Rath l-a îndreptat cu o lovitură cu stânga. A simţit o strânsoare puternică pe braţ. Era Czerwinski. Brenner gâfâia şi înjura, sângerând din nas şi gură.

— Asta ai învăţat de la prietenii tăi din mafie?

Abia atunci Rath a remarcat că mulţi oamenii se holbau la el – unii au rămas pe loc chiar şi pe ringul de dans. Printre alţii, o indiancă şi un cowboy.

Charly, cu faţa ei drăguţă, l-a privit consternată şi i-a întors spatele. Spera că nu l-a recunoscut!

— E-n regulă, i-a spus el lui Czerwinski, zvârcolindu-se sub strânsoarea, surprinzător de puternică, a acestuia. E-n regulă, Paul, dă-mi drumul că nu-i mai fac nimic.

Strânsoarea a slăbit şi Rath s-a smuls din mâna lui Czerwinski. A părăsit sala fără să se mai uite în urmă.

Capitolul 13

A potrivit lumina, a pus filmul în cameră, a reglat instrumentele, a umplut seringa. Totul era pregătit. Trecând din nou în revistă detaliile pregătirilor

sale, a fost lovit de un puternic sentiment de neputinţă, care i-a făcut genunchii să se înmoaie. Sentimentul era asemănător golului pe care-l simţi în stomac când visezi că pici în gol. Această senzaţie ciudată, pe care-o cunoştea doar din visele sale, îl provoca la introspecţie. A realizat că cel mai rău lucru era tocmai golul din interior.

Aici ar fi trebuit să se întâmple.

Acum ar fi trebuit să se întâmple.

Dacă ar mai fi trăit.

Sentimentul de neputinţă a rămas. A rămas şi a făcut să-i reapară în minte o imagine pe care credea că a uitat-o de mult, pe care o aruncase cu ani în urmă în mare, înecând-o, şi care nu trebuia să mai iasă vreodată la suprafaţă. Şi iată că a ieşit atunci când a închis ochii clătinându-se încet, învârtindu-se în jurul propriei axe, astfel încât să o poată privi din toate părţile. Chiar şi cu ochii închişi a văzut...

Chiar şi cu ochii închişi a văzut-o pe Anna.

Faţa Annei, profilul ei minunat conturat în contralumina ferestrei.

Gura ei se mişcă gentil şi încet.

„Nu e aşa de rău", a auzit-o spunând.

Mâna ei, care vrea să-l mângâie, şi el, care se retrage. Se ridică şi îi întoarce spatele.

„Te iubesc!", o aude spunându-i. „Vom reuşi!"

Nu vom reuşi nimic.

Primul lucru pe care l-a spus după eşec.

Nu vom reuşi nimic.

Ar fi trebuit să ştie. A sperat la o minune, la iubire. O dorea pe Anna nespus de mult. A subestimat boala. E mai puternică decât orice altceva. Nu a învins-o. Cum a putut să-şi imagineze vreodată aşa ceva? Nu o va învinge niciodată, va putea cel mult să o uite pentru o vreme.

Boala l-a distrus, l-a transformat într-un nimic, într-un spirit care străbate fără odihnă lumea, un spirit fără sex, pe care nu-l poate elibera nimeni.

„Vom reuşi", a spus Anna, „avem timp. Mult timp. Vreau să-mi petrec viaţa alături de tine".

„E imposibil", a spus el, „nu sunt normal. Nu voi putea niciodată să fiu normal".

„Dar cine e normal? Nimeni. Noi, ca medicinişti, ar trebui să ştim asta cel mai bine".

„N-are niciun sens. Nu voi putea niciodată să-ţi fiu bărbat aşa cum se cuvine. Niciodată".

„Eşti un bărbat râvnit. Ştii măcar cât de tare te invidiază colegii tăi? Ca să nu mai vorbim despre asistentele medicale care se topesc după tine?"

Ea râde. De ce râde?

„Sunt doar o minciună, un înveliş gol, nu sunt bărbat".

Vrea să-l ia în braţe, dar o loveşte imediat.

Strigătul ei atunci când s-a lovit cu capul de cantul noptierei. Îşi priveşte perplexă mâna însângerată. Ochii îi sunt îngreunaţi de lacrimi.

Nu şi-a dorit asta, n-a vrut să o rănească, nu intenţionase niciodată aşa ceva, dar i-a fost imposibil să o urmeze, să o consoleze, să-şi ceară scuze. Putea doar să stea acolo, ca paralizat, şi să o privească, iar într-un final să-şi întoarcă privirea.

N-a mai văzut cum s-a îmbrăcat, ci a auzit doar uşa trântindu-se când a părăsit camera.

Faţa ei oripilată, ochii care privesc fix sângele pe care şi l-a şters cu mâna de pe frunte... Ultima dată când a văzut-o.

Nu s-a mai întors niciodată la universitate.

Nu şi-a mai dat niciodată întâlnire cu o femeie.

La doar câteva zile după aceea, şi-a cumpărat primul său cinematograf.

Ştie acum unde îi e locul. Boala i-a arătat asta.

Paradisul: o sală de cinema în care rulează un film nesfârşit cu imaginile viselor sale şi cu vocile pe care le aude în imagini şi cântecele. Imaginile sonore care-i potolesc dorul de casă, care e, de fapt, un dor de ducă, un dor care nu cunoaşte direcţie sau scop.

S-au reîntors, doar că nu şi-a dat încă de la început seama de asta.

Stătea întins în pat, cu inima bătându-i puternic. Nu şi-a dat seama imediat unde se află. Siluetele obiectelor dormitorului său se conturau în semiîntuneric. Draperiile grele lăsau doar puţină lumină să intre înăuntru.

III

Duminică

2 martie 1930

Capitolul 14

Demonii s-au reîntors, dar altfel decât în mod obişnuit, în altă formă. Totul a fost diferit, dar la fel de îngrozitor.

Chiar şi acum, când stătea în pat, gâfâind şi cu fruntea udă de sudoare, privind în gol la tavan, putea să vadă imaginile din vis aşa de clar, de parcă ar fi fost proiectate pe un ecran.

O pădure cu arborii crescuţi în mod ciudat, drepţi ca o lumânare. Nu le poate vedea crestele, iar trunchiurile le erau acoperite de muşchi negru. Trunchiurile şi pământul dispar într-o ceaţă lăptoasă, făcându-l să aibă senzaţia că arborii ar creşte chiar din ceaţă.

S-a rătăcit în această pădure în timp ce căuta ceva, fără însă să-şi poată aminti ce anume. A descoperit deodată o schimbare în monotonia trunchiurilor negre: câteva pete roşii în mijlocul întinderii nesfârşite de alb şi negru. Cineva se afla acolo. Era o femeie îmbrăcată într-o haină roşie.

S-a apropiat de ea, atras ca prin magie în acea direcţie. Femeia i-a întors spatele, dar fiind paltonul lui Kathi, era sigur că nu putea să fie decât ea.

— Kathi, a spus, mă bucur că te-am găsit. Trebuie să vorbesc cu tine.

Femeia s-a întors încet, de parcă ar fi trebuit să se lupte cu masa vâscoasă. I-a văzut faţa, dar nu a putut să-i desluşească trăsăturile neclare, şterse de aerul dens. S-a deschis ceva întunecat: gura ei. A început să vorbească şi a recunoscut vocea lui Kathi.

— Baumgart, a spus ea, ce căutaţi aici?

Trebuia să fie Kathi pentru că avea vocea ei, iar din haină se ivea trupul ei. Erau sânii şi şoldurile ei puţin prea late.

Rath a vrut să o contrazică, a vrut să-i spună numele său, dar nu a putut să scoată niciun sunet, nici măcar un horcăit, nimic. În loc să vorbească, mâna i s-a mişcat fără voia lui. Rath a văzut cum ochii femeii se dilată şi îi

privesc fix braţul. S-a uitat într-o parte şi a văzut că ţinea un cuţit lung în mâna dreaptă. Voia să oprească mişcarea sau, cel puţin, să schimbe direcţia, dar nu a putut, chiar dacă mâna lui avea viteza unui film proiectat cu încetinitorul.

— Daţi-mi drumul! a strigat Kathi.

Chiar ea era! Acum putea să-i desluşească mai clar faţa. Ceaţa a început să se ridice şi să devină mai transparentă.

— Ajutor! Ajutor!

Cuţitul şi-a continuat neabătut drumul. Încet, dar cu o forţă neînfrânată. S-a înfipt în pieptul lui Kathi, care a scos un sunet respingător, ce părea că nu se mai sfârşeşte. Chiar de la prima lovitură, arăta de parcă i-ar fi scos aerul din plămâni. Strigătul lui Kathi a încetat imediat, dar el nu s-a oprit. Cuţitul o înjunghia iar şi iar, insuportabil de încet, dar necruţător. Într-un final, a reuşit să se oprească. Rath a privit lama ruptă, apoi corpul lui Kathi acoperit de şiroaie de sânge, rezemat de un trunchi de copac. Corpul ei a început să se prelingă încet în jos, acoperind trunchiul copacului cu un roşu închis.

A continuat să cutreiere prin pădure până ce a auzit subit un zumzăit electric, urmat de raze de lumină care apăreau, unele după altele, şi luminau pădurea. Abia atunci şi-a dat seama că purta costumul de căpitan prusac. Uniforma era acoperită de sânge, dar a fost uşurat că nu mai avea cuţitul în mână.

— Pe mine mă căutaţi?

A auzit o voce de femeie şi s-a întors.

Vivian Franck stătea în faţa lui. Arăta aşa cum şi-o amintea din Venuskeller. Îi zâmbea, exact cum a făcut şi atunci când a încercat să-l seducă.

— Noi doi mai avem nişte conturi de reglat, a spus ea. Hai să începem, că n-avem prea mult timp la dispoziţie!

Spunând asta, şi-a dezgolit partea de sus a corpului şi i-a arătat sânii frumoşi. I-a făcut semn cu degetul arătător să o urmeze şi i-a întors spatele.

Atunci când Vivian s-a răsucit, Rath a văzut cuţitul înfipt în spatele ei. Rochia ei drăguţă era îmbibată în sânge. Rath a recunoscut mânerul cuţitului: era cel pe care-l ţinuse în mână cu doar câteva momente înainte. A vrut să o urmărească şi să-i scoată cuţitul, dar, subit, nu s-a mai putut mişca de pe loc. A trebuit să privească neajutorat cum Vivian Franck s-a clătinat, şi-a revenit şi a reuşit să mai facă doi, trei paşi înainte de a cădea la pământ.

Contururile întunecate, abia vizibile prin ceaţă, au alunecat repede şi fără zgomot spre cadavru şi l-au sfâşiat în toate direcţiile. Rath a vrut să intervină, dar picioarele îi erau ca bătute în cuie.

— Nu-ţi fie teamă! Nu fac decât să aibă grijă de ea! Totul va fi bine.

A ştiut cine vorbea încă dinainte de a se întoarce. Ştia, pentru că îi putea simţi mirosul.

S-a întors.

Charly se sprijinea de un copac şi îi zâmbea albă ca zăpada, roşie ca sângele şi neagră ca abanosul. Charly. A plecat capul într-o parte de parcă s-ar fi jenat puţin.

A uitat deodată toate grijile, toate grijile pe care şi le făcuse pentru moartea lui Vivian şi Kathi. Vinovăţia şi frica au fost date şi ele uitării.

— Totul va fi bine! a spus ea, şi aşa şi era.

Charly era acolo şi totul era bine.

— Te-ai întors, a spus el şi s-a apropiat încet de faţa ei.

Ea a făcut un gest aprobator. Ce bine mirosea!

— Încă mă mai iubeşti? a întrebat ea, întorcându-şi fata spre el.

Voia să-i răspundă, dar nu a mai putut după ce i-a văzut faţa grotescă. Partea feţei care-i fusese ascunsă privirii până atunci era o arsură uriaşă, îngrozitoare, care-i făcea trăsăturile de nerecunoscut. Nu mai avea nici păr.

S-a trezit în acel moment, cu inima bătându-i puternic şi cu respiraţia întretăiată. Avea mirosul ei încă în nări, dar acesta a dispărut imediat ce a desluşit contururile dormitorului. Şi imaginile s-au risipit ca fumul în vânt.

A sunat telefonul.

Rath s-a uitat spre noptieră. Ceasul deşteptător căzuse şi nu putea să vadă cât e ora. Telefonul a sunat din nou.

Nu, nu trebuia să răspundă acum.

Telefonul a mai sunat de două ori şi apoi a amuţit. S-a ridicat. Capul îi pulsa puţin, încheietura mâinii drepte îl durea de-a dreptul. O uniformă de căpitan era aruncată pe scaun fără să fie împăturită ordonat, aşa cum se obişnuia în cazărmile prusace. Când s-a lăsat pe mâna dreaptă, a fost străbătut de o durere intensă. La naiba! Începea încet să-şi amintească. Pumnul pe care i l-a dat în faţă lui Brenner. Reuşise să-i dea nemernicului o lovitură serioasă.

Faţa oripilată a lui Charly, aflată pe ringul de dans. Felul în care l-a privit.

Şi cowboy-ul de lângă ea.

Rath a simţit din nou acea împunsătură teribilă din seara precedentă.

La naiba!

A fost prima oară când a văzut-o cu alt bărbat. Nu şi-a imaginat niciodată că o să-l afecteze atât de tare. Scurta lor aventură amoroasă se încheiase cu câteva luni înainte. De ce a dat-o în bară? A lucrat pe la spatele ei, a minţit-o, s-a folosit de ea. Nu intenţionase să se comporte aşa, dar a fost forţat de împrejurări. Şi ea nu a putut să-l ierte. Nici el n-a putut să se ierte niciodată.

Sigur că nu era o consolare. Din contră.

În vară, a mai făcut o încercare de a o recâştiga, care a eşuat în mod grandios. A vorbit cu el, a fost chiar prietenoasă, ceea ce nu a schimbat cu nimic faptul că decisese să-l părăsească.

Pe lângă studiile pe care le urma la Facultatea de Drept, Charly lucra ca dactilografă la Alex, aşa că era foarte greu să o evite. Lucra chiar la Serviciul Omoruri, dar, contrar aşteptărilor, inevitabilele întâlniri au decurs bine. Discuţiile între ei erau de cele mai multe ori reci şi la subiect. Şi dacă s-au certat vreodată, atunci singurul motiv a fost Wilhelm Böhm, pe care Charly îl idolatriza, dar pe care Rath prefera să-l dea naibii.

O văzuse la secţie interacţionând mereu profesional şi prietenoasă cu toţi bărbaţii, iar asta nu l-a deranjat niciodată, dar seara trecută a fost altceva. A văzut pentru prima oară că priveşte un bărbat aşa cum l-a privit şi pe el în trecut. Aşa cum îşi dorea să-l privească din nou.

Trebuia să şi-o scoată urgent din minte!

Picioarele sale goale se lipeau de pardoseala rece a holului care ducea spre baie. A aprins focul în boiler, apoi a mers în sufragerie şi a pus un vinil. Paharul de coniac era încă pe masă. L-a luat în bucătărie şi l-a pus în chiuvetă. Ceasul arăta ora nouă jumătate. În timp ce făcea cafea, şi-a amintit de bileţelul cu antetul Asociaţiei Proprietarilor de Taxi din Berlin, pe care era adresa şoferului de taxi. Pusese bileţelul pe masa din bucătărie înainte să se îmbrace în uniforma de căpitan. Uniforma! Trebuia să ducă şi uniforma înapoi. Avea deci încă un motiv în plus să iasă din casă!

După ce a băut cafeaua, Rath s-a dus înapoi în baie, s-a spălat pe dinţi şi a dat drumul la duş. Apa nu se încălzea niciodată cu adevărat şi era mereu suficient de rece ca să-l facă să-şi revină în simţiri.

•

Şoferul de taxi se numea Friedhelm Ziehlke şi locuia în Schöneberg. Era deja amiază când Rath a ajuns acolo. Drumul spre Babelsberg a durat mai mult decât s-a aşteptat, şoselele fiind aglomerate de oamenii care mergeau la iarbă verde, în apropierea oraşului. El nu voia decât să dea înapoi uniforma aceea stupidă. La întoarcere, drumul a fost mai liber. Strada pe care locuia Ziehlke era pustie. Pe casa scării mirosea a varză. Rath a urcat până la etajul al patrulea şi a sunat la uşă. A durat puţin până ce o femeie cu un şorţ plin de pete, care încă mai mesteca ceva, a deschis uşa. Mirosea a ceapă şi a ficat. Mirosul de varză venea probabil de la altcineva. Rath ura ficatul. Femeia l-a privit dezaprobator şi a întrebat:

— Ce doriţi? Tocmai stăteam la masă!

Rath i-a arătat legitimaţia. Ochii ei s-au holbat la vederea insignei poliţiei criminalistice.

— A naibii puşlama! Şi el care mi-a zis că e la cinema cu prietena.

Femeia s-a întors spre interiorul apartamentului şi a strigat:

— Erich! A venit poliţia! Ce-ai mai făcut de data asta?

Rath a ridicat mâinile împăciuitor.

— Lăsaţi-l în pace! a spus el. Vreau doar să vorbesc puţin cu soţul dumneavoastră. E acasă?

— Soţul meu?

S-a uitat la el ca mâţa-n calendar. Înainte ca femeia să apuce să deschidă din nou gura, un băiat de 17-18 ani a apărut de după colţ, ţinându-şi mâinile în buzunare. Şi-a privit mama nedumerit.

— Chiar *am fost* la cinema! Ce-ar trebui să însemne rahatul ăsta?

— E-n regulă, a spus femeia şi l-a privit pe Rath. Domnul vrea să-i vorbească tatălui tău.

Femeia arăta de parcă cel mai negru coşmar ar fi devenit realitate. Erich a dispărut din nou.

— Nu e nimic de rău, s-a grăbit Rath să explice, doar câteva întrebări. Soţul dumneavoastră e şofer de taxi, nu-i aşa?

Faţa i s-a luminat.

— Desigur, a spus ea, intraţi!

Rath şi-a scos pălăria şi a păşit în apartamentul în care mirosul de ficat a devenit insuportabil. Răsuna clinchetul tacâmurilor, căci familia Ziehlke era adunată în bucătăria spaţioasă şi lua împreună prânzul. Pe lângă capul familiei şi Erich, cel mai mare dintre copii, mai erau încă alţi trei băieţi. Friedhelm Ziehlke era singurul care avea o sticlă de bere lângă farfurie.

— Friedhelm, a spus femeia, domnul e de la poliţie şi...

Ziehlke şi-a ridicat bretelele peste umeri şi s-a ridicat.

— Astea sunt noile metode folosite de poliţie? Luaţi oamenii prin surprindere duminica, la masa de prânz?

— Îmi pare rău dacă vin într-un moment inoportun, a spus Rath, dar este vorba despre o chestiune urgentă. Doar câteva întrebări şi plec apoi.

— Nu ştiu cum aş putea să vă ajut. Despre ce e vorba?

— Am putea să vorbim undeva în linişte...

Ziehlke a ridicat din umeri, a deschis o uşă şi l-a condus pe Rath în dormitor. Cele trei paturi, unul mare şi două mici, precum şi un şifonier imens ocupau aproape tot spaţiul camerei. Chiar şi aşa, mai erau o masă şi două scaune înghesuite lângă fereastră. Nici aici nu mirosea mult mai bine ca în bucătărie.

— Vă rog, a spus Ziehlke şi a indicat un scaun, mai mult nu vă pot oferi.

— Mulţumesc!

Rath a rămas în picioare şi a scos bileţelul din buzunar.

— Conduceţi taxiul cu numărul 2482? a întrebat el.

— Aşa-i. Este vreo problemă cu el?

— Nu, nu. E vorba despre un client pe care l-aţi avut pe 8 februarie, despre un client faimos, o actriţă...

— Ei, sunt mulţi asemenea clienţi în oraş!

— Vivian Franck.

— Domnişoara Franck! Da, încă-mi amintesc de ea. Pe 8 a mers cu mine?

— Trebuie să aflu unde aţi dus-o.

Ziehlke a stat pe gânduri.

— Parcă undeva în Wilmersdorf... dar, staţi aşa! Eu îmi notez totul.

A scos din dulap un costum de şofer închis la culoare şi a scormonit în buzunarul interior.

— Aici e!

I-a arătat lui Rath un carnet de notiţe maro.

— Aşa deci, a spus el după ce a frunzărit prin carneţel, duminică seară, 8 februarie, ora 9:30, am luat-o din Charlottenburg, de pe Kaiserdamm. Am dus-o până la Hohenzollerndamm, la colţ cu Ruhrstraße.

— Şi apoi?

— Adică?

— V-a rugat să o aşteptaţi? A mai mers undeva apoi? Poate la gară? Sau la aeroport?

Ziehlke a scuturat din cap.

— Nu, era unul care o aştepta acolo şi apoi...

— O aştepta cineva?

Şoferul de taxi a aprobat.

— O aştepta la colţul străzii, îi luase chiar şi flori. Arăta ca un actor.

— Îl recunoaşteţi pe acest bărbat?

— Nu, nu l-am văzut niciodată.

— Şi atunci cum aţi ajuns la concluzia că era actor?

Ziehlke a ridicat din umeri.

— Păi, pentru că aşa arăta. Arăta bine, elegant. Şi Vivian Franck e actriţă, dacă nu mă înşel.

Rath a scos fotografia lui Czerny din buzunar.

— A fost poate el?

— Czerny? Nu, pe el l-aş fi recunoscut. Era unul pe care nu l-am văzut la cinema.

Rath a băgat fotografia la loc în buzunar.

— Puteţi să vă amintiţi încotro au mers cei doi?

— N-am văzut. M-am dus direct în staţia de taxi şi am aşteptat următoarea comandă.

S-a uitat încă o dată în carnet.

— Reinickendorf. Abia la 10:45. Aşa-i, am aşteptat o eternitate acolo. Am stat şi am aşteptat şi mi-am mâncat sandviciurile.

— Şi n-aţi mai văzut-o pe Vivian Franck? Sau poate pe însoţitorul ei? S-au mai întors pe stradă?

— Pe Franck o vezi peste tot, pe toate afişele de cinema, dar, serios vorbind, nu, n-am mai văzut-o. Dar de ce vă interesează? S-a întâmplat ceva? E vorba de droguri? Să ştiţi că nu tolerez aşa ceva în taxi. Pe cuvânt de onoare!

Rath a zâmbit şi şi-a luat la revedere.

Afară, pe Cheruskerstraße, şi-a aprins o ţigară înainte să se urce în maşină. A deschis geamul. Trebuia să scape de acest miros din nări. Ura ficăţeii prăjiţi încă din copilărie, când mama sa îl chinuia în mod regulat cu ei. Era mâncarea preferată a lui Anno. Mama a continuat să facă acest fel de mâncare chiar şi după moartea eroică a fiului cel mare...

A pornit maşina şi a demarat.

Duminică la prânz, străzile erau libere. Rath a parcat maşina pe Hohenzollerndamm, în faţa unui magazin cu vinuri. Nu era nimic remarcabil la intersecţia cu Ruhrstraße. La parterul clădirii de pe colţ era un restaurant. Clădirea de pe partea cealaltă a străzii găzduia la parter un magazin de articole vestimentare pentru bărbaţi. Restul erau reşedinţe burgheze. Rath a coborât şi a privit în jur. Pe cine ar fi putut Vivian Franck să viziteze? Plăcutele cu nume indicau că aici locuiau avocaţi, doctori, consultanţi fiscali, dar niciun producător de film. Totuşi, era posibil ca celebrităţile din lumea filmului să nu-şi scrie numele pe cutia poştală. Nu era nici măcar o agenţie de turism prin preajmă, unde Vivian să fi venit pentru a-şi lua un bilet înainte de a-şi continua drumul. Restaurantul, în schimb, era special: un restaurant cu specific chinezesc. Yangtao, anunţa panoul publicitar. Cine ştie ce mai însemna şi acest cuvânt...

N-a găsit răspuns la întrebările sale: de ce a luat Vivian Franck, pe 8 februarie, un taxi spre Hohenzollerndamm, şi nu spre gara Anhalter, unde o aştepta Rudolf Czerny? Şi ce a făcut după ce a coborât din taxi?

Trebuia să afle ce a căutat în acest colţ de stradă. Nu se aştepta să aibă prea mult succes dacă începea să le arate oamenilor de pe stradă fotografia ei, mai ales că era duminică şi strada era aproape pustie. Poate că ar trebui să-l întrebe pe Oppenberg dacă această adresă îi spunea ceva.

Rath s-a întors la maşină. S-a uitat la ceas. Era 13:30. Începea să-i fie foame, dar vizita făcută familiei taximetristului îi stricase pofta de mâncare. A lovit nervos cu mâinile în volan. La naiba! Tocmai acum, când reuşise să o

uite! Trecuseră, din când în când, şi câteva zile la rând în care nu s-a gândit la ea.

Cine naiba mai era şi nenorocitul ăsta? Bărbaţii care se costumează în cowboy de carnaval sunt ridicoli! Cel mai probabil era un măscărici de la Drept.

Nu voia să se gândească la Charly, dar ce putea să facă?

Nu putea să rămână pe loc, trebuia să se mişte mereu! Să conducă, să conducă, să conducă. Rath a pornit maşina. Nu avea un ţel anume, a străbătut, pur şi simplu, oraşul, apucând-o impulsiv pe o stradă sau alta. A ajuns cumva în Moabit şi, aproape automat, pe Spenerstraße. A trecut încet pe lângă clădirea în care locuia ea. Ce credea, ce spera, ce îi era frică să vadă? A mai dat o tură şi apoi s-a îndreptat direct spre clădirea ei, a parcat vizavi, a oprit motorul şi şi-a aprins o ţigară. Era ultima. Terminase pachetul destul de repede, având în vedere că, doar cu o seară înainte, se considera nefumător.

A rămas fumând în maşină, ţinând sub observaţie uşa pustie de la intrare. A privit geamul ei, la care nu se arăta nimeni, şi a crezut că zăreşte o dâră de lumină. S-a gândit dacă n-ar trebui să traverseze strada şi să sune, pur şi simplu, la uşă.

Şi apoi?

Să mai înceapă o încăierare în cazul în care deschidea cowboy-ul?

Rath a aruncat mucul de ţigară pe fereastră şi a pornit motorul.

•

O jumătate de oră mai târziu, urca treptele de la secţia de poliţie, având un pachet proaspăt de Overstolz în buzunar. A parcat maşina pe Klosterstraße şi a mers pe jos restul drumului până la Cetate. Lui Böhm i-ar fi sărit imediat în ochi Buick-ul său parcat în curtea interioară. Cu fiecare lună care trecea, şantierul imens de la Alexanderplatz devenea din ce în ce mai groaznic şi devenise aproape imposibil să traversezi piaţa cu maşina. Aschinger şi încă două, trei căsuţe salvate până atunci de demolare se îngrămădeau în faţa secţiei de poliţie ca nişte condamnaţi pe eşafod. Aschinger trebuia să fie demolat şi să-şi găsească locul în construcţia nouă. Încă nu era clar ce se va întâmpla cu Loeser & Wolff, dar chioşcul nu fusese dărâmat, aşa că Rath încă mai putea să se aprovizioneze cu ţigări. Cu siguranţă va mai exista o tutungerie în Alexanderplatz, atât timp cât şeful poliţiei fuma.

Duminica nu se întâmpla mare lucru la Cetate, căci majoritatea departamentelor chemau la lucru cât de puţini oameni puteau. Rath a sperat că nu va trebui să salute pe nimeni, dar cineva a deschis uşa de sticlă a Departamentului A imediat ce a păşit pe trepte.

— Bună, Lange! a spus Rath şi a dus mâna la pălărie.

Bărbatul din Hannover l-a privit surprins.

— Domnule comisar! Dar nu sunteţi de serviciu la sfârşit de săptămână!

— Dar dumneavoastră sunteţi!

Lange a încuviinţat.

— Împreună cu colegul Brenner, dar el şi-a luat liber din motive medicale.

— Aşa deci.

Lange a rămas pe loc pentru un moment, fâstâcit, apoi şi-a făcut curaj.

— El a sugerat... deci... e adevărat că l-aţi... bătut?

Rath a ridicat din umeri.

— Hai să spunem că i-am dat o mică lecţie. Nu cred că e nevoie să facem prea mult tam-tam.

— Mi-e teamă că asta s-a întâmplat deja, a coborât Lange vocea. Nu ştiu ce s-a întâmplat ieri, a spus el, dar se pare că partenerul Brenner intenţionează să facă un mare scandal din asta, cu o comisie disciplinară şi tot tacâmul. Domnule comisar, ar trebui să vă pregătiţi să aveţi probleme. Şeful era supărat încă de ieri pe dumneavoastră, pentru că nu vă putea găsi nicăieri.

— Mulţumesc pentru avertisment! a spus Rath.

Lange a făcut un gest scurt cu capul şi şi-a continuat drumul.

Ce porc de câine mai era şi Brenner ăsta! Evident că s-a plâns la Böhm. A fost o prostie din partea lui să-şi piardă cumpătul. Pe de altă parte, Brenner a meritat-o cu vârf şi îndesat. Rath avea sentimentul neobişnuit că a procedat corect ieri, în Resi, şi asta în ciuda durerii din încheietură şi a problemelor care-l aşteptau.

În birou, iarăşi era frig. Ar fi trebuit să-şi facă apariţia mai des pe aici, în timpul orelor de serviciu. Măcar atunci era pornită încălzirea. În momentul de faţă, lucra mai degrabă în contratimp cu cei de la Cetate, pentru a-l evita pe Böhm. În timpul programului de la muncă se preocupa de chestiunile sale private şi venea la birou abia după sfârşitul programului. A găsit pe biroul lui Gräf tot ce avea nevoie: expertiza doctorului Schwartz şi primele rezultate în urma conservării urmelor, de care s-au ocupat oamenii lui Kronberg. Gräf a fost harnic. Secretarul criminalist a reuşit chiar să-i convingă pe Plisch şi Plum să aştearnă pe hârtie protocolul audierilor.

Rath s-a aşezat, fără să-şi scoată paltonul, la biroul lui Gräf şi a deschis raportul trimis de Medicina legală. Ştia cum îşi redacta Schwartz textele, ce părţi ale raportului putea să citească doar pe diagonală şi ce anume trebuia să citească cu atenţie.

Nu începea nici urmă de îndoială în ceea ce privea cauza morţii: stop cardio-respirator provocat de curent electric. Nu existau urme de răni interne, dar victima suferise arsuri grave în zona capului şi a umerilor, precum şi cinci fracturi la claviculă, partea superioară a braţului şi ulnă, dar şi o leziune la nivelul coloanei vertebrale. Era absolut clar că Betty Winter şi-ar fi petrecut restul zilelor într-un scaun cu rotile dacă ar fi supravieţuit accidentului. Schwartz a efectuat şi o expertiză toxicologică, dar Betty Winter părea să fi avut alte vicii decât Vivian Franck. Nu fuseseră găsite urme de opiate, cocaină sau haşiş, dar ficatul prezenta urme clare ale apetenţei pentru alcool. Voia să sară peste paragraful care descria conţinutul stomacului victimei, dar un cuvânt i-a atras imediat atenţia: *kiwi*.

Un corp străin în mijlocul textului, mai străin decât expresiile medicale care apăreau din când în când în text şi, cu toate acestea, cuvântul exotic îi stârnea o amintire.

Nu aşa se numea restaurantul chinezesc din Wilmersdorf? Sau amesteca el acum două cuvinte de origine asiatică?

Cuvântul era clar în limba chineză. Doctorul a notat şi câteva cuvinte explicative cu privire la descoperirea sa. Doctorului Schwartz îi plăcea să-şi etaleze cultura generală, precum şi cunoştinţele despre cele lumeşti, iar aici putea să le aplice pe amândouă. Conform lui, kiwi era un fruct din China, un fel de fruct de mărimea unui ou de găină, cu o coajă maro, subţire şi pufoasă. Interiorul fructului era verde, cu seminţe mici, de un maro închis. Fructul are un gust suculent şi este uşor de digerat, a adăugat doctorul pentru a sugera faptul că a încercat el însuşi fructul. A găsit urme ale acestui fruct exotic, dar şi ale altor alimente banale, precum ciuperci, orez şi pui, în stomacul actriţei Betty Winter şi a tras astfel concluzia că aceasta ar fi luat masa la un restaurant chinezesc în ziua morţii. Şi asta era tipic pentru doctorul Schwartz: în loc să se limiteze la expertiza medico-legală, doctorul trăgea concluzii. Deşi Rath considera că principial era bine ca alte departamente asociate criminalisticii să-şi aducă propria contribuţie, Schwartz putea să fie al naibii de enervant uneori. Îl considera pe doctor suportabil atât timp cât citea doar raportul şi nu trebuia să asiste la unul dintre discursurile sale.

Cei de la ED examinaseră deja sistemul de prindere al reflectorului, iar expertiza tehnică a arătat că nu a fost vorba despre un defect de fabricaţie. Toate fileturile erau încă în ordine, iar şurubul pe care l-a găsit Gräf era intact. Era clar că cineva a umblat la sistemul de prindere al reflectorului.

Şi asta era persoana pe care o căutau.

Rath a ridicat receptorul şi a cerut legătura cu echipa care se ocupa de urmărire. Nici urmă de Krempin. Câţiva cetăţeni au sunat în urma anunţului

de la ziar şi au declarat că l-au văzut pe bărbatul din fotografie, dar toate aceste apeluri s-au dovedit a fi alarme false. Şi-a îndreptat din nou atenţia asupra dosarului redactat de colegii de la ED. Aceştia au cercetat hainele, rochia de mătase pe jumătate arsă, chiar şi pantofii, ciorapii şi lenjeria intimă pentru a găsi eventuale urme. Pedanteria oamenilor lui Kronberg era ceva de speriat. Aceşti prusaci au făcut totul ca la carte, urmând fiecare pas: au examinat sângele de pe rochia actriţei Betty Winter, precum şi mai multe fire de păr, care s-au dovedit a nu-i aparţine, provenind cel mai probabil de la partenerul de scenă sau de la angajaţii de la garderobă. Ce fel de lămurire mai putea să aducă asta într-un caz precum acesta? Într-un caz în care decesul a fost inclusiv filmat!

Rath a deschis apoi dosarul cu protocoalele redactate în urma audierilor. Plisch şi Plum, neobişnuit, au fost harnici. Rath a frunzărit diversele mărturii. Nu i-au atras atenţia niciun fel de contradicţii. Moartea lui Betty Winter a fost descrisă în acelaşi mod de toţi cei prezenţi la faţa locului, adică la fel cum a descris-o şi Jo Dressler. Mai interesante erau mărturiile personale despre decedată. Trebuia să existe un motiv dacă era într-adevăr vorba despre un omor. Rath şi-a dat seama, imediat ce a terminat de citit primele mărturii, că problema nu era să găsească un motiv, ci, mai degrabă, că existau prea multe motive.

Se pare că Betty Winter a fost o scorpie. Chiar dacă cei audiaţi au avut grijă cum vorbeau, mai ales având în vedere moartea oribilă a artistei, se putea citi foarte clar printre rânduri că Betty Winter nu avea prea mulţi prieteni printre colegii ei. Era respectată, dar nu plăcută. Unii angajaţi nu au fost atât de precauţi şi au enumerat toate persoanele care o urau, cu excepţia lor, desigur. Toate aceste zvonuri şi bârfe nu trebuiau luate de bune. Trebuia să te întrebi mai întâi cui voia persoana respectivă să-i facă rău divulgând aceste informaţii. Începea să prindă contur o reţea de intrigi şi calomnii. Având în vedere că nu se putea baza pe găsirea lui Krempin, va trebui să arunce o a doua privire asupra *micii familii,* aşa cum şi-a numit Bellmann firma.

Henning i-a dictat Ericăi Voss chiar şi o scurtă biografie a decedatei, conform căreia Betty Winter s-a născut în Freienwalde pe data de 17 iulie 1904, sub numele de Bettina Zima. Aceasta nu a făcut studii clasice de actorie, dar mulţi colegi vorbeau despre abilităţile ei înnăscute. Anii de inflaţie au adus-o la Berlin, unde şi-a încercat norocul pe scena varieteului, ceea ce a adus-o rapid în atenţia mai multor reviste, apoi au urmat diverse roluri secundare în piese de teatru. În 1925, a jucat primul rol într-un film, încă de pe atunci alături de Victor Meisner, viitorul soţ fiind cu patru ani mai în vârstă decât ea. El a fost cel care a adus-o în lumea filmului, şi nu

Bellmann, aşa cum a presupus Rath. Meisner era încă de atunci bine cunoscut în domeniu, jucând roluri principale, mai ales în filme de aventură şi poliţiste. Alături de Bettina Zima, care şi-a schimbat numele în Betty Winter pentru debutul în cinematografie, Meisner a reuşit să treacă la comedii romantice. Cei doi au turnat o duzină de filme împreună în ultimii cinci ani şi au devenit cel mai iubit cuplu din cinematografic, lucru care i-a scăpat complet lui Rath, care nu putea să suporte poveştile de dragoste siropoase. După al doilea film împreună, *Capcanele dorinţei,* cei doi au format un cuplu şi în afara marilor ecrane. Aceste informaţii nu proveneau doar din cercurile La Belle, ci şi din diferite reviste de film şi tabloide, care păreau să fie o plăcere secretă a lui Henning. Conform acestuia, Betty Winter şi Victor Meisner, care s-au căsătorit în 1927, dar şi-au păstrat numele de scenă, erau cel mai fericit cuplu din industria filmului. Afirmaţie care se putea întemeia şi pe simplul fapt că aceştia nu au divorţat după trei luni.

În orice caz, părea că Victor Meisner era singurul pentru care moartea lui Betty Winter era cu adevărat o tragedie personală. Rath a avut încă de la început impresia că Bellmann îşi regreta diva doar din considerente financiare.

Victor Meisner, actorul şi soţul, lipsea de pe lista celor audiaţi şi se părea că nici ieri nu îşi făcuse apariţia pe platoul de filmare. Ar fi fost o minune dacă Plisch şi Plum ar fi dat dovadă de iniţiativă şi l-ar fi căutat şi audiat în privat. Pe toţi ceilalţi i-au audiat pe platoul de filmare, unde se pare că Dressler chiar a continuat să filmeze, în ciuda morţii actriţei principale. Rath şi-a amintit de vorbele lui Bellmann: „Timpul înseamnă bani".

Şi s-a gândit la zicala preferată a tatălui său: „Cunoaşterea e putere". Abilitatea de a reduce totul la simple ecuaţii îi ajuta pe unii oameni să găsească ordine în lume, dar Rath nu putea şi nu voia să facă acest lucru. Se temea că astfel nu va putea să mai vadă realitatea, iar munca lui tocmai despre asta era: de a aduce realitatea la lumină şi de a clarifica ceea ce s-a întâmplat, oricât de complicat, haotic şi ilogic ar putea fi, pentru că realitatea tocmai aşa era de cele mai multe ori: complicată, haotică şi ilogică.

Rath s-a uitat la ceas şi a strâns cu grijă dosarele, punându-le înapoi la locul lor. Era timpul să plece.

Capitolul 15

Îşi dădea seama că nu putea să ascundă impresia pe care i-o făcea locul. Era mai puţin efectul celor câtorva tablouri rămase pe pereţi şi al unor

ultime urme dintr-un fast de mult apus, cât efectul dimensiunii încăperii şi a priveliştii superbe asupra parcului şi lacului. Era clar că nu mai văzuse niciodată ceva asemănător.

Se ştia că majoritatea producătorilor sunt mult prea zgârciţi. Că se întâlnesc, de regulă, cu actriţele în vreun apartament slinos, un cuibuşor de dragoste, dar nu le invită niciodată în căminul lor adevărat, în viaţa lor adevărată.

Albert era mereu discret, în fundal; turna vin dacă era nevoie şi aducea felurile de mâncare diverse şi complexe din meniul pregătit de bucătărie. Rămăsese doar Albert fiindcă astăzi nu voia să aibă alt personal în jurul său.

O masă imensă pentru numai două persoane.

A ridicat paharul.

— În cinstea viitorului dumneavoastră, Jeanette! a spus el.

I-a zâmbit şi au ciocnit.

— În cinstea viitorului *nostru*!

— Înseamnă că am căzut de acord?

— Îmi oferiţi mulţi bani. Şi din punct de vedere artistic este o provocare, mai ales în momentul de faţă. Toată lumea face doar filme cu sonor. Cum aş putea să mă împotrivesc?

Putea să vadă în ochii ei că îi păsa doar de bani, arta fiindu-i absolut indiferentă. Tace atunci când Albert îi serveşte salata de fructe. A luat o bucăţică de fruct verde în furculiţa de desert şi a dus-o precaută în gură. A făcut o faţă încântată.

— Mmm! Ce e asta?

— Yangtao. Găsiţi aşa ceva doar la chinezii de pe Kantstraße.

— Foarte bun.

— Şi sănătos.

A luat şi el o furculiţă.

— Nu veţi regreta că aţi semnat contractul cu mine, a spus el. Am independenţa financiară necesară şi mă pot dedica total filmului.

— Şi nu consideraţi a fi artă filmele cu sonor?

— S-a pus vreodată problema să fie?

I-a răspuns puţin prea tare. Chiar dacă l-a privit mai mult surprinsă decât speriată, a coborât vocea.

— Filmul cu sonor omoară arta, a spus el. E doar o altă modă determinată de progresul tehnologic. Filmul, ajuns acum la un punct maxim de desăvârşire artistică, e coborât din nou la nivelul de spectacol, ajunge iarăşi de unde a plecat. La început, filmul n-a fost nimic mai mult decât o altă senzaţie la bâlci. Dumneavoastră însă sunteţi o artistă şi trebuie să refuzaţi să vă implicaţi în asemenea spectacole. Nu aveţi ce căuta la bâlci!

— Ei, na, nu ştiu. Vreau totuşi să mai pot filma şi cu alţii, nu semnez un contract exclusiv.

— Nici nu vă cere nimeni asta.

A zâmbit.

— Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit, a spus ea, sunt deosebit de recunoscătoare că-mi oferiţi posibilitatea de a fi luată în serios din punct de vedere artistic, dar nu pot să exclud noile tehnologii. Şi, bâlci... nu credeţi că exageraţi puţin?

Nu s-a mai mirat, fiindcă se aştepta la asemenea răspunsuri chiar şi înainte să vadă avariţia din ochii ei.

— Înţeleg foarte bine, a spus el. Desigur că vreţi să mai turnaţi şi alte filme. Eu, personal, vă preţuiesc filmele vechi mai mult decât pe cele cu sonor, dacă îmi permiteţi să vă spun asta deschis. Aş vrea să torn numai un anumit fel de filme cu dumneavoastră.

A ridicat paharul şi i-a mai zâmbit încă o dată împăciuitor. Putea să aibă încredere în efectul zâmbetului şi vocii sale.

— Scuzaţi-mă că m-am înfierbântat, dar filmul... filmul e viaţa mea.

Asta era doar o parte a adevărului. Ar fi murit fără film, ar fi fost mort de mult.

Ziua în care a spart oglinda...

A scrâşnit când mama sa a călcat pe cioburi. S-a oprit în mijlocul mării de fragmente sparte şi a privit rama în care mai erau prinse câteva bucăţele de sticlă. Vocea venea de departe, dar părea să se audă de foarte aproape.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

Nu i-a răspuns, ci a privit-o direct în acei ochi morţi, pe care nu îi mai putea suporta. A încercat să o alunge, aruncând paharul de apă. Paharul s-a spart şi cioburile i s-au amestecat cu cele ale oglinzii şi cu picăturile de apă, ce au strălucit o secundă înainte de a fi absorbite de covor.

A alungat o dată pentru totdeauna fantoma în care se transformase.

Mama lui pare că a înţeles şi nu mai pune întrebări. Paşii ei scârţâie din nou, îndreptându-se spre patul său.

Trebuie să fi visat, căci nu a văzut-o intrând în cameră. E treaz încă de la cinci şi citeşte. Momentele zilei, după care cei de afară se orientează când îşi planifică ziua, nu mai înseamnă nimic pentru el. Ce-o fi vrând atât de devreme? Vrea să-l cheme la micul dejun? Puţin probabil, căci nu-l cheamă aproape niciodată la masă. Lasă masa în seama lui Albert. Nu e niciodată acolo când el înfulecă puţina mâncare pe care i-o dau, ca să-şi potolească foamea de lup. Nu e acolo nici când ţine minute în şir fiecare înghiţitură în gură înainte de a înghiţi pasta moale. A încercat să mănânce rapid şi să mestece încet, dar, oricum ar proceda, nu reuşeşte să-şi astâmpere foamea.

Foamea sa eternă, sunetul de fundal care-i acompaniază viaţa. O viaţă care nu merită acest nume. Se salvează trăind de la carte la carte, din vis în vis. Trebuie doar să suporte timpul care se scurge între. Acest răstimp constă doar din respiraţie, aşteptare şi foame. A învăţat deja că timpul e inamicul său şi că poate să fie fericit doar atunci când trăieşte în atemporalitate. E supărat pe mama sa pentru simplul fapt că l-a readus în temporalitate.

Îi aude vocea şi ridică privirea, strângând cartea la piept ca pe o comoară ce ar putea să-i fie smulsă.

— Bună dimineaţa, bunul meu băiat! Ştii ce zi e astăzi? îi întinde ea mâna. Tatăl tău ţi-a pregătit o surpriză! Vino!

Se ridică. Şovăie, pentru că s-a întâmplat adesea să-l atragă în capcane cu diverse promisiuni.

Nu îndrăzneşte să-i contrazică.

Ai grijă!

Îi pune papucii ca să nu se taie şi îl îmbracă şi cu halatul de casă.

Străbat mai multe încăperi ale uriaşei şi splendidei sale închisori, în care domneşte mereu semiobscuritatea. Coboară treptele şi păşesc în sala mare, în vestibulul în care până şi mama lui pare mică şi pierdută. Pantofii ei răsună puternic pe podeaua de piatră, în timp ce paşii lui sunt inaudibili, de parcă ar fi mort, de parcă ar fi mort deja – exact aşa cum se şi simte.

Se sperie atunci când ea deschise uşa de la pivniţă. Această uşă care nu se deschide niciodată. Bunicul său s-a îmbogăţit prin tranzacţiile cu acţiuni şi a construit un castel medieval, cu multe labirinturi, chiar lângă lacul Wannsee. Clădirea era de un gotic sumbru, aşa cum era moda înainte de război. Uşa de la pivniţă îi amintea de cea a unei temniţe. Ce voiau să-i facă?

Nu te teme!

Mama îi zâmbeşte şi îl ia de mână când remarcă ezitarea lui, conducându-l pe treptele de piatră. Coboară încet, treaptă cu treaptă, în întunericul din subsol. Pivniţa nu miroase neplăcut sau a mucegai, dar tot nu-i place. Îi este frică de tatăl său, de severitatea şi inexorabilitatea sa. Vrea să-l atragă în noua sa închisoare? Undeva, unde mama sa nu-i mai poate aduce nimic pe ascuns pentru a-i alina suferinţele?

— Nu te teme! îi spune ea.

I se face şi mai frică.

Jos, mama deschide o uşă ce dă într-o cameră întunecată, în care pâlpâie doar o rază de lumină. Îl ia de umeri şi îl împinge pe uşă. În semiîntunericul dinăuntru poate să distingă faţa tatălui său, acea faţă care nu mai poate zâmbi.

— La mulţi ani, fiule! îi spune mama şi îl îmbrăţişează timid. Ia uite ce avem pentru tine!

Închide ochii. Nu vrea să i se amintească de trecerea timpului. Îşi doreşte să uite de ziua lui, să uite de timp!

— Ia uite, spuse tatăl, e cadoul de ziua ta!

Deschide ochii.

În întuneric se aude un zbârnâit uşor. Tocmai a găsit motivul pentru a rămâne în viaţă.

O insulă luminoasă e proiectată pe un perete al camerei întunecate. Lumina îi atrage privirea ca un magnet. Imagini strălucitoare, o grădină inundată de lumina soarelui, crengile copacilor dansând în vânt. Apoi, îşi fac şi oamenii apariţia. Oamenii din acea grădină sunt fericiţi. Nu ştie încă ce se va întâmpla, dar ştie că nu-şi mai poate întoarce privirea. Îi aude vorbind, aude vântul sudând printre frunze, chiar dacă e conştient că în realitate se aude doar zbârnâitul proiectorului.

Acum ştie că merită, ştie de ce trebuie să îndure toate chinurile, de ce poate încă să merite să ducă o viaţă plină de chinuri.

A găsit-o. Şi-a găsit noua viaţă.

Capitolul 16

Auzea telefonul sunând încă de pe casa scării. Clar, se auzea din apartamentul său fiindcă era singurul de pe scara din spate care avea telefon. Telefonul a sunat ultima oară în timp ce deschidea uşa de la intrare. Apoi, apartamentul s-a cufundat în linişte.

După ce şi-a agăţat paltonul şi pălăria în cuier, s-a dus direct în camera de zi, a pus un vinil şi s-a prăbuşit într-un fotoliu. Saxofonul lui Coleman Hawkins făcea piruete de o frumuseţe imprevizibilă. Semăna cu o frunză în bătaia vântului. Rath a închis ochii.

Ce-ar fi făcut fără discurile pe care Severin i le trimitea în mod regulat? Probabil că n-ar fi rezistat nici măcar trei săptămâni în acest oraş. Orice încercare de a recăpăta controlul asupra vieţii sale dezordonate eşua. Profesional, se simţea ca un hamster blocat într-o rotiţă. Va reuşi vreodată să ajungă director, la fel ca tatăl său? Credea mai puţin ca niciodată în reuşita sa. Şi viaţa sa personală? Cercul său de prieteni din Berlin se limita la Reinhold Gräf, cu care se îmbăta din când în când la Nasse Dreieck, şi Berthold Weinert, cu care mergea din când în când la masă şi făcea schimb de informaţii. Paul era singurul prieten din Köln care-i mai rămăsese, singurul care nu i-a întors spatele atunci, după schimbul mortal de focuri din

cartierul Agnes. Nu aşa au stat lucrurile cu logodnica sa, Doris, cea cu care voia să întemeieze o familie. L-a lăsat baltă de parcă ar fi avut ciumă.

A primit în Berlin şansa de a lua-o de la capăt şi în ceea ce priveşte femeile. Şi cu ce rezultate se putea lăuda? Dacă lua în seamă cuceririle de până acum, părea că va rămâne burlac pe vecie, la fel ca Buddha. Ei, situaţia nu era atât de gravă cât timp nu ajungea ca Brenner sau Czerwinski, doi clienţi fideli ai poştei pneumatice din Resi.

Şi-a aprins un Overstolz. Măcar acum putea din nou să fumeze în apartamentul său fără ca cineva să se plângă. Şi-a dat seama că nu îi era dor de Kathi. De ce să nu rămână cu ţiganul cu care dispăruse din Resi dacă asta îşi dorea? Nu, nu îi era dor deloc de Kathi.

Îi era dor de Charly.

Nu putea să-şi scoată privirea ei din minte. Privirea stupefiată pe care i-a aruncat-o ieri. Oare l-a recunoscut?

Ei, şi ce schimba asta? Oricum, o dăduse în bară cu multe luni în urmă. Se gândea uneori că viaţa lui ar fi putut lua o cu totul altă turnură alături de ea, că ea a reprezentat una dintre acele oportunităţi pe care le primeşti rareori în viaţă şi pe care trebuie să le apuci cu ambele mâini. Şi el ce a făcut? A dat cu piciorul acestei şanse din cauza falsităţii sale, s-a întors în rotiţa sa şi a continuat să lucreze harnic, dar fără să înainteze vreun milimetru, de fapt. Poate că acum se va mişca ceva, acum că i-a ars câteva lui Brenner. Dar era foarte posibil ca lucrurile să ia o turnură neplăcută.

Telefonul a sunat din nou.

S-a gândit dacă să răspundă sau nu. Cine putea fi? Kathi, care voia să-i spună că a terminat-o cu el? Brenner, care-l provoca la duel? Sau Böhm, care voia să-i ia cazul?

Rath a ridicat receptorul negru:

— Da?

— În sfârşit! Credeam că nu te mai întorci acasă.

— Tata?

— Ascultă-mă, fiule, a spus Engelbert Rath, nu am mult timp la dispoziţie. Acuşi trebuie să plec împreună cu mama ta la Klefisch. Mă voi întâlni mâine, în timpul paradei, cu primarul general. Ce aş putea să-i transmit?

L-a prins cu mâţa-n sac! Nu mişcase niciun deget în problema Adenauer.

— E duminică azi, deci nu se lucrează la fabrica Ford, iar ieri n-am avut timp.

— N-ai făcut absolut nimic?

Engelbert Rath era de-a dreptul stupefiat.

— Băiete, ştii cât de urgentă e chestiunea? Şi cât de importantă? Am garantat cu buna mea reputaţie că onoarea oraşului nostru şi a primarului general nu va fi pătată de un şantaj!

De ce să nu fie onoarea şi numele tău pătate şi ele puţin de această dată? s-a gândit Gereon.

— Voi arunca o privire la fabrica Ford în următoarele zile, a spus el ascultător, probabil că acela care-l şantajează se ascunde pe acolo, pe undeva.

— Eşti aşa de sigur de asta?

— Cine altcineva ar fi interesat să păstreze cu orice preţ uzina Ford în Berlin?

— Poate că şantajul nu e decât o farsă menită să ne atragă pe o pistă greşită. Opozanţii politici au tot interesul să încerce să-l scoată de pe scena politică pe Konrad, unul dintre cei mai capabili oameni, poate chiar să aducă un prejudiciu grav întregii cauze catolice.

— Cum de ţi-a venit ideea asta?

— Acum, serios vorbind, cum ar putea un muncitor de la Ford să intre în posesia unor informaţii secrete de la Deutsche Bank? Chiar şi în cazul în care ar fi vorba despre un manager de operaţiuni sau director executiv. Asta ar indica un cu totul alt cerc de persoane.

— Se prea poate. Ar trebui, mai întâi, să descoperim cine a vorbit. Dacă Adenauer ar putea să facă o listă a persoanelor care ştiu despre acordul secret dintre el şi bancă...

— A făcut asta deja. Toţi sunt oameni integri.

Desigur!

— Deci ai deja o listă de nume?

— Da, doar e primul lucru pe care îl faci într-un asemenea caz!

— Ce-ar fi să-mi trimiţi această listă?

— Bine, băiatul meu, ţi-o trimit imediat, dar te rog să te ocupi cât mai curând! Chestiunea trebuie să dispară. Cât de curând posibil.

— Dacă e într-adevăr vorba de adversarii săi politici, cum aş putea eu să-i împiedic să povestească ceea ce ştiu?

— Totul se va rezolva foarte uşor odată ce ai numele. Fiecare are propriile secrete murdare.

Rath a închis. Cum de reuşea mereu să uite că tatăl său era mai mult politician decât poliţist? Dar într-o privinţă avea cu siguranţă dreptate: cel care-l şantaja pe primarul general trebuia să aibă cunoştinţe la Deutsche Bank. Cineva trebuie să-i fi povestit, confidenţial, câteva secrete. Poate că a fost o conversaţie la care s-a tras cu urechea intenţionat sau care a fost auzită din greşeală.

Telefonul a sunat din nou.

Rath a smuls receptorul din furcă.

— Ce mai e?

Nu era tatăl său.

De la celălalt capăt al liniei, Rath a auzit doar o răsuflare uşoară. Într-un final, s-a auzit şi o voce. O voce de bărbat.

— Comisarul Rath?

Nu era o voce cunoscută.

— La telefon, a spus el.

— Sunteţi comisarul care investighează cazul Winter, aşa-i?

— Cum aţi ajuns la concluzia asta?

— Scrie la ziar, eu...

— Despre ce e vorba, vă rog? l-a întrerupt Rath, care nu putea să suporte când cineva nu trecea direct la subiect, mai ales că acum îl deranja acasă cu chestiuni de serviciu.

— Cazul Winter, după cum spuneam.

Bărbatul şi-a dres glasul înainte să continue.

— Domnule comisar, căutaţi persoana greşită.

— Krempin, dumneavoastră sunteţi?

A durat un moment până ce a primit un răspuns.

— Trebuie să mă credeţi pe cuvânt, pentru că altfel nu are niciun sens să continui să vorbesc.

— E bine că mă sunaţi. Sunteţi un martor important.

— Nu mai vorbiţi prostii! Nu sunt martor, ci suspectul principal.

Omul nu era prost. Rath a continuat să ţină receptorul în mână şi s-a gândit cum ar putea să-l aresteze pe Krempin. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-l ţină cât mai mult de vorbă.

— Deci, a continuat Krempin, mă credeţi?

— De unde să ştiu înainte să aflu ce vreţi să-mi povestiţi?

— Întrebarea e dacă aveţi încredere în mine şi dacă eu pot să am încredere în dumneavoastră.

— Nu pot să vă promit decât un lucru: nu aveţi de ce să vă temeţi dacă sunteţi nevinovat. Dacă aşa stau lucrurile, îmi voi folosi toate forţele pentru a vă apăra.

Krempin a aşteptat un moment înainte să continue.

— Nu am omorât-o pe Betty Winter. Acesta e cel mai important lucru. Trebuie să mă credeţi! A fost vorba doar de o serie tâmpită de coincidenţe! Nimeni nu şi-a dorit să moară!

— Şi atunci de ce aţi dispărut de la locul accidentului?

— Păi, tocmai asta nu e adevărat! N-am plecat *după* ce s-a întâmplat accidentul, ci *înainte*. Eram acasă deja de ore bune atunci când s-a întâmplat.

— Şi atunci de unde ştiţi ce s-a întâmplat?

— Din ziar, de unde altundeva? De unde credeţi că ştiu că dumneavoastră mă vânaţi? De unde credeţi că ştiu că sunt vânat?

— Vă miră faptul că vă căutăm? Vă căutăm pentru că ne întrebăm de ce aţi plecat valvârtej de la locul de muncă? De ce v-aţi luat tălpăşiţa?

A durat puţin până ce Krempin a răspuns.

— Pentru că am fost descoperit. Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu, mai ales că am aşteptat prea mult. Şi apoi a mai fost şi numele fals...

S-a aşternut din nou tăcerea.

— Domnule Krempin, puteţi să-mi povestiţi totul. Am vorbit cu Oppenberg şi ştiu că dumneavoastră...

— Aţi vorbit cu Manfred?

Vocea lui trăda o notă de uşurare, de parcă cineva i-ar fi luat o piatră de pe inimă.

— Atunci înseamnă că ştiţi că intenţia a fost doar de a încetini filmările şi de aceea am umblat la reflector. Camera de filmat e asigurată şi paguba ar fi fost răscumpărată. Doar că ar fi durat o vreme, pentru că, în momentul de faţă, timpul de livrare pentru aceste camere speciale de filmare e destul de lung. Ne-ar fi ajuns o săptămână sau două de întârzieri, mai ales acum, că Vivian nu-şi face apariţia.

Şobolanul de Oppenberg! Deci chiar l-a minţit! Krempin vorbea despre un plan de sabotaj premeditat, despre manipularea echipamentului de lumină pentru a distruge o cameră de filmat cu sunet. Rath şi-a dat seama că nu mai era atent, îi treceau prea multe gânduri deodată prin minte şi îi distrăgeau atenţia de la conversaţie.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? a întrebat el ca să nu tacă din gură.

— Vreau să vă arăt că joc cu cărţile pe faţă. Ştiu că am greşit şi vreau să recunosc ceea ce am făcut, dar nu sunt un ucigaş!

— Atunci de ce vă ascunderi?

— Pentru că mă vânaţi.

Rath a stat puţin pe gânduri. Suna plauzibil. Cine e urmărit pentru omucidere se ascunde, iar asta doar mulţumită acestor jurnalişti tâmpiţi!

— Se prea poate să fi fost vorba doar de omor involuntar, poate că nu aţi vrut să omorâţi pe nimeni, dar Betty Winter a murit şi trebuie să răspundeţi pentru acest lucru.

— Dar am scos cablul înainte să plec şi am dezamorsat mecanismul. Nu se mai putea întâmpla nimic! E şi pentru mine un mister ce s-a întâmplat.

— Atunci veniţi la secţie! Haideţi să stăm în linişte de vorbă şi să clarificăm acest mister.

Krempin a râs scurt şi amar.

— Cât de prost mă credeţi? a întrebat el. Mă veţi aresta dacă vin la dumneavoastră. Nici nu puteţi să faceţi altceva. De aceea îmi supravegheau apartamentul.

— M-aţi mai sunat o dată, a spus Rath, ieri, când eram pe Guerickestraße.

— Complimentele mele, domnule comisar! Aveţi instincte bune! Dar să nu vă aşteptaţi să vin la Alex. Am şi eu instincte bune.

— Atunci, spuneţi-mi ce aţi făcut, cum aţi pregătit reflectorul când...

Un pocnet scurt, urmat de ton îi spunea, în mod negreşit, că Felix Krempin i-a închis.

Rath a rămas cu receptorul în mână şi a cerut legătura cu numărul trecut pe cartea de vizită a lui Manfred Oppenberg. O menajeră i-a spus că, din nefericire, stimabilul domn nu se află acasă şi că este aşteptat să se întoarcă târziu. Trebuia să participe la o adunare importantă în acea seară. Rath a încercat să-şi ascundă mânia şi să fie pe cât de şarmant posibil. A insistat până ce menajera i-a destăinuit adresa şi ora.

Mai avea ceva timp la dispoziţie pe care l-a folosit pentru a merge pe Guerickestraße. Opelul verde se afla din nou în faţa uşii de la intrare, dar înăuntru se aflau alţii. Plisch şi Plum stăteau în maşină şi se plictiseau.

— Ce căutaţi aici? s-a mirat Rath. Credeam că faceţi parte din comisia mea de anchetă.

— Nu mai există comisia ta, i-a spus Czerwinski. Böhm a preluat conducerea şi ne-a stricat imediat sfârşitul de săptămână. Apropo, Böhm a fost groaznic de supărat că nu te-a putut găsi nicăieri.

— Am treabă, şi, pe lângă asta, sunt aici acum, a spus Rath.

— Sigur nu o să te poată nimeni acuza că nu te implici suficient, din contra chiar, l-a măsurat Czerwinski cu privirea. Ce te-a făcut să-l baţi pe Frank până ce i-a dat sângele?

Rath a ridicat din umeri.

— Nu se putea altfel. M-a provocat.

— Mie mi-a povestit că ai început să-l baţi fără niciun motiv.

— Minte.

— Era destul de supărat!

— S-a liniştit între timp?

— Habar nu am. „Pe ăsta-l dau gata”, a spus, sau ceva de felul ăsta şi apoi a plecat în urma ta.

— Dar nu m-a prins.

— Gereon, omule, a spus Czerwinski şi a clătinat din cap, şi aşa nu ai prea mulţi prieteni la Cetate şi afacerea asta n-o să-ţi facă viaţa mai uşoară. Frank e groaznic de supărat şi vrea să-ţi facă rău. Are şanse bune să reuşească, fiindcă are o relaţie bună cu Böhm.

— Şi eu am o relaţie bună cu şeful poliţiei.

— Cum ziceam, nu-ţi faci aşa prieteni la Cetate! Dacă-mi permiţi, te-aş sfătui să fii mai amabil. Îţi spun aşa, ca între colegi.

Rath a ridicat din umeri.

— Dar sunt colegial, a spus el, tocmai am venit să vă vizitez şi am adus ceva.

I-a întins grasului o caserolă pe care a umplut-o cu ghiveciul pe care-l pregătise Kathi.

— Poftim, a spus el şi le-a întins două linguri, e tocăniţă cu linte după o reţetă sileziană. Ar trebui să fie două porţii dacă împărţiţi bine.

— Clar, a spus Czerwinski, în funcţie de grad.

— Şi după masa corporală, a spus Henning de pe bancheta din spate.

— Ai venit aici doar ca să-ţi hrăneşti oamenii?

— Nu, am o idee, dar mâncaţi mai întâi şi fiţi cu ochii în patru. Mă întorc imediat.

Fugarul putea să se ascundă în una din două clădiri de pe stradă şi Rath a decis să înceapă cu cea din stânga, de la parter. Un bărbat cărunt i-a deschis şi l-a privit neîncrezător.

— Poliţia criminalistică, a spus Rath şi a fost întrerupt imediat.

— Ce mai vreţi acum? N-am văzut nimic şi v-am mai spus deja că nu-mi petrec ziua privind clădirea de vizavi!

Rath şi-a păstrat atitudinea prietenoasă.

— Nu e vorba de clădirea de vizavi, ci de aceasta. Aţi observat ceva neobişnuit? Mai ales în ultimele două zile?

Bărbatul l-a privit de sus în jos.

— Nu, a spus el şi i-a trântit uşa în nas.

Rath n-a reuşit să afle mai multe nici de la restul locatarilor din clădire. Chiar dacă alţii au fost mai prietenoşi, informaţiile oferite nu aveau relevantă. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-l ascundă pe Felix Krempin.

— Credeţi că s-a ascuns la cineva în apartament? a întrebat un locatar de la al treilea etaj, un bărbat micuţ, care purta ochelari şi un pulover împletit.

— Eu zic să vă faceţi singur o favoare şi să întrebaţi în clădirea de alături. Nimeni nu e aşa de prost aici.

Tocmai asta a şi făcut. A lucrat încet, croindu-şi drum de la parter în sus, primind răspunsuri similare celor din clădirea precedentă. O sonerie de la

etajul doi părea să fie stricată. Rath a bătut la uşă, dar n-a răspuns nimeni la uşă. A mai bătut o dată.

— Puteţi să bateţi mult şi bine, nu vă răspunde nimeni.

Rath s-a întors. O femeie cu privire ageră şi cu o faţă ceva prea plină stătea în uşa de vizavi.

— De ce?

— Nu mai locuieşte nimeni acolo.

Rath a devenit atent.

— Nu mai locuieşte nimeni? De când?

Femeia a ridicat din umeri.

— Acum două-trei săptămâni a venit poliţia şi a dat afară familia Seyfried. N-au mai plătit chiria de luni de zile.

— Şi nu există încă un chiriaş nou?

— Nu mă surprinde că n-a găsit pe nimeni. Mai ales dacă Oppenberg cere la fel de mulţi bani pentru cocioaba asta cum ne cere nouă.

— Oppenberg?

— Proprietarul.

Rath a încuviinţat.

— Aţi mai observat şi altceva în ultimele zile? A fost cineva în apartamentul gol?

— Din câte ştiu eu, nu. De ce întrebaţi?

Rath i-a arătat legitimaţia de serviciu. Femeia a părut surprinsă.

— Vă referiţi la cel din ziare? Nu ştiu, dar chiar ar fi neobrăzat să se ascundă vizavi. Dar cum ar fi putut să intre?

Rath a zgâlţâit puţin uşa, şi asta le-a răspuns la întrebare. Uşa nu era încuiată. Femeia a continuat să-l privească.

— Mulţumesc, a spus Rath, m-aţi ajutat foarte mult.

A durat ceva până ce a înţeles, apoi s-a retras în apartamentul ei şi a închis încet uşa. Rath a intrat. Deşi apartamentul era nemobilat, Rath a găsit un telefon pe podeaua din hol. Câteva suprafeţe mai decolorate de pe tapet te ajutau să-ţi faci o impresie despre modul în care fusese amenajat apartamentul. Încă mai mirosea a fum de ţigară. Ferestrele sufrageriei dădeau spre stradă. Rath şi-a dat seama că a nimerit unde trebuia atunci când a aruncat o privire pe fereastră. Dacă se apleca puţin, putea să vadă Opelul verde de jos, parcat pe marginea străzii. Putea să vadă perfect şi în clădirea de vizavi, chiar în apartamentul în care a fost şi el în ziua precedentă. Putea să distingă chiar şi telefonul.

Rath a dat lovitura în fostul dormitor al familiei Seyfried. Krempin lăsase în urmă doar câteva ţigări stinse într-o conservă goală, care probabil le vor fi suficiente băieţilor de la ED. Lui îi ajungeau cu vârf şi îndesat. Ştia destul. Era

timpul să dispară înainte ca lucrurile să devină prea agitate şi ca Wilhelm Böhm să-şi facă personal apariţia.

Rath a coborât în stradă şi a bătut în acoperişul maşinii. Czerwinski a lăsat geamul în jos.

— A fost bun? a întrebat Rath.

— Mulţumim! a spus el şi i-a întins caserola goală.

— Lasă, i-a răspuns, nu am nevoie de ea acum. Poţi să mi-o aduci mâine, la birou.

— Desigur, a zâmbit Czerwinski. Chiar a fost delicios. Cine găteşte aşa de bine la tine acasă?

— Secretul meu, dar îţi voi destăinui altceva.

Rath s-a aplecat astfel încât să poată auzi şi Henning.

— Dacă vreţi să vă puneţi bine cu şeful, sunaţi la Cetate şi chemaţi-i pe cei de la ED să inspecteze apartamentul Seyfried de la etajul trei.

Czerwinski l-a privit surprins.

— Krempin, a spus Rath. Se pare că în ultimele zile am supravegheat partea greşită a străzii.

•

Nu era aşa de simplu să găseşti un loc de parcare în preajma Potsdamer Platz la această oră. Nu a găsit niciun loc liber în faţa gării. Rath a trecut pe lângă Haus Vaterland şi a parcat vizavi de Europahaus. Vechiul semn cu Königgrätzer Straße a fost înlocuit cu unul nou, alb ca zăpada: Stresemannstraße. Rath îşi amintea de ziua posomorâtă de toamnă în care s-a răspândit vestea morţii neaşteptate ale lui Stresemann, şi-a amintit de cât de afectat a fost. Chiar dacă politica îl interesa prea puţin, a intuit că evenimentul avea o însemnătate mai profundă, că nu a murit doar un ministru de Externe. Stresemann a fost un tată sever, dar iubitor pentru Germania, iar lui Rath i se părea că nimeni nu e potrivit să-i ia locul. Nu vedea niciun politician puternic, care să-şi iubească ţara cu adevărat. Restul nu făceau decât să împrăştie, înflăcăraţi, vorbe goale, ceea ce-i încuraja pe naţionaliştii germani să-şi ascundă complexele de inferioritate sau să se comporte cu aroganţa pe care naziştii lui Goebbels o confundau cu patriotismul.

În timp ce se întorcea spre Potsdamer Platz, se întreba ce se întâmpla acum pe Guerickestraße. N-a mai aşteptat să ajungă colegii de la ED, ci şi-a luat imediat la revedere de la Plisch şi Plum şi a plecat. Böhm se va enerva. În primul rând, pentru că nu a fost el cel care a descoperit ascunzătoarea lui Krempin şi, în al doilea rând, pentru că Rath i-a scăpat din nou printre degete. Chiar dacă au descoperit ascunzătoarea lui Krempin, acesta reuşise să scape. Rath ştia momentul exact în care Felix Krempin a ieşit din

ascunzătoare: ieri. Atunci când Mertens şi Grabowski s-au dus să mănânce, lăsându-l pe comisarul Gereon Rath să supravegheze clădirea. Doar că şi-a părăsit postul şi s-a dus să-şi bage nasul în apartamentul lui Krempin, care putea să vadă totul în acest răstimp. Krempin l-a sunat în apartament său ca să fie absolut sigur că nimeni nu mai supraveghea strada. Apoi, şi-a părăsit ascunzătoarea ce se transformase într-o capcană din cauza oamenilor care păzeau zi şi noapte intrarea în clădire. Rath a fost cel care a făcut-o lată, dar nimeni nu ştia şi nici nu trebuia să afle. Cu toate acestea, şi-a jurat că-şi va repara cumva greşeala.

În timp ce traversa piaţeta din faţa gării Potsdamer, un BMW a ieşit dintr-un loc de parcare, astfel încât a găsit un loc ideal pentru Buick. Clădirea Pschorr se afla în Potsdamer Platz. Rath trecuse de multe ori pe lângă ea tară să intre însă vreodată. Când a păşit în barul cu pereţii îmbrăcaţi în lemn închis la culoare, a fost întâmpinat cu fum de ţigară şi miros de bere. A oprit un chelner care ţinea în echilibru o tavă plină de halbe şi l-a întrebat unde avea loc întâlnirea.

— Vă referiţi la patronii de film?

Rath a încuviinţat.

— Acolo, în spate, i-a arătat chelnerul. Treceţi pe lângă bar şi apoi la dreapta, pe uşa mare. Dar au început deja.

— Nu-i nimic, a spus Rath. Cele mai bune lucruri se întâmplă mereu la sfârşit.

A deschis uşa batantă pe care i-o indicase chelnerul şi a văzut, din spate, o sumedenie de capete într-o sală de dimensiuni medii. Pe scenă, cineva vorbea, iar restul îl ascultau fascinaţi. Când a intrat, s-au întors câteva capete, aruncându-i fie o privire curioasă, fie una plină de reproşuri. A închis rapid uşile din stejar masiv în urma sa, iar gălăgia cârciumii, amestecul de voci şi clinchetul paharelor a amuţit aproape de tot.

Rath şi-a plimbat privirea prin încăpere abia după ce atenţia publicului s-a îndreptat din nou asupra vorbitorului, ignorând intrusul. Cu toate astea, nu a putut să-l descopere pe Oppenberg. Rath a mers încet de-a lungul şirului de mese, încercând să nu atragă atenţia. Nu i-a fost prea dificil, întrucât toţi erau atenţi la vorbitor, care povestea ceva despre arta filmului, despre felul în care filmul sonor distrugea această artă şi care susţinea că schimbarea înseamnă moartea artei cinematografice. Tema nu-l interesa în mod special pe Rath. Îi plăceau filmele, mai ales când cinematograful angaja o orchestră bună, şi nu doar un organist sau pianist, dar filmele noi, cele în care se vorbea, erau cu totul altceva. Deşi nu-l interesa prea tare alocuţiunea, a fost totuşi atras de vocea aspră, dar cumva plăcută, care revărsa în microfon proteste împotriva filmului cu sonor. Rath s-a bucurat

că bărbatul nu folosea sloganuri politice, dezaprobările limitându-se la filmul sonor. Sala era destul de plină şi Rath se mira că atât de mulţi proprietari de case de producţie se mobilizau împotriva filmului cu sonor. Nu era un progres? N-ar fi trebuit să se bucure? Pe pereţi erau multe afişe. Pe unele le văzuse deja în cinematografe.

„Filmul sonor este moartea artei cinematografice", era scris pe unul dintre ele. „Cinematografele mor atunci când filmele vorbesc".

L-a descoperit, într-un final, pe Manfred Oppenberg la o masă aflată chiar în primele rânduri. Producătorul rămăsese pe gânduri, cu capul în mână. Discursul s-a încheiat şi oamenii au început să aplaude. Rath s-a folosit de agitaţia temporară pentru a-şi croi drum spre masa lui Oppenberg, care s-a ridicat în picioare să-i strângă mâna vorbitorului înainte ca Rath să poată ajunge la el. Apoi, a urcat el însuşi pe scenă. Rath a oftat. Se părea că va mai trebui să mai asculte un discurs.

— Bună seara! i s-a adresat cineva.

Rath s-a întors. Bărbatul care tocmai coborâse de pe scenă i-a întins o mână mare şi slabă. Părea să nu aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Făcea o impresie şi mai puternică de aproape, fiind unul dintre acei oameni care era în centrul atenţiei de îndată ce intra într-o încăpere.

— Mă bucur că aţi reuşit să ajungeţi, chiar dacă ceva mai târziu, i-a spus vocea caldă, dar aspră. Avem nevoie de toată susţinerea. Eu... nu-mi amintesc, pe moment, ce cinematograf conduceţi...

— Cel de la Alex, a spus Rath şi i-a arătat legitimaţia. Sunt aici ca să vorbesc cu domnul Oppenberg. E vorba de o chestiune personală, a adăugat el când a observat privirea curioasă a interlocutorului său.

— Atunci luaţi loc cât timp vorbeşte domnul Oppenberg, a spus bărbatul şi a arătat spre un scaun liber, aflat la o masă din rândul al doilea. Să trimit să vi se aducă ceva de băut?

— Mulţumesc! N-aş refuza o bere.

Nici nu era de mirare că Oppenberg apăra filmul cu sunet. El însuşi turna asemenea filme. Susţinea că producţia filmelor noi nu era simplă, pentru că trebuia să se facă tranziţia spre echipamente tehnice costisitoare, dar nu se putea altfel. Cine va rata acest tren va rămâne în urmă pentru totdeauna. Atunci când şi-a dat seama că e pe cale de a pierde bunăvoinţa publicului, a schimbat iscusit direcţia discursului.

— În mod evident, studioul Montana Film va continua să producă filme mute de mare valoare, pentru care este cunoscut şi ne va face plăcere să vă aprovizionăm cu ele, a adăugat el.

Oppenberg spunea că nu vede o rivalitate între cele două feluri de film. Fiecare formă de artă este îndreptăţită în modul ei şi fiecare îşi va găsi

publicul şi cinematograful său. Apoi, a început să vorbească despre unele aspecte legate de aparatura tehnică şi licenţele necesare filmelor cu sonor, detalii pe care Rath nu le mai înţelegea.

— Cu toţii ştim, a spus Oppenberg, că alegerea tipului de sunet pe care-l folosim în filmele noastre este strâns legată de tipul de brevete necesare. Există acum un război pentru a obţine brevete şi licenţe pentru controlul pieţei şi monopol, iar acest război se poartă pe spatele nostru, al producătorilor de film, al cinematografelor şi al publicului.

Oppenberg a luat o înghiţitură de apă şi a aşteptat să vadă efectul vorbelor sale.

— Domnii mei, problema dumneavoastră este, de fapt, că nu ştiţi în ce tehnologie să investiţi. Credeţi-mă, nu doar că vă înţeleg disperarea, o şi împărtăşesc. De ce ar trebui să vă împiedice faptul că aţi instalat tehnologie produsă de Western Electric să difuzaţi filme produse în patria dumneavoastră? Şi de ce ar trebui să renunţaţi la filme americane atunci când instalaţi aparate Klangfilm? Sau de ce ar trebui să plătiţi taxe de licenţă scumpe? Şi asta pe lângă toate celelalte costuri ridicate pe care filmul cu sonor le aduce cu sine. Daţi-mi voie să spun cât se poate de clar că este o situaţie nesatisfăcătoare! Nu doar pentru dumneavoastră, cei care conduceţi cinematografe, ci şi pentru mine, producător de filme, este de-a dreptul inacceptabil pentru cei în slujba cărora ne aflăm noi, toţi cei adunaţi astăzi aici. Este de-a dreptul inacceptabil pentru public!

În ciuda huiduielilor izolate, majoritatea patronilor de cinematografe l-au aplaudat politicoşi pe Oppenberg, căruia îi reuşise schimbarea de macaz. Producătorul le-a mulţumit scurt şi a coborât de pe scenă. A părut mai degrabă fericit decât surprins când l-a descoperit pe Rath. Nu a încercat să fugă, ci, din contra, s-a aşezat direct la masa lui.

— Domnule Rath! Ce surpriză! Sper că veniţi cu veşti bune!

Înainte ca Rath să poată răspunde, antevorbitorul i-a strâns mâna lui Oppenberg şi i-a mulţumit pentru discurs.

— Totul e de la sine înţeles, dragul meu Marquard, i-a replicat Oppenberg. Cu toţii suntem în aceeaşi situaţie, indiferent dacă suntem proprietari de cinematograf sau producători de film!

— Am sperat, cu toate acestea, că veţi aborda în mod mai direct aspecte legate de latura creativă a filmului, a spus Marquard. Acest lucru n-ar trebui să vă preocupe în mod deosebit pe dumneavoastră, nu-i aşa? Sunteţi totuşi producător de film.

O voce de-a dreptul impresionantă, ce suna calmă şi liniştitoare chiar şi atunci când exprima nemulţumiri.

— Păi...

Oppenberg părea într-adevăr să fie stânjenit.

— Ştiţi dumneavoastră, fiecare are părerea sa, domnule Marquard, dar cel mai important lucru e pentru mine ca noi, cei din domeniul filmului, să trecem împreună, cu bine, peste această provocare. Dragul meu, şi dumneavoastră ar trebui să fiţi interesat de acest lucru, având în vedere activitatea de multiplicare şi împrumut. Nu putem să lăsăm totul în seama UFA.

— Pentru mine a fost mereu vorba despre artă. Acesta este singurul motiv pentru care administrez şi cinematografe, dar dumneavoastră sunteţi în postura fericită de a ne trimite filme, lucru pentru care mie îmi lipseşte, din nefericire, talentul.

— Arta cinematografică, aşa cum am cunoscut-o până acum, a fost înfloritoare, dar sunt sigur că şi filmul cu sunet se poate dezvolta într-o formă artistică proprie, a spus Oppenberg. La asta lucrăm acum.

— Sper, în orice caz, că veţi continua să ne bucuraţi şi cu filme adevărate.

— Mă aflu în slujba publicului meu, domnule Marquard.

Oppenberg a arătat spre Rath.

— Dacă mă scuzaţi, domnul Rath a venit aici ca să discute cu mine.

— Rath? a ridicat Marquard din sprâncene. Nu sunteţi dumneavoastră acela care conduce investigaţia în cazul morţii lui Betty Winter?

Rath a încuviinţat.

— Am citit că nu a fost vorba despre un accident, ci despre un omor. Aveţi vreo pistă?

Rath a clătinat din cap.

— Investigaţia e încă la început.

— Vă rog să ne scuzaţi, Marquard!

Oppenberg l-a luat pe Rath deoparte şi l-a condus spre garderobă. Se vedea clar că nu avea de gând să abordeze subiectul în compania altcuiva.

— Cu siguranţă, aveţi noutăţi dacă aţi venit să mă căutaţi aici, a spus el în timp ce-şi aştepta paltonul.

— Depinde cum priveşti lucrurile. Noutăţi pentru mine, dar nu şi pentru dumneavoastră.

Oppenberg părea să se gândească la vorbele lui Rath, dar a fost deranjat de doamna de la garderobă, care i-a înmânat un palton de iarnă greu, cu guler îmblănit, o pereche de mănuşi de piele şi o pălărie rigidă.

— Haideţi să mergem pe esplanadă, a spus el în timp ce îmbrăca paltonul. Acolo putem vorbi fără să fim deranjaţi.

Rath nu era în stare să aştepte.

— Am vorbit cu Krempin, a spus el în timp ce traversau Potsdamer Straße.

— Ah, deci l-aţi găsit!

— Nu, el m-a găsit pe mine.

S-a uitat la faţa lui Oppenberg, dar aceasta nu trăda nicio urmă de nelinişte.

— M-a sunat.

— Unde se află? a întrebat Oppenberg.

— Habar n-am. În orice caz, nu mai e în apartamentul dumneavoastră.

— Poftim?

— Apartamentul gol de pe Guerickestraße. În clădirea dumneavoastră. Vă rog să nu vă prefaceţi că nu ştiaţi!

— Domnule Rath, vă jur că habar n-aveam! Deţin mai multe clădiri pe acea stradă, inclusiv cea în care locuieşte Felix Krempin.

— Încetaţi odată! Dumneavoastră aţi fost cel care i-a ordonat să umble la reflector, iar în schimb, i-aţi găsit o ascunzătoare.

— Chiar n-am habar despre ce vorbiţi.

— Domnule Oppenberg, m-aţi mai minţit o dată. De ce ar trebui să vă cred? Nu pot să lucrez cu dumneavoastră dacă nu ştiu că pot să am încredere în dumneavoastră!

Câţiva trecători au privit în direcţia lor, căci Rath ridicase vocea.

— Vă rog să vă liniştiţi! a spus Oppenberg. Haideţi să vorbim ca doi adulţi despre lucrurile astea, şi nu în mijlocul străzii.

L-a luat pe Rath de braţ şi l-a tras pe Bellevuestraße.

— Haideţi, ajungem imediat. Bem ceva mai întâi şi apoi putem să vorbim despre toate în linişte.

Câteva momente mai târziu, se aflau într-un separeu în barul unui hotel şi aşteptau sticla de vin pe care Manfred Oppenberg a comandat-o încă de la intrare. Producătorul părea să fie de-al casei.

— Aşa, a spus Oppenberg, deja mai bine dispus. Acum povestiţi-mi în linişte ce v-a împărtăşit Krempin şi ce v-a enervat aşa de tare.

— M-a enervat faptul că m-aţi minţit! Pentru că omul dumneavoastră s-a infiltrat cu intenţii clare de sabotaj la Bellmann. Trebuia să întârzie filmările.

— Nu e sabotaj să întârzii filmările.

— Dar dumneavoastră cum aţi numi planul de a face un reflector deosebit de greu să se prăbuşească pe o cameră de filmat cu sonor?

Oppenberg l-a privit surprins.

— Asta plănuia?

— Nu mai faceţi pe nevinovatul! Ştiaţi foarte bine! Krempin era pe platoul de filmare al lui Bellmann la ordinul dumneavoastră!

— Dar vă pot asigura că nu ştiam nimic despre asemenea planuri. Felix acţiona după bunul plac. Da, e adevărat că trebuia să întârzie filmările, dar

modul în care avea să facă asta era la latitudinea lui, a clătinat din cap Oppenberg. Felix a încercat totul, chiar şi să se dea la Winter...

— Şi atunci când nimic din acestea nu a funcţionat, s-a gândit la chestiunea cu camera! Nu v-a informat despre acest lucru?

— Nu ştiu, cumva era deja prea târziu. Bellmann se comporta de parcă ar fi ştiut totul; a lăsat baltă noul film de aventură cu Victor Meisner şi a început să filmeze porcăria asta romantică.

— Ceea ce nu trebuia să se întâmple...

— Filmul nostru trebuia să fie primul în cinematografe. E singurul lucru care ne interesează. *Străfulgerat* este un film cu totul nou, o comedie romantică divină. Când spun divin, mă refer la sensul literal al cuvântului. Am cumpărat cartea acum un an şi în toamnă am cerut să mi se facă pe baza ei un scenariu pentru un film cu sonor. Bellmann trebuie să fi aflat cumva acest lucru şi voia să mi-o ia înainte... apoi a mai dispărut şi Vivian... o situaţie ca asta te face să fii de-a dreptul disperat!

— Şi aţi fost suficient de disperat încât să vă jucaţi cu viaţa unei actriţe! V-am avertizat că dacă sunteţi implicat într-un omor, nu voi mai putea lua în calcul... prietenia noastră. Indiferent dacă veţi vorbi despre detalii ale prieteniei noastre sau nu.

— Văd că iarăşi vă lăsaţi purtat prea departe de imaginaţie. Nu ştiu exact ce a plănuit Felix, dar cu siguranţă nu a fost vorba despre un omor.

— Atunci, haideţi să-l numim omor involuntar!

— Omorul ar fi mai degrabă vina lui Victor Meisner, dacă mă iau după ceea ce am citit în ziar.

— Vă rog să nu amestecaţi lucrurile! Greşeala lui Meisner n-ar fi avut loc fără povestea cu reflectorul, ca să nu mai spun că e absolut evident că s-a umblat la sistemul de iluminat.

— Exclus, a clătinat din cap Oppenberg, nu-i stă în fire.

— Poftim?

— Felix n-ar pune niciodată în pericol viaţa unui om. Credeţi-mă că orice ar fi făcut Felix, i-ar fi ieşit perfect.

— Şi Betty Winter se află acum la morgă tocmai pentru că a procedat perfect?

— Nu ştiu de ce a ajuns acolo, a ridicat Oppenberg din umeri. Asta trebuie să aflaţi dumneavoastră. Dumneavoastră anchetaţi cazul!

Chelnerul a venit cu vinul roşu şi le-a turnat în pahare. Oppenberg a ridicat paharul.

— Credeţi-mă că vă voi susţine cu tot ceea ce îmi stă în putere.

— După ce m-aţi minţit deja o dată, de ce ar trebui să vă cred? a întrebat Rath după plecarea chelnerului.

— Nu v-am minţit. E posibil să nu vă fi spus totul.

— De ce nu mi-aţi spus că imobilele de pe Guerickestraße vă aparţin?

— Nu mi s-a părut relevant.

— Şi apartamentul gol? Nu era evident că va deveni o ascunzătoare pentru Krempin?

— Chiar sub nasul poliţiştilor care îi supraveghează apartamentul? Nu mi se pare deloc evident, ci nesăbuit.

— Bine atunci.

Rath s-a aplecat în faţă. Poate că Oppenberg avea dreptate.

— În orice caz, pe viitor ar trebui să-mi spuneţi şi lucruri care vi se par neimportante, căci, altfel, această colaborare nu va funcţiona. Să nu credeţi că puteţi să faceţi ce vreţi din mine!

Oppenberg a ridicat împăciuitor din mâini.

— Dragul meu Rath, îmi pare rău dacă v-am dat o impresie greşită. Vă voi ajuta, după puteri, să rezolvaţi cazul dacă şi dumneavoastră vă ţineţi de partea dumneavoastră de înţelegere. Aţi aflat ceva despre Vivian?

Rath a fost stupefiat de modul dezinvolt în care Oppenberg a trecut înapoi la ordinea de zi.

— Dacă tot vine vorba de înţelegere, să ştiţi că eu mi-am făcut partea mai mult ca dumneavoastră.

Oppenberg a încuviinţat şi a băgat mâna în buzunarul interior.

— Aveţi dreptate.

I-a pus cinci bancnote de douăzeci de mărci pe masă.

— Luaţi asta drept avans.

Rath s-a holbat la bancnote. I-ar fi prins bine banii, maşina nouă nefiind tocmai ieftină. Banii din plicul pe care l-a găsit într-o zi de vară târzie, în poştă, au finanţat deja o mare parte a achiziţiei. Cu toate astea, ceva din el s-a opus modului în care Oppenberg credea că poate să-şi rezolve toate problemele. A împins banii înapoi peste masă.

— Credeam că suntem prieteni, a spus el.

Oppenberg a ridicat din umeri şi şi-a băgat banii înapoi în buzunar.

— Cum credeţi, a spus el. Atunci, povestiţi-mi, ce aţi aflat până acum?

— Despre ultimul drum cu taxiul pe care l-a făcut Vivian Franck după ce a plecat de la apartament, a spus el.

— În ziua plecării?

— Tocmai asta e, nu a fost plecată la munte. Chiar dacă şi-a luat bagajele în taxi, nu s-a dus la gară.

Şi-a dat seama în timp ce vorbea că nu l-a întrebat pe Ziehlke, şoferul de taxi, ce s-a întâmplat cu bagajele lui Vivian Franck. Rămăsese prea fixat pe necunoscutul care a aşteptat-o la colţ de stradă.

— Şi unde a mers? a întrebat Oppenberg.

— Wilmersdorf, Hohenzollerndamm. Asta vă spune ceva? Cunoaşte Vivian pe cineva care să locuiască în zona respectivă? Un actor? Sau poate un producător?

Oppenberg a ridicat din umeri.

— În zona respectivă? Din câte ştiu eu, nu.

— Cineva a aşteptat-o. Dacă aţi putea să-mi faceţi rost de câteva poze cu prieteni sau cunoştinţe de-ale lui Vivian, aş putea să merg să vorbesc din nou cu şoferul de taxi. Poate îl recunoaşte pe bărbat.

— Nicio problemă.

— Bine, vă voi contacta.

Rath s-a ridicat de la masă şi a plecat fără să-şi termine paharul de vin.

IV

Luni

3 martie 1930

Capitolul 17

Demonii au dispărut.

Nu ştia niciodată când se va întâmpla acest lucru. La un moment dat, dispăreau, pur şi simplu, din visurile sale, la fel de neaşteptat cum îşi făcuseră apariţia. A dormit liniştit, dar s-a trezit înainte de vreme. Ceasul deşteptător de pe noptieră trebuia să sune în orice moment. Rath a închis alarma şi s-a dat jos din pat. La şase şi jumătate stătea la masa din bucătărie, cu o cană de cafea în faţă şi se gândea. Din sufragerie se auzea sunetul pianului la care cânta Duke Ellington. Şi-a deschis carnetul de notiţe şi a scris ce-şi propunea să facă în ziua respectivă. Avea o mulţime de lucruri de rezolvat. Tocmai azi. Era Lunea Trandafirilor. *Kölle Alaaf*.

Era prima dată când petrecea Lunea Trandafirilor în Berlin şi se bucura că avea treabă mai mult decât suficientă. A băut şi o a doua cană de cafea, a mai fumat o ţigară şi a plecat. În drum spre Schöneberg, s-a oprit la o benzinărie şi a făcut plinul. A ajuns pe Cheruskerstraße la ora şapte şi jumătate şi s-a întrebat dacă putea să sune la uşă atât de devreme. A constatat că toată familia, în afară de mamă, plecase deja de acasă.

— Ar trebui să vă treziţi mai devreme, a spus ea. Friedhelm e plecat deja la ora aceasta.

Rath i-a dat cartea sa de vizită şi a rugat-o să îi transmită soţului să-l contacteze urgent.

— Spuneţi-i, vă rog, să ceară legătura cu acest număr, a spus el şi a notat numărul de telefon de acasă. Cel mai bine ar fi să sune seara, după ora 18.

Aceasta s-a uitat la litere şi cifre de parcă erau hieroglife.

— Credeţi că oamenii ca noi pot să-şi permită să vorbească la telefon? Blum, frizerul, ne cere două parale pentru un apel.

Rath a scotocit în mărunţiş şi a pescuit cincizeci de pfenigi, pe care i-a pus în mâna întinsă.

— În caz că sunaţi la numărul greşit, a spus el, dar pot să mă bazez pe dumneavoastră, nu-i aşa? Este important.

— Desigur, domnule comisar!

Femeia a închis uşa. Aparenţele dure nu ascund neapărat o inimă de aur, s-a gândit Rath, dar măcar femeia părea să fie de încredere.

Nu avea fotografii pe care să i le arate şoferului de taxi, dar era interesat de bagaje. Ziehlke trebuie să le fi dus undeva, pentru că era absolut sigur că nu le-a dat jos din maşină când Vivian Franck a coborât pe Hohenzollerndamm.

A ajuns devreme şi la Marienfelde, dar speranţa că va putea căuta singur, în linişte, sârma despre care a vorbit Krempin s-a risipit curând. La ultima sa vizită încă mai erau funcţionari ai poliţiei în faţa uşii, dar de această dată a găsit un „câine de pază" privat, asemănător celor din Babelsberg, cu excepţia faptului că nu purta uniformă. Nu era nici mai prietenos. Bărbatul şi-a dus degetul arătător la buze şi a arătat spre lumina roşie de deasupra uşii. Rath a încuviinţat şi nu a spus nimic. Ştia deja că izolarea fonică a clădirii din sticlă nu era perfectă. I-a arătat acestuia legitimaţia, i-a oferit un Overstolz şi au fumat împreună în tăcere. Nu terminaseră încă ţigările când lumina roşie de deasupra uşii s-a stins. Rath aproape că s-a speriat când bărbatul, care până atunci tăcuse chitic, a început deodată să vorbească.

— Puteţi să intraţi acum, a spus el, dar stingeţi ţigara mai întâi. Pericol de incendiu.

Rath a mai tras un fum, a stins mucul de ţigară pe beton şi a intrat. Era straniu. Camera de zi era din nou la locul ei, totul fusese reparat şi curăţat, chiar şi parchetul unde a căzut reflectorul. Cei doi oameni care stăteau de vorbă în faţa şemineului l-au iritat şi mai tare decât decoraţiunile reparate. Bărbatul purta acelaşi costum pe care Victor Meisner îl purtase cu trei zile înainte, iar femeia, o rochie de seară verde, ce arăta la fel ca aceea în care murise Betty Winter. Ajungând mai aproape, a putut să audă câteva frânturi de conversaţie. Cei doi actori vorbeau în engleză.

— Dar asta e o surpriză! Nu ştiam că poliţia e pe drumuri aşa de devreme.

Rath s-a întors. Heinrich Bellmann a ieşit din întunericul din spatele liniei de front, formată din reflectoare şi s-a îndreptat în direcţia sa. Producătorul i-a strâns mâna.

— Aveţi noutăţi? a întrebat el. Am avut dreptate cu presupunerea mea? S-a amestecat Oppenberg în acest joc murdar?

— O cunoaşteţi pe Vivian Franck?

— Fufa lui Oppenberg? Ce-i cu întrebarea asta?

— Deci o cunoaşteţi. Puteţi să-mi spuneţi unde se află în momentul de faţă?

— Asta v-a povestit Oppenberg? Că i-am furat actriţa de mâna a treia? Nu, mersi! Nu am nevoie de o curvă ca Vivian Franck!

— *Abject* s-a bucurat de destul de mult succes...

— Pentru că-şi petrece jumătate din timp alergând de colo-colo, pe jumătate dezbrăcată. Aşa ceva e ieftin! Betty nu era nevoită să facă asta! Niciuna dintre actriţele mele nu face aşa ceva! Oppenberg nu ar trebui să-şi caute aici fetele care-i pleacă!

Rath a încuviinţat. Bellmann îi făcea impresia că ştie ceva despre locul unde se afla Vivian Franck. Era timpul să schimbe subiectul conversaţiei.

— Am venit, de fapt, din alt motiv, a spus el. Trebuie să vorbesc cu domnul Lüdenbach şi trebuie să merg să mă uit cu atenţie la reflectoarele de acolo, de sus.

— Vreţi să mergeţi pe schela de iluminat? Nu se poate în timpul filmărilor, a protestat Bellmann.

— Aşa-i. Tocmai de aceea nu veţi avea nimic împotrivă dacă va trebui să faceţi o mică pauză.

— Cât durează? Doar ştiţi că...

— ... timpul înseamnă bani, i-a terminat Rath propoziţia. Şi pentru mine e valabil acest lucru. Vreau să încep imediat. Unde este maşinistul-şef?

Bellmann a renunţat la alte proteste şi i-a făcut un semn lui Dressler, care stătea de vorbă cu inginerul de sunet.

— Facem o pauză, i-a spus el regizorului. Comisarul vrea să mai urce o dată, împreună cu Lüdenbach, pe schela de iluminat.

Dressler intenţiona să protesteze, dar a tăcut când i-a văzut faţa lui Rath. A dispărut din nou în întunecimea din spatele reflectoarelor. Între timp, cei doi actori au plecat din zona acoperită de parchet şi s-au apropiat curioşi.

— *What's going on*? a întrebat bărbatul.

— *Short break,* a spus Bellmann şi a arătat spre Rath, *because of the Prussian Police*.

Engleza lui Bellmann avea un puternic accent german. Când a remarcat faţa nedumerită a lui Rath, i l-a prezentat pe interlocutor.

— Keith Wilkins, a spus el, actor în rolul principal din filmul *Thunder of Love*.

— *Nice to meet you,* a spus Wilkins şi i-a strâns mâna comisarului înainte să dispară grăbit în culise.

Rath a bănuit că voia să se folosească de pauza neaşteptată pentru a lua puţină cocaină.

A privit-o pe femeia care i-a întins mâna ca pe o apariţie de pe cealaltă lume. Chiar dacă nu era sora geamănă a lui Betty Winter, îi semăna sinistru de bine. Doar că era mai tânără. Şi mai frumoasă. Tocmai când Rath se

chinuia să-şi dezgroape cunoştinţele de engleză, ea l-a salutat într-o germană perfectă, complet lipsită de accent.

— Eva Kröger, s-a prezentat ea.

Rath a privit-o mai uluit ca înainte. Aceasta a râs.

— Am crescut bilingvă, a explicat ea. Tatăl meu e un om de afaceri din Hamburg, iar mama mea, o artistă de varieteu din Boston.

— Eva are toate calităţile unui star internaţional, a spus Bellmann, dar nu cu acest nume de familie. Vom căuta ceva mai modern. *Thunder of Love* este prima ei producţie de anvergură.

— Turnaţi şi filme în engleză?

— *Thunder of Love* este versiunea în limba engleză a peliculei *Furtuna dragostei*.

Privirea interogativă a lui Rath l-a făcut să continue explicaţiile.

— Trebuie să filmezi versiuni în mai multe limbi ca să poţi să ţii pasul cu piaţa internaţională a filmului cu sonor. Măcar o versiune în engleză pentru piaţa americană şi britanică. Aşa împuşti doi iepuri dintr-o lovitură, dacă pot să spun aşa.

Actriţa le-a întors spatele ca să-şi urmeze colegul în culise. Din spate, chiar putea fi confundată cu Betty Winter. De parcă i-ar fi citit gândurile, Bellmann a spus:

— Am angajat-o pe Eva ca dublură a lui Betty pentru a putea să terminăm de filmat *Furtuna dragostei*...

— ... Îi sunteţi dator măcar cu acest lucru marii actriţe Betty Winter, a spus Rath.

Bellman fie nu i-a remarcat sarcasmul, fie l-a ignorat intenţionat şi a făcut un gest aprobator.

— Am reuşit chiar să respectăm planul filmărilor, pentru că am lucrat sâmbătă şi duminică. Începem cu editarea chiar în această după-amiază. Suntem presaţi de timp, fiindcă cinematografele ne cer insistent să scoatem filmul mai devreme decât era plănuit. Cinematografele se bat pentru peliculă. Ah, dacă ar fi fost şi Betty aici ca să vadă asta! a oftat el.

Fără moartea violentă a lui Betty şi fără spectacolul mediane pe care Bellmann l-a pus în scenă pe seama morţii acesteia, cerinţa nu ar fi fost aşa de mare, s-a gândit Rath, dar şi-a păstrat gândurile pentru sine.

— Mulţumită Evei Kröger, puteţi să împuşcaţi chiar trei iepuri dintr-o lovitură, a spus el.

— La ce vă referiţi?

— Păi, dacă aceasta poate să-i fie dublură lui Betty, puteţi să filmaţi toate filmele viitoare, şi versiunea originală, şi cea în engleză cu ea.

— Chiar aşa, a spus Bellmann puţin iritat. Bilingvismul e una dintre multele calităţi pe care le are Eva.

— Şi probabil că debutanta primeşte şi mai puţini bani decât marea Betty Winter. Chiar aţi făcut o afacere bună!

— Domnule comisar, nu ştiu unde vreţi să bateţi cu aceste remarci nesimţite, a spus Bellmann.

Producătorul s-a înroşit la ultimele cuvinte ale lui Rath. Vocea sa suna puţin sugrumată, de parcă nu îndrăznea să-şi dezlănţuie întreaga mânie.

— Dar ar trebui să aveţi grijă dacă vreţi să insinuaţi ceva. Am avocaţi buni.

Rath nici nu se îndoia de acest lucru. A ridicat din umeri şi i-a aruncat o privire inocentă.

— Nimeni nu vrea să insinueze nimic. Pe mine mă interesează doar faptele. Dacă am apreciat greşit valoarea salariilor, puteţi, desigur, să-mi arătaţi contractele.

— Ar trebui să vă uitaţi mai întâi la Oppenberg înainte să vă băgaţi nasul în firma mea!

Acum Bellmann nu şi-a mai înfrânat mânia.

— Acest evreu poate să infiltreze sabotori şi ucigaşi la mine şi să scape basma curată, în timp ce eu sunt tratat ca un infractor!

— Sunteţi şi dumneavoastră unul dintre acei oameni care consideră că a fi evreu e o infracţiune?

— Vă rog să nu schimbaţi subiectul! Mă puneţi pe mine, victima, la stâlpul infamiei, în timp ce adevăraţii infractori umblă nestingheriţi în libertate! Despre asta e vorba! Şi dumneavoastră, domnule Rath, aveţi superiori! Nu vă permit să vă comportaţi oricum cu mine! Ar trebui să vă daţi seama care e limita!

— Eu îmi forţez mereu limitele. Uneori le şi depăşesc.

Rath l-a privit pe Bellmann direct în ochi. A reuşit să-l scoată din acea rezervă caracteristică, dar, taman atunci, conversaţia le-a fost întreruptă.

— Domnule comisar, voiaţi să vorbiţi cu mine?

Lüdenbach, maşinistul-şef, îşi făcuse apariţia lângă ei, ieşind ca din pământ. Se uita puţin iritat la şeful său, care îl privea pe Rath ca un câine gata de atac. Brusc, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un buton, producătorul şi-a recăpătat controlul.

— Bine, domnule comisar, vă dau o jumătate de oră, a spus el. Dacă îmi întrerupeţi filmările pentru mai mult de o jumătate de oră, mă voi interesa la superiorii dumneavoastră dacă nu cumva vă depăşiţi competenţele. Mă întreb ce anume mai căutaţi la noi.

— Domnule Bellmann, lăsaţi asta în seama mea, a spus Rath şi i-a zâmbit prietenos. Vă mulţumesc frumos! Ştiu să vă apreciez cooperarea. Mă scuzaţi, aş dori să vorbesc singur cu domnul Lüdenbach.

Rath l-a luat pe maşinistul-şef slăbănog de umeri şi s-a îndepărtat alături de el. Bellmann a privit ofensat în urma lor şi a dispărut. Probabil că a plecat să-şi sune avocatul.

— Dumneavoastră aţi reparat instalaţia de iluminat, a spus Rath. Aţi observat ceva ciudat atunci când aţi făcut acest lucru?

Maşinistul a ridicat din umeri.

— La ce vă referiţi?

— Păi, mai lipsea şi altceva în afară de şurubul de prindere? Sau era ceva în alt loc decât ar fi trebuit să fie? O bară, o sârmă... nu ştiu... ceva suspect...

— O sârmă?

— Da?

— Păi, era ceva de genul acesta, dar nu chiar lângă proiector, ci sus, atârnată de schelă. Era o sârmă subţire, abia vizibilă. Am observat-o când colegii mei testau jos nişte efecte speciale. Acea sârmă trebuia să pornească maşinăria care imită sunetul tunetului, dar trebuie să se fi desprins cumva şi să se fi prins în maşinărie înainte ca tensiunea să o catapulteze sus. Nu-mi explic cum altfel a ajuns acolo.

— Aţi putea să-mi arătaţi unde sunt localizate întrerupătorul şi sârma?

— Nu credeţi că..., a clătinat Lüdenbach din cap. Nu, nu! Chiar dacă ar fi lovit proiectorul la cea mai mare viteză, n-ar fi avut cum să strice suspensia. Niciodată!

— Arătaţi-mi totuşi!

Rath a scrâşnit din dinţi. Era cât pe ce să-şi piardă din nou răbdarea cu omul acesta.

— Vă rog! a adăugat.

Lüdenbach s-a îndreptat spre maşinărie urmat de Rath. Măcar nu mai trebuiau să urce sus, pe schelă. Maşinistul la condus spre un perete unde era instalat un levier uriaş, unul dintre acelea care erau folosite şi pentru a da semnale sau a schimba şinele la trenuri.

— Max, poţi să vii aici?

Lüdenbach a chemat pe cineva din culise. A apărut un bărbat puternic, care purta o salopetă asemănătoare cu cea a lui Lüdenbach. Bărbatul arăta mai degrabă ca un măcelar.

— Bună! a spus acesta.

Rath a putut să distingă imediat accentul din zona Duisburg, cu care se întâmpla să mai vorbească şi mama lui dacă era înfuriată sau beată, situaţii care însă nu se întâmplau prea des.

— Domnul comisar e interesat de sârma pe care ai găsit-o ieri. Arată-i totul! Eu trebuie să mă întorc la treabă.

Bărbatul, pe care Lüdenbach îl numise Max, a încuviinţat şi, după dispariţia maşinistului, i-a întins lui Rath mâna.

— Krieg, a spus el.

— Poftim?

— Aşa mă numesc. Max Krieg.

— Bine, domnule Krieg!

Rath a arătat spre construcţia de pe perete.

— Poate că aţi putea să-mi explicaţi mai întâi ce e cu acest levier, a spus el. Aceasta este sârma?

— E un cablu de oţel, mai exact.

Krieg a arătat spre un cablu legat de levier prin diverse inele metalice, care se pierdeau sus, în tavan. Rath nu putea să-şi dea seama unde duceau acestea. A văzut doar labirintul cunoscut de schele metalice.

— Aşa e pornită maşina care scoate sunetele de tunet, a spus Krieg. Avem adesea nevoie de ele pentru *Furtuna dragostei*. E o maşinărie absolut normală la teatru: sunt nişte bile metalice, care bubuie atunci când trec peste nişte şipci de lemn. În varianta finală a filmului, nu poţi să distingi sunetul produs astfel de un tunet natural.

— Am crezut mereu că aşa ceva se înregistrează ulterior.

— Ia mult timp şi e scump să intercalezi ulterior sunete. Bellmann e un om de teatru şi insistă ca totul să fie înregistrat simultan. Un tunet e simplu, mai complicat e cu focurile de armă. Supra-încarcă microfoanele.

— Puteţi să-mi arătaţi maşinăria?

Tehnicianul de scenă l-a condus pe Rath în spatele scenei, la o cutie mare, de lemn, care trona la vreo zece metri în aer şi care ajungea aproape de podurile de iluminat. În faţa ei erau instalate două microfoane.

— Impresionant, nu-i aşa? a spus Krieg. Are vreo 50 de ani deja. E din fostul teatru al lui Bellmann. A fost mare bătaie de cap să o aducem aici.

Rath a încuviinţat.

— Şi cum funcţionează această monstruozitate?

— Foarte simplu.

Krieg a arătat spre partea superioară a cutiei de lemn.

— Bilele metalice se află înăuntru şi atunci când le dai drumul, se aude un zgomot asemănător unui tunet.

— Şi le dai drumul folosind levierul din faţă? De ce nu se află lângă maşinărie?

— Trebuie să pot vedea scena ca să acţionez levierul. E foarte important să acţionez la momentul potrivit, mai ales când e vorba de un scenariu ca acesta. E vorba de doar câteva secunde.

— De ce?

— Tunetul joacă un rol crucial. Actorul din rolul principal... cum să explic... sună puţin nebunesc...

— Nici nu v-ar veni să credeţi ce fel de lucruri nebuneşti aude un poliţist, a spus Rath.

— Nu a fost ideea mea, aşa că... Deci, contele Thorwald e, de fapt, Thor, zeul tunetului, care s-a îndrăgostit de o femeie şi s-a amestecat printre muritorii din Berlin ca să o cucerească. Acţiunea are loc în zilele noastre. Situaţia provoacă destul de multe confuzii. În orice caz, tună de fiecare dată când contele, adică Thor, are sentimente puternice pentru această femeie. De exemplu, atunci când vorbeşte pentru prima dată cu ea, când îl priveşte în ochi, când îl pălmuieşte şi aşa mai departe. Se râde de fiecare dată. În ultima scenă, atunci când se sărută în final, toată lumea aşteaptă să audă tunetul, dar acesta nu se va mai auzi, pentru că a devenit muritor. Pentru ea.

— Da, chiar sună puţin nebunesc.

— E o comedie romantică şi are câteva elemente supranaturale. Bellmann crede că acesta va fi noul val, a spus el. De aceea şi vrea ca *Furtuna dragostei* să ajungă cât mai repede posibil în cinematografe. Înainte ca cei de la Montana să iasă cu povestea lor despre Zeus...

— *Străfulgerat*? E o poveste cu Zeus?

Krieg a încuviinţat.

— Aşa am auzit. Scenariul e scris de acelaşi autor. Sunt două poveşti diferite, dar au aceeaşi idee de bază. Aşa că e mai important ca niciodată cine e primul.

— Adică fiecare pentru sine.

Krieg a încuviinţat.

— Atunci când s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat cu Betty, am crezut că gata, asta este, pot să încep să-mi caut altă slujbă, dar Dressler a filmat restul scenelor cu Eva. N-am văzut încă scenele filmate, dar e straniu cât de bine seamănă cu ea, cât de bine poate să-i imite chiar şi vocea. N-are cum să fi fost uşor pentru săracul Victor, dar e actor şi ştie cum să-şi joace rolul indiferent de modul în care se simte.

— Meisner a început din nou să filmeze?

— Ieri.

— Şi unde e astăzi?

— S-au filmat deja toate scenele cu el, aşa că şeful i-a dat liber. Nu trebuie să vină la secţie? Am auzit ceva de felul acesta.

Rath a încuviinţat. Nici Bellmann, nici Oppenberg nu i-au spus întregul adevăr despre concurenţa dintre ei. Şi Victor Meisner? Era rândul lui! Cine poate să filmeze poate să dea şi declaraţii!

— Bine, i-a spus el tehnicianului, atunci arătaţi-mi unde aţi găsit acea sârmă.

A trebuit să urce din nou. Max Krieg era cu mult mai greu decât maşinistul slăbănog, aşa că schelele se bălăngăneau mult mai tare. Tehnicianul s-a lăsat jos şi i-a spus:

— Cam aici era blocată sârma. E aproape invizibilă dacă nu stai în patru labe.

— Cum aţi găsit-o?

— A fost destul de simplu. Ieri, în timpul filmărilor, într-o scenă cu Victor şi Eva, s-a blocat levierul şi nu s-a auzit tunetul. Atunci mi-am dat seama că maşinăria nu a funcţionat nici la ultima scenă a lui Betty. Am inspectat maşina pentru tunet şi am realizat că lipsea o sârmă. Aşa am reuşit să-i dau de urmă.

Se aflau aproape de locul în care a căzut reflectorul.

— Cum a ajuns sârma aici?

— Presupun că s-a blocat şi apoi s-a rupt. Un asemenea cablu poate să zboare până departe dacă se rupe când e tensionat. Încă mai avea un cui spintecat agăţat şi e probabil că de acolo s-a rupt.

— Deci, în mod normal, sârma nu trece prin această schelă?

— Nu, ci câţiva metri mai încolo, pe la podeţul paralel cu acesta. Nu-l puteţi vedea din cauza bucăţilor de material. Acolo e maşinăria pentru tunete.

Rath a cercetat cu atenţie grilajul metalic asupra căruia se aplecau. Deodată, a ezitat.

— Atunci de ce sunt inele metalice şi pe acest podeţ?

Rath i-a arătat un loc pe schela de iluminat, unde erau prinse inele metalice similare celor care conduceau în sus cablurile pentru maşinăria de făcut tunet. Tehnicianul a privit surprins.

— La naiba, a spus el, abia acum le observ!

Au continuat să caute şi într-un colţ au găsit chiar un scripete. Şirul de inele metalice ducea chiar la locul de unde căzuse reflectorul cu trei zile în urmă.

— Nu mă prea pricep eu la tehnică, a spus Rath, dar ar fi posibil...

— Ştiu ce vreţi să ziceţi, a spus Krieg. Da, reflectorul a căzut chiar în momentul în care trebuia să răsune tunetul.

— Şi cine se afla la manetă?

— Mi-e teamă că eu am fost acela, a spus el.

Capitolul 18

Când Rath şi-a dat seama că îl lăsase pe Gräf baltă în acea dimineaţă, tonul de apel se auzea deja în receptor. Era prea târziu.

— Ce bine că suni, l-a auzit pe secretarul criminalist spunând în receptor. N-ai vrea să ne ajuţi azi cu hârţogăria?

— Îmi pare rău, totul merge altfel decât am plănuit. Trebuie...

— Gereon, s-a răţoit Gräf în receptor, ai înnebunit? Pe unde umbli? Aici e iadul pe pământ!

Rath putea să-şi imagineze atmosfera care domnea la Alex.

— Mi-a venit o idee azi-dimineaţă, a spus el, aşa că am mers la Marienfelde, pe platoul de filmare.

— Şi n-ai avut timp să vii mai întâi la secţie şi să ne împărtăşeşti şi nouă ideile tale? Böhm şi-a ieşit din fire. În curând este programată o şedinţă în legătură cu cazul Winter şi tu eşti de negăsit. Cazul nu-ţi mai aparţine. El a preluat conducerea şi noi suntem acum parte a comisiei de anchetă. Ordinul spune că trebuie să lucrăm în echipă, doar că acest ordin pare că nu a ajuns la tine.

— Nu mă poate răni ceea ce nu ştiu.

— Cum îţi vei aşterne, aşa vei dormi. Lasă proverbele acum!

— Am progresat aşa de mult şi apoi ne ia Böhm totul? Ţi se pare corect?

— Nu e vorba despre ceea ce mi se pare mie că e corect sau nu. Sunt secretar criminalist, iar Böhm e comisar-şef. Tu eşti doar un comisar.

— Mulţumesc, cunosc ierarhia.

— Atunci, comportă-te ca atare!

— Un secretar criminalist dă ordine unui comisar? Ce are asta de-a face cu ierarhia?

— Nu mai face glume, Gereon, treaba e serioasă. Nu ai aşa de mulţi prieteni la Cetate, iar asta funcţionează împotriva ta atunci când mai şi baţi măr un coleg. Ar trebui să vii încoace.

— S-a dus deja vorba?

— Tu ce crezi?

— „Bătut măr" e o exagerare. I-am dat doar câteva şi asta a fost tot. Brenner a căutat-o cu lumânarea.

— Şi mie îmi displace acest nenorocit la fel de mult, dar ai mers prea departe când l-ai lovit. Şi încă în faţa unor martori! Să ştii că aici circulă nişte poveşti groaznice!

— Czerwinski e cel care împrăştie aceste poveşti despre care îmi vorbeşti? Ca să nu mai spun că i-am făcut şi lui Henning o favoare ieri!

— Nu, grasul îţi cam ia apărarea, chiar dacă e prieten destul de bun cu Brenner.

— Încearcă să se pună bine cu cineva care-i e superior în grad. Sunt o mulţime ca el.

— Nu mai face poante, chiar l-ai pus într-o situaţie aiurea! De ce i-ai dat lui Brenner un pretext? Ştii că nenorocitul complotează alături de Böhm împotriva noastră. Acum poate să povestească tuturor ce tip brutal eşti.

Lui Rath nu i-a venit nicio idee cum să-i explice de ce, cel puţin nicio idee pe care să i-o poată împărtăşi lui Gräf.

— Gereon, trebuie să vii aici cât mai repede! Nu poţi să fugi de asta la nesfârşit! Nu arată bine.

— Cine fuge? Anchetez.

— Nu eşti detectiv privat! Suntem o autoritate care se numeşte Poliţia criminalistică, dacă-mi dai voie să-ţi amintesc. Fiecare dintre noi este o rotiţă mică a maşinăriei, toţi lucrăm împreună, iar cei care au funcţii înalte pot să decidă cele mai multe lucruri.

— Aşa stau lucrurile?

— Gereon, n-ar trebui să tratezi asta cu indiferenţă! Dacă nu-ţi faci apariţia rapid, Böhm îţi va rupe capul. Şedinţa de lucru începe în zece minute. Ce-ar trebui să le spun? Unde eşti?

— Foarte simplu, că habar nu ai, dar că cei de la ED trebuie să mai vină încă o dată la Marienfelde.

— N-am cum să-i trimit pe cei de la ED fără să afle Böhm.

— N-are decât să afle! Cel mai important lucru e să vii şi tu cu ei. Măcar tu ştii despre ce e vorba.

— La ora unsprezece vine Victor Meisner. Tocmai a sunat şi a confirmat programarea. Ceea ce vreau să spun e că a sunat să se eschiveze, dar m-am impus.

— Sunt mai bine de două ore până atunci. Lasă-l pe mâna mea!

— Deci nu mă aştepţi pe platoul de filmare?

— *Tu* ai vrut să vin la secţie.

— Încep să am senzaţia că *mă* eviţi.

— Nu o lua personal.

Rath i-a explicat secretarului criminalist pe scurt despre ce era vorba, dar fără a-i povesti despre convorbirea telefonică purtată cu Krempin. Heinrich Bellmann a făcut o faţă crispată când a aflat că poliţia va sosi pe platoul său de filmare şi va întrerupe filmările timp de mai multe ore.

— Veţi reuşi să vă descurcaţi şi cu asta, a spus Rath. Sunteţi rapid. Şi aşa trebuie să vă răpesc cameramanul pentru câteva ore.

•

Douăzeci de minute mai târziu, Rath se afla, împreună cu Harald Winkler şi Jo Dressler, în faţa unei tejghele joase, într-un studio de fotografie din Tempelhof. Aşteptau. Regizorul li s-a alăturat „ca să se uite la restul filmării", aşa cum i-a explicat Bellmann. Ambii, cameramanul şi regizorul, păreau fericiţi să scape de dispoziţia proastă a lui Bellmann.

Abia de au schimbat o vorbă pe drumul scurt spre Tempelhof, iar acum cei trei bărbaţi priveau în tăcere spre uşa în spatele căreia a dispărut un bărbat cu şorţ alb, cu bileţelul cu comanda lui Dressler în mână. Niciunul dintre ei nu avea chef de conversaţie, căci ştiau cu toţii că urmau ultimele momente din viaţa actriţei. Era prima dată când Rath avea să vadă cum cineva murea pe bune pe ecran, într-un final, tehnicianul s-a întors cu zece cutii de film sub braţ. Winkler a controlat puţin cutiile metalice şi a scos una din teanc.

— Asta trebuie să fie, a spus el.

— Avem nevoie de o sală de proiecţie, a spus Dressler.

Bărbatul în şorţ alb a încuviinţat.

— Desigur!

Puţin mai târziu, se aflau într-o cameră cufundată complet în întuneric. Rath s-a aşezat lângă regizor şi atunci când a descoperit scrumierele integrate în mânerele scaunelor, şi-a aprins un Overstolz. Ajunsese între timp să fumeze aproape la fel de mult cât fuma înainte să se lase. Winkler însuşi s-a ocupat de proiector după ce l-a trimis la plimbare pe tehnicianul laboratorului. Nu voiau martori. Proiectorul a început să zbârnâie, un fascicul de lumină a penetrat întunericul, făcând vizibil dansul fumului de ţigară. Rolele de film au început să se învârtă şi, la scurt timp după aceea, bărbaţii au putut vedea filmul proiectat pe ecran. Winkler a focusat imaginea, a scos capacul proiectorului şi Rath a putut imediat să o recunoască pe Betty Winter în rochie de mătase. Aceasta respira profund, în timp ce Victor Meisner, îmbrăcat în frac, stătea rezemat de marginea şemineului. Nu se auzea niciun sunet, deşi gura i se mişca.

— Credeam că e un film sonor, a spus Rath.

— Partea audio e înregistrată pe altă rolă, i-a explicat Dressler. Lumina şi sunetul se înregistrează separat şi ajung împreună abia la montajul final, dar dacă vreţi, Harry poate să le lase să meargă în paralel.

Rath a vrut. Cameramanul a întors filmul până la locul în care se vedea clapeta, apoi a adus o a doua rolă, pe care a pus-o într-un aparat pe care scria *Klangfilm*.

— Ar trebui să fie cât de cât sincronizat, a spus el într-un final şi a dat din nou drumul filmului.

— Trebuie să dai mai tare, a spus Dressler.

Winkler a învârtit un buton, s-a auzit un scrâşnet şi apoi din nou vocea lui Dressler, dar de această venind de departe, din boxă.

— Ştii... acţiune!

— Am auzit greşit, a spus actriţa şi şi-a pocnit soţul.

Rath a urmărit un schimb de replici destul de amuzant între cei doi, apoi, Betty Winter a spus ceva, dar prea încet ca Rath să poată auzi. Actriţa ridicase deja mâna ca să-l pocnească pe Victor Meisner, când l-a auzit pe Dressler strigând. Imaginea a îngheţat, apoi s-a întunecat şi s-a văzut clapeta din nou.

— Aceasta a fost prima încercare, i-a suflat Dressler, care stătea agitat pe marginea scaunului. Acum trebuie să urmeze.

Rath a văzut aceeaşi scenă ca mai devreme, doar că Betty Winter a jucat mult mai bine rolul femeii furioase. Da, era convins că aceasta era cu adevărat furioasă în acel moment. Camera o urmărea pe Betty în timp ce se apropia de Victor Meisner, care stătea în tot acest timp, zâmbitor, în faţa şemineului. Se înţelegea perfect tot ceea ce spunea şi se simţea de parcă s-ar fi aflat în cameră, alături de ei. Aceasta a ridicat mâna din nou ca să-l lovească, doar că, de această dată, a şi făcut-o. A răsunat plesnitura, iar capul actorului a fost proiectat câţiva centimetri în spate. Chiar în acel moment, lui Rath i s-a părut că a auzit un sunet slab. Betty Winter a închis ochii şi o grimasă disperată i s-a aşternut pe chip, apoi ceva mare şi negru a scos-o din cadru. Rath a auzit strigătele ascuţite, ce păreau cumva ireale, apoi camera a coborât asupra lui Betty Winter, care continua să ţipe. Actriţa se afla pe jos, iar reflectorul ardea deasupra ei, cu nori de fum ieşind din locul în care sticla şi metalul fierbinţi intrau în contact cu pielea, părul sau mătasea rochiei. S-a văzut un val de apă care s-a revărsat asupra femeii care urla. Apoi, s-a aşternut întunericul.

A continuat, pur şi simplu, să filmeze, pe naiba, s-a gândit Rath şi s-a întors să-l privească pe Winkler, care era lângă proiector. Acesta a surprins momentul de parcă ar fi lucrat pentru ştiri. L-a privit şi pe Dressler, care părea că gândeşte acelaşi lucru. În orice caz, regizorul s-a ghemuit în scaun, părând supărat de-a binelea.

— Sfârşitul spectacolului, a spus Winkler, rupând liniştea din camera în care nu se auzeau decât huruitul proiectorului şi bâzâitul boxelor. Vreţi să vedeţi din nou?

Rath a încuviinţat.

— Puteţi să-l rulaţi mai încet de data asta? Începând cu palma, vreau să spun.

Cameramanul a derulat rolele până ce a ajuns la momentul în care cameră o urmărea din nou pe Betty Winter îndreptându-se spre şemineu. A

reglat apoi o viteză mai mică a sunetului şi imaginii. Vocea ei suna ciudat de profundă, iar mişcările ei erau ţepene, astfel că totul căpăta o notă comică. Doar că toţi trei ştiau că nu e nimic comic în ceea ce vedeau.

A urmat palma. Chiar înainte să atingă faţa lui Meisner, Rath a auzit din nou acel sunet metalic, urmat de plesnetul palmei, care la această viteză se auzea de parcă cineva ar merge cu cizmele prin noroi. Betty Winter a închis ochii.

— Îşi dă seama că nu se aude tunetul, a şoptit Dressler. A făcut totul bine şi nu se aude tunetul, de asta este supărată.

— Nu se uită deloc, a spus Rath, de aceea nici nu observă ce se întâmplă.

Reflectorul a apărut foarte rapid în imagine chiar şi la această viteză, iar Rath a putut să-i vadă faţa exact când a fost lovită de reflector. Nu a apucat nici măcar să deschidă ochii înainte ca faţa să-i iasă din aria vizuală a camerei de filmat. A durat o vreme până ce camera a ajuns din nou asupra ei, filmând-o pe Betty Winter cu ochii larg deschişi, prăbuşită pe podea şi ţipând, cu o voce profundă, demonică. Era insuportabil şi, înainte ca Rath să-şi astupe urechile cu degetele, Dressler a spus:

— Opreşte-l, Harry, nu putem suporta aşa ceva!

Acesta a ridicat din umeri.

— Comisarul a vrut să mai vadă o dată.

— E-n regulă, puteţi să-l închideţi, a spus Rath. Am văzut suficient pentru moment. Păcat că nu se poate vedea ce face Meisner, cum reacţionează, cum ia apa şi aşa mai departe.

— Ar trebui să mai fie o rolă cu imaginea inversă a filmării din acea zi, a spus Dressler, poate că e ceva acolo.

— Imaginea inversă?

— Dintr-o altă perspectivă. Pentru dialogul lui Meisner. Acolo îl vedeţi mai mult pe el.

— Dar nu ştiu, a intervenit Winkler, cât de mult a lăsat Hermann să meargă camera.

— Haideţi să ne uităm, ca să ştim ce avem, a propus Rath.

Winkler a schimbat rolele de film şi, puţin mai târziu, au văzut scena din nou, dar din altă perspectivă. De această dată, Winkler nu a mai pus şi partea audio. Victor Meisner îşi mişca buzele, dar fără să se audă niciun sunet, iar chipul lui era filmat mereu din faţă şi în prim-plan. O mână i-a plesnit obrazul – era palma dată de Betty –, apoi s-a văzut cum Victor Meisner a făcut, speriat, un pas în spate. Ceva negru a trecut fulgerător prin imagine, iar faţa actorului exprima o spaimă incredibilă. Şi această cameră a continuat să filmeze, dar fără să-şi schimbe direcţia de filmare. După un moment, actorul a apărut din nou în imagine; pe chipul său serios nu se

putea citi ce face, dar Rath ştia că acela era momentul în care arunca apa din găleată. S-a văzut chiar o parte a găleţii negre, emailate, apoi s-a întunecat totul şi în acest film.

— Şi această cameră cu încetinitorul? a întrebat Winkler.

— Poftim?

— Aşa se spune în domeniu atunci când punem filmul cu o viteză mai mică, a explicat Dressler.

Rath a încuviinţat.

— Da, vă rog, şi această cameră cu încetinitorul.

Filmul a mai rulat încă o dată şi Rath a încercat să desluşească ceva pe faţa sau în privirea lui Meisner. Ce îi trecea prin cap atunci când a văzut, din imediata apropiere, cum soţia sa a fost zdrobită de un reflector? După ce a fost pălmuit, a avut o expresie surprinsă, cel mai probabil mimată, dar poate şi reală, pentru că palma chiar l-a nimerit pe obraz. Sau poate că aceasta a fost clipa în care a remarcat reflectorul şi s-a dat de aceea, instinctiv, un pas înapoi? Soţia sa nu l-a văzut pentru că avea ochii închişi. Nici nu e de mirare că Meisner şi-a făcut reproşuri apoi: poate că o altă reacţie din partea lui ar fi putut să o salveze, poate că un salt curajos ar fi putut să o scoată din zona de pericol.

— Încă o dată, în viteză normală, a spus Rath.

Apoi s-a uitat la acul secundar al ceasului de la mână şi a văzut că nu s-au scurs nici cinci secunde între momentul în care Meisner a dispărut şi cel în care s-a întors cu găleata. A fost o reacţie de moment în adevăratul sens al cuvântului.

— Bine, a spus el. Daţi-mi cele două role de film şi nu voi mai avea niciun motiv să continui să vă deranjez.

Dressler l-a privit de parcă l-ar fi rugat să-i dea rolul principal în următorul său film.

— Poftim?

— Iau rolele de film cu mine. Avem proiectoare şi la Alex.

— Dar... am nevoie de material, a protestat Dressler. Am nevoie de cât mai mult material cu Betty, chiar dacă am folosit-o pe Eva ca dublură în câteva scene. Bellmann vrea ca filmul să intre cât de curând posibil în cinematografe, în ciuda tuturor împrejurărilor potrivnice. Vrem să începem editarea chiar în această seară.

— Atunci cereţi să se facă o copie pentru nevoile dumneavoastră, a spus Rath, doar suntem într-un atelier foto.

— Şi cine plăteşte asta?

— Contribuabilii. Puneţi totul în contul statului.

Dressler a încuviinţat.

— Bine, a spus el. Harry, poţi să te ocupi tu de asta? Spune-le să se grăbească, fiindcă poliţia are nevoie de copie.

Cameramanul a încuviinţat şi a dispărut.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, mă voi folosi de acest timp pentru a viziona restul materialului pe care îl avem aici, a spus Dressler.

Regizorul se pricepea la fel de bine precum cameramanul la aceste aparate. Curând, au scânteiat alte scene pe ecran, toate cu sonor. Dressler îşi lua notiţe cu privire la imagine şi sunet. Rath îl privea şi încerca să-şi imagineze că s-ar afla într-o sală de cinema. A văzut şi alte scene care aveau loc în camera cu şemineul. Betty Winter juca foarte bine – asta în măsura în care se pricepea să judece aşa ceva. În orice caz, juca mult mai bine ca soţul ei, pe care Rath nu l-a găsit prea convingător nici atunci când l-a văzut la cinematograf, în rolul unui detectiv dornic de aventuri. Dacă se spunea că Meisner şi Winter erau o pereche de vis, atunci meritele pentru partea cu visul îi reveneau lui Betty Winter.

Deodată, Rath a tresărit. Camera filma o scenă lângă uşă. Meisner i-a deschis uşa soţiei şi cearta a început chiar din tocul uşii. Totuşi, ceea ce-l enerva pe Rath era altceva.

Perspectiva.

Camera trebuia să fie chiar acolo unde Betty Winter s-a prăbuşit lovită de reflector, chiar lângă cămin.

— Unde este asta? a strigat el şi Dressler l-a privit pentru a doua oară în acea dimineaţă de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Doar cunoaşteţi culisele.

— Vreau să spun, unde se află camera? Nu e cumva tocmai pe locul în care a murit Betty Winter? Chiar în faţa şemineului?

În acel moment a răsunat un tunet puternic din boxe şi Rath s-a speriat.

Capitolul 19

La unsprezece fără un sfert, Rath a ajuns la Alex cu două role de film şi un scenariu la subţioară. A parcat maşina lângă calea ferată şi a intrat pe uşa folosită de public, unde nu prea erau ofiţeri, ci mai mult civili. Încă de pe casa scării putea să simtă acel miros inconfundabil, mirosul muncii cotidiene de la secţie. Era un amestec specific de transpiraţie, cerneală, sânge, piele, hârtie şi, din când în când, un damf de praf de pulbere care venea de la poligon. Cu cât se apropia mai mult de celulele de detenţie din aripa stângă a clădirii, cu atât mai intens era mirosul de sudoare, ce se combina cu

putoarea urinei şi a fricii. Cetatea, această clădire grosolană care insufla respect, şi aparatul poliţienesc complex l-au înghiţit din nou, sufocând imediat sentimentul de libertate de care se bucura când lucra pe teren. Rath ştia că Böhm împreună cu Gräf trebuiau să se afle încă în Marienfelde, pentru că dura destul de mult până să termine conservarea urmelor de pe schela de iluminat. Rath se îndoia că vor mai găsi mare lucru în afară de sârmă şi inelele metalice, dar măcar Böhm va avea ocupaţie pentru o vreme. Pe de altă parte, nu avea ce să strice să se facă vreo câteva fotografii clare. Poate că experţii în tehnologie vor putea chiar şi să reconstruiască aparatura care i-a luat viaţa actriţei Betty Winter.

Rath nu mai avea nicio îndoială că era vorba de construcţia lui Krempin. Nu se mai îndoia nici de faptul că tehnicianul chiar a crezut că va folosi maşinăria pentru a sabota filmările lui Bellmann. A ştiut acest lucru chiar din momentul în care a auzit tunetul, dar a vrut să audă şi explicaţiile lui Dressler şi ale cameramanului: vineri dimineaţă, camera principală se afla exact pe locul în care Betty Winter a murit doar câteva ore mai târziu. Dressler i-a arătat o cruce care marca locul pe parchet.

— Acolo au montat camera pentru scena 49, i-a spus regizorul. Acelaşi loc era însemnat şi pentru Betty în scena 53.

Scena 53 era scena pe care nu au putut să o filmeze până la final, scena pe care Victor Meisner a trebuit să o reia alături de Eva Kröger.

Actorul a anunţat că va veni la secţie la ora unsprezece, deci comisarul mai avea zece minute la dispoziţie. Rath l-a instruit pe portar să-l trimită pe Meisner direct la camera de audieri B, pe care o rezervase. Nu era tocmai locul uzual pentru intervievarea unui martor, aici erau, de obicei, puşi pe jar tipii duri, dar Rath nu voia să-şi facă apariţia pe holurile Departamentului A.

După conversaţia purtată la telefon cu Gräf, a meditat la modul în care ar putea să diminueze efectul neplăcut al inevitabilei întâlniri cu Böhm. Cel mai bine era să-i aducă informaţii care ajutau în mod fundamental la rezolvarea rapidă a cazului. Avea să-i ducă un raport comprehensiv al rezultatelor investigaţiilor sale în cazul Winter. Atunci ar putea să evite săpuneala lui Böhm punându-i, fără să nu sufle un cuvânt, actele în mână. Se gândea să-şi ia maşina de scris acasă în acea seară pentru a se ocupa de birocraţie cu câteva pahare de coniac şi câteva discuri bune pe fundal. Gândul de a lucra acasă, fără să fie deranjat de colegi şi superiori, era plăcut.

Rath a ajuns la camera de audieri fără să întâlnească vreun funcţionar al Departamentului A. Sau cel puţin cu unul care să-l cunoască.

Brenner, de exemplu.

Şobolanul! Se folosea de doi pumni, făcea pe nevinovatul care a fost maltratat de un coleg. Dar... modul în care a vorbit acest imbecil despre Charly... Brenner putea să se bucure că a scăpat uşor!

Rath a împrăştiat toate lucrurile pe care le adusese cu sine pe masa din faţa sa şi s-a aşezat. A tras scrumiera mai aproape şi şi-a aprins o ţigară. S-a folosit de timpul de aşteptare pentru a frunzări încă o dată scenariul. De fapt, nu erau decât două, trei pagini cele care îl interesau: scenele 53 şi 49, cele două scene pe care le avea şi filmate.

Efectul era marcat foarte clar în scenariu şi momentul în care trebuia să tune era stabilit exact. Oricine cunoştea planul de filmare ştia exact şi cine unde va sta şi în ce moment.

Oare chiar s-a folosit Krempin de aceste informaţii? De ce dimineaţă construcţia sa nu a funcţionat, dar a mers după-amiază? În scena 49, levierul a funcţionat şi a declanşat tunetul, ceea ce însemna că sârma care punea în mişcare mecanismul construit de Krempin a fost conectată în mod obligatoriu *după* această scenă. Când a plecat Krempin de pe platoul de filmare? Plisch şi Plum au strâns declaraţii contradictorii în această privinţă. În orice caz, nimeni nu l-a mai văzut după ora zece. Cam aceasta era şi ora la care Dressler a filmat scena 49, iar atunci maşinăria de tunet funcţionase, ceea ce înseamnă că acea construcţie de sabotaj nu a putut fi activată decât după aceea. Fie Krempin se afla încă pe platoul de filmare la acea oră şi a fixat sârma la reflector pentru că, în ciuda afirmaţiilor sale, chiar avea ceva cu Betty Winter, fie altcineva a descoperit maşinăria construită de Krempin şi a folosit-o în interes personal după plecarea acestuia. Heinrich Bellmann, de exemplu. Producătorul părea că a trecut repede peste moartea actriţei, mai ales că aceasta i-a adus mai multe avantaje decât dezavantaje.

Lui Rath i-ar fi plăcut să-l aibă acum în faţă pe Krempin, căruia ar fi putut să-i pună o sumedenie de întrebări importante. În schimb, nu-i venea în minte nicio întrebare relevantă pentru Victor Meisner, care trebuia să-şi facă apariţia din minut în minut. Avea un singur lucru pe suflet, dar acesta nu avea nimic de-a face cu investigaţiile. Se întreba cât de lipsit de scrupule trebuie să fii ca să reiei cu o dublură scena în care ţi-ai văzut propria soţie murind. Şi asta la doar două zile după tragedie. O scenă care era frivolă şi amuzantă, lipsită de orice urmă de tragism. Cum a putut să joace aşa o scenă după o asemenea lovitură a sorţii?

Cineva a bătut la uşă. Rath s-a uitat la ceas: era unsprezece şi cinci.

— Intră, a spus el şi o femeie şi-a strecurat capul prin uşa întredeschisă.

A recunoscut şoricelul gri care s-a ocupat vineri de Meisner.

— Bună dimineaţa! Dumneavoastră sunteţi comisarul Rath?

Se părea că aceasta nu avea o memorie bună când venea vorba despre feţe. În orice caz, nu-i reţinuse fizionomia. Rath a încuviinţat. Uşa s-a deschis de tot şi l-a lăsat vederii pe Victor Meisner, care părea chiar mai palid decât cu trei zile în urmă. Ochelarii negri îi făceau faţa să pară şi mai albă. Femeia l-a tras de mână. Ochelarii de soare întăreau impresia că un orb era condus spre scaun.

— Bună dimineaţa, domnule Meisner, a spus Rath, bună dimineaţa, doamnă...

— Bellmann, Cora Bellmann, a spus femeia. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, mi-ar plăcea să-i fiu alături domnului Meisner pe parcursul acestei conversaţii dificile.

— Asta ar fi destul de neobişnuit, doamnă Bellmann, a spus Rath, dar, având în vedere situaţia, aş putea să fac o excepţie. Poate că aş putea să mă folosesc de acest prilej ca să vă pun şi dumneavoastră câteva întrebări. Sunteţi fiica...

— Lui Heinrich Bellmann. Aşa este.

— Tatăl dumneavoastră nu mi-a povestit...

— Nu face mare caz de acest lucru. Spune că trebuie să învăţ afacerea pornind de la munca de jos. Nici nu mă tratează mai bine decât pe restul angajaţilor, ci chiar mai rău.

— Ar fi mai bine să luaţi loc.

Aceasta l-a împins pe un scaun pe Meisner, care nu-l salutase pe comisar şi care părea că priveşte în gol prin lentilele întunecate. Apoi, şi-a tras şi ei un alt scaun.

— Domnule Meisner, a început Rath, este foarte drăguţ din partea dumneavoastră că v-aţi străduit să veniţi astăzi aici. Aţi putea să vă scoateţi ochelarii? Îmi place să-mi privesc interlocutorii în ochi.

— Dacă aşa doriţi...

Vocea lui Meisner suna răguşită, de parcă trebuia să se obişnuiască din nou cu vorbitul. Actorul şi-a dat jos ochelarii, expunând doi ochi roşii, cu pungi mari dedesubt. Acum nu mai arăta deloc ca un tânăr erou de film. Era aproape incredibil că a putut să joace alături de Eva Kröger în această stare, mai ales în faţa camerei. Într-o comedie! Puteau oare actorii să se mintă chiar şi pe ei înşişi în halul acesta? Trebuiau să facă acest lucru dacă voiau să aibă succes? Sau dacă aveau un şef lipsit de scrupule precum Heinrich Bellmann?

— Domnule Meisner, vreau să vă spun încă o dată cât de rău îmi pare pentru moartea soţiei dumneavoastră...

Meisner s-a uitat la el de parcă ar fi fost făcut din sticlă; parcă nici nu-l vedea pe Rath, ci privea la ceva aflat mai în depărtare.

— ... ştiu că nu are cum să fie uşor pentru dumneavoastră în aceste circumstanţe, a continuat Rath, dar trebuie să vă pun câteva întrebări.

Meisner a încuviinţat.

— Cum s-a întâmplat tragedia din perspectiva dumneavoastră? Aţi putea, vă rog, să-mi descrieţi ceea ce s-a întâmplat?

Ochii actorului s-au mărit. Amintirea accidentului părea să-l sperie.

— Am jucat scena, a spus el în cele din urmă cu o voce joasă, şi am avut pentru a doua oară senzaţia că Dressler va fi mulţumit. Totul a mers şnur, iar Betty a fost minunată. Aproape că terminaserăm când a apărut o problemă tehnică: nu a funcţionat tunetul. M-am gândit că nici nu contează. Pot să-l adauge mai târziu. Se poate aşa ceva.

Rath a dat aprobator din cap. Era la fel de înţelegător ca un pastor la confesional.

— Şi atunci s-a întâmplat, a continuat Meisner. Lumina s-a clătinat cumva şi apoi..., bărbatul s-a oprit. Dumnezeule! Nici nu mi-am dat seama ce se întâmpla! Abia atunci când am văzut-o pe jos...

— De ce nu v-aţi scos soţia de acolo? De ce aţi adus găleata cu apă?

— Să o scot de acolo? Aşa ceva era imposibil. Şi cum să vă explic de ce am luat găleata de apă dacă nici măcar eu nu ştiu asta! N-am gândit în acel moment. Singurul lucru la care mă gândeam era: Dumnezeule, Betty arde! Când îmi amintesc cum urla... Găleata era foarte aproape, în culise. Este una la câţiva metri. Şeful ne spune mereu cât de importante sunt şi avem exerciţii în caz de incendiu în fiecare lună. Aşa că am luat, pur şi simplu, cea mai apropiată găleată. Dumnezeule, cum ţipa! Trebuie doar să închid ochii şi o aud din nou.

Şi chiar asta a şi făcut Meisner: a închis ochii.

Rath începea să aibă senzaţia că postura de văduv în doliu era pentru Victor Meisner un alt rol. Întreaga viaţă părea să fie pentru el doar o serie de roluri diferite.

— Cum a fost cu Eva Kröger? a întrebat comisarul rupând tăcerea.

— Poftim?

Meisner a deschis din nou ochii şi l-a privit.

— Aţi filmat încă o dată scena. Cum a fost asta pentru dumneavoastră?

Cora Bellmann s-a amestecat în vorbă.

— Cum puteţi să îndrăzniţi să întrebaţi aşa ceva? a exclamat ea şi s-a ridicat de pe scaun. Aveţi habar prin ce a trecut Victor în ultimele zile? Cum puteţi să-i reproşaţi profesionalismul? Este actor. Lumea se aşteaptă de la actori să-şi ascundă viaţa personală atunci când joacă un rol, să fie funcţionali imediat ce camera de filmare e pornită!

Meisner a tras-o înapoi pe scaun.

— E-n regulă, Cora, a spus el, comisarul are dreptate. Nici eu nu ştiu cine s-a aflat ieri în faţa camerelor de filmat. Un robot care recita textul, dar ăsta nu eram eu.

Un robot care recită textul, ca de obicei, s-a gândit Rath, care şi-a amintit ultimele filme de aventuri cu Meisner în rolul principal.

— Cum faceţi faţă morţii soţiei dumneavoastră? a întrebat el.

— De la moartea ei nu a trecut nicio zi în care să nu-mi fi dorit să pot da timpul înapoi, aşa, pur şi simplu, la fel cum dai un film înapoi, şi să o aduc din nou la viaţă... Dumnezeule, cât de mult îmi lipseşte, a spus el răguşit.

Faţa lui Meisner s-a transformat într-o grimasă şi bărbatul a început să plângă fără să scoată niciun sunet.

Rath l-a privit neajutorat.

— Sunt un ucigaş, domnule comisar! a strigat Meisner deodată şi a sărit de pe scaunul care s-a răsturnat. Mi-am ucis propria soţie!

Şi-a întins încheieturile mâinilor în direcţia lui Rath.

— Am omorât-o pe Betty, eu sunt vinovat de moartea ei, doar eu! Arestaţi-mă!

— Liniştiţi-vă! Nimeni nu vă acuză de nimic şi nici dumneavoastră nu ar trebui să vă faceţi reproşuri! Cineva a umblat la reflector astfel încât să se prăbuşească pe soţia dumneavoastră. Această persoană i-a dorit moartea sau, cel puţin, a luat-o în calcul!

— Ce schimbă asta? Ar fi fost încă în viaţă dacă nu eram eu!

— ... şi s-ar fi aflat la Charité, zbătându-se între viaţă şi moarte. Acest lucru e cert, dacă ţinem seama de rănile pe care le avea! Dacă s-ar ajunge vreodată să fiţi acuzat de ceva, a spus Rath, şi a fost întâmpinat de o privire urâtă din partea Corei Bellmann, atunci acuzaţia ar fi de ucidere din culpă, dar, credeţi-mă, niciun judecător din Berlin nu va condamna pentru aşa ceva un văduv aflat în doliu!

— Dar asta nu schimbă nimic! A murit, s-a răţoit Meisner la el, nu înţelegeţi asta? A murit, şi eu am fost cel care a omorât-o! Mi-e absolut indiferent ce are de spus un judecător despre asta!

Actorul şi-a îngropat faţa în mâini şi s-a înclinat într-o parte. Cora Bellmann îl aştepta şi l-a luat în braţe. Femeia l-a mângâiat şi i-a şoptit ceva la ureche, aşa cum faci când vrei să linişteşti un cal de curse agitat. În acest moment, Rath se bucura că nu era singur în încăpere cu Meisner. Prefera să aibă de-a face cu un nenorocit pe care să-l descoase decât cu un văduv disperat, care se afla aproape de o criză de nervi. Meisner suspina uşor şi, din când în când, corpul îi tresălta puternic. Cora Bellmann l-a privit pe Rath de parcă voia să-i spună: bună treabă ai mai făcut, domnule comisar!

— Cred că ar fi mai bine să plecaţi, a spus Rath.

L-a condus afară pe bărbatul care încă suspina. Femeia i-a aruncat din uşă o ultimă privire plină de reproş, de parcă el ar fi fost cauza crizei de nervi a actorului. Cora Bellmann i-a pus din nou actorului ochelarii de soare, probabil ca să nu-l recunoască nimeni afară, în Alexanderplatz. Pentru un moment, Rath s-a gândit că cei doi ar fi putut să câştige bani frumoşi pe podul Weidendamm, dacă ar fi fost îmbrăcaţi puţin mai sărăcăcios. Ar fi putut vinde chibrituri sau şireturi, sau, pur şi simplu, să stea cu o pălărie întinsă. A clătinat din cap. Tipii aceştia din filme erau duri doar în faţa camerelor de filmat, în viaţa reală clacau. Rath s-a folosit de telefonul de pe perete ca să ceară legătura cu Erika Voss. Secretara a început să-i înşire aceleaşi poveşti ca Gräf.

— Domnule comisar, ce bine că sunaţi! Unde sunteţi? Comisarul-şef Böhm v-a căutat de o sută de ori...

— Erika, vă rog să fiţi drăguţă şi să actualizaţi dosarul Winter până astăzi după-amiază...

— Dosarul e la Böhm. Domnule comisar, eu...

— Atunci, mergeţi şi luaţi-l!

— Domnule comisar, comisarul-şef Böhm conduce acum investigaţia! Ar trebui să veniţi urgent la secţie. Chestorul Gennat v-a căutat de asemenea şi domnişoara Steiner a venit chiar personal aici şi...

— Alo? Alo?

— Domnule comisar?

— Ce spuneţi? Legătura e foarte proastă. Mă auziţi? Alo?

A bătut cu degetul în receptor şi a închis. Vulturii se învârteau deja deasupra lui şi părea că se apropiau din ce în ce mai tare. Nu avea cum să-şi facă apariţia în birou. Maşina de scris trebuia să mai aştepte. Mai rămânea doar o întrebare: cine a ocupat camera de audieri B până la ora treisprezece?

Rath şi-a strâns lucrurile şi a hotărât să continue să mediteze la Aschinger, dar la filiala de pe Leipziger Straße. Acolo, riscul de a se întâlni cu alţi colegi era mult mai mic decât la filiala de la Alex.

Nu s-a întâlnit cu nimeni pe culoare, dar era cât pe ce să dea peste Brenner în curtea interioară. A reuşit să se ascundă la timp în spatele unei maşini de intervenţie. Tocmai Brenner! Câţiva poliţişti locali, pe care nu-i cunoştea, l-au privit curioşi, iar Rath le-a făcut semne liniştitoare din mână. Brenner şchiopăta, iar una dintre mâini îi era susţinută de o faşă legată după gât. Rath nu-şi amintea să-i fi rupt vreun os. Era deja curios ce fel de certificate avea de gând comisarul cel gras să folosească. Brenner era unul dintre aceia care-şi luau destul de des concediu medical, ceea ce sugera că avea un doctor deosebit de binevoitor. Rath a aşteptat până ce Brenner a

dispărut în casa scării, apoi a mers pe cel mai scurt drum până la stradă, s-a urcat în maşină şi a plecat.

Clientela de la filiala Aschinger de pe Leipziger Straße era diferită de cea de la Alex. Aici nu veneau infractori insignifianţi sau poliţişti. În schimb, localul era frecventat mai ales de funcţionari, de câţiva jurnalişti din cartierul presei, aflat în apropiere, precum şi de oameni ieşiţi la cumpărături, care făceau o mică pauză înainte să intre în alte magazine. Rath s-a simţit mult mai bine în compania acestor oameni, care, în mod cert, nu-l cunoşteau. A comandat un gulaş şi a început să frunzărească scenariul. Tunetul apărea de vreo douăsprezece ori în scenariu. Rath a comparat numărul scenelor cu planul filmărilor: toate aceste scene fuseseră deja filmate şi nu au fost probleme la niciuna, în afară de ultima.

— Poftă bună! a spus cineva. Sunteţi comisarul Rath?

Rath a ridicat privirea. Un bărbat mic de statură, care arăta de parcă se pricepea la mânuirea unui cuţit, stătea lângă masa sa. Foarte probabil că nu era aşa, bărbatul nefiind nici interlop, nici coleg. Părea totuşi periculos. Instinctiv, Rath ridică garda.

— Cine vrea să ştie?

Micuţul i-a pus o carte de vizită lângă bolul cu supă.

— Fink, de la ziarul *B.Z. am Mittag*. Îmi permiteţi?

Fără să aştepte un răspuns, bărbatul şi-a tras un scaun şi s-a aşezat. Rath a continuat să-şi mănânce nestingherit supa. Acum îşi amintea de unde îl cunoştea. Era unul dintre aceia care l-au pisat cu întrebări la conferinţa de presă organizată de Bellmann.

— Mă mir, a spus Fink, că nu există noutăţi în cazul Winter. A fost confirmat faptul că a fost vorba de un sabotaj? Colegul dumneavoastră n-a vrut să-mi spună prea multe. Am fost trimis la comisarul Böhm, dar acesta n-a făcut decât să se răţoiască la mine.

— Comisar-şef, l-a corectat Rath şi a şters restul de supă din farfurie cu o jumătate de chiflă.

— Şi el este cel care conduce ancheta?

Rath a ridicat din umeri.

— El e cel care îşi asumă răspunderea, a spus el, şi alţii fac treaba.

— Ştiam eu că am nimerit-o când am venit să vorbesc cu dumneavoastră!

Fink părea să se bucure de-a binelea.

— Aţi pus în urmărire un bărbat, a spus el, ştiţi deja cine e ucigaşul?

— Vă rog, fără condamnări anticipate. Căutăm un martor important. Vă pot spune însă un lucru sigur: nu a fost vorba despre un accident. Toate celelalte n-au fost decât speculaţii pe care prefer să le las în seama dumneavoastră.

— Aş prefera fapte.

— Nu sunt altele în momentul de faţă.

— Are moartea lui Betty ceva de-a face cu scenariul? a arătat Fink spre document. *Furtuna dragostei,* aşa se numea ultimul ei film, nu-i aşa? Se găseşte acolo cheia pentru omor?

— E vorba doar de o chestiune de rutină.

Nu i-a venit în minte altă replică. Fink l-a privit puţin cam mult şi direct în ochi, apoi a ridicat din umeri şi s-a ridicat de la masă.

— Aveţi cartea mea de vizită, a spus el. Sunaţi-mă când ştiţi mai multe. Nu v-ar strica.

Rath auzea tot mai des această replică în ultima vreme şi avea mereu sentimentul că lucrurile ar putea să se întoarcă împotriva sa. A băgat cartea de vizită în buzunar, deşi ştia că nu-l va suna pe Stefan Fink.

Ceasul din birtul întunecat şi afumat arăta că mai era puţin până la ora unu. Rath şi-a aprins o ţigară şi a comandat o cafea. Acum mai avea nevoie doar de o maşină de scris. Era prea multă gălăgie la Aschinger. După ce şi-a terminat de băut cafeaua, a scos câteva monede şi a căutat un telefon public. A găsit unul la Dönhoffplatz, chiar lângă Tietz. Ştia numărul pe de rost. Domnişoara i-a făcut legătura şi nu a durat mult până ce a răspuns cineva.

— Behnke, a spus o voce de femeie.

— Cu domnul Weinert, vă rog! a spus Rath fără să-şi menţioneze numele.

— Cu cine vorbesc, vă rog?

— Un prieten de-al domnului Weinert.

A auzit sunetul telefonului pus pe masă. Rath putea să vadă în faţa ochilor măsuţa pe care stătea telefonul. Se întreba dacă Elisabeth Behnke i-a recunoscut vocea. Nu conta. Cel mai important lucru era să vorbească la telefon cu Weinert. Jurnalistul i-a răspuns cu un „Da" precaut.

— Aici Gereon.

— Ah, deci *tu* erai aşa secretos. Trebuia să-mi dau seama. Behnke moare de curiozitate. I-am îndrugat nu ştiu ce despre un informator secret.

— E şi adevărat. Uneori, cel puţin.

— Ai ceva pentru mine? Mi-ar prinde bine o poveste bună, mai ales una exclusivă. Trebuie să plătesc chiria acuşi.

— Să vedem ce se poate face.

— Nu eşti parte a anchetei în chestiunea Winter? Asta ar fi ceva.

— Te interesează aşa ceva?

— Mă interesează tot ceea ce discută lumea.

— N-am mare lucru despre asta. De fapt, te sun în legătură cu altceva.

— Vrei să te muţi din nou aici?

— *Nit för Kooche*.

— Poftim?

— Asta a fost în dialect. Kölsch.

Înainte să poată continua, Rath a auzit un bubuit puternic chiar în ureche şi a întors capul. Cineva bătea în geam. Nu era nici Böhm, nici Brenner, ci o femeie care părea feroce şi furioasă, posibil să fi fost frumoasă şi tânără odată, pe vremea Kaizerului. Acum bătea cu vârful umbrelei în geamul cabinei telefonice şi gesticula spre anunţul de deasupra telefonului: „Nu te lungi la vorbă, gândeşte-te şi la cei care aşteaptă". Rath a făcut un gest aprobator şi un semn împăciuitor din mână.

— Gereon?

— Dă-mi voie să trec la subiect: am nevoie de maşina ta de scris.

— Te ţii de glume? Ce vrei de la mine? Maşina de scris e aparatura mea de lucru, fără ea mor de foame!

— Nu vreau să o cumpăr. Vreau doar să o împrumut pentru o zi.

— Când?

— Azi.

— Nu mai aveţi maşini de scris la Alex? Sau ai interdicţie să mai intri în secţia de poliţie?

— Ceva de felul ăsta.

Weinert a stat pe gânduri pentru un moment.

— Îţi fac o propunere, a spus el în cele din urmă. Facem schimb: maşina ta pe maşina mea de scris.

Rath n-a trebuit să stea prea mult pe gânduri. Putea să se lipsească restul zilei de Buick. Trebuia să mai meargă până la Westhafen, ca să arunce o privire la fabrica Ford de acolo, dar asta putea să mai aştepte până când cei din Köln îi trimiteau lista de nume. Femeia de afară a bătut din nou în geam.

— Bine, a spus el, dar am nevoie de ea mâine dimineaţă, devreme.

— Minunat! Atunci am măcar o garanţie pentru maşina de scris!

— Vin să te iau de la Wittenbergplatz.

— Şi eu ce fac? Vin cu maşina de scris sub braţ? Sau cum îţi imaginezi?

— Ai doar o staţie de mers.

Weinert a râs.

— E mai bine aşa. Behnke e chiar în toane bune momentan şi nu vreau să periclitez asta doar pentru că vii tu pe Nürnberger Straße.

Dragonul a bătut din nou. Rath a pus telefonul în furcă şi a deschis uşa cu o smucitură, arătându-i femeii insigna de serviciu.

— Ştiţi ce înseamnă să împiedicaţi desfăşurarea unei anchete criminalistice? s-a răstit el fără niciun avertisment. Aş putea să vă duc la secţie!

Aceasta s-a speriat.

— Dar, domnule poliţist! N-aveam de unde să ştiu! Vă rog... vă rog, dacă trebuie să mai telefonaţi.

Tonul era aşa de implorator, că Rath aproape că a râs. A făcut o faţă serioasă şi a spus:

— Bine, haideţi să lăsăm lucrurile aşa, dar pe viitor vă rog să arătaţi mai mult respect pentru munca poliţiei.

— Dar desigur!

Femeia şi-a strâns umbrela şi geanta lângă corp şi a făcut cale întoarsă, fericită probabil că a scăpat de arest.

Capitolul 20

Weinert a fost punctual. Jurnalistul îl aştepta în faţa gurii de metrou de la Wittenbergplatz şi, în ciuda mulţimii de oameni, nu putea fi trecut cu vederea. Era singurul cu o maşină de scris în braţe, dar ceilalţi trecători nu păreau deloc miraţi de această apariţie. Rath avea uneori impresia că dacă ar trece un gigant de trei metri, cu cinci picioare, pe Tauentzienstraße, berlinezii n-ar face decât să ridice uşor din sprâncene, şi asta doar dacă gigantul nu ar merge suficient de repede. Singurul tip de om care făcea imediat o impresie negativă berlinezilor grăbiţi era tocmai provincialul care, uluit, tot făcea câte o pauză ca să privească în jur, fiind mereu în pericol să fie călcat în picioare. Oraşul acesta nu arăta niciun fel de milă faţă de nou-veniţi, iar Rath a putut să simtă acest lucru pe propria piele. Nou-veniţii fie se adaptau şi se integrau în organismul marelui oraş, fie erau scuipaţi imediat afară.

Rath s-a întors pe Tauentzien, s-a oprit la semaforul roşu din faţă de la KaDeWe şi a claxonat. Cel puţin o duzină de oameni s-au uitat în jur; Weinert a recunoscut maşina şi s-a pus în mişcare. Rath a apăsat pe accelerație imediat ce jurnalistul s-a aşezat pe scaunul din dreapta.

— Bună, draga mea! a spus Weinert şi a mângâiat bordul maşinii. Sper că tipul ăsta se poartă bine cu tine!

— Dacă aş fi ştiut că destram o relaţie de iubire atunci când am cumpărat maşina de la tine...

— Dacă ai şti cât am plâns după ea!

— Se pare că eşti mai credincios maşinilor decât femeilor.

— Se prea poate, a spus Weinert şi a ridicat din umeri. Pe de altă parte, n-am vândut niciodată o femeie.

A râs, şi Rath a zâmbit de complezenţă.

— Regreţi că ai vândut-o? a întrebat comisarul. Credeam că ţi-am făcut o favoare.

Cu câteva săptămâni înainte de Crăciun, Weinert a pierdut mulţi bani la bursă şi, la puţin timp după aceea, şi postul de redactor. Rath a hotărât să profite de neşansa acestuia şi să-şi cumpere maşina drept cadou de Crăciun, ajutându-şi astfel prietenul care avea nevoie urgentă de bani gheaţă. Pe de altă parte, aşa a reuşit şi să cheltuie o parte a celor cinci mii de mărci pe care le-a găsit în cutia poştală într-o zi frumoasă de vară târzie.

— În orice caz, mă bucur că ai luat tu Buick-ul şi că pot să-l văd din când în când.

Weinert s-a ţinut bine atunci când Rath a luat curba la viteză maximă.

— De ce îţi trebuie până la urmă o maşină de scris? a întrebat după o vreme.

— Am luat o parte din treabă acasă.

— Până acolo ai ajuns? Nu te poţi duce la secţia de poliţie?

Weinert era mai deştept decât părea.

— Şi tu lucrezi de acasă, a spus Rath.

— Da, pentru că editorul meu a considerat că sunt prea scump. Acum îi dau mai multe articole pe mai puţini bani, şi el nu-mi plăteşte nici măcar costurile de încălzire.

— Vremurile sunt grele.

— Cui îi spui tu asta? De aceea sper că am putea să ne intensificăm colaborarea, spuse arătând spre scaunul din spate, unde erau două role de film lângă maşina de scris. Astea au de-a face cu cazul tău?

Rath a încuviinţat.

— Sunt dovezi. Moartea lui Winter filmată pe celuloid.

— Au filmat asta?!

— Chestiunea s-a petrecut în timpul filmărilor.

— Povesteşte odată!

— Facem ca întotdeauna: eu îţi povestesc tot ceea ce ştiu, dar aştepţi cu publicarea până ce îţi dau undă verde.

— Pot trăi cu aşa ceva.

— Şi te asiguri că numele meu apare în locurile potrivite, dar fără să arate ca şi cum eu sunt cel care ţi-a spus totul...

— Nu fac asta pentru prima dată.

Au ajuns între timp la Wassertorplatz. Rath a parcat maşina chiar în faţă la Nasse Dreieck.

— Ai chef de o bere? a întrebat el.

Weinert a încuviinţat şi la scurt timp s-au aşezat la bar. La acea oră erau singurii clienţi din Dreieck, şi Rath presupunea că Schorsch, cârciumarul, îi

servea doar pentru că era client fidel. Acesta nici măcar nu apucase să dea scaunele jos, şi nici soba nu părea că a fost aprinsă de multă vreme. Din fericire, încăperea nu era prea mare şi se încălzea repede.

Rath şi-a luat lucrurile din maşină şi le-a pus, una după alta, pe bar: maşina de scris, rolele de film şi scenariul. Lui Schorsch i-a fost suficient să-i vadă pentru o secundă cu colţul ochiului ca să le pună în faţă, fără să-i întrebe, două beri şi câte un păhărel de tărie. A continuat apoi să instruiască pahare. Bărbaţii au ciocnit, au dat pe gât tăria şi au stins-o cu bere.

— Ce local amuzant, a spus Weinert, vii des aici?

Rath a încuviinţat.

— De când m-am mutat. Apropo, ştiai că Zille obişnuia să vină în mod regulat aici?

— Ei, acum nu mai vine.

Weinert a ridicat paharul de bere.

— Odihnească-se în pace!

— Cunoşti un jurnalist pe nume Fink? a întrebat Rath. Unul de la *B.Z. am Mittag*?

— Voia să scoată informaţii de la tine? Ai grijă, ai grijă, atâta îţi spun. Cu *el* n-ai cum să faci înţelegeri cum faci cu mine. E un tip dur. Senzaţia e mai importantă ca adevărul.

— Credeam că aceasta e deviza tuturor jurnaliştilor.

Weinert a râs.

— Ar trebui să-ţi mai revizuieşti opinia despre cei care practică profesiunea noastră. Bine, în afară de Stefan Fink. Aşadar, cine o are pe Betty Winter pe conştiinţă?

— Din nefericire n-am progresat într-atât, dar sunt multe noutăţi. Vezi ce poţi să faci cu ele!

Şi Rath i-a povestit lui Weinert toate lucrurile pe care avea să i le spună şi lui Böhm mâine, dar în formă scrisă. A trecut doar conversaţiile telefonice cu Felix Krempin sub tăcere, dar despre acestea nu voia să afle nimeni, nici măcar colegii de la secţie. Weinert a ascultat cu atenţie.

— Şi ce vrei să faci cu scenariul pe care îl ai aici? a întrebat el.

— Aici spune când şi în ce scene ar fi trebuit să se audă efectul de tunet. Ucigaşul cunoştea scenariul şi a ales în mod intenţionat scena în care Winter se afla sub reflector.

Weinert a luat scenariul în mână şi s-a uitat gânditor în el.

— Un scenariu nevinovat a devenit graficul unui omor?

— Cred că graficul crimei a fost determinat mai degrabă de planul filmărilor, dar, principial, ai dreptate.

Jurnalistul s-a blocat când a citit numele de pe prima pagină.

— E un scenariu de Heyer, a spus el şi a făcut un gest apreciativ. Nu e unul din cei slabi!

— Îl cunoşti?

— Willi Heyer a fost jurnalist înainte. Ne-am întâlnit la un moment dat, căci aveam nevoie de îndrumare pentru primul meu film.

— Scrii scenarii?

— Fiecare trebuie să vadă la ce nivel se află. N-am vândut încă niciunul, dar unele dintre ele se află pe biroul câtorva producători şi aşteaptă să fie descoperite. Problema e că nimeni nu-ţi citeşte scenariul atât timp cât nu ai un nume cunoscut şi îţi faci un nume în domeniu abia atunci când scrierile tale ajung pe marele ecran. E cam greu să ieşi din acest cerc vicios.

— Aş putea să-ţi fac cunoştinţă cu nişte producători, a spus Rath.

— Serios?

— Cu Bellmann nu mă înţeleg aşa de bine, dar lui Manfred Oppenberg aş putea să-i dau ceva şi dacă Oppenberg vrea să colaboreze cu tine, probabil va ţine şi Bellmann neapărat să lucreze cu tine.

— Sună bine, a spus Weinert.

— Ai putea, în schimb, să-mi faci cunoştinţă cu acest Heyer?

— Crezi că scrie scenarii după care poţi omorî pe cineva sau de ce?

— Da, dar fără intenţie. Nu, sper, de fapt, că ar putea să-mi spună câte ceva despre rivalitatea dintre Bellmann şi Oppenberg.

Weinert a încuviinţat.

— Voi vedea ce pot face, a spus el. Fac cinste cu rândul ăsta.

Weinert a pocnit din degete în direcţia lui Schorsch, obicei pe care cârciumarul de la Dreieck nu-l putea suporta, dar jurnalistul era prea euforic ca să remarce acest lucru.

Rath nu avea mult de mers până acasă. Trebuia doar să traverseze intersecţia, încărcat cu maşina de scris voluminoasă pe care o ţinea la piept, peste care avea scenariul, planul filmărilor, precum şi cele două role de film. Câteva minute mai târziu, a traversat curtea clădirii de pe Luisenufer. Când a intrat în clădire a constatat că avea ceva în poştă. A trebuit mai întâi să ducă lucrurile sus. A reuşit doar cu mari eforturi să pescuiască din buzunar cheia şi să descuie uşa.

A pus maşina de scris împreună cu restul obiectelor pe masa din bucătărie şi a coborât imediat în holul de la intrare. A găsit două scrisori fără timbru, iar acestea i-au amintit de plicul găsit în septembrie, cu cinci mii de mărci. A deschis prima scrisoare încă din hol. Nu erau bani, ci fotografii profesioniste ale unor bărbaţi. Oppenberg îi trimisese fotografiile cerute. În plic a mai găsit şi o bancnotă de cincizeci de mărci. Oppenberg avusese conştiinţa încărcată.

A doua scrisoare era una oficială. Rath a deschis-o în bucătărie şi a recunoscut antetul secţiei de poliţie.

O scrisoare de la Böhm!

Am ales acest mijloc neobişnuit de comunicare, având în vedere că pare imposibil să vă informăm pe cale uzuală de faptul că, din acest moment, conducerea anchetei în cazul Betty Winter a fost preluată de comisarul-şef Wilhelm Böhm. Luaţi legătura cu semnatarul din dreapta al acestei scrisori imediat ce intraţi în posesia ei.

Semnatarul din partea dreaptă era Wilhelm Böhm. Scrisoarea era semnată şi de Ernst Gennat în partea stângă. Era clar că buldogul i se plânsese deja lui Buddha.

Gennat l-a avertizat în mod expres să nu acţioneze pe cont propriu, dar avea Rath ce să-şi reproşeze? Le-a dat de treabă lui Gräf, Czerwinski şi Henning şi, pe lângă asta, a iniţiat punerea sub urmărire, a chemat medicina legală şi ED. Nu era problema lui că Böhm era prea prost să dea de el! Gereon Rath nu era unul dintre acei birocraţi din rândurile poliţiei, cei care stăteau toată ziua cu posterioarele grase înşurubate în scaune. El pleca adesea pe teren. Adevărul putea fi găsit doar afară, la locul în care a avut loc infracţiunea, şi nu între două teancuri de acte.

Rath a aruncat scrisoarea de la Böhm la gunoi, şi-a pus paltonul şi pălăria în cuier, s-a îndreptat spre camera de zi, unde a pus un disc, a căutat hârtie de scris, pe care a găsit-o în sertarul comodei, a scos sticla deja începută de coniac din dulap şi s-a dus înapoi la bucătărie pentru a pune prima coală de hârtie în maşina de scris.

Înainta anevoios pentru că se gândea încontinuu la Charly. A meritat oare toate problemele pe care şi le-a făcut cu Brenner? Desigur că a meritat! Merita şi mai mult. Mult mai mult. Rath şi-a înecat gândurile într-o altă înghiţitură de coniac şi a continuat redactarea raportului.

Bătea încet fiecare literă pe hârtie şi începea să-şi intre în ritm. Nu-i vor rupe capul mâine. Böhm va trebui să admită că Rath a făcut treabă bună, că şi comisia de anchetă coordonată de comisarul Rath a făcut treabă bună. Aşa trebuia să pună problema. Ieri a trimis ED pe Guerickestraße, iar astăzi i-a mai trimis încă o dată la Terra Film. Cei care lucrau pe cont propriu acţionau altfel!

Telefonul a sunat de câteva ori şi l-a lăsat să sune.

Muntele de hârtii mototolite de pe podea creştea, iar sticla de coniac se golea. A avut nevoie de toată după-amiaza şi toată seara pentru a termina,

chiar dacă a făcut o pauză de la muncă doar pentru a schimba discul şi a mânca puţin. Se simţea destul de mulţumit de propria persoană atunci când a pus ultima coală de hârtie în vârful teancului care căpătase dimensiuni considerabile. Sticla de coniac era goală. Ceva îi spunea că va avea coşmaruri şi noaptea aceea.

V

Marţi

4 martie 1930

Capitolul 21

Pusese alarma să sune încă de dimineaţă, dar telefonul a fost cel care l-a trezit. Rath s-a uitat la ceasul deşteptător. Era şase fără un sfert! Cine naiba putea să-l sune la ora asta? S-a întors pe partea cealaltă, dar telefonul nu contenea să sune. Cineva era insistent. Rath s-a ridicat, hotărât să-i spună celui care suna ce părere avea, dar a constatat că trebuia să se comporte prietenos.

— Soţia mi-a spus că trebuie să vorbiţi urgent cu mine?

— Domnule Ziehlke! Mă bucur că m-aţi sunat!

Rath nu a reuşit să imprime vocii sale buna dispoziţie pe care şi-a propus să o transmită.

— Chiar dacă mă sunaţi puţin cam devreme...

— Şefule, n-am reuşit să dau ieri de dumneavoastră după şase, aşa că m-am gândit, Friedhelm, încearcă din nou mâine dimineaţă devreme, înainte să înceapă tura. Poliţiştii sunt mereu la datorie.

— Aşa e, la orice oră, a spus Rath, căscând încet.

— Aici, la garaj, măcar avem un telefon. E mai greu după ce plec. Cu ce pot să vă ajut pe dumneavoastră, prietenul şi sprijinul nostru?

— Aţi avea cum să veniţi azi, la orice oră, la secţie? Aş vrea să vă arăt câteva poze. Poate că-l puteţi recunoaşte pe cel cu care s-a întâlnit Vivian Franck.

— Acum, dimineaţa, nu pot. Ce ziceţi dacă vin pe la doişpe? Sau, mai bine, pe la doişpe jumate, mai ales că trebuie să traversez jumate de oraş ca să ajung la Alex...

— E perfect la doisprezece jumătate. Vă fac cinste cu o masă la Aschinger.

— Mulţumesc!

— A, şi, domnule Ziehlke, s-a străduit Rath să pară mai prietenos, nu v-am întrebat ceva: ce aţi făcut cu bagajele doamnei Franck? Spuneaţi că avea o

mulţime de valize cu ea. Cu siguranţă că nu i le-aţi lăsat, pur şi simplu, pe trotuar la Hohenzollerndamm, nu-i aşa?

— Nu, sigur că nu. Am înţeles ce doriţi, dar am lăsat bagajele în altă parte, înainte să mergem pe Hohenzollerndamm. De pe Kaiserdamm am mers mai întâi la Bahnhof Zoo, unde a trebuit să mă lupt cu bagajele ei şi abia apoi am mers la Wilmersdorf.

— Unde aţi lăsat bagajele? Le-aţi predat la tren pentru o călătorie?

— Nu, le-am lăsat la camera pentru depozitarea bagajelor.

— Vă mai amintiţi cumva ce număr au primit bagajele domnişoarei Franck?

— Ei, dar ce vă trece prin cap! a râs Ziehlke uscat, de parcă tuşea. Dacă mi-aş mai aminti aşa ceva, aş lucra la varieteu în loc să fiu şofer de taxi.

— Bine, atunci ne vedem azi la prânz. Spor la treabă!

— La fel!

Rath a închis şi a stat puţin pe gânduri. *De ce nu,* s-a gândit el şi a cerut legătura. Spre surprinderea lui, a durat doar câteva secunde ca să răspundă cineva.

— Behnke.

— Domnul Weinert, vă rog!

— Iarăşi dumneavoastră? N-aţi mai sunat şi ieri?

Rath a tăcut.

— Mă tem că domnul Weinert doarme încă.

— Atunci, vă rog să-l treziţi! E important.

Era improbabil să-l prindă pe Weinert cu una dintre fetele lui, căci jurnalistul le trimitea de obicei acasă încă din timpul nopţii, când Behnke dormea adânc sau era aşa de beată, că nu auzea nimic. Dar de trezit, putea să-l trezească. Atâta bucurie de răul altuia era permisă. Weinert părea încă adormit când a răspuns cu un „Da!" care semăna mai mult a căscat.

— Trebuie să ne schimbăm puţin aranjamentul.

— Gereon?

— Ai înnebunit?! Cum să-mi strigi numele? Vrei să se supere Behnke pe tine?

— De ce mă scoli din pat în miezul nopţii?

— E dimineaţa devreme. În orice caz, proprietăreasa s-a trezit deja.

— Ea n-a stat trează aseară aşa de târziu ca mine.

— Te sun din cauza maşinii. Ai putea să mi-o aduci o jumătate de oră mai târziu decât am stabilit?

— Perfect, atunci pot să mai dorm!

— ... şi nu o adu la mine. Ne întâlnim la Bahnhof Zoo. E mai aproape pentru tine.

— Nicio problemă. Şi mi-aduci atunci şi maşina de scris?

— Voiam să-ţi aduc mai târziu monstruozitatea asta grea. N-aveam de gând să o car cu metroul. Nu pot să ţi-o aduc mai târziu? În seara asta?

— Vorbim aici de maşina mea de lucru. Dacă eu pot să merg cu ea cu metroul, poţi şi tu. Dacă nu, ia un taxi!

•

Aşa a ajuns Rath la ora şapte şi jumătate la Bahnhof Zoo, cu maşina Remington cea grea şi cu servieta maro sub braţ. Se simţea destul de stupid, senzaţie accentuată de faptul că bărbatul de la tejghea l-a întrebat dacă ar vrea să lase maşina de scris. Rath a spus că nu.

— Înţeleg, a spus acesta, v-aţi scos doar iubita la plimbare. Ar fi mai bine să-i cumpăraţi o lesă, ca să nu mai trebuiască să o căraţi aşa.

Rath n-avea chef de glume.

— Am nevoie de câteva informaţii, a spus el şi a pus maşina de scris pe tejghea ca să poată să-şi scoată legitimaţia de serviciu.

— Ca să vezi! Poliţia are birouri mobile în zilele noastre! Şi cu infractorii ce faceţi? Îi căraţi în spate când îi prindeţi?

— Ar trebui să vă duceţi la varieteu cu glumele astea proaste...

— Asta-mi spune mereu şi Ilse a mea...

— ... dar din nefericire, Poliţia Prusacă nu are chef de glume. Ar fi mai bine să vă păstraţi poantele proaste pentru audiţia la Wintergarten!

— Gata, gata, am înţeles! Mai nou, e interzis umorul?

Rath i-a arătat poza Vivianei Franck.

— Vă mai amintiţi de femeia asta?

— Cine nu-şi aminteşte?

Ochii mici şi negri au început să-i sclipească de după tejghea.

— Am văzut-o în *Abject*. Divin! E Franck, nu?

— Se presupune că doamna a lăsat aici, acum vreo trei săptămâni, mai multe valize mari. Ca să fim mai specifici, pe 8 februarie, în jurul orei zece. A fost ridicat bagajul între timp?

— Cam multe întrebări deodată, a spus bărbatul şi a căzut pe gânduri. Asta a fost într-o duminică, nu-i aşa? Atunci n-am fost de serviciu, dar mă pot uita să văd dacă găsesc ceva. Se întâmplă rar ca un bagaj să rămână atât timp aici.

— Atunci vă rog să faceţi asta!

— Se poate să dureze puţin.

— Nu mă deranjează.

— Pe dumneavoastră, nu, dar pe clienţi, da. Primesc ajutoare abia pe la zece.

— Mă ocup eu de oameni. Dumneavoastră mergeţi şi vedeţi despre ce este vorba!

— Ei, maşină de scris aveţi deja, deci n-ar trebui să fie o problemă să completaţi formularul.

Bărbatul a părut că se gândeşte un moment dacă-i vine vreo idee pentru o glumă mai bună, dar a dispărut pe o uşă care ducea într-o cameră fără ferestre, aflată alături. Era destul de aglomerat în gară, dar păreau să fie mai ales navetişti. Nimeni nu venea să lase sau să ia bagaje. Bărbatul s-a întors după cinci minute. A venit fără bagaje, dar cu un teanc de cartoteci pe care le-a pus pe tejghea, lângă maşina de scris.

— Aici sunt înregistrate toate bagajele care se află aici de mai bine de două săptămâni. Haideţi să vedem!

A frunzărit prin teanc şi chiar a găsit ceea ce căuta.

— Iată-l, pe 8 februarie. Trei valize, predate la ora 9:45. Numărul 3707. Va fi scump să le ridice de aici.

— Pot să le văd?

— Asta nu se poate! Bărbatul a făcut subit o mină importantă. Trebuie să aveţi numărul 3707 sau o hotărâre judecătorească, altfel totul rămâne la locul său. Regulile sunt reguli.

— Dar dacă aţi arunca dumneavoastră o privire şi mi-aţi relata pe scurt...?

— Asta e şi mai interzis! Chiar credeţi că noi umblăm prin bagajele clienţilor?

L-a privit indignat, dar şi-a recăpătat imediat buna dispoziţie şi i-a făcut lui Rath cu ochiul.

— Nu vă bateţi capul, domnule comisar, dacă era un cadavru înăuntru, mirosea deja!

Rath n-a mai spus nimic, ci doar i-a mulţumit politicos. S-a aşezat apoi la cafeneaua din gară cu un teanc de ziare în faţă, având timp mai mult decât suficient pentru o ceaşcă de cafea. Chelnerul n-a comentat nimic de maşina de scris sau de teancul de ziare pe care Rath l-a luat la masă. Cafeneaua nu era prea aglomerată, majoritatea berlinezilor neavând timp pentru o cafea înainte de ora 8.

Soarele se ridica încet din spatele copacilor golaşi din grădina zoologică. Părea că urmează o zi frumoasă. Rath a frunzărit ziarele. Câteva momente neplăcute din timpul înmormântării lui Wessel. N-a fost niciun incident prea serios, deşi comuniştii au făcut tot ce le stătea în putinţă să-i provoace pe nazişti. Noroc de Gräf că n-a trebuit să meargă şi el! Secretarul criminalist a trebuit să-şi acopere şeful de mai multe ori în decursul ultimelor zile, s-a gândit Rath. Nu trebuia să uite acest lucru şi trebuia să se arate recunoscător faţă de partenerul său.

Demisia ministrului de Interne Grzesinski nu mai era de mult o veste importantă pentru cotidienele din Berlin, locul de pe prima pagină fiind luat de speculaţiile pe tema unei posibile crize guvernamentale. Oare marea coaliţie nu era aşa de stabilă cum pretindea tatăl său, om cu vechi convingeri centriste? Dar nu toţi cei de centru se înţelegeau bine cu socialiştii, aşa cum o făcea directorul Engelbert Rath, cel care le datora o bună parte a carierei sale.

Ziarele se lansau în speculaţii şi în cazul Winter, mai ales în privinţa teoriilor de sabotaj propuse de Bellmann, fără însă ca numele lui Oppenberg să fie menţionat. Cotidienele erau suficient de precaute încât să nu-l numească, deşi Rath era sigur că Bellmann le-a dictat conştiincios, chiar şi pe litere, numele rivalului său, pe care îl ura atât. Probabil că n-a uitat să menţioneze: „Dar pe toate astea nu le ştiţi de la mine". Oricum, se împrăştiau cele mai nebuneşti zvonuri, ceea ce nu era de mirare cât timp jurnaliştii nu primeau noutăţi de la secţie. Cotidienele au informat că Böhm era acum cel care conducea ancheta, dar că acesta nu a putut sau nu a vrut să le spună nimic nou jurnaliştilor. Comisarul-şef nu apărea într-o lumină prea bună. Rath a observat mulţumit că majoritatea ziarelor îl numeau „comisarul Böhm", deşi era absolut clar că îi ştiau gradul corect. Asta avea să-l enerveze foarte tare pe buldog. Încet, încet, s-a făcut timpul să plece, aşa că şi-a terminat de băut ceaşca de cafea. A lăsat un bacşiş mic. Dar chelnerul putea să se servească din restul de cafea pe care-l lăsase în cafetieră.

Weinert a ajuns punctual la locul întâlnirii. Ceasul aflat în piaţeta din faţa gării arăta exact opt şi jumătate atunci când Buick-ul a trecut prin faţa sa şi a parcat într-un loc marcat drept staţie de autobuz. Jurnalistul a lăsat motorul pornit şi a coborât din maşină. Au trebuit să se grăbească, fiindcă şoferul de autobuz din spate i-a atenţionat cu un claxon prelung că avea nevoie de acel loc.

— Încotro mergem? a întrebat Rath.

— Doar până la Nürnberger Straße. Apoi ai scăpat de mine.

Rath a rămas în maşină când a oprit în faţa apartamentului lui Weinert şi şi-a luat rămas bun de la jurnalist. Când a văzut intrarea în clădire, şi-a amintit de modul în care s-a ascuns acolo odată, împreună cu Charly, de Behnke. Cât de mult trecuse de atunci!

Capitolul 22

A ajuns la secţie puţin după ora nouă. Cu servieta maro sub braţ, avea senzaţia că arăta ca un agent de asigurări. În mod normal, nu venea la muncă decât cu pălăria, paltonul şi arma de serviciu. Erika Voss îl aştepta deja.

— Iată-vă, în sfârşit! Domnule comisar, nici nu v-ar veni să credeţi ce se întâmplă aici! Comisarul-şef Böhm...

— Atunci sunaţi-l pe Böhm şi spuneţi-i că am ajuns. De fapt, mai aşteptaţi puţin! Mai am câteva lucruri de rezolvat.

— Dar aveţi ceva curaj!

— Chiar am. În cele din urmă, lucrez la criminalistică. Gräf a ajuns deja?

— A şi plecat. La ora nouă este o şedinţă în camera mică de conferinţe pentru toţi cei care...

— Henning şi Czerwinski?

— Pe ei i-a trimis Böhm la filaj pe Guerickestraße.

— Dar văd că sunteţi bine informată.

— Cineva trebuie să ţină socoteala, domnule comisar!

Aceasta a zâmbit pe sub şuviţele de păr blond care îi cădeau pe faţă.

— Atunci, puteţi să mă ajutaţi cu asta, a spus.

A scos din servietă raportul pe care-l bătuse la maşina de scris a lui Weinert. Secretara a încuviinţat ascultătoare şi a scos din sertar un capsator şi un dosar.

— Mai aveţi aici şi alte acte în cazul Winter? a întrebat Rath în timp ce aceasta perfora marginile hârtiilor.

A clătinat din cap.

— Gräf le-a luat pe toate cu el.

— Bine, atunci acest raport va trebui să fie suficient. Daţi-mi-l, vă rog!

Rath a luat dosarul şi a făcut impresia unui om manierat când l-a băgat în servietă.

— Bine, atunci mă duc în cuşca leului.

L-a privit plină de compasiune.

— Mult succes, domnule comisar!

Erika Voss nu-l mai încurajase niciodată de când lucrau împreună. Aproape că a fost mişcat de acest gest.

Se simţea cumva înarmat când a deschis uşa sălii mici de conferinţă, cu geanta de piele sub braţ. Şedinţa începuse de mai bine de douăzeci de minute, după cum arăta norul de fum de ţigară din încăpere. Rath s-a opus instinctului de a-şi scoate pachetul de Overstolz şi a răspuns privirilor

curioase cu un salut din cap. Câţiva colegi au început să şuşotească. Rath l-a găsit pe Gräf, lângă care era şi un loc liber, şi s-a aşezat.

— Bună dimineaţa! a spus el.

— Omule, Gereon! a spus secretarul criminalist.

N-a mai continuat, ci a făcut doar cu mâna prin aer un gest care sugera să aibă grijă.

În faţă, pe podium, Kronberg de la ED prezenta rezultatele investigaţiilor din ziua precedentă.

— ... A fost îndepărtat manual, astfel încât reflectorul să nu mai fie ţinut decât de un şurub, care fusese desfiletat parţial, şi de un ştift pentru siguranţă, a continuat Kronberg cu vocea sa monotonă.

Acesta citea de pe o foaie şi prezentarea era cât se poate de plictisitoare. Câte un coleg nu se putea opri din căscat.

— Era suficient să tragi de ştift, a continuat Kronberg, pentru ca pârghia deja descrisă şi cablul ataşat la aceasta să slăbească şurubul şi, astfel, reflectorul, deoarece şi-a pierdut susţinerea, să cadă. Exact acest lucru pare să se fi întâmplat în data de 28 februarie a acestui an. Intenţia evidentă a fost de a provoca moartea sau cel puţin rănirea gravă a actriţei Bettina Winter.

Rath a fost uimit de formulările pe care le putea folosi Poliţia Prusacă pentru a descrie moartea unui om. Întregul aparat poliţienesc era în stare să descrie moartea în chinuri a unui om de parcă ar fi fost vorba despre o procedură tehnică, despre un experiment de fizică la şcoală. Kronberg a privit peste ramele ochelarilor, probabil ca să se asigure că până şi ultimul om din sală care-l mai asculta renunţase deja.

— Pe baza construcţiei găsite la faţa locului şi a plasării acesteia, se poate lesne presupune că...

— Dumneavoastră nu trebuie să presupuneţi nimic, dragul meu Kronberg, lăsaţi asta în seama noastră!

Kronberg se pare că nu reuşise să-l adoarmă pe Böhm. Bărbatul de la ED l-a privit puţin ofensat din cauza acestei întreruperi nepoliticoase, dar nu şi-a permis să protesteze. I-a făcut comisarului-şef loc la pupitru.

— Mulţumesc mult colegului Kronberg, a început buldogul.

În gura lui până şi un cuvânt de mulţumire suna ca o mustrare.

— Comisare Rath? a continuat el. Am avut mai devreme impresia că am văzut cum v-aţi strecurat până la noi.

Toţi s-au întors spre el. Deodată, s-a lăsat o linişte profundă, ca atunci când, la şcoală, un profesor întreabă cine a pus buretele ud pe scaunul său.

— Comisare Rath? Ah, iată-vă! Aţi avea bunăvoinţa să veniţi la pupitru şi să ne prezentaţi pe scurt ce aţi întreprins în cazul Winter în ultimele zile?

Rath i-a făcut un semn scurt lui Gräf, apoi s-a îndreptat spre pupitru. În timp ce mergea spre partea din faţă a sălii de conferinţe, şi-a scos raportul din geanta de piele.

— Bună dimineaţa, dragi colegi! a spus el de la pupitru. Bună dimineaţa, domnule comisar-şef!

Rath a ridicat dosarul cu raportul.

— Mi-am permis, a continuat el, să rezum rezultatele investigaţiilor mele de până acum într-un raport pe care…

— Nu mai bateţi câmpii! Treceţi, vă rog, la subiect!

Rath a privit în direcţia lui Böhm, care-l întrerupsese. Ochii acestuia îl priveau fix şi nemişcaţi, de parcă erau două biluţe de sticlă care îngheţaseră. *Bine,* s-a gândit Rath, *atunci nu voi ezita nici eu să-mi etalez meritele*.

— Colegul Kronberg v-a povestit câte ceva despre construcţia pe care *eu* am descoperit-o ieri pe platoul de filmare Terra, sublinie scoţând scenariul din geanta maro. Şi aici am planul după care… sabotorul, aşa îl voi numi în primă instanţă, a acţionat. Acesta s-a folosit de scenariul şi de planul de filmare pentru *Furtuna dragostei,* ultimul film turnat cu Betty Winter.

A făcut o pauză şi s-a uitat la audienţă. Feţe curioase, tăcere încordată. Colegii erau curioşi, poate, să vadă cum îl va desfiinţa Böhm pe comisarul neascultător. Rath şi-a explicat teoria: Krempin era cel care a făcut acea construcţie pentru a distruge camera de filmat cu sunet, dar a fost descoperit de cineva şi tocmai de aceea a demontat în ultimul moment construcţia, înainte să plece valvârtej de pe platoul de filmare. Altcineva trebuie să se fi folosit de construcţia pe care a şi instalat-o mai târziu. Böhm l-a lăsat să vorbească până la capăt.

— Cum aţi ajuns la ideea asta absurdă? a întrebat el.

Rath a inspirat adânc înainte să răspundă.

— Am crezut că am clarificat destul de detaliat acest aspect. Scena 49 a fost filmată dimineaţa, puţin înainte de ora 11, şi atunci efectul special funcţiona încă. Însă, în după-amiaza aceleiaşi zile, atunci când a fost filmată scena 53, maneta a deşurubat ultimul şurub care mai ţinea reflectorul. E vorba de mecanismul pe care l-a explicat Kronberg. Felix Krempin nu poate să fie vinovatul, pentru că acesta nu se mai afla încă de la ora 11 pe platoul de filmare.

— Cum aţi ajuns la concluzia asta?

— Pe baza declaraţiilor martorilor Lüdenbach şi Krieg, a spus Rath. Acestea sunt susţinute de alte declaraţii, conform cărora Felix Krempin a fost văzut pentru ultima oară pe platoul de filmare în jurul orei 10.

— Asta înseamnă că nu sunteţi la curent, domnule comisar, a spus Böhm. Declaraţiile martorilor se contrazic în această chestiune şi de aceea vom

merge, astăzi, cu toţii, încă o dată pe platoul de filmare, pentru a cerceta, din nou şi cu mai multă atenţie, această problemă. Aţi fi ştiut acest lucru dacă aţi fi ajuns la timp la şedinţă. Mai repet încă o dată de dragul dumneavoastră: trei martori afirmă, între timp, că este posibil ca Felix Krempin să se fi aflat încă pe platoul de filmare la orele prânzului. Oră la care se pregătea filmarea scenelor de după-amiază. Ce se întâmplă acum cu frumoasa dumneavoastră teorie?

Rath nu a ştiut ce să-i răspundă. Stătea acolo de parcă ar fi fost tocilarul clasei, care tocmai a picat un examen important, aflat în faţa profesorului dezamăgit şi expus bucuriei colegilor pentru răul altuia. Dar Böhm deja nu-l mai băga în seamă, ci s-a adresat colegilor adunaţi în sala de conferinţe.

— Domnii mei, ştiţi ce aveţi de făcut, a spus el. La treabă!

Flecăreli mai zgomotoase şi tot felul de şoapte au rupt tăcerea. Sala s-a golit încet. Rath şi-a împachetat lucrurile şi a dat să plece când l-a reţinut Böhm.

— Unde vreţi să mergeţi?

— La treabă.

— Care treabă? V-am dat vreo sarcină?

Rath n-a spus nimic. L-a privit pe buldog direct în ochi. Nu-i va face lui Böhm plăcerea de a se supune.

— Aţi putea să-mi daţi raportul dumneavoastră, a spus Böhm, şi apoi sunteţi, pentru moment, eliberat de lucrul la cazul Winter.

Rath a vrut să protesteze, dar şi-a ţinut gura. Se vor schimba lucrurile. I-a întins lui Böhm dosarele.

— Ce-ar trebui să fac în loc de asta, domnule comisar-şef!

— Mergeţi, pur şi simplu, înapoi la locul dumneavoastră de muncă şi veţi vedea ce mai aveţi de făcut.

•

Rath a văzut la ce se referea Böhm atunci când i-a spus că va vedea ce are de făcut. A găsit munţi de acte pe birou.

— Ce-ar trebui să fac eu cu astea? şi-a întrebat el secretara.

Erika Voss a ridicat din umeri.

— Tocmai ce le-a adus domnişoara Steiner. Cu salutări călduroase din partea comisarului-şef Böhm. N-a spus mai mult de atât.

Rath s-a uitat la teancul de hârtii. Era vorba de cazul Wessel. Dezordonat şi haotic. Iar el trebuia să selecteze, ordoneze şi să pregătească totul pentru procuror. Asta era instrucţiunea transmisă de Böhm. Buldogul părea că face absolut totul în scris acum. Era prima dată când avea de-a face cu acest caz, prima dată după acel ordin ridicol de a merge la înmormântare. Era exact tipul de muncă pe care Rath îl ura, era, pur şi simplu, o muncă la care nu

trebuia să gândească, o muncă greoaie şi monotonă. Era o pedeapsă. Cineva a bătut la uşă şi Erika Voss şi-a băgat, curioasă, capul pe uşă.

— O cafeluţă? a întrebat ea.

— Nu, mulţumesc! a spus el. Unde e Gräf? Doar a fost şi el la şedinţă mai devreme.

— A plecat din nou, a spus secretara. A plecat cu Lange la Grunewald. Ştiu doar că s-au dus să cerceteze grădinile urbane din Wedding. Böhm crede că acest Krempin s-ar ascunde pe undeva pe acolo.

Böhm i-a spus lui Rath în mod clar şi în scris că trebuie neapărat să scrie un raport despre funeraliile lui Wessel, raport pe care doar Gräf putea să-l scrie, pentru că el a fost sâmbătă la cimitir.

— Dacă sună Gräf, vă rog să-i faceţi direct legătura cu mine.

— Domnule comisar, nu mi-aş face prea multe speranţe, lucrurile devin aşa de complicate cum au fost la dumneavoastră în ultimele zile, a spus Erika Voss şi a închis uşa.

Rath a început să sorteze documentele şi a ajuns imediat să aibă mai multe teancuri de dimensiuni diferite pe birou: declaraţiile martorilor, rapoarte, descrieri ale locului faptei, poze ale locului faptei, rapoarte medicale, rapoarte tehnice, dovezi, rezumate, concluzii posibile. La ora 13 a sunat telefonul. Rath a sperat că era Gräf, dar a fost dezamăgit, căci nu era decât Erika Voss, care era din nou prea leneşă ca să se ridice.

— Domnule comisar? Este un domn Ziehlke aici, care doreşte să discute cu dumneavoastră.

Aşa era! Uitase complet de el.

— Spuneţi-i să intre, a spus el şi, puţin după aceea, cineva a bătut la uşă.

Friedhelm Ziehlke îşi scosese căciula şi acum o frământa în mâini.

— Am venit, domnule comisar, a spus el şi a privit în jur. Ce birou drăguţ aveţi!

Rath a vrut să-i ofere şoferului de taxi un loc, dar a observat că scaunul pentru vizitatori era ocupat de un teanc de documente legate de cazul Wessel.

— Haideţi să ieşim! a spus Rath. Aici e puţin cam incomod în momentul de faţă.

— Curăţenia de primăvară? a râs Ziehlke.

— Aveţi chef de o bere la Aschinger?

— Sunt încă la serviciu, dar n-aş refuza un Bratwurst sau aşa ceva.

Afară, în Alexanderplatz, era gălăgie. Ciocanele cu aburi continuau să înfigă bare de fier în pământ, deşi se spunea că metroul e ca şi terminat. Garduri de şantier le blocau drumul peste tot şi Rath avea senzaţia că acestea îşi schimbau poziţionarea aproape în fiecare zi. De aceea trebuia să-

ţi cauţi de fiecare dată un alt drum prin labirint pentru a putea traversa piaţa.

— N-am mai fost de mult aici, a spus Ziehlke. Orice taximetrist care are cât de cât minţile acasă încearcă să evite Alex.

Oricât de mult s-ar fi demolat deja din Alexanderplatz, Aschinger reuşea să-şi păstreze locul. Chiar dacă vechiul imobil trebuia demolat, restaurantul rămânea în noul edificiu, lucru adus la cunoştinţă clienţilor prin mici afişe. Rath nu-şi putea imagina Alex fără Aschinger. Jumătate din secţie mânca aici la prânz sau bea o bere după serviciu. Ca de obicei, localul era ticsit la prânz. Rath a comandat un Bierwurst cu salată de cartofi şi un Sinalco pentru Ziehlke şi o friptură de vită înăbuşită cu găluşte de cartofi şi un pahar de apă minerală Selter pentru sine. Măcar taximetristul nu voia să mănânce ficat prăjit.

— Drăguţ din partea dumneavoastră că mă invitaţi, a spus Ziehlke şi a început să-şi taie Bierwurstul. Deci ar trebui să mă uit la nişte fotografii.

Rath a încuviinţat şi şi-a atacat şi el friptura.

— Aş vrea să vă uitaţi foarte atent la fiecare fotografie. Poate că printre ei se află bărbatul care a aşteptat-o pe Vivian Franck, dar haideţi să mâncăm mai întâi!

— De ce o căutaţi pe Franck, de fapt? a întrebat Ziehlke între două guri de salată de cartofi. Încă nu mi-aţi spus.

— E dată dispărută, i-a răspuns Rath.

După ce chelnerul a strâns farfuriile, Rath a scos din buzunar plicul cu fotografiile trimise de Oppenberg. Erau aproape douăzeci de portrete ale unor actori, dar şi ale altor bărbaţi cu care Oppenberg se gândea că Vivian se întâlnea în secret, iar Felix Krempin era unul dintre ei. Poza pe care i-a dat-o era puţin mai bună decât cea de la petrecerea de Crăciun, de la Bellmann. Şoferul de taxi a studiat cu atenţie fiecare imagine, dar a clătinat din cap de fiecare dată. Doar de două ori a ezitat în faţa unei fotografii înainte de a o pune la o parte cu un „Nu" hotărât: când l-a văzut pe Krempin, despre care a remarcat că-l ştie de la ziar, iar a doua oară, în faţa unui actor cu părul închis la culoare, despre care a spus într-un final că era acelaşi gen, dar nu era el. Rath a pus separat fotografia acestuia din urmă şi i-a mulţumit lui Ziehlke.

— Dacă-l recunoaşteţi pe acest bărbat, oriunde, dacă-l vedeţi pe un afiş de cinema, dacă se urcă la dumneavoastră în taxi sau chiar dacă-l vedeţi doar pe stradă, vă rog să mă sunaţi, a spus el. La orice oră!

Înainte să se întoarcă la Cetate, Rath a căutat o cabină telefonică şi l-a sunat pe Oppenberg. A reuşit să obţină o invitaţie la cină de la secretara sa.

•

Erika Voss încă nu se întorsese din pauză când Rath s-a întors la biroul său şi a început să se ocupe de teancurile de hârtii. Citea din când în când câte ceva din acte, dar se bloca de fiecare dată. Era un caz ciudat, iar naziştii îl exploataseră la maximum pentru a crea impresia unui martir. O proprietăreasă cheamă câţiva prieteni comunişti să bată un chiriaş care a întârziat cu plata chiriei. În mod convenabil, l-a chemat chiar pe Ali Höhler, fostul proxenet al prostituatei care s-a mutat cu Wessel. Situaţia scapă de sub control şi Wessel, SA Sturmführer, primeşte încă de la uşă un glonţ în faţă. E un glonţ care-l transformă în martirul naziştilor, un martir comic. Wessel era mezinul unui preot care a ajuns în cel mai scurt timp la cârma diviziei SA din Friedrichshain, dar care s-a îndrăgostit mai apoi de o curvă, neglijând astfel în mod penibil îndatoririle faţă de SA. Lui Goebbels nu-i păsa de toate astea. Sturmführerul era un martir perfect pentru nazistul-şef din Berlin. Mai mult decât atât, a fost, până la urmă, o întâmplare fericită că acesta a murit din cauza rănilor suferite, altfel, era posibil să se fi hotărât să se retragă din NSDAP. În ultimele luni, cel puţin, părea că Wessel îşi pierduse apetitul pentru politică. Se zvonea chiar că ar fi devenit proxenetul iubitei sale, dar asta părea să fie mai mult o acţiune de defăimare iniţiată de comunişti.

Un sunet răguşit i-a întrerupt lui Rath firul gândirii. Telefonul de pe biroul Erikăi Voss suna. Poate că era Gräf. Rath a preluat apelul folosind telefonul de pe biroul său.

— Da?

— Am legătura cu biroul comisarului Gereon Rath? Departamentul A? a întrebat o voce de femeie.

— Cu Rath în persoană. Şi cu cine am onoarea?

— Greulich, de la biroul doctorului Weiß. Adjunctul şefului poliţiei doreşte să stea de vorbă cu dumneavoastră, domnule comisar, într-o jumătate de oră.

— În ce problemă?

— Asta vă va spune doctorul Weiß în persoană.

Rath era surprins. Până atunci nu-l văzuse decât din depărtare pe Vipoprä, cum era numit la Cetate adjunctul lui Zörgiebel, şi nu schimbase niciun cuvânt cu acesta, în afară de formalităţi. Ce putea să vrea doctorul Weiß, care era în mod cert unul dintre cei mai buni criminalişti din Berlin, de la un simplu comisar precum Gereon Rath? S-a plâns oare Böhm superiorului său? În orice caz, părea că va avea probleme. Ar fi preferat să aibă de-a face cu Zörgiebel, bunul prieten al tatălui său, dar acesta plecase la carnavalul de la Mainz.

Rath şi-a petrecut următoarea jumătate de oră gândindu-se la această întrebare, apoi i-a scris un bileţel secretarei, care nu se întorsese încă din pauză, şi a plecat din birou.

•

Greulich era îmbrăcată colorat, contrar numelui ei.

— Domnii vă aşteaptă deja, a spus secretara şi Rath s-a întrebat ce putea să însemne acel plural. A sosit domnul Rath, a spus ea apoi în receptor.

Apoi, adresându-i-se lui Rath:

— Puteţi să mergeţi!

Doctorul Bernhard Weiß se afla în spatele unui birou imens, plin de acte. Ochi vii în spatele unor ochelari groşi. Bărbatul transmitea autoritatea fără să facă eforturi, iar asta îl agita pe Rath. Se putea lămuri cu Zörgiebel, dar adjunctul său părea să fie de alt calibru: pe el nu-l puteai păcăli uşor. Cu toate acestea, prezenţa celui de-al doilea om din cameră l-a liniştit.

Ernst Gennat.

N-avea cum să iasă aşa de rău dacă Buddha era prezent. Rath ştia că Gennat îl place.

— Bună ziua, domnilor! a spus comisarul intrând pe uşă.

A dat mâna cu cei doi, respectând ierarhia instituţională.

— Aşezaţi-vă, vă rog! a spus Weiß.

Îndemnul suna puţin rece. Nu era un „Luaţi loc, vă rog!" Parcă era la şcoală. Rath s-a aşezat pe un fotoliu tapiţat de lângă Gennat. Pentru un moment, s-a lăsat tăcerea. Prin uşa capitonată răzbătea sunetul oarecum liniştitor al maşinii de scris.

— Mă bucur că aţi reuşit să veniţi aşa din scurt, domnule comisar! a început Weiß. Este vorba despre o chestiune delicată.

Situaţia i se părea cunoscută lui Rath. Cu jumătate de an înainte, cineva îl acuzase de omor şi atunci Gennat a abordat situaţia într-un mod similar.

— Domnule comisar, a spus Weiß, haideţi să trecem direct la subiect, l-a privit Vipoprä direct în ochi, continuând: cum aţi descrie relaţia dumneavoastră cu comisarul Frank Brenner?

Aha, deci despre asta era vorba! Brenner a transformat mica lor ceartă privată într-o chestiune de serviciu.

— Nu tocmai prietenoasă, a spus Rath, mai degrabă... să spunem colegială.

— Aşa deci. Am primit o plângere, a continuat el, comisarul Brenner afirmă că l-aţi lovit de mai multe ori, nemotivat, în noaptea de duminică, în localul Rezidenz-Casino.

Weiß a făcut o pauză şi l-a privit.

— Ce aveţi de spus despre asta?

— L-am lovit pe colegul Brenner, domnule, a spus Rath, dar nu fără motiv.

— Ce fel de motiv poate să existe ca să loviţi un coleg în public? a întrebat Weiß. Ştiţi foarte bine că trebuie să aveţi grijă să menţineţi buna reputaţie a instituţiei în orice circumstanţă.

— N-avea nimeni cum să-şi dea seama că suntem poliţişti, a spus Rath, eram la un bal mascat şi eram amândoi costumaţi.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare.

— A existat un motiv, domnule Weiß, dar cu toate acestea, a fost unul personal, a spus Rath. Comisarul Brenner a jignit onoarea unei doamne.

— Onoarea unei doamne?

— O cunoştinţă comună.

— Domnule comisar, vremurile în care ne duelam pentru onoarea unei doamne au trecut, slavă Domnului! Nu vi se pare că reacţia dumneavoastră a fost exagerată?

— L-am avertizat pe colegul Brenner, l-am rugat să înceteze să mai vorbească aşa.

— Ce anume spunea?

— Lucruri fără cap şi coadă, lucruri repulsive, domnule Weiß. Nu aş vrea să repet acele vorbe în momentul de faţă.

— Şi despre ce doamnă este vorba?

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă spun acest lucru.

— De ce nu?

— Dacă-mi permiteţi, asta nu vă priveşte! Conflictul meu cu colegul Brenner a fost unul personal, ţine de viaţa mea privată.

— Dacă dumneavoastră, funcţionar al poliţiei, loviţi pe altcineva, fie că e un coleg sau un civil, atunci nu mai e treaba dumneavoastră personală!

Weiß a ridicat tonul şi Rath şi-a dat seama că trebuia să ia lucrurile în serios.

— Mă scuzaţi, domnule, nu la asta m-am referit, dar nu aş vrea să o amestec pe doamna în cauză în această chestiune.

— N-am vrut să vă jignesc, domnule comisar, a spus Weiß.

Părea mai reconciliant acum.

— E doar vorba de a numi eventuali martori care ar putea să facă declaraţii în favoarea dumneavoastră. Comisarul Brenner l-a numit pe secretarul criminalist Czerwinski, care a fost martor al acestui incident.

— Şi ce spune Czerwinski?

— Încă nu l-am audiat cu privire la acest incident.

— Dacă-mi permiteţi, domnule, aşa ca între colegi, sunt de altă părere. Nu ştiu dacă putem vorbi chiar despre un incident.

— Nu mai încercaţi să minimalizaţi ceea ce s-a întâmplat! Comisarul Brenner s-a gândit chiar să depună plângere împotriva dumneavoastră şi să ceară începerea procedurilor disciplinare împotriva dumneavoastră, dar am putut, din fericire, să-l conving că ar avea mai mult sens să rezolvăm intern această chestiune. Ce credeţi că s-ar întâmpla dacă acest incident ar ajunge la urechile presei?

— De ce nu e Brenner aici? Am putea să dăm mâna şi toată chestiunea ar fi încheiată şi uitată. Aşa am rezolva totul.

— Comisarul Brenner este, în momentul de faţă, inapt de muncă din cauza rănilor suferite, a spus Weiß pe un ton deosebit de formal.

Rath a înghiţit în sec. N-avea cum să-l fi bătut aşa de tare pe grăsan. Să fi căzut Brenner după ce l-a lovit? Şi-a amintit despre mâna bandajată.

— Îmi pare rău să aud!

— Aşa ar şi trebui să vă pară.

Weiß l-a privit cu asprime şi Rath a avut senzaţia că era un specimen analizat la microscop.

— Vi se întâmplă des să pierdeţi cumpătul? a întrebat el într-un sfârşit.

— La ce vă referiţi, domnule?

— Întrebarea mea a fost cât se poate de clară. Vă puteţi ţine temperamentul sub control?

Asta trebuia să fie o aluzie? Rath nu era sigur ce anume ştia adjunctul lui Zörgiebel despre ceea ce se întâmplase în Köln, dar asta nu avusese nimic de-a face cu temperamentul său. Nu avea cum să se refere la asta.

— Desigur, domnule Weiß, responsabilităţile mele, în calitate de funcţionar al poliţiei, îmi sunt pe deplin cunoscute.

— În afară de această dată, în mod clar.

— Aşa e, domnule!

— Bine, atunci aveţi grijă să nu se mai repete aşa ceva niciodată. Mâine dimineaţă vreau să primesc raportul dumneavoastră cu privire la acest incident.

— Bine.

Rath a crezut că poate să plece. S-a ridicat din fotoliu, aruncându-i cu colţul ochiului o privire lui Gennat.

— Un moment, domnule comisar, a spus Weiß, încă n-am terminat cu dumneavoastră!

Ce-o mai fi? s-a întrebat Rath şi s-a aşezat la loc.

— Ne-ar plăcea să auzim ce aveţi de spus despre asta, a spus Weiß.

A pus pe masa din faţa lui Rath ultima ediţie a cotidianului *B.Z. am Mittag*. Ziarul era proaspăt tipărit. Rath nu cunoştea articolul pe care Bernhard Weiß i l-a indicat cu degetul arătător. Cunoştea însă numele autorului.

Stefan Fink.

A citit articolul rapid, pe diagonală. Fink a dezgropat câteva zvonuri mai vechi, a mai scos câteva teorii ale conspiraţiei de la Bellmann, dar a reuşit să-l insereze pe comisarul Gereon Rath în toate locurile cruciale.

> *Poliţia încă îl caută pe tehnicianul fugitiv.* „*Moartea lui Betty Winter nu a fost un accident*", *dezvăluie comisarul Gereon Rath ziarului nostru. Se caută deci un fugar sau un ucigaş? Comisarul Rath vorbeşte despre un* „*martor important*", *dar asta nu ar fi prima oară când poliţia vrea să ademenească un suspect, folosindu-se de această descriere. Cât de mult a progresat ancheta poliţiei? Când va fi arestat presupusul ucigaş, care se află încă în libertate, printre noi? Comisarul-şef Wilhelm Böhm, cel care conduce ancheta în cazul Winter, nu a putut să răspundă la această întrebare.* „*Unul poartă mereu responsabilitatea în timp ce noi, ceilalţi, facem toată treaba*", *spune Rath despre asta.*

La naiba! Şobolanul!

— I-am spus deja chestorului Gennat că nu pun prea mare preţ pe ceea ce apare în aceste articole de ziar.

Rath l-a privit pe Buddha. Acesta continua să tacă. Nu puteai citi nimic pe chipul său, însă nu părea la fel de prietenos ca de obicei.

— Ceea ce vreau să spun e că sunt citat împotriva voinţei mele în acest articol.

— Înseamnă că nu-l cunoaşteţi pe acest Fink? Că nu l-aţi întâlnit niciodată?

Weiß îi făcea impresia că s-a informat înainte să înceapă discuţia.

— Cunoscut e modul greşit de a pune problema. A venit să discute cu mine pentru că voia să mă tragă de limbă, dar l-am refuzat.

— Nu prea rezultă asta din acest articol. A inventat toate aceste lucruri?

— Le-a scos din context.

Rath şi-a dat seama că trebuia să aibă grijă. Era clar că Weiß vorbise deja cu redacţia. Acestui Fink nu-i pasă de adevăr, ci doar de senzaţie. Nu se sfieşte să facă probleme ofiţerilor de poliţie care refuză să coopereze. Nici comisarul-şef Böhm nu iese prea bine din povestea asta!

— Mulţumită comentariului dumneavoastră, domnule comisar!

Weiß a ridicat vocea.

— Mulţumită comentariului dumneavoastră! Cum vă permiteţi dumneavoastră să vă comentaţi departamentul sau superiorii?! Ca să nu mai spun că faceţi asta în faţa presei!

— Nu asta s-a întâmplat!

Lui Rath i-a ieşit destul de bine tonul care exprima o indignare sinceră poate şi din cauză că-i exprima sentimentele adevărate.

— Vreţi deci să spuneţi că nu aţi spus niciodată aşa ceva?

— Dacă am spus ceva de felul acesta, atunci în cu totul alt context! Şi domnul Fink nu a spus în niciun moment că are intenţia să mă citeze.

Weiß i-a aruncat din nou acea privire tranşantă.

— Aveţi noroc că îl cunosc pe acest Fink, a spus el într-un final. Aveţi dreptate, e un tip lipsit de scrupule, altfel mi-ar fi foarte greu să vă cred.

Weiß s-a aplecat în faţă.

— Mai aveţi multe de învăţat despre modul în care trebuie să vă comportaţi cu presa din capitală, domnule comisar, a spus el. Afirmaţiile necugetate pot avea urmări fatale, după cum vedeţi! Noi, poliţia, avem nevoie de presă, nici nu încape îndoială, dar să nu cădeţi pradă iluziei că puteţi manipula presa! Ei vă manipulează pe dumneavoastră!

— Ce-ar trebuie să fac, domnule? Să cer dreptul la replică?

Weiß a făcut un semn negativ cu mâna.

— Tocmai asta n-ar trebui să faceţi! N-aţi face decât să înrăutăţiţi lucrurile. Lăsaţi lucrurile aşa cum sunt! Vreau doar să aveţi mai multă grijă în viitor despre ce lucruri vorbiţi.

Adjunctul preşedintelui poliţiei s-a ridicat din scaunul său de piele.

— Şi, desigur, a spus el înainte să-i dea voie să plece, să vă cereţi scuze de la comisarul-şef Böhm.

•

Rath a plecat împreună cu Gennat înapoi spre Departamentul A. Buddha nu a suflat nicio vorbă.

— Când vă întoarceţi înapoi la Düsseldorf, domnule chestor? a întrebat Rath, care nu putea să mai suporte această linişte.

— După ce rezolv mizeria de aici, a spus Gennat. Nu încercaţi să vă daţi bine! Sunt îngrozitor de supărat pe dumneavoastră. Şi nu doar pentru că-mi pierd trenul acum! Dar nu o să vorbesc cu dumneavoastră despre asta pe culoar.

Acestea au fost singurele vorbe pe care Gennat i le-a spus pe tot drumul, care părea nesfârşit, spre Departamentul A. Dar au ajuns într-un sfârşit în biroul lui Gennat. Buddha i-a spus lui Trudchen Steiner, secretara sa de ani buni, că nu vrea să fie deranjat şi l-a invitat pe Rath înăuntru.

— Pentru câteva minute.

Nu şi-a arătat dispoziţia faţă de secretară, dar Buddha a refuzat politicos ceaiul şi prăjiturile pe care s-a oferit să i le aducă. Atunci, Steiner i-a aruncat

lui Rath o privire compătimitoare. Până şi cei mai duri infractori primeau ceai când veneau la Gennat.

Buddha a închis uşa şi s-a aşezat la birou. Gennat nu l-a invitat să se aşeze pe canapeaua sau fotoliile tapiţate, unde îşi primea de obicei musafirii, ci i-a indicat un scaun din faţa biroului său, care era în mod normal rezervat păcătoşilor de la care voia să extragă confesiuni.

Gennat a tăcut o vreme îndelungată şi l-a privit pe Rath. Nu-l privea cu reproş, ci mai degrabă interogator. Această privire îl făcea să se simtă incomod. Era privirea unui profesor care se întreabă de ce tocmai elevul lui preferat a fost varză la Bac.

— Nu înţeleg, a început Gennat într-un final, de ce faceţi asemenea lucruri?

— Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu colegul Brenner, dar nu a fost chiar aşa de rău cum părea mai devreme. Incapacitatea sa de muncă trebuie...

— Încetaţi odată cu Brenner! Asta e problema pe care o avea doctorul Weiß cu dumneavoastră.

— Atunci nu ştiu la ce vă referiţi, domnule chestor!

— Nu vă prefaceţi că n-am vorbit despre acest lucru cu câteva zile în urmă. E aceeaşi poveste. Dumneavoastră nu lucraţi aici pe cont propriu, ci sunteţi o parte a Departamentului A. Trebuie să împărtăşiţi cu noi, ceilalţi, lucrurile pe care le ştiţi.

— Dar, dacă-mi permiteţi, domnule, asta am şi făcut! Acum câteva zile, când a fost vorba de ascunzătoarea lui Krempin, i-am informat pe colegii Henning şi Czerwinski. Şi atunci când am găsit acea construcţie pe platoul de filmare Terra, l-am informat imediat telefonic pe asistentul criminalist Gräf despre descoperirea mea, ca să...

— ... doar că nu aţi mai fost de găsit când Böhm a ajuns acolo cu oamenii săi.

— Ce-ar trebui să înţeleg din asta? I-am adus comisarului-şef Böhm o descoperire importantă care a contribuit semnificativ la progresul anchetei şi el nu are altceva mai bun de făcut decât să se plângă superiorilor?

— Nimeni nu s-a plâns. Spre norocul dumneavoastră, comisarul-şef Böhm este un om loial, loial departamentului său, loial până şi ultimului om care lucrează în acest departament, chiar dacă acesta este refractar.

— Presupun că prin aceasta vă referiţi la mine, domnule chestor.

— Nu încercaţi să faceţi pe deşteptul!

Gennat ridicase vocea doar puţin, dar şi-a dat seama că ar fi mai inteligent să tacă.

— Aici vorbim despre ceea ce înţelegeţi dumneavoastră prin colegialitate, despre concepţia dumneavoastră despre munca la poliţie, în general.

Gennat s-a aplecat în faţă şi l-a privit pe Rath direct în ochi.

— Aparatul poliţienesc este un organism complicat, domnule Rath, un organism în care diversele părţi trebuie să colaboreze pentru a alcătui întregul. Este un organism care, apropo, funcţionează foarte bine. Acesta este şi motivul pentru care avem ierarhii, acesta este şi motivul pentru care trebuie să faceţi ceea ce vi se spune să faceţi. Cel mai bine e să cooperaţi prietenos şi respectuos cu superiorii dumneavoastră, precum şi cu cei aflaţi sub dumneavoastră în ierarhie. Arbitrarul, geloziile şi rivalităţile nu-şi au locul în departamentul meu. Aţi înţeles?

Rath a încuviinţat.

— Sunt pe deplin conştient cât de importante sunt aceste lucruri, domnule. Şi mai ştiu şi că n-am reuşit să îndeplinesc aceste cerinţe în totalitate, în ultimele zile, dar se mai întâmplă uneori în vâltoarea momentului să...

— În vâltoarea momentului! Suntem între noi aici, aşa că nu-mi înşiraţi asemenea prostii! V-aţi făcut nevăzut pentru că aţi intuit că Böhm vrea să preia conducerea anchetei! Aţi vrut să faceţi în aşa fel, încât să-i fie imposibil să vă readucă la locul dumneavoastră. V-a şi reuşit acest lucru, pentru câteva zile, cel puţin, dar, în perspectivă, a fost o mişcare prost gândită. Aţi fi putut prevedea foarte uşor că lucrurile vor ajunge în stadiul în care se află astăzi. Dacă aţi fi lucrat în mod normal, atunci Böhm, cu siguranţă, v-ar fi lăsat să faceţi parte în continuare din comisia de anchetă, chiar dacă n-aţi fi coordonat-o. Acum aţi rămas complet pe dinafară.

— Dacă-mi permiteţi, domnule, dar asta arată că domnul Böhm nu gândeşte în perspectivă. Eu sunt cel care a făcut cele mai multe descoperiri în acest caz şi de aceea ar avea sens dacă el ar...

— Comisarul-şef Böhm este superiorul dumneavoastră, l-a întrerupt abrupt Gennat, şi dacă vă trimite să spălaţi toaleta, asta-l priveşte doar pe el!

Buddha a ridicat vocea, ceea ce părea să-l surprindă chiar şi pe el. Aşa ceva se întâmpla foarte rar. Acesta a coborât imediat vocea, reluându-şi obişnuitul ton patern.

— Şi dumneavoastră veţi face întocmai cum vă spun superiorii dumneavoastră. Ne-am înţeles?

Rath a tăcut şi s-a gândit dacă şi cum ar trebui să-l contrazică.

— Aţi înţeles?

Buddha părea că vorbeşte serios. A încuviinţat. Gennat continua să-l privească, iar Rath a început să înţeleagă de ce aşa de mulţi oameni se

înmuiau sub această privire şi mărturiseau chiar şi cele mai cumplite infracţiuni.

— Nu aveţi decât să vă mulţumiţi pentru această situaţie, a spus Gennat. Doar din cauza modului arbitrar în care aţi acţionat aţi ajuns aici.

— Aşa este, domnule!

— Încetaţi cu slugărniciile! Aş prefera să vă schimbaţi comportamentul! Îl veţi mai avea câţiva ani pe comisarul-şef Böhm sub nas. Obişnuiţi-vă cu acest gând! Cred că nu vă spun acest lucru pentru prima oară.

— Nu.

— Atunci puneţi odată la suflet ceea ce v-am spus! Trebuie să lucrăm împreună. Disputele personale nu-şi au locul aici. Nu poate să ia nimeni în nume de rău faptul că Böhm nu v-a devenit cel mai bun prieten, dar chiar nu vreau să reiau aici poveşti mai vechi…

— Dacă-mi permiteţi, domnule, comisarul-şef Böhm este cel care amestecă treburile personale cu cele profesionale. De când vă înlocuieşte, mă lasă să mor de foame cu mâna întinsă. N-am primit niciun caz decent de când…

— Nu vă plângeţi! Munca la poliţie poate să fie destul de plictisitoare şi, în acelaşi timp, a naibii de extenuantă. Poate să fie nespectaculoasă, că nu se interesează niciun ziar de ea, dar asta nu vă priveşte şi nici nu trebuie să vă chinuiţi gândindu-vă la acest lucru. Trebuie să vă achitaţi de îndatoririle de serviciu la fel de bine şi conştiincios ca oricare altul şi atunci veţi fi remarcat, credeţi-mă! Să atrageţi atenţia asupra dumneavoastră cu orice preţ… carierei dumneavoastră i-ar fi, în orice caz, de folos să nu mai atrageţi atât de des atenţia asupra dumneavoastră într-un mod neplăcut.

Vocea lui Gennat suna din nou mai împăciuitor.

— Sunteţi un anchetator bun, domnule Rath, dar arătaţi-ne şi că puteţi naibii să faceţi parte din corpul poliţiei! Şi de o asemenea întrevedere cu doctorul Weiß nu am nevoie în viitorul apropiat. Am lucruri mai bune de făcut decât să mă ocup de comisari care se bat! Vă rog să vă asiguraţi că nu mai permiteţi să se întâmple aşa ceva!

— Desigur, domnule chestor! Îmi pare rău că v-am creat neplăceri! Cu toate acestea, trebuie să vă rog să interveniţi ca Böhm să mă ia înapoi în comisia de anchetă a cazului Winter. Dacă-mi permiteţi să remarc, eu sunt, dintre toţi colegii de la Departamentul A, cel mai bine familiarizat cu acest caz.

— Nu îi voi impune comisarului-şef Böhm cum să împartă sarcinile de lucru. Sunt suficiente de făcut! Doar pentru că presa se interesează în mod special pentru acest caz cu actriţa, nu înseamnă că celelalte sarcini trebuie

să rămână nerezolvate. Faceţi treaba pe care v-a dat-o Böhm şi cereţi-vă scuze de la el! Aţi auzit ce v-a spus doctorul Weiß.

Acesta a fost ultimul lucru pe care i i-a spus Gennat. Buddha a început să-şi aranjeze hârtiile de pe masă şi nu i-a mai aruncat nicio privire comisarului. Rath întinsese prea mult coarda. Altfel nu se putea spune.

Capitolul 23

Gräf încă nu sunase şi nici nu era de găsit.

— E pe teren, a spus Erika Voss, care-şi făcuse apariţia între timp. E aşteptat la secţie abia mâine, după şedinţă.

Avea senzaţia că Böhm a încercat să-l separe pe Gereon Rath de partenerul său. Şi buldogul însuşi dispăruse. Erika Voss n-a făcut decât să ridice din umeri.

— Atunci sunaţi-i secretara şi rugaţi-o să programeze o întâlnire sau să mă sune înapoi, s-a răstit el la Voss. În orice caz, trebuie să vorbesc astăzi cu comisarul-şef.

Rath a izbit uşa şi s-a aşezat la birou. Îi venea să arunce actele pe jos, dar s-a stăpânit şi şi-a aprins un Overstolz. A simţit cum se linişteşte. A ridicat receptorul telefonului imediat după ce a stins-o.

— Erika, a spus el, mergeţi, vă rog, la ED şi aduceţi-mi tot ceea ce au strâns colegii despre un bărbat pe nume Höhler Albert.

Asta avea să o ţină ocupată o vreme şi să o împiedice să asculte ceea ce vorbea la telefon. După ce a auzit uşa trântindu-se, a verificat dacă Voss e într-adevăr plecată. În primul rând, a cerut legătura cu ziarul *B.Z. am Mittag*.

— Colegul Fink este foarte popular azi în poliţie, a spus secretarul redacţiei înainte să-i facă legătura.

Înseamnă că Weiß chiar sunase.

— Domnule comisar Rath! a răspuns bucuros reporterul. V-aţi hotărât totuşi să-mi povestiţi mai multe?

Rath l-a luat prin surprindere.

— Ce vă trece prin minte? s-a răţoit el la telefon. Ce scrieţi în ziarul dumneavoastră?!

— Doar ceea ce v-am zis.

Fink nu s-a impacientat. Probabil că asemenea conversaţii telefonice nu erau ieşite din comun.

— Lucrurile stau în felul următor, domnule comisar, dumneavoastră şi colegii dumneavoastră credeţi că puteţi să împiedicaţi prin tăcere apariţia

articolelor, dar vă înşelaţi. Dacă vreau să scriu o ştire, atunci o scriu. Dacă nu vreţi să-mi daţi informaţii, atunci trebuie să pun împreună frânturi pe care mi le-aţi livrat voluntar sau involuntar şi trebuie să recompun în mod logic informaţiile. Pe de altă pane, dacă m-aţi fi informat pe larg, aţi avea, în primul rând, mai mult control asupra ştirilor şi, în al doilea rând, un prieten nou.

— Cum aţi ajuns la concluzia că aş căuta un prieten?

— Cum spuneam, n-are ce să strice.

— Ce vreţi să spuneţi, că am de pierdut dacă nu vorbesc cu dumneavoastră?

— Dacă vă referiţi la articolul meu, comisarul-şef iese mult mai rău decât...

— M-aţi citat împotriva voinţei mele!

— Ştiaţi că vorbiţi cu un reporter!

— Dar nu şi că vreţi să scrieţi ceea ce vă spun!

— Asta e meseria mea.

— Nimic nu e mai departe de mine decât să vorbesc de rău un coleg în public.

— Dacă tot e aşa de departe de dumneavoastră, atunci ar trebui să nu mai faceţi asta în viitor.

Nenorocitul găsea mereu un răspuns la toate. Avea la fel de puţin sens să încerci să porţi o discuţie în contradictoriu cu el cum avea să încerci să tai capetele hidrei; imediat ce tăiai unul, creşteau alte zece.

— Ar fi trebuit să-mi spuneţi că afirmaţiile dumneavoastră sunt confidenţiale, a continuat jurnalistul, căci eu respect asemenea înţelegeri.

— Nu am avut absolut nicio înţelegere!

— Atunci vedeţi şi dumneavoastră că ar fi fost mai bine să avem.

— Eu nu v-am zis nimic şi nici nu am de gând să o fac. Cu toate acestea, sunt considerat la Alex a fi informatorul dumneavoastră. Cum vă explicaţi acest lucru?

— Puteţi deveni, dacă tot stau lucrurile aşa.

— Poftim?

— Deveniţi informatorul meu! Vreau să spun... dacă tot sunteţi considerat a fi... haideţi să cooperăm şi, vă promit, nu veţi mai ajunge niciodată în situaţia în care...

Rath i-a închis. Nu mai putea să-l suporte. A avut noroc când a format următorul număr de telefon. Weinert avea paltonul deja pe el, dar era încă acasă. Măcar a răspuns el la telefon de această dată.

— Spune repede, a zis jurnalistul, mă aşteaptă deja nerăbdători la *Tageblatt*. Criza marii coaliţii se cere a fi analizată.

— Crezi că ai putea să vinzi şi o a doua ştire redacţiei azi?

— Spune-mi, pur şi simplu, că vrei să-mi dai undă verde pentru povestea cu Winter.

— Da, dar cu o condiţie: ar fi bine ca numele meu să nu apară prea des. Cel mai bine ar fi să nu apară deloc, căci nu mă mai ocup de acest caz.

— Trebuie să dau câteva nume. Câteva surse din poliţie sau cel puţin una.

— Comisarul-şef Böhm conduce ancheta.

— Dar el nu declară nimic.

— Atunci, pot să îţi dau un număr de telefon privat. Colegul respectiv nu e la serviciu momentan pentru că e bolnav, dar e un apropiat al lui Böhm.

— Atunci, dacă e bolnav, ştie despre ce e vorba?

— Dar tu cunoşti deja toate detaliile. Întreabă-l ceea ce trebuie şi va răspunde. Nu trebuie să-ţi spun eu cum să-ţi faci meseria.

— Atunci dă-mi numărul de telefon şi voi încerca. Apropo, am aranjat o întâlnire pentru tine. Cu Heyer.

— Cu cine?

— Cu Willi Heyer, cel care a scris scenariul. Mâine pe la unu în Romanisches Café.

— Acolo unde se întâlnesc toate presupusele celebrităţi?

— Voi fi şi eu acolo.

— E-n regulă, nu voiam să te jignesc.

— Ai dreptate, la Romanisches Café se găseşte cea mai mare concentraţie de scriitori lipsiţi de succes din toată ţara, dar şi câţiva care au reuşit.

Cineva a bătut la uşă şi Erika Voss şi-a băgat capul blond în încăpere.

— Ce e? a întrebat Rath, acoperind receptorul cu mâna. V-aţi întors deja de la ED? Nu vreau să fiu deranjat!

— Dar este urgent, domnule comisar!

Erika Voss se simţea în mod vizibil incomodată că trebuia să-l deranjeze.

— Comisarul-şef Böhm! Acesta poate să discute cu dumneavoastră acum, dar spune că nu are mult timp la dispoziţie. Ar trebui să vă grăbiţi.

•

Gräf şi Lange pierdeau vremea în biroul lui Böhm când a intrat Rath. Comisarul-şef era la birou şi nici nu a ridicat privirea din actele pe care le studia.

— Voiaţi să vorbiţi cu mine? a spus el.

— Aşa este, domnule comisar-şef! Am crezut că putem vorbi între patru ochi...

— Nu am secrete faţă de colegi şi nici prea mult timp. Despre ce e vorba?

— Voiam să-mi cer scuze, domnule comisar-şef!

I-a venit greu să rostească acele cuvinte. Rath a simţit cum întregul său corp se împotrivea, dar trebuia să continue fiindcă Weiß şi Gennat îi spuseseră să-şi ceară scuze de la Böhm. A fost un ordin şi încă unul care trebuie neapărat respectat. Böhm a rămas neclintit. Încă nu-l privise pe comisar. Gräf s-a îndreptat spre uşă şi l-a privit pe fostul său şef. Se vedea că se simţea penibil să-l vadă cum trebuie să suporte această umilinţă. Rath s-a folosit de această oportunitate ca să-i facă un semn lui Gräf că trebuie să vorbească la telefon.

— Unde vreţi să mergeţi? s-a răţoit Böhm.

Gräf a tresărit.

— Păi, eu m-am gândit că...

— Nu trebuie să gândiţi, ci să vă faceţi treaba.

— Desigur!

Gräf s-a întors spre harta unde el şi Lange au încercuit şi haşurat diverse zone, folosindu-se de un compas. Rath şi-a dat seama că era vorba despre Grunewald. Voss a avut dreptate. Era clar că-l căutau pe Krempin în partea de sud-vest a oraşului, ceea ce însemna că nu-l găsiseră încă.

— Mai aveţi să-mi spuneţi ceva, domnule comisar? a întrebat Böhm. Sau asta e tot?

— Păi, îmi cer scuze că m-am exprimat în mod ambiguu de faţă cu un reporter, astfel încât să se poată crea impresia că domnul comisar-şef...

— Ceea ce bolborosiţi acolo e în germană? Nu mai faceţi fraze aşa de complicate, ca să poată omul înţelege ceva din ele!

Böhm l-a privit pentru prima oară. Rath a încercat să deducă ceva de pe faţa lui, dar expresia mustăciosului nu trăda nimic. Se va răzgândi oare? Ar fi oare posibil să îl ia înapoi în comisia de anchetă?

— Ce se mai întâmplă cu actele din cazul Wessel? Aţi terminat deja raportul referitor la înmormântare?

Böhm ştia! Gräf probabil că nu i-a spus explicit, dar buldogul a scos informaţia de la el.

— Raportul privitor la înmormântarea lui Wessel va fi redactat de secretarul criminalist Gräf. Eu i-am încredinţat această sarcină şi...

— Deci ignoraţi ordinele mele!

— Nimic mai departe de mine! Nu am ignorat în niciun fel ordinele dumneavoastră, domnule comisar-şef, dar secretarul criminalist cunoaşte modul în care a decurs.

— Domnule Rath, dacă vreţi vreodată să deveniţi un membru preţuit al acestui departament, ar trebui să nu vă mai eschivaţi de la muncă, a spus Böhm.

Rath a vrut să protesteze, dar ceva i-a spus că ar fi mai bine să tacă.

— Atunci ar trebui, a continuat Böhm, să faceţi şi dumneavoastră, personal, ceea ce vi se ordonă. Şi ar mai trebui să aveţi în vedere ca superiorii şi colegii dumneavoastră să aibă toate informaţiile pe care le aveţi dumneavoastră şi presa.

Rath şi-a înghiţit mânia. Buldogul nu făcea absolut niciun efort să încerce să se împace cu el. Böhm se folosea de această ocazie ca să-l umilească, ignorând în mod intenţionat mâna pe care i-a întins-o în semn de pace.

— M-aţi înţeles?

— Da, domnule comisar-şef! Doar că... în cazul Winter...

— Ocupaţi-vă de cazul Wessel! Nu este vina mea că nu aţi fost la înmormântare. Gräf nu va putea să scrie un raport prea curând, aşa că va trebui să mai aşteptaţi puţin.

Rath se gândea cu înfrigurare dacă ar trebui să mai spună ceva despre cazul Winter. Buldogul nu putea să-l dea aşa, pur şi simplu, la o parte. Comisarul Gereon Rath era cel care putea să descâlcească iţele acestui caz! Nu putea fi tras pe linie moartă!

— De ce mai sunteţi aici? s-a răstit Böhm la el. Credeam că m-aţi înţeles.

— Da, domnule comisar-şef!

— Atunci nu staţi de parcă aţi prins rădăcini! Mergeţi, şi nu mai deranjaţi munca la caz!

Asta a fost tot. Böhm a început din nou să se ocupe de acte, lăsându-l pe Rath ca pe un elev stânjenit. Gräf şi Lange studiau harta Grunewald. Rath ar fi vrut să trântească uşa, dar s-a stăpânit. Cel mai bun mod de a reacţiona la asemenea umilinţe era să le ignori, pur şi simplu.

— Să înţeleg că acesta a fost un ordin, domnule comisar-şef?! a spus el şi a plecat din birou.

Capitolul 24

A adormit.

Cât de liniştită pare, s-a gândit el în timp ce strângea paharele, al ei, pe jumătate golit şi al lui, aproape plin. Nu se dă în lături de la asemenea plăceri atunci când Albert are o seară liberă. Varsă lichidul din cele două pahare în chiuvetă, clăti paharele şi îşi uscă mâinile cu un prosop. Abia apoi puse paharele lângă celelalte, murdare.

Când se întoarce, o găseşte în aceeaşi poziţie. Îi ia pulsul şi numără. A băut prea puţin şi, dacă nu face nimic, se va trezi în câteva minute. S-a gândit

deja la această posibilitate şi a pregătit injecţia ca să poată lucra în linişte. Ea nu a reacţionat când acul i-a străpuns pielea. Un semn bun!

O duce în camera de alături. Acest înger blond, delicat, e mai greu decât pare. I se pare că femeia clipeşte atunci când o aşază pe masă, dar nu e decât un efect secundar al injecţiei. Se spală bine pe mâini înainte să înceapă. Îi ia gâtul şi îl întinde, poziţionându-l astfel încât capul să-i atârne de pe masă, şi îi bagă prin gură un tub până la glotă, observând cum metalul îi face gâtul să se arcuiască. Îi pune apoi lumina lămpii în poziţia dorită, deschide o mică valiză neagră şi îşi pregăteşte instrumentele. Se mai spală încă o dată, temeinic, pe mâini înainte să înceapă. Apoi apucă foarfeca lungă pe care a comandat-o cu ani în urmă pentru a...

•

Pentru a reduce la tăcere ţipetele mamei lui. Nu mai poate suporta aceste sunete înalte şi prelungi, aceste sunete care ar fi trebuit să fie un râs, dar care s-au rătăcit prea adânc într-o pădure întunecată şi s-au transformat într-o gâlgâitură, într-un scâncet care se aude neîntrerupt în întreaga casă, tăind aerul şi bântuind ca o fantomă rătăcită.

A înnebunit.

Mama a înnebunit şi el a observat prea târziu.

Prea târziu pentru viaţa a doi oameni.

Prea târziu. A decis să o încuie în aceeaşi cuşcă de aur în care l-a ţinut şi ea prizonier timp de ani buni: în aripa cu turn a casei. Camerele sale sumbre şi priveliştea superbă asupra lacului promiteau o libertate care nu mai exista. A închis-o acolo, cu acordul tacit al lui Albert, înainte ca ea să mai poată face vreun rău altcuiva şi înainte ca poliţia să-şi dea seama ce a făcut. S-a gândit că s-ar putea apăra, că ar putea avea un acces de furie, dar ea n-a făcut decât să se aşeze acolo şi să râdă. A râs încă de la început, a râs atât de mult, încât râsul ei nu mai suna uman. Atunci când se gândea că va înceta, începea din nou. Acest râset nu se mai termina, întreaga ei viaţă fiind acum doar acest râset nebunesc care întinează întreaga casă şi care-l face să se teamă că această nebunie ar putea fi contagioasă, că s-ar putea răspândi prin aerul prin care se propagă acest râset.

Se simte mai bine acum, că ştie că va acţiona. S-a pregătit îndelung, a făcut această foarfecă la comandă, precum şi tubul, şi a exersat toate manevrele necesare la Institutul de Anatomie. Acum se simte în siguranţă. I-a adus el însuşi ceaiul mai devreme, şi ea l-a băut cuminte, fără să observe nimic. Era mult mai simplu decât a crezut. Dormea deja adânc când s-a întors sus. Operaţia e o chestiune de doar câteva minute. Păstrează instrumentele chirurgicale, în continuare, în această valiză neagră, căptuşită cu catifea, pe

care chiar ea i-a dăruit-o cu câţiva ani în urmă. Intervenţia în sine e rapidă, doar câteva tăieturi precise.

A pregătit de dinainte apa cu gheaţă pe care i-o dă acum. Reflexul de înghiţire o face să bea şi apoi să tuşească. Pentru un moment, se teme că-şi va recăpăta cunoştinţa, dar s-a liniştit. Apa rece ca gheaţa opreşte sângerarea şi îi alină durerea. Va avea dureri mai mici decât la o amigdalită şi abia de va simţi ceva când se va trezi.

Când a venit momentul şi ea s-a trezit, el terminase deja de făcut ordine. Toate instrumentele pe care le-a folosit erau curăţate şi strânse, iar pe ea a aşezat-o la loc, în fotoliul ei preferat de lângă fereastră. I-a pus o carafă cu apă alături. Trebuia să bea încet şi cu grijă, ca să înveţe să înghită din nou, dar ea nu s-a atins de apă.

După ce şi-a deschis ochii timp de câteva secunde, a aţipit din nou, dar s-a trezit curând, speriată. Îl vede aşezat lângă fotoliul ei, şi privirea ei e plină de iubire. Deşi ştie că el e cel care o închide aici, îl iubeşte. Este singurul lucru care i-a mai rămas: această iubire lipsită de sens. Pentru care a ucis. Pentru care a ucis fără sens. Se îndreptă şi vru să spună ceva. Sau să strige? Sau să râdă?

Indiferent ce-ar fi vrut să facă, un lucru e sigur: gâtlejul ei poate scoate doar un scâncet răguşit.

Pare surprinsă.

Mai încearcă o dată şi se prinde îngrozită de gât.

I-a luat doar vocea, nimic altceva. Fără această voce, vocea nebuniei, arată din nou aproape normal, aproape la fel ca înainte, atunci când era mama sa, şi nu o nebună.

— Este spre binele tău, mamă! spune el.

Aceleaşi vorbe pe care le-a spus şi ea odinioară.

Expresia surprizei o acoperă pe cea a recunoaşterii. Ochii cu care îl priveşte par amuzaţi. Zâmbeşte. Pare să înţeleagă şi să înceapă să-i placă scâncetul slab care a luat locul vocii sale. Privirea din ochii ei spune totul: ştiu totul, amândoi ştim totul, doar noi doi ştim totul... mda, dacă nu e de râs, râs de moarte!

Şi, deşi nu mai are voce, vrea să înceapă din nou să râdă, scânceşte, iar saliva şi sângele i se scurg din gură.

Îşi duce mâinile la urechi şi pleacă.

N-are decât să râdă cât vrea, să scoată acel scâncet lipsit de sens în camera ei din turn. Imediat ce a închis uşa, nu o mai aude şi cu fiecare pas se îndepărtează şi mai mult de această nebunie.

Capitolul 25

La ora nouă, atunci când Rath a intrat în restaurant, Oppenberg se afla deja la masă. Era un loc elegant, unde Rath se simţea puţin jenat îmbrăcat în costumul său simplu, produs în serie.

— Mi-am permis să comand deja o sticlă de vin pentru noi, a spus producătorul.

— Mulţumesc, dar eu nu beau, a spus Rath şi a comandat un pahar de apă minerală Selter.

— Dragă prietene, a spus Oppenberg, sper că nu veţi fi la fel de reţinut când vine vorba despre mâncare. Ar fi păcat, într-un asemenea local.

Rath ar fi avut chef să mănânce ceva mai consistent la Aschinger, mai degrabă, dar şi-a acceptat soarta şi a început să studieze meniul.

— V-aş recomanda peştele, l-a sfătuit Oppenberg şi Rath s-a hotărât să-l asculte. Aţi cerut să ne întâlnim, ceea ce înseamnă că aveţi veşti.

— Depinde cum priveşti lucrurile. În orice caz, cred că ar trebui să vă obişnuiţi cu ideea că va trebui să găsiţi o altă actriţă pentru rolul principal din *Străfulgerat*.

Oppenberg chiar a pălit puţin.

— E... ce aţi aflat? Îl cunoaşte taximetristul pe bărbatul care a aşteptat-o?

Rath a clătinat din cap.

— Nu, din nefericire. Încă nu ştiu nimic exact, dar toate semnele arată că a fost forţată brusc să-şi schimbe planurile.

— Cum aţi ajuns la concluzia asta? s-a întins Oppenberg agitat spre coşul de pâine.

— Vă amintiţi ce v-am spus despre ultima cursă cu taxiul? Înainte să-l întâlnească pe acest necunoscut în Wilmersdorf, şi-a lăsat bagajele la Bahnhof Zoo.

— Şi?

— Şi acolo se găsesc şi acum.

Oppenberg a avut nevoie de mai mult timp să rumege această veste decât bucăţica de pâine albă pe care a uns-o cu unt şi şi-a băgat-o în gură.

— Cum vă explicaţi acest lucru?

— Habar n-am, a spus Rath, dar în niciun caz nu-mi imaginez că a plănuit de la început să-şi lase bagajele trei-patru săptămâni la Bahnhof Zoo. Ceva neprevăzut trebuie să se fi întâmplat.

Rath a făcut o pauză.

— Şi mă tem că nu a fost ceva plăcut.

Oppenberg nu a spus nimic şi şi-a aprins o ţigară. Rath a observat că producătorul a fost surprins de vestea proastă. Chelnerul a adus apetitivele, dar Oppenberg nu s-a atins de ele, ci a continuat să fumeze.

— Aşa o mizerie, a spus el deodată. O iubesc pe această femeie, înţelegeţi? Şi apoi dispare aşa, pur şi simplu, fără să spună nimic nimănui. Şi acum îmi spuneţi că trebuie să mă pregătesc pentru ce e mai rău.

— Nu neapărat pentru ce e mai rău, dar nu pentru ceva bun. Doar atât am spus.

— Ah, încetaţi odată! Aţi scos-o deja din film!

— În orice caz, mi-e teamă că nu voi putea duce la bun sfârşit sarcina pe care mi-aţi încredinţat-o. Nu pot să v-o aduc pe Vivian înapoi.

Rath a împins o bancnotă verde peste masă.

— Era o imagine în plus în plicul dumneavoastră, a explicat el.

Oppenberg a înţeles, nu a ezitat prea mult şi şi-a băgat bancnota de cincizeci în buzunar.

— Cum credeţi, a spus el. Puteţi măcar să-i convingeţi pe colegii dumneavoastră să înceteze să mă mai bată la cap în legătură cu Felix? I-am spus acestui Böhm că nu ne-am despărţit în cei mai buni termeni, dar preferă să creadă zvonurile urâte pe care le împrăştie Bellmann. Tot insistă că i-aş fi trimis un sabotor şi ucigaş pe cap.

Rath a ridicat din umeri.

— Mi-e teamă că nu pot face prea multe în acest sens. Am fost scos din această comisie de anchetă. Pot doar să vă sfătuiesc să fiţi precaut. E în regulă dacă vreţi să ascundeţi sub preş modul în care aţi fost implicat. Nu vă voi trăda, dar să nu subestimaţi poliţia. Dacă încep să vă audieze prietenul...

— Felix nu mă va da în gât, a fost mereu loial şi, pe lângă asta, trebuie mai întâi să-l găsească, apoi să-l audieze.

— Credeţi că e posibil să-şi fi găsit o nouă ascunzătoare undeva, în Grunewald? În grădinile urbane, de exemplu? E cineva acolo care l-ar putea ajuta?

— Nu puneţi atâtea întrebări deodată, altfel nu voi şti la care să răspund mai întâi.

— Răspundeţi la cea la care ştiţi răspunsul. Îl cunoaşteţi pe Krempin. Ajutaţi-mă! Se pare că s-ar ascunde acolo. Colegii mei îl consideră criminal, presa îl consideră criminal. Eu sunt singurul care crede că e nevinovat. E mai bine dacă îl găsesc eu, şi nu unul dintre colegii mei.

Oppenberg părea că se gândeşte la vorbele lui Rath.

— Şi acuzaţia de sabotaj? a întrebat el. Va dispărea şi aceasta dacă-l găsiţi pe Felix?

Rath a clătinat din cap.

— De aceasta nu scapă. Trebuie să mărturisească planurile de sabotaj ca să poată scăpa de acuzaţia de omor.

— Sper că e posibil ca numele meu să nu fie menţionat.

— Asta ţine doar de prietenul dumneavoastră. E un lucru pe care nu-l pot influenţa. Trebuie să ajungeţi dumneavoastră la o înţelegere cu el.

Rath a văzut că Oppenberg se afla în faţa unei decizii dificile, pe care o cântărea. I-a dat producătorului un motiv. I-a demonstrat că avea sens şi pentru el, Manfred Oppenberg, să-l găsească pe Felix Krempin cât se putea de repede, înainte să-l găsească alţii. Oppenberg şi-a stins ţigara şi a luat tacâmurile.

— Vă propun o înţelegere, a spus el. Eu încerc să vă ajut să daţi de urma lui Felix Krempin şi dumneavoastră continuaţi să o căutaţi pe Vivian.

— Se poate negocia, dacă nu încercaţi doar, ci chiar îl găsiţi pe Krempin, a spus Rath.

— Dacă şi dumneavoastră nu vă limitaţi la a o căuta, ci chiar a o găsi pe Vivian.

— Nu pot face vrăji, dar pot să vă promit că voi face tot ce-mi stă în putinţă.

— Înseamnă că avem o înţelegere, a spus Oppenberg şi a zâmbit. V-au ajutat fotografiile? A recunoscut taximetristul pe cineva?

— Doar pe Krempin, din poza cu care a fost dat în urmărire.

Rath a scos poza cu actorul cu părul închis la culoare din buzunar, cea pe care o pusese deoparte. A rămas mai mult timp pe gânduri despre el.

— Spunea că arată la fel cu cel care a aşteptat-o pe Vivian.

— Gregor? Vivian abia de-l băga în seamă.

— Taximetristul spunea doar că seamănă. Cunoaşteţi poate un alt tip de felul lui? Ar putea să fie şi un producător.

Oppenberg s-a gândit un moment, apoi a clătinat în silă din cap.

— Nu, nu, a spus el, şi aşa cred că e o pierdere de vreme să căutăm printre oamenii mei. Arătaţi-i acestui taximetrist câteva poze cu oamenii lui Bellmann! Poate că a luat-o unul dintre ei şi putrezeşte de câteva săptămâni prin vreun subsol!

— Vreţi să spuneţi că a răpit-o cineva? Doar ca să împiedice filmarea?

— Cred că ar fi în stare. Poate că a pus pe cineva să o răpească pe Vivian ca să nu se murdărească el pe mâini. Există suficienţi infractori în acest oraş care pot fi plătiţi pentru asta.

Rath s-a gândit la Johann Marlow. Nu credea că s-ar fi implicat într-o afacere ieftină ca aceasta, dar doctorul M. ar şti cu siguranţă cine ar intra în discuţie pentru o asemenea solicitare. Trebuia să aibă încă pe undeva

numărul de telefon al lui Marlow, acel număr care nu era de găsit în nicio carte de telefoane.

•

Când Gräf a intrat pe uşă, avea în faţă două beri şi două pahărele de tărie. Aerul din Nasse Dreieck era atât de stătut, că briza care a intrat în bar odată cu secretarul criminalist nu a schimbat atmosfera. Rath i-a făcut un semn lui Schorsch, care a ridicat abia perceptibil din sprânceana dreaptă, şi apoi a turnat două halbe de bere. Gräf s-a aşezat la bar, pe scaunul liber de lângă Rath.

— Fumezi din nou?

— Ce te face să spui asta? a întrebat Rath şi şi-a aprins ţigara pe care tocmai o băgase în gură.

Cârciumarul le-a umplut două halbe de bere şi două pahărele de tărie. Au ciocnit, au golit pahărelele de tărie şi au stins cu bere.

— Böhm te-a ţinut atât de târziu? a întrebat Rath.

Gräf a clătinat din cap.

— Am mai avut ceva de făcut.

Secretarul criminalist a scos un plic mare şi maro din jachetă.

— Raportul meu despre înmormântarea lui Wessel. Poţi să-l adaugi mâine celorlalte acte, dar îţi spun un singur lucru: nu-ţi mai fac niciodată o asemenea favoare. Asta nu a fost o înmormântare, ci, mai degrabă, o luptă de stradă.

Rath a luat plicul şi l-a deschis. A scos un teanc de hârtii împachetate, la care s-a holbat cu surprindere.

— Sunt mai bine de zece pagini!

— Douăsprezece, un serviciu prietenesc.

— Ce să mai spun..., a adăugat Rath şi şi-a băgat plicul în buzunar.

— Aş şti eu.

— În regulă, în regulă, a spus Rath râzând. Fac eu cinste.

— Ce bine că mi-e sete azi, a zis Gräf şi şi-a golit paharul.

A ridicat paharul gol şi cârciumarul s-a apucat din nou de treabă.

— Datorită ajutorului tău, voi reuşi să termin chiar mâine treaba pe care am primit-o drept pedeapsă.

— Crezi că Böhm te va lăsa aşa, pur şi simplu, să colaborezi din nou la investigaţia cazului Winter? Eu zic să nu-ţi faci speranţe deşarte.

Rath a ridicat din umeri.

— Să vedem. Dacă nu, poţi să mă ţii tu la curent.

Gräf a clătinat din cap.

— Nu plănuieşti să lucrezi singur la caz, nu?

— Vreau doar să ştiu cum progresează lucrurile. A fost cazul nostru şi reuşiserăm să facem destul de multe înainte să vină Böhm să ni-l ia de sub nas. Şi acum? Te trimite să cauţi prin grădinile din Grunewald?

— Asemenea sarcini trebuie şi ele îndeplinite. Când am lucrat pentru tine, a trebuit să stau în birou şi să-i fac vânt lui Böhm, dacă-ţi aminteşti. Şi dacă eu trebuie să fiu cel care-l caută pe suspectul principal... n-am nimic împotrivă.

— Şi tu ce crezi, Krempin a vrut să o omoare pe Winter?

— Aşa par lucrurile. Ce alt motiv ar avea să se facă nevăzut?

— Pentru că toţi *cred* că a vrut să o omoare pe Winter. Poliţia, Bellmann, ca să nu mai vorbim de presă şi de jumătate din Berlin.

— N-ar fi trebuit să-l lăsăm pe Bellmann să ţină conferinţa aia de presă.

— Ar fi reuşit oricum să facă publice acele teorii ale conspiraţiei şi, oricum, nu e chiar departe de adevăr. Doar că acest Krempin nu e un ucigaş.

Rath i-a mai explicat încă o dată secretarului criminalist teoria sa, pe care nu a reuşit să o explice decât foarte sumar în şedinţa de lucru de dimineaţă, din cauza modului în care a fost întrerupt de Böhm.

— Şi tu îl crezi pe acest Oppenberg? a întrebat Gräf.

Rath a ridicat din umeri.

— Nu mai puţin decât pe Bellmann. Ambii se întrec în tot felul de trucuri pentru că un scriitor le-a vândut de două ori aceeaşi poveste. Tocmai de aceea, e o chestiune crucială pentru viitorul firmelor care dintre filme va ajunge primul pe marile ecrane.

— Filmează acelaşi film? Nu cred că autorul are voie să facă aşa ceva. Există în mod cert o clauză contractuală sau ceva de felul acesta, care să-i interzică să vândă de două ori aceeaşi poveste.

— Mâine voi şti mai multe. Am o întâlnire cu autorul.

— Încep să mă întreb care dintre noi ţine pe cine la curent!

— Îţi povestesc tot ceea ce voi afla. Aşa vei putea să strângi puncte pentru următoarea promovare. Trebuie doar să-mi promiţi că nu-l vei lăsa pe Böhm să culeagă laurii.

Gräf a clătinat din cap.

— Gereon, eşti incorigibil, a spus el şi a ridicat paharul. Şi suportabil doar sub influenţa alcoolului.

VI

Miercuri

5 martie 1930

Capitolul 26

Miercurea Cenuşii a sosit sub imperiul unui cer gri. După prima privire aruncată pe geam, Rath s-a răsucit, şi-a îngropat capul în pernă şi a închis ochii. Nici măcar nu era mahmur. Uneori, şi-ar fi dorit să poată sări peste o zi întreagă: să se întoarcă pe partea cealaltă, să închidă ochii şi, un sfert de oră mai târziu, să deschidă din nou ochii şi să vadă cum răsare soarele şi începe ziua de mâine. Ca toate problemele să dispară odată cu ziua precedentă. Şi acum îşi dorea acest lucru, dar, când a deschis din nou ochii, a văzut că acul ceasului deşteptător nu se mişcase un sfert de oră, ci doar şapte minute. Şi ziua îl aştepta la fel ca întotdeauna. Afară, în spatele siluetelor întunecate ale acoperişurilor, a văzut acelaşi cer cenuşiu.

Ziua de 5 martie era una dintre acele zile pe care, deşi voia să le sară, trebuia să le suporte în totalitate. Rath nu a trebuit să se uite în calendar ca să ştie că se apropie o furtună; zăpuşeala apăsătoare anunţa asta.

Şi-a dat seama că nu avea niciun sens să rămână întins în pat, aşa că s-a ridicat. *Hai să trecem şi peste asta,* s-a gândit el, *nicio zi nu are mai mult de 24 de ore*. Obosit, şi-a târât picioarele îndreptându-se, ca în fiecare dimineaţă, mai întâi în bucătărie, pentru a pune apă de cafea. A mers apoi în baie, unde s-a spălat cu apă rece pe faţă înainte de a porni boilerul.

Poate că va avea noroc şi ziua va trece fără să i se aducă aminte de acea dată. Nimeni de la Cetate, în afară de figurile cenuşii de la Departamentul Personal, care se ocupaseră de dosarul lui, nu ştia semnificaţia acestei zile.

Încă buimăcit de somn, s-a împleticit spre bucătărie, unde a turnat apa clocotită în filtrul Melitta. Cafeaua a început să picure în vasul de porţelan, iar mirosul ei se împrăştie în toată bucătăria. Un miros care-l liniştea. Se consola cu un singur gând: nu avea cum să fie mai rău ca anul trecut. Atunci, nu reuşise nici măcar să iasă din casă, ceea ce se întâmpla foarte des în acea perioadă. Deşi a trecut doar un an, acele vremuri i se păreau atât de

îndepărtate şi străine, de parcă ar fi fost vorba de viaţa altcuiva, de coşmarul altcuiva. Pe atunci, când chipul său era în toate ziarele, dacă-şi făcea curaj să iasă din casă, mergea pe stradă ca un câine bătut, cu pălăria trasă peste faţă.

S-a pitit în casa spaţioasă a părinţilor săi, aflată în Klettenberg, pentru că nu putea să suporte vacarmul carnavalului, care se auzea în apartamentul său de pe Ring. A rămas la ei până în Miercurea Cenuşii, părinţii săi prefăcându-se că nimic nu se schimbase, că totul era la fel ca întotdeauna. Nu, s-au prefăcut că totul era ca odinioară, ca atunci când locuiau cu toţii sub acelaşi acoperiş, ca atunci când erau încă o familie. Ca înainte de război.

Mama sa a făcut o prăjitură, aşa cum făcea mereu pentru fiecare dintre copiii ei. Lui Gereon îi făcea întotdeauna o prăjitură cu nucă. A găsit prăjitura pe masă încă de la micul dejun. Când a coborât treptele, mama îl aştepta şi îi zâmbea plină de speranţe. Tatăl său, evident, plecase de mult timp la secţie. Trebuia să te trezeşti cu noaptea în cap ca să ai ocazia să-i spui „bună dimineaţa" lui Engelbert Rath. Fiul cel bun nu s-a mai strâmbat când mama sa l-a pupat pe obraz şi i-a întins pachetul învelit în hârtie, ci a deschis cuminte cadourile: o cutie de trabucuri de la tatăl său şi un fular împletit de la mama sa. La fel ca în fiecare an, a primit trabucuri şi ceva împletit, chiar dacă nu fuma trabucuri şi nu purta niciodată nimic împletit, în afară de momentul în care şi le punea în faţa oglinzii, când primea cadoul. Nu reuşea să-i spună mamei sale adevărul, iar tatălui său cu atât mai puţin. Încă de pe vremea când era copil, sub privirea conspirativă a lui Severin, şi-a ascuns reacţiile de fiecare dată când primea un cadou. Acum nu mai era nimeni aici, nici măcar Ursula, care anunţase că va veni după-amiază. Până la urmă, sora lui nu a putut să vină pentru că tâmpitul ei de soţ a lăsat-o baltă şi a trebuit să rămână să se ocupe de copii. Turnura situaţiei a fost în tonul zilei. Nimeni altcineva nu a dat vreun semn de viaţă, nici Doris, deşi nici nu s-a aşteptat din partea ei, mai ales după ce a rupt logodna. Nici băieţii, pe care în mare parte îi cunoştea încă din timpul şcolii, nu s-au anunţat. După apariţia primelor articole despre împuşcăturile din cartierul Agnes, aceştia nu l-au mai invitau nici măcar la partida lunară de Skat. Nimic, nici măcar un telefon. De la nimeni. *Asta e,* s-a gândit el, *restul lumii te-a uitat*.

Se obişnuise cu faptul că de ziua sa nu-l mai felicita nimeni în afară de părinţi. Totuşi, seara târziu şi-a făcut apariţia Paul. Şi, pentru prima oară după multe săptămâni, Gereon şi-a făcut curaj să iasă mai mult de o jumătate de oră. Paul era singurul din grupul celor cu care jucase Skat care-i rămăsese credincios. Acesta l-a băgat într-un taxi care-i aştepta cu motorul pornit şi l-a dus la Rudolfplatz, unde s-au perindat pe Ring şi s-au îmbătat, mergând dintr-un bar într-altul. Rath se îmbăta pentru prima dată după schimbul de focuri şi îi era recunoscător lui Paul pentru că l-a scos la lumină.

Seara petrecută în compania lui a compensat cumva restul zilei. Poate că era singurul mod de a-şi sărbători ziua de naştere: să se apuce de băut şi să bea până ce uita de ce s-a apucat de băut.

Rath s-a dus în camera de zi şi a pus un disc, apoi şi-a aprins o ţigară, şi-a băut în linişte cafeaua şi a ascultat muzica. Oare cum să înceapă ziua de azi? Să se apuce de sortarea documentelor privitoare la cazul Wessel, să înceapă redactarea raportului pentru doctorul Weiß? Ce opţiuni tentante! S-a hotărât să-şi serbeze ziua făcându-şi mai întâi cinste cu un mic dejun la Josty, aşa că s-a întors în baie ca să se bărbierească.

— La mulţi ani! a urat el feţei sale nerase care-l privea din oglindă, şi a început să se săpunească.

O jumătate de oră mai târziu, era aşezat la o masă cu privelişte spre Potsdamer Platz şi admira cerul dinspre Leipziger Straße, care începuse încet să se însenineze. Şi-a luat imediat o copie a *Tageblatt* la masă şi a văzut că Weinert a scris despre progresul din ultima vreme a cazului Winter, chiar dacă a tratat mai pe larg subiectul crizei guvernamentale. Cu toate acestea, nu era articolul la care s-a aşteptat Rath. Se enerva cu fiecare rând pe care îl citea. A împăturit ziarul şi l-a luat cu el în cabina telefonică îmbrăcată în mahon a localului. A sunat pe Nürnberger Straße, unde i-a răspuns Weinert însuşi, care părea încă destul de adormit.

— Ai putea să-mi explici ce-ar trebui să însemne asta? a întrebat Rath fără să-l salute.

— 'Neaţa, Gereon, a spus jurnalistul, ar trebui să mă laşi să mă trezesc înainte să-mi strici buna-dispoziţie.

— Oare de ce sunt eu într-o dispoziţie proastă?! Ce mama mă-sii ai scris acolo?

— Ce era să fac? L-am sunat pe acest Brenner, aşa cum mi-ai spus, dar nu puteam să-i pun nicio vorbă în gură, pentru că el avea o perspectivă complet diferită de a ta asupra tuturor punctelor esenţiale şi, pe lângă asta, a mai fost şi conferinţa. Ştirea că acest maşinist e căutat pentru omor se găseşte azi în mai multe ziare, nu doar în *Tageblatt*.

— Ţi-am explicat doar că, cel mai probabil, ucigaşul n-a făcut altceva decât să se folosească de construcţia lui Krempin şi că acesta trebuie să fi cunoscut scenariul şi planul de filmare pentru că...

— Gereon, nu trebuie să reiei! Dacă poliţia face o declaraţie publică, înseamnă că eu trebuie să o public, iar declaraţia oficială spune că acest Krempin este căutat urgent, fiind suspectat de omor în cazul Winter. A promis chiar şi o recompensă! Dacă vei citi cu atenţie articolul meu, vei vedea că *Tageblatt* este singurul ziar care mai propune şi o altă pistă.

— Vorbeşti de parcă ai fi redactorul tău şef, a spus Rath, care a despăturit ziarul şi a început să citească: „Cu toate acestea, această teorie nu este împărtăşită de toţi cei din cercurile poliţiei. Potrivit unora, Felix Krempin ar putea să fie doar un sabotor, care a fost prins, dar a cărei maşinărie a fost folosită de altcineva pentru a o ucide pe Betty Winter. Cine putea fi atunci făptaşul? Ne aşteptăm să aflăm mai multe informaţii abia atunci când Krempin va fi găsit, după ce acesta va da o declaraţie". Da, asta sună într-adevăr convingător!

— Îmi pare rău, Gereon, dacă nu-ţi place, dar n-am avut ce face mai mult. Ai aşteptat prea mult şi povestea ta nu mai era exclusivă. Şi tu însuţi mi-ai spus să nu-ţi scriu numele.

— Asta ar mai fi lipsit! Să mai apară şi numele meu în articolul ăsta!

— Gereon, ai vorbit cu el, nu-i aşa?

— Poftim?

— Recunoaşte că ai vorbit cu Krempin!

— De ce vrei să ştii asta?

— Habar nu am în ce relaţie eşti cu omul, dar dacă e nevinovat şi acesta vrea să povestească versiunea sa, atunci l-aş asculta cu plăcere. Şi i-aş garanta 100% că se va bucura de protecţia informatorilor şi de discreţie totală. Chiar se află într-o grădină publică, undeva, prin Grunewald?

— Mă supraestimezi. Habar nu am unde îşi face veacul Krempin.

— Voiam doar să-mi iau asta de pe suflet. Poate să aibă încredere în mine. Spune-i asta data viitoare, când vorbeşti cu el.

— Înseamnă că ne vedem azi, la prânz.

Rath a închis.

•

A intrat în secţie abia pe la ora 9. Biroul era pustiu şi s-a întrebat dacă Böhm i-a luat-o şi pe Voss? Rath s-a apucat imediat de treabă, a scos raportul lui Gräf din plic şi a înregistrat cele douăsprezece pagini alături de celelalte acte din cazul Wessel. Böhm a ţinut foarte mult să trateze cazul doar ca pe un omor şi să lase la o parte aspectul politic, dar acest lucru nu era posibil în raportul cu privire la înmormântarea victimei. Naziştii au transformat înmormântarea într-un fel de funeralii de stat, iar comuniştii au deranjat-o încă de la început, strigând sloganuri politice şi batjocorind mereu victima, numind-o proxenet. Chiar dacă acest lucru se apropia de realitate, s-a gândit Rath, comportamentul acesta era de prost gust. Nici măcar un proxenet adevărat nu era numit „proxenet" la înmormântare. A avut senzaţia că din raportul lui Gräf reiese chiar o oarecare notă de înţelegere pentru mânia naziştilor, care au trebuit să suporte cuvintele

batjocoritoare ale comuniştilor. Naziştii vorbeau despre mort ca despre un martir, iar comuniştii, ca despre un codoş. Ambele variante erau minciuni.

Rath a avut nevoie de mai puţin de o oră ca să îndosarieze totul, dar n-avea chef să-i ducă exact acum lui Böhm actele terminate. Prefera să aştepte până ce Voss se va întoarce, apoi o va însărcina pe ea să le ducă. S-a apucat să lucreze la raportul pe care i l-a trimis Weiß. A observat că nu era aşa de simplu să redea în cuvinte cursul evenimentelor, când venea vorba despre confruntarea sa cu Brenner, mai ales că încerca să formuleze totul cât mai inofensiv. I se părea dificil să explice motivul pentru care a trebuit neapărat să îi dea un pumn în faţă lui Brenner. Nu putea să scrie pur şi simplu: „Comisarul Brenner a insultat-o grav pe Charlotte Ritter, fosta mea iubită, dactilografa de la Departamentul Omoruri, astfel încât m-am văzut nevoit să apăr onoarea doamnei, dar nu fără să-l fi avertizat mai înainte pe Brenner să nu mai continue cu asemenea insulte. Atunci când Brenner a arătat că nu înţelege de vorbă bună şi a continuat să vorbească urât, am considerat că nu am de ales şi singura soluţie e să reacţionez violent".

A scris totuşi aceste fraze. Putea să le folosească mai apoi, să le reformuleze sau să scoată anumite aspecte, până ce raportul său relata ceea ce s-a întâmplat fără să o pună pe Charly într-o ipostază neplăcută. Cineva a bătut la uşă.

Rath şi-a înjurat secretara în gând. Pe unde umbla? Trebuia să le facă singur pe toate! S-a ridicat de la birou şi a mers până la uşă, strigând:

— Intră!

Erika Voss a intrat, privind vinovată în jos, l-a salutat rapid şi şi-a pus paltonul în cuier.

— Ce înseamnă asta? De ce bateţi la uşă? Şi de ce veniţi abia acum?

— Mă scuzaţi, domnule comisar, dar eu...

— Aveţi noroc că sunteţi punctuală de obicei, a spus Rath.

Femeia şi-a coborât din nou privirea. Acest gest timid nu se potrivea deloc cu aerul ei general de berlineză.

— Atunci, vă rog să vă ocupaţi să nu fiu deranjat în următoarea oră, a spus Rath şi a închis uşa.

A auzit-o cum vorbea încet la telefon, probabil din nou cu sora ei, dar nu avea chef să îi ceară explicaţii acum. A bătut la uşă nici cinci minute mai târziu. Rath a devenit morocănos.

— Ce mai este acum? a bolborosit el.

Uşa a rămas închisă şi cineva a bătut din nou. Şi-a pierdut răbdarea, s-a repezit la uşă şi a deschis-o cu o smucitură.

— N-am spus eu în mod clar că nu vreau să fiu deranjat...

O pocnitură l-a întrerupt. Un dop de şampanie s-a izbit de lustră, scoţând un sunet metalic, ajungând apoi undeva, între coşul de hârtie şi birou. Şampania curgea continuu dintr-o sticlă şi Reinhold Gräf se chinuia să direcţioneze fântâna în mai multe pahare. Lângă el, strălucea de fericire Erika Voss, iar în spatele ei, puţin stânjeniţi, Plisch şi Plum. Apoi au început să mai şi cânte. Un cor pe patru voci, care falsa din când în când, dar care cânta cu suflet, i-a urat mulţi ani.

Rath ura, în mod normal, asemenea serenade, mai ales cu prilejul unei zile de naştere, dar în acest caz a fost chiar mişcat de gestul lor. De faptul că ai lui colegi îi ştiau ziua de naştere! Şi de faptul că îşi făcuseră şi timp să-l felicite, mai ales în condiţiile în care Böhm îi împrăştiase peste tot prin oraş. Cântecul s-a terminat, Reinhold Gräf a făcut un pas în faţă, cu două pahare de şampanie în mână, după care i-a întins unul şi i-a urat „La mulţi ani!" Rath a luat paharul şi a ciocnit cu cei patru. Erika Voss l-a felicitat cu o plecăciune:

— La mulţi ani fericiţi şi sănătoşi, domnule comisar!

— Gereon, la mulţi ani şi din partea noastră! a spus Czerwinski şi a ridicat paharul în acelaşi timp cu Henning.

Au băut. Şampania era foarte dulce, dar Rath nu a lăsat să se vadă că nu-i place, căci intenţia conta mai mult în acest caz.

— Sunt absolut uluit! De unde aţi ştiut?

— A fost o investigaţie uşoară, a spus Gräf.

— Sora mea lucrează la Departamentul Personal, a spus Erika Voss.

— Data e corectă, a spus Rath, sora dumneavoastră v-a informat bine.

— Ne-am gândit că ne ascunzi ziua ta de naştere pentru că nu vrei să faci cinste, a spus Gräf, dar cu noi nu scapi!

— Ar fi trebuit să mă gândesc, a spus Rath şi s-a prefăcut chinuit de remuşcări.

— Mai întâi, primiţi ceva din partea noastră, domnule comisar, a spus Erika Voss şi a scos din străfundurile biroului ei un pacheţel roşu aprins. Din partea noastră, a tuturor, a spus ea.

A rupt hârtia, care a lăsat vederii un set: o brichetă din metal şi o tabacheră. De obicei, fuma direct din pachet, dar nu putea să strice să aibă şi ceva mai şic, mai ales pentru anumite situaţii. Pentru seara precedentă, de exemplu.

— Mulţumesc! a spus el. S-a dus repede vestea că fumez din nou.

— Ceea ce vrem să susţinem după cum putem, a spus Gräf. Eşti mai puţin iritabil atunci când fumezi.

— Ei, în momentul de faţă aţi scăpat, oricum, de mine, toţi, în afară de domnişoara Voss. Cum aţi reuşit să vă adunaţi aici? Nu a trebuit să-l fentaţi pe Böhm?

— S-a potrivit totul de minune, de fapt. Eram toţi deja aici, a spus Henning. Ne-am bazat, desigur, pe faptul că nu-i vei spune lui Böhm unde am fost după şedinţă.

— Ah, iar a fost o şedinţă azi?

Gräf a ridicat din umeri.

— Böhm le ţine acum în fiecare zi. Vrea să termine cât mai curând cu cazul Winter.

— Am auzit că a promis chiar o recompensă pentru Krempin.

Czerwinski a dat din cap aprobator.

— Dacă-l prindem, am rezolvat cazul, dacă nu, situaţia pare mai sumbră.

— Asta înseamnă că nimeni nu mai investighează nimic şi toţi îl caută pe bietul de Krempin?

— Bietul? Cum adică bietul? Nu l-ar fi căutat nimeni dacă nu omora pe cineva.

— Ei, atunci mult succes! le-a urat Rath. Să-l prindeţi pe Krempin, vreau să spun, apoi, poate veţi prinde cândva şi ucigaşul.

— Gereon, ştii că eşti aproape singurul care crede teoria asta a ta, a spus Gräf. Majoritatea colegilor cred că el a fost.

— Tocmai de aceea se şi ascunde. Pentru că ştie că nu are nicio şansă împotriva preconcepţiilor voastre.

— Îl vom prinde, a spus Czerwinski, şi apoi vom afla şi adevărul.

Rath a observat că cei trei deveneau neliniştiţi.

— Trebuie să plecaţi, a spus el, nu vreau să aveţi probleme cu Böhm din cauza mea.

•

Puţin mai târziu, se afla la biroul său şi încerca să-şi scrie raportul; nu reuşea să înainteze prea mult, dar i-a venit o idee.

— Domnişoară Voss, sora dumneavoastră nu are acces la certificatele de concediu medical şi alte lucruri de felul acesta?

— Se prea poate. Trebuie să o întreb.

— Faceţi asta, vă rog, dar discret. Aş vrea să aflu mai exact ce fel de răni a suferit colegul Brenner.

— De ce? Nu ştiu dacă am voie să fac aşa ceva.

— Eu... aş vrea să-mi cer scuze. Îmi pare rău pentru ceea ce i-am făcut. Nu am făcut-o cu intenţie.

L-a privit încă sceptic.

— Aş vrea doar să arunc un ochi. Aş vrea să ştiu cum îi merge.

— O voi întreba pe Franzi. Mă văd curând cu ea la cantină, dar nu vă promit nimic.

Capitolul 27

Portarul stătea la locul său, în spatele uşii rotative. I-a aruncat o privire şi şi-a dat seama imediat că nu era de-al locului.

— Am o întâlnire, a spus Rath şi s-a gândit ce nume ar trebui să spună ca să-l impresioneze mai tare, cu domnul... Heyer... portarul a ridicat o sprânceană, şi cu domnul Weinert.

Portarul a ridicat din umeri.

— Îmi pare rău, dar nu-i cunosc pe aceşti domni, a spus el, poate că ar trebui să încercaţi la neînotători.

A arătat spre o încăpere mare, aflată în partea dreaptă a intrării, care era plină ochi. Aceştia nu păreau să fie literaţi, ci, mai degrabă, curioşi care voiau să-i vadă pe literaţi. Asta era impresia pe care i-au făcut-o. Nu l-a văzut nicăieri pe Weinert şi n-ar fi putut spune dacă vreuna dintre figurile care stăteau de vorbă la mese, citeau ziarul sau se uitau, pur şi simplu, în gol, sau mai ales dintre cele care scriau sau mâzgăleau în carneţelele de notiţe putea să fie Willi Heyer. Şi-a căutat un loc pe veranda acoperită de sticlă, unde se aflau turiştii care savurau priveliştea şi sperau să vadă vreo celebritate în carne şi oase. Rath a comandat o cafea şi i-a cerut chelnerului cu ziarele să-i aducă un exemplar din *Tageblatt*. Era chiar destul de confortabil să stai în această cutie de sticlă, iar priveliştea vieţii într-o metropolă, care vuia în jurul clădirii stoice a Gedächtniskirche, era spectaculoasă. Şi cafeaua era bună şi venea chiar şi cu un pahar de apă alături. Rath a fumat o ţigară la cafea, a frunzărit prin ziar şi a aşteptat.

Când s-a făcut unu şi ceva, Berthold Weinert şi-a făcut apariţia în veranda de sticlă, însoţit de un bărbat destul de înalt, slab şi care nu părea să fie mult mai în vârstă de treizeci de ani. Purta ochelari groşi şi nu se mai bărbierise de cel puţin două zile. Weinert l-a descoperit pe Rath şi i-a indicat însoţitorului său masa. Atunci când au ajuns în dreptul ei, jurnalistul le-a făcut cunoştinţă şi Heyer i-a întins mâna lui Rath.

— Deci dumneavoastră scrieţi scenarii, i-a spus bărbatului care-i zâmbea prietenos.

— Şi dumneavoastră băgaţi ucigaşi la închisoare, a spus autorul. Berthold mi-a povestit despre munca dumneavoastră. Poate că mă veţi putea sfătui, dacă se iveşte ocazia, cum să scriu un scenariu de film poliţist.

— Cu plăcere! a spus Rath. Întrebaţi-mă când ajungeţi să faceţi aşa ceva, nu are ce să strice. Filmele poliţiste pe care le-am văzut eu până acum la cinematograf au prea puţin de-a face cu adevărată muncă de poliţie.

Cei doi s-au aşezat şi au comandat: Weinert, un pahar de Bordeaux şi Heyer, o votcă Martini. Rath a sorbit din cafea, puţin invidios pe băuturile celorlalţi. I-a oferit lui Heyer o ţigară, iar acesta a acceptat-o. Lui Weinert, care era nefumător convins, nu i-a mai întins noua sa tabacheră.

— Permiteţi-mi să trec direct la subiect, a spus Rath în timp ce Heyer îşi aprindea ţigara. Aţi vândut, de fapt, de două ori aceeaşi poveste. Se întâmplă curent aşa ceva în domeniul dumneavoastră?

Rath a observat că a început-o cu stângul şi a atins o coardă sensibilă. Heyer a devenit nervos.

— Nu ştiu eu ce se întâmplă sau obişnuieşte în domeniu, a spus el, dar în orice caz, pare să fie o practică să iei textul unui autor şi să-l dai unui necunoscut.

— Puteţi să-mi explicaţi ce vreţi să spuneţi mai exact? l-a rugat Rath.

— Cu plăcere, a spus Heyer şi a tras cu sete din Overstolz. Lucrez de ceva vreme cu Oppenberg şi atelierul Montana şi am avut mereu o relaţie bună. Asta până ce i-am vândut povestea cu Zeus.

— Ce s-a întâmplat? Nu v-a plătit?

— M-a plătit chiar bine şi la timp, ca de obicei. Problema e că a cumpărat scenariul acum mai bine de un an şi voia să toarne un film obişnuit, unul mut, dar aşa cum se mai întâmplă uneori în industria cinematografică, proiectul a fost lăsat baltă, au fost preferate altele sau, pur şi simplu, a intervenit mereu câte ceva. Şi, într-un final, a intervenit chiar ceva destul de important.

Heyer a făcut o pauză teatrală, de parcă acest lucru important ar fi fost cel puţin de gravitatea unui cutremur sau a unui uragan. Chelnerul a potenţat momentul dramatic al lui Heyer, venind tocmai în acel moment cu băuturile.

— Şi anume, filmul sonor, a continuat autorul după ce chelnerul s-a îndepărtat. Oppenberg s-a hotărât să facă şi din filmul meu unul cu sonor, iar pentru asta trebuia rescris scenariul. Un film mut nu conţine dialog sau, mai bine spus, aproape deloc. Iar atunci când este vreo replică, aceasta trebuie scrisă pe tabla de text.

Heyer a tras din ţigară.

— Asta e diferit la filmul cu sonor. Acolo, dialogul e mai important.

Rath începea să-şi dea seama unde bătea autorul scenariului.

— Lăsaţi-mă să ghicesc! a spus el. Oppenberg nu v-a plătit pentru munca suplimentară necesară transformării scenariului.

— Mai rău, a spus Heyer, a pus pe altcineva să scrie dialogul şi apoi a mai schimbat şi titlul. *Străfulgerat* – ce poetic. Ha!

— Şi cum se numea în versiunea originală?

— *Jocurile olimpice*. Înţelegeţi doar, Zeus care joacă oamenii pe degete...

Heyer şi-a însoţit explicaţia cu gesturi frenetice din mâini.

— Şi are voie să facă aşa ceva? a întrebat Rath. Să facă din scenariul dumneavoastră un cu totul alt film?

— Oppenberg mi-a cumpărat cartea. Îi aparţine, aşa că poate să facă ce vrea cu ea, iar povestea în sine nu a fost schimbată.

Heyer a tras adânc din ţigară.

— Dar, dintr-un motiv sau altul, Oppenberg are impresia că nu pot să scriu dialoguri. În orice caz, a însărcinat pe altcineva să se ocupe de asta, un tip de la teatru. Cel mai rău lucru e că numele lui va apărea peste tot şi din toată munca mea creativă nu se va alege decât o formulare de felul: „După o idee de Willi Heyer".

— Aţi vorbit cu Oppenberg despre asta?

— Cum adică „vorbit"? M-am milogit de-a dreptul, dar degeaba! Omul ăsta poate fi tare încăpăţânat. Am vorbit la pereţi. Oppenberg mi-a arătat ce valoare are un scenariu în acest domeniu: niciuna.

Heyer şi-a stins apăsat ţigara.

— Şi atunci, a continuat el, am fost cuprins de mânie şi m-am gândit că-i arăt eu lui că pot să scriu dialoguri. Aşa că n-am făcut decât să schimb rapid povestea, înlocuind zeii din Olimp cu cei nordici, şi i-am vândut-o lui Bellmann. Ca scenariu de film cu sonor.

— *Furtuna dragostei,* dar cu Thor, zeul fulgerelor în locul lui Zeus din Olimp, a încuviinţat Rath. Şi Bellmann a acceptat imediat?

Heyer a rânjit.

— Desigur. Bătrânul antisemit ar fi în stare de orice ca să-i facă un rău lui Oppenberg. Trebuie să recunosc că nu-mi place în mod special de Bellmann şi că îl prefer de o mie de ori pe Oppenberg şi ca producător, şi ca om, dar n-am putut să ţin seama de asta în acest caz! Încă sper că *Furtuna dragostei* va deveni un succes imens, în timp ce *Străfulgerat* va da chix atunci când intră în cinematografe. Atâta răutate trebuie să-mi fie permisă. În orice caz, atunci va vedea şi Oppenberg cine poate să scrie cele mai bune dialoguri! Şi cât de important e scenariul pentru un film reuşit – de o mie de ori mai important la filmul cu sonor decât la cel mut.

— Păcat că actriţa din rolul principal a lui Bellmann nu a reuşit să supravieţuiască filmărilor, a spus Rath.

— Dar acest lucru nu ar trebui să afecteze în niciun fel şansele de succes ale filmului, a spus Weinert care până atunci nu făcuse decât să soarbă din vin. Ba din contră. Bellmann se foloseşte de atenţia atrasă de moartea ei. Numele filmului a apărut până acum în aproape toate articolele de ziar, iar de câteva ori a reuşit să ajungă chiar şi în titlul articolului.

Rath a încuviinţat.

— O moarte e folosită drept material de propagandă.

— Lucrurile pot fi văzute din această perspectivă, a spus Heyer. Dar nu credeţi că Bellmann ar putea să se afle în spatele acestei chestiuni? Că a plătit acest maşinist să o omoare pe Winter?

— Dacă voia să o omoare, atunci nu a plătit pe nimeni, ci a făcut-o el însuşi, a spus Rath. Felix Krempin a fost cel care a conceput mecanismul letal, dar altcineva a fost cel care l-a acţionat. Cineva care cunoştea scenariul.

Weinert a consimţit. *Măcar atât putea să facă şi el,* s-a gândit Rath.

— Dar nu pot să mi-l imaginez pe Bellmann ca fiind acest necunoscut despre care vorbiţi, chiar dacă e un nenorocit, nu cred că e chiar în stare să calce şi peste cadavre. Cel puţin nu peste cel al lui Betty Winter. Cea mai bună actriţă a sa! Acum nu-l mai are decât pe Meisner, dar mi-e teamă că acesta a trecut de apogeul carierei.

— Bellmann a găsit deja o înlocuitoare pentru Winter, a spus Rath. Eva Kröger. N-aţi auzit?

Heyer a făcut o grimasă şi a căzut pe gânduri, clătinând din cap.

— Trebuie să fie nouă în domeniu.

— Se pare că are nevoie şi de un nume de scenă. Poate vă vine vreo idee. Aţi putea să i-o vindeţi lui Bellman.

— Tipul nu plăteşte pentru aşa ceva. Oricine se poate gândi la nume. Nu cred că aşa ceva e protejat prin lege.

— Nicio poveste nu e? a întrebat Rath. Pe aceasta puteţi să o vindeţi aşa, pur şi simplu, de două ori? Acest lucru nu e interzis prin lege?

— Tocmai despre asta se ceartă avocaţii în momentul de faţă. Dar situaţia nu pare să fie în favoarea lui Oppenberg, cel puţin din câte mi-a spus Oppenberg acum câteva zile. Asta tocmai pentru că lui Oppenberg i-am vândut un scenariu pentru un film mut, iar lui Bellmann, unul pentru un film cu sonor. Acestea sunt două lucruri diferite, fie şi numai din punctul de vedere al numărului de pagini. Pe lângă asta, a fost o prostie din partea lui Oppenberg să schimbe titlul. Se pare că totul va fi decis în cursa de a ajunge primul în sala de cinema, şi nu într-o Curte de judecată.

— O cunoaşteţi cumva pe Vivian Franck? a întrebat Rath.

Era timpul să schimbe subiectul conversaţiei.

Heyer a încuviinţat.

— Am scris deja câteva filme pentru ea. Din nefericire, nu şi filmul ei cu sonor. Oppenberg a comandat *Abject* de la acest Stümper, cel care mi-a furat şi cartea.

— Ştiţi că Vivian Franck a dispărut?

— Ciudat, nu-i aşa? Sunt mai multe zvonuri.

— Şi ce zvonuri circulă? Şi cine le împrăştie?

— Colegii de breaslă.

Heyer a ridicat din umeri.

— Se spune că Franck a vrut să-l părăsească pe Oppenberg ca să schimbe producătorul, iar unii zic chiar că ar fi trecut de cealaltă parte a oceanului.

— Poftim?

— America. Merge la Hollywood.

— Ştie engleză suficient de bine?

— Habar n-am, a ridicat autorul din umeri. Dacă cei de acolo o vor, înseamnă că vorbeşte suficient de bine. Spre deosebire de Jannings, pe care au urmărit-o cu orice preţ ca să o trimită apoi înapoi acasă.

— Marea Jannings este o victimă a filmului cu sonor?

— Dacă aşa vreţi să spuneţi. Vom vedea dacă cea mai bună actriţă de la Hollywood va fi în stare să se exprime suficient de bine măcar în patria sa. Trebuie să apară în curând un film nou cu Jannings.

— Ştiu, a spus Rath. Dar dacă Vivian Franck se află cu adevărat la Hollywood, atunci de ce nu ştie nimeni nimic despre asta?

— Nu trebuie să spună tuturor. Dacă e un mare succes, vor afla oricum cu toţii, iar dacă dă chix, atunci... cine ştie ce poveste spune atunci...

— Nu credeţi că e posibil să i se fi întâmplat ceva? Nu are niciun duşman? Oameni care vor să-i facă rău sau poate chiar să-i pună viaţa în pericol?

— Asta cred că e o exagerare. Nimeni nu vrea să-i pună viaţa în pericol, chiar dacă e o răzgâiată care se comportă mereu urât cu cei din anturajul său. Nu e singura din domeniu care face asta.

— Dacă ar trebui să o găsiţi pe Vivian Franck, unde aţi căuta-o?

— Eu?

Heyer s-a gândit puţin.

— Aş rezerva un voiaj pe Bremen.

Capitolul 28

Erika Voss avea veşti bune.

— Domnule comisar, sora mea vă poate ajuta, dar spune că îi rămâneţi dator.

— Ştiţi că sunt mereu atent cu cei care îmi fac o favoare.

— Ei, bine, a spus ea şi i-a zâmbit, atunci urcaţi la etajul trei şi daţi-i lui Franzi înapoi cartea pe care v-a împrumutat-o. Cu această ocazie, uitaţi-vă şi la dosarul care a rămas deschis pe biroul ei.

I-a pus în braţe o carte veche şi rufoasă. Era un roman poliţist.

— Domnişoara Voss, ar trebui să lucraţi pentru Serviciile Secrete. Aveţi cu adevărat calităţile conspirative necesare.

— Pe care vi le pun cu drag la dispoziţie, dacă e nevoie de ele, domnule comisar.

Biroul Franziskăi Voss a fost uşor de găsit. Aceasta avea acelaşi breton blond, ca sora ei mai mică, dar era ceva mai plinuţă. La celălalt birou era o hoaşcă bătrână, care se uita prin ochelari la foaia de hârtie aflată în maşina de scris din faţa sa de parcă ar fi vrut să-i dea găuri.

— Ah, domnule comisar! a spus Franziska Voss.

Fie s-a uitat la fotografia sa din dosarul personal, fie sora ei i l-a descris în detaliu.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră! V-a plăcut cartea?

— Foarte captivantă, a spus el.

Franziska s-a ridicat şi a deschis un dulap.

— Aşteptaţi un moment, a spus ea, mai am ceva pentru dumneavoastră.

Şi-a scos poşeta din dulap şi a început să cotrobăie prin ea.

— Trebuie să fie pe undeva pe aici, a auzit-o murmurând în timp ce scotea pe rând toate obiectele din geantă.

Rath s-a folosit de acest timp şi a aruncat un ochi în dosarul cu documente deschis pe birou. A văzut un certificat medical care atesta rănile grave ale comisarului Frank Brenner. Doctorul l-a diagnosticat cu fractură de ulnă, comoţie cerebrală, doi dinţi lipsă şi nas spart.

— Am găsit! a exclamat Franziska Voss şi şi-a pus toate lucrurile înapoi în geantă.

Rath a memorat rapid numele şi adresa doctorului, care era undeva în Reinickendorf, şi a privit prietenos în direcţia Franziskăi, zâmbindu-i prietenos. Aceasta i-a pus ceva în mână.

— Ruj? a spus el. Ce să fac eu cu el?

Chiar şi dragonul de la celălalt birou a ridicat privirea de la maşina de scris, privindu-l acru pe Rath. Franziska Voss a râs.

— Nu pentru dumneavoastră! Pentru Erika!

Rath şi-a luat rămas-bun. Era prima dată când îi ducea secretarei sale un ruj.

— Tocmai au fost câteva apeluri pentru dumneavoastră, a spus Erika Voss după ce a băgat în buzunar rujul. Un domn şi o doamnă.

— Şi? Ce voiau?

— Nu au menţionat. Au spus că sună curând înapoi. Le-am spus că vă întoarceţi în câteva minute.

Rath s-a aşezat la birou, şi-a aprins o ţigară şi s-a pierdut în propriile gânduri. Cine putea să fie? Oare alţii care sunau să-l felicite de ziua lui?

Excursia la Departamentul de Resurse Umane a meritat. Se întâmplase exact aşa cum a presupus: Brenner exagerase cu mult. Doctorul trebuia să-i fie un prieten bun din copilărie sau să-i fie dator într-un mare fel. Rath a recitit încă o dată raportul pe care-l redactase pentru doctorul Weiß. Acum putea să-l scrie fără să-şi mai măsoare fiecare cuvinţel, căci Brenner va fi în curând cel care va trebui să dea explicaţii. Rath s-a hotărât să bată singur la maşină raportul, deoarece corespondenţa sa cu superiorii nu o privea pe Voss. A lucrat pe cât de atent şi îngrijit era capabil, uitându-se la fiecare tastă de două ori înainte să o apese şi a terminat după vreo jumătate de oră. Părea că totul e în ordine şi, în măsura în care îşi dădea seama, nu a făcut nicio greşeală de redactare. A pus duplicatele deoparte, a împăturit cu grijă colile de hârtie şi a lipit plicul. Mulţumit, şi-a aprins o ţigară. A sunat-o apoi pe Voss şi a trimis-o cu plicul la etajele şefilor. Telefonul a sunat imediat ce secretara a ieşit pe uşă.

— La mulţi ani, domnule comisar! a spus o voce de femeie şi Rath aproape că şi-a înghiţit fumul. Scuză-mă că nu vă cânt, a spus vocea, dar nu e tocmai punctul meu forte.

Nu ştia încă ce să răspundă, dar, din fericire, vocea a continuat să vorbească.

— Te-ai uitat azi în birou? Îţi dau un pont: în sertarul cel mai de jos.

Rath a ţinut receptorul cu umărul, s-a aplecat şi a găsit în sertar un pachet pătrat, înfăşurat într-o hârtie drăguţă şi cu multe funde.

— Ţi-ai înghiţit limba?

Şi-a dres glasul înainte să vorbească.

— Chiar nu m-am aşteptat la aşa ceva. Ai fost în biroul meu?

— Azi, la prânz, dar nu erai acolo, din nefericire. Ai desfăcut?

— Un moment!

A desfăcut fundele şi a văzut un disc. Era importat din America şi apăruse cu doar jumătate de an în urmă.

— Nu-mi vine să cred! Cum ai făcut rost de aşa ceva?

— Se găsesc o mulţime în Berlin!

— Nu ştiam că-mi cunoşti aşa de bine gusturile muzicale!

— Ştiu multe despre tine. Am ascultat de mai multe ori muzică împreună sau ai uitat deja?

Evident că nu. Nu a uitat absolut nimic. Oricât de tare s-ar fi străduit să uite.

— Nu ne-am mai văzut de o sută de ani, a spus el şi şi-a dat imediat seama ce platitudine spusese, mai ales că era şi o minciună.

— N-a mai lipsit mult să ne vedem sâmbătă la Resi.

— Poftim?

— Tu ai fost cel care l-a bătut pe Brenner, nu?

— A ajuns vorba şi până la tine?

— L-am văzut pe Brenner pe jos şi am auzit apoi că tu ai fost. E posibil să fi purtat o uniformă de căpitan? Dacă da, înseamnă că te-am şi văzut.

— Păi, ce să spun? Sunt vinovat de toate cele, chiar şi în chestiunea uniformei.

— N-am crezut până acum că eşti unul dintre oamenii care se bat la petrecerile de carnaval.

— Nici eu, dar lui Brenner i-aş da câteva şi de Crăciun sau la o înmormântare.

— De ce naiba ai făcut asta? Te-a insultat? Ţi-a rănit mândria de bărbat sau vreo altă prostie din asta?

Vocea ei a sunat mai serioasă decât până atunci.

Charly, aş prefera să-mi muşc limba decât să-ţi spun adevărul.

— Nu pot să-ţi explic, a spus el, dar nenorocitul a căutat-o cu lumânarea.

— E adevărat că sunt puţini cei care şi-o merită mai mult ca Franck Brenner, a spus ea, dar nu poţi să-ţi loveşti aşa, pur şi simplu, colegii.

— Asta au spus Gennar şi Weiß.

— Chestia asta a ajuns deja la vice?

— Zörgiebel ar fi fost poate mai înţelegător, dar, din nefericire, el e plecat în concediu acum.

— Gereon, ar trebui să-ţi stăpâneşti mai bine mânia.

— Am, pur şi simplu, prea multă.

Trebuia să sune ca o glumă, dar cuvintele sale au divulgat mai multe despre situaţia lui decât şi-ar fi dorit.

— Tu ce mai faci? a întrebat el rapid ca să-i distragă atenţia de la clişeele pe care le îndruga.

Abia atunci şi-a dat seama cât de mult ţinea încă la ea şi că răspunsul la această întrebare stupidă îi era orice, numai indiferent nu. Dar manevra a funcţionat, iar Charly a început să-i povestească despre ceea ce a mai făcut. Avea multe de povestit despre examene, despre multele ore petrecute la bibliotecă, despre invidia şi lipsa de înţelegere a colegilor de sex masculin.

— Facultatea de Drept e luată cu asalt de idioţi reacţionari, a spus ea, iar aceşti maimuţoi se presupune că vor reprezenta în curând statul nostru de drept! Noapte bună, Germania! Nici nu vreau să ştiu câţi dintre colegii mei sunt nazişti!

— E la modă să fii nazist, a spus Rath, dar modele vin şi trec.

— Doar că, din nefericire, politica e ceva mai importantă decât ultimul fel de croială.

A tăcut.

— Mi-ar plăcea să te văd din nou, Gereon, a spus ea în cele din urmă.

Suna aproape tandru, cel puţin în urechile lui. Poate că era doar ceea ce voia el să audă. În interiorul lui era un căţeluş, care, la auzul vocii ei, la cel mai mic semn de prietenie era pregătit să facă orice ca să-i îndeplinească orice dorinţă, era pregătit pentru orice umilinţă. Îl ura pe acest căţeluş şi l-a făcut să dispară gândindu-se la ultima lor ceartă. Atunci aproape că l-a lovit. A văzut asta în ochii ei. N-a făcut decât să bată cu pumnul ei micuţ în masă, i-a întors spatele şi apoi a plecat. Asta a fost acum mult timp, cu câteva săptămâni înainte de Crăciun. Nu a mai văzut-o de atunci şi nici nu a mai auzit nimic de la ea. Asta până la petrecerea de carnaval de la Resi. A încercat să râdă fără ca râsul să-i sune forţat, ceea ce i-a reuşit întrucâtva.

— Dacă poţi să-mi garantezi că nu ajungem să ne certăm la sfârşit.

— Ştii ce, Gereon? Oricum, cu tine îmi place să mă cert cel mai mult.

•

Abia de mai puteai vorbi cu el după ce a închis. Nu a dat prea mare atenţie secretarei, care s-a întors după ce i-a dus lui Weiß raportul. Erika Voss care i-a spus ceva. Probabil că Rath i-a răspuns în mod satisfăcător, căci aceasta a închis uşa şi l-a lăsat în pace. Nu putea să-şi adune gândurile şi se gândea mereu la Charly. S-a aşteptat la orice, numai la asta nu: că-l va suna şi că îşi vor da chiar şi întâlnire. Abia telefonul l-a smuls din vraja acestor gânduri.

— Rath, Departamentul Criminalistic.

— La fel şi aici.

Era o singură persoană care-i răspundea astfel la telefon.

— La mulţi ani, fiule! i-a spus Engelbert Rath. Sper că nu te deranjez!

— Puţin...

— Voiam doar să te felicit de ziua ta din partea mea şi a mamei tale. Ştii că nu-i place să vorbească la telefon.

— Mulţumesc!

— Cum e situaţia la tine, în Berlin? Karl îmi spune că iarăşi vă creează comuniştii neplăceri.

Karl. Desigur. Karl Zörgiebel, şeful Poliţiei Berlin şi prieten vechi de-al tatălui său, încă de pe vremea când acesta lucra în Köln. Se părea că Engelbert Rath vorbea mai des şi mai mult la telefon cu acesta decât cu propriul său fiu.

— *Dörrzwiebel* s-a întors din nou din Mainz? s-a mirat Gereon. Aici, la Cetate, nu s-a arătat deloc.

— Lasă poreclele!

— Din câte ştiu eu, comuniştii n-au făcut decât să organizeze o demonstraţie muncitorească şi Zörgiebel a interzis-o din nou. Din cauza numărului mare de morţi de anul trecut.

Atunci, la ordinul lui Zörgiebel, poliţia s-a folosit de mijloace violente pentru a se asigura că interdicţia manifestaţiei este respectată. Bilanţul? Peste treizeci de morţi.

— Karl ştie ce face! Trebuie să te opui din timp comuniştilor!

— Şi toate astea pe spatele Poliţiei. Asta nu e treaba noastră.

— Haide să nu mai vorbim despre politică, a spus Engelbert Rath, nu vreau să mă cert cu tine. Ce se mai întâmplă în rest la voi? Ai mai progresat?

— Poftim?

— Ai deja o pistă? Ai fost deja la fabrică?

— N-am avut timp încă, a spus Rath. Am avut prea multe de făcut şi oricum nu pot face mare lucru fără lista de nume.

— Ar fi trebuit să o primeşti de mult, alături de felicitarea de la noi.

— Mă voi uita în cutia poştală.

Engelbert Rath şi-a dres glasul.

— Gereon, nu ştiu dacă iei această sarcină suficient de în serios, dar dacă vrei să devii comisar-şef, atunci trebuie să faci ceva în sensul ăsta. Nu e ceva ce pică din cer.

— Tu ar trebui să ştii asta cel mai bine.

— Şi tu ar trebui să ştii asta! Nu e vorba doar de o avansare în post, ci şi de faptul că primarul general are încredere că îl vom ajuta în această situaţie neplăcută. Dacă îl vei dezamăgi, înseamnă şi că reputaţia familiei Rath se va duce pe apa Sâmbetei.

— La bunul tău renume te referi, de fapt.

— Ar trebui să iei lucrurile mai în serios. Rezolvă chestiunea!

— La ordin, domnule director!

Rath a închis. Tatăl său avea dreptate, dar el nu trebuia neapărat să recunoască. Şi-a luat pălăria şi paltonul şi şi-a luat la revedere de la Erika Voss. Oricum, nu mai avea cum să facă ceva la birou.

Capitolul 29

Westhafen se afla oarecum în drum spre Reinickendorf, aşa că Rath putea să împuşte doi iepuri dintr-o lovitură. Compania Ford Motor producea automobile într-o hală aflată chiar lângă Kai, după cum anunţa o tăblie de metal de pe faţada clădirii. Rath a parcat Buick-ul mai în faţă, lângă clădirea administrativă. Nu voia să parcheze maşina fabricată de un competitor chiar în faţa intrării principale. O macara stivuia lăzi mari, din lemn, chiar lângă hala la capătul căreia erau parcate câteva duzini de Ford Model A, toate

vopsite în roşu şi negru. Bruno, primul său şef în Berlin, obişnuia şi el să conducă o asemenea maşină. Câţiva bărbaţi pierdeau vremea în faţa halei. Aceştia s-au întors plini de speranţă spre uşa metalică ce s-a deschis. Un bărbat îmbrăcat în salopetă gri a ieşit şi a strigat de pe rampă:

— Avem nevoie de doi lăcătuşi pentru următoarea tură.

Patru bărbaţi s-au desprins din grup şi au venit lângă Rath, care se afla deja pe treptele care duceau spre rampă. Tipul în salopetă gri nu a făcut decât să se uite la feţele lor pentru a alege. Nici nu l-a băgat în scamă pe bărbatul în costum, care flutura o diplomă de inginer. A arătat spre un bărbat vânjos, îmbrăcat în haine de muncă şi spre un altul mai slăbuţ, care purta o jachetă subţire.

— Tu, a spus el, şi tu!

Cei doi au urcat treptele, iar ceilalţi s-au întors spre grupul şomerilor. Rath a început şi el să urce treptele, dar tipul în salopetă gri nu l-a remarcat decât atunci când a deschis uşa pentru a-i lăsa pe cei doi aleşi să intre.

— Îmi pare rău, a spus el, dar avem nevoie doar de doi.

Muncitorii l-au privit cu suspiciune pe presupusul competitor. Lui Rath nu i-a rămas altceva de făcut decât să-şi scoată legitimaţia de serviciu.

— Poliţia criminalistică! a spus el. Ar trebui să mă uit puţin prin fabrica dumneavoastră.

Şeful de echipă l-a privit cu sprâncenele ridicate.

— Despre ce e vorba? a întrebat el.

Înainte ca Rath să poată răspunde, privirea bărbatului s-a oprit asupra celor doi bărbaţi care se holbau la legitimaţie.

— De ce staţi pe aici? s-a răţoit el la ei. Vreţi să vă holbaţi sau să munciţi? Intraţi şi mergeţi la banda D.D. ca în Dora! Veţi primi acolo instrucţiuni.

Bărbatul mai mic a deschis gura, dar celălalt l-a tras după el pe uşa deschisă înainte să mai apuce să spună ceva. Probabil că era spre binele lui – dacă nu voia să piardă locul de muncă abia câştigat.

— Aşa, i s-a adresat tipul în salopetă lui Rath, acum spuneţi-mi de ce aţi venit!

— Din nefericire, nu pot să vă spun nimic despre motivele anchetei noastre, dar pot să vă asigur că voi respecta toate secretele companiei. Puteţi să-mi spuneţi la fel de multe lucruri pe care i le-aţi spune şi unui jurnalist.

— Cu jurnaliştii nu vorbesc de regulă decât cei din conducere.

— Sunt sigur că aţi putea să mă ajutaţi, domnule...

— Bahlke. Şef de tură.

— Domnule Bahlke, haideţi să aruncăm o scurtă privire asupra producţiei de autovehicule şi să îmi explicaţi în linii mari cum funcţionează fabrica. Cinci minute şi apoi plec.

Bahlke nu era prea entuziasmat, dar a acceptat. S-a gândit, probabil, că aceasta e cea mai rapidă modalitate de a scăpa de el.

— Veniţi cu mine, a spus el, dar aici nu sunt prea multe de văzut.

În hală era o gălăgie cruntă.

— Cel mai bine ar fi să urcăm pe aici, a strigat Bahlke peste zgomotul de fundal şi a arătat spre nişte trepte de metal. De aici puteţi vedea totul şi nici nu e aşa de gălăgie.

Treptele conduceau spre o încăpere, iar dacă te uitai pe ferestrele acesteia puteai să cuprinzi întreaga hală cu privirea. S-a făcut linişte imediat ce Bahlke a închis uşa.

— E biroul şefului de tură, a spus el, de aici poţi vedea totul. E şi necesar.

Rath a privit în jos. Un convoi de maşini terminate pe jumătate se plimbau încet prin hală; peste tot se aflau muncitori care montau câte ceva. Cu cât maşina trecea pe la mai multe staţii, cu atât se completa, adăugându-i-se direcţia, scaunele, roţile şi, într-un final, motorul şi caroseria care veneau de sus, parcă din cer, montate pentru a întregi automobilul. Un Ford Model A.

— Şaizeci de maşini pe zi, a spus mândru şeful de tură. Piesele vin de peste ocean şi noi le montăm aici. E o metodă americană: pe bandă rulantă.

Bahlke i-a arătat spre o parte a benzii rulante unde un bărbat roşcat le arăta celor doi noi angajaţi cum să monteze motoarele. Caroseria se apropia deja de deasupra.

— Vedeţi locul acela? În secţiunea D se montează caroseria după ce s-a fixat motorul.

Roşcatul a ridicat privirea exact în momentul în care Bahlke a arătat spre el. Rath a putut să vadă încă de acolo că muncitorul a făcut ochi mari şi s-a reapucat de treabă chiar mai silitor ca până atunci. Aici, în birou, stăteau ca într-o vitrină de pe Ku'damm. Fiecare muncitor putea să vadă geamurile mari şi cu toţii ştiau că sunt urmăriţi din biroul şefului de tură. Probabil că aşa au şi fost gândite lucrurile, ca să-i ţină în ritmul implacabil al benzii rulante.

— Impresionant, a spus Rath, şi ce se întâmplă dacă cineva trebuie să meargă la toaletă, de exemplu?

— Există puţin loc de manevră. Poate să lucreze în avans, iar pentru pauze mai lungi îşi găseşte un înlocuitor. Desigur că atunci i se scade din salariu. La noi se plăteşte doar munca depusă.

— Spuneţi-mi, a zis Rath, aşa vă recrutaţi mereu muncitorii?

Bahlke a clătinat din cap.

— Pe majoritatea i-am angajat, dar se tot înmulţesc cei care îşi aşteaptă şansa afară. Plătim bine şi primeşti şi mai mulţi bani dacă reuşeşti să lucrezi suplimentar. Nu aşteaptă doar şomeri afară. Nimeni nu plăteşte la fel de bine ca Ford. Aici nu se simte nimic din criza financiară. Vă spun că dacă lucrurile continuă aşa, atunci uzina Ford din Berlin va fi la fel de mare ca Siemens!

Tipul habar nu avea de soarta care fusese deja decisă pentru uzină. Cel care-l şantaja pe Adenauer nu era doar foarte bine informat cu privire la situaţia lui financiară, ci şi cu privire la planurile fabricii Ford de pe Rin. Şi acele informaţii erau confidenţiale. Rath s-a gândit la expresia preferată a tatălui său: „Cunoaşterea e putere". Suna de parcă era o instrucţiune dată şantajistului.

— E bine că puteţi să vă alegeţi oamenii în acest fel, a spus Rath, dar de unde ştiţi că nu luaţi infractori dacă trimiteţi oamenii direct de pe stradă la bandă, aşa, fără documente?

— Trebuie să văd cum lucrează oamenii. Dacă merge bine, trebuie să meargă cu documentele la Biroul Personal. Dar de ce întrebaţi? Doar nu căutaţi niciun infractor aici, la noi, nu? Doar pentru că puşcăria e aici, după colţ... Credeţi-mă că pot să-i miros şi nu intră niciun asemenea om la mine în atelier.

— Nu vă agitaţi, nu caut pe nimeni care a fugit de la Plötzensee. Pe mine mă interesează eventualele legături pe care muncitorii dumneavoastră le au cu Deutsche Bank. Ştiţi ceva legat de asta?

— Omule, aici lucrează aproape trei sute de oameni. De unde să ştiu eu aşa ceva? Cele mai bune legături cu banca sigur nu le au muncitorii mei de aici, ci cei care lucrează la salarizare.

Rath a încuviinţat.

— Aţi putea să-mi spuneţi cum ajung la salarizare?

— Vedeţi uşa aceea din spate? a arătat Bahlke spre fundul halei.

În spatele staţiei unde se montau motoarele, Rath a văzut o uşă de oţel.

— Trebuie să treceţi pe acolo ca să ajungeţi la administraţie. Ar trebui să întrebaţi apoi exact în biroul de personal. Aşteptaţi că vă duc eu!

Muncitorul roşcat părea să creadă că şeful de tură a arătat din nou spre el. Rath a observat că bărbatul devenea din ce în ce mai neliniştit. Probabil credea că urmează să fie concediat. În timp ce coborau treptele, s-a auzit deodată o alarmă care a acoperit tot zgomotul din fabrică.

— Ce e asta? i-a strigat Rath şefului de tură în ureche. O alarmă de incendiu?

— Nu, cineva nu şi-a terminat treaba la timp şi acum îşi pune în dificultate colegii.

— Şi-a părăsit locul de muncă fără să găsească un înlocuitor.

Bahlke a ridicat din umeri.

— Sau, pur şi simplu, a tăiat frunză la câini.

Alarma s-a auzit pentru a doua oară şi banda rulantă s-a oprit.

— La naiba!

Şeful de tură a început să alerge şi Rath a încercat să ţină pasul cu el. Bahlke s-a oprit la următoarea staţie şi s-a răstit la un muncitor care monta scaunele.

— Ce se întâmplă? Ce idiot a oprit banda rulantă?

Muncitorul a ridicat din umeri.

— Habar n-am, cred că sunt probleme la secţiunea D.

În secţiunea D, precum Dora, era haos. Cei patru bărbaţi care trebuiau să se ocupe de montarea caroseriei vorbeau furioşi cu noii recruţi care se ocupau de montarea motoarelor. Roşcatul, care se presupunea că îi învaţă pe cei doi ce să facă, dispăruse.

— Ce se întâmplă aici? s-a răţoit şeful de tură la muncitori. Aţi înnebunit? Cine a oprit banda?

— Eu, a spus un bărbat mare cât un munte. Motorul e câş şi mai lipsesc şi o grămadă de şuruburi. Nu pun caroseria pe aşa ceva. De ce nu-i întrebaţi pe cei doi recruţi de ce nu merge banda?!

Bărbatul îmbrăcat în jacheta subţire nu a aşteptat să fie întrebat.

— Şefule, am ajuns aici abia acum zece minute, a spus el. Toni ne-a salutat, ne-a arătat două-trei chestii şi apoi a plecat fără să spună unde se duce. Ce şansă avem? Ca să nu mai spun că trebuie să am de-a face şi cu această gorilă.

— Ai să vezi tu gorilă acuşi! a spus bărbatul.

— Ei, haide Kurt, opreşte-te, a spus Bahlke, lasă-i pe cei noi în pace! Unde a plecat Toni? Nu poate să lase aşa, pur şi simplu, totul baltă.

— Habar n-am, şefule, n-a spus nimic. A fugit deodată, a spus cel mic.

— Îi e rău sau ce? Nu prea face el din astea. Câteodată nu se duce nici la baie ca să menţină ritmul.

Cei doi noi angajaţi au ridicat din umeri.

Rath şi-a dat seama că acesta ar fi momentul să-şi ia la revedere. A părăsit hala de montaj şi a urcat la biroul de personal ca să ceară o listă a tuturor muncitorilor. Spera ca, examinând în paralel această listă cu cea primită din Köln, să aibă noroc şi să găsească acelaşi nume sau să-i atragă ceva atenţia, astfel încât să poată găsi o legătură între Ford şi bancă. Şi apoi spera să-l

poată prinde pe şantajist. Rath s-a gândit că o listă de nume e o cerinţă simplă, dar bărbosul din spatele unui birou a fost de altă părere.

— Aveţi habar cât de multă muncă presupune aşa ceva? Avem aproape trei sute de oameni.

— Ascultaţi-mă, pot să vă şi oblig să îmi daţi această listă de nume, dar în acest caz vă voi lua actele originale şi vă voi întoarce tot biroul cu susul în jos.

Bărbosul a înghiţit în sec.

— Bine, a spus el. Vă trimit lista. Cred că o pot termina săptămâna viitoare.

— Mâine, a spus Rath, mâine dimineaţă trec pe aici şi o iau.

Bărbatul a vrut să protesteze, dar Rath nu l-a lăsat să ia cuvântul.

— Şi dacă nu veţi avea nimic pregătit pentru mine, mă voi întoarce chiar şi cu un mandat de percheziţie şi nu vă veţi mai putea folosi biroul pentru tot restul zilei. Aş zice să mai planificaţi apoi cam două zile ca să faceţi la loc ordine. Vă zic doar aşa, ca să ştiţi care sunt alternativele.

Bărbatul a încuviinţat şi Rath şi-a luat la revedere. Ajuns la uşă, s-a mai întors o dată şi a spus:

— Apucaţi-vă rapid de treabă ca să terminaţi în timp util!

Când Rath s-a întors în hala de montaj, banda rulantă încă nu fusese repusă în mişcare. Afară, în faţa clădirii din cărămidă, încă aşteptau câţiva oameni care-şi căutau de muncă. *E mai bine decât să aştepte de pomană,* s-a gândit Rath, *dar e o muncă lipsită de viitor*, *oricât de atractive păreau acum salariile*. Aici era doar un provizorat, şi nu o fabrică de automobile. Nu era decât o hală în care se făceau montaje, lângă care se găsea un depozit care nu şi-a găsit niciun alt chiriaş. Nici nu era de mirare că Ford îşi dorea altceva. Deşi trei sute de oameni îşi vor pierde locul de muncă în Berlin, în Köln îşi vor găsi de treabă câteva sute, iar undeva, în această clădire de cărămidă, se afla cineva care voia să împiedice acest lucru.

•

De la Westhafen nu mai avea mult până la Reinickendorf. Recepţionista tocmai voia să închidă cabinetul, dar Rath a reuşit să o convingă că e vorba despre o urgenţă. La arătat legitimaţia de serviciu şi a spus:

— Sunt un prieten de-al lui Frank Brenner.

— Dacă aşa stau lucrurile, aşteptaţi un moment, vă rog!

A mers în spate şi s-a întors după o vreme.

— Doctorul trebuie să ajungă în curând la o vizită la domiciliu, dar îşi va face puţin timp pentru dumneavoastră.

— Mulţumesc!

— Dar mai aşteptaţi puţin în sala de aşteptare. Trebuie însă să vă las singur, căci nu e de acord să fac ore suplimentare.

— Ce păcat! a spus Rath şi i-a zâmbit.

Acesta a zâmbit cu cochetărie şi i-a făcut semn cu degetele în chip de „la revedere" înainte să închidă uşa.

Rath s-a aşezat pe un scaun din sala goală şi a privit în jur. Era un cabinet mic şi îngrijit. Pe pereţi erau atârnate tablouri cu nave de război, un portret al amiralului Tirpitz care purta o barbă impresionantă. Doctorul Borghausen era în mod clar un mare admirator al Marinei Imperiale. Rath tocmai se întreba de unde l-o fi agăţat Brenner, când deodată s-a deschis uşa de sticlă de culoarea laptelui şi un bărbat cu o trusă de doctor în mână, cu barbă şi mustaţă a dat buzna în camera de aşteptare, mai să se împiedice de picioarele lui Rath. Doctorul s-a oprit în ultimul moment. L-a privit pe Rath din cap până în picioare, de parcă se întreba de unde-l cunoştea pe acest prieten de-al lui Brenner şi ce favoare ar putea să-i facă.

— Bună ziua! a spus el. Roswitha nu mi-a spus cum vă numiţi. Ne-am mai întâlnit?

— Mi-e teamă că nu! a spus Rath.

— Dar sunteţi un prieten de-al camaradului Brenner?

— Camarad mai degrabă decât prieten, a spus Rath şi i-a arătat legitimaţia de serviciu. Lucrăm la acelaşi departament.

Borghausen a încuviinţat şi a privit distrat legitimaţia lui Rath. Începea să-şi dea încet scama cine se putea afla în faţa sa.

A văzut cum acesta începea să-şi ridice zidurile interioare de apărare. *Ceea ce nu te va scăpa,* s-a gândit Rath.

— Aşa deci, a spus doctorul.

Vocea îi suna acum mult mai puţin energică şi mai degrabă înceată şi rece.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră? Dacă-mi permiteţi să vă amintesc, programul cu publicul s-a terminat de mult.

— Nu durează mult, am doar câteva întrebări.

— Sunteţi poliţistul care l-a bătut pe Franck, nu-i aşa? Ce doriţi?

— Ar trebui să începeţi să lucraţi la Poliţia Criminalistică la cât de perspicace sunteţi, a spus Rath. Vedeţi, având în vedere faptul că am fost prezent în momentul în care colegul Brenner a suferit acele răni, care l-au făcut din nefericire inapt pentru muncă, aş vrea să ne comparăm puţin impresiile. Îi spuneţi pe numele mic...

— Frank Brenner mi-e prieten de mult timp. Am fost în armată împreună!

— Atunci înseamnă că acestea sunt răni vechi de război care s-au redeschis.

— Nu vă înţeleg!

— Păi, am aşa nişte rezerve cu privire la adeverinţa dumneavoastră medicală care descrie rănile lui Frank Brenner. Sunt curios dacă un consult al unui alt medic, cel al Poliţiei, ar confirma diagnosticul dumneavoastră.

Doctorul s-a înroşit. *E timpul să-şi ia tensiunea,* s-a gândit Rath.

— Încercaţi să şantajaţi un doctor? a spus Borghausen într-un final.

Părea destul de presat.

— Vreau doar să-i dau doctorului posibilitatea să aleagă cum vrea să-i arate viitorul. În puşcărie şi cu dreptul de practică retras ca să înceapă apoi eventual de la capăt cu o carieră de spălător de cadavre sau să-şi continue viaţa de medic respectat şi cetăţean din Reinickendorf, care poate că a cam întrecut măsura într-o chestiune ce-l privea pe un vechi prieten şi camarad, dar care este totuşi fericit.

Doctorul a început să gândească febril, cu ochii dilataţi.

— De unde ştiţi despre adeverinţa medicală? a întrebat el mai liniştit acum.

— Sunt poliţist, poate unul mai harnic decât colegul Brenner.

— Ştiţi că nu aveţi dreptul să vedeţi asemenea adeverinţe?

— Dar cine spune că am văzut-o?

Doctorul a tras adânc aer în piept.

— Dacă am înţeles bine, a spus el, chinuindu-se în mod vizibil să pară liniştit, Frank nu va cere o anchetă disciplinară împotriva dumneavoastră şi de aceea nici nu e nevoie de un control al medicului Poliţiei.

— Probabil că domnul Brenner îşi doreşte într-adevăr să rezolve toată chestiunea doar cu o campanie de defăimare, a spus Rath râzând. Dar poate că voi insista *eu* să se înceapă o anchetă disciplinară. V-aţi gândit la această posibilitate?

— De ce aţi face aşa ceva?

— Pentru ca adevărul să iasă la lumină, ca să se afle că domnul comisar Brenner aduce certificate medicale false.

— Despre ce vorbiţi? Vreţi să mă acuzaţi că aş da certificate false?

Culoarea feţei doctorului Borghausen se schimbase între timp în violet. Omul chiar trebuia să facă ceva în privinţa tensiunii.

— Eu nu vă acuz de absolut nimic, a spus Rath liniştit şi prietenos, doar vin cu nişte teorii, aşa cum fac cei din departamentul meu. Poate că Brenner a adus un certificat fals după ce l-a păcălit pe vechiul său prieten, doctorul Borghausen.

Rath şi-a dat seama că se bucura acum de atenţia totală a doctorului.

— Haideţi să ne mai gândim puţin la chestiune, a continuat el. Nu e posibil ca dumneavoastră să aveţi obiceiul de a-i pune amabilei Roswitha

câteva adeverinţe medicale nescrise pe masă pentru ca ea să se ocupe de ele. Doar că aveţi obiceiul stupid de a nu le număra atunci când i le daţi, şi azi, când aţi făcut un control, aţi constatat că au fost furate câteva dintre ele, poate chiar doar una. Las acest aspect la latitudinea imaginaţiei dumneavoastră. Desigur că daţi imediat alarma şi anunţaţi poliţia. Secţia de poliţie de care aparţineţi va trimite pe cineva care vă va ruga să stabiliţi perioada exactă în care aceasta ar fi putut să fie furată. Atunci veţi spune că e vorba despre momentul în care Frank Brenner şi încă alţi câţiva pacienţi se aflau în cabinetul dumneavoastră. Şi apoi lucrurile îşi vor urma cursul normal, fără ca dumneavoastră să aveţi ceva de suferit.

Doctorul Borghausen l-a ascultat fără să scoată vreun cuvânt. Rath şi-a dat seama că doctorul probabil se va agăţa de această ofertă.

— Dacă mă scuzaţi, trebuie să mai ajung la o vizită la domiciliu, a spus doctorul, şi apoi la poliţie, ca să anunţ un furt.

•

Când Rath a ajuns acasă, a constatat că îl aştepta o surpriză. Nu s-ar fi aşteptat niciodată la aşa ceva. În mijlocul mesei aranjate grijuliu, pe o faţă de masă albă, imaculată, flancată de două sfeşnice îl aştepta un tort. Kathi se afla la masă. Probabil că l-a auzit urcând pe scări, căci aprinsese cele două lumânări.

— La mulţi ani sănătoşi, Gereon! a spus ea şi i-a zâmbit.

Aproape că-i părea rău pentru ea când a văzut-o cum stătea acolo şi, pentru un moment, şi-a dorit să o ia în braţe, dar un alt sentiment a fost mai puternic. A simţit cum o mânie nedeterminată începea să crească în el cu cât privea mai mult la prăjitură şi la lumânările aprinse. Ce a fost în mintea ei să se întoarcă aşa, pur şi simplu? După ce l-a lăsat baltă! După ce şi-o scosese de mult din minte! După ce începuse deja să o uite! De ce făcea ca totul să fie aşa de greu pentru el?

— Te-ai întors deci, a mârâit el.

Zâmbetul i-a dispărut de parcă cineva i l-a şters deodată.

— Ai putea să-mi spui unde ai fost în ultimele zile? a continuat el. Dispari fără să spui absolut nimic, fără să trimiţi vreun mesaj, fără să laşi niciun semn şi apoi îndrăzneşti să-ţi faci apariţia aici de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Dar, Gereon! Nu trebuie să fii supărat pe mine! Nu a fost nimic. Eu...

— Nu sunt supărat! Mă întreb doar ce-ar trebui să însemne acest joculeţ. Laşi omul baltă, nu dai niciun semn timp de câteva zile şi apoi apari din nou, pur şi simplu.

— Cum adică joculeţ? Suntem oameni liberi şi fiecare-şi trăieşte viaţa. Asta mi-ai spus-o chiar tu cândva.

Da, chiar i-a spus asta lui Kathi, ca să-i sugereze că n-ar trebui să se aştepte la prea multe din partea lui. Aceste cuvinte reci nu au făcut-o să se îndepărteze de el, ci din contră.

— Desigur că sunt jocuri, a spus el. De ce mă inviţi la un bal mascat şi dispari apoi fără să mă aştepţi?

— Ah, Gereon! Te-am tot aşteptat şi aşteptat şi iar aşteptat, şi tu tot nu veneai! Credeam că m-ai lăsat iarăşi baltă!

— De aceea a trebuit să pleci cu un altul?

— Nu e ceea ce crezi. Herbert...

— Nici nu vreau să ştiu cum se numeşte!

— Gereon, nu te supăra în halul ăsta! Nu trebuie să fii gelos, eu...

— Nu sunt gelos şi ai dreptate: suntem oameni liberi. În ultimele zile mi-a dat seama că totul s-a încheiat în mod definitiv între noi.

L-a privit fără să-i vină să creadă, mandibula i-a tremurat uşor şi nu părea să mai aibă suficientă voinţă ca să-şi controleze această mişcare.

— Totul? Vorbeşti despre dragostea noastră? Asta e totul pentru tine?

Avea lacrimi în ochi.

— E ceva ce arunci aşa, pur şi simplu, la coşul de gunoi?

A sperat că va scăpa de această discuţie, de această situaţie. Simţea cum i se face rău din cauză că ea a provocat această scenă. *Unul trebuie mereu să fie nenorocitul,* s-a gândit el. *Atunci*, *voi fi eu din nou acela*.

— Tu chiar ai crezut că te las să te comporţi aşa cu mine? s-a răţoit el la ea. Ia-ţi tortul şi dispari! Du-te la acest Herbert, du-te la sora ta, du-te dracului!

I se părea că joacă într-un film prost. Iubitul dezamăgit. Era un actor mizerabil şi aşa se şi simţea.

— E tortul pentru ziua ta, eu...

— Nu vreau nenorocitul de tort!

Ochii din spatele lacrimilor au scăpărat.

— E *nenorocitul tău de tort*! Ţi l-am făcut cadou, fie că-ţi place sau nu!

A deschis uşa spre culoar.

S-a îndreptat tăcută spre cuier şi s-a îmbrăcat cu paltonul roşu. Deodată, a fost lovită din nou de ceea ce se întâmpla şi a început din nou să plângă. Abia de putea să suporte să o vadă cum stătea acolo şi suspina şi a trebuit să lupte împotriva impulsului de a se duce la ea ca să o consoleze.

S-a dus la fereastră şi s-a uitat afară.

A auzit cum aceasta îşi căuta lucrurile în baie şi inima i s-a strâns. A durat o eternitate până ce a auzit uşa de la intrare trântindu-se. Paşii ei pe trepte. Pentru ultima oară. Apoi, în lumina difuză a lămpii cu gaz, jos, i-a văzut

paltonul roşu, după care a dispărut în întunericul porţii de la intrare. Pentru ultima oară.

A simţit un nod în gât. De ce a trebuit să se întoarcă? De ce nu l-a scutit de această scenă? Poate că era mai simplu pentru ea dacă-l punea pe el în ipostaza de nenorocit, dar nu prea credea asta. Privirea i-a căzut asupra tortului. Lumânările ardeau încă şi creau o atmosferă romantică, de care nu mai avea nimeni nevoie. A suflat în lumânări, a luat tortul de pe masă şi a trebuit să reziste impulsului de moment de a-l arunca într-un perete. L-a pus totuşi cuminte în dulap şi a aruncat în locul lui un scaun. Asta nu a ajutat deloc, căci încă se simţea oribil. Rath nu mai putea să suporte să stea în acest apartament, aşa că a luat sticla de coniac din sufragerie, şi-a aruncat pe el paltonul şi pălăria şi a ieşit afară, pe casa scării. Nu s-a întâlnit cu nimeni, căci aici nu mai locuia decât familia Liebig, care se ducea devreme la culcare, iar apartamentul Steinrück era încă gol.

Era rece pe acoperiş. Rath a luat o înghiţitură din sticla de coniac. Porumbeii lui Liebig l-au primit cu un gângurit încet când s-a aşezat pe marginea îngustă de lângă porumbar. În octombrie a stat aici ultima dată. În mod ciudat, aici, sus, nu simţea deloc ameţeala care-l cuprindea când se afla la înălţime. Poate că era din cauza faptului că hăul se căsca la câţiva metri îndepărtare. În spatele acoperişului celeilalte scări, Rath putea să zărească faţadele caselor de la capătul locului mare de joacă ce fusese construit de administraţia oraşului, iar în stânga, la ceva îndepărtare, se zărea cupola zveltă a Catedralei „Sankt Michael", care se înălţa ca o umbră întunecată pe fundalul cerului, la apus.

Putea să respire liber aici. Stătea, pur şi simplu, bea şi privea acoperişurile oraşului. Undeva, acolo, era şi Kathi în drum spre sora ei. Părea că îndepărtează oamenii, aşa a fost mereu. Nu a putut niciodată să păstreze pe nimeni. Nu a vrut niciodată să păstreze pe nimeni.

Cu excepţia unei persoane.

Noroc, *Charly*! s-a gândit el şi a ridicat sticla. *Pentru singurătate*! *Pentru că la asta se ajunge mereu într-un final. În cazul meu şi al tău şi al tuturor*.

A băut şi a privit apusul. *Gereon Rath*, *nenorocit sentimental ce eşti,* s-a gândit el, *ar fi cazul să încetezi să-ţi mai plângi de milă*.

VII

Joi

6 martie 1930

Capitolul 30

Maşina de la Omoruri gonea nebuneşte pe Leipziger Straße, îndreptându-se spre vest. Niciunul dintre cei patru ofiţeri de poliţie aflaţi în maşină nu sufla o vorbă. Rath se uita pe geam. Privea absent vitrinele şi reclamele care zburau pe lângă el, cufundat în gânduri. Dar gândurile nu-i mai erau concentrate asupra lui Charly.

Se aştepta, de fapt, la o zi liniştită la Cetate, în care să aibă suficient timp să meargă să ia lista cu angajaţi de la fabrica Ford aflată în Westhafen, dar lucrurile au luat o altă turnură. Chiar în mijlocul şedinţei de dimineaţă, au primit o veste: într-un cinematograf vechi, dezafectat, aflat în Wilmersdorf a fost găsit cadavrul unei femei. Böhm a încheiat repede şedinţa, a mai dat câteva instrucţiuni şi a format rapid o comisie de anchetă.

Alfons Henning conducea maşina, iar lângă tânărul asistent criminalist stătea Christel Temme, dactilografa. Bancheta tapiţată din spate era rezervată celor mai înalţi în rang: comisarului Gereon Rath şi celui care conducea ancheta, comisarul-şef Wilhelm Böhm.

Rath încă se chinuia să-şi dea seama ce intenţii avea Böhm. De ce oare a lăsat cazul Winter pe mâinile lui Gräf, pe mâinile unui secretar criminalist şi de ce nu alesese măcar un comisar? Părea că Böhm face tot posibilul să nu-l mai lase să lucreze la acest caz. Poate că acest lucru a fost cauzat şi de pledoaria lui Rath pentru fugarul Krempin sau poate că era doar o pedeapsă pentru comportamentul său recalcitrant.

În orice caz, era absolut clar că, lucrând mai aproape cu el, Böhm putea să-l controleze mai bine. Chiar şi acum, când se aflau în drum spre locul faptei, Rath se simţea supravegheat într-un fel incomod, deşi Böhm nu-l onora nici măcar cu o privire. Nu-i adresa nicio vorbă. A tăcut pe tot parcursul călătoriei şi nimeni dintre ceilalţi aflaţi în maşină nu a îndrăznit să

scoată vreo vorbă. Böhm nu a trebuit nici măcar să le spună pe unde să meargă. Henning a găsit adresa fără probleme.

Cinematograful se numea Luxor şi era aşa de plin de praf, de parcă nimeni nu a mai şters de ani de zile tuburile de neon şi becurile care luminau faţada. Poliţistul din faţa uşii de intrare din sticlă părea că aşteaptă să le rupă biletele. Böhm şi Rath au salutat fără să scoată vreun cuvânt, dactilografa a spus un „Bună dimineaţa!" timid, iar Henning era ocupat să scoată aparatul de fotografiat din portbagaj.

Un al doilea poliţist i-a condus printre rândurile de scaune până jos, la ecran. Chiar dacă erau aprinse toate luminile, inclusiv tavanul fals care simula o noapte înstelată, sala era sumbră. Între timp, câţiva oameni de la ED se căţărau deja printre tuburile unei orgi care făcea o impresie la fel de mizerabilă ca restul sălii de cinema. Părea că nimeni nu a mai investit vreun ban aici de luni bune. Mirosul persistent de mucegai intensifica impresia de dezintegrare.

— Vedeţi acolo, sus! a spus poliţistul şi s-a oprit.

A arătat spre nişte scări abrupte din lemn.

— Eu n-am nevoie să mai văd asta pentru a doua oară.

Treptele duceau către interiorul orgii. Mirosea absolut îngrozitor şi cu cât urcau mai mult, cu atât mirosea mai tare. Rath l-a lăsat pe Böhm să meargă înainte şi şi-a ţinut o batistă în faţa nasului. Temme, dactilografa, a rămas jos cu carnetul ei de notiţe.

Au găsit cadavrul pe o platformă de lemn, lângă tuburile orgii pe care un tip de la ED le cerceta acum în speranţa de a găsi amprente. Lângă tuburi, Rath a văzut că se mai aflau şi alte instrumente pentru a produce sunete de fundal, precum un carillon, o trompetă şi chiar o versiune în miniatură a maşinii pentru tunete, pe care o avea şi Bellmann pe platou. Acum nu mai era prea mult loc pe platformă. Cadavrul ocupa aproape tot locul liber dintre tuburi şi perete, aşa că omul de la ED, care nu părea aşa de deranjat de miros, trebuia să aibă mare grijă pe unde calcă.

Rath a recunoscut-o din primul moment în care i-a văzut faţa. *La naiba,* s-a gândit el involuntar. Acum putea măcar să-i spună lui Oppenberg ce s-a întâmplat cu ea. Nu e stea la Hollywood. Chiar s-a întrebat dacă cineva l-a informat pe producător. Probabil că nu, căci cadavrul trebuia să fie identificat mai întâi. Şi asta nu era greu. Chiar dacă descompunerea a lăsat urme asupra corpului, iar câteva locuri din acesta erau umflate în mod diform, persoana decedată putea fi uşor recunoscută. Ochii fetei perfect machiate se holbau în gol. Arăta de parcă ar fi fost pregătită pentru o filmare, iar rochia strălucitoare părea să facă parte din garderoba unui film.

Rath şi-a amintit de tânăra femeie plină de chef de viaţă, pe care a cunoscut-o cu un an în urmă şi a simţit cum i se face rău văzând ce a mai rămas din ea. S-a adunat, nu s-a mai uitat la cadavru, ci la tuburile de la orgă care creşteau în sus. Asta ar mai fi lipsit: să se piardă cu firea de faţă cu Böhm.

— A ajuns doctorul? l-a întrebat Böhm pe tipul de la ED.

Şi buldogul avea dificultăţi în a respira aerul de acolo. Tipul de la ED a încuviinţat fără să se oprească din lucru şi a arătat cu capul spre partea din spate.

Rath a fost fericit că a putut să plece. L-au găsit pe medicul legist într-o cameră alăturată, aşezat la o masă mică. Doctorul Schartz era îmbrăcat în palton, cu pălăria pe cap şi nota ceva într-un carneţel roşu. S-a întrerupt din scris când au intrat Böhm şi Rath şi, pentru un moment, i-a privit pe cei doi parcă mirat. A revenit apoi la expresia lui impasibilă, puţin cinică. În spatele lui, lângă perete, se aflau doi bărbaţi pe ale căror feţe se vedea destul de clar că nu se împăcau prea bine cu situaţia. Unul dintre ei, mai sfrijit şi cu faţa palidă, îşi frământa agitat pălăria în mâini şi clipea jenat, în timp ce al doilea, un tip supraponderal, era roşu la faţă şi arăta destul de feroce cu pălăria sa din pâslă deschisă la culoare.

Böhm i-a ignorat pe cei doi, în mod evident, cei care au găsit cadavrul, şi i s-a adresat direct medicului legist.

— Bună dimineaţa, doctore, a spus el, dar ce harnic sunteţi! Puteţi să ne spuneţi câte ceva despre cauza morţii?

— Nu prea multe, a ridicat Schwartz din umeri. Sigur e doar faptul că femeia este moartă. Nu pare să aibă leziuni externe, cel puţin nu la o primă vedere, dar nici nu am întors cadavrul încă. Nu vreau să vă stric munca de teren.

— Foarte atent din partea dumneavoastră. Acum cât timp a murit?

— Dacă ne orientăm după gradul de descompunere, aş zice că de cel puţin trei săptămâni, pot să fie şi patru, dar vă rog să nu consideraţi asta o concluzie finală. E posibil să fie şi de mai mult.

Böhm a încuviinţat.

— Aşa şi miroase. E o minune că n-a găsit-o nimeni mai devreme.

— N-a mai intrat nimeni aici de săptămâni bune, s-a amestecat sfrijitul palid.

Suna ca o scuză.

— Dar cine sunteţi dumneavoastră? a întrebat Böhm de parcă l-ar fi văzut abia acum pe bărbat.

— Riedel. Agentul imobiliar. Voiam să-i arăt proprietatea domnului Strelow, aici de faţă. Căutăm un chiriaş nou şi am avut astăzi primele

întâlniri cu cei interesaţi. Ne-am minunat şi noi de miros şi când am inspectat orga...

— Tocmai Vivian Franck, a spus Strelow, cel care era interesat de spaţiu, clătinând din cap. A fost un şoc.

— O cunoaşteţi pe doamna? a întrebat Böhm, ceea ce sugera că *el nu* o cunoştea pe Vivian Franck.

— Nu personal, dar am văzut-o în *Abject*!

— O actriţă de film? a mormăit Böhm. Se potriveşte cumva.

— Voiam să deschid Luxor tocmai cu noul ei film, a spus Strelow.

— *Străfulgerat*?

Cuvântul a ieşit din gura lui Rath înainte să se gândească la ce făcea. Strelow a încuviinţat, dar Böhm l-a privit dezaprobator.

— Dar se pare că vă pricepeţi, a spus comisarul-şef, mergeţi des la cinematograf? Cunoaşteţi filmul?

— Filmul nu există încă, a spus Rath, era următorul film pe care trebuia să-l filmeze.

— O producţie foarte costisitoare până acum, a completat Strelow. E primul ei lungmetraj cu sonor. E aşteptat cu mare interes de toată lumea din domeniu.

— Ei, probabil că nu o să mai iasă nimic din asta, a spus Böhm.

— Mai aveţi nevoie de mine? a întrebat doctorul Schwartz cu vocea sa liniştită şi şi-a băgat carnetul de notiţe în buzunar. Dacă vreţi, chestionaţi martorii, eu aş prefera să-mi dedic atenţia cadavrului.

— Imediat ce colegul Henning face toate fotografiile necesare, cadavrul vă aparţine.

Imediat ce a plecat doctorul, Böhm a transformat încăperea într-o cameră de audieri. I-a interogat separat pe agentul imobiliar şi pe antreprenor, în timp ce pe Rath l-a lăsat să stea parcă pe post de deschizător de uşi, decoraţiune sau pentru un alt scop pe care nu l-a numit. De fapt, lui nu-i spunea absolut nimic, ci i-a arătat doar lui Christel Temme, cea care scria mereu fiecare cuvânt, un loc la măsuţă. Nu exista niciun fel de neconcordanţă în declaraţiile martorilor. Cei doi, oricum, nu aveau prea multe de povestit în afară de faptul că au găsit cadavrul. Agentul imobiliar le-a spus că Luxor este închis încă de la începutul anului pentru că fostul patron dăduse faliment. Acesta voia să se folosească acum de un moment prielnic ca să atragă investitori şi cineaşti progresişti – aici a făcut un semn spre uşa în spatele căreia aştepta Strelow – pentru a renova cinematograful, o proprietate imobiliară valoroasă, transformată într-un cinematograf ultramodern dedicat filmelor cu sonor. Cine ar fi putut să depună cadavrul în cinematograf? Riedel habar nu avea. Nu existau urme ale unei intrări prin

efracţie, iar Böhm l-a rugat pe agentul imobiliar să-i facă o listă cu toate persoanele care aveau cheie de la Luxor.

În timp ce Böhm i-a audiat pe cei doi bărbaţi, Rath se gândea. Intersecţia unde a coborât Vivian Franck din taxi, cu aproximativ patru săptămâni înainte, era la doar câteva străzi distanţă. Şi-a urmat actriţa voluntar ucigaşul până aici? Pe acel necunoscut dubios care a aşteptat-o pe stradă?

— Domnule comisar!

Rath s-a speriat. Era vocea lui Böhm. Era prima dată când Böhm i se adresa după comanda scurtă „Rath, veniţi cu mine!" de la secţie, prin care l-a chemat să facă parte din comisia de anchetă.

— Domnule comisar, vă rog să verificaţi dacă femeia are rude în oraş, care ar putea să vină să identifice cadavrul.

— Acum?

— Dumneavoastră ce credeţi? Omule, anchetăm un omor!

— Dar asta ar însemna că ar trebui să mă întorc la secţie...

— Sunteţi foarte perspicace – faţa lui Böhm a rămas neschimbată – şi după ce aţi rezolvat asta, mergeţi şi transmiteţi vestea morţii. Luaţi-l pe colegul Lange din comisia Winter, el e omul potrivit pentru aşa ceva.

— Şi cum ar trebui să ajung acum la Alex? Fără maşină?

— Sunt cumva şoferul dumneavoastră?

•

Era prima dată după o eternitate când Rath mergea cu metroul. S-a enervat. De ce l-a mai luat Böhm cu el dacă l-a lăsat să stea, pur şi simplu, la locul faptei pentru a-l trimite trei sferturi de oră mai târziu înapoi la Cetate? Călătoria de la Fehrbelinner Platz până la Alex dura aproape o jumătate de oră, dar măcar nu trebuia să schimbe mai multe mijloace de transport. Asta era linia pe care obişnuia să meargă înainte, când locuia la Nürnberger Platz. Şi-a amintit de primele sale săptămâni în Berlin şi de acea dată când a mers împreună cu Charly la serviciu. Rath a privit pe fereastră, prin imaginea sa reflectată, în întunecimea de afară, căzut pe gânduri şi legănat de metrou.

Vivian Franck murise.

Contractul său privat se transformase într-un caz oficial.

Nu-l interesa în mod special ca Böhm să afle despre relaţia sa cu Oppenberg. Trebuia să-i prezinte cumva buldogului munca pe care a făcut-o înainte în privat drept informaţii proaspăt dobândite şi prin asta să pară deosebit de harnic. Trebuia să discute cât de repede posibil cu Oppenberg şi cu şoferul de taxi, astfel încât aceştia să facă parte din ancheta oficială. Mai devreme, a încercat să dea de ei folosind telefonul public din staţia de metrou, dar nu a reuşit. Oppenberg era din nou în Babelsberg, iar Ziehlke

era plecat cu taxiul pe drumuri. Măcar a reuşit să o găsească pe Erika Voss, căreia i-a dat câteva sarcini de rezolvat.

Când a ajuns la birou, aceasta reuşise deja să afle că Vivian Franck nu avea nicio rudă în Berlin. Rath începea să-şi aprecieze secretara din ce în ce mai mult. Nu avea deloc spirit de iniţiativă, dar rezolva conştiincios sarcinile pe care le primea. Documentele de la Serviciul Paşapoarte arătau că actriţa moartă venea din Breslau. Voss sunase deja la secţia de poliţie de acolo şi aştepta să primească alte informaţii despre familia Franck. După cum stăteau lucrurile, cea mai apropiată persoană de Vivian Franck în Berlin era chiar cel pe care Rath voia să-l caute oricum: Manfred Oppenberg.

Înainte să pornească pe drumul lung spre Babelsberg, Rath a închis uşa şi a mai sunat o dată la centrala de taxiuri, dar aceştia nu reuşiseră încă să-l contacteze pe Ziehlke. Nici bine nu a apucat să închidă, că cineva a şi bătut la uşă. Erika Voss şi-a făcut apariţia.

— Domnule comisar? Asistentul criminalist Lange a venit să vă vadă.

Tipul nou din Hannover stătea în spatele secretarei.

— Comisare Rath, l-a salutat acesta prietenos, comisarul-şef Böhm mi-a spus să fiu la dispoziţia dumneavoastră.

Dar se pare că Böhm nu lăsa de această dată nimic la voia întâmplării. Lui Rath îi plăcea de tipul nou, dar îi era clar că buldogul voia ca Lange să-i fie alături în calitate de informator, chiar dacă el însuşi poate nu ştia acest lucru. Dar atunci, pentru ce exista o ierarhie clară a Poliţiei Prusace?

— Aţi venit la momentul potrivit, a spus Rath, puteţi să rămâneţi aici pe poziţii. Am nevoie de cineva care să păstreze legătura cu colegii din Breslau, unde locuieşte familia Vivianei Franck, cea care a murit. Domnişoara Voss aşteaptă să fie sunată înapoi, dar nu e autorizată să le dea indicaţii colegilor de acolo.

Lange a încuviinţat şi Rath a arătat spre biroul pe care-l părăsise Gräf.

— Luaţi loc aici, eu trebuie să merg la o întâlnire, şi dacă doriţi cafea, domnişoara Voss...

Secretara a zâmbit.

— Simţiţi-vă ca acasă, domnule Lange! a spus ea.

•

Rath a ales de această dată cel mai scurt drum spre Babelsberg, căci nu avea timp de pierdut. Semnul de pe cabina de taxare anunţa „Zece kilometri până la Wannsee". Distracţia a costat o marcă. Chiar dacă a forţat Buick-ul fără milă, era deja aproape doisprezece când a ajuns la platoul de filmare din Neubabelsberg. De această dată nu a mai parcat pe Stahnsdorfe Straße, ci a mers cu maşina direct pe platou. Portarul i-a tras bariera imediat ce a văzut legitimaţia de serviciu. Oraşul oriental în care Rath se pierduse cu

aproximativ o săptămână în urmă fusese între timp demontat, iar acum putea să vadă hala mare încă din dreptul căsuţei portarului. A mers cu maşina până la intrare şi, de această dată, portarul l-a lăsat să intre imediat, căci lumina roşie de deasupra uşii nu era aprinsă.

Decorul arăta similar celui din *Străfulgerat –,* un salon care era decorat poate puţin mai elegant şi cu mai mult bun gust decât la Bellmann. Pe parchet, Rudolf Czerny tocmai repeta împreună cu o femeie care, de departe, aducea puţin cu Vivian Franck. *Bellmann a avut mână mai bună atunci când a înlocuit-o pe Betty Winter cu Eva Kröger,* s-a gândit Rath. A aşteptat cuminte până ce Czerny a terminat scena. Actorul l-a recunoscut şi s-a îndreptat spre el.

— Domnule Rath, a spus el şi i-a strâns mâna, ce vă aduce pe la noi? Aţi dat de urma Vivianei?

— Depinde ce înţelegeţi prin asta, a spus Rath. Tocmai despre asta aş vrea să vorbesc cu domnul Oppenberg.

— Mi-e teamă că aţi ajuns câteva minute prea târziu, producătorul nostru tocmai a plecat pentru câteva ore.

— Sper că nu a plecat la birou, căci de acolo m-au trimis aici!

— Nu, a fost invitat să ia masa de prânz undeva, dar nu cred că a plecat prea departe. Dar staţi puţin..., a căutat Czerny cu privirea în jur. Silvia, a strigat el apoi, poţi să vii puţin?

O brunetă sprintenă, care nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, cu o faţă drăguţă şi părul prins într-un coc sever, a venit în paşi repezi cu un dosar sub braţ.

— Silvia, poţi să-i spui domnului Rath unde a fost invitat şeful astăzi?

L-a măsurat pe Rath înainte să răspundă.

— Invitaţia e din partea unui partener de afaceri important.

— Ce partener de afaceri? Şi în ce local pot fi găsiţi?

Aceasta a ezitat din nou puţin înainte să răspundă.

— Nu sunt la un local, a spus ea, domnului Marquard îi place să invite oaspeţii acasă. Bucătăria sa ar putea să concureze cu cele mai bune restaurante din Berlin.

— Marquard! Proprietarul de cinematografe?

Secretara a părut surprinsă că ştia acest nume.

— Afacerea cu cinematografe o păstrează din plăcere, a spus ea. Nu, el deţine un laborator de film, precum şi unul dintre cele mai mari circuite de distribuţie independente. E foarte important dacă vrei să te opui măreţei UFA.

— Aşa cum îşi propune Montana?

— Exact, şi multe alte firme mici. Marquard luptă de partea noastră împotriva UFA.

— Şi împotriva filmului cu sonor.

— Tocmai pentru că nu-l interesează banii, ci arta şi nu e singurul care vede în filmul cu sonor un atac asupra artei cinematografice. E de părere că micii producători independenţi trebuie să parieze pe filmul mut ca să poată supravieţui, pentru că UFA se îndreaptă cu toate forţele împotriva filmului cu sonor.

— Dar Oppenberg e de altă părere.

— Aşa este. Noi toţi de aici, de la Montana, suntem de altă părere. Deşi e adevărat că filmul cu sonor costă o mulţime de bani şi asta dacă ne gândim doar la chiria pentru aparatele de filmat şi înregistrare a sunetului, dar Oppenberg spune că dacă nu putem să ţinem pasul acum, am putea deja să ne apucăm să ne facem bagajele şi mi-e teamă că are dreptate în această privinţă.

Rath a încuviinţat.

— Şi despre asta vorbeşte astăzi cu domnul Marquard?

— Vrea să-l convingă în primul rând să-şi deschidă reţeaua de distribuţie şi filmelor cu sonor. Pentru *Abject* a trebuit să colaborăm cu o altă firmă şi, deşi filmul a mers bine, nu s-ar putea spune că a fost un succes, financiar vorbind. Lucrurile trebuie să stea altfel cu al doilea film cu sonor. Personal, cred că domnul Marquard va trebui să accepte cândva că şi filmul sonor poate să atingă acelaşi nivel artistic precum cel mut. Doar că ar trebui să nu mai dureze prea mult până ce ajunge la aceste concluzii, căci avem nevoie de un parteneriat cu el în lupta împotriva UFA.

Rath a încuviinţat.

— Înţeleg, dar cu toate acestea va trebui să întrerup puţin această întrevedere importantă.

L-a privit aproape indignată.

— O masă acasă! Nu cred că puteţi să mergeţi şi să-i deranjaţi aşa, pur şi simplu, acolo. Domnul Oppenberg...

— Lăsaţi în seama mea ce va zice domnul Oppenberg. Credeţi-mă că va vrea să mă vadă! Este vorba despre o conversaţie care nu mai suportă amânare! În acest caz, problema cea mai fierbinte a cinematografiei va trebui să mai aştepte puţin.

— Dacă aşa consideraţi...

Femeia pe nume Silvia a zâmbit amar, dar i-a dat adresa.

Rath a avut nevoie de niciun sfert de oră ca să ajungă acolo. Era o vilă la Wannsee. A parcat Buick-ul pe o stradă liniştită, împrejmuită de arbori. În spatele copacilor, a zărit o clădire cu nenumărate unghiuri, unghere şi

turnuleţe, care erau încununate de un donjon masiv, o vilă monstruoasă, o versiune stilizată a cetăţilor medievale. Rath a mai văzut aşa ceva doar pe Valea Rinului şi nicăieri altundeva. În mijlocul acestui parc în stil englezesc, clădirea părea mai mult un castel bântuit, transportat în mod magic din Sussex în Brandenburg.

Numele „Marquard" era singurul scris pe plăcuţa lustruită de alamă, nimic mai mult. Rath a sunat. În timp ce aştepta, şi-a amintit de tipul pe care l-a cunoscut în Pschorr, un orator impresionant, care era la rândul său împotriva filmului cu sonor. Aşa locuia deci proprietarul de cinematografe şi reţea de distribuţie a filmului.

„Nu-l interesează banii". *Aşa e,* s-a gândit Rath, *cine locuieşte aici nu* trebuie *să fie interesat de bani*, *ci* are *pur şi simplu bani*. Uşa grea de stejar s-a deschis şi un servitor cu părul alb l-a măsurat din cap până în picioare pe musafirul nepoftit.

— Ce doriţi? a întrebat bărbatul cu o voce aspră, care părea că nu era folosită prea des.

Arată de parcă are cel puţin optzeci de ani, s-a gândit Rath.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Manfred Oppenberg, a spus el politicos. Mi s-a spus că e oaspete aici...

— Îmi pare rău, dar domnii nu pot fi deranjaţi în momentul de faţă, căci tocmai iau masa.

Rath i-a dat bătrânului cartea sa de vizită.

— Spuneţi-i domnului Oppenberg că este vorba despre Vivian Franck şi rugaţi-l pe domnul Marquard să mă scuze pentru deranj.

Servitorul s-a uitat pe cartea de vizită a lui Rath, a ridicat dintr-o sprânceană şi s-a întors fără să scoată un cuvânt. A revenit cinci minute mai târziu.

— Dacă aţi binevoi să aşteptaţi în vestibul, a spus el şi s-a dat la o parte în semn de invitaţie, domnul Oppenberg îşi va face imediat apariţia.

Rath a păşit într-o hală înaltă, care părea că a fost construită pentru următorul film despre *Cântecul Nibelungilor*. Te aşteptai în orice moment să o vezi pe Kriemhild coborând pe scara mare. Uşi batante duble duceau din hală în alte părţi ale clădirii imense şi doar o uşă mică de stejar nu se potrivea cu restul. Aceasta amintea de uşa secretă pentru a coborî în temniţa unui castel. Rath a realizat că şi-a dat jos pălăria, un reflex care trebuie să fi fost determinat de atmosfera sacră care domnea în încăperea imensă, cu tavan boltit, ca a unei biserici gotice. Iată-l stând aşa acolo, cu pălăria de fetru gri în mâinile pios încleştate în faţă, examinând armurile şi picturile în ulei imense, care glorificau cele mai întunecate episoade din Evul Mediu. A auzit paşi pe scări şi s-a întors. Nu era Kriemhild, ci Manfred Oppenberg.

Expresia sa dezvăluia aşteptarea plină de frică, fiindcă părea că intuieşte că nu poate fi vorba de ceva bun dacă Rath a venit până la Wannsee ca să-l scoată dintr-o întâlnire de afaceri.

— Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez tocmai acum, domnule Oppenberg.

Producătorul a făcut un semn agitat cu mâna.

— Nu-i nimic, a spus el, probabil că aveţi motive întemeiate.

A arătat spre uşa de la intrare spunând:

— Haideţi să ieşim în grădină! Cred că am nevoie de aer proaspăt.

Atunci când se aflau pe trepte, Oppenberg şi-a pipăit agitat buzunarul jachetei.

— Aveţi cumva ţigări la dumneavoastră? a întrebat el. Mi le-am lăsat sus, la masă...

— Desigur, a spus Rath şi şi-a scos portţigaretul nou.

Oppenberg s-a servit.

— Mulţumesc! a spus producătorul când Rath i-a oferit un foc.

Ţigara îi tremura uşor în mână şi Oppenberg a tras un fum adânc.

— Am nevoie de asta acum!

— Şi eu, a spus Rath şi şi-a aprins şi el un Overstolz.

Au început să coboare încet pe aleea care ducea spre lac. Rath a aşteptat un moment înainte să vorbească.

— Îmi pare rău, domnule Oppenberg, a început el într-un final şi a văzut cum Manfred Oppenberg a devenit rigid în costumul său elegant, deşi trebuia să fi intuit deja că Rath nu aducea veşti bune, dar am găsit-o pe Vivian Franck.

Oppenberg nu a spus nimic, n-a mai tras nici din ţigară. Faţa a început să-i devină tot mai palidă. Înţelesese.

— Comisia noastră anchetează acum în mod oficial, şi-a dres glasul Rath. Am venit personal să vă spun... îmi pare cu adevărat rău.

Oppenberg a încuviinţat şi a arătat spre o bancă de pe marginea aleii.

— Cred că trebuie să mă aşez pentru un moment, a spus el, chiar dacă m-am aşteptat la o veste proastă încă de la ultima noastră conversaţie.

S-au aşezat. Oppenberg a privit pentru un moment tăcut spre licărirea argintie din spatele copacilor şi a tras din ţigară.

— Povestiţi-mi, vă rog, ce s-a întâmplat, a spus el.

Rath i-a descris unde a fost găsit cadavrul Vivianei Franck. Oppenberg a ascultat tăcut. Se ţinea destul de bine pentru un om al cărui coşmar tocmai a devenit realitate. A tăcut până ce Rath a terminat de vorbit. Apoi a vorbit aşa de încet, că aproape nu-l putea auzi.

— Găsiţi-l pe cel care a făcut asta, domnule Rath, găsiţi-l!

Oppenberg l-a privit abia acum pe comisar în ochi.

— Găsiţi-l şi vă voi rămâne de-a pururea recunoscător! Vă voi recompensa din plin dacă-l găsiţi pe nenorocit!

— E meseria mea să găsesc ucigaşi, a spus Rath, iar pentru asta plăteşte Prusia, şi nu dumneavoastră.

— Desigur.

Oppenberg a încuviinţat. Acum părea de-a dreptul agitat, de parcă ar fi vrut să lupte cu tristeţea prin înfierbântarea vânătorii.

— Cu toate acestea, o mică recompensă nu are cum să strice.

Rath a ridicat din umeri.

— Într-un asemenea caz... nu ştiu. Circumstanţele sunt destul de ciudate. Arată de parcă nu a fost vorba de o infracţiune, nu a fost o omucidere normală. Poate că a fost vorba de un accident: o supradoză şi cel care a acompaniat-o nu a făcut decât să scape de cadavru. Totul e posibil. Suntem încă la începutul investigaţiei.

— Nu!

Oppenberg a scuturat din cap.

— Nu a fost un accident! Aţi făcut cercetări în ceea ce priveşte suspiciunile mele, a întrebat el. Dacă Bellmann a cooptat pe cineva din lumea interlopă...

— Omul meu se va interesa puţin pentru mine, a minţit Rath. Chiar credeţi că Bellmann ar fi capabil de aşa ceva? Să comande un omor?

— Îl cred capabil de orice pe acest ticălos. De orice infracţiune.

— Acelaşi lucru îl spune şi Bellmann despre dumneavoastră.

— Desigur, defăimarea este cea mai inofensivă armă a lui! Nu am nimic de-a face cu moartea lui Betty Winter. De câte ori trebuie să vă spun acest lucru?

Oppenberg a stins ţigara fumată pe jumătate.

— Doi producători de film care-şi omoară reciproc actriţele? Nu sună ridicol?

Rath a ridicat din umeri.

— Dumneavoastră m-aţi trimis să caut în cercurile interlopilor. Vom vedea cât de ridicol e. Mai aveţi şi alţi inamici în afară de Bellmann? Avea Vivian duşmani? Duşmani capabili de aşa ceva?

Oppenberg s-a gândit pentru un moment.

— Oricât de populară era, sunt sigur că nu avea doar prieteni, a spus el, aşa e în această meserie. Publicul vede doar admiraţia, nu şi invidia şi pizma.

A privit puţin spre lac înainte să continue.

— Dar inamici? Inamici care ar face aşa ceva? Nu din acest domeniu în orice caz. Poate că ar fi bine să aruncaţi o privire pe listele membrilor SA, poate că veţi găsi acolo ucigaşul.

— Credeţi că naziştii ucid o actriţă doar fiindcă lucrează pentru un evreu? Asta sună puţin cam exagerat.

— Doar că a făcut mai mult decât să lucreze pentru un evreu. Vivian însăşi este... era evreică. Nu era una prea credincioasă, dar pentru aceşti idioţi nu contează dacă mergem sau nu la sinagogă. Pe ei îi interesează doar *rasa* noastră, de parcă am fi câini sau cai, şi nu oameni.

— Credeţi că naziştii ar face aşa ceva? Când tocmai fac, cu atâta plăcere, pe victimele?

— Nu ştiu ce să cred, a spus Oppenberg, dar un singur lucru ştiu sigur: că naziştii nu sunt victime!

— Se prea poate.

Rath a dat un bobârnac ţigării până în cel mai apropiat tufiş şi s-a ridicat.

— Domnule Oppenberg, a spus el, trebuie să vă mai rog un lucru incomod. Trebuie să identificaţi cadavrul Vivianei.

Oppenberg a încuviinţat.

— Nu vreau să vă mai deranjez, aveţi o întâlnire importantă...

Producătorul s-a ridicat parcă în reluare.

— Acum toate astea îmi apar aşa de ridicole, a spus el. Pentru ce mă mai lupt acum? Acum, că Vivian a murit? Filmul cu sonor era viitorul *ei*. Marquard o plăcea pe Vivian, chiar o adora. Era cel mai bun argument pe care îl aveam ca să-l conving să investească în filmul cu sonor şi să renunţe la rezistenţa sa de modă veche. Şi acum?

— Dar încă filmaţi! Tocmai ce-am fost pe platou!

— Da, filmăm, a oftat Oppenberg. Astăzi am început cu actriţa asta nouă. O catastrofă! În orice caz... dacă aţi şti cum a jucat Vivian scena!

Au parcurs încet drumul spre casă. Turnurile vilei Marquard se înălţau ameninţătoare deasupra parcului omorât de iarnă. Sus, la geamul unui turn, Rath a văzut o siluetă căruntă care-i urmărea. A crezut mai întâi că e servitorul bătrân, dar persoana era îmbrăcată cu ceva deschis la culoare. Fie era altcineva, fie servitorul şi-a schimbat costumul negru.

— Marquard nu se ocupă doar de distribuirea filmelor mele, a spus Oppenberg, ci este şi creditorul meu. Unul dintre cei mai importanţi. Vedeţi doar cât de avut este. Dar, pur şi simplu, nu vrea să accepte că filmul mut a murit deja, că vom da faliment dacă pariem în continuare pe el. Poate că-şi poate permite asta, eu nu!

În faţă, îi aştepta stăpânul casei în persoană. Rath a fost din nou uluit de vocea caldă şi plăcută a acestui bărbat.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule comisar, a spus el şi i-a întins mâna, mi s-a părut mie că vă cunosc numele atunci când Albert mi-a dat cartea dumneavoastră de vizită!

— Scuzaţi deranjul, a spus Rath, dar acum puteţi să vă reluaţi discuţia.

— Pare destul de clar că nu i-aţi dat veşti bune prietenului meu, a spus Marquard. Ce s-a întâmplat?

— Haideţi să intrăm, a spus Oppenberg. E ceva ce nu vreau să vă spun aici, afară, pe trepte.

Bărbaţii au dispărut în casă, iar Marquard l-a luat pe Oppenberg de braţ. Rath a privit în urma lor până ce Albert, servitorul, a închis monstruoasa uşă de la intrare în urma lor, aruncându-i comisarului o ultimă privire dispreţuitoare. Cei doi voiau să lase impresia că sunt legaţi prin prietenie, dar, de fapt, nu erau decât parteneri de afaceri. Dacă Marquard nu s-a lăsat convins de filmul cu sonor nici măcar de dragul Vivianei, cum avea Oppenberg să-l mai convingă acum?

•

Rath a ales şi la întoarcere tot drumul cel mai scurt, dar de această dată mai mult pentru că aşa avea chef, şi nu pentru că ar fi fost presat de timp în mod special. Marca plătită pentru taxa de drum s-a dovedit a fi o investiţie bună, pentru că îi făcea plăcere să poată merge aşa cu Buick-ul. A trebuit să se astâmpere când a ajuns din nou în traficul din oraş, căci aici lucrurile mergeau mai domol. Pe Bismarckstraße, în faţa Operei de Stat, a găsit o cabină telefonică şi a încercat să mai dea de Ziehlke încă o dată. A reuşit. I-a povestit despre cadavrul găsit astăzi şi l-a chemat pe taximetrist la Cetate.

La ora unu şi jumătate, Rath cobora din maşină în curtea interioară a secţiei destul de mulţumit de sine însuşi. „Ferice cei capabili!" era o altă expresie preferată de-a tatălui său, iar în acest moment chiar se potrivea. Problema Oppenberg era deja rezolvată, iar pe cea Ziehlke urma să o rezolve în curând. După pauza de masă, declaraţiile şoferului de taxi vor intra în mod oficial în noul dosar Vivian Franck. Acum mai trebuia să vadă ce au reuşit să facă poliţiştii din Breslau.

Când Rath a intrat în birou, Lange nu mai era la biroul lui Gräf.

— E la Böhm, i-a explicat Voss. Trebuie să vă transmit că şi dumneavoastră sunteţi aşteptat.

Rath s-a îndreptat într-acolo. Böhm tocmai ce se întorsese la Cetate, iar Henning, Temme şi Lange se adunaseră cu toţii în jurul biroului său ca în jurul unui foc de tabără şi a unei căpetenii indiene.

— Iată-l şi pe fiul rătăcitor, l-a salutat Böhm când a intrat. De ce nu l-aţi luat pe colegul Lange cu dumneavoastră, aşa cum v-am cerut?

Rath şi-a dres glasul. De ce trebuia să dea mereu explicaţii buldogului pentru tot ceea ce făcea?

— Vivian Franck nu are rude în Berlin, şi-a început el cuminte raportul, familia ei locuieşte în Breslau şi de aceea colegul Lange...

— Şi atunci de ce nu aţi plecat la Breslau?

— Poftim?

— De ce dumneavoastră şi colegul Lange nu vă aflaţi acum în Breslau, informând rudele victimei?

— Asta mi s-a părut a fi o risipă, domnule comisar-şef. Asistentul criminalist Lange a cerut asistenţa colegilor din Breslau în acest sens. M-am gândit la măsurile de economisire propuse de Ministerul de Interne...

— Nu trebuie să gândiţi, ci să faceţi ceea ce vi se spune!

— Dacă-mi permiteţi, domnule comisar-şef, în ceea ce priveşte gânditul sunt de altă părere.

— Nu fiţi obraznic, domnule comisar.

— Drumul la Breslau nu are sens, pentru că e deja improbabil ca cineva din familie să vină la înmormântare, ca să nu mai spun de identificare.

— Cum aţi ajuns la concluzia asta?

— Vivian Franck s-a certat cu familia ei. Tatăl ei este un rabin respectat din Breslau, iar Vivian era o oaie neagră, am putea spune, despre ea nu se vorbeşte la întâlnirile de familie.

— Se prea poate, a spus Böhm, dar moartea schimbă de multe ori lucrurile.

— Am luat legătura cu cei din Breslau şi vom vedea, a spus Rath. În orice caz, am fost prevăzător şi l-am rugat pe producătorul ei să vină şi să o identifice. Aceasta a avut oricum şi o legătură privată. Poate să ajungă la morgă la ora trei.

— Bine atunci, a bombănit Böhm. Haideţi să lăsăm lucrurile aşa.

— Dacă actriţa este identificată dincolo de orice dubiu, atunci am putea să organizăm o conferinţă de presă în această după-amiază.

— Poftim?

Böhm l-a privit pe Rath de parcă i-ar fi făcut o propunere indecentă.

— Să vă scoateţi acest gând din minte, a spus el într-un final, şi asta e valabil pentru toţi cei aflaţi aici, în încăpere. Momentan, nu vreau să citesc în presă nimic despre acest caz! Încă o actriţă moartă, a doua în nicio săptămână! Se mai apucă cei de la presă să mai găsească cine ştie ce legătură între cele două...

— Dar cele două cazuri nu au nimic de-a face unul cu altul, s-a amestecat Lange în vorbă. N-au nimic în comun, în afara faptului că ambele sunt actriţe.

— Dar asta nu-i interesează pe jurnalişti, a spus Böhm şi Lange s-a înroşit. Deci, a continuat comisarul-şef după ce a aruncat o privire severă tuturor celor aflaţi în cameră, nicio conferinţă de presă, nicio declaraţie presei. Vreau ca niciunul din cei prezenţi să nu lase să le scape ceva în afară. Abia după ce am închis dosarul Franck vom putea să le spunem locuitorilor oraşului că *nu* e vorba de un ucigaş în serie.

Au tăcut cu toţii şi au privit în jos, spre încălţăminte sau unghii.

Rath şi-a dres glasul.

— Aş mai avea ceva, domnule comisar-şef!

A îndrăznit să continue în ciuda dispoziţiei proaste în care se afla Böhm. Oricum, nu te puteai aştepta la o dispoziţie mai bună din partea lui.

— Ce este?

Böhm l-a privit suspicios.

— Am reuşit să găsesc un martor. Şoferul de taxi care a luat-o pe Vivian Franck de acasă atunci când aceasta şi-a părăsit apartamentul cu câteva bagaje la ea. Asta a fost... Rath a frunzărit prin carnetul de notiţe, deşi ştia deja data pe de rost... pe 8 februarie.

— Cum aţi reuşit să aflaţi atât de repede aşa ceva?

Suspiciunea lui Böhm putea să-i fie identificată şi în voce acum.

— Doar câteva apeluri telefonice, domnule comisar-şef. Portarul din clădirea unde locuia Franck, apoi compania de taxi. Domnul Oppenberg mi-a dat numărul...

— Cine?

— Manfred Oppenberg. Producătorul Vivianei Franck, cel pe care l-am căutat ca să...

— Nu este acesta omul pe care l-aţi mai interogat o dată în cazul Winter? Fostul angajator al lui Felix Krempin, cel care pretinde că nu ştie nimic?

— Exact aşa e, tocmai de aceea îl cunoşteam deja pe domnul Oppenberg şi acesta a fost suficient de amabil să-mi dea numărul de telefon al...

— N-ar trebui să vă asociaţi cu oameni care sunt suspectaţi de omor! a lătrat Böhm la el.

— Oppenberg e suspectat de omor?

— Cu siguranţă, nu a scăpat încă basma curată, mai ales dacă se adevereşte că fostul său angajat este ucigaşul, iar în cazul Franck e la fel de suspect ca oricine altcineva din cercul persoanei decedate, asta se înţelege de la sine, chiar dacă e clar că dumneavoastră v-aţi împrietenit deja cu el. Dacă veţi continua aşa, va trebui să vă scot din comisa de anchetă a acestui caz pentru că nu puteţi să fiţi obiectiv.

— Nu m-am împrietenit cu el, ci am anchetat. Şi odată ce obţin o informaţie, o urmez să văd unde duce! Asta în loc să o pun, pur şi simplu, într-un teanc de acte şi să o las să putrezească acolo!

Henning şi Lange s-au aplecat şi mai adânc asupra actelor din faţa lor. Christel Temme scria ceva în carnetul de notiţe, deşi nimeni nu dicta. Pentru un moment, nu s-a auzit nimic altceva decât scârţâitul peniţei ei. Böhm a tras adânc aer în piept înainte să-i răspundă.

— Nu exageraţi prea mult, tinere coleg, a spus el. Eu sunt încă acela care împarte sarcinile de lucru! Unde am ajunge dacă fiecare ar lucra de capul său?! Ancheta trebuie să fie coordonată. Nu trebuie să vă spun că tocmai asta trebuie să învăţaţi: să vă supuneţi şi să lucraţi în echipă!

Rath a trebuit să expire adânc înainte să continue.

— Ce sarcină îmi încredinţaţi, domnule? a întrebat el cât de cuminte era în stare.

— Veniţi cu mine la morgă, a hotărât Böhm. Acolo nu vă mai trec prostii prin cap. Amânaţi-vă masa de prânz pe mai târziu! La doctorul Schwartz e mai bine să mergi cu stomacul gol.

La naiba!

— Dar asta nu se poate. Trebuie să mă ocup de domnul Ziehlke. Vine acuşi la secţie.

O încercare patetică, a observat după faţa lui Böhm.

— Cine? a început să latre comisarul-şef.

— Friedhelm Ziehlke. Şoferul de taxi despre care v-am spus mai devreme.

Böhm s-a uitat la ceas şi a dat din mână.

— Ah, lăsaţi-l pe colegul Lange să-l preia. Mergeţi cu mine!

•

Doctorul Schwartz a lucrat repede. Era clar că voia să scape repede de cadavre degradate, precum cel al Vivianei Franck. Cu toate acestea, corpul ei se afla încă acolo când Rath şi Böhm au intrat în sala de autopsie din subsolul morgii. Schwartz tocmai se spăla pe mâini, lucru pe care-l făcea neobişnuit de des. I-a salutat pe cei doi musafiri făcându-le un semn din cap.

— Ia uite, a spus medicul legist fără să se întoarcă, domnii Böhm şi Rath! Sunteţi de nedespărţit, mai nou?

Böhm a reacţionat cu mormăit involuntar.

— Mă bucur că aţi putut veni aşa de repede, a continuat doctorul.

Le-a strâns mâna celor doi cu mâna sa proaspăt spălată înainte să-i conducă spre masa de marmură pe care era întinsă Vivian Franck. Rath a înghiţit în sec atunci când a văzut cum s-a transformat o femeie deosebit de frumoasă din cauza morţii. Aici, faţa ei arăta mai moartă decât la locul faptei. Doctorul nu părea preocupat de acest lucru.

— Vreţi să mergeţi să mâncăm ceva împreună apoi? a întrebat el.

— N-avem timp, a spus Böhm, la ora trei vine cineva să identifice cadavrul. Începeţi atunci.

— Pe scurt, e vorba de un cadavru ciudat.

Schwartz şi-a scos pixul şi a arătat spre faţa ei.

— A fost foarte machiată. A trebuit să o spălăm temeinic, dar nu vă faceţi griji, cei de la ED au luat mai întâi câteva probe de machiaj. Fără să vreau să anticipez concluziile lui Kronberg, vă pot spune că a fost machiaj de teatru sau, mai degrabă, de film. Părea pregătită ca pentru filmări.

Acum nu mai rămăsese prea mult din asta. Faţa Vivianei Franck arăta precum cea a oricărui cadavru vechi de patru săptămâni: palidă, cu câteva pete şi deja deformată în anumite locuri, iar unghiile de la mâini erau galbene şi puţin cam lungi chiar şi pentru o doamnă.

— Şi acum, să trecem la ceea ce e ciudat la acest cadavru.

Schwartz a arătat cu pixul spre gâtul ei.

— Se terminase cu cariera ei de actriţă încă de dinainte să moară. Cred că ar fi greu să ai această meserie fără corzi vocale.

— Poftim? a întrebat Böhm.

— Cineva i-a scos corzile vocale.

— Şi din cauza asta a murit?

Schwartz a clătinat din cap.

— Nu mori dacă îţi scoate cineva corzile vocale. Am putea să privim asta ca pe o formă de mutilare. Dar într-o privinţă aveţi dreptate: a păţit acest lucru *ante mortem*. M-am uitat la incizie folosind un microscop. Trebuie să-i fi fost făcută cu puţin timp înaintea morţii.

— Care a fost cauzată de ce anume? a întrebat Böhm nerăbdător.

— Aveţi puţintică răbdare! Răspunsul la această întrebare nu e mereu aşa de simplu, dragă Böhm, uneori nici nu există!

Schwartz a clătinat mânios din cap. Rath a constatat mulţumit că până şi Böhm putea să pară un student impertinent în faţa lui Schartz.

— Mă întreb ce sens au toate astea, a spus Böhm. De ce să mutilezi un om în aşa fel?

— Tortură? a încercat Rath un răspuns şi a primit două priviri dezaprobatoare.

Schwartz a clătinat din cap.

— Nu, a spus el, nu se potriveşte. E la fel de dureros ca scoaterea amigdalelor, poate chiar mai puţin. Dacă nu a fost vorba despre un accident în timpul unei operaţii, ceea ce nu cred, deoarece corzile vocale au fost scoase complet, atunci cel care a făcut asta avea intenţia de a o umili, cred eu. Sau a vrut să o împiedice să ţipe.

— A murit în chinuri? a întrebat Rath ca să aducă din nou vorba la cauza morţii, dar într-un mod ceva mai diplomat ca Böhm.

— Habar n-am, a spus Schwartz.

— Cum adică habar nu aveţi? a spus Böhm. Înseamnă că încă nu ştiţi?

— Am găsit pe pielea ei o singură leziune mică, probabil de la o injecţie primită cu puţin timp înainte de moarte.

— Şi?

Schwartz a ridicat din umeri.

— Până acum nu am găsit niciun semn de otrăvire, a spus Schwartz. Dacă lucrurile rămân aşa, aş spune că a murit în mod natural. Poate că nu a putut să îndure faptul că nu mai are voce.

— Aţi luat în calcul şi stupefiantele? a întrebat Rath. Poate că a murit din această cauză.

— Asta intră în categoria otrăvirii, nu trebuie să-mi amintiţi.

Böhm a clătinat gânditor din cap.

— Să însemne asta că e posibil să nu avem de-a face cu o omucidere?

Schwartz a ridicat din umeri.

— Sau cu una foarte abilă.

Capitolul 31

Medicul legist şi-a luat la revedere de la ei şi a mers să ia un prânz târziu în timp ce Rath şi Böhm au rămas împreună cu asistentul doctorului Schwartz ca să-l aştepte pe Oppenberg. Producătorul şi-a făcut apariţia punctual, la ora trei. Acesta era foarte taciturn, cum Rath rareori l-a văzut, aproape absent. Cadavrul fusese acoperit între timp, iar asistentul i-a descoperit acum cu grijă capul şi i-a arătat lui Oppenberg doar faţa palidă şi pătată. O mică încuviinţare a fost singura reacţie a producătorului înainte să semneze. Expresia sa nu-i trăda sentimentele, dar tăcerea sa spunea totul.

Rath ura aceste momente. Să identifici cadavrul unui om drag. Ce putea să fie mai rău? Poate doar să fii acolo şi să trebuiască să priveşti cum moare. Rath se simţea de fiecare dată aproape vinovat, de parcă ar fi fost el responsabil de moartea omului care trebuia identificat.

Şi deodată i s-a părut că pe masa de autopsie era întins cadavrul atentatorului pe care l-a omorât cu arma de serviciu. Rath nu avea să uite niciodată faţa împietrită a tatălui acestuia, Alexander LeClerk, unul dintre cei mai importanţi patroni de ziare din Köln, când a venit să identifice cadavrul la medicină legală. Nu avea să uite niciodată privirea acestuia, o

privire care a trecut prin el ca o rază X. Şi cu atât mai puţin avea să uite campania de presă nimicitoare care a urmat acestei priviri. Asta i-a schimbat viaţa şi l-a adus în cele din urmă de la Köln la Berlin.

În privirea lui Oppenberg nu se putea citi reproş, ci mai degrabă umilinţă tăcută, acceptarea neputinţei în faţa hazardului şi furiei sorţii. Şi apoi, mai era ceva în aceşti ochi: tristeţea. Tristeţea profundă. Oppenberg părea că a iubit-o cu adevărat pe Vivian Franck. Aceasta nu a fost doar o investiţie care trebuia să devină rentabilă, aşa cum a fost Betty Winter pentru Heinrich Bellmann. Rath a remarcat că Böhm îl priveşte suspicios pe Oppenberg. Comisarul-şef i-a mai pus acestuia câteva întrebări înainte să-l lase să plece.

— Avea domnişoara Franck probleme cu vocea?

— În niciun fel.

Oppenberg l-a privit surprins. I-a aruncat întâi o privire lui Rath înainte să se uite din nou la Böhm.

— Nicio actriţă din generaţia ei nu era mai înzestrată decât Vivian Franck pentru filmul cu sonor!

— Asta înseamnă că nu a avut o operaţie la corzile vocale în ultima vreme...

— Din câte ştiu eu, nu. De ce ar face asta?

— I s-au scos corzile vocale cu puţin timp înainte să moară, a spus Böhm impasibil. Aţi putea să vă explicaţi cum de s-a întâmplat una ca asta?

— I s-au scos corzile vocale?

O notă de groază s-a amestecat în vocea altminteri liniştită a lui Oppenberg. Acesta i-a aruncat din nou o privire lui Rath. Böhm a făcut un gest afirmativ din cap.

— O posibilă explicaţie prezentată de doctorul Schwartz este o operaţie eşuată, dar un argument împotriva acestei teorii este faptul că, în acest caz, corzile vocale nu i-au fost tăiate, ci scoase complet. Pe lângă asta, doctorul ei de familie nu ştie nimic despre o asemenea procedură.

— Vivian a fost... torturată?

— E greu de spus. Cel mai probabil nu a durut-o.

— Mai contează asta dacă i-au luat vocea? Nu credeţi că asta e o tortură suficientă? Mai ales pentru o actriţă?! a ridicat deodată vocea Oppenberg. Infractorul ăsta de Bellmann! Ce diavol i-a mai trimis sărmanei pe cap?!

Böhm chiar a reuşit să-l scoată pe producător din rezerva pe care o afişa. Nu era deloc neîndemânatic buldogul. Rath s-a temut pentru un moment că asta-l va scoate din rol pe Oppenberg, care va da la iveală relaţia specială pe care o avea cu el.

— Este prima acuzaţie pe care o faceţi, a spus Böhm. Aveţi motive pentru asta?

— Trebuie doar să citiţi ziarul ca să ştiţi ce părere are el despre mine, că vrea să scape de mine prin orice mijloace.

— În orice caz, Bellmann spune de ce crede că dumneavoastră aţi trimis un sabotor ca să-i încurce filmările.

Şi doar de atât a fost nevoie pentru ca Böhm să aducă în discuţie cazul Winter şi să îl pună pe Oppenberg într-o situaţie incomodă. Rath aproape că a ridicat din umeri în chip de scuză atunci când Oppenberg l-a privit din nou.

— Pot să vă dau tot atâtea motive pentru care Bellmann mi-ar răpi actriţa, tot ca să-mi încurce filmările. E dată dispărută de săptămâni bune!

Oppenberg se decisese în mod evident să treacă în ofensivă.

— Înainte să adoptaţi acuzaţiile pe care mi le aduce concurentul meu, poate că ar trebui să vă întrebaţi colegii de la Departamentul de Persoane Dispărute de ce nu au făcut nimic! Poate că Vivian ar mai fi încă în viaţă dacă ar fi fost căutată la timp!

— Credeţi că actriţa dumneavoastră a fost răpită?

— În orice caz, nu a mai ajuns în vacanţa planificată. În loc să meargă la gară, a fost aşteptată de cine-ştie-ce necunoscut acum trei săptămâni. Undeva în Wilmersdorf şi tot acolo i-a fost găsit şi cadavrul.

Oppenberg dădea prea multe în vileag.

— De ce nu mi-aţi spus asta încă de la început, domnule Oppenberg? s-a răstit el la producător.

Acesta l-a privit speriat, dar a înţeles şi a continuat să joace rolul.

— Foarte simplu, a spus el, nu m-aţi întrebat!

— Dar *eu* vă întreb acum, s-a amestecat Böhm din nou.

Părea că nu şi-a dat seama de şaradă.

— De unde ştiţi toate astea?

— Am angajat un detectiv particular pentru că poliţiştii dumneavoastră de la Persoane dispărute n-au întreprins nimic.

Rath a început să transpire.

— V-aţi urmărit iubita pentru că eraţi gelos?

Böhm insista acum la putere maximă.

— Aţi sechestrat-o şi apoi aţi omorât-o?

— Ce prostii îndrugaţi acolo? Dacă eram felul de om care omoară din gelozie, i-aş fi omorât iubitul, dar nu pe Vivian! a clătinat Oppenberg din cap. Sunteţi pe pista greşită! Doar nu mi-aş omorî cea mai bună actriţă!

— Nu ar fi prima oară, a spus Böhm.

Comisarul-şef a lăsat-o mai moale. Corzile vocale lipsă nu indicau un omor din gelozie. Acesta nu voia decât să-l scoată pe Oppenberg din rezerva pe care o afişa, ceea ce îi reuşise.

— Înţelegeţi că trebuie să rămâneţi la dispoziţia noastră, nu? a spus Böhm.

— Vă garantez orice fel de susţinere de care aveţi nevoie, a răspuns Oppenberg, doar ca dumneavoastră şi colegul dumneavoastră mai tânăr să-l găsiţi pe ucigaşul lui Vivian.

A clătinat din cap.

— Cine naiba face aşa ceva? Să iei vocea unei actriţe?

Böhm a ridicat din umeri.

— Dacă am şti asta, domnule Oppenberg, am găsi imediat ucigaşul.

•

Întâlnirea sa cu Oppenberg în prezenţa lui Böhm a mers bine. Rath se simţea uşurat când au plecat într-un final de la morgă. S-a despărţit rece de Oppenberg, exact aşa cum s-ar aştepta oricine din partea unui funcţionar prusac. Böhm părea chiar vesel şi era în cea mai bună dispoziţie când a deschis uşa spre Hannoversche Straße ca să iasă afară din clădirea de cărămidă roşie, unde erau mai mulţi morţi decât vii.

— Nu vreau să mă laud, a spus comisarul-şef, dar aţi văzut cât de multe poţi afla dintr-o conversaţie scurtă? Acelaşi martor pe care *dumneavoastră* l-aţi interogat acum trei-patru ore şi care nu v-a spus nimic nici despre detectivul particular şi nici despre necunoscut.

Rath şi-a înghiţit mânia şi a întrebat:

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Ei, nu vă ofensaţi aşa de uşor, domnule comisar!

Böhm s-a oprit pentru o secundă pe scări şi l-a privit pe Rath în ochi.

— N-am spus asta ca o critică la adresa metodelor dumneavoastră de audiere, dar nici n-are ce să strice dacă observaţi şi dumneavoastră că şi colegii dumneavoastră sunt capabili de câte ceva. Ca să nu mai spun de superiori.

Rath a tăcut. Abia acum, că a ieşit la aer proaspăt şi-a dat seama cât de foame îi era. Nici nu era de mirare. Era aproape patru. Böhm părea că i-a citit gândurile.

— Acum nu mai găsim nimic la cantină, a spus el în timp ce coborau treptele, îndreptându-se spre maşină. Mai bine mergem la Aschinger. Vă invit.

Rath a rămas fără cuvinte. Cum de a ajuns el să merite aşa ceva? Era un semn de mulţumire pentru faptul că s-a lăsat instruit fără să-i răspundă comisarului-şef? În mai puţin de un sfert de oră se afla în semiîntunericul restaurantului, la o masă dintr-un colţ, alături de Böhm. Putea să simtă mirosul determinat de pofta cu care se consuma aici bere la orice oră din zi. A studiat meniul.

— Luaţi friptura de vită, a spus comisarul-şef, cu cartofi prăjiţi. V-o recomand.

Rath s-a hotărât să-i facă şefului, care şi aşa era într-o dispoziţie neaşteptat de bună, o favoare şi să comande friptura, chiar dacă avea chef să mănânce un şniţel. Şi-au permis să bea o bere, şi asta chiar în timpul serviciului! Tipul nu era aşa de prusac cum părea. Böhm a ridicat paharul.

— Noroc! a spus el şi a băut.

Rath a făcut acelaşi lucru. Dacă i-ar vedea cineva din Departamentul A! Böhm şi Rath bând bere împreună! Böhm a pus paharul jos şi pentru o vreme s-a lăsat o linişte stânjenitoare până ce comisarul-şef şi-a dres glasul şi a început să vorbească.

— Ar fi timpul să stăm de vorbă, Rath, a spus Böhm.

Acesta a continuat abia după ce şi-a mai dres încă o dată glasul şi a luat o gură de bere.

— Vreau să vorbesc deschis cu dumneavoastră. Nu-mi place modul în care acţionaţi şi nici nu mi-a plăcut vreodată, dar ţineţi de departamentul meu şi trebuie să lucrăm împreună, aşa că exact asta vom face!

Chelnerul le-a adus mâncarea şi Böhm şi-a pus şervetul în gulerul cămăşii.

— Poftă bună! i-a urat el.

— Mulţumesc pentru invitaţie! a spus Rath.

Era iritat. Ce voia Böhm de la el? „Ar fi timpul să stăm de vorbă". Au mâncat în tăcere o vreme.

— Dar dacă e să ne înţelegem, şi-a reluat Böhm ideea, atunci trebuie să se schimbe ceva în comportamentul dumneavoastră.

— Nu ştiu ce...

— Sunt pregătit să mă arăt binevoitor faţă de dumneavoastră!

— Dar eu...

— Dar atunci trebuie şi dumneavoastră să faceţi ceva pentru asta! Arătaţi-mi într-un final că faceţi parte din rândurile poliţiei! Faceţi ce vi se spune, lucraţi împreună cu colegii, şi nu împotriva lor. Şi, mai ales, a spus el, jucaţi cu cărţile pe faţă!

— Domnule comisar-şef...

— Aţi înţeles?

— Aş vrea...

— M-aţi înţeles?

— Desigur.

— Bine.

Böhm a împins farfuria în faţa sa.

— Respectaţi ceea ce v-am spus şi vom... păi, poate că nu ne vom împrieteni neapărat, dar vom colabora foarte bine.

Rath a încuviinţat tăcut. Buldogul chiar voia să facă pace cu el. Trebuie să fi fost ideea lui Gennat, căci altfel nu putea să-şi explice această discuţie, care a fost mai degrabă un monolog. Comisarul-şef i-a făcut un semn chelnerului şi a cerut nota de plată. Afară îi aştepta haosul şi gălăgia de la ora patru din Alexanderplatz. Pe cealaltă parte a străzii, în faţa gării, un băiat cu ziare striga titlurile zilei precum un pieţar.

— Două actriţe moarte! Două actriţe moarte! Ucigaşul loveşte din nou!

Böhm a mărşăluit pe cealaltă parte a străzii fără să scoată o vorbă, a pescuit câteva parale din buzunar pe care i le-a pus băiatului în mână şi a luat un exemplar din *B.Z.* din teanc. Titlul din ziar era chiar mai oribil decât ceea ce strigase băiatul.

O altă actriţă moartă! *Umblă un ucigaş în serie liber prin Berlin*?

Böhm a mers mai departe fără să-şi ridice privirea din ziar. Când au ajuns la staţia de tramvai, Böhm s-a prăbuşit pe o bancă. O scurtă privire aruncată lui Rath sugera că ştie cui trebuie să-i mulţumească pentru acest reportaj nedorit. Rath intuise încă de când l-a auzit pe băiatul cu ziarele, iar atunci când a văzut ziarul, şi-a dat seama şi cine a fost autorul articolului. S-a aşezat lângă Böhm şi a încercat să arunce o privire în ziar. O fotografie a Vivianei Franck în toată splendoarea ei apărea pe prima pagină. Lângă, ceva mai mică, apărea fotografia lui Felix Krempin cu care era dat în urmărire, iar alături, şi mai mică, era o fotografie a faţadei dărăpănate a cinematografului Luxor. Maşina de la Omoruri apărea în fotografie, parcată chiar în faţa cinematografului, ceea ce îl rodea probabil şi mai tare pe Böhm, căci asta însemna un singur lucru: Strelow a dat drumul ştirii încă de când Böhm se afla în cinematograf. Proprietarul cinematografului se comporta asemănător lui Heinrich Bellmann: voia să ajungă cu orice preţ pe prima pagină. Cel mai important lucru era să ajungă la ziar, indiferent cum, pentru că acest lucru avea să devină avantajos pentru afacere într-un mod sau altul.

Strelow l-a informat binevoitor pe Fink şi i-a transmis chiar şi puţinele informaţii pe care doctorul Schwartz i le-a dat comisarului-şef în cinematograf. Böhm n-ar fi trebuit niciodată să discute cu medicul legist în preajma celor doi civili, chiar dacă Schwartz n-a spus prea multe. Rath n-a putut să-şi stăpânească o anumită satisfacţie: acum ştia şi Böhm cum te simţi într-o situaţie în care nu poţi face nimic. Iar articolul pe care l-a scris Stefan Fink era cel mai oribil pe care putea să-l scrie, mai ales că a folosit acele cuvinte la care poliţia avea o reacţie alergică.

Ucigaş în serie.

Acum, cuvintele pe care Böhm a vrut să le evite cu orice preţ au ajuns în atenţia publicului. Faptul că această ipoteză era complet trasă de păr, că nu era o crimă cu motivaţie sexuală, că modul în care au murit cele două victime nu era în niciun fel comparabil nu era deloc relevant pentru jurnalist. Ambele victime au fost actriţe şi l-au cunoscut pe Krempin, ceea era suficient. Căutarea fugarului va deveni isterică acum, dar poate că era bine, că-l vor prinde într-un final şi vor putea să rezolve cazul Winter. Rath s-a gândit la rapoartele lui Gennat cu privire la cazurile de omucidere din Düsseldorf. Acolo, reportajele presei cu privire la un presupus ucigaş în serie au produs adevărate *psihoze* – aşa cum numea Buddha starea de agitaţie sufletească ce cuprinsese populaţia.

Puţin timp mai târziu, atunci când Rath şi Böhm s-au întors la colegii din Cetate, articolul din ziar era singurul subiect de discuţie. Momentan, nimeni nu era interesat de rezultatele autopsiei. Până atunci, *B.Z. am Mittag* era singurul ziar care publicase povestea, dar era doar o chestiune de timp până când celelalte ziare îi vor cânta în strună. Mai întâi ziarele de seară şi apoi, restul.

Primii jurnalişti au sunat deja. Rath şi Böhm probabil că se aflau pe drum spre morgă atunci când *B.Z.* a ajuns, cu cerneala tipografică încă udă, în redacţiile competitorilor. Lange şi Henning au rămas curajoşi pe poziţii şi i-au expediat pe toţi cei care sunau, prefăcându-se că nu ştiu despre ce e vorba, ceea ce nu ajuta la nimic. Povestea era prea ademenitoare ca să nu fie scrisă. Pe lângă asta, mai era şi Strelow, care va fi dispus să dea informaţii şi celorlalte cotidiene. Böhm a încercat să dea de noul proprietar al cinematografului Luxor, dar secretara acestuia l-a expediat.

Îşi vor petrece următoarele zile ocupându-se de dezminţiri şi încercând să scape de diverse persoane. Rath s-a întrebat dacă ar trebui să se folosească de Weinert ca măcar un ziar să scrie altceva decât teoria cu ucigaşul în serie. Titlul lui Fink l-a scos pe Böhm complet din ritm. Acesta a ascultat absent raportul lui Lange despre conversaţia avută cu şoferul de taxi, precum şi relatarea lui Henning despre percheziţia apartamentului actriţei. Böhm a încuviinţat doar, absent, şi nu şi-a luat notiţe. Din fericire, Christel Temme nota fiecare cuvânt. Stiloul ei scârţâia chiar şi atunci când cineva se bâlbâia sau îşi dregea glasul. Böhm a părut puţin mai concentrat atunci când el însuşi a trebuit să prezinte rezultatele autopsiei, dar şi noile declaraţii ale lui Oppenberg, care corespundeau celor făcute de taximetrist.

— Trebuie să-l găsim pe acest detectiv particular, a spus el. Rath, vedeţi dacă puteţi să obţineţi de la el informaţiile pe care le-a strâns pentru Oppenberg.

Apoi, comisarul-şef a împărţit restul sarcinilor pentru următoarele câteva zile, accentuând din nou faptul că presa nu trebuia să pună mâna pe niciun fel de informaţii.

— Cel mai bine ar fi să nu le spuneţi absolut nimic, a zis el.

Rath se îndoia că acesta era cel mai bun mod de a aborda problema, dar asta era treaba lui Böhm, el decidea. Exact asta i-a şi explicat comisarul-şef mai devreme, la Aschinger. În orice caz, o zi petrecută în compania lui Rath părea să fi fost suficientă pentru el, căci Rath a primit un partener nou: Andreas Lange. Alături de asistentul criminalist, Rath trebuia să dea de urma necunoscutului pe care Vivian Franck l-a urmat de bunăvoie şi care cel mai probabil era ucigaşul însuşi sau, dacă nu, era cel care a condus-o la ucigaş. Lange l-a luat deoparte pe coridor.

— Domnule comisar, a spus el, aş putea să vorbesc puţin cu dumneavoastră între patru ochi?

Rath l-a privit. Ce putea să aibă pe suflet?

— Haideţi să mergem la mine în birou!

Voss plecase deja acasă, aşa că au putut să lase uşa dintre birouri deschisă. Rath s-a aşezat şi l-a invitat pe Lange să ia loc pe scaunul de la biroul lui Gräf.

— Aşa, a spus el, ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Lange a ezitat puţin înainte să vorbească.

— Deci... acest Ziehlke... şoferul de taxi... mi-a spus că i-aţi luat deja declaraţia...

— Am vorbit azi-dimineaţă cu el la telefon.

— Spune că a vorbit acum câteva zile cu poliţia, cu un comisar Rath. O dată a luat chiar şi masa cu dumneavoastră.

Idiotul ăsta de taximetrist!

— Asta a spus?

— Da, asta a spus.

— Bine, atunci vă povestesc ceva acum, a spus Rath, confidenţial. Şi nu aveţi voie să mă pârâţi lui Böhm.

— Ei, dacă nu aţi omorât pe nimeni, a spus Lange şi a râs nelinişti t.

— Am preluat o solicitare privată, a spus Rath, şi, din nefericire, nu am cerut permisiune superiorilor.

— Atunci înseamnă că sunteţi detectivul particular despre care tocmai vorbea Böhm.

— A fost un serviciu făcut unui prieten, şi nu pentru bani.

— Nu vreau să vă spun ce aveţi de făcut, domnule comisar, dar în locul dumneavoastră i-aş spune acest lucru celui care coordonează ancheta! Aveţi un conflict de interese! Angajatorul dumneavoastră e suspect de omucidere!

— Am motivele mele, a spus Rath. În primul rând, eu mi-am rezolvat deja treaba: trebuia să o găsesc pe Vivian Franck şi iată că am găsit-o şi, în al doilea rând, nu vreau să ies din comisia de anchetă din cauza unei chestiuni demult încheiate. Ar fi a doua în decurs de o săptămână. Personalitatea mea labilă nu poate suporta aşa ceva.

— Cum am mai spus, nu vreau să vă spun ce aveţi de făcut. Dacă această chestiune iese la iveală, *dumneavoastră* veţi avea de suferit, şi nu eu.

Lange l-a privit cu seriozitate.

— În orice caz, nu vă voi... da de gol. Nu ştiu nimic.

— Atunci, a spus Rath şi i-a întins mâna lui Lange, vom lucra bine împreună.

•

La Bahnhof Zoo era forfotă multă la această oră. Era traficul de după încheierea programului de muncă. De această dată, un alt bărbat era în spatele ghişeului de la bagaje. Acesta nu mai era pus pe glume, ci un prusac zgârcit la vorbe. Rath i-a arătat legitimaţia.

— Am venit ca să luăm bagajul Vivianei Franck, a spus Rath.

Bărbatul a ştiut imediat la ce se referă, căci citise în ziar despre moartea actriţei.

— De unde aţi ştiut că bagajul ei se găseşte aici? a întrebat Lange după ce bărbatul de la ghişeu a dispărut în spate.

— Şoferul de taxi.

Doar atât a spus Rath, şi Lange a încuviinţat.

Omul de la bagaje s-a întors din întunericul halei de depozitare cu două valize şi o geantă de voiaj, pe care le-a aşezat în faţa lui Rath şi Lange. Au cărat toate bagajele cu un cărucior pe care l-au împins până la Buick-ul lui Rath. Au reuşit cu greu să bage totul în maşină. Rath putea să-şi imagineze cum a înjurat Friedhelm Ziehlke atunci când a trebuit să încarce valizele în taxi. Doar în doi au putut să pună cel mai greu geamantan în portbagajul maşinii. Un alt geamantan a intrat pe bancheta din spate, iar Lange a trebuit să ţină geanta de voiaj în braţe.

A fost şi mai dificil să urce bagajele pe scările de la Cetate, căci cei de la ED îşi aveau sediul la etajul de deasupra Departamentului A. Oamenii lui Kronberg erau încă la muncă atunci când cei doi funcţionari criminalişti au împins valiza grea pe uşă. Un bărbat în halat alb s-a îndreptat spre ei.

— Ce e asta? a vrut să ştie Kronberg.

— Bagajele, a spus Rath care încă îşi trăgea sufletul după ce a urcat scările. Ultimele bagaje ale Vivianei Franck, cele pe care le-a lăsat la gară.

Şeful de la ED a trebuit doar să facă un semn ca doi tehnicieni să se îndrepte în grabă spre ei.

— Schmidthaber, puteţi să deschideţi aşa ceva? l-a întrebat el pe cel mai tânăr.

Bărbatul a încuviinţat.

— Bine, atunci aduceţi-vă instrumentele şi, înainte de asta, căutăm să vedem dacă mai putem lua amprente. Poate avem noroc.

Au putut lua amprente doar din câteva locuri şi Rath se îndoia că acestea ar putea să mai fie folositoare după ce bagajul a fost plimbat de colo-colo timp de câteva săptămâni. Schmidthaber, expertul lăcătuş, a început într-un final să lucreze la încuietorile bagajului, folosindu-se de un şperaclu. Nu i-a luat prea mult să le deschidă. A avut nevoie de ceva mai mult timp doar pentru geanta de voiaj. Bagajul Vivianei Franck nu era în niciun fel neobişnuit – asta dacă treceai cu vederea numărul mare de piese de lenjerie de înaltă calitate pe care oamenii lui Kroneberg le-au inventariat amuzaţi. În afară de aceasta, piesele de îmbrăcăminte erau potrivite pentru diferite ocazii şi condiţii meteo, şi nu doar pentru mersul la munte. Rath a fost uimit de câte rochii de seară avea Vivian Franck. Părea că şi-a făcut mai degrabă bagajele pentru Hollywood, şi nu pentru Davos. Nu au găsit niciun fel de droguri. Rath a văzut suficient pentru moment şi şi-a luat la revedere.

— Inspectaţi cu atenţie lucrurile, a spus el din uşă, poate că veţi găsi ceva şi spuneţi-i comisarului-şef Böhm.

•

Era deja târziu când Rath a ajuns acasă. L-a dus mai întâi pe Lange pe Schönhauser Allee, ca să-l scutească pe asistentul criminalist de drumul cu metroul. Căsuţa poştală era plină ochi, căci nu o mai deschisese de luni. În lumina oarbă de pe casa scării, a văzut că se adunaseră câteva facturi şi o scrisoare de la părinţii săi. Când a trecut prin teancul de scrisori, a căzut o carte poştală cu Domul din Köln. Rath a ridicat cartea poştală şi a întors-o. A citit-o încă de pe trepte atunci când a văzut cine a trimis-o.

La mulţi ani, dragul meu!

Îţi primit o părticică din meleagurile natale pentru viaţa ta nouă din Estul îndepărtat.

Sper că îţi merge bine.

Ne-a fost dor de tine la Carnaval, la fel ca anul trecut.

Nu aş fi crezut că e posibil, dar acum nu e nici pe jumătate aşa de amuzant fără tine.

Dacă programul încărcat îmi va permite, voi lua un tren într-una din aceste zile şi voi veni să vă vizitez pe voi, mongolii din Est.

Să nu spui că nu te-am avertizat!

Cu prietenie,
Paul

Rath a zâmbit. Paul a scris această carte poştală în timpul mahmurelii de după Lunea Trandafirilor, probabil. Oare era serioasă ameninţarea că va veni la Berlin? Până acum nu-l vizitase nimeni din Köln, cu excepţia inefabilei vizite scurte a tatălui său şi a primarului general.

A deschis uşa apartamentului, a intrat cu teancul de scrisori în camera de zi şi a pus un disc. După ce şi-a agăţat pălăria şi paltonul în cuier, s-a aşezat comod şi a trecut prin restul corespondenţei. A pus deoparte facturile şi a deschis scrisoarea din Köln. Tatăl său era la fel de econom ca în timpul războiului: în plic nu a găsit doar o felicitare pentru ziua lui, acoperită cu scrisul îngrijit al mamei sale, ci şi o listă de nume scrisă la maşină. Era lista cu cei care ştiau secretul lui Adenauer. Posibilii şantajişti sau ajutoare ale şantajiştilor. Şi el nu a mai ajuns astăzi la uzina Ford ca să ia lista cu nume de la Departamentul Personal! Era prea târziu pentru asta acum, dar mâine putea să plece mai devreme, ca să meargă până acolo.

Cu toate acestea, Rath a citit o dată lista de nume din Köln, dar acestea nu-i spuneau nimic. Nu era niciun Bahlke printre ei şi alte nume nu-i erau cunoscute. Degeaba, avea nevoie de lista de la Ford pentru a putea face o comparaţie. Telefonul a sunat şi Rath a pus lista de nume pe masă. Era Gräf.

— Felicitări pentru comisia de anchetă, a spus Rath.

— Ei, mulţumesc mult! Simt că Böhm m-a pus pe post de popa prostu'.

Secretarul criminalist nu avea prea multe de relatat. Încă nu l-au găsit pe Krempin, iar titlul de ziar din *B.Z.* a pus şi comisia de anchetă Winter pe jar. Teoria lui Finck cu ucigaşul în serie le-a adus încă o jumătate de duzină de piste false.

— N-avem cum să progresăm fără Krempin, a conchis Gräf, iar de la acest Oppenberg nu avem ce scoate.

— Nici eu nu cred că are ceva de-a face cu moartea lui Betty Winter.

— Dar e ciudat că una din actriţele sale a dat colţul acum. Poate că a fost o răzbunare din partea lui Bellmann.

— Greu de crezut. Franck era moartă când Winter încă se perinda pe platoul de filmare.

— Hm, atunci poate invers?

— Oppenberg a aflat abia astăzi de moartea actriţei sale şi presupune că Bellmann ar fi în spate. Cred că ambii se pricep în a-şi aduce unul altuia acuzaţii.

Rath a închis şi a privit telefonul negru înainte să ridice din nou receptorul. A tot amânat acest apel, dar astăzi trebuia să-l facă. Acum era cazul său oficial, aşa că de ce să nu apeleze şi la câteva mijloace neoficiale ca să progreseze mai repede? Nu a mai apelat de mult acest număr, de negăsit în cărţile de telefoane. Cineva a răspuns chiar după primul apel.

— Da, a răspuns o voce adâncă de la celălalt capăt al firului.

Deşi Rath nu l-a auzit niciodată vorbind, era aproape sigur că vorbea cu chinezul lui Marlow.

— Aici Rath, a spus el şi şi-a dres vocea. Trebuie să vorbesc cu domnul Marlow.

— E ocupat. Despre ce e vorba?

— Despre asta nu pot vorbi decât cu domnul Marlow personal.

— Daţi-mi numărul dumneavoastră şi vă sunăm noi.

Aşa de simplu era! Rath a fost uluit amintindu-şi cât de greu a fost să ia prima dată legătura cu cel mai mare gangster din Berlin. A pus telefonul pe masa din sufragerie şi s-a ridicat ca să învârtă discul. Coleman Hawkins a început din nou să cânte. Telefonul a sunat înainte ca piesa să se termine.

— Aţi fost rapid!

Cineva şi-a dres glasul.

— Comisarul Rath?

Nu era Marlow!

Muzica s-a terminat, dar acul încă scârţâia. Rath s-a trezit deodată.

— Domnule Krempin? Ce bine că mă sunaţi. V-aţi mai gândit la chestiune?

— Dacă-mi mai cereţi încă o dată să vin la secţie, vă închid imediat!

Bărbatul părea mai grăbit decât la prima lor conversaţie telefonică. Era clar că a citit articolul apărut în acea zi în ziar.

— *Dumneavoastră* m-aţi sunat pe *mine,* a spus Rath liniştit. Mă întreb doar de ce aţi făcut acest lucru.

— Pentru că vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

— De ce tocmai cu mine? Eu sunt unul dintre cei care vă vânează.

— Dar sunteţi singurul care nu crede că sunt un ucigaş.

Krempin parcă vorbise cu Oppenberg.

— E bine că aveţi încredere în mine, dar, în calitate de poliţist, nu vă pot recomanda să faceţi altceva decât să vă predaţi. Spuneţi-ne ceea ce ştiţi şi va ieşi apoi şi adevărul la suprafaţă.

Krempin a râs amar.

— Nu cred că sunteţi aşa de naiv cum vreţi să păreţi, domnule comisar. Dacă vin la secţie, mă veţi lua cu toţii cu asalt. Dumneavoastră, presa, întreaga opinie publică. Credeţi în mod serios că poliţia încă mai poate să

ancheteze imparţial cazul meu? Nici acum nu face acest lucru! Mă vânează pe mine, acesta e singurul lucru pe care îl face în acest caz.

— Şi dumneavoastră vreţi să faceţi confidenţe unuia care vă vânează?

— Vreau să ştiţi ce s-a întâmplat pe platoul de filmare în ziua în care a murit Betty Winter. Atunci veţi şti şi de ce nu o am eu pe conştiinţă.

— Atunci povestiţi-mi. Poate chiar vă ajută pe viitor.

— Nu la telefon. Trebuie să ne întâlnim.

— Nu vă e teamă că trimit un detaşament la locul de întâlnire?

— Dacă faceţi acest lucru, singura consecinţă va fi că nu veţi mai auzi niciodată de mine. Nu mă prindeţi aşa de uşor.

— Nu vă fie teamă, a spus Rath. Nu vă voi da în vileag, dar cum vă imaginaţi că vor decurge lucrurile? Îmi povestiţi versiunea dumneavoastră a evenimentelor şi apoi totul este bine?

— Sunteţi un poliţist bun, îl veţi găsi pe cel care a omorât-o pe Betty Winter şi atunci eu nu voi mai fi vânat.

— Încrederea dumneavoastră mă onorează. Şi dacă lucrurile nu decurg în acest fel, vreţi să rămâneţi ascuns? Cred că îmi supraestimaţi influenţa în cadrul aparatului poliţienesc. Nu pot să vă ajut singur, ar fi bine dacă altcineva...

— Nu începeţi iarăşi cu colegii dumneavoastră, a spus Krempin. Sunteţi singurul poliţist cu care vreau să discut.

— Nu vorbesc despre colegii mei, ci despre un jurnalist care ar putea să ne ajute.

Krempin a tăcut şi Rath s-a temut că bărbatul a închis din nou.

— Doar nu vorbiţi serios, a zis el.

— Nu puteţi să combateţi opinia publică decât cu ajutorul opiniei publice. Sunt prieten cu un reporter de la un ziar, care ar vrea să vă asculte şi în care puteţi să aveţi încredere sută la sută. Aşa, ar mai apărea la ziar şi versiunea dumneavoastră a poveştii. Cum ar fi asta?

Tăcerea a durat mai mult de această dată.

— Bine, a spus Krempin în cele din urmă, dar dacă încercaţi să mă păcăliţi, conversaţia noastră de astăzi a fost ultima.

— Nu vă temeţi, nu îmi asum acest risc. Rath a pescuit un stilou vechi din sacou şi a căutat un bileţel. Atunci, spuneţi-mi în ce luminiş izolat din pădurea Tegel vreţi să ne întâlnim.

— Niciun luminiş. În turnul de radioemisie, în restaurant. Aduceţi-l pe jurnalist şi pe nimeni altcineva în rest. Mâine la prânz, la unu.

— Voi fi acolo, a spus Rath. Cum vă recunosc? Cu siguranţă nu mai arătaţi la fel ca în poza pe care am folosit-o noi când v-am pus sub urmărire.

— Vă voi recunoaşte eu. Doar să fiţi punctual.

VIII

Vineri

7 martie 1930

Capitolul 32

Sunetul ceasului deşteptător nu l-a luat prin surprindere, îşi amintea că seara trecută a pus ceasul să sune mai devreme decât de obicei. Doar că nu ceasul deşteptător era cel care suna, ci telefonul! Afară era întuneric beznă. Rath a aprins lumina şi s-a uitat la ceas. Era cinci fără câteva minute. S-a dat jos din pat şi a alergat pe podeaua rece până în sufragerie. Telefonul continua să sune. Nu putea să fie decât cineva de la Cetate. *Sper că nu mai e un cadavru,* s-a gândit el.

— Rath, a răspuns el şi a încercat să facă impresia că era treaz, pregătit fiind să audă vocea lui Böhm sau a vreunui alt coleg.

— Şeful poate să vorbească acum cu dumneavoastră.

Era o voce adâncă, sonoră. Era chinezul lui Marlow. Rath s-a trezit brusc.

— Mulţumesc, a mormăit el.

— Domnule comisar!

Rath a recunoscut imediat vocea lui Johann Marlow, chiar dacă nu i-a mai auzit vocea de aproape un an.

— Nu ne-am mai văzut de mult, în afara ziarului, desigur. E bine că nu aţi uitat de un prieten vechi.

— Haideţi să rămânem la prieten de afaceri, a spus Rath. Amabil din partea dumneavoastră să mă sunaţi înapoi. Nu m-am gândit că mergeţi la culcare abia la ora aceasta.

Marlow a râs.

— Aveţi dreptate, tocmai terminam munca pentru astăzi şi am găsit acest apel la care nu am răspuns pe listă şi acum sunt curios de ce mă contactaţi după atât de mult timp.

— Aţi putea să-mi faceţi o favoare?

— Oricând. Chiar dacă nu mi-aţi arătat până acum niciun fel de recunoştinţă, ştiu că vă sunt încă îndatorat.

Cele cinci mii de mărci. Cinci mii de mărci într-un plic maro, pe care Rath le-a găsit în cutia poştală în septembrie. A ştiut de unde vin banii şi, chiar şi aşa, i-a cheltuit. Ce ar fi trebuit să facă? Să meargă în estul oraşului şi să-i îndese lui Marlow banii în sacou?

— Este vorba despre Vivian Franck, a spus Rath.

I-a relatat pe scurt cazul Franck, spunându-i şi despre informaţiile care nu se găseau în ziar, accentuând suspiciunea lui Oppenberg că cineva din lumea interlopă ar fi putut răpi şi maltrata actriţa în numele altcuiva. Corzile vocale scoase fiind un mesaj pentru Oppenberg: ţi-am distrus speranţa pentru filmul cu sonor!

— Şi vreţi să mă interesez dacă există cineva care se ocupă de asemenea lucruri pentru o plată în bani gheaţă? a întrebat Marlow când Rath a terminat de vorbit.

— Dacă ar mai fi şi cineva care ar avea o cheie de la Luxor, din Wilmersdorf, atunci am avea o pistă foarte bună.

— Ca să vă spun pe scurt: cunosc mai multe persoane care pot deschide absolut orice uşă fără să aibă cheia, dar pe nimeni care să scoată corzile vocale ale unui seamăn. Voi întreba însă, de dragul dumneavoastră. Aţi putea să ne întâlnim mâine seară?

— E dificil, a spus Rath, am o întâlnire. Cu o doamnă.

— Veniţi la Plaza, vă fac rost de bilete. Veţi putea să o lăsaţi pe însoţitoarea dumneavoastră singură timp de cinci minute. La nouă jumătate, în foaier. Atunci e pauză.

•

Când a plecat, era aşa de întuneric, că a trebuit să aprindă farurile. Nu s-a mai băgat în pat după discuţia cu Marlow, ci a luat imediat micul dejun şi a pornit la drum. Avea o bucată bună de străbătut până la Westhafen.

Apelul telefonic cu Marlow i-a alungat somnul. Rath nu s-a simţit confortabil să îl contacteze din nou pe alunecosul şef al gangsterilor din Berlin, dar să apeleze la Marlow era cea mai bună modalitate de a obţine informaţii avizate despre lumea interlopă. Doctorul M. avea contacte cu mai multe *Ringverein*-uri, grupări care se ocupau de crima organizată din Berlin, precum şi cu cele mai importante departamente din poliţie.

Trecând prin Moabit, Rath a ajuns din nou pe Spenerstraße şi s-a oprit pe partea cealaltă a străzii. Ferestrele apartamentului ei erau deja luminate. Probabil că lua deja micul dejun împreună cu Greta. Spera că lua micul dejun împreună cu Greta, şi nu cu altcineva. A fost cuprins din nou atât de tare de gelozie, că a trebuit să-şi aprindă o ţigară ca să se liniştească. A pornit motorul şi a condus mai departe. Ca să ajungă la fabrică, a trebuit să

cotească de câteva ori, să urce pe Putlitzstraße. A ajuns zece minute mai târziu.

Ceasul de pe clădirea administrativă arăta opt fără un sfert, dar frenezia domnea deja în uzina Ford. Încă de la ora aceasta erau câţiva şomeri care aşteptau plini de speranţe la poarta fabricii. Rath şi-a parcat Buick-ul, de această dată, chiar în faţa afişului publicitar Ford. Când Rath a intrat în birou, bărbosul de la personal tocmai îşi scotea actele dintr-o servietă.

— Nu aţi vrut să treceţi ieri pe aici? a bombănit bărbatul în timp ce îi întindea lista de nume peste masă. Nici n-ar fi trebuit să mă grăbesc aşa de tare.

— Graba strică treaba, a spus Rath şi a luat hârtiile.

A citit încă din maşină, pe diagonală, lista de nume. Erau peste două sute de nume alături de care erau trecute adresa, data naşterii, pregătirea profesională şi data la care au fost angajaţi. Un număr foarte mare de muncitori necalificaţi. Nici nu era de mirare că şomerii stăteau la coadă la poarta fabricii. Nimic nu i-a atras atenţia lui Rath când a comparat lista primită cu cea trimisă de Adenauer. Erau doar patru nume pe ambele liste: de două ori Müller, o dată Schröder şi Krüger – nimic special. Cu toate astea, nu era decât un Anton pe lista primită de la Ford: Anton Schmieder, mecanic auto calificat, care lucra de peste doi ani la Ford. Acesta trebuia să fie roşcatul căruia Bahlke îi spusese Toni şi care plecase valvârtej de la locul de muncă! Poate că i s-a făcut rău deodată când a aflat de la cei doi nou angajaţi că şeful de tură vorbea cu un poliţist. Rath a marcat adresa acestuia.

A ajuns punctual la şedinţa de dimineaţă, chiar înaintea lui Lange. Bagajul Vivianei Franck era urcat deja pe podium, în faţa tablei pe care Böhm o folosea din când în când ca să ia notiţe sau ca să mâzgălească săgeţi sau figuri geometrice pe care nimeni altcineva nu le înţelegea. Conţinutul valizelor era înşirat pe un şir lung de mese. Comisarul-şef vorbea încet cu Kronberg. Când Rath a intrat în cameră, colegii şuşoteau. Böhm s-a apropiat de pupitru şi conversaţiile au încetat gradual. Lange a intrat în ultimul moment pe uşă, a căutat cu privirea prin încăpere şi s-a aşezat lângă Rath. Böhm l-a lăudat că a descoperit, împreună cu Rath, bagajul. Comisarul-şef credea probabil că această descoperire era meritul lui Lange, pentru că el a fost cel care l-a audiat pe şoferul de taxi.

Nici nu mai conta. Bagajele Vivianei Franck nu le-au spus mare lucru în afară de faptul că avea gusturi bune şi mulţi bani la dispoziţie. Böhm îşi făcea mai multe speranţe de la lista de nume pe care a primit-o de la agentul imobiliar cu toate persoanele care aveau o cheie de la Luxor. Cu toate acestea, buldogul nu uitase de sarcina pe care i-o dăduse lui Rath.

— Aţi aflat ce detectiv privat a angajat Oppenberg?

Rath a răspuns negativ.

— De asta voiam să mă ocup azi, a minţit el şi i-a aruncat o privire scurtă lui Lange, care însă a rămas impasibil.

În mod surprinzător, comisia de anchetă în cazul Winter făcuse progrese, deşi bătuse zile întregi pasul pe loc. Gräf şi echipa sa reuşiseră să dea din nou de urma lui Krempin chiar în Grunewald, unde îşi concentraseră eforturile de căutare în grădinile urbane. Gräf şi Czerwinski au găsit într-un foişor mucuri de ţigară, aceeaşi marcă pe care Rath a găsit-o în apartamentul gol de pe Guerickestraße. Cu toate acestea, Krempin fugise deja când poliţia a ajuns acolo. Omul părea că nu stă prea mult într-un singur loc. Îşi va face oare apariţia la turnul de radioteleviziune? Rath nu era foarte sigur, dar l-a chemat pe Weinert la întâlnire şi jurnalistul nu a stat prea mult pe gânduri. Nu primea în fiecare zi oferte pentru poveşti exclusive. Rath abia putea să se concentreze la şedinţă. Nu mai spusese nimănui în afară de Weinert despre întâlnire, căci voia să-şi ţină promisiunea faţă de Krempin.

•

Prima parte a zilei a fost ocupată de o rutină plictisitoare. Măcar Böhm nu l-a însărcinat să caute pe vreuna dintre persoanele care aveau chei de la Luxor. El împreună cu Lange trebuiau să se ocupe în continuare de necunoscut. Când au plecat, într-un sfârşit, de la şedinţă şi au revenit la birou, desenatorul poliţiei îi aştepta deja şi Erika Voss era ocupată cu pregătirea unei cafele pentru artist. Secretara părea foarte interesată de abilităţile artistice ale bărbatului.

— Şi, ce mai pictaţi, în rest? a întrebat ea.

— Desenez, a spus bărbatul, eu desenez. Mai rar pentru poliţie, de regulă pentru sala de judecată.

— Faceţi şi artă?

— Dacă vreţi, dar nu e decât o pierdere de vreme.

— Şi atunci ce pictaţi?

— Desenez, mai ales peisaje urbane sau scene de stradă. Schiţez viaţa.

— Aşa deci, a spus Voss şi a turnat apă fierbinte în cană.

Nu o prea interesau peisajele urbane.

— Martorul trebuie să ajungă imediat, a spus Rath în timp ce îşi punea pălăria şi paltonul în cuier. Aţi mai făcut aşa ceva vreodată? Aţi mai desenat vreodată un portret folosindu-vă imaginaţia şi indicaţiile altuia?

— Poate să funcţioneze, a spus desenatorul, dar depinde de ceea ce poate descrie martorul.

Friedhelm Ziehlke a ajuns la scurt timp după aceea şi a răspuns foarte clar la acea întrebare: desenatorul trebuia să-i pună întrebări o dată la cinci

secunde ajutat de Lange, care încerca din răsputeri să-l ajute pe taximetrist să-şi amintească ceva. Ziehlke nu era sigur nici măcar de culoarea părului, dar ştia sigur că era „mai închis la culoare". Cinci minute mai târziu, desenatorul aruncase deja cinci hârtii la coşul de gunoi. Rath se îndoia că îl vor putea identifica vreodată pe necunoscutul din Wilmersdorf folosind această metodă, dar acest lucru îi aducea măcar un pretext bun ca să-l ţină ocupat pe Lange la birou. Rath l-a luat deoparte pe secretarul criminalist.

— Rămâneţi aici până ce Ziehlke al nostru termină aici, a spus el, iar eu mă voi folosi de acest timp ca să merg la Wilmersdorf. Poate-mi vine vreo idee.

Lange a încuviinţat şi a zâmbit chinuit, dar nu a spus nimic.

— Mai daţi-i taximetristului timp până la ora unu, a spus Rath. Dacă nu reuşiţi să scoateţi nimic decent de la el, trimiteţi-l acasă şi mergeţi apoi cu desenatorul şi domnişoara Voss să mâncaţi ceva.

Mai era o oră şi ceva până la întâlnire. Rath a căutat o cabină telefonică liberă înainte să meargă la maşină. Charly nu era acasă, dar a găsit-o pe prietena ei, Greta. Dacă ar fi reuşit să discute cu ea, ar fi încercat poate să amâne întâlnirea, căci ar fi putut să-şi dea seama dacă acest lucru era în regulă pentru ea, dar aşa, nu putea să anuleze întâlnirea din acea seară. Nu putea face asta telefonic, printr-un mesaj. A rugat-o pe Greta să-i transmită lui Charly că va veni să o ia în acea seară la ora şapte şi jumătate. A sunat apoi la redacţie şi a cerut o întrevedere cu Weinert.

— Într-o jumătate de oră pot să vin să te iau şi atunci ajungem sigur la timp, mă tem ca nu cumva să-l ratăm pe om fiindcă am rămas blocaţi în trafic.

Rath s-a folosit de timpul pe care îl avea la dispoziţie pentru a mânca la Aschinger înainte de a pleca spre Kochstraße. Weinert îl aştepta deja în faţa clădirii în care se afla redacţia, cu o umbrelă neagră sub braţ.

— Hai să mergem, a spus el în timp ce urca în maşină.

Jurnalistul părea mai agitat decât în mod obişnuit. Când Rath a parcat Buick-ul pe Masurenallee, mai aveau un sfert de oră până la momentul întâlnirii. Nu erau prea mulţi oameni la baza turnului televiziunii, mai ales că nu se organizase niciun târg şi nici vremea nu te îmbia să ieşi din casă. Weinert i-a făcut loc lui Rath sub umbrelă. Începuse să burniţeze. Erau turişti în jur, la fel ca în oricare alt loc din oraş. La unu fără cinci s-au aşezat la o masă aflată lângă geam, în restaurantul din turnul de televiziune. Chelnerul i-a privit cam acru când au comandat doar un pahar de apă minerală şi o cafea.

— Mai aşteptăm pe cineva, i-a explicat Rath când acesta a venit cu băuturile.

Nu era nevoie să ştie chelnerul că nu intenţionau să comande o masă de prânz.

Ce le va povesti Krempin? Chiar va veni? În orice caz, Rath s-a ţinut de cuvânt şi nu a povestit nimănui în afară de Weinert despre întâlnire. Oricui i-ar fi povestit la Cetate, colegul respectiv s-ar fi folosit cu siguranţă de oportunitate pentru a-l prinde pe Krempin. Rath era de părere că fugarul tocmai asta voia să afle – dacă-l trădase înainte să-şi facă apariţia. Probabil că Krempin se afla ascuns pe undeva şi ţinea sub observaţie locul de întâlnire, vrând să se asigure că Rath şi Weinert chiar au venit fără să fie escortaţi de alţi poliţişti.

Cei doi stăteau la masă şi îşi sorbeau tăcuţi băuturile. Rath şi-a aprins un Overstolz. Începea încet, încet să-şi piardă răbdarea. Se aflau deja de zece minute aici. I se făcuse oare teamă lui Krempin? Să fi confundat vreun trecător inocent cu un poliţist? Rath privea afară fix. Ploua. Vremea nu se îmbunătăţea şi abia de mai putea să vadă turnul Primăriei Charlottenburg. Mai departe de atât nu se vedea nimic dincolo de marea de case care se pierdea undeva în ceaţa fină.

A tresărit când a auzit un sunet.

O pocnitură puternică. Chiar deasupra mesei lor. De parcă un pumn imens ar fi lovit acoperişul restaurantului.

O bubuitură a urmat pocniturii şi apoi sunetul unei zgârieturi, de parcă ceva ar fi alunecat pe acoperiş.

Şi lui Rath i s-a oprit inima pentru un moment.

Pentru o fracţiune de secundă s-a uitat direct în ochii larg deschişi ai lui Felix Krempin.

De cealaltă parte a geamului!

E un vis, a fost primul său gând.

Nu a fost un vis! Chiar s-a întâmplat.

Acolo, afară!

Involuntar, Rath a sărit de pe scaun, care a căzut cu zgomot în spatele său.

Weinert l-a privit surprins.

— Ce e?

O femeie a ţipat scurt şi Rath s-a uitat în jur, întâlnind doar feţe înspăimântate. Păreau înmărmuriţi. Toată lumea îngheţase pentru o fracţiune de secundă, care i s-a părut lui Rath o oră. Vocea chelnerului a curmat înmărmurirea generală.

— Dumnezeule, a spus bărbatul, cineva a căzut!

Câţiva oameni se îmbulzeau deja la ferestre şi Rath s-a aplecat deasupra balustradei ca să poată vedea cât mai mult din ceea ce se întâmpla. Şi chiar

aşa era: cineva era întins pe jos. Primii curioşi începuseră deja să se apropie de trupul neînsufleţit.

Rath l-a privit pe Weinert fără să sufle un cuvânt şi ambii au alergat spre lift, care, desigur, nu se afla la etajul restaurantului. Se formase deja o coadă în dreptul liftului.

— Poate să dureze o eternitate, a spus Weinert, hai să coborâm pe scări!

Rath l-a urmat pe jurnalist fără tragere de inimă. Chiar dacă restaurantul se afla la jumătatea înălţimii turnului de radioteleviziune şi chiar dacă au sărit peste trepte, au avut nevoie de ceva timp până să ajungă jos. O mână de curioşi se strânsese într-un cerc diform în jurul cadavrului. Aceştia păstrau totuşi o distanţă respectuoasă faţă de corpul zdrobit. Rath şi Weinert şi-au făcut loc prin mulţime şi Rath a recunoscut imediat faţa întoarsă pe jumătate spre el. I-a făcut un semn lui Weinert care a înţeles imediat.

— Weinert, *Tageblatt,* a spus jurnalistul şi s-a îndreptat cu carneţelul de notiţe spre trecători, care se dădeau involuntar înapoi. A văzut cineva dintre dumneavoastră cum s-a întâmplat?

Câţiva oameni au interpretat întrebarea ca pe o somaţie de a pleca, dar un bărbat îndesat, în uniformă, i-a răspuns lui Weinert. Rath l-a recunoscut pe cerberul căruia îi plătiseră intrarea.

— Păi, probabil că a sărit, a spus bărbatul în uniformă, nici n-ar fi primul! Ar fi cazul ca cineva să facă ceva în sensul ăsta. Fie să nu mai lase pe nimeni să urce pe puntea de observaţie, fie să monteze un gard înalt peste care să nu mai sară nimeni.

Rath a privit cadavrul. Nu era nici urmă de îndoială. Krempin era foarte machiat şi încercase să se folosească de mijloace teatrale pentru a se transforma. Îşi decolorase părul într-un blond deschis la culoare şi îşi lungise nasul cu o bucăţică de ceară; mai purtase şi o barbă falsă, care s-a desprins în momentul impactului. Faţa îi era intactă, cu excepţia unei julituri pe obrazul drept. Membrele acestuia erau însă încolăcite într-o poziţie nenaturală şi ofereau o priveliştе oribilă. O baltă de sânge creştea continuu sub corpul său. Cu toate acestea, Rath i-a luat pulsul.

Nimic.

Bărbatul murise.

Felix Krempin urma să aibă alt dosar la Departamentul de Omoruri, de această dată în calitate de cadavru.

Ar fi mai bine să nu te găsească aici colegii, i-a trecut lui Rath prin cap.

S-a ridicat şi s-a apropiat de Weinert.

— Trebuie să plec de aici, i-a spus el, cheamă tu poliţia!

Weinert a încuviinţat şi Rath s-a îndepărtat. Liftul trebuie să fi urcat până la restaurant între timp, căci o mulţime de oameni venea din direcţia opusă.

Până şi liftierul îşi părăsise locul de muncă. Rath s-a uitat în sus, spre scheletul metalic al turnului de radioemisie. Puntea de observaţie de pe care a căzut Krempin mai întâi pe acoperişul restaurantului şi apoi pe pavajul de jos era la mai bine de o sută cincizeci de metri înălţime, dacă nu şi mai mult. Când a văzut liftul pustiu, nu a stat prea mult pe gânduri, ci a urcat. Funcţiona şi fără liftier. De această dată a urcat mai sus de restaurant, până sus.

Poate că reuşea să-l mai prindă!

Nu putea să-şi imagineze că Krempin a sărit aşa, pur şi simplu. Cineva trebuie să-l fi împins.

Ucigaşul lui Betty Winter. Cel care voia să-l împiedice pe Krempin să-l dea în vileag sau să trimită poliţia pe urmele lor.

Dar de unde ştia despre întâlnirea lor?

Krempin probabil că nu i s-a destăinuit. Sau poate că da? Să se fi transformat oare în ucigaşul său, tocmai cel în care fugarul Krempin a avut încredere? Lui Rath i-a venit în minte Manfred Oppenberg. Când a coborât din lift, Rath a găsit terasa panoramică pustie. Pentru a ajunge în turn, trebuia să mai urci câteva trepte.

A ajuns deodată sub cerul liber.

Între timp nu mai ploua, dar un vânt necruţător bătea acolo, sus. În mod clar, nu era vremea potrivită pentru a urca în turn. Deşi balustrada era destul de înaltă, putea fi sărită fără probleme. Sau dacă cineva se întindea peste, nu era greu să-i ridici picioarele şi să-l arunci în gol.

Rath s-a aplecat peste balustradă şi a privit în jos. Prăbuşirea lui Krempin pe acoperişul terasei lăsase urme. I s-a făcut rău. Dacă cineva îl apuca acum de picioare, ar fi terminat cu el. S-a îndepărtat de balustradă şi a privit în jur. Nu, aici sus nu era nimeni. A examinat mai îndeaproape balustrada. Nu era nimic care să iasă în evidenţă. Dacă Krempin nu sărise, atunci unde era cel care l-a împins?

Era puţin probabil să fi coborât cu liftul. Nu, probabil că a coborât pe scări! Poate că-l mai putea prinde încă. Rath s-a îndreptat rapid spre scări. Coborârea i s-a părut mai uşoară alături de Weinert. Pe lângă asta, acum se afla cu o sută de metri mai sus.

Nu trebuia să se gândească la asta! Trebuia doar să continue!

A încercat să privească în jos fără să i se înmoaie genunchii, dar nu-şi putea da bine seama dacă mai era şi altcineva care cobora în goană scările. Totuşi, i s-a părut din când în când că zăreşte bucăţele de material colorat. A continuat să gonească în josul scărilor cât de repede putea. Deodată, ceva i-a atras atenţia. Era ceva ce nu se potrivea pe schelele metalice. A crezut mai

întâi că era vorba despre un animal care s-a adăpostit acolo, dar când s-a uitat mai atent, şi-a dat seama ce era.

O perucă.

Să-şi fi pierdut Krempin o parte din costumaţie când s-a prăbuşit? Era greu de crezut că apelase la o perucă după ce îşi vopsise părul. Ceea ce era acum purtat de vânt nu era o perucă, ci doar o meşă. Fie era vorba despre un turist care s-a aplecat prea tare peste balustradă şi şi-a pierdut meşa, fie aceasta a fost smulsă în timpul unei încleştări. Meşa era prea departe pentru a ajunge la ea şi, în timp ce Rath se gândea dacă era poate vorba despre o dovadă importantă, aceasta a fost luată de o rafală puternică de vânt şi dusă mai departe. A plutit încet în jos, a făcut câteva piruete, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de turn şi aterizând într-un tufiş.

Rath şi-a continuat goana. Când a ajuns la baza turnului, a văzut că primii poliţişti ajunseseră deja la faţa locului şi îl chestionau pe Weinert sau poate că Weinert îi chestiona pe poliţişti. Rath nu a putut să-şi dea seama prea bine. Oare reuşise jurnalistul să găsească vreun martor ocular? În orice caz, Berthold Weinert reuşise să obţină o ştire exclusivă, chiar dacă era alta decât se aştepta.

Era cazul să plece înainte să ajungă poliţia criminalistică şi, odată cu ea, şi câteva feţe cunoscute. Rath s-a furişat de la locul faptei fără probleme, căci se adunase o mulţime de oameni între timp. A încercat să localizeze tufişul în care a aterizat meşa înainte să meargă la maşină, dar acum nu era momentul potrivit. Trebuia să se întoarcă şi să o caute. Încă nu ştia cum îi va explica lui Böhm acest lucru, dar îi va veni cu siguranţă o idee. Comisarul-şef nu trebuia în niciun caz să afle că Gereon Rath s-a întâlnit în secret cu un fugar suspect de omucidere, fără să informeze în prealabil aparatul poliţienesc.

Rath a dispărut chiar la momentul potrivit: când a ajuns la Buick, maşina de la Omoruri venea gonind dinspre Kantstraße. Rath s-a lăsat în jos pe scaun şi a aşteptat până ce maşina neagră a făcut o cotitură şi a dispărut din aria sa vizuală.

Capitolul 33

Lange a rămas împreună cu alţi câţiva colegi pe poziţii. În rest, aproape tot Departamentul Omoruri a plecat la faţa locului. Böhm însuşi a plecat. Probabil că unul dintre poliţiştii pe care i-a alertat Weinert a recunoscut cadavrul în ciuda deghizării şi a machiajului şi a sunat la Alex. Erika Voss i-a

spus noutăţile la cald înainte ca Lange să-i poată spune ceva. Rath s-a prefăcut uluit, aşa cum s-ar fi aşteptat oricine să fie.

— Krempin? Sunteţi sigură?

— Aşa se pare. S-a prăbuşit de pe turnul de radioemisie, i-a spus secretara.

— Sinucidere? S-a stabilit deja acest lucru?

Erika Voss a ridicat din umeri.

— Vă spun doar ceea ce zice toată lumea.

— Ce altceva ar putea să fie? a întrebat Lange.

— Omucidere.

— Cine ar vrea să-l omoare pe Krempin?

— Aş estima că jumătate din Berlin. Cel puţin de când toată lumea îl consideră a fi ucigaş în serie.

— Dar asta ar indica mai degrabă o sinucidere. Cât de mult poate un om să îndure să-şi vadă poza în toate ziarele şi să fie vânat de tot oraşul?

— Destul de mult timp, dacă se ascunde bine. Şi Krempin s-a ascuns bine până acum.

— Da, dar Gräf şi oamenii lui erau din ce în ce mai aproape.

— Vom vedea, a spus Rath.

— Ah, apropo, domnule comisar, a spus Erika Voss. V-a sunat doamna Kling. Aveţi o întâlnire cu şeful poliţiei.

S-a uitat în carneţelul în care nota toate apelurile telefonice.

— Luni la ora cincisprezece.

— În ce problemă?

— Kling nu a vrut să spună. Veţi primi în scris. Voia doar să vă transmită data şi ora.

Rath a încuviinţat.

— Dar ce se mai întâmplă cu cazul nostru? l-a întrebat el pe Lange. A reuşit artistul nostru să deseneze ceva folositor?

Asistentul criminalist i-a întins, fără să scoată vreo vorbă, un desen care arăta un bărbat cu înfăţişare sumbră şi care nu semăna absolut deloc cu actorul pe care-l alesese Ziehlke din colecţia de fotografii trimisă de Oppenberg. Arăta mai degrabă ca...

— Lange, aţi putea să fiţi dumneavoastră!

Asistentul criminalist a ridicat din umeri.

— Asta i-a atras atenţia şi domnişoarei Voss mai devreme, a spus el, dar nu am fost eu. Jur!

— Să sperăm că aveţi un alibi, a spus Rath serios şi a râs.

— Dacă mă întrebaţi pe mine, acest taximetrist este incapabil să descrie şi un om cu trei ochi şi două nasuri astfel încât să-l recunoşti.

— Poate că desenatorul e, pur şi simplu, inapt.

— Nu cred că e vorba de el. A urmat instrucţiunile lui Ziehlke în măsura în care era posibil. Doar că martorul nostru a început să se contrazică tot mai entuziasmat. Cuvintele pe care le-am auzit cel mai des în ultimele ore au fost: „Nu, dar nu aşa! Altfel!"

— Nu cred că vom ajunge prea departe cu acest desen.

— Nu, a spus Voss, dacă dăm acest desen presei, sărmanul Lange va fi denunţat şi arestat cel târziu mâine.

Lange a vrut să arunce hârtia în coşul de gunoi, dar Rath l-a împiedicat.

— Lăsaţi, poate vom putea totuşi să-l folosim cumva.

Lange a ridicat din umeri.

— Dacă ziceţi dumneavoastră... Cum a fost la dumneavoastră? Aţi descoperit ceva?

Rath i-a povestit asistentului criminalist ce anume i-a atras atenţia la vizita pe care a făcut-o duminică la colţul de pe Hohenzollerndamm: aproape nimic. Restaurantul chinezesc, magazinul de haine şi cel de vin.

— N-aţi găsit prea multe.

— Nu, a spus Rath, dar chiar şi aşa, exact acest colţ trebuie să-l supraveghem ca să-l găsim pe necunoscutul nostru.

I-a arătat spre desen.

— Strângeţi-l şi luaţi-vă paltonul, a spus el, mergem împreună acolo.

— Dar nu cu această imagine!

— Arătăm mai întâi imaginea lui Franck. Vom începe cu magazinele şi, dacă nu reuşim să aflăm nimic, încercăm şi apartamentele. Poate că cineva a văzut-o pe Franck. Poate chiar împreună cu fantoma noastră.

Nu au avut un succes deosebit. Toţi vânzătorii de la magazinul de haine bărbăteşti o cunoşteau pe Vivian Franck doar de pe marele ecran.

— La noi intră rar doamnele, a spus unul mai amuzant, sau Franck era pe invers?

Nici desenul nu le-a adus mai mult succes. Oamenii ridicau din umeri şi îl priveau iritaţi pe Lange. Lucrurile au decurs similar şi în magazinul de vin, dar vânzătorul de acolo i-a scutit de remarci prosteşti, fiind foarte tăcut pentru un berlinez. Restaurantul chinezesc încă era închis, dar li s-a deschis după ce au bătut puternic în jaluzele. Bărbatul care şi-a strecurat capul prin uşa întredeschisă nu vorbea o boabă de germană, dar a înţeles că i-au fost arătate legitimaţii de poliţie. A făcut o plecăciune şi a lăsat funcţionarii să intre în interior, unde mirosea a bere şi condimente exotice. Se pregăteau pentru a primi clienţi, ceea însemna că întreg localul era cuprins de agitaţie. Cu toate acestea, toţi lucrătorii s-au uitat răbdători la poza Vivianei Franck. Chinezii nu părea că merg la cinematograf, căci Rath şi Lange au primit doar

clătinări din cap drept răspuns. Nu au avut mai mult succes nici cu portretul necunoscutului. Doar administratorul, care vorbea ceva germană a tradus. Rath a arătat spre fructul verde dintr-un bol care tocmai era tăiat de un ajutor de bucătar.

— Kiwi? a întrebat el.

— Kiwi! a spus administratorul localului şi a zâmbit mai larg decât până atunci.

Părea impresionat că Rath a recunoscut fructul.

— Foarte bun, a spus el, vreţi să încercaţi?

Fructul verde era suculent şi acru. Nu i-a plăcut gustul. Asta mâncase Betty Winter cu puţin timp înainte să moară.

— E sănătos, a spus administratorul.

Lui Rath i-a venit o idee. A scormonit prin buzunare şi a găsit fotografia pe care o căuta. Nu ştia de ce, dar a fost deodată cuprins de o stare de agitaţie. Mii de gânduri îi treceau prin cap, la fel ca de fiecare dată când descoperea o urmă, o conexiune pe care încă nu ştia cum să o folosească. I-a arătat chinezului fotografia lui Betty Winter.

— O cunoaşteţi? a întrebat el. A mai fost aici?

Spre surprinderea sa, bărbatul a încuviinţat.

— Da, a spus el. O doamnă drăguţă. Îi plăcea kiwi foarte mult.

Rath nu a spus nimic când s-au întors în maşină. Privea doar traficul, pierdut în propriile gânduri.

— Ce ciudat, a spus Lange, anchetăm fără succes în cazul Franck şi dăm peste un local în care obişnuia să ia masa Winter.

Rath nu i-a răspuns, căci gândurile i se învălmăşeau în minte. Ce coincidenţă ciudată! Pe lângă faptul că cele două actriţe moarte au lucrat pentru doi producători care erau inamici, ceea ce i-a ajuns acestui Fink ca să promoveze acea imbecilitate despre un criminal în serie, acum exista o altă legătură, mai misterioasă, între cele două. Betty Winter a mâncat în localul în faţa căruia Vivian Franck a fost aşteptată de ucigaş. Sigur că putea fi vorba doar de o coincidenţă, dar golul din stomac îi spunea că era vorba de mai mult de atât. Simţea că a dat peste ceva, chiar dacă nu ştia încă peste ce anume.

Era deja târziu şi Rath nu voia să se mai întoarcă la secţie, unde îl putea aştepta pericolul ca Böhm să-i ceară să lucreze peste program sau să-i vină ideea să-l întrebe despre detectivul privat al lui Oppenberg. L-a lăsat pe Lange la Gleisdreieck ca să ia un metrou spre Prenzlauer Berg şi a mers acasă. Trebuia să înceapă să se pregătească dacă voia să reuşească să ajungă să o ia pe Charly de acasă, punctual, la şapte şi jumătate.

Când a ajuns acasă, a aprins mai întâi focul în boiler şi a făcut un duş. În timp ce apa îi curgea pe gât, se gândea la ziua care trecuse. Ce porcărie!

Krempin! Să se prăbuşească şi să moară chiar sub ochii lui! Ce va spune Böhm mâine despre caz? Şi cum va suporta Oppenberg moartea prietenului său? Să-l fi împins chiar Oppenberg de la înălţime de frică să nu-l acuze Krempin? Improbabil. Era greu de crezut că un bolnav de inimă precum Oppenberg putea să urce toate treptele turnului de radioemisie. Dar cine altcineva ar fi putut să ştie că Krempin se va afla acolo? Şi că se va folosi de puntea de observaţie ca să analizeze împrejurimile înainte să meargă la o întâlnire secretă în restaurant? Rath se întreba dacă era posibil ca Oppenberg să fi trimis pe cineva să-l omoare pe Krempin. Mâine trebuia să pornească în căutarea meşei, căci era foarte probabil să aparţină celui care l-a împins pe Krempin. Dacă cineva l-a împins. Simţea că aşa stau lucrurile şi ştia din experienţă că făcea bine să dea ascultare instinctelor sale.

A ieşit din cadă când apa a început să se răcească. Începea să devină agitat, iar gândul la Charly le-a alungat pe toate celelalte din mintea sa. O va vedea imediat. Va ieşi cu ea. Era prima oară, după mai bine de o jumătate de an. Nu voia să se gândească la ultima seară petrecută împreună, cea care s-a încheiat cu o ceartă pe cinste.

Capitolul 34

Literele de neon de pe faţada Plaza străluceau mult mai puternic în noapte decât restul lămpilor cu gaz de pe Küstriner Platz. Rath a găsit un loc de parcare în apropierea intrării şi a parcat Buick-ul. Charly a zâmbit când a văzut unde s-a gândit să o ducă. Rath nu-i spusese unde mergeau, dar a fost uşurat când a văzut că părea să-i placă ideea de a merge la varieteu.

Rath însuşi nu avea amintiri prea bune la Piaza, iar astea nu erau cauzate doar de programul neinspirat pe care l-a văzut anul trecut. Varieteul era construit în una dintre halele fostei Gări de Est. Gara de marfă era încă în funcţiune, spre deosebire de cea pentru persoane. Johann Marlow îşi avea sediul în gara pentru marfă, într-o hală care nu ieşea în evidenţă cu nimic, într-o cameră care arăta de parcă a fost furată din domeniul de la ţară a unui nobil englez şi plantată apoi în Berlin. Nu trecuse niciun an de când Rath l-a cunoscut pe bărbatul care conducea din umbră lumea interlopă a Berlinului, pe bărbatul cu cazierul curat, pe care poliţia nu l-ar fi putut niciodată acuza de ceva, singurul dintre marii şefi ai lumii interlope care nu văzuse niciodată pe dinăuntru o cameră de închisoare. Rath s-a gândit adesea la acea noapte,

o noapte care s-a terminat cu moartea unui om care îl urmărea în vise şi acum.

Nu voia să mai trăiască vreodată aşa ceva.

Charly îl liniştea, se simţea un alt om în prezenţa ei, ca un om care nu trăise acea noapte, care nu avea nimic de-a face cu Gereon Rath ce traversa acum Küstriner Platz cu o femeie deosebit de frumoasă la braţ, îndreptându-se alături de mulţi alţii spre intrarea bine luminată de la Plaza. Când au intrat în foaier, s-a uitat involuntar în jur. Oare Marlow era aici? Probabil că nu, dar sigur a cerut să fie urmărit. Rath nu a descoperit nicăieri o faţă cunoscută, dar, oricum, nu îi cunoştea pe toţi oamenii lui Marlow.

— Cauţi pe cineva? a întrebat Charly.

— Casele, a spus Rath, ah, acolo sunt!

S-au aşezat la capătul unui rând şi au aşteptat. Era puţin agitat, dar când i-a spus casieriţei numele său, a aflat că Marlow chiar îi lăsase două bilete. La lojă.

Charly a fost uluită, dar Rath s-a prefăcut neimpresionat, de parcă n-ar fi fost mare lucru să facă rost de locuri la lojă pentru Charlotte Ritter. Seara a început bine. Spera ca programul să fie mai bun decât cu un an în urmă. Rath nu era un admirator al varieteului, dar lui Charly părea să-i placă. Stând la rând la garderobă, i-a povestit cum a mers împreună cu familia la Wintergarten pentru a sărbători examenul de bacalaureat.

— Sunt prima din familia mea care merge la universitate.

Plaza nu era aşa de minunată ca Wintergarten, dar nici biletele la lojă nu erau chiar ieftine aici.

S-au apropiat de garderobă şi Rath a vrut să o ajute pe Charly să-şi dea jos paltonul, dar ea l-a refuzat.

— Am alte idei mai bune, dacă vrei să faci pe cavalerul.

— Care anume?

— Îţi voi spune la momentul potrivit.

— Un cavaler aşteaptă răbdător.

Au ajuns într-un sfârşit la rând.

— Ce se mai întâmplă la Cetate? a întrebat ea în timp ce urcau treptele spre locurile lor.

Rath i-a povestit despre modul în care s-a prăbuşit şi a murit Krempin. Desigur că nu i-a spus că a fost martor ocular.

— Crezi că nu a mai putut suporta presiunea? O moarte pe conştiinţă şi un oraş întreg care îl caută?

— Habar nu am, a ridicat Rath din umeri. Am fost astăzi aproape toată ziua în Wilmersdorf, ocupându-mă de cazul Vivian Franck. Aştept să văd ce zice Böhm mâine la şedinţă.

— Uneori îmi lipseşte munca la Alex, a spus ea. Voi fi fericită când voi reuşi să termin cu nenorocitele acestea de examene.

— Te întorci din nou la Alex?

— Aş veni înapoi la Cetate chiar dacă munca acolo nu mi-ar face nicio plăcere. De nevoie. Omul trebuie să trăiască din ceva.

— Şi poţi aşa să te întorci, pur şi simplu? Oricând ai chef?

— Tocmai asta mi-a promis Böhm şi te poţi baza pe acest om.

Rath a tăcut. Altfel s-ar fi certat, căci se certau de fiecare dată când vorbeau despre Böhm.

Aveau mult loc în lojă. Mai erau încă două locuri, dar acestea au rămas libere. Marlow chiar s-a ocupat bine de el. Chiar dacă varieteul nu-i aparţinea, părea că are o influenţă considerabilă aici. Priveliştea era remarcabilă de aici, de sus.

— Ciudat, s-a mirat ea, aplecându-se deasupra balustradei.

Charly a observat că jos şi lojele din jur începeau să se umple. Doar în loja lor nu mai intra nimeni.

— Se pare că vom rămâne doar noi doi. Să nu-mi spui că aşa ai aranjat să fie?! Ai rezervat toată loja! Ca să poţi seduce, fără să fii deranjat, o biată fată lipsită de apărare!

— Desigur, a spus el şi a râs. Doar mă cunoşti!

— Da, tocmai.

L-a privit cu ochii ei închişi la culoare.

Nu putea să-şi întoarcă privirea şi nici ea nu a privit în altă parte. Nimeni nu a spus nimic.

— O, Dumnezeule, a spus el şi s-a apropiat încet de faţa ei care părea deodată serioasă.

Ea nu s-a îndepărtat şi a putut să-i simtă respiraţia aproape. A închis ochii şi i-a simţit apoi buzele moi şi gura deschizându-se. Şi-a luat zborul. I s-a părut că a trecut o eternitate până ce s-a întors în lojă. S-au privit aproape speriaţi, de parcă tocmai se treziseră dintr-un vis.

— Dumnezeule, cât de mult mi-ai lipsit! a spus el şi a mângâiat-o pe obraz.

O vreme n-a spus nimic, ci doar l-a privit.

— Gereon, nu ştiu dacă e bine ceea ce facem noi acum, a spus ca într-un final.

— Să nu crezi că eu asta am vrut. Adică, desigur că mi-am dorit asta, dar, vreau să spun că nu asta am intenţionat... nu am vrut să ies cu tine doar ca să...

A amuţit. Ea şi-a dus arătătorul în dreptul buzelor şi a spus doar „Şşş". I-a zâmbit apoi, dând la iveală gropiţele.

— N-ar trebui să vorbim aşa de mult, a spus ea şi l-a sărutat încă o dată.

A durat o vreme până au observat că programul începuse de mult.

— Cumva, asta e ordinea greşită, a spus Rath. În mod normal, mergi mai întâi la spectacol, mănânci şi bei ceva, mergi să dansezi undeva şi abia apoi te săruţi undeva, pe drumul de întoarcere, cu puţin timp înainte de a pune întrebarea cine unde doarme.

— Atunci, hai să revenim la ordinea normală! a spus ea. Biletele au costat cel mai probabil o avere şi noi n-am văzut nici jumătate din program.

— Ce, a spus el şi s-a prefăcut indignat, care jumătate? Eu n-am înţeles nimic până acum.

— Cu atât mai rău.

Ea a ridicat din umeri.

— Ce-ar fi să privim şi să aplaudăm, a zis ea. Dacă tot suntem la varieteu. Şi apoi, mai vedem.

El a încuviinţat.

— Să revenim deci la ordinea normală.

Ea s-a uitat la program şi el a privit-o în timp ce ea se uita la program. Spectacolul părea mai bun decât premiera de anul trecut. Era mai puţin fastuos, dar mai amuzant. Exact de asta aveau nevoie oamenii care locuiau în această parte a oraşului. Rath a înţeles doar una dintre poante, dar a râs de fiecare dată când râdeau Charly şi ceilalţi. Cât de mult iubea să o vadă râzând! Cât de mult iubea să-i placă!

Cu cât se apropiau mai mult de pauză, cu atât mai mult se gândea la întâlnirea cu Marlow. Încă nu ştia cum putea să dispară pentru câteva minute de lângă Charly fără ca ea să observe nimic. Ştia doar că nu trebuia să-l vadă împreună cu Johann Marlow. Într-un final, cortina a căzut pentru pauză. Ea l-a luat de braţ şi s-a îndreptat alături de el spre foaier. Rath a încercat să se uite discret în jur, dar nu l-a văzut nici pe Marlow, nici pe Liang în mulţimea de oameni. Doctorul M. avea cu siguranţă de gând să vină la întâlnire, căci altfel nu i-ar fi oprit biletele.

— Ce cauţi acum? a întrebat Charly. Credeam că ai mai fost aici, dar nu pare că ştii prea bine unde mergi.

— Mă întrebam dacă mai găsim un loc la bar, a minţit el.

Degeaba însă, toate locurile la bar erau deja ocupate.

— Asta cred că-ţi răspunde la întrebare, a spus Charly. Şi acum, ce facem?

— Voi face oricum rost de ceva de băut.

— Atunci fă-ţi datoria, căci eu oricum trebuie să merg urgent la toaletă.

S-a îndreptat spre toaletă. S-a întors atunci când făcuse deja câţiva paşi.

— Poate şi ceva mic de mâncat, i-a strigat ea. Sunt lihnită de foame!

Atunci când a dispărut din raza ei vizuală, Rath s-a uitat mai atent în jur după Marlow, dar nu a putut să-l descopere nicăieri. Nici la bar, nici la măsuţe. Nu putea să-şi imagineze că Marlow ar fi stat undeva la coadă doar ca să comande nişte şampanie dulceagă. Ştia deja că nu avea niciun sens să întrebe de el.

— Domnule comisar Rath?

S-a întors. Cel care l-a interpelat era un bărbat îmbrăcat într-un costum care îi stătea bine. Arăta mai degrabă ca un om de afaceri decât ca un client al varieteului.

— Eu sunt, i-a spus Rath străinului.

— Domnul Marlow îşi cere scuze, dar va dura puţin mai mult.

Rath l-a privit mai atent. Nu-şi putea aminti să-l mai fi văzut vreodată în anturajul lui Marlow.

— Dar încă vrea să mă întâlnească?

Bărbatul a încuviinţat.

— Desigur.

Păcat, Rath n-ar fi avut nimic împotrivă să amâne chestiunea pentru o dată şi oră când nu era în pericol ca Charly să-l vadă împreună cu Johann Marlow.

— Ascultaţi, a spus el, sunt aici însoţit. Doamna nu trebuie să afle cu cine mă întâlnesc. Cred că acest lucru e şi în interesul domnului Marlow, nu?

— Desigur, staţi liniştit, şi domnul Marlow pune mult preţ pe discreţie.

— Bine, şi dacă mă scuzaţi, trebuie să fac rost de ceva de mâncare şi băut înainte să se termine pauza.

— Ar fi o onoare pentru domnul Marlow să se ocupe de acest lucru. Voi face toate aranjamentele şi veţi primi totul în lojă.

Bărbatul dispăruse înainte ca Rath să mai poată spune ceva. A vrut să mai adauge câteva cuvinte, dar a zărit rochia verde a lui Charly. Se întorsese deja. Se pare că rândul la toaletă era mai scurt decât cel de la bar.

— Cine era tipul acela? l-a întrebat Charly atunci când a ajuns din nou lângă el.

— Cel cu care tocmai am vorbit? Cineva din personal.

— Dar nu arăta ca un chelner.

— Nu era un chelner. Trebuie să aştepţi ore bune ca să iei ceva de mâncare şi de băut. Am făcut o plângere.

— Dar asta nu rezolvă problema noastră.

Rath s-a aşezat la coada din faţa barului. Pauza se terminase deja, gongul chemând spectatorii pentru a doua oară la locurile lor atunci când Rath a reuşit să ia două pahare de şampanie. A ridicat din umeri în timp ce-i întindea un pahar lui Charly, şi ea i-a zâmbit.

— Ei, hai să mergem, a spus el.

Au ciocnit şi au băut, apoi s-au grăbit înapoi spre locurile lor, vărsând pe drum o parte a şampaniei.

— Păcat, a spus ea, iarăşi stăm o oră pe uscat.

— Data viitoare voi lua o sticlă.

Primul număr începuse deja atunci când s-au aşezat. Un bărbat cu turban, care vorbea în dialect săsesc putea să le spună oamenilor ce vârstă şi profesie au chiar dacă era legat la ochi. În acest timp, asistenta lui se plimba de colo-colo prin public, arătând legitimaţiile persoanelor în cauză. Fachirul saxon tocmai primea aplauzele politicoase ale publicului când s-a auzit o bătaie politicoasă în uşa lojei şi doi chelneri au intrat împingând un cărucior de servire. Rath s-a bucurat de ochii mari pe care i-a făcut Charly atunci când chelnerii au descoperit comorile. Erau o jumătate de duzină de boluri şi farfurii, în mijlocul cărora trona o frapieră cu şampanie.

— Ai vorbit cu oamenii ăştia, s-a mirat ea. Pentru numele lui Dumnezeu, tu chiar ştii cum să impresionezi o femeie! Şi eu care am crezut că rămânem cu un pahar de şampanie...

Mulţumesc Marlow, s-a gândit Rath şi i-a zâmbit.

— Poftă bună, a spus el, sper ca totul să fie pe gustul tău.

Omul lui Marlow le-a adus o selecţie drăguţă, perfectă pentru o seară comodă alături de o femeie înfometată: aperitive pregătite cu dragoste, roast beef, somon afumat, un platou de brânzeturi, ouă umplute şi chiar şi puţin caviar. Lui Charly părea că îi este foame, căci şi-a umplut farfuria cu vârf. Rath a abordat lucrurile într-o manieră rezervată, dar s-a bucurat să vadă pofta ei de mâncare. S-a auzit o nouă bătaie la uşă imediat după ce şi-au turnat un al doilea pahar de şampanie. Bărbatul în costum gri şi-a strecurat capul prin deschizătură, i-a salutat prietenos şi a întrebat:

— Scuzaţi deranjul, dar vă este totul pe plac?

— Mulţumim mult, a spus Rath, iar Charly a dat din cap, cu gura plină.

Bărbatul s-a aplecat şi i-a suflat lui Rath la ureche:

— Domnul Marlow poate să vorbească acum cu dumneavoastră.

Orchestra cânta destul de tare, aşa că era imposibil ca Charly să audă numele invocat.

— Sunt chemat la telefon, a spus Rath, cerându-şi scuze. Cei de la Cetate, ştii cum e.

— Ei, să sperăm că nu trebuie să pleci la vreo operaţiune.

A ridicat din umeri.

— Din punct de vedere statistic, Departamentul A şi-a atins deja numărul de cadavre pentru săptămâna aceasta.

Rath l-a urmărit pe tipul în costum în josul scărilor. La barul pustiu nu era decât o persoană, un bărbat îmbrăcat într-un frac elegant, care făcea o impresie puternică, dar plăcută în acelaşi timp. Acesta şi-a stins ţigara, a sorbit din paharul de whisky şi a privit, pierdut în gânduri, în oglinda din spatele barului. În ciuda aparenţelor, Rath era sigur că acestuia nu-i scăpa nimic din ceea ce se întâmpla în cameră. Johann Marlow părea să se simtă atât de în siguranţă aici, că nu şi-a adus nici măcar chinezul care-l urmărea de obicei ca o umbră. Arăta ca un om care venea adesea în acest bar pentru a bea un păhărel după terminarea programului de muncă. Rath s-a aşezat pe scaunul de bar de lângă Marlow.

— Bună seara, domnule comisar, a spus Marlow şi a privit fumul de ţigară care urca încet. Îmi cer scuze pentru întârziere. Sper că nu v-aţi plictisit.

— Mulţumesc, am fost tratat foarte bine.

Rath şi-a scos portţigaretul nou din jachetă şi şi-a aprins un Overstolz.

— Nu pot să o las pe doamnă prea mult timp singură. Crede că vorbesc la telefon cu cei de la secţie.

— Atunci vrem să o lăsăm să creadă acest lucru. Nu cred că discuţia noastră va dura mai mult de o ţigară.

— Ce aţi aflat?

— Chiar a existat un caz în care o actriţă a fost răpită la cererea competiţiei. Un anume Steger, un nenorocit de la *Nordpiraten,* s-a ocupat împreună cu un prieten de acest lucru. Cei doi au ţinut-o pe biata femeie ascunsă timp de două săptămâni într-o pivniţă şi şi-au făcut de cap cu ea. Aceasta nu s-a mai putut întoarce în lumea filmului, căci avea nervii distruşi şi fusese desfigurată cu un cuţit. Avea câteva tăieturi chiar pe mijlocul feţei.

— Ce fel de nenorociţi mai există şi pe lumea asta!

— A urmat chiar şi o revoltă a *Ringverein*-urilor. Chiar dacă nu a fost vorba despre un omor, o asemenea faptă contravine codului lor de onoare. *Nordpiraten* s-au apărat, dar au trebuit până la urmă să-i retragă acestui Steger dreptul de apartenenţă la grup, chiar dacă era un spărgător de seifuri bunicel. Presiunea din partea celorlalte organizaţii a fost, pur şi simplu, prea mare. De atunci, sărmanul, a trebuit să-şi croiască singur drumul prin viaţă.

— Parcă nu ar fi vorba despre aceeaşi persoană. Vivianei Franck i-au fost scoase doar corzile vocale, faţa i-a rămas intactă. Era chiar şi machiată când a fost găsită. N-a fost nici violată.

Marlow a încuviinţat.

— Aveţi dreptate. Nu a fost el. Oamenii mei i-au făcut o vizită. Dacă ar fi fost el, îl aveaţi acum gata pregătit, doar să-l luaţi la Alex.

— Acest lucru ar fi fost cu greu posibil. Ştiţi doar că mă aflu aici în privat.

Marlow a ridicat din umeri.

— Îmi pare oricum rău că nu v-am putut face această favoare.

— Mi-aţi făcut deja mai mult decât suficiente favoruri.

— Ei, haideţi, domnule comisar, vă sunt îndatorat şi dumneavoastră îmi sunteţi mie, ştiţi acest lucru, doar că nu vreţi să recunoaşteţi. Pot să înţeleg că nu vreţi să fiţi văzut în public cu mine, dar şi asta va trece, nu vă faceţi griji.

— M-am liniştit atunci. Înseamnă că veniţi mâine să mă vizitaţi la birou?

— Lăsaţi sarcasmul. N-am încercat nici măcar o dată să mă folosesc de relaţiile dumneavoastră profesionale şi informaţiile pe care le aveţi în scopuri proprii.

— Oricum nu v-ar fi fost de folos.

— E bine că aveţi principiile dumneavoastră, dar eu trăiesc după următorul motto: o mână o spală pe cealaltă. La un moment dat, va veni vremea să vă rog să-mi faceţi o favoare şi nu mă veţi refuza.

Marlow vorbea încă pe un ton prietenos, dar vocea sa devenise rece ca un bloc de gheaţă.

— Să nu fiţi aşa de sigur. În orice caz, nu vă voi împărtăşi niciodată informaţii clasificate.

Marlow a clătinat din cap.

— Domnule comisar, nu vă prefaceţi că nu aveţi niciun cadavru de ascuns sau, mai bine zis, ascuns în beton!

Marlow n-a făcut decât să spună câteva cuvinte, dar Rath se simţea de parcă acesta i-ar fi dat un pumn în stomac.

— Mi-e teamă că nu mi-e foarte clar la ce vă referiţi, a spus el.

— Nu? Atunci, haideţi să vă vorbesc mai clar.

Marlow l-a privit înainte să continue să vorbească. A suflat fumul de ţigară peste bar.

— Ştiu că dumneavoastră aţi fost cel care l-a împuşcat pe Josef Wilczek.

Rath a încercat să nu lase să se observe nimic.

— Şi atunci, de ce sunteţi atunci aşa de prietenos cu mine, dacă se presupune că v-am înlăturat unul dintre oameni?

— Din fericire, sunt doar două persoane care ştiu despre acest lucru. Din fericire pentru *dumneavoastră*. Altfel, m-aş fi văzut *obligat* să fac ceva în ciuda tuturor lucrurilor care ne leagă. Nu pot permite nimănui să-mi omoare unul dintre oameni şi să scape nepedepsit. Nici măcar unui poliţist. Acest lucru ar dăuna reputaţiei mele.

— Eu n-am omorât pe nimeni. Probabil că v-a spus cineva prostii.

Marlow nu a spus nimic şi a tras din ţigară.

— Dar mai am ceva pentru dumneavoastră, a spus el într-un final. Oamenii mei au dat peste o altă chestiune care ar putea să vă intereseze:

organizaţia *Deutsche Kraft* este implicată într-o companie de film. Aceasta se numeşte Borussia şi are sediul pe Weißensee.

— Vă mulţumesc, dar în momentul de faţă nu mă interesează absolut deloc dacă un *Ringverein* se amestecă în industria filmului.

— Eu cred că ar trebui să vă intereseze, a spus Marlow tăios. Daţi-le un pont colegilor dumneavoastră! Cu siguranţă vor găsi ceva în compania respectivă. Altfel nu s-ar amesteca cei de la *Deutsche Kraft*.

— Vom vedea, a spus Rath şi a tras pentru ultima dată din ţigară înainte de a o stinge. E timpul să plec. Mulţumesc pentru ajutor.

— Oricând, a spus Marlow şi şi-a luat la revedere cu un zâmbet.

Rath nu a mai fost escortat pe drumul de întoarcere. Bărbatul îmbrăcat în costum a rămas la bar şi s-a aşezat pe locul liber de lângă Marlow imediat ce acesta s-a eliberat. În timp ce urca treptele, Rath a simţit cum corpul începe să i se relaxeze.

Marlow ştia.

Cineva a văzut cum a murit Josef Wilczek. Rath şi-a amintit de sticla de bere care s-a spart pe betonul din curte şi de fereastra trântită imediat după ce a tras cu arma de serviciu. În cartierul Stralauer, nu s-ar fi dus nimeni să spună poliţiei că a văzut aşa ceva. Dar i-ar spune lui Johann Marlow, iar acesta ştia cum să capitalizeze asemenea informaţii. „Daţi-le un pont colegilor dumneavoastră!" Afirmaţia fusese un ordin, şi nu o favoare. Doctorul M. voia să scape de competiţie. Rath a blestemat ziua în care l-a întâlnit pentru prima oară pe Johann Marlow. Seara aceasta, cu falsa ei splendoare, cu locurile la lojă, mâncarea şi şampania i s-a părut deodată lipsită de valoare. Dar cel puţin Charly nu a observat nimic.

— Şi? a întrebat ea atunci când s-a întors.

Nu lipsise nici măcar zece minute.

— Colegul Lange, a spus el, nimic important.

Secretarul criminalist din Hanovra era singura persoană din Departamentul A pe care Charly nu o cunoştea.

— A trebuit să-i explic din nou că nu trebuie să mă sune pentru fiecare mărunţiş.

— Ce anume e acest *nimic important*?

Charly putea să fie al naibii de încăpăţânată.

— M-a sunat în legătură cu turele, zise el făcând un gest din mână a lehamite. Complet irelevant. Haide, am vorbit deja suficient despre muncă în seara aceasta.

Ea a zâmbit.

— Ei bine, atunci hai să vorbim despre noi!

— Hai să bem ceva mai întâi, a spus el şi i-a mai umplut încă o dată paharul.

Au ciocnit din nou.

— Cu un toast decent, te rog! Haide să bem în cinstea faptului că suntem împreună de mai mult de două ore şi nu ne-am certat încă!

Au reuşit să petreacă şi restul serii împreună fără să se certe, dar atmosfera minunată se destrămase. Rath nu mai era atent. Chiar dacă urmărea acţiunea de pe scenă şi se bucura de locurile la lojă, nu-şi mai putea lua gândul de la discuţia cu Marlow. Şocul era prea mare. Şocul că cineva ştia, că tocmai Marlow ştia.

A intuit faptul că era urmărit în timp ce se lupta cu Wilczek, dar n-ar fi avut cum să distingă faţa unei persoane în întunericul curţii întunecate. Niciodată! Cineva a fost martorul încăierării, al împuşcăturii mortale, al modului în care cadavrul a ajuns în beton şi i-a povestit lui Marlow totul. Doctorul M. probabil că a reuşit apoi să-şi dea seama de restul. Aflase între timp că Wilczek l-a urmărit din proprie iniţiativă pe comisar după ce acesta a plecat de la Gara de Est.

Charly s-a întors spre el pentru că Rath nu remarcase că toată lumea din jur aplauda.

— Spune, eşti aici? a întrebat ea. Sau nu-ţi place deloc spectacolul?

— Ba da, desigur. Scuză-mă! Dar îmi trec atât de multe lucruri prin cap...

— Şi mie.

I-a zâmbit şi gropiţele ei l-au făcut să revină dintr-un final trecut înapoi în prezent.

— S-a întâmplat aşa, pe nepusă masă, astăzi, nu-i aşa?

— Poţi să o mai spui o dată.

A încercat să zâmbească, dar nu a putut să o facă la fel de bine ca ea.

— Hai să mergem la maşină!

— Mai poţi să conduci?

— Mult mai bine după ce beau ceva.

L-a luat de braţ şi au coborât tăcuţi treptele, amestecându-se printre cei trei mii de oaspeţi care părăseau varieteul. Zarva domnea când au ajuns la Küstriner Platz. Câtorva maşini li se demontaseră roţile, iar acum erau sprijinite pe cărămizi, arătând ca nişte insecte neajutorate, cu picioare subţiri. Au mers de-a lungul şirurilor de maşini. Toate maşinile pe lângă care treceau aveau roţile scoase.

— La naiba, a spus Rath, asta ne mai lipsea!

Dar au avut noroc, căci hoţii nu au mai ajuns până la Buick, ci s-au oprit la maşina de lângă, un Horch, căreia îi luaseră roţile din spate şi-i loviseră bara de protecţie.

— Probabil că au fost întrerupţi, a spus Charly, poate de o patrulă.

— Nu, a spus Rath şi a clătinat din cap. A arătat spre piaţetă, unde nu se vedea nici urmă de poliţist, ci doar proprietari supăraţi. Nu, poliţia nu are prea multe de spus în acest cartier. Trebuie să fi fost vorba de altceva.

A încercat să se convingă că era vorba de un accident faptul că hoţii s-au oprit tocmai în faţa maşinii lui, dar un sentiment nedesluşit îi spunea că trebuia să mulţumească autorităţii şi protecţiei lui Johann Marlow pentru că nu mergeau cu metroul acasă.

Incidentul din parcare i-a trezit pe amândoi la realitate. Şi-au petrecut drumul spre vestul oraşului pierduţi fiecare în propriile gânduri. Cu o oră în urmă, Rath ar fi dat orice ca seara să nu se termine atât de repede, dar acum voia să fie singur, în liniştea apartamentului său, cu Coleman Hawkins şi un pahar de coniac. A condus direct spre Spenerstraße şi a lăsat-o acasă. Charly stătea în faţa uşii privindu-l, şi el nu ştia cum să-şi ia la revedere.

— Şi, acum?

Ea a ridicat din umeri şi l-a privit tăcută.

— Duminică ar trebui să fie frumos afară. Am putea ieşi la iarbă verde, dacă vrei.

A încuviinţat.

— Aş putea să vin să te iau cu maşina, a spus el, apoi am putea să...

De această dată nu i-a mai pus degetul la gură ca să-l determine să tacă, ci, pur şi simplu, l-a sărutat.

IX

Sâmbătă

8 martie 1930

Capitolul 35

Se trezise deja la ora cinci şi privea tavanul camerei cu inima bătându-i nebuneşte. Nu gândul la Charly a fost cel care l-a ţinut treaz aproape toată noaptea, ci Josef Wilczek, care i-a vizitat din nou visele. L-a visat şi pe Felix Krempin aşa cum l-a văzut cu ochii bulbucaţi de frică prin fereastra restaurantului. Rath ştia că nu va mai putea să doarmă, că nu mai voia să doarmă, aşa că s-a hotărât să dea o raită la turnul de radioemisie înainte să meargă la Alex.

În lumina difuză a dimineţii, turnul părea şi mai impunător. Pata de sânge pe care Felix Krempin o lăsase pe beton aproape că nu se mai vedea. Cineva trebuie să o fi curăţat temeinic. Casele de bilete erau încă închise şi nu era nici ţipenie de om în jur. Era mai bine aşa.

Tufa se afla la ceva îndepărtare de turn, aşa că era sigur că cei de la ED nu căutaseră până acolo. Crenguţele erau pline de brumă sau ploaie şi paltonul lui Rath s-a udat imediat, dar măcar acestea nu aveau frunze. În vară, căutarea sa ar fi fost mult mai dificilă. Rath a dat la o parte rămurelele cu un băţ şi a scormonit în tufiş. A trebuit să caute vreme îndelungată până ce a găsit meşa, udă şi murdară. S-a chinuit s-o tragă spre el cu un băţ, murdărind-o astfel şi mai tare. A reuşit să o ia într-un final şi s-a îndreptat spre maşină.

Pe drumul de întoarcere, a remarcat că cineva aprinsese lumina într-una dintre căsuţele care găzduiau casele de bilete. Locul începea să se trezească la viaţă. Era cazul să dispară. Ajuns la maşină, a aruncat meşa udă, care-i amintea cumva de un porcuşor de Guineea înecat, pe bancheta din dreapta. A pornit motorul şi a plecat. Rath a trecut mai bine decât se aştepta prin traficul de dimineaţă de pe Kantstraße şi, odată ajuns la Savignyplatz, s-a oprit în dreptul unei cabine telefonice. L-a prins pe Weinert în timp ce acesta lua micul dejun.

— Cum ţi-a mers ieri? l-a întrebat el pe jurnalist.

— Colegii tăi m-au întrebat insistent dacă-l cunosc pe bărbatul care era alături de mine lângă cadavru, cel care a urcat din nou în turn.

— Desigur că nu-l cunoşti.

— Gereon, ai fost văzut de mai mulţi martori.

— Ştiu asta, dar lucrurile rămân neschimbate: eu nu am fost la turn. Un comisar care se întâlneşte în secret cu un suspect de omor... cum arată asta?

— De căcat. La fel ca un jurnalist care se întâlneşte cu un presupus ucigaş, mai ales dacă ucigaşul se sinucide cu această ocazie.

— Ce vei scrie despre această poveste?

— Nu ştiu. Atât timp cât voi nu faceţi public faptul că sinucigaşul era chiar Felix Krempin, celelalte ziare nu vor scrie nimic. Poate doar vor anunţa sinuciderea. Trebuie să mă gândesc mai întâi cum aş putea să-i explic şefului meu de ce eram la turnul de radioemisie.

— O coincidenţă. Norocul prostului.

— Şeful meu nu e, din nefericire, un prost.

— Mie mi-ar plăcea dacă nu ai scrie tot ceea ce ştii. Dacă toată lumea crede că Krempin s-a aruncat de pe turn, atunci îl vor considera şi ucigaşul lui Betty Winter, şi al lui Vivian Franck. Cineva care s-a sinucis înnebunit fiind de vinovăţie, iar asta nu e decât o idioţenie.

— Dar tu ce crezi că s-a întâmplat?

— Că, indiferent despre ce a fost vorba, Krempin nu s-a sinucis.

— Eşti sigur? Aşa au încercat să ne convingă colegii tăi.

— Doar nu şi-a dat întâlnire cu noi ca să se arunce în faţa noastră!

— De ce nu? S-au mai întâmplat lucruri asemănătoare.

— Cineva l-a împins şi acea persoană a pierdut ceva, ceva ce eu am găsit.

— Nu mă ţine în suspans.

— O perucă.

— Poftim?

— O parte a unei peruci, o meşă.

— Vorbeşti serios? Asta ar trebui să fie o dovadă?

— Era cineva care se afla pe puntea de observaţie atunci când s-a prăbuşit Krempin. Acesta trebuie să se fi făcut nevăzut pe scări în timp ce eu urcam cu liftul.

— Eşti sigur?

— L-am urmărit, dar avea prea mult avans. Ţi-a atras ceva atenţia? Ai văzut pe cineva care a coborât ceva mai târziu decât ceilalţi?

— Doar pe tine, dar tu nu porţi perucă, nu-i aşa?

— Lasă glumele, vorbesc serios. A fost cineva acolo, sus, care l-a împins pe Krempin şi sunt sigur că dacă prind acea persoană, îl prind şi pe ucigaşul lui Betty Winter.

— Atunci îţi urez mult succes în căutarea ucigaşului. Îţi promit că te ajut în măsura în care acest lucru îmi e posibil, dar şi tu trebuie să-mi spui ce se întâmplă.

— Asta e ceva mai dificil în momentul de faţă, căci nu pot să anchetez. Poate că mă poţi ajuta. Crezi că ai putea să afli unde a fost fabricată această meşă şi unde se vinde? Nu pot să aflu asta în mod oficial.

— Ai luat meşa de acolo?

— Am putut să o iau abia azi-dimineaţă şi nu arată prea bine. Nu prea mai e potrivită în scopuri estetice, dar mai poate să fie folosită în scopuri criminalistice.

— Pot să-mi încerc norocul, dacă iese o poveste frumoasă din asta.

— Ţi-o aduc în seara asta.

— Oricum, sunt prin cartierul tău în seara asta. Nu vrei să ne întâlnim? La Nasse Viereck...

— ... Dreieck.

— Exact. Ce zici de ora nouă?

— Sună bine.

Rath a închis şi s-a întors la maşină. Meşa de pe scaunul din dreapta arăta în continuare ca un porcuşor de Guineea înecat, dar ca unul care s-a uscat la soare între timp. Era pe jumătate uscată. A băgat-o în torpedo şi a mers mai departe.

Rath a reuşit să ajungă punctual la Cetate. În timp ce urca scările, a văzut că paltonul său aproape se uscase. Înainte să meargă în sala de conferinţe, s-a spălat temeinic pe mâini şi şi-a curăţat urmele de noroi de pe haine.

La şedinţa de dimineaţă, Böhm a reunit comisiile de anchetă pentru cazurile Winter şi Franck, fie şi doar pentru că cele două erau conectate din punctul de vedere al presei. Şi tocmai de aceea, comisarul-şef a accentuat cât de important era ca fiecare comisie să ştie ce făceau colegii din cealaltă. Punctul central al şedinţei era, desigur, moartea lui Felix Krempin. Böhm tocmai începuse să reconstituie saltul mortal atunci când Rath a intrat în încăpere, cu o întârziere de maximum un minut. A primit, chiar şi aşa, o privire urâtă din partea lui Böhm înainte ca acesta să continue. Rath a ascultat cu interes, fără să se prefacă de această dată.

Informaţiile aduse până atunci de conservarea urmelor, arătau că Felix Krempin s-a prăbuşit din partea de nord a platformei, aproape o sută de metri până la acoperişul restaurantului, murind cel mai probabil în urma

impactului. Acesta nu a mai simţit cum corpul său a alunecat de pe acoperiş şi a căzut pe betonul de la poalele turnului.

— Bărbatul era machiat foarte tare, îşi decolorase părul şi purta în mod cert o barbă falsă, similară celor folosite la teatru, a spus Böhm. Cu toate acestea, am putut să-l identificăm fără îndoială drept Felix Krempin.

— Atunci înseamnă că am rezolvat cazul, a spus Czerwinski. Şi cu aceasta am economisit şi banii statului pentru închisoare.

— Chiar dacă domnul Czerwinski pare să-şi dorească acest lucru, a spus Böhm, şi râsul stârnit de remarca lui Czerwinski s-a oprit imediat, nu vom încheia ancheta.

Czerwinski, care de zile bune a fost nevoit să se descurce fără prietenul său Henning, a bombănit ceva de neînţeles în barbă. Böhm a continuat şi a anunţat că Kronberg le va prezenta un raport complet. Câţiva colegi au oftat deja preventiv. Oamenii de la ED au fost pe acoperiş şi au putut localiza exact locul impactului şi urmele lăsate atunci când a alunecat. Aceştia au făcut şi fotografii, iar Böhm le-a promis că Kronberg le va arăta câteva dintre acestea. Înainte să audă restul detaliilor din raportul monoton prezentat de Kronberg, uşa s-a deschis brusc şi Kleinschmidt, un coleg de la Serviciul pentru Persoane Dispărute, a dat buzna înăuntru. Böhm nu l-a certat pentru întrerupere, căci el însuşi a rugat să fie anunţat imediat de orice actriţă dată dispărută. Şi Kleinschmidt tocmai asta făcea.

Actriţa dispărută se numea Jeanette Fastré şi nu îşi făcuse apariţia la premiera noului ei film, în seara precedentă. De aceea, producătorul ei a luat a doua zi legătura cu poliţia.

— Nu este acasă, colegii au fost deja acolo. Nimeni nu deschide uşa, dar se aude un câine lătrând după uşă.

— Şi de aceea nu au curaj să intre?

— Dacă-mi permiteţi, domnule comisar-şef, dar colegii nu voiau să facă nimic greşit, mai ales în cazul în care apartamentul va fi important pentru conservarea urmelor. *Dumneavoastră* ne-aţi rugat să vă ajutăm.

— În regulă, a spus Böhm, trimit doi din oamenii mei.

A privit în sală.

— Rath, Lange, s-a stropşit el, mergeţi şi vedeţi ce se întâmplă în apartamentul acestei Fastré. Aveţi grijă mai ales ca presa să nu audă nimic despre asta. Mă bazez pe dumneavoastră şi, când vă întoarceţi, să veniţi imediat să-mi daţi raportul.

Rath ar fi preferat să asculte discursul lui Kronberg, dar Böhm încerca în mod evident să-l pedepsească pentru faptul că nu a fost de găsit în ziua precedentă, când a ajuns la Alex vestea morţii lui Krempin. Comisarul-şef voia să-l transforme într-un măscărici: în cazul în care ajungea ceva la ziare

despre acest caz, Gereon Rath era bun de ţap ispăşitor. Tocmai acesta era motivul pentru care Böhm voia ca toate cazurile cu actriţe moarte să fie pe biroul său: nu pentru că ar fi crezut că era vorba despre vreun ucigaş în serie, ci pentru că nu voia sub nicio formă să dea muniţie presei pentru teoria lor cu criminalul în serie.

Rath a schimbat o privire cu Lange, s-au ridicat şi au părăsit sala de conferinţe ca nişte şcolari pedepsiţi. Măcar acum buldogul nu mai avea ocazia să-l întrebe despre detectivul privat al lui Oppenberg. Lui Rath nu-i venise încă nicio idee pentru o poveste plauzibilă.

Jeanette Fastré locuia în Friedenau, la mică distanţă de Kaiserallee. Doi colegi de la Serviciul pentru Persoane Dispărute se plictiseau aşteptând în maşina parcată în faţa clădirii. Rath, care a ochit imediat Opelul verde cu cei doi poliţişti, a traversat strada şi a bătut în geam.

— Puteţi să mergeţi înapoi la secţie, a spus el şi le-a arătat legitimaţia. Serviciul Omoruri preia cazul.

— Dar Kleinschmidt nu a spus nimic despre asta, a zis şoferul.

— Dar vă spun eu. Mergeţi la cantină şi luaţi micul dejun. La ce etaj locuieşte Fastré?

— Credeam că preluaţi dumneavoastră. Înseamnă că veţi putea afla şi singur acest lucru.

Înainte ca Rath să poată răspunde ceva, maşina a demarat în trombă cu un scârţâit de roţi. Rath a făcut un salt într-o parte ca să nu fie lovit de aripa din spate.

— La naiba! Aşa un nenorocit!

— Poate că ar fi trebuit să abordaţi problema puţin mai diplomatic, a spus Lange.

Din nefericire, numele actriţei nu apărea pe niciuna dintre cutiile poştale, aşa că au trebuit să-l întrebe pe portar.

— Vanhaelen, etajul al doilea, a spus el, acum întreabă poliţia de ea o dată pe oră sau ce?

— Aveţi o cheie de la apartament? a întrebat Rath.

— De ce?

— Pentru că vreau să mă scobesc cu ea în nas. Dumneavoastră de ce credeţi?

Lange s-a amestecat, spunând:

— Aveţi obligaţia de a ajuta poliţia în asemenea situaţii. Altfel, sunteţi culpabil.

Portarul a îndrugat ceva care suna precum „O clipă” şi a dispărut în apartament.

— Domnule comisar, nu vreau să mă amestec, a spus Lange după ce a plecat bărbatul, dar dacă sunteţi într-o dispoziţie proastă, ar fi mai bine să mă lăsaţi pe mine să vorbesc.

Rath a zâmbit.

— Poate că aveţi dreptate, a spus el.

Rath i-a mulţumit cuminte portarului atunci când acesta s-a întors cu cheia. Bărbatul a privit în urma lor în timp ce urcau scările şi a clătinat din cap. Abia când au ajuns la etajul al treilea, au auzit câinele nu doar lătrând, ci şi scheunând. Când s-au apropiat de uşă, a început să o zgârie.

Lângă sonerie era scris doar „Vanhaelen".

— Vă pricepeţi la căţei? a întrebat Rath, şi Lange a clătinat din cap.

Câinele a început să zgârie şi mai tare când cheia s-a învârtit în uşă.

— Atunci puteţi să vă bucuraţi de faptul că eu am crescut cu câini, a spus Rath în timp ce deschidea. Tatăl meu a crescut ciobăneşti germani dintotdeauna.

— Eu am două pisici acasă, a spus Lange.

— Atunci rugaţi-vă să nu mirosiţi prea tare a pisică şi ca acest câine de după uşă să nu fie prea mare.

Lange a înghiţit în sec şi a vrut să pună mâna pe armă.

— Acum să nu vă apucaţi să împuşcaţi în toate direcţiile, a spus Rath. Lăsaţi bestia pe mâna mea.

Cu aceste cuvinte, Rath a deschis încet şi precaut uşa. Lange a rămas în spatele lui. Câinele a început să latre şi mai tare. Deodată, lătratul a încetat şi s-a transformat într-un mârâit încet, dar ameninţător. Lange a tresărit, dar atacul nu a mai urmat. Rath a deschis uşa de tot şi au putut să vadă autorul acestor mârâituri ameninţătoare. Un ghem de lână mârâia foarte tare, dar deja îşi băgase coada între picioare şi dădea să se retragă din calea inamicilor.

— E doar un puiuţ, a spus Rath. Sărmanul animal pare speriat de moarte.

— Dumnezeule, dar cum miroase aici!

Lange s-a ţinut de nas.

— Parcă era o măcelărie jos, a spus Rath, mergeţi şi cumpăraţi nişte oase şi resturi.

Asistentul criminalist l-a privit de parcă îi cerea să-şi vândă mama.

— Ei, haideţi, mergeţi! Animalul e mort de foame. Vă dau banii înapoi!

Lange a dispărut şi Rath a început să vorbească împăciuitor cu câinele care încă mai mârâia. Deodată, acesta a ţâşnit de pe loc, strecurându-se printre picioarele lui Rath până în camera alăturată. Comisarul a urmărit animalul şi a privit în jur. Apartamentul era elegant, arăta de parcă era decorat pentru un platou de filmare şi mirosea ca un adăpost pentru câini

care nu a mai fost curăţat de săptămâni bune. Dacă te uitai mai atent, puteai de altfel să şi *vezi* că un câine, unul disperat chiar, a fost lăsat singur zile întregi în mijlocul acelui decor elegant. Era plin de excremente de câine şi mici băltoace care răspândeau mirosul în toată camera. A văzut urme de zgârieturi nu doar pe uşa de la intrare, ci peste tot. Rath a găsit în bucătărie un bol pentru apă, pe care l-a umplut. Dacă nu băuse din apa de la toaletă, câinele trebuia să fie mort de sete. Părea prea mic ca să ajungă. Pe masă se afla un vas din sticlă cu fructe stricate, din care animalul ronţăise câte ceva, dar acestea nu păreau să-i fi plăcut carnivorului.

Rath a pus bolul cu apă pe gresia din baie şi s-a dat încet la o parte, încercând să nu facă vreo mişcare bruscă. Câinele, care îl urmărise tot timpul de la distanţă considerabilă, alerga acum rapid înainte şi înapoi, înnebunit de sete, dar şi de frica de intrus. S-a năpustit asupra apei imediat ce Rath a ieşit din baie.

În timp ce din baie răsunau plescăituri, Rath a continuat să se uite prin apartament. A încercat să-şi dea seama dacă pe lângă mirosul puternic de excremente de câine se făcea simţit şi cel de putrefacţie. A controlat fiecare cameră, pregătit fiind să dea peste cadavrul Jeanettei Fastré, dar, din fericire, n-a găsit nimic. Nu a mai găsit încă o actriţă moartă! Ar fi fost mult mai greu să ascundă de ochii presei moartea unei actriţe decât dispariţia ei.

Cineva a sunat la uşă imediat ce a terminat de inspectat toate camerele. Rath s-a asigurat că nu poate să fie muşcat de câine înainte să deschidă uşa, dar animalul a rămas în baie. Lange şi-a făcut apariţia cu o pungă mare de hârtie, impregnată deja cu sânge în unele locuri. Acesta a făcut o faţă dezgustată.

— Păi, daţi încoace, îi dau eu de mâncare animalului de pradă, a spus Rath şi a luat pachetul umed din mâna asistentului criminalist.

Câinele rămăsese în baie. Când a dat de mirosul cărnii, a îndrăznit să înainteze câţiva paşi, dar s-a întors în spaţiul în care se simţea în siguranţă când a văzut că invadatorul era cel care aducea bunătăţile. Rath a pus o parte a oaselor în bolul pentru hrană pe care l-a găsit în bucătărie. Câinele a ieşit în goană din baie înnebunit de foame şi fără să scape bolul de hrană din ochi. Din când în când, îndrăznea să avanseze câte puţin, sărind spre bol, dar retrăgându-se apoi din nou. Acest dans ciudat s-a terminat abia atunci când Rath a pus bolul pe jos, lângă cel de apă, golit între timp. De această dată, câinele nu a mai ezitat la fel de mult, ci a început să mănânce înainte ca Rath să-şi retragă mâna. Rath l-a mângâiat, iar acesta nu s-a lăsat deranjat din mâncat. A luat bolul pentru apă pentru a-l umple din nou. Lange doar a privit întreaga scenă.

— Astăzi vă purtaţi mai drăguţ cu căţeii decât cu oamenii, a remarcat el.

— Ce anume vă spune că lucrurile stau doar azi aşa?

— Nu am vrut să vă jignesc. Aţi găsit ceva?

Rath a clătinat din cap.

— Mulţi căcaţi de câine, dar nicio femeie. Nici în viaţă, nici moartă. Nu există nici urme ale vreunei lupte. Tot deranjul pare să fie făcut de câine.

— Şi noi ce-i spunem lui Böhm?

— Fie că e o femeie complet lipsită de conştiinţă care îşi neglijează câinele şi dispare, fie că avem de-a face cu o treabă serioasă. Cine îşi ia un puiuţ de câine şi observă după câteva luni că nu-l vrea, poate că-i dă drumul în pădure, dar nu lasă animalul singur în apartament. Să vedem unde ne duc lucrurile.

— Pot să miros deja unde ne duc.

Câinele a lătrat. Rath s-a uitat în direcţia lui şi a văzut că bolul era gol. Câinele l-a privit dând din coadă.

— Ei, bine, lacomule, a spus Rath, îţi mai dau puţin, dar nu prea mult, ca să nu te doară stomacul.

A umplut încă o dată bolul şi câinele a început imediat să mănânce.

— Hai să mergem înapoi, a spus Lange, cred că ar trebui să fie conservate urmele din apartament. Poate că vor găsi ceva.

Rath a încuviinţat în timp ce privea câinele mâncând.

— Nu sună rău, a spus el, mi-i şi imaginez pe oamenii lui Kronberg punând căcăţei de câine în punguliţe.

— Cei de la ED nu vor aborda chestiunea cu atâta meticulozitate. Aici nu a avut loc un omor.

— Nu-l cunoaşteţi pe Kronberg.

— În orice caz, nu aşa de bine ca dumneavoastră.

Lange s-a îndreptat spre uşa camerei de zi.

— Unde vreţi să mergeţi? a întrebat Rath.

— Păi, la Alex.

— Şi căţelul?

— Vreţi să-l luăm cu noi?

— Desigur.

— În maşină?

— Nu o să vomite.

Lange a făcut o faţă dezgustată. Rath i-a pus câinelui lesa pe care a găsit-o atârnată în cuier. Animalul l-a urmat nerăbdător pe scări. Rath s-a folosit de momentul în care i-a dat cheia portarului ca să mai afle câte ceva.

— Nu vă faceţi griji dacă latră un câine zile în şir într-un apartament?

— Ei, dar ascultaţi-mă, în primul rând că nu a lătrat aşa de tare până acum şi, în al doilea rând, nu pot să intru aşa, pur şi simplu, în apartament!

Am cheia doar pentru urgenţe sau pentru situaţiile în care doamna e în concediu sau aşa ceva.

— Şi un câine care era să moară de foame şi sete nu e o urgenţă pentru dumneavoastră?

— De unde să ştiu că Fastré îl lasă să moară de foame?

— Ar trebui să vă preocupe puţin mai mult ceea ce se întâmplă în clădire, a spus Rath. Au ajuns mai mulţi oameni decât vă imaginaţi în spatele gratiilor pentru neglijenţă!

•

Erika Voss a fost încântată atunci când Rath s-a întors la birou cu ghemul negru în lesă.

— O, dar ce drăguţ e, a spus ea.

— Presupun că vă referiţi la câine, a spus Rath şi Lange s-a înroşit.

Secretara nu a părut să observe gluma, atentă fiind doar la câine.

— Ar fi mai bine să aveţi grijă, căci nu e tocmai curat, a spus Rath atunci când aceasta a încercat să mângâie blana neagră ciufulită şi încâlcită.

— De unde l-aţi luat pe sărăcuţul acesta?

— A fost închis zile în şir într-un apartament. A mâncat deja, dar cred că ar avea nevoie de o baie. Credeţi că aţi putea să vă ocupaţi de aşa ceva aici, la secţie?

— Lăsaţi-l în seama mea, domnule comisar. Mi-a venit deja o idee.

— Bine. Întrebaţi apoi sus dacă mai au loc pentru un căţeluş. Cred că nu are nici măcar un an.

— Dar asta poate să mai aştepte. Îi voi face o baie, mai întâi, şi apoi îi voi face un culcuş în care să poată dormi puţin. Trebuie să fie mort de oboseală.

Lipsită de sfială, a luat câinele murdar în braţe.

— Haide, mămica va avea grijă de tine şi te va curăţa, spuse în timp ce dispărea pe uşă.

Rath a privit în urma ei clătinând din cap. Secretara lui continua să-l surprindă, chiar dacă iniţial nu o crezuse capabilă de prea multe.

— Atunci, hai să mergem să-i dăm raportul lui Böhm, i-a spus el lui Lange.

— Şi ce mare lucru avem să-i povestim?

— Ceea ce am văzut: că apartamentul nu arăta de parcă actriţa ar fi planificat să plece pentru mai mult timp.

— Dar asta nu înseamnă că Fastré e moartă pe undeva, printr-un cinematograf.

— Nu, Lange, a spus Rath, dar poate că nu e o idee aşa de rea să mergem la sigur şi să controlăm toate cinematografele goale din oraş.

Pe drum spre biroul comisarului-şef, au întâlnit nişte civili, un bărbat îmbrăcat într-un costum în dungi, acompaniat de o femeie într-o jachetă

galbenă de ploaie. Cei doi şuşoteau între ei. Grăsanul a ridicat privirea care i s-a încrucişat pentru un moment cu cea a comisarului.

Rath şi-a dat seama că îl cunoştea de undeva, dar, pe moment, nu şi-a dat seama de unde. Abia atunci când au ajuns la Omoruri şi Lange a bătut politicos la uşă, şi-a dat seama de unde: grasul fusese ieri la prânz la turnul de radioemisie. Era unul dintre martorii lui Böhm. Spera că nu se mai aflau şi alţii în spatele acestei uşi. Precaut, Rath a rămas puţin în spatele lui Lange când au intrat în birou. În sala de aşteptare, Rath nu a mai văzut alte feţe cunoscute.

Böhm nu era la birou, ci la o audiere, aşa că au fost nevoiţi să mai aştepte. Niciun coleg nu s-a interesat pentru ei, căci, în momentul de faţă, o actriţă dispărută era complet neinteresantă în comparaţie cu mult mai spectaculosul salt spre moarte făcut de Felix Krempin. Era mai spectaculos şi pentru Rath. I-ar fi plăcut să afle ce s-a mai discutat în şedinţa de dimineaţă, dar Böhm îl trimisese pe teren, probabil şi ca să-i sugereze că nu mai avea nimic de-a face cu cazul Winter şi că acest lucru nu se va schimba niciodată.

Atunci, s-au deschis uşile care duceau de la Omoruri la birourile adiacente şi Reinhold Gräf a intrat în încăpere. Părea grăbit şi avea un teanc de hârtii în mână, pe care i le-a întins secretarei. Privirea i s-a luminat pentru o secundă când l-a văzut pe Rath. După ce a schimbat câteva vorbe cu secretara, s-a îndreptat spre fostul său partener.

— Gereon, a spus el, te-ai întors. Cum e să lucrezi pentru Serviciul pentru Persoane Dispărute?

— Aş putea spune că e o viaţă de câine, a spus Rath. Ai puţin timp de o cafea la cantină?

Gräf a încuviinţat. Rath s-a îndreptat spre Lange şi l-a întrebat:

— Este în regulă dacă îi daţi dumneavoastră raportul lui Böhm?

— Dumneavoastră sunteţi şeful, a spus Lange şi a ridicat din umeri. Şi ce să-i spun lui Böhm dacă mă întreabă unde sunteţi?

— Unde sunt? Plecat să caut informaţii importante, desigur. Ne vedem la unu în biroul meu. E-n regulă?

— În regulă.

Nu era prea aglomerat la cantină la această oră. Era liniştea dinaintea furtunii, care avea să se iţte odată cu ora mesei. Rath şi Gräf şi-au dus cu grijă ceştile prin o mare de mese goale. Doar două erau ocupate de un grup de poliţişti locali tineri, care tocmai se odihneau după o operaţiune.

— De ce să nu-şi crape comuniştii şi naziştii liniştiţi capurile unii altora? spunea unul dintre ei. Asta ne-ar scuti de multă treabă.

— Nu poţi să-i pui în aceeaşi oală, i-a răspuns un altul.

— Dar poţi să-i bagi pe toţi într-un sac şi să loveşti! Nimereşti mereu bine!

Câţiva dintre bărbaţii în uniformă albastră au râs, dar nu toţi. Consecinţele înmormântării Wessel se făceau încă simţite. Bătăile între proletarii roşii şi cei maro erau în toi în toate cartierele muncitoreşti. Când Rath şi Gräf s-au apropiat, conversaţia a amuţit. Ochii tinerilor poliţişti i-au urmărit pe cei doi funcţionari criminalişti.

— Bună ziua şi dumneavoastră, şefilor, i-a salutat lipsit de respect unul dintre poliţişti după ce au trecut pe lângă ei.

De această dată au râs toţi.

În acel moment, poliţiştii locali nu erau în relaţii prea bune cu cei de la Criminalistică pentru că Heimannsberg, şeful acestora, a avut un conflict cu şeful adjunct al poliţiei, Weiß. Heimannsberg a pierdut partida şi a trebuit să admită în cele din urmă că poliţia locală nu era un organ de sine stătător, ci unul subordonat Criminalisticii, deci şi al şefului poliţiei şi adjunctului acestuia. Magnus Heimannsberg şi poliţiştii săi locali trebuiau deci să primească ordine de la Zörgiebel, Weiß şi criminalişti, ceea ce leza încrederea în sine a poliţiştilor locali. Rath şi Gräf nu s-au lăsat provocaţi şi s-au aşezat la ceva depărtare, unde puteau să vorbească netulburaţi.

— Sunt timpuri grele pentru poliţiştii locali, a spus Rath.

— Nu mi-ar plăcea să trebuiască să port uniformă în vremurile acestea, a spus Gräf. Te temi pentru viaţa ta dacă eşti de serviciu într-un cartier comunist.

— Nici naziştii nu sunt mai breji. Am senzaţia că devin din ce în ce mai răi.

— Păi, nu ştiu ce să zic, dar săptămâna trecută, la înmormântare, ei au fost mult mai respectuoşi cu noi în comparaţie cu comuniştii.

— Dacă ai fi evreu, ar striga Isidor după tine. Asta numeşti tu respect?

— Dar eu nu sunt evreu!

Gräf părea indignat, aşa că Rath a schimbat subiectul. Nu avea chef să se certe cu Gräf şi cu atât mai puţin din cauza nenorocitei de politici. Era suficient de rău faptul că asemenea altercaţii deveneau din ce în ce mai problematice pentru poliţie din cauză că politicienii autoproclamaţi se atacau unii pe alţii cu beţe, cuţite şi pistoale.

— Cum îţi merge fără mine? a întrebat el.

— Ce să îţi spun, Gereon, a răspuns Gräf, sunt la capătul puterilor. Nu ştiu cum să fac să ajung la capătul zilelor fără tine.

A făcut o faţă de parcă mai avea puţin şi plângea, apoi i-a zâmbit.

— Acum, serios, crezi că Böhm ne va lăsa în curând să lucrăm din nou împreună?

— Habar n-am, a ridicat Rath din umeri. Probabil abia atunci când se va întoarce Buddha şi va lua el deciziile. Böhm i-a despărţit chiar şi pe Plisch şi Plum.

— Am auzit mai devreme că Trudchen Steiner va îngrăşa profiturile cofetăriilor începând de luni.

— Se întoarce Gennat?

— Aşa se pare.

Gräf şi-a amestecat în cafea.

— Se pare că nu au mai progresat cu cazul din Düsseldorf, în ciuda ajutorului primit de la Berlin. Chiar şi faimosul Gennat a trebuit să se dea bătut.

— E nevoie de grăsan aici. Dacă e adevărat ceea ce zici, merg luni direct la el ca să ne lase să lucrăm din nou împreună.

— Având în vedere problemele pe care le ai din cauza lui Brenner, cred că aş face mai bine să-mi caut un alt partener! Nu te mai ajută nici Gennat. Mai ai puţin şi ajungi să ordonezi documente la Köpenick.

Rath şi-a scos o ţigară din portţigaret şi şi-a aprins-o.

— Nu-ţi face griji din cauza lui Brenner. M-am ocupat deja ca lucrurile să se termine cu bine pentru mine.

Gräf l-a privit ciudat.

— Dar sper că nu joci murdar.

— Să joc murdar? Eu? Brenner joacă murdar, nu eu.

Rath a tras din ţigară.

— Dar hai să trecem peste acest subiect, a spus el. Povesteşte-mi mai bine ce s-a discutat la şedinţa de azi-dimineaţă, a spus el.

— Că a fost chiar Krempin cel care a sărit.

— Eu n-am mai prins partea asta. Suntem deja siguri că a sărit?

— Cum altfel să fi ajuns jos? Un accident?

— Ce-ai spune de un omor?

— Începi să vorbeşti la fel ca Böhm. Şi el ne interzice să vorbim despre o sinucidere atât timp cât nu s-a încheiat ancheta.

— Asta ar trebui să ştii şi *tu*. Am lucrat împreună la suficiente sinucideri. Până ce nu se poate exclude dincolo de orice îndoială existenţa unei intervenţii exterioare, nu putem vorbi despre suicid.

— Desigur, dar am avut un presentiment la fiecare caz pe care l-am anchetat şi s-a dovedit că a fost vorba de un suicid de fiecare dată când am crezut acest lucru încă de la început.

— Înseamnă că nu avem acelaşi sentiment de această dată.

Rath a amestecat în ceaşca de cafea deşi nu-şi turnase zahăr.

— Se prea poate, dar, oricum, cred că Böhm exagerează. Ne pune să căutăm în continuare locul în care s-a ascuns Krempin pentru că e posibil să găsim o scrisoare de adio sau ceva de felul acesta. Şi, între timp, îl mai avem şi pe Oppenberg de la care tot speră să scoată ceva.

Rath s-a oprit din amestecat.

— Ce anume, a întrebat el, motivul pentru presupusa sinucidere?

— Dar asta e evident: ucigaşul nu a mai putut să-şi suporte vina. Pe lângă asta, mai avem şi punerea în urmărire şi semnalmentele.

— Krempin nu a fost ucigaşul şi nici nu s-a sinucis. Cineva l-a împins de pe platformă. Probabil cineva care-l cunoştea bine, cel mai probabil, chiar ucigaşul lui Betty Winter.

— Desigur, am uitat că-l consideri nevinovat pe Krempin. Atunci nu ne mai rămâne decât să-l găsim pe acest necunoscut misterios.

— Pe cine?

— Martorii povestesc despre un bărbat care a fost mai întâi lângă cadavru, dar care a dispărut apoi fără urmă.

— Nu fiecare curios aşteaptă cuminte să vină poliţia.

— Asta aşa e, dar e ciudat faptul că acesta a mai urcat încă o dată în turn înainte să-şi ia tălpăşiţa.

— Poate că a uitat ceva în restaurant.

Gräf a clătinat din cap.

— Nu, în timp ce liftierul era afară, lângă cadavru, bărbatul a urcat cu liftul până la platforma de observaţie şi apoi a coborât pe scări. Liftierul a trebuit să urce toate treptele pe jos ca să ajungă din nou în cabină. Aceasta nu mai cobora pentru că uşa fusese lăsată deschisă. Liftierul l-a înjurat temeinic.

— Şi asta i se pare dubios lui Böhm? Dacă cineva merge cu liftul?

Gräf a ridicat din umeri.

— Habar n-am, dar a chemat desenatorul pentru orice eventualitate.

Capitolul 36

Când Rath s-a întors la birou, Lange nu se afla la locul lui, dar Erika Voss îl aştepta cu un câine proaspăt spălat, care a început să dea nebuneşte din coadă când Rath a deschis uşa.

— Vă recunoaşte deja, domnule comisar, a spus secretara încântată. Cred că vă place.

— Mă descurc bine cu câinii, a spus Rath, e una dintre calităţile mele nepreţuite.

S-a aplecat spre câine şi l-a lăsat să-l lingă pe mână.

— Dar şi cu dumneavoastră a mers de bunăvoie. Ce au spus cei de la canisă?

— N-au fost încântaţi, dar nu m-am lăsat cu una cu două.

— Şi?

— Trimit pe cineva să-l ia.

— Bine. Lange încă nu s-a întors de la Böhm?

Secretara a clătinat din cap.

— Am primit ceva în urma conservării urmelor?

A clătinat din nou din cap.

— Aţi primit adresa producătorului de la Serviciul Persoane Dispărute?

Erika Voss a încuviinţat şi i-a întins un bileţel.

— Am aici o listă întreagă.

Rath s-a uitat pe hârtie. Erau câteva nume împreună cu adrese şi numere de telefon. Foarte frumos.

— Sunaţi la toate spitalele din oraş şi vedeţi dacă a fost adusă în ultimele zile vreo femeie care să-i semene Jeanettei Fastré.

Secretara a apucat receptorul telefonului şi Rath s-a îndreptat spre biroul din încăperea alăturată. Căţelul l-a urmat, s-a aşezat pe lăbuţele din spate şi l-a privit curios pe noul său prieten.

— Mda, dragul meu, a spus Rath, dacă vrei să mă joc acum cu tine sau să te scot la plimbare, trebuie să te dezamăgesc. Vine imediat un expert care să se ocupe de tine.

Drept răspuns, câinele şi-a scos limba afară şi a gâfâit. Arăta de parcă zâmbea.

Rath a ridicat receptorul telefonului.

— Compania de film Berolina, cu ce vă pot ajuta? a răspuns o voce de femeie.

— Rath, de la Criminalistică. Aţi putea să-l chemaţi pe şeful dumneavoastră la telefon?

— Vă fac legătura.

— Sau aşa.

— Aveţi noroc că se află în birou în momentul de faţă. Domnul Grunwald este foarte ocupat.

S-a auzit un „clic” şi, la scurt timp după aceea, a răspuns un bărbat care a dat de înţeles că avea puţin timp la dispoziţie.

— Dumneavoastră aţi anunţat astăzi dimineaţă dispariţia actriţei Jeanette Fastré? a întrebat Rath.

— Aşa este, a spus Grunwald. Aţi mai aflat ceva?

— Doar că nu a mai fost de zile bune în apartament şi pare că nu ştia că va pleca pentru atât de mult timp.

— I s-a întâmplat ceva?

— Greu de zis. Facem cercetări la toate spitalele.

Căţelul părea să se plictisească. S-a uitat prin birou, a descoperit coşul de hârtie, l-a adulmecat şi s-a chinuit să-şi pună una dintre labe pe coş.

— Ia laba! a strigat Rath şi câinele s-a speriat.

— Poftim? a întrebat Grunwald.

— Vă rog să mă scuzaţi, nu vorbeam cu dumneavoastră, a spus Rath. Am în birou un câine pe care l-am găsit în apartament. Are doamna Fastré un câine?

— Da, un Bouvier des Flandres pe nume Kirie.

— Ce nume ciudat.

— E în franceză şi se referă la *la petite qui rit* adică „micuţul care râde". L-a adus din Belgia. A trebuit să-i interzicem să vină cu javra la filmări pentru că schelălăia încontinuu. Aşa ceva nu e posibil la un film cu sonor. Înainte, am fi putut să închidem ochii, a râs Grunwald. Sunt puţine locuri pe lume care sunt aşa de gălăgioase ca platoul de filmare a unui film mut.

— Şi apoi? A lăsat câinele acasă când trebuia să vină la filmare?

— Habar n-am. Ştiu doar că ea a venit la filmare şi câinele nu.

— Dar e destul de neobişnuit să lase câinele singur acasă timp de câteva zile.

— Vedeţi, eu nu ştiu prea multe despre actriţele mele. Avem cu ele o relaţie profesională, şi nu una personală. Ştiu doar că nu a venit la premiera noului ei film seara trecută, ceea ce nu-i stă în fire.

— Când aţi văzut-o ultima oară pe doamna Fastré?

— Acum mai bine de o săptămână.

— Şi eraţi sigur că va veni la premieră?

— Desigur! Aşa ceva e de la sine înţeles, la asta se aşteaptă şi spectatorii din public. Iar Jeanettei i-au făcut mereu plăcere asemenea apariţii şi nu a lipsit la niciuna. De aceea suntem şi aşa de neliniştiţi.

A făcut o pauză şi a coborât vocea.

— Îi place foarte mult să conducă. Sper că nu e pe undeva, pe lângă vreo şosea... un accident...

— Nu aţi încercat să mergeţi la ea acasă ieri?

— Asta au întrebat deja colegii dumneavoastră. Desigur că asta am făcut! Am sunat la apartamentul ei, apoi la portar şi, atunci când acesta ne-a povestit că nu a mai văzut-o de câteva zile, ne-am mirat de situaţie şi am anunţat poliţia.

— Pleacă de acolo!

Câinele se urcase cu labele din faţă pe dulapul de acte, care a început să se clatine ameninţător.

— Domnule comisar, sper că vorbiţi din nou cu căţelul.

— Aţi putea să-mi spuneţi câteva persoane care o cunosc mai bine pe doamna Fastré? Care îi sunt apropiate aici, în Berlin?

— Greu de zis. După cum spuneam, nu ştiu multe despre ea. Mergea cât de des posibil la familia ei din Belgia. E din Malmedy.

— Nu e posibil să se afle şi acum acolo?

— Nu, am sunat, dar le-am povestit deja colegilor dumneavoastră toate aceste lucruri.

Rath i-a mulţumit şi a închis. Nu aflase prea multe, dar măcar ştia acum cum se numeşte câinele. Cineva a bătut la uşă şi a intrat apoi un poliţist slab, cu nas de alcoolic.

— Am auzit că aveţi un câine, domnule comisar.

— Aşa se pare.

— Atunci voi prelua eu animalul, bine? Mai avem ceva loc în canisa noastră.

Poliţistul a făcut un pas în direcţia lui Kirie, care între timp se apucase să ronţăie o plantă artificială din colţul încăperii.

— Ei, haide, vino la tata, a spus bărbatul.

Acesta s-a aplecat peste câinele care privea cu neîncredere bărbatul în uniformă. Atunci când poliţistul a mai făcut încă un pas, Kirie a început să mârâie şi s-a retras în colţul camerei.

— Cum îl cheamă?

— Kirie şi e, de fapt, o ea.

Poliţistul şi-a mai încercat încă o dată norocul.

— Ei, haide, Kirie, *chérie,* vino!

Kirie nu s-a lăsat convinsă de şarmul ofiţerului prusac. Mârâitul ei a devenit şi mai ameninţător şi apoi a lătrat scurt, dar hotărât, de câteva ori.

— Dacă nu vrei cu binişorul, o să folosesc forţa, a spus poliţistul şi a vrut să o prindă pe Kirie cu o apucătură curajoasă, dar câinele a făcut un salt într-o parte şi poliţistul a căzut pe podea.

— Aveţi grijă cu animalul, e de rasă şi sigur nu e ieftin. Îi aparţine unei actriţe.

— Ăsta se presupune că e un câine de rasă?

Poliţistul s-a ridicat de pe jos.

— N-am mai văzut niciodată un asemenea câine.

— E un Bouvier des Flandres. E din Belgia, la fel ca proprietara sa.

— Se comportă de parcă ar mai fi încă supărat pe prusaci pentru Marele Război.

— O putem păcăli, a spus Rath. Pe mine mă place.

A luat lesa de pe birou şi s-a aplecat spre căţel.

— Vino, Kirie, a spus el şi câinele a venit imediat.

L-a atins cu nasul ud, vrând să se joace. Rath a putut să-i prindă fără probleme lesa de zgardă.

— Aşa, a spus el şi i-a întins lesa poliţistului, acum vă aparţine.

— Vă mulţumesc! Atunci, plecăm.

Câinele a observat imediat ce se întâmpla. Imediat ce lesa a trecut dintr-o mână în alta, Kirie a început să latre, să scheaune şi să se tragă cu toată puterea în lesă.

— Omule, dar ce puternic e, s-a mirat poliţistul, care-şi dădea toată silinţa să tragă câinele după el, pe uşă.

Kirie scheuna şi lătra aşa de tare, că Erika a intrat.

— Ce se întâmplă aici? a vrut să ştie secretara. Omule, săracul animal, ce faceţi acolo?

— Am mai văzut eu din ăştia, a spus poliţistul, al cărui nas de alcoolic începuse să strălucească de sudoare. Se va calma odată ce ajungem cu ea la canisă.

— Brută ce sunteţi! Spuneţi ceva, domnule comisar!

— Dar, domnişoară Voss! Omul nu încearcă decât să-şi facă treaba!

— Treaba? Ăsta e un abuz al animalelor!

— Asta îmi mai lipsea!

— Abuz al animalelor, serios!

— Domnişoară Voss!

— Ascultaţi, bună doamnă, eu încerc să vă fac o favoare aici, dar, dacă nu vreţi, nu stau să mă rog de dumneavoastră! încercaţi-vă singură norocul!

Şi cu aceasta i-a întins Erikăi Voss lesa şi s-a îndreptat spre uşă.

— O zi frumoasă vă urez!

Acesta aproape că s-a ciocnit cu Andreas Lange, care tocmai intra în birou.

— Cine era? a întrebat asistentul criminalist.

— Un coleg de la canisă, pe care domnişoara Voss tocmai l-a speriat.

Secretara l-a privit uluită.

— Îmi cer scuze, domnule comisar, dar aţi văzut doar cum se comporta tipul cu bietul animal!

— Este o ea şi se numeşte Kirie.

— O căţeluşă! De aceea am ştiut din primul moment că nu poate să plece cu individul acela!

— Şi ce facem acum cu doamna? a întrebat Rath.

— Foarte simplu, a spus secretara, unul din noi o ia acasă.

— Eu cu siguranţă nu, a spus Lange. Mi-ar fi imposibil! în apartamentul meu...

— Sunt două pisici, da, ştiu, a spus Rath. Atunci înseamnă că vă oferiţi dumneavoastră, domnişoară Voss. Dumneavoastră ne-aţi şi pus în ipostaza asta.

— Mi-ar face plăcere, dar animalele sunt interzise în clădirea în care locuiesc.

Rath şi-a privit colegii cum stăteau în faţa lui, cu privirea plecată. S-a uitat apoi la căţelul cu blana neagră, ciufulită şi care-l privea cu ochi nevinovaţi. Atunci când Kirie şi-a pus şi capul într-o parte şi a părut chiar şi să zâmbească, orice urmă de rezistenţă s-a topit în Rath.

— Bine, atunci, a spus. Iau câinele la mine înainte să-l trimitem la adăpostul pentru animale. Îl ţin până când stăpâna ei îşi face apariţia.

Un zâmbet a luminat faţa Erikăi Voss.

— Dar, a continuat Rath, pun costurile cu hrana în contul Prusiei, iar dumneavoastră, domnişoară Voss, vă ocupaţi personal ca Prusia să plătească.

— Cu plăcere, domnule comisar.

Erika Voss a dispărut şi i-a lăsat singuri pe cei doi poliţişti. Lange s-a aşezat la masa lui Gräf.

— Aşa ajungi să ai o viaţă de câine, a spus el.

— Sunteţi a suta persoană care-mi spune asta azi.

— Sper doar că nu-l veţi aduce în fiecare zi la birou.

— Vine sfârşitul de săptămână. Să sperăm că stăpâna îşi face apariţia luni.

— Dar nici dumneavoastră nu credeţi asta, nu-i aşa?

Rath a tăcut.

— Nu, a spus el într-un final şi a clătinat din cap. Apartamentul mi-a făcut altă impresie.

— Exact această impresie i-am transmis-o şi eu lui Böhm. Apropo, s-a enervat cumplit că nu aţi luat parte la conversaţie.

— Şi ce i-aţi spus?

— Că sunteţi harnic, la treabă, desigur.

— La care treabă mai exact?

— Că cercetaţi anturajul lui Fastré, că întrebaţi cine a văzut-o ultima oară şi unde. Lucrurile uzuale.

— Şi exact asta vom face acum. Am vorbit deja cu producătorul, dar acesta nu mi-a dat prea multe detalii. Totuşi, avem lista lungă pe care au întocmit-o azi-dimineaţă cei de la Serviciul Persoane Dispărute. Oameni care

îi erau apropiaţi sau cu care aceasta avea de-a face foarte des şi tocmai acestora le vom pune în mod sistematic întrebări. În primul rând, când şi unde au văzut-o pentru ultima dată pe doamna Fastré şi apoi, restul întrebărilor uzuale.

— Mi-e teamă că i s-a întâmplat ceva.

— Asta cred şi eu, Lange, ceea ce însă nu ne scuteşte de munca de rutină. A văzut Böhm vreo legătură cu cazul Franck?

— Nu, a clătinat din cap Lange. Dar speră oricum că nu există vreo legătură. Dacă presa primeşte şi alte informaţii care să alimenteze povestea cu ucigaşul în serie, atunci se va răspândi isteria în tot Berlinul, chiar mai rău decât în Düsseldorf.

— Dacă oamenii vor să se isterizeze, o vor face şi nici măcar Gennat nu poate să-i oprească.

— Comisarul-şef Böhm mi-a mai spus încă o dată că trebuie să procedăm cât de discret cu putinţă. În niciun caz nu trebuie să ajungă ceva la public.

— E mai uşor de spus decât de făcut. Asta nu ţine doar de noi, şi Böhm ar fi trebuit să-şi dea seama de asta între timp. Ce crede despre propunerea noastră de a percheziţiona toate cinematografele goale din oraş?

— Nimic. Că e prea costisitor şi prematur, că aşa ceva nu face decât să atragă atenţia. Nu ar trebui să căutăm să verificăm nicio legătură cu cazul Franck, ci, din contra, să găsim cât mai repede dovezi că există o explicaţie raţională pentru dispariţia lui Fastré.

Rath a clătinat din cap.

— Dragul meu Lange, a spus el, din nefericire nu am auzit ceea ce aţi spus mai devreme. Înainte să ne apucăm de lista pe care am primit-o, voi suna să aflu ce cinematografe sunt goale în momentul de faţă. Secţia de poliţie din apropiere poate să preia cercetările la faţa locului. Nu e aşa de costisitor, nu? Şi dacă presa nu află nimic despre asta, atunci nici nu atragem atenţia.

— Böhm o să ne rupă capul.

— Nu vă faceţi griji pentru capul dumneavoastră. Dacă va rupe vreun cap, atunci al meu va fi acela.

Capitolul 37

Nu mai are niciun sens, e deja extenuată.

Trebuie să încheie lucrurile.

Se află de câte zile aici? Nu mai ştie exact.

Oare cât e ceasul? Să fie din nou dimineaţă? Prânz? Seară?

Contează acest lucru?

Timpul nu mai există, a fost alungat din această încăpere în care nu mai pătrunde nicio rază de lumină, care nu mai e dependentă de parcursul soarelui.

Cât de frumoasă este!

Îi face pentru ultima oară o injecţie şi ea îl priveşte într-un mod care exprimă o gratitudine profundă. S-a obişnuit deja cu ele, a început deja să tânjească după ele. În curând i se vor topi şi ultimele rezerve.

S-a dezvoltat un fel de încredere între ei de când i-a luat vocea falsă. A trecut peste şoc mai repede decât prima, pe care a putut să o filmeze doar o dată înainte să o elibereze.

Ea şi-a lăsat destinul complet în mâna lui, a acceptat să lase totul la latitudinea lui, de parcă ar fi intuit că o conduce către nemurire. Nu a mai vorbit cu ea de atunci. Nici măcar un singur cuvinţel. Nu a vrut să murdărească fiinţa angelică mută cu sunetul propriei voci.

Acum, îi pune paharul alături, ca de fiecare dată până acum. Închide apoi uşa şi se aşază în spatele camerei. Ştie că el o urmăreşte din spatele ferestrei mari. Probabil că ştie şi că o filmează, chiar dacă sunetul camerei de filmat nu are cum să ajungă până la ea, camera fiind complet izolată fonic.

Dar ea priveşte direct în fereastra întunecată, de parcă ar şti ce se ascunde în spatele sticlei groase, deşi nu se vede decât pe sine în toată splendoarea sa.

Deşi epuizarea a devenit vizibilă între timp, filmează iarăşi scene superbe. Ea priveşte direct în obiectiv, de parcă ar intui exact unde trebuie să privească.

Ochii ei, privirea ei... una dintre acele imagini pe care nu le va uita niciodată, pentru care nu are nevoie de nicio cameră de filmat, pentru că imaginea îi este imprimată pentru totdeauna în memorie...

•

Privirea ei în acea zi la masa de Crăciun, modul în care îşi pune tacâmurile la o parte şi îşi tamponează gura cu şervetul înainte să vorbească. Ar fi trebuit să ştie încă din momentul în care mama sa vorbeşte cu tatăl său, vocea fiindu-i plină de căldură grijulie, iar ochii, reci.

— Richard, nu te simţi bine?

— Nu-ţi face griji, dragă, doar un mic moment de slăbiciune. Abia mi-ai făcut o injecţie, mă voi simţi mai bine în curând.

— Poate că ar trebui să te întinzi puţin, a spus vocea caldă cu ochi reci.

— Dar nu...

— Să îţi mai fac o injecţie?

Tata face un semn cu mâna că nu, dar la un moment dat nu mai poate. Are fruntea plină de sudoare şi începe să vorbească aiurea. Albert şi mama îl duc pe canapeaua din bibliotecă, unde este linişte şi întuneric, înainte să se servească desertul. Au trebuit să-l sprijine amândoi, aşa de slăbit a fost deodată bătrânul puternic, cu barbă biblică.

Un sfert de oră mai târziu, atunci când merg să vadă cum îi merge, nu se mai mişcă. Îl cheamă pe doctorul Schlüter, dar acesta nu mai poate decât să constate moartea bunului şi vechiului său prieten. Richard Marquard, stăpânul unui imens imperiu financiar, a murit în seara de Crăciun a anului 1925, înainte de a deschide cadourile.

Nu a dat nicio importanţă privirii pe care doctorul Schlüter i-a aruncat-o mamei sale. A crezut că e vorba doar de compasiune, şi nu de iubire. A crezut lacrimile mamei sale pentru că încă nu ştia că ea înnebunise.

Câteva zile mai târziu, atunci când îşi verifică fiolele cu insulină, se miră că mai sunt atât de puţine. Crezuse că îi vor ajunge mai mult timp. Dar nu i se pare nimic suspect şi se gândeşte doar că doctorul Schlüter îi va aduce curând alte fiole.

După moartea tatălui său, doctorul îşi face din ce în ce mai des apariţia pentru a-i consola. Mama lui îi este recunoscătoare, dar, curând, devine prea mult şi pentru ea, căci doctorul deranjează singurătatea împărtăşită de mamă şi fiu.

Nu după mult timp, mama sa va înceta să mai plângă.

Este fericită atunci când e singură cu fiul ei, şi el este fericit că poate să o consoleze după moartea soţului.

La puţine luni după tatăl său, moare şi doctorul Schlüter pe aceeaşi canapea.

Diagnosticul este clar de această dată: moartea se datorează hipoglicemiei. Doctorul suferea de câţiva ani de o formă uşoară de diabet, pe care o trata cu doze mici de insulină. Nimeni nu putea să-şi explice cum de un doctor atât de experimentat a putut să dozeze greşit un medicament care era pe cât de folositor, pe atât de periculos, care se administra doar în doze foarte mici.

Îi lipseau din nou fiole de insulină din dulap, iar amintirea acelei seri de Crăciun s-a întors cu toată forţa. Îşi aminteşte cum se afla lângă tatăl său mort şi cum doctorul Schlüter a luat seringa cu tonic şi a mirosit acul. A văzut cum acesta se înfioară preţ de o fracţiune de secundă, a văzut groaza din ochii doctorului în timp ce privirea îi alunecă spre mama sa.

A ştiut! Doctorul a ştiut!

Dar a acoperit-o.

De ce?

Acum, a ajuns el însuşi să-i fie victimă, a murit într-un mod mizerabil, din cauza unei supradoze de insulină. Şi doar doi oameni ştiau adevărul.

Mamă şi fiu.

Şi acum? Cum ar trebui să se comporte cu ea? Să locuiască în casă cu o ucigaşă? Nu putea să o dea pe mâna poliţiei. Era singurul om care-i mai rămăsese.

— De ce ai făcut asta? a întrebat-o după înmormântarea doctorului Schlüter, după ce s-au întors acasă şi erau din nou singuri.

— Pentru că eşti fiul meu şi te iubesc.

I-a zâmbit împăcată în timp ce spunea asta. În sfârşit, îl are pe fiul ei doar pentru sine.

— Tatăl tău şi-a meritat de mult moartea, a spus ea. Nu mai ţii minte cum te-a chinuit?

— Şi doctorul Schlüter?

— Ce vor toţi bărbaţii ăştia de la mine? Eu te iubesc doar pe tine! Vino la mine, fiul meu! Nimeni nu te va mai chinui!

— Eşti nebună!

Nu i-a spus mai mult. Doar aceste două cuvinte.

Ea i-a zâmbit împăcată.

— Bunul meu fiu, a spus ea şi a zâmbit.

Atunci când a închis-o, atunci când a fost închisă de propriul ei fiu, a început pentru prima oară să râdă cu acel râset insuportabil şi strident, care a cufundat toată casa în nebunie. Stă la fereastră şi priveşte lacul ore în şir.

•

Privirea îi devine rigidă. A ajuns la limită şi apucă paharul, bea din ce în ce mai lacom, dar nu o ajută cu nimic de această dată. Aruncă paharul în perete atunci când observă că e doar apă.

Nu e suc, nu e nimic dulce de această dată, prima şi ultima dată.

Privirea ei. Îşi dă seama. Înţelege.

Atât de multe exprimate prin această privire.

În acel moment, simte o iubire pentru ea cum nu a mai simţit niciodată înainte.

E cel mai bun film pe care l-a făcut vreodată.

Capitolul 38

Nici nu s-a închis bine portiera de la maşină, că Kirie a şi început să se dea în spectacol. S-a aşezat pe picioarele din spate, şi-a pus labele din faţă pe uşa

din dreapta şi a început să latre la geam, care s-a aburit imediat. Câinele nu s-a oprit din lătrat nici atunci când Rath a deschis din nou portiera. Acum câinele dădea din coadă şi sărea agitat pe tapiţeria de piele. Rath abia a putut să o apuce de zgardă ca să-i pună lesa.

— Ei, bine, atunci vii şi tu cu mine, a spus el, dar să te comporţi frumos! Să nu te prind că faci pipi pe covoarele altor oameni!

Dar nu au ajuns atât de departe. Înainte să meargă la scara din spate, Rath a sunat la portar. Nu putea să strice să afle câteva informaţii despre chiriaş înainte să-l viziteze. A durat o vreme până ce câinele şi comisarul au auzit un zgomot în spatele uşii. O femeie într-un şorţ pătat le-a deschis uşa şi i-a privit neîncrezătoare, mai întâi pe câine şi apoi pe el. Avea un nas subţire şi buze strânse, la fel de subţiri.

— Nici să nu vă gândiţi, dacă aţi venit pentru apartament cu potaia asta! Puteţi să o lăsaţi baltă deja!

Rath a oftat. Aici nu-l va ajuta Kirie. Şi-a scos legitimaţia.

— Rath de la Criminalistică, a spus el. Am câteva întrebări pentru unul dintre chiriaşi.

— De ce?

— Asta nu vă pot spune, din nefericire. A fost un mic incident la Ford şi căutăm martori...

— Ford? Înseamnă că vreţi să mergeţi la Schmieder.

— Aşa e.

— Atunci aveţi ghinion, domnule director...

— Comisar...

— ... Schmieder merge mereu la logodnica lui la sfârşit de săptămână.

— Ce păcat! E destul de urgent.

— Să-i spun eu să vă caute?

— Când se întoarce?

— Ah, cred că duminică, destul de târziu. Depinde când e în tură.

S-a aplecat spre el ca şi cum câinele n-avea voie să audă ce voia să-i şoptească.

— Vă spun că e îndrăgostit foc! Toată săptămâna aceasta abia a aşteptat să o viziteze pe Gertie! A plecat chiar de joi.

— Mna, aşa-i în dragoste! Dar de unde ştiţi toate astea?

— Ei, pardon, dar trebuie să-mi observ chiriaşii!

— Atunci, înseamnă că puteţi sigur să-mi daţi adresa prietenei lui Schmieder...

— Logodnicei...

— Logodnicei lui Schmieder. Locuieşte şi ea în Moabit?

— Habar n-am, a spus ea şi a ridicat din umeri. Ştiu doar că doamna Hagedorn trebuie să locuiască pe undeva, prin apropiere de gara Stettiner, căci acolo merge mereu.

— Mulţumesc mult, a spus Rath şi şi-a dus mâna la pălărie.

Imediat ce s-a urcat din nou în maşină, şi-a notat numele: „Hagedorn (Gertrud?)" şi dedesubt, „Gara Stettiner". S-a gândit dacă ar fi cazul să mai meargă încă o dată înapoi la Cetate, ca să ceară adresa de la Serviciul Paşapoarte, dar privirea i-a căzut asupra lui Kirie. Animalul suportase mersul cu maşina foarte bine până atunci, dar nu trebuia să întindă coarda.

— Atunci, hai să mergem, a spus el şi a pornit motorul.

S-a oprit pe drum pe Spenerstraße, dar nici Charly, nici Greta nu erau acasă în acea după-amiază de sâmbătă.

— Mda, Kirie, a spus el în timp ce coborau treptele, o să o cunoşti abia mâine.

Câinele a trecut cu bine şi peste drumul de la Moabit la Kreuzberg. Rath a făcut o mică plimbare înainte să lase câinele în apartament. S-au plimbat prin iarba de pe marginea canalului până la Engelbecken, care a fost singura întindere de apă păstrată ca domul Catedralei „Sankt Michael" să se oglindească în ea. Câinelui i-a plăcut ieşirea şi a tras în lesă de parcă era un câine matur care trăgea la sanie. Kirie s-a oprit doar de câteva ori, ca să facă pipi. S-a păstrat pentru drumul de întoarcere pentru cealaltă treabă. Cu puţin înainte de Luisenufer, s-a oprit şi şi-a ales un tufiş de pe marginea drumului.

Ajunşi în apartament, Rath i-a dat ceva de mâncare animalului flămând şi i-a pus şi un bol cu apă. O rugase pe Erika Voss să meargă la Wertheim, pe Königstraße, şi să cumpere mâncare. Mâncarea părea să-i placă lui Kirie. În timp ce animalul lipăia mâncarea din bol, Rath a căutat ceva din care să-i facă un culcuş. A găsit o pătură veche, de lână, pe care a pus-o în coşul pe care doamna Lennartz îl folosea pentru a lua o dată pe săptămână rufele murdare. A răsturnat, pur şi simplu, hainele murdare pe jos, lângă dulap. Kirie l-a privit curioasă atunci când a intrat cu coşul în bucătărie. Rath l-a pus în colţ şi i-a făcut semn cu mâna.

— Ei, hai, vino, a spus el, urcă-te în coşuleţ!

Kirie a preferat să se întindă sub masa din bucătărie.

— Cum vrei, a spus Rath, dar să nu te plângi că nu ţi-am făcut pat.

A închis uşa la bucătărie, pentru că voia să meargă în sufragerie. Câinele a început imediat să zgârie uşa. Rath a oftat şi s-a întors.

— Ştiu, a spus el în timp ce deschidea.

Kirie a dat din coadă şi a lătrat.

— Ai avut experienţe neplăcute când ai fost lăsată singură, dar nu-ţi fie teamă, asta nu se va mai întâmpla aici! Trebuie doar să rămâi în bucătărie, n-ai voie în restul apartamentului!

A lăsat uşa întredeschisă şi s-a dus în sufragerie, iar câinele a privit în urma lui. Rath tocmai ce-şi pusese un disc şi se aşezase în fotoliul său când a auzit un mers greoi în bucătărie. Kirie a intrat curioasă şi s-a făcut comodă sub masa din sufragerie.

— Bine, rămâi atunci aici, a spus Rath, şi aşa nu are niciun sens să te dresez, căci te va lua înapoi stăpâna ta. Asta dacă o găsim.

Câinele s-a strâns ghem şi nu a durat mult până a adormit. Când s-a terminat discul, Rath a luat telefonul lângă fotoliu. Mama sa a răspuns la celălalt capăt al firului.

— Băiatul meu, ce bine că suni şi tu! Ce mai faci?

— Bine. Tata e acasă?

— Mă bucur să-ţi aud vocea din nou! Tatăl tău mi-a povestit că ai... că ar fi o doamnă... nu ai vrea să ne faci cunoştinţă? Îţi face şi de mâncare?

— Nu mai am nicio doamnă.

O tăcere scurtă la celălalt capăt al firului.

— Oh, a spus ea, îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi pară rău.

— Am sperat că te vei logodi din nou. Gereon, să ştii că nu întinereşti! Şi o familie este...

— Ştiu, mama.

— Ziceam şi eu. Mănânci bine?

— Mamă, şi secţia de poliţie din Berlin are o cantină. Pe lângă asta, sunt restaurante mai mult decât suficiente.

— Cu toate astea, nimic nu se compară cu mâncarea unei soţii bune.

— Mă descurc eu. Aş putea să vorbesc cu tata? E un apel pe distanţă lungă!

A auzit cum receptorul a fost pus jos. A durat ceva până când Engelbert Rath a venit la telefon.

— Băiete! Ce drăguţ că o mai suni pe mama ta! Nici nu ţi-ar veni să crezi ce bucurie îi faci cu asta.

— Cu plăcere. Am o rugăminte legată de lista de nume a lui Adenauer. Sunt doar nume de bărbaţi pe ea.

— Da, şi?

— Ai putea să-l rogi pe Adenauer să verifice, împreună cu oamenii săi de încredere de la bancă, dacă le e cunoscută vreo doamnă Hagedorn? Prenumele e cel mai probabil Gertrud.

— Ai o pistă?

— Dacă acest nume le spune ceva lui Adenauer şi prietenilor săi, atunci da.

— Mă voi ocupa, băiete. Şi cum îţi mai merge în rest?

— Am multe de făcut.

— Prie... prietena ta... mama mi-a spus că te-a...

— *Eu* am părăsit-o pe *ea*. Se poate şi aşa.

— A câta femeie mai e? Ai grijă să nu ajungi un celibatar bătrân! Ar trebui să te gândeşti să te căsătoreşti în curând, dacă vrei să faci carieră.

— Gennat e şi el burlac convins şi e cel mai bun criminalist al Prusiei.

— Ei, se pare că nu a avut aşa de mult succes în Düsseldorf, nici chiar el, infailibilul. Şi nici nu a reuşit să ajungă mai departe de chestor.

— Am înţeles, domnule director!

— Băiete, ştiu cât de mult îl apreciezi pe Gennat. Nu am nimic împotriva lui, dar nu sunt sigur că e cel mai bun exemplu pentru tine. Cu calităţile tale, ar trebui mai degrabă să ţinteşti la postul lui Scholz.

Adică la postul lui Hans Scholz, directorul poliţiei criminalistice din Berlin.

— Primeşti asemenea posturi doar dacă ai cartea de partid corectă.

— Tocmai asta îţi spuneam şi eu.

— Papa, las-o baltă. Nu vei reuşi să mă convingi să intru în preaiubitul tău partid de centru şi nici la socialişti nu mă duc. Nu sunt politician. Din contră, politica mi se pare dezgustătoare.

— Politica face ca ţara noastră să progreseze, băiatul meu.

— Politica îi face pe vecini să se omoare între ei. Politica transformă străzile într-un câmp de luptă.

— Ah, dar acestea sunt doar excesele ei. Naziştii şi comuniştii pretind că sunt politicieni, dar nu sunt.

— Dar vor, oricum, să facă politică.

— Nu se va ajunge la asta.

— Papa, hai să ne oprim. Ştii foarte bine că asemenea discuţii nu duc nicăieri. Dă un semn când ştii ceva despre Gertrud Hagedorn!

Rath a închis. A întors discul şi şi-a turnat un coniac. A încercat să se gândească la Jeanette Fastré, a cărei dispariţie îi amintea în mod fatal de cea a Vivianei Franck, chiar dacă Böhm nu voia să accepte acest lucru. S-a gândit şi la Felix Krempin şi la moartea nefericită a acestuia, dar gândurile sale se întorceau mereu la Charly. Să o sune oare? *Stăpâneşte-te,* s-a gândit el. *E suficient că era cât pe aci să o iei pe nepregătite astăzi, acasă. Aveţi întâlnire mâine şi asta trebuie să ajungă! Nu arăta slăbiciune, nu te deschide în faţa nimănui!*

Era ceva ce moştenise de la tatăl său, directorul Engelbert Rath, cel care ştia mereu cum să protejeze aparenţele? Cumva, nu şi-l putea deloc imagina pe tatăl său într-o ipostază romantică.

Mai avea nevoie de un coniac pentru a scăpa de îndoieli şi a ridica telefonul, dar cineva a sunat la uşă. Rath s-a uitat la ceas. Era aproape nouă. O vizită cam târzie. În faţa uşii era un curier cu o telegramă, îmbrăcat în costum de piele şi cu ochelarii de motocicletă ridicaţi pe frunte.

— Telegramă pentru Gereon Rath.

— Mulţumesc!

Rath a pescuit câteva monede din buzunarul pantalonilor şi i-a dat omului bacşiş.

A deschis plicul imediat după ce a închis uşa şi a citit. Aceasta fusese predată la gara din Köln cu aproximativ patru ore în urmă.

ajung astăzi la 22:35 la gara potsdam STOP stau la hotel excelsior STOP ar fi cazul să bem o bere STOP Paul

Rath a mai citit încă o dată telegrama şi a constatat că nu era un miraj. Nu-l mai văzuse pe Paul de la ziua sa de naştere, cu un an în urmă, iar, acum, acesta îşi făcea apariţia valvârtej. Mai era doar o oră jumătate până ajungea. A căutat un costum curat în dulap, a făcut un duş rapid şi s-a schimbat. A vrut să o lase pe Kirie în apartament, dar câinele a făcut aşa un tămbălău, că nu a avut încotro şi a luat-o cu el.

— Ar trebui să ţi se spună „Scaiete", a spus el supărat în timp ce câinele se urca fericit pe scaunul din dreapta. De fapt, e deja prea târziu pentru un câine mic, ca tine.

A avut noroc şi, de această dată, a găsit un loc de parcare chiar în faţa gării, deşi era un haos de nedescris la Potsdamer Platz. La zece şi douăzeci era deja pe peron, dar habar nu avea în ce vagon venea Paul, aşa că a rămas într-un capăt, căutând un loc de unde să vadă bine trenul când intra în gară.

— Şezi, i-a spus câinelui şi acesta a ascultat.

Mai avea de aşteptat trenul preţ de încă o ţigară, aşa că Rath şi-a scos un Overstolz din tabacheră şi a căzut pe gânduri.

Exact pe acest peron a coborât şi el cu un an în urmă. Pe el nu l-a aşteptat nimeni la gară şi aproape nimeni n-a ştiut că e în Berlin. S-a simţit singur, dar şi eliberat cumva de povara uriaşă. Când a coborât din tren, totul i s-a părut ca un vis. Apoi, a ieşit din gară în noaptea rece şi a stat, pur şi simplu, pe loc, privind luminile, maşinile şi oamenii de la Potsdamer Platz, având conştiinţa faptului că începe o viaţă nouă. Iar acum venea pentru prima dată cineva din vechea sa viaţă, să-l viziteze în cea nouă.

Trenul intrat în gară cu câteva minute mai devreme s-a oprit şuierând. *Ce mai comitet de primire,* s-a gândit Rath atunci când şi-a văzut reflexia în geamul trenului, *un comisar mort de oboseală şi un câine abandonat*!

Şi-a stins ţigara. Uşile s-au deschis şi, în nicio secundă, peronul s-a umplut de oameni. Rath a încercat să-l descopere pe Paul, dar nu a reuşit. L-a căutat în masa care se îndrepta de pe peron spre ieşire şi l-a găsit într-un final. Paul arăta la fel ca întotdeauna. Părul blond, care părea să opună rezistenţă oricărei frizuri era îmblânzit doar de pălărie, un nas ceva cam mare şi un zâmbet neruşinat. Paul descoperise comitetul de primire şi, cu cât se apropia mai mult, cu atât zâmbea mai tare.

Cei doi au rămas pentru un moment unul în faţa celuilalt şi s-au privit, în timp ce oamenii se îmbulzeau în jurul lor. Se studiau din cap în picioare de parcă niciunul dintre ei nu voia să fie primul care devine sentimental.

— Fără flori, a spus Paul.

— Le-a mâncat câinele, i-a răspuns Rath.

Cei doi s-au îmbrăţişat neîndemânatic şi s-au bătut puţin prea tare pe umăr.

X

Duminică

9 martie 1930

Capitolul 39

În curte e întuneric beznă, dar nu are de gând să aprindă lumina. Nimeni nu poate să observe ceva dacă rămâne în întuneric. A stins farurile încă de pe stradă. N-a văzut nimeni cum a deschis poarta şi a intrat. A oprit motorul acum, că poarta e închisă. E în siguranţă aici, în curte, unde nu poate nimeni să intre sau să ajungă din greşeală. În faţă, la intrarea principală, puteau să mai fie pe drum câţiva oameni fără somn, dar aceştia nu au cum să-şi dea seama ce se întâmplă în spatele faţadei tapetate cu afişe.

Găseşte cheia de care are nevoie chiar şi în întuneric. Are aşa de multe chei la firmă, că înainte să plece a trebuit să o caute pe cea bună, deşi a luat-o doar pe aceea cu el. Nu a mai folosit-o de mult, căci aici nu s-a mai dat niciun film de la Crăciun. Luna îi este prietenă. S-a ascuns toată seara în spatele norilor, dar acum a ieşit puţin la iveală şi desenează contururi palide în noapte.

Încuietoarea pare blocată, dar reuşeşte să învârtă până la urmă cheia. Împinge precaut şi foarte încet uşa grea de oţel, ca să fie sigur că balamaua nu va scârţâi. A deschis mai întâi fosta uşă de urgenţe, care duce direct în sala de cinema şi apoi duba, unde este ea, întinsă printre câteva role goale de film. Arată paşnic în lumina lunii şi îi pare rău că nu mai poate filma acest moment. Se simte foarte apropiat de ea atunci când o duce în braţe pe cele şase trepte care duc la sala pe al cărei ecran a apărut de atâtea ori. A aprins lanterna abia după ce a închis uşa. Se gândise deja la un loc pentru ea şi acum o duce acolo.

Nu o pune, pur şi simplu, acolo, ci îi face un pătuţ, astfel încât aceasta să arate mai frumoasă ca niciodată. Trage puţin de rochie ca să-i aranjeze pliurile, face un pas în spate şi îşi contemplă satisfăcut opera, căci asta este ea acum, opera sa. Le-a luat mult prea mult timp să o găsească pe prima. Cât le va lua de această dată?

Nu vrea să se oprească din a o privi, dar e timpul să plece. Vrea să fie înapoi acasă când apar primii matinali. Când iese, închide cu grijă uşa şi merge direct la poartă. Verifică strada înainte să plece. E linişte. Lasă motorul pornit în timp ce închide poarta. Nu e niciun om prin preajmă. E mulţumit de munca sa. Îşi dă jos mănuşile din piele abia după ce s-a urcat din nou în maşină.

Va deschide o sticlă de vin înainte să meargă la culcare. Se va mai uita încă o dată la filmele cu ea.

Capitolul 40

A simţit pe obraz ceva cald şi umed care l-a trezit din somnul profund, fără visuri. Rath a deschis ochii în lumina zilei, s-a ridicat în capul oaselor şi a văzut blana neagră şi ciufulită. Kirie se căţărase lângă pernă şi îi zâmbea cu limba atârnându-i afară. Rath s-a ţinut de cap. Durerea care-i pulsa a protestat împotriva mişcării bruşte cu care se ridicase. Nu mai avea energie nici măcar să dea câinele jos. Kirie l-a scăpat de această muncă şi a sărit de bunăvoie jos, l-a lătrat şi a dat din coadă, plină de chef de viaţă.

— Nu aşa de tare, a spus Rath.

Câinele a mai lătrat încă o dată scurt înainte să plece din cameră. Rath a încercat să-şi amintească, dar nu a reuşit. În orice caz, era clar că a lăsat uşa deschisă înainte de culcare. Oare unde a dormit câinele? Spera că nu în pat!

Rath s-a uitat la ceasul deşteptător. Era opt şi jumătate.

S-a dus la baie şi şi-a dat cu apă rece pe faţă, a căutat aspirină în dulapul de pe perete şi a înghiţit o tabletă cu o jumătate de litru de apă. De mult nu s-a mai simţit aşa de rău, dar trebuia să plece. Nu mai avea timp pentru cafea. Rath s-a îmbrăcat cu hainele din ziua precedentă fără să se mai spele, a luat-o pe Kirie în lesă şi a ieşit.

Nu era singurul care a ieşit la plimbare pe Luisenufer în acea zi de duminică, dar era singurul nebărbierit. Soarele de dimineaţă scosese deja câţiva oameni din case, mai ales pe aceia care aveau câini. Avea întâlnire cu Charly la unsprezece şi până atunci trebuia să-şi revină. Îl durea capul.

Ce Dumnezeu făcuse cu o seară înainte? Nu mai ştia cum s-a terminat seara, dar era clar că nu a băut ce trebuie şi că a băut mult prea mult din acel lucru. Au început cu o bere la Europa-Pavillon, chiar lângă hotelul lui Paul. Îşi mai amintea doar că au rămas în apropierea hotelului, pentru că nu voia să rişte să se prăbuşească pe undeva după un tur al barurilor. În timp ce se plimba cu câinele prin partea de nord a grădinii, au început şi amintirile să

iasă la suprafaţă. Au început ca întotdeauna cu bere. Paul nu bea vin când voia să se îmbete. Acest semn ar fi trebuit să-i spună lui Rath încă de la început în ce direcţie se îndreptau lucrurile. A ignorat în mod voit toate semnele, pentru că el însuşi avea chef să se îmbete în timp ce asculta formaţia Manhattan, care cânta un jazz destul de bunicel. Lui Paul îi plăcea muzica şi la un moment dat a comandat primul coniac.

Nu se mai văzuseră de mai bine de un an şi ar fi avut foarte multe să-şi spună, dar nu au făcut acest lucru. Desigur că au stat de vorbă, dar au vorbit doar despre nimicuri lipsite de importanţă, despre formaţia de pe scenă, despre cele mai noi discuri pe care le-a primit Rath de la New York, despre filmele noi, cu sonor. Rath nu văzuse încă niciunul. Cu toate acestea, Rath ştia câteva actriţe care nu mai puteau să dea acum autografe. Paul i-a povestit la un moment dat despre munca sa, despre comerţul cu vin, pe care se gândea să-l extindă şi la capitala ţării. De aceea se şi afla astăzi aici. Luni avea o întâlnire cu cumpărătorii de la Kempinski.

— Ar trebui să mergi şi la Kaiserhof. Au şi ei câteva vinuri bune.

— Mi-am alocat două zile ca să merg din uşă în uşă, a spus Paul. Cine ştie, poate că firma Wittkamp va deschide cândva o filială în Berlin.

În afară de discuţiile despre muncă, nu au vorbit despre ei înşişi. Simţea că nu s-a schimbat nimic când l-a văzut pe Paul, poate tocmai din cauză că Rath se simţea mai legat de acest om blond, modest şi neserios ca de niciun altul de pe lume. Poate cu excepţia lui Charly, dar asta era altceva. Cei doi erau singurii care-l făceau să uite pentru o vreme de singurătatea sa. Pentru o vreme, cei doi îl făceau să creadă că nu e adevărat că trecem singuri prin viaţă.

În cele din urmă, Rath n-a mai fost capabil să se ţină pe picioare. Paul s-a oferit să împartă camera dublă de la hotel, dar Rath nu era sigur că a fost în totalitate serios atunci când i-a oferit asta. Oricum, Rath a rugat barmanul să-i cheme un taxi. Îşi amintea că era să o uite pe Kirie, dar câinele l-a urmat lătrând şi a sărit singur în taxi. Oricât de mult şi-ar fi dorit, nu-şi mai putea aminti cum a urcat treptele până la apartament. Probabil că l-a condus câinele. La naiba! Maşina sa era încă la gara Anhalter.

Rath s-a oprit şi Kirie a înţeles asta drept un semn ca să folosească unul dintre tufişurile plantate, pentru nevoile personale. Între timp, se făcuse destul de târziu şi trebuia să se grăbească acasă. Trebuia să o hrănească pe Kirie şi să se facă prezentabil.

O oră mai târziu, în timp ce ieşea din mijlocul de transport în comun la Möckernbrücke, îndreptându-se spre Gara Anhalter, şi-a dat seama că se simţea mult mai bine. Durerea de cap îi dispăruse, la fel şi oboseala. Pe lângă asta, soarele strălucea şi promitea o zi splendidă. Şi Kirie părea să savureze

a doua plimbare din acea zi. Rath se simţea cumva bine să se plimbe de dimineaţă cu un câine zâmbăreţ.

Capitolul 41

Aşa cum se aşteptase, Charly a fost entuziasmată.

— Ce drăguţ e! a spus ea.

Kirie s-a ridicat printre scaune şi a privit curioasă noul pasager.

— E o ea, a spus Rath.

Charly s-a urcat cu faţa spre partea din spate a maşinii şi s-a aplecat peste scaun ca să mângâie căţelul.

— Cum te numeşti micuţule?

— Kirie, a răspuns Rath în locul câinelui. *Ea* se numeşte Kirie. E o căţea de care am grijă momentan, până ce i se întoarce stăpâna.

— Stăpâna?

— O actriţă dată dispărută, dar haide să nu vorbim despre serviciu astăzi. E duminică.

Charly s-a întors într-un final. A vrut să-l sărute pe Rath, care a strâns-o în braţe ca să prelungească sărutul, dar au fost întrerupţi de lătratul câinelui.

— Termină, l-a certat Rath.

Charly a început să râdă.

— Ai adus cu tine un garant al decenţei!

— Probabil că-şi imaginează că avem ceva de mâncare şi vrea şi ea.

— Şi eu sper să mâncăm ceva azi.

— Desigur, a spus Rath, şi doamna poate să aleagă în ce parte a oraşului mergem.

— Care dintre doamne? Ai spus că şi Kirie e o doamnă.

— Mă referem la cea cu două picioare. Dacă am întreba-o pe cea cu patru picioare, ne-am petrece toată ziua la măcelărie sau la vânătoare de pisici.

— Ce-ar fi să facem o plimbare lungă la Wannsee? Şi Kirie s-ar bucura de asta. Am putea merge apoi pe Pfaueninsel şi mânca ceva la Nikolskoe.

Rath a consimţit.

— Bună alegere, a spus el, cu ocazia asta ne facem cinste şi cu o plimbare pe autostradă.

Nu erau singurii care au avut această idee. Au înaintat destul de bine prin Moabit, dar pe Charlottenburger Chaussee era groaznic de aglomerat. Termometrul arăta douăsprezece grade şi era prima duminică frumoasă a

anului, de aceea berlinezii se agitau să iasă la iarbă verde. Cu un an înainte, martie chinuia încă locuitorii oraşului cu temperaturi negative.

— Nici nu ştiam că sunt aşa de mulţi oameni care au maşină, a spus Charly.

Au trecut pe lângă apartamentul Vivianei Franck pe Kaiserdamm şi Rath şi-a amintit de actriţa moartă. Ce nenorocit i-a făcut una ca asta? A privit-o pe Charly. Oare cum s-ar simţi dacă cineva i-ar face ei asta? Nu-şi putea imagina şi a încercat să alunge acest gând.

— Ai febră? a întrebat Charly.

Nu şi-a dat seama cum şi-a mişcat capul.

Au cotit la stânga, înainte de Reichskanzlerplatz. Puteau să intre pe autostradă trecând prin complexul expoziţional. Rath se bucura deja la gândul că putea să conducă în viteză pe şosea, dar, înainte de a ajunge la cabina de taxare, Charly a întrebat:

— Nu vrei să urcăm în turnul de radioemisie, mai întâi?

— Poftim?

— În turnul de radioemisie.

Rath a tras pe dreapta.

— Din cauza incidentului despre care ţi-am povestit? a întrebat el.

— Evident că nu! Drept cine mă iei?

— Drept o criminalistă pasionată trup şi suflet de meseria ei, chiar dacă studiezi Dreptul şi eşti angajată ca dactilografă la Cetate.

— Poate că nu mi-ar fi venit ideea dacă nu mi-ai fi povestit despre acest Krempin. Doar nu crezi că vreau să caut indicii şi să audiez martori când ajungem acolo, sus.

Părea indignată de-a binelea.

— Vremea e aşa de frumoasă azi şi n-am fost niciodată acolo, sus! Ei, haide! Bem doar o ceaşcă de cafea, ne uităm puţin în jur şi apoi mergem mai departe! Ai zis că doamna alege!

L-a privit într-un mod din care a dedus că nu putea să spună nu. Rath a oftat.

— Bine, a spus el şi a întors maşina, hai să bem o ceaşcă de cafea! Oricum, n-aş putea să las mai mult de atât câinele în maşină şi sigur nu putem să-l luăm cu noi.

Kirie a început din nou să facă scandal când a venit vremea să rămână singură în maşină, dar Charly a reuşit să o calmeze cu vorba bună. Buluceala din jurul turnului de radioemisie era cu mult mai mare decât cu două zile în urmă. Au stat la coadă la casă şi în faţa liftului. Când au ajuns la rând, Rath a observat cum bărbatul din căsuţa pentru bilete a vorbit la telefon imediat ce le-a vândut un bilet, ignorând doi americani din spatele lor, chiar dacă cei

doi protestau, ea chiar mai mult decât el. Nu era în largul său, căci se simţea privit de vânzătorul care vorbea la telefon. Când acesta şi-a dat seama că Rath se uita în urmă, acesta şi-a întors capul, înfuriindu-i cumplit pe americani.

— Trebuie să se dea bere gratis, a spus Charly, coada se măreşte continuu.

Rath i-a zâmbit şi a ridicat din umeri.

— În orice caz, e ceva ce face turiştii americani să-şi piardă răbdarea.

S-a urcat împreună cu Charly în lift. Din fericire, nu l-a recunoscut pe liftier. Cabina era îngustă şi mirosea aşa cum te-ai aştepta atunci când mulţi străini sunt îngrămădiţi într-un spaţiu mic, aşa că Rath a fost bucuros atunci când au putut să coboare. Un bărbat într-un costum închis la culoare şi puţin şifonat l-a luat pe Rath de braţ.

— Aş putea să văd biletul de intrare?

Înainte ca Rath să poată spune ceva, tipul în costum i-a luat biletul din mână şi a aruncat o privire pe el.

— Chiar aşa, a spus el, dumneavoastră sunteţi!

Rath nu ştia ce voia bărbatul de la el, dar nu putea să fie vorba de nimic rău, căci următorul lucru pe care l-a auzit a fost:

— Multe felicitări!

— Poftim?

— Vă felicit în numele Asociaţiei Turnului de Radioemisie Berlin, a spus bărbatul, sunteţi vizitatorul cu numărul un milion!

Charly a râs tare şi Rath a zâmbit amar.

— Doar o ceaşcă de cafea, s-a răţoit el la Charly.

— Poate că au şi şampanie, i-a şoptit ea şi a zâmbit, căci un fotograf se înfiinţase între timp în faţa lui.

Asta mai lipsea!

— Şi o poză pentru presă! a spus bărbatul în costum.

— Trebuie neapărat? a întrebat Rath.

În loc de răspuns, bărbatul în costum i-a strâns mâna şi s-a întors cu un zâmbet larg spre fotograf. A urmat bliţul. Din fericire, nu era reporterul care se ocupa de poliţie. Rath nu-l cunoştea pe tânărul care acum îşi scotea un carnet de notiţe şi un creion.

— Aş putea să vă rog să-mi spuneţi şi numele? a spus tânărul care nu părea să aibă mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani. Sunteţi din Berlin sau sunteţi turist? Aţi mai fost în turn? Vă place Berlinul?

— Aţi mai intervievat vreodată pe cineva? Puneţi aşa, toate întrebările deodată? i-a răspuns Rath şi băiatul s-a înroşit.

— Mai întâi numele, vă rog..., a spus el, pentru *B.Z.* şi alte...

— Îmi pare rău, dar nu dau nicio declaraţie ziarului de scandal *B.Z.* Nu vă zic nici măcar „Bună ziua”.

— Dar, Gereon, a spus Charly, sărmanul tip nu vrea să afle informaţii confidenţiale de la poliţie!

— Sunteţi poliţist, deci? a întrebat băiatul şi Rath i-a aruncat o privire urâtă lui Charly.

— Ca multe alte mii de berlinezi, vreau şi eu să mă bucur în pace de sfârşitul de săptămână, a spus el. Dacă vreţi să fiţi discret şi să nu daţi niciun nume, căci doamna care mă însoţeşte este o faimoasă actriţă de film şi nu vrea să fie recunoscută.

— O actriţă!

Tânărul şi-a ridicat camera şi a fotografiat-o pe Charly. Înainte ca tânărul reporter să-i mai poată pune şi alte întrebări, Rath a tras-o pe Charly de acolo. Tânărul l-a privit iritat. Probabil că îşi va face de treabă în arhiva redacţiei, căutând numele actriţei pe care credea că a fotografiat-o.

Au reuşit să scape de presă, dar nu şi de bărbatul în costum. Acesta i-a condus mai întâi la garderobă şi apoi spre o masă aranjată drăguţ, care oferea cea mai bună privelişte asupra Charlottenburg-ului. Masa se afla la doar două mese distanţă de cea la care stătuse Rath cu două zile înainte. Şi-a amintit din nou de Krempin şi de momentul ireal când i-a văzut faţa de cealaltă parte a geamului. Măcar Charly nu a mai deschis acest subiect...

— Ne-am permis să vă pregătim ceva de băut. Desigur, facem noi cinste, a spus bărbatul în costum.

Au primit şampania casei, care nu era aşa de proastă cum ai fi crezut când vedeai sticla. Măcar fusese bine răcită. Au ciocnit, dar nu tocmai într-o singurătate romantică, pentru că bărbatul în costum şi doi chelneri stăteau lângă ei.

— V-am pregătit şi o surpriză specială, a spus acesta şi i-a pus lui Rath în braţe un pachet învelit în hârtie albastră închis.

Rath a pus pachetul lângă scaun şi a mai ciocnit odată cu Charly.

— Hai să plecăm de aici, i-a şoptit el când şi-au apropiat capetele, venim altă dată şi savurăm în linişte privelişte.

Charly a încuviinţat şi şi-a băut dintr-o înghiţitură restul paharului. Aceasta nu-şi mai putea şterge de pe faţă zâmbetul amuzat. Rath şi-a golit la rândul lui paharul, a luat pachetul şi s-a ridicat.

— Vă mulţumesc, a spus el, chiar ne-aţi oferit o experienţă de neuitat!

A tras-o apoi pe Charly spre lift. Nici bine nu s-au închis uşile, că ea a şi început să râdă. Nici el n-a mai putut rămâne serios şi a izbucnit în râs. Ceilalţi oameni i-au privit iritaţi.

— Parter, a spus liftierul şi a deschis uşa.

Între timp, se strânseseră afară şi mai mulţi oameni care aşteptau să urce.

— Nu m-am gândit niciodată că o vizită la turn poate să merite, a spus Rath.

A cântărit pachetul albastru în mână. Oamenii priveau interesaţi în direcţia lor, iar Charly avea în continuare lacrimi în ochi de la atâta râs.

— Gereon? a spus o voce mahmură care venea de la coada din faţa casei de bilete.

Rath s-a întors.

— Paul? Ce faci aici?

— Lumea e un sat, la fel şi Berlinul. Voiam să vizitez puţin capitala imperială. Dacă tu n-ai timp... Credeam că vrei neapărat să ieşi la iarbă verde.

— A fost doar un mic popas, dar de tine nu scapă omul nicăieri.

— Am plănuit să evit toate lucrurile verzi astăzi, doar ca să nu mă întâlnesc cu tine, dar iată-te la turnul de radioemisie... Nu aveam de unde să ştiu că eşti daltonist.

— Şi cum de ţi-a trecut prin minte să vii aici?

— Mi-au sugerat cei de la recepţie să merg mai întâi la Brandenburger Tor, pe Unter den Linden, apoi la turnul de radioemisie şi într-un final să hoinăresc pe Ku'damm. Asta li se recomandă aici străinilor naivi.

Curios, Paul s-a uitat cu coada ochiului la Charly.

— Nu vrei să mi-o prezinţi pe drăguţa ta însoţitoare?

Rath şi-a dres glasul.

— Desigur, Charlotte Ritter, Paul Wittkamp, un bun prieten din Köln.

Paul i-a întins mâna lui Charly.

— Îi arăţi oraşul prietenului tău din Renania?

— Cineva trebuie să o facă.

— Eu n-am avut parte de o însoţitoare aşa de şarmantă, deci trebuie să încerc să descopăr singur Berlinul.

— Sărmanul de tine! Aproape că-mi vine să plâng!

— Atunci, veniţi cu noi şi nu va mai trebui să vă petreceţi singur duminica.

Rath a privit-o pe Charly. Părea că vorbeşte serios.

— Paul vrea să urce în turn. Noi am fost deja acolo.

— Poate că se va răzgândi şi va veni cu noi la Wannsee.

— Înainte să mergeţi prea departe, poate că ar trebui să spun şi eu ceva, a spus Paul. E o propunere foarte drăguţă, dar pe care îmi este imposibil să o accept. I-am stricat deja seara de sâmbătă lui Gereon. Măcar duminică să scape de mine.

— Fără reţineri politicoase, vă rog! Nu ne veţi strica ziua în niciun fel. Dacă aveţi chef de o mică plimbare la lac, veniţi, pur şi simplu, cu noi şi vedeţi turnul şi Ku'damm altă dată. Şi pe lângă asta... nici nu v-ar veni să credeţi cât de mult mi-aş dori să cunosc pe cineva pe care Gereon Rath îl consideră a-i fi prieten.

— Ei, dacă aşa stau lucrurile...

Era clar că nu era nevoie de prea multe pentru a-l face pe Paul să treacă de reticenţa iniţială.

— Ce să mai spun? Nu mă pot opune unor asemenea argumente.

A zâmbit în modul neserios care-i era caracteristic. De această dată, de-a dreptul neruşinat, după părerea lui Rath. Rath s-a gândit dacă să mai spună ceva, dar Paul ieşise deja din rând, aşa că au mers împreună spre parcare.

Câinele a fost de-a dreptul entuziasmat atunci când au ajuns la maşină. Rath i-a dat drumul lui Kirie, care aproape că a rupt în bucăţele hârtia albastră cu care era împachetat pachetul. A pus apoi pachetul în torpedo. Când a deschis torpedoul, peruca a căzut afară, dar Rath a băgat-o repede înapoi şi a sperat că nu a văzut-o nimeni. Aproape că uitase de ea.

— Nu vrei să vezi ce e înăuntru? a întrebat Charly.

— Mai târziu, a spus el.

A mers apoi de-a lungul maşinii ca să deschidă scaunul de urgenţă. Acesta nu părea foarte confortabil iar Paul, care stătuse în seara precedentă pe scaunul din dreapta, nu părea prea încântat să se aşeze acolo, chiar dacă a spus contrariul.

— Nu-i nicio problemă atât timp cât nu trebuie să ţin câinele în braţe.

Dar Charly a fost de altă părere.

— N-avem cum să mergem aşa pe autostradă! Luăm un tren, a hotărât ea, Gara Witzleben e chiar după colţ şi ajungem, oricum, la fel de repede.

•

Trei sferturi de oră mai târziu, s-au dat jos din tren la Gara Wannsee.

— Putem să mergem cu un autobuz sau pe jos la Nikolskoe, a spus Charly. Sunt cam patru-cinci kilometri.

— Oricum voiam să facem o plimbare, a spus Rath. Câinele are nevoie să se mişte puţin.

— Pot să o iau eu pe Kirie?

Rath a lăsat-o la Charly. Au căutat un drum prin colonia de vile de pe Wannsee şi au fost uluiţi.

— Ce mai case! a spus Paul, una mai fastuoasă ca alta.

— Acestea nu sunt case, ci domenii, i-a explicat Rath.

— Dacă ai într-adevăr bani, locuieşti pe un asemenea domeniu, şi nu într-o casă cu etaj în cartierul Agnes, a fost de părere Paul.

— Cred că aş rămâne în Moabit chiar dacă aş avea bani, a spus Charly.

Rath a tăcut. Pe malul opus, a recunoscut turnurile vilei Marquard, care arăta sumbru chiar şi într-o zi însorită ca aceasta. Ar prefera să rămână pe Luisenufer sau să locuiască în Moabit, cu Charly, decât să se mute acolo. La un moment dat, şirul de vile s-a terminat şi au ajuns la pădure. După o vreme, drumul i-a dus înapoi la malul lacului, aşa că au putut să se bucure de o privelişte frumoasă, cu oameni ieşiţi cu barca.

— Acolo e Pfaueninsel, a spus Charly, insula preferată a reginei Luise.

— Dar se pare că cineva se pricepe...

— Obişnuiam să vin adesea la plimbare aici, cu tatăl meu, căci îi place foarte mult locul acesta, a spus ea. Ceva mai încolo poţi să mergi cu un feribot, dar cred că mai avem puţin şi ajungem la Nikolskoe.

Au mers o vreme de-a lungul lacului, având mereu sub ochi Pfaueninsel. Deodată, pe partea stângă au văzut o biserică înălţându-se din pădure. Apoi au ajuns în faţa unei cabane de lemn, care trona la mică înălţime deasupra lacului.

— Nikolskoe, a spus Charly.

— Foarte frumos, a spus Rath.

— N-aş fi crezut că suntem *aşa* de departe în est, a spus Paul.

În interiorul cabanei era amenajat un restaurant, de pe terasa căruia puteai privi lacul. Cârciumarul a scos optimist primele mese şi umbrele pe terasă, iar oaspeţii au primit entuziasmaţi această propunere. Au avut dificultăţi să găsească locuri, dar un chelner i-a condus sigur pe sine către o măsuţă şubredă.

— Oamenii de aici vorbesc germană? a întrebat Paul.

— Poţi să-ţi dezgropi cunoştinţele de rusă dacă vrei, a spus Rath.

— Primul cârciumar de aici chiar a fost rus, le-a povestit Charly. Ivan Bockow, vizitiul regelui. În 1820, când cabana a fost terminată, a devenit custodele ei. În primii ani, regele venea la ceai, apoi cabana a devenit un loc preferat de iubitorii de excursii. Bockow a fost fericit să-şi ospăteze musafirii şi, fiind un pianist destul de bun, i-a invitat chiar şi la dans. Regele a interzis asta, dar Bockow a continuat pe ascuns, căci Nikolskoe era un loc foarte căutat. Deci nu a fost un local oarecare.

Chelnerul care şi-a făcut apariţia la masa lor nu părea rus, ci un berlinez obişnuit.

— Borşul s-a terminat, a spus chelnerul când Rath a încercat să comande ceva care să se potrivească atmosferei locului.

I-a recomandat un şniţel vienez, iar în lipsa altor alternative mai bune, s-au decis toţi trei să-şi ia şniţel.

— E ilegal să serveşti mâncare aici, a şuşotit Paul. Cumva am avut această impresie. Chelnerul arată de parcă tocmai a ieşit din puşcărie.

— Bine ai venit în Berlin, a spus Rath.

— Atenţie! Este şi cineva din Berlin la masă!

— Excepţia care confirmă regula.

Chelnerul s-a întors cu băuturile. Orice altceva s-ar putea spune despre el, dar în mod clar îi plăceau animalele, căci i-a pus şi câinelui un bol cu apă în faţă. Paul alesese vinul, şi acesta era cu adevărat bun.

— Sunteţi deci vânzător de vinuri? a întrebat Charly.

— Fac comerţ cu vinuri, e o mică diferenţă. Tocmai vrem să ne extindem. Vrem să aducem puţin mai mult vin calitativ din Renania în capitală.

Paul şi-a ridicat paharul.

— Acum că suntem înarmaţi, nu credeţi că ar trebui să ne tutuim? Dacă o ţinem tot aşa, o să mă încurc şi o să încep să-i spun şi lui Gereon „domnul Rath", chiar dacă nu am făcut asta niciodată. Aşadar, mă numesc Paul.

— Charlotte.

Au ciocnit şi Paul a pupat-o pe Charly pe ambii obraji.

— Am voie să ciocnesc şi eu cu voi, chiar dacă ne tutuim deja? a întrebat Rath.

— Cum aşa? Nu vrei să continui să mă tutuieşti? a întrebat Paul.

Charly a râs şi Rath a observat cum devenea gelos, de parcă Paul i-ar fi furat lui acest râs. Şi-a amintit de momentul în care s-au certat din cauza unei femei, moment care aproape le-a distrus prietenia. Şi-au jurat de atunci să nu mai lase să se întâmple niciodată aşa ceva, prietenia lor fiind mult mai importantă decât vreo femeie.

Dar Charly nu era orice femeie.

Şi-a auzit numele şi şi-a dat seama că Paul şi Charly vorbeau despre el.

— Cum v-aţi cunoscut? a întrebat Charly.

— La şcoală, am nimerit în clasa lui când m-am mutat cu părinţii din Neuwied. Nu cunoşteam pe nimeni, iar Gereon mi-a aruncat cu un burete ud în cap când nu se uita profesorul.

— Poftim?

— Singurul loc liber era lângă mine şi nu voiam să se aşeze acolo, a spus Rath. Dar şi ceilalţi voiau să-şi ia buretele în cap, căci l-au dat din mână în mână de la primul rând până a ajuns la mine. Buretele era foarte ud şi cred că planul iniţial era să-l punem pe scaunul profesorului Bremser, dar a venit cel nou.

— Şi?

Rath a ridicat din umeri.

— Paul nu a reacţionat absolut deloc. Apa plină de cretă i s-a scurs pe faţă, dar el şi-a căutat liniştit mai departe un loc şi s-a aşezat lângă mine.

— Am stat de vorbă în pauza mare, chiar destul de mult, şi de atunci suntem prieteni.

— Eu cu buza umflată şi tu cu ochiul negru sau invers?

— Nu-mi mai amintesc, dar amândoi am rămas cu urme pentru mult timp. Aşa ceva te uneşte.

— Serios!

Charly a râs.

— Să sperăm doar că nu trebuie să vă bateţi la şase luni ca să vă reînnoiţi prietenia.

— Nici nu ne mai vedem aşa de des!

— Dar cum să-ţi vină aşa o idee?! Să-i arunci elevului nou cu un burete ud în cap?

— Gereon a fost mereu mai încăpăţânat, a spus Paul. Ţi-a povestit vreodată cum s-a amestecat în slujba de duminică de la Sankt Bruno? Şi asta în Köln!

Aceasta nu mai era o anecdotă, ci un test. Paul voia să afle cât de serioase erau lucrurile între el şi Charly. *Foarte serioase*, *prietene*, *foarte serioase*! *Vei vedea asta în curând*!

— Ce s-a întâmplat atunci? a întrebat Charly.

— Nu prea multe, de fapt.

Rath şi-a aprins o ţigară înainte să povestească.

— Eu şi cu fratele meu am pus haşiş în cădelniţă.

— Haşiş?

— Din fondul poliţiei. L-au confiscat de la vreun biet artist, tata l-a luat acasă şi ni l-a arătat la masă drept avertisment sau ceva de felul acesta.

— Şi tu l-ai furat?

— Nu eu, fratele meu.

— Nu mi-ai povestit niciodată despre fratele tău.

— Severin, cu patru ani mai mare ca mine. Trăieşte de o veşnicie în State. El a încurcat-o mai tare decât mine, dar eu l-am ajutat. Eram ministrant şi i-am deschis sacristia cu puţin timp înainte de slujbă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Şi ce s-a întâmplat?

— Pastorul Lippert a folosit, normal, cădelniţa şi a spus câteva lucruri ciudate la sfârşit, dar nimeni nu a băgat de seamă, pentru că el era oricum mai ciudat.

— Dar a chicotit în timpul slujbei, ceea ce nu făcea niciodată, a spus Paul.

— Nimeni n-ar fi observat dacă nu ar fi leşinat Naujoks.

— Cine?

— Celălalt ministrant. Noi eram loviţi din plin şi, trebuie să spun, nici eu nu mă simţeam prea bine. La început a fost amuzant, apoi mi-a fost rău. Totuşi, n-am leşinat.

— Şi v-au prins din cauza acestui Naujoks?

— Tata a pus lucrurile cap la cap când a descoperit lipsa haşişului. Cică l-a văzut pe Severin venind din sacristie.

— Şi tu?

— Tatăl meu nu ştie nici până în ziua de azi că am fost implicat şi nici n-ar trebui să afle. Severin nu m-a dat de gol, deşi, probabil, şi-au dat seama că a fost ajutat de cineva.

Rath şi-a amintit cât de tare i-au presat atunci din cauza unei prostii.

— Pe Severin l-au trimis la un internat unde i s-au întâmplat lucruri aşa de oribile, că nu a vorbit niciodată despre ele. Imediat după ce a terminat şcoala, şi-a luat tălpăşiţa şi a plecat cât de departe a putut de Köln, de familie, de trecutul său, de tot. L-au terminat din cauza chestiunii ăsteia, a continuat el. Se întâmpla în primăvara anului 1914, cu puţin timp înainte să izbucnească războiul, şi a plecat în America. Tocmai ce împlinise nouăsprezece ani.

— Dumnezeule, credeam că e o poveste amuzantă. Groaznic! Chestia asta l-a făcut pe fratele tău să plece în America?

Rath a ridicat din umeri.

— Nu doar din cauza aceasta, dar probabil unele lucruri din viaţa lui ar fi luat un alt curs dacă n-ar fi fost gluma asta proastă.

— Şi în cazul tău?

— Probabil că şi în al meu. M-a afectat destul de tare ceea ce am făcut cu Severin. Ar fi fost mai rău dacă mă prindeau pe mine.

Şi-a stins ţigara.

— Paul e singurul care ştie adevărul, a spus el, şi acum ştii şi tu.

— Bun venit în clubul iniţiaţilor, a spus Paul, dar Charly nu a mai putut să râdă.

Chelnerul a venit cu şniţelele şi au mâncat în tăcere. Povestea asta a stricat atmosfera degajată a ieşirii. Rath s-a uitat la Paul. De ce a trebuit să aducă tocmai acum vorba despre povestea cu haşişul? Desigur, pentru că voia să vadă care e situaţia între el şi Charly, ce însemna ea pentru el. Dar de ce acum? Ar fi putut să-l întrebe, pur şi simplu. Pe de altă parte, nu vorbeau aproape niciodată despre femei. Cu o seară înainte, îi povestise doar că are o întâlnire cu o fată şi că vrea să iasă cu ea la iarbă verde. Paul a mâncat repede şi a fost primul care şi-a terminat şniţelul. A mai comandat un rând de vin pentru toată lumea şi a cerut nota de plată. Vinul a venit chiar când Charly şi Rath au terminat de mâncat. Chelnerul a pus nota de plată pe masă.

— Plătesc eu, a spus Paul. Vreau să vă mulţumesc pentru invitaţie şi după-amiaza plăcută.

— În niciun caz, a protestat Rath, tu ai plătit şi aseară.

— Pot să plătesc, dacă asta-mi doresc.

— Vor domnii să se dueleze mai întâi sau îmi primesc şi eu azi banii? a întrebat chelnerul.

Rath şi-a scos portmoneul şi i-a pus chelnerului treizeci de mărci în mână.

— E-n regulă aşa, a spus el.

Paul a mai pus o bancnotă de cinci peste. Chelnerul a făcut o plecăciune.

— O zi frumoasă în continuare, domnilor.

Au luat autobuzul pentru drumul de întoarcere până la Gara Wannsee. Subit, Paul se grăbea să scape de ei.

— Scuzaţi-mă dacă vă părăsesc de pe acum, dar cred că vreau să mai hoinăresc puţin prin Berlin astăzi. Nu ajungi în fiecare zi în capitală.

A luat un autobuz spre Postdamer Platz, aşa că şi-au luat la revedere pe peron.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, i-a spus el lui Charly. Şi mulţumesc pentru după-amiază.

— A fost doar o jumătate de după-amiază, i-a răspuns ea.

Trenul intrase deja în gară atunci când Paul s-a despărţit de Rath şi i-a şoptit în timp ce-l îmbrăţişa:

— Nu mai găseşti o a doua oară o asemenea fată. Ţine-o bine.

Paul a sărit în vagon.

— Poate ne mai vedem, a strigat el înainte să se închidă uşile.

Kirie a lătrat în urma trenului. Rath a privit-o pe Charly. Lui Rath i se părea că Paul plecase destul de subit, şi Charly era de aceeaşi părere. A ridicat din umeri.

— Aşa e Paul, a spus el. Nu e mereu simplu să-l înţelegi.

— Tocmai tu să spui aşa ceva! Cred că a vrut, pur şi simplu, să fie discret şi să ne lase singuri.

— Şi acum? Ne întoarcem şi mergem până la urmă pe Pfaueninsel?

— Poate altă dată.

S-a uitat la ceasul de pe peron.

— E aproape patru. Cred că am putea să mergem spre maşina ta.

— Şi ce facem cu restul după-amiezii?

— Aş avea eu o idee, a spus ea lipindu-se de el.

— La mine sau la tine?

Ea i-a zâmbit.

— La tine, a spus ea şi şi-a apropiat buzele de gura lui.

A închis ochii şi a sărutat-o, dar exact în acel moment câinele a început să latre. Rath a ridicat privirea şi a văzut că trenul lor sosise.

Capitolul 42

S-a gândit că era posibil ca ziua să se termine pe Luisenufer, aşa că a făcut curăţenie înainte să plece de acasă. Nu voia ca apartamentul său să arate că acolo locuia un burlac. A dus în beci toate sticlele goale de bere, a spălat vasele murdare şi, mai ales, a pus sticla de coniac înapoi în dulap, lângă celelalte sticle. Acum, a scos-o din nou împreună cu două pahare. A mai pus apoi şi o scrumieră curată pe masă şi a pus un disc înainte să toarne în pahare.

— Ce drăguţ e, a spus Charly, să fii servită de un bărbat!

— Aşa se obişnuieşte aici duminica.

— Doar duminica?

A ridicat din umeri.

— Să vedem.

Au ciocnit. Kirie se culcase sub masa din sufragerie, perseverând în a ignora coşuleţul pe care Rath i-l pregătise cu atâta grijă. De fapt, câinele ar fi trebuit să rămână în bucătărie după ce a golit în timp record bolul cu mâncare, dar, imediat ce Rath a închis uşa, a început să facă scandal, adică să latre, să zgârie şi să se smiorcăie. N-a avut de ales şi a deschis din nou uşa. Mulţumită, Kirie a venit în sufragerie şi s-a pus la somnic sub masă.

— Dresezi câinele sau el te dresează pe tine? l-a întrebat Charly.

— Kirie îi aparţine unei dive care-i permite asemenea maniere proaste.

Au stat o vreme în sufragerie şi au ascultat muzică. Rath a pus un blues molcom. Bessie Smith şi Louis Armstrong la trompetă.

— Avem voie să dansăm? a întrebat Charly.

Rath nu i-a răspuns, ci s-a ridicat, i-a întins mâna dreaptă şi a ridicat-o din fotoliu. S-au mişcat apropiaţi unul de altul pe ritmul molcom al muzicii. A aşteptat până la sfârşitul melodiei ca să o prindă de bărbie şi să o sărute prelung. Un lătrat puternic i-a scos din lumea viselor. Kirie lătra indignată lângă ei.

— Dar nu se poate aşa ceva, a spus Rath, nu mai poate fi vorba despre o coincidenţă! Câinele ăsta latră mereu când ne sărutăm. Termin-o, Kirie! Termin-o!

Kirie s-a oprit şi s-a aşezat la loc. Charly a râs.

— Cred că e geloasă, de fapt. Are ceva împotrivă să mă săruţi.

— Atunci înseamnă că trebuie să meargă înapoi la locul ei, în coşuleţ.

— Dar ştii că asta nu funcţionează! Ai văzut şi tu ce scandal a făcut când ai închis-o.

— Atunci, am altă idee! N-are decât să folosească tot apartamentul, dar dormitorul ne aparţine nouă.

Ideea a fost bună. Kirie părea împăcată cu soarta ei, nu a mai lătrat şi nici nu s-a mai auzit vreun sunet de mobilă răsturnată sau vaze sparte. Puteau în sfârşit să se sărute. Putea să-i atingă corpul, să-i simtă mirosul şi asta-l excita cumplit. S-au dezbrăcat reciproc în timp ce se sărutau. Şi-au pierdut echilibrul şi au căzut pe pat. Rath i-a sărutat gâtul subţire şi a continuat să coboare...

A sunat telefonul, iar Kirie a început din nou să latre.

Rath a încercat să ignore apelul, dar acesta nu se mai oprea. Nici lătratul nu contenea. Charly a râs.

— Ce-am făcut ca să merit o asemenea soartă? a spus el şi s-a dat jos din pat.

A mers în chiloţi în sufragerie. Kirie stătea în faţa mesei pe care telefonul suna. Rath a ridicat receptorul şi câinele s-a liniştit imediat. Era Lange.

— Şefule, în sfârşit v-am prins la telefon!

— Ce s-a întâmplat?

— Aţi avut dreptate!

— Poftim?

— Cu cinematografele! Avem un cadavru! A fost găsit în Kosmos de pe Weißensee şi probabil că e Fastré.

La naiba!

— S-a dus cineva acolo?

— Toată lumea. Sunteţi singurul care lipseşte. M-am gândit să vă anunţ, mai ales că până la urmă a fost ideea dumneavoastră...

— Am înţeles, vin acum.

Kirie l-a urmărit întorcându-se în sufragerie.

— Şi? a întrebat Charly.

Rath şi-a apucat pantalonii.

— De la Cetate.

N-a fost nevoie să spună mai mult. A înţeles şi a început să se îmbrace.

— Să vin şi eu? a întrebat ea.

El a clătinat din cap.

— Mai bine nu. Dacă ne văd colegii împreună, o să se işte bârfe.

— Aşa e, mai ales că eu nu mai lucrez la Cetate acum.

— N-ai vrea să rămâi aici? Poţi să mai ieşi puţin cu Kirie şi ar fi drăguţ dacă te-ai ocupa de ea.

A făcut o pauză.

— E posibil să-i fi găsit stăpâna.

— Vai, săracul câine!

— Încerc să ajung cât mai repede înapoi. Poţi să dormi la mine, dacă vrei.

Kirie a privit-o şi Charly nu a putut să refuze.

•

Toţi erau acolo atunci când Rath a ajuns la Antonplatz. Maşina de la ED era parcată în spatele automobilului de la Omoruri. În spatele celor două maşini mai era un Horch crem, maşina doctorului Karthaus, colegul mai tânăr al doctorului Schwartz. Nu era niciun poliţist care să păzească intrarea principală, dar era oricum protejată de un grilaj.

Kosmos era unul dintre numeroasele cinematografe aflate în apropiere de Antonplatz, dar era singurul ale cărui litere de neon nu se mai aprindeau. Andreas Lange aştepta sub literele întunecate. Asistentul criminalist arăta ca unul care avea întâlnire la cinema, dar care nu voia să accepte că a fost lăsat baltă nici după ce a fost închis cinematograful.

— Bună seara, domnule comisar, a spus el. Trebuie să intrăm prin curte.

S-au întâlnit cu un poliţist abia când au ajuns la treptele de beton care duceau la intrarea din spate a cinematografului. Bărbatul în uniformă nu putea fi văzut de pe stradă, căci o poartă de metal separa curtea de restul lumii. Întregul spectru al operaţiunii se vedea abia după ce intrai în sala de cinema. Oameni de la ED aflaţi în căutarea urmelor mişunau peste tot. Poliţiştii de la secţia 271, care au descoperit cadavrul, pierdeau, pur şi simplu, vremea pe-acolo.

De această dată, se afla chiar pe scenă. În faţa ecranului era un înger blond, îmbrăcat într-o strălucitoare rochie de seară alb-argintie. Un bliţ a luminat încăperea, iar Rath l-a recunoscut pe Reinhold Gräf în spatele camerei. I-a făcut un semn cu mâna fostului său partener. Buldogul Böhm stătea de vorbă cu unul dintre poliţişti şi un civil. Comisarul-şef a făcut o pauză scurtă când l-a văzut pe Rath, dar a continuat imediat să discute cu poliţistul. Părea să nu-i convină faptul că s-a dovedit că mai exista încă un cadavru într-un cinematograf şi probabil că-i convenea şi mai puţin faptul că o percheziţie pe care a respins-o a ajuns să aibă un asemenea succes. Lângă cadavru, medicul legist se muta nerăbdător de pe un picior pe altul.

— Dacă nu vreţi să aveţi probleme cu Böhm, a spus Rath, spuneţi, pur şi simplu, că nu m-aţi mai putut înştiinţa ieri seară şi că nu ştiţi nimic despre discuţia telefonică prin care am ordonat percheziţia.

— I-am spus adevărul lui Böhm, a spus Lange. În cele din urmă, sunt şi eu de părere că aţi acţionat corect ieri şi, pe lângă asta, i-am găsit cadavrul lui Fastré.

— E drăguţ din partea dumneavoastră să mă susţineţi. E sigur că ea e?

— Nu am găsit acte de identitate şi nici nu a fost identificată oficial încă, dar nimeni nu are niciun dubiu. Arată exact ca pe afişe.

Rath s-a apropiat şi a înţeles la ce se referea Lange. N-ai fi zis că Jeanette Fastré decedase. Faţa ei era machiată cu grijă, ochii ei priveau ţintit tavanul sălii, dar nu păreau morţi, ci hipnotizaţi.

— Atunci, faceţi-vă repede treaba, doctore, i-a spus Böhm medicului care a încetat imediat să se mai bâţâie. Avem deja toate fotografiile de care avem nevoie.

— Bună seara, domnilor, a spus Rath politicos, dar Böhm l-a ignorat.

— Bună, Rath, a spus Karthaus. Aveţi o excursie cu departamentul astăzi? De mult n-am mai avut atâta lume la locul faptei.

Medicul legist nu a mai aşteptat un răspuns, ci s-a aplecat deasupra trupului neînsufleţit. Era clar la ce s-a referit atunci când o figură impozantă a ieşit din întunericul sălii şi a urcat treptele spre scenă.

Ernst Gennat!

Gräf avea dreptate: Budhha se întorsese şi venise chiar şi la locul faptei, ceea ce se întâmpla o dată la o sută de ani.

— Domnule comisar, a spus Gennat atunci când la văzut pe Rath, era şi cazul. Am auzit că dumneavoastră trebuie să vă mulţumim pentru această descoperire.

— Aş spune că cei care s-au ocupat de percheziţie au făcut treabă bună, domnule chestor.

— Oricum avem probleme mari, a spus Gennat. E clar că avem un ucigaş în serie în oraş, fie că asta ne place sau nu. Desigur că vom continua să păstrăm aceste informaţii secrete, aşa cum a cerut colegul Böhm. Atât timp cât noi nu ştim ce se întâmplă, nu trebuie să-i lăsăm pe ceilalţi să înnebunească. Aşa că nu suflăm niciun cuvânt presei!

— Dar se pare că cineva s-a specializat în actriţe de film. N-ar trebui să le avertizăm măcar pe ele?

— Aceasta este o chestiune pe care o vom stabili la şedinţa care va avea loc mâine dimineaţă devreme. Dacă înţeleg eu bine lucrurile, nu avem motiv să ne grăbim. Vivian Franck a fost văzută pentru ultima oară pe 8 februarie şi probabil că nu a fost ucisă la mult timp după aceea, iar doamna Fastré a murit cu maximum câteva zile în urmă. Ucigaşul nostru nu pare să se grăbească. A trecut cam o lună între cele două crime.

— Asta dacă nu mai sunt şi alte victime pe care nu le-am găsit...

— Nu cobiţi! Aţi verificat toate cazurile de persoane date dispărute, nu?

— Toate cele similare, dar Fastré e prima actriţă dată dispărută în ultimii ani.

— Înseamnă că nu se va grăbi la următoarea.

Gennat a privit gânditor spre trupul neînsufleţit.

— Ce credeţi, a întrebat el, de ce le ucide? Pentru plăcere sexuală?

Rath a ridicat din umeri.

— În cazul lui Franck nu s-au găsit urme de agresiune sexuală.

— Acestea sunt şi greu de identificat într-un stadiu de putrefacţie atât de avansat. Cu toate acestea, am avut noroc de această dată să găsim un cadavru care să arate aşa de bine. Sunt foarte curios de rezultatele examenului medico-legal al doctorului Karthaus.

Rath a privit în direcţia lui Böhm. Acesta i-a dat drumul poliţistului şi vorbea cu un civil, probabil omul care le deschisese poliţiştilor. Gennat s-a apropiat de medicul legist. Karthaus întorsese cadavrul între timp.

— Cum se prezintă lucrurile? a întrebat Buddha.

Karthaus a ridicat din umeri.

— Momentan nu văd nimic special, pare să fie vorba despre o moarte naturală.

— Nu aţi găsit nimic pe piele? O urmă de injecţie? a întrebat Rath.

— Chiar mai multe, abia vizibile, probabil subcutanat. De unde aţi ştiut?

— Vivian Franck, a spus Rath, adresându-i-se mai mult lui Gennat decât lui Karthaus. Schwartz a găsit un loc unde a primit o injecţie. Poate chiar o injecţie cu un fel de otravă.

Böhm se apropiase şi el între timp, dar nu l-a onorat pe Rath nici măcar cu o privire. Gennat a părut să observe acest lucru, dar nu a spus nimic.

— Aţi putea să ne spuneţi de ce a murit? l-a întrebat acesta pe doctor.

Karthaus a ridicat din umeri.

— La prima vedere, aş spune că a fost vorba despre o moarte naturală. Să vedem dacă găsim urme de otravă sau intoxicaţie la autopsie.

A arătat spre corpul care-şi păstrase expresia angelică.

— Un singur lucru vă pot spune încă de pe acum cu certitudine: cadavrul a fost spălat.

— Serios?

Gennat era surprins.

Karthaus a încuviinţat.

— În mod normal, a spus el, cadavrele nu miros deosebit de bine, şi asta nu doar din cauza descompunerii. Sfincterul cedează în momentul morţii, dar în acest caz... n-am găsit excremente, totul e curat. Cred chiar că a fost parfumată înainte să fie adusă aici.

— Aşa a fost şi cu cadavrul Vivianei Franck?

Gennat a adresat întrebarea lui Rath şi Böhm în acelaşi timp. Rath l-a lăsat pe comisarul-şef să răspundă. Böhm a ridicat din umerii săi grei.

— Era machiată, dar spălată? Habar n-am. Schwartz n-a spus nimic despre aşa ceva şi nici cei de la ED. În orice caz, atunci când am găsit-o, Vivian Franck clar *nu* mai mirosea bine! Era moartă deja de câteva săptămâni bune.

Gennat a încuviinţat.

— Şi de cât timp a murit această femeie?

Întrebarea era adresată medicului legist. Karthaus s-a gândit puţin.

— Aş spune maximum zece ore.

— Cunoaşteţi cazul Franck? l-a întrebat Rath pe doctor.

— De ce?

— Pentru că trebuie să aflăm ce puncte comune şi ce lucruri sunt diferite în cele două cazuri.

— Voi consulta documentele mâine, înainte să deschid cadavrul.

— Aţi putea să spuneţi de pe acum care e starea corzilor ei vocale?

— Nu, a spus Karthaus. Trebuie să o deschid pentru asta, dar nu fac aşa ceva aici. Va trebui să aveţi puţină răbdare.

•

Kirie dormea deja, dar Charly era încă trează când Rath a ajuns acasă. A ajuns iarăşi mai târziu decât a anticipat. Ea era în sufragerie, cu un pahar de vin roşu şi a lăsat deoparte cartea de drept penal când a intrat Rath. A sărutat-o.

— Mulţumesc că ai avut grijă de cea mică! Sigur ar fi fost un şoc pentru ea să-şi vadă stăpâna!

— Deci chiar ea a fost.

Rath a încuviinţat. Înainte să se aşeze lângă ea şi-a luat din dulap un pahar. Şi-a turnat nişte vin roşu şi şi-a aprins o ţigară. Charly era curioasă să afle totul, şi el i-a povestit. Singurul lucru pe care l-a trecut sub tăcere era faptul că era din nou la cuţite cu Böhm.

— Crezi că şi ei îi lipsesc corzile vocale?

Rath a aprobat.

— Sunt aproape sigur.

— Şi ce înseamnă asta?

— Habar n-am. În cazul lui Franck, m-am gândit că cineva a vrut să-l şocheze pe Oppenberg prin asta, dar această teorie nu se mai potriveşte acum, că avem o a doua actriţă moartă, care nu are absolut nimic de-a face cu Oppenberg.

— Vocea e într-un fel instrumentul fiecărei actriţe. Dacă-i iei asta, îi iei totul.

— Asta dacă nu joacă în filme mute, a spus Rath, şi Charly s-a uitat urât la el.

Nu-i plăceau asemenea remarci cinice.

— Scuze, a spus el, întrebarea e de ce le omoară. Sau altfel spus, de ce le mai scoate corzile vocale dacă vrea oricum să le omoare? Ce sens mai are?

— Trebuie să aibă o însemnătate simbolică, a fost de părere Charly. Vrea să ne spună ceva prin asta. Şi faptul că găsim cadavrele în cinematografe vechi trebuie să aibă o însemnătate.

Rath a încuviinţat.

— Se prea poate. Crezi că vrea să ne dea indicii despre identitatea sa? Crezi că vrea să fie prins?

— Nu ştiu, dar e ceva de-a dreptul regizat şi ceva vrea să transmită prin asta.

— După cum arată lucrurile, nu le ucide pentru plăcere sexuală.

S-a auzit un mers greoi pe hol şi Kirie şi-a băgat capul negru, somnoros, prin uşă. A intrat şi s-a culcuşit lângă picioarele lui Rath.

— Ce se întâmplă cu căţelul acum? a întrebat Charly.

Rath a ridicat din umeri.

— Cineva îl va moşteni.

— Doar nu-l trimiţi la adăpostul pentru animale, nu?

— Rămâne momentan la mine.

Şi-a terminat de băut vinul şi a căscat.

— Sunt obosită, a spus ea şi s-a ridicat.

— Patul meu îţi aparţine.

— Şi tu dormi pe canapea?

— Ştiu că am un pat mare.

— Şi niciun gând ascuns.

Rath a făcut o faţă foarte serioasă şi a făcut un semn de jurământ. Charly a zâmbit.

— Acum, serios vorbind, a spus ea, mâine trebuie să plec devreme şi sunt moartă de oboseală.

— Şi eu.

S-a ridicat în picioare, a luat-o în braţe şi i-a zâmbit. Apoi a muşcat-o de ceafă şi apoi de gât.

— Nu, a spus ea încet şi a oftat.

A luat-o de bărbie şi a privit-o. Avea ochii închişi şi gura uşor întredeschisă. Rath a închis şi el ochii. Kirie a început să latre abia atunci când buzele lor s-au unit. Lătratul şi râsetele lor au stricat momentul senzual. A trebuit să închidă din nou câinele. Kirie a protestat mârâind, dar s-a potolit.

Rath a lăsat-o mai întâi pe Charly să meargă în pat, apoi a mai băut un pahar de vin pe ritmul *Black and Blue* de Louis Armstrong. În mijlocul piesei, s-a ridicat doar când a auzit-o pe Charly strigând:

— Baia e liberă.

A băut ultima înghiţitură de vin, a închis gramofonul şi s-a dus în baie. Charly dormea deja când a intrat în dormitor. Cum stătea acolo! I-a privit profilul pe pernă, contururile corpului sub pătură. Rath avea intenţii neonorabile când s-a băgat sub pătură, dar era prea obosit. S-a lipit de ea, i-a adulmecat parfumul corpului şi, deşi acesta îl excita nespus, a adormit imediat.

XI

Luni

10 martie 1930

Capitolul 43

Faţa unei persoane decedate îl privea de pe un panou publicitar de mari dimensiuni. Rath s-a speriat atât de tare, că a apăsat fără să vrea pe frână. Kirie a alunecat de pe scaunul din dreapta şi a lătrat. Un taxi l-a claxonat şi l-a depăşit.

Furtuna dragostei era scris sub faţa persoanei în spatele căreia cerul era despicat în două de un fulger violent. *Ultimul film al măreţei Betty Winter*, *în curând*, *în cinematografe*.

Nu aveai cum să ratezi acest afiş care se întindea pe întreaga lungime a şantierului de la Moritzplatz. Rath a tras pe dreapta şi a coborât din maşină ca să poată vedea afişul imens. De necrezut! Era Bellmann complet ţicnit? Sau, din contră, deosebit de rafinat? Şi lipsit de scrupule. Comisia de anchetă a cazului Winter s-a axat prea mult pe Krempin şi l-a trecut complet cu vederea pe producător. De ce nu l-a ascultat Gräf? Mai ales că era absolut clar încă de la început că Bellmann va face bani de pe urma morţii starului.

Rath s-a urcat în maşină, iar câinele şi-a exprimat bucuria dând din coadă şi lătrând scurt. În drum spre Alex, a mai văzut încă două asemenea afişe uriaşe, în care Betty Winter privea dimineaţa cu nerăbdare.

Se simţea plin de viaţă, senzaţie care a fost intensificată de vremea primăvăratică. Dormise bine pentru prima dată după mult timp. Din nefericire, nu a mai găsit-o pe Charly când s-a trezit. A auzit doar zgomotul uşii de la intrare trântindu-se. Mirosul ei era încă impregnat în pernă, aşa că a mai rămas un moment în pat. Când a intrat în bucătărie, a constat că îi dăduse câinelui de mâncare şi că făcuse şi cafea. Îi lăsase şi un bileţel cu câteva cuvinte în jachetă.

Somnorosule, *te-am avertizat că trebuie să plec dimineaţa devreme*!

Chiar şi bileţelul purta mirosul ei sau cel puţin aşa i se părea lui.

În timp ce urca treptele la Cetate, saluta pe toată lumea care-i ieşea în cale, pe cei pe care-i cunoştea şi pe cei pe care nu-i cunoştea deopotrivă. Kirie, care trăgea tare în lesă, era o parte a motivului pentru care era întâmpinat doar de feţe prietenoase. A ajuns la opt şi jumătate la birou. Erika Voss ştia deja pe cine găsiseră cu o zi în urmă.

— Ah, sărmane căţel, i-a spus ea lui Kirie. Acum nu mai ai stăpână!

— Acum salutaţi doar căţeii? a întrebat Rath în timp ce-şi agăţa pălăria şi paltonul în cuier.

— Mă scuzaţi, domnule comisar, dar sărmanul animal... Cine se va ocupa acum de el?

— Momentan noi, a spus Rath, adică dumneavoastră în momentul de faţă. Aduceţi-i un bol cu apă şi ar trebui să ieşiţi puţin cu ea la plimbare. Câinele are nevoie de mişcare.

— Cu plăcere, domnule comisar. Sărăcuţa Kirie! Nici nu ştii că acum eşti orfană.

Kirie era într-o dispoziţie bună şi s-a bucurat de apa pe care Erika Voss i-a pus-o în faţă. Rath ştia că Kirie era pe mâini bune, aşa că a închis uşa ca să poată studia în linişte protocoalele audierilor de sâmbătă după-amiază. Apelurile telefonice nu le-au adus prea multe rezultate. Era clar că ultima persoană care a văzut-o pe Jeanette Fastré în viaţă era portarul blocului în care locuia. Părea să trăiască destul de retrasă, ceea ce era neobişnuit pentru o actriţă. A reuşit măcar să clarifice problema numelui ei: se numea, de fapt, Vanhaelen, dar se folosea numele de fată al mamei sale ca nume de scenă.

Înainte să meargă la şedinţă, Rath a trecut repede pe la Serviciul Paşapoarte şi a găsit ceea ce căuta: Gertie se numea chiar Gertrud. Gertrud Hagedorn. Nu mai erau alte Gertie Hagedorn, în niciun caz alte femei. Şi adresa ei, Bernauer Straße 110, era chiar în apropierea Gării Stettiner. Aceasta trebuia să fie prietena lui Anton Schmieder. Rath şi-a notat adresa şi a plecat la drum. Când a intrat în sala mică de conferinţe, Gennat se afla la podium şi studia nişte acte.

— 'Neaţa, domnule chestor.

Gennat i-a răspuns cu un mormăit şi şi-a continuat lectura. Rath şi-a căutat un loc liber în timp ce tot mai mulţi ofiţeri de la criminalistică intrau în sală. În cele din urmă a intrat şi Böhm, urmat de Frank Brenner, care încă avea mâna în ghips. *Ei, aşteaptă,* s-a gândit Rath, *încă n-am terminat cu tine*! Brenner părea să se gândească la acelaşi lucru, căci i-a aruncat lui Rath o privire duşmănoasă. Unii colegi au început să şuşotească. Lange a fost

ultimul care şi-a făcut apariţia şi s-a aşezat pe locul liber de lângă Rath. Vocile din sală au amuţit abia atunci când Böhm a început să vorbească.

— Dragi colegi, a început comisarul-şef, înainte să începem, aş dori să-l salut pe chestorul Gennat. El va prelua de astăzi din nou conducerea Serviciului Omoruri.

Aceasta era cea mai bună veste pe care Böhm le-o dăduse de mult timp. Gennat s-a ridicat şi colegii au bătut plin de respect în mese şi scaune.

— Bună dimineaţa, domnilor, a spus Buddha, mă bucur să vă fiu din nou alături.

Şi-a dres glasul.

— Unii dintre cei prezenţi în sală au fost ieri seară la Weißensee. Nu se întâmplă de fiecare dată să fii întâmpinat de un cadavru. Ei bine, vom vorbi despre asta în curând. Mă voi familiariza cu toate anchetele aflate în desfăşurare cât de repede posibil. Domnule comisar-şef Böhm, continuaţi de parcă nu aş fi aici.

— Nu e chiar aşa de simplu, domnule chestor.

Buddha, care nu era aşa de uşor de ignorat, nu a fost deloc ofensat nici de râsetele prietenoase care au urmat vorbelor lui Böhm, nici de ceea ce ele insinuau. Gennat a ascultat cu o expresie facială, care nu trăda nimic, discursul comisarului-şef, care, ignorând complet dorinţa lui, a făcut un rezumat al tuturor informaţiilor strânse în ultima săptămână cu privire la cazurile Winter şi Franck, inclusiv cu privire la moartea spectaculoasă a lui Krempin. Era evident că Böhm trata prăbuşirea acestuia de la mare înălţime ca un suicid şi din cauza modului în care presa reacţiona la asemenea situaţii. Ziarele nu comentau sinuciderile prea mult. Sau cel puţin atât timp cât nu ştiau cine a murit acolo. În orice caz, a fost interesant faptul că Böhm credea că era foarte posibil să fie vorba şi de o altă persoană implicată. Böhm le-a prezentat desenul făcut de desenatorul poliţiei. Era o persoană cu înfăţişare severă.

— Acest bărbat a fost văzut în apropierea turnului de radioemisie, a continuat buldogul. A fost primul care a ajuns lângă cadavru, alături de acest jurnalist...

Böhm s-a uitat în carnetul de notiţe...

— Berthold Weinert. Şi, ciudat este că mai mulţi martori l-au văzut urcând apoi *pe* terasa de observaţie a turnului. Un comportament bizar, dar poate că există o explicaţie foarte simplă pentru el. Din nefericire, nu am putut să-l identificăm pe acest om până acum.

— Seamănă cu comisarul Rath, a spus cineva.

Toată lumea a râs. Unii s-au întors spre Rath, care a încercat să râdă alături de ei.

— Mie nu mi se pare aşa de amuzant! a spus Lange.

Tipul nou a vorbit cu o voce fermă şi toţi l-au ascultat.

— Mă scuzaţi, dar trebuie să spun ceva cu privire la acest lucru, a spus asistentul criminalist. Nu mi se pare amuzant, ci mai degrabă trist dacă toate portretele acestui desenator arată precum unii colegi! În cazul Franck ne-am chinuit tot cu el să facem portretul robot al unui necunoscut, şi rezultatul a fost un desen pe care mama mea l-ar agăţa în sufragerie la cât de mult seamănă cu fiul ei. Dacă-mi permiteţi, cred că acest desen ne este de foarte puţin folos. Cred că ar trebui să-l lăsăm pe acest bărbat să lucreze în continuare drept desenator în curtea de judecată şi să nu-i mai cerem ajutorul. Alternativa ar fi ca eu şi colegul Rath să fim arestaţi în calitate de suspecţi în cele două omoruri.

— Hm, a spus Gennat, poate că aveţi dreptate în acest caz, dar problema este cu desenatorul, şi nu cu metoda. Cred, principial, că un portret robot desenat rezonează mai bine cu publicul decât o descriere. Am putea, în acest caz, să nu publicăm portretele robot, nici desenele, nici descrierea. Continuaţi, Böhm.

— Dacă domnul Lange tot a început să vorbească, a spus Böhm, atunci ar putea să continue prin a ne spune ce a aflat, împreună cu colegul Rath, despre Jeanette Fastré atunci când doamna încă era un caz de persoană dată dispărută.

Rath şi Lange s-au ridicat în picioare. Asistentul criminalist ştia cum se cuvine să fie abordate lucrurile, aşa că l-a lăsat pe comisar să vorbească. Rath a relatat pe scurt ce au găsit în apartament, vorbind inclusiv despre câine. A făcut şi un rezumat al discuţiilor telefonice de sâmbătă după-amiază.

— Are puţini prieteni, aproape niciunul în acest oraş, a continuat el. Ultimul care a văzut-o în viaţă pare să fie portarul blocului unde locuieşte, un om căruia nu-i pasă prea mult ce se întâmplă în jurul lui. Asta a fost marţi seară şi ieri am găsit-o moartă în Kosmos, un cinematograf gol din Lichtenberg. Am găsit-o în cadrul unei acţiuni de percheziţie pe care eu...

Böhm l-a întrerupt.

— Colega, asta nu mai e relevant acum, a spus el. Vă mulţumim pentru prezentare.

Rath a încuviinţat scurt şi s-a aşezat la loc.

— Acum, haideţi să trecem la discuţia despre acest cadavru, a continuat Böhm. Totul pare să indice faptul că avem de-a face cu acelaşi făptaş ca şi în cazul Vivianei Franck. Sau poate că primul ucigaş şi-a găsit un imitator mulţumită presei din capitală. Avem iarăşi de-a face cu o actriţă, am găsit urme ale unei injecţii pe pielea victimei, trupul a fost găsit într-un

cinematograf gol. Şi este foarte probabil ca lui Fastré să-i fi fost îndepărtate corzile vocale.

În timp ce Böhm nu povestea absolut nimic nou, cel puţin nu pentru colegii care au fost ieri prezenţi la Weißensee, Lange şi-a scos un măr din servietă, l-a şters cu mâneca jachetei şi a muşcat cu poftă din el. Muşcătura s-a auzit aşa de tare în sală, că Böhm şi-a întrerupt pentru scurt timp discursul.

— Poftă bună, i-a urat el şi toţi au râs.

Lange s-a înroşit.

Rath s-a uitat la măr. O amintire i s-a perindat rapid prin faţa ochilor, ceva ce l-a tulburat şi iritat fără să poată spune de ce. Şi, deodată, a ştiut despre ce era vorba. Ştia ce anume ratase în tot acest timp. Bolul cu fructe din apartamentul lui Fastré, din care mâncase câinele.

Mere şi portocale.

Şi un fruct insignifiant, cu coaja maro şi cu pulpa de un verde vibrant, ai cărui sâmburi mici şi negri se văd doar după ce îl tai. Singurul fruct pe care Kirie nu l-a muşcat.

— Kiwi! a exclamat el puţin prea tare.

Böhm s-a întrerupt din nou.

— Poftim? a întrebat el. Aţi strănutat, colega, sau vreţi să ne spuneţi ceva?

Câţiva colegi au râs. Böhm părea pus pe glume astăzi.

— Mă scuzaţi, a spus Rath. Tocmai mi-am dat seama de ceva. O posibilă conexiune pe care încă nu o înţeleg.

— Nu vreţi să ne împărtăşiţi şi nouă despre ce e vorba?

— Nu ştiu, poate că e doar o coincidenţă..., şi-a dres Rath glasul. Ei, bine, a spus el, este vorba despre kiwi, un fel de agrişă chinezească, un fruct exotic. L-am mâncat pentru prima oară acum câteva zile, într-un restaurant chinezesc unde am întrebat de Vivian Franck. Ea a coborât din taxi foarte aproape de restaurant. Acesta a fost probabil ultimul ei drum cu taxiul...

— Şi?

— Personalul de acolo nu a recunoscut-o, dar o cunoşteau pe Betty Winter.

— Dar nu e nimic ieşit din comun ca o actriţă să aibă preferinţe pentru restaurante exotice.

— Eu însumi am fost frapat de acest lucru abia acum, când mi-am amintit că am văzut câteva fructe de kiwi în coşul din apartamentul lui Fastré. Oamenii lui Kronberg ar trebui să verifice acest lucru.

— Dar nu cred că trebuie să vă mai explic faptul că dosarul Winter nu are absolut nimic în comun cu celelalte două.

— În afară de faptul că Winter era actriţă.

— Dar această legătură a fost făcută de presă, nu de noi.

Rath nu s-a lăsat indus în eroare.

— Dar acum mai există o legătură, a spus el. Tocmai faptul că în bolul de fructe din apartamentul lui Fastré s-a găsit acelaşi fruct exotic pe care doctorul Schwartz l-a găsit în stomacul lui Betty Winter. Ceea ce înseamnă că Betty Winter mergea la un local aflat la acelaşi colţ de stradă unde a coborât Vivian Franck înainte să fie luată de un necunoscut, presupusul ei ucigaş.

— Propuneţi deci să căutăm printre chinezii din Berlin un ucigaş cu trei victime la activ sau ce vreţi să spuneţi prin acest lucru?

Böhm a avut din nou câteva râsete de partea sa, dar Gennat i-a stricat momentul.

— Lăsaţi-l, Böhm, a spus Buddha, colegul Rath nu greşeşte, chiar e foarte ciudat. Nu ştim încă ce concluzii putem să tragem, dar cu siguranţă ar trebui să avem în vedere această posibilă conexiune. Şi ar trebui, cel puţin, să verificăm unde pot fi găsite aceste...

— Kiwi, a spus Rath.

— ... unde pot fi găsite aceste fructe în Berlin. Vreţi să vă ocupaţi dumneavoastră de acest lucru, domnule comisar Rath?

Rath şi-ar fi putut imagina şi alte sarcini mai interesante, dar a acceptat. Faptul că Gennat îi luase partea şi pusese capăt glumelor lui Böhm era o compensaţie suficientă.

Au fost scutiţi de prezentarea lui Kronberg în acea dimineaţă. Şeful de la ED a mers împreună cu oamenii săi la apartamentul lui Fastré, trimiţându-i mai întâi un rezumat lui Böhm, pe care l-a citit comisarul-şef însuşi. Cei de la ED nu analizaseră încă multe dintre probele strânse. Cert era doar că nu au găsit nicăieri urme ale unei intrări prin forţă în clădire, ca şi la Luxor. După ce vor stabili cine avea chei şi vor compara listele cu persoanele care aveau chei de acces pentru cele două cinematografe, vor fi făcut deja un pas mare înainte. Cealaltă posibilitate era ca necunoscutul care a depus cele două cadavre în cinematografe să fie un spărgător extraordinar, capabil să deschidă mecanisme extrem de complexe, ceea ce era mai puţin probabil. Găsiseră multe amprente, dar nu reuşiseră încă să le verifice. Erau abia la început şi se afla încă în faţa unui mare mister.

— E posibil să avem încă o pistă în cazul Franck, a spus Böhm. Necunoscutul care a luat-o pe Franck de la Hohenzollerndamm... Oppenberg ştia deja despre acest lucru pentru că angajase un detectiv privat după ce Franck a fost dată dispărută. Comisar Rath, aţi vorbit între timp cu acest detectiv?

La naiba!

— Ăăă, nu, din nefericire, încă nu. N-am apucat, mai ales că investigăm un alt omor între timp...

— ... şi pentru că nu v-aţi făcut treaba, din nou...

— E-n regulă, Böhm, colegul Rath poate să se ocupe de asta, există lucruri mai importante de făcut mai întâi.

Gennat la întrerupt pe Böhm pentru a doua oară.

— Haideţi, mai bine, să ne folosim de creativitatea colegilor!

S-a uitat la ofiţerii adunaţi, dar niciunul dintre ei nu mai râdea şi nici măcar nu zâmbea.

— Nu avem aici de-a face cu un ucigaş obişnuit, aşa că gândiţi-vă ce fel de om ar putea fi.

Era aşa de linişte, că se putea auzi ticăitul ceasului de pe perete.

— De ce, a continuat Gennat, ai pune corpul unei actriţe într-un cinematograf abandonat după ce ai aranjat-o ca pentru o filmare şi i-ai distrus vocea?

Gennat s-a uitat din nou la colegi.

— Cred că deja ne-am pus cu toţii această întrebare. A găsit cineva şi răspunsuri între timp? Dacă da, împărtăşiţi-ne presupunerile dumneavoastră! Adunăm toate ideile şi poate că acest caz nu o să mai pară aşa de ciudat. Poate că vom da chiar şi peste o pistă.

— Un pervers, a strigat Brenner fără să ceară permisiunea de a vorbi. A futut femeile... ăăă, adică a întreţinut relaţii sexuale cu ele şi apoi le-a omorât. Şi ca acestea să nu poată ţipa, ţac! Le-a tăiat corzile vocale.

A făcut o mişcare limpede în dreptul gâtului. Unii colegi au făcut semne aprobatoare.

— Nu avem încă niciun semn care să arate că ar fi vorba despre o infracţiune sexuală, a obiectat Böhm. Nici măcar nu ştim dacă el chiar le-a omorât sau dacă da, cum? De asemenea, nu se ştie încă dacă lipsesc corzile vocale şi în cazul celui de-al doilea cadavru.

— Poate că a avut mai multă grijă de această dată, a bombănit Brenner.

— Nu ar trebui să excludem nicio posibilitate atât timp cât nu avem motive să facem acest lucru, a spus Gennat, şi Böhm, care voia să facă o altă obiecţie, a închis gura fără să mai spună ceva.

Lange a ridicat mâna.

— Poate că e vorba de o răzbunare, a spus el, sau de un sabotaj. Oamenii de film aflaţi într-un război privat, poate chiar cu ajutorul lumii interlope.

Gennat a încuviinţat şi şi-a luat notiţe.

— Totul e teatru, a spus Rath şi i-a mulţumit lui Charly pentru pont, e o punere în scenă. Cineva vrea să ne transmită ceva nouă sau poate opiniei publice.

— Şi ce anume? a întrebat Gennat. Ce vrea să ne transmită?

Rath a ridicat din umeri.

— Tocmai asta ar trebui să aflăm. Dacă înţelegem acest lucru, am putea fi conduşi la făptaş.

— Dacă aşa stau lucrurile, poate că am putea să arătăm deliberat că l-am înţeles greşit, a propus Lange. Cum ar fi dacă am comunica presei că există un ucigaş periculos care s-a specializat pe actriţe atractive de film?

Gennat a clătinat gânditor din cap.

— Nu, a spus el. Probabil că aveţi dreptate, domnule Lange, am putea să-l provocăm în acest mod, dar apoi nu am mai avea urmările sub control. E posibil să provocăm şi alte omoruri şi niciunul dintre noi nu-şi poate asuma răspunderea pentru aşa ceva.

— Trebuie să-l determinăm să facă o greşeală!

— Dar nu o greşeală pe care cineva să o plătească murind.

Lange a încuviinţat şi s-a aşezat la loc. Alţi colegi nu au mai spus nimic.

— Domnii mei, vă mulţumesc pentru ideile expuse, a spus Gennat. Înseamnă că am ajuns la sfârşitul şedinţei. Urmează să vi se împartă sarcinile de lucru şi mâine ne întâlnim din nou. Vom păstra, desigur, obiceiul şedinţelor de dimineaţă pe care l-a introdus colegul Böhm, mai ales acum, că e şi nevoie. Aţi făcut treabă bună, Böhm.

— Mulţumesc, domnule chestor, a spus Böhm şi s-a adresat tuturor. Înseamnă că am terminat. Mai aveţi întrebări?

Aşa încheia comisarul-şef mereu şedinţele şi nimeni nu luase vreodată până atunci această întrebare în serios. De aceea Böhm nici nu a observat că Rath se ridicase din nou în picioare.

— Dacă-mi permiteţi să mai spun ceva...

— Comisare Rath?

— Chiar dacă dosarele Franck şi Fastré sunt în mod clar prioritare, aş vrea să vă atrag din nou atenţia asupra cazului Winter. Din punctul meu de vedere, acesta nu s-a încheiat odată cu moartea lui Felix Krempin.

Rath şi-a dres glasul înainte să continue.

— Mi-am dat seama de ceva astăzi dimineaţă. Heinrich Bellmann a iniţiat o campanie publicitară masivă pentru noul său film şi în cadrul acestei campanii exploatează moartea actriţei Betty Winter.

— Acest lucru e, desigur, de prost gust, dar nu interzis, a fost de părere Böhm, care începuse deja să-şi strângă lucrurile şi în mod clar nu avea chef să se preocupe de cazul Winter.

— Înainte de toate, acesta este un motiv, a spus Rath. S-a plâns în tot acest timp, dar în realitate se foloseşte de presă pentru a se asigura că ultimul său film ajunge pe prima pagină a ziarelor şi acest lucru a început

încă din ziua în care Betty Winter a murit. Şi acum mai e acest afiş cu faţa unei persoane decedate.

Reuşise să stârnească din nou interesul lui Gennat.

— Vreţi să spuneţi că Betty Winter îi este mai folositoare acestui Bellmann moartă decât în viaţă? a întrebat Buddha.

Rath a ridicat din umeri.

— Mă întreb de unde are aşa de mulţi bani. Azi-dimineaţă am observat trei afişe imense, dar cine ştie câte mai sunt prin oraş. Trebuie să coste o avere. În mod normal, Bellmann îşi face reclamă la filmuleţe cu mici anunţuri în presa locală, iar acum face mai mult tam-tam pentru ultimul său film decât UFA? Ceva nu e-n regulă aici.

— Un nenorocit lacom, care îşi dă seama că e şansa vieţii lui şi pariază totul pe asta, a spus Böhm. Dar nici asta nu e o infracţiune.

— Aşa este, dar e ieşit din comun, a fost de părere Gennat. În orice caz, ar fi trebuit să aruncăm o privire mai atentă asupra lui decât am făcut-o până acum, decât *aţi* făcut-o, comisare Rath, comisare-şef Böhm!

Rath nu a fost prea îngrijorat de ultima remarcă tăioasă a lui Gennat. Până la urmă, Wilhelm Böhm era responsabilul principal pentru cazul Winter. De când comisarul-şef îi preluase cu forţa cazul, acesta se concentrase prea mult asupra lui Krempin, ignorând rezervele lui Rath cu privire la vinovăţia acestuia. A sfârşit prin a-i pune cazul în braţe lui Gräf, un secretar criminalist complet depăşit de situaţie. Şi toate acestea din cauză că nu voia să-i dea lui Rath satisfacţia de a se ocupa de caz. Iată consecinţele deciziilor lui.

Oare chiar avea Bellmann ceva de-a face cu moartea lui Betty Winter? Rath intuia de mult că producătorul avea ceva de ascuns, mai ales după ce l-a ameninţat cu avocaţii. Nu strica să arunce o privire mai atentă, aşa cum se exprimase Gennat.

După şedinţă, Buddha l-a luat deoparte şi l-a întrebat ce credea. Rath i-a povestit tot ceea ce ignorase Böhm: cum funcţionează mecanismul construit de Krempin şi că era foarte probabil ca cineva care cunoştea scenariul să se fi folosit de acest mecanism nu pentru a distruge o cameră de filmat, ci pentru a o omorî pe Betty Winter. Condiţia e ca acea persoană să fi descoperit planul lui Krempin, iar Bellmann părea să fie persoana cea mai potrivită. Buddha l-a ascultat atent.

— Mă voi ocupa să primim un mandat de percheziţie pentru Bellmann, a spus el. Vedeţi între timp dacă ajungeţi undeva cu această pistă chinezească.

Asta dacă pista chinezească era într-adevăr o pistă, s-a gândit Rath în timp ce stătea la birou şi căuta restaurante chinezeşti în cartea de telefoane. L-a enervat modul în care s-a trezit strigând fără să se gândească ce face. Chiar dacă Gennat l-a apărat în faţa lui Böhm, colegii oricum nu l-au luat în

serios. Nu putea să le-o ia în nume de rău, pentru că nici el nu ştia ce să creadă, dar, având în vedere faptul că nu aveau prea multe piste, puteau să urmărească şi asemenea idei.

Nu i-a răspuns nimeni la telefon când a sunat la Yangtao de pe Hohenzollerndamm. I-a ordonat Erikăi Voss să sune o dată la cinci minute la acest număr. Cineva i-a răspuns abia pe la ora unsprezece.

— Domnule comisar, a spus ea, chinezii dumneavoastră!

— Rath, poliţia criminalistică, a răspuns el după ce Voss i-a făcut legătura.

— Wen Tian, Yangtao, a spus o voce moale, care abia accentua consoanele.

— Am fost de curând la dumneavoastră împreună cu un coleg. Vă mai amintiţi? Aş vrea să ştiu de unde vă comandaţi fructele kiwi pentru bucătăria dumneavoastră.

— Vreţi să rezervaţi?

— Nu, sunt de la poliţie. Trebuie să aflu de unde se pot cumpăra kiwi în Berlin.

— Luni, zi de odihnă.

— Nu vreau să iau masa la dumneavoastră.

— Mai bine rezervaţi. Yangtao mulţi clienţi.

— Am doar o întrebare! Nu mâncare!

— Pentru doi persoane?

Rath a renunţat.

— Aici poliţia, a spus el, imediat la dumneavoastră.

— Luni, zi de odihnă.

A închis.

— Trebuie să plec, i-a spus el secretarei, puteţi să vă ocupaţi de câine?

— Curând e prânzul! Nu vreţi să-l luaţi cu dumneavoastră?

— Acolo unde mă duc e posibil să o găseşti pe Kirie în meniu.

L-a privit oripilată.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Dar unde mergeţi?

— La chinezi.

Înainte să plece, Rath a trecut pe la piaţa centrală, care se afla la doar o aruncătură de băţ de Cetate. Marea forfotă trecuse deja, piaţa fiind aglomerată doar dimineaţa devreme, înainte ca tot restul oraşului să se trezească. Hala centrală era compusă, de fapt, din două hale, care erau separate una de cealaltă de Kaiser-Wilhelm-Straße, unde se parca pe ambele părţi ale străzii, ceea ce cauza mereu ambuteiaje dimineaţa. Rath a trebuit să întrebe ca să afle că vânzătorii de fructe şi legume se găseau în hala de nord. Marfa cea mai bună fusese vândută de mult şi nu se mai găseau decât câteva

căpăţâni triste de salată. Rath a intrat în vorbă cu un bărbat roşu la faţă, care clădea lădiţe sub semnul publicitar mare al unei companii.

— Ce doriţi? s-a răţoit acesta.

— Caut un comerciant de fructe şi legume chinezeşti aici, în hală.

— Arăt eu ca unul?

— Nu, dar poate că ştiţi unul.

— Cine vrea să ştie?

Rath i-a arătat legitimaţia.

— Lăsaţi-i pe bieţii asiatici în pace! Au şi aşa o viaţă destul de grea!

— Am nevoie doar de câteva informaţii despre un fel de fruct chinezesc.

Bărbatul l-a cântărit din priviri pentru un moment, de parcă voia să determine dacă poate avea încredere în el şi apoi a spus:

— Sus, la galerie, chiar lângă intrarea de pe mijloc, unde sunt abatoarele, sunt nişte scări. Urcaţi un etaj şi întrebaţi de Lingyuan. El ar putea să vă ajute.

Rath a făcut un semn cu pălăria şi şi-a croit drum prin hală. Era greu de crezut ce cantităţi de alimente se vindeau aici. La această oră, majoritatea comercianţilor nu mai aveau pe tarabe decât rămăşiţe, ceea ce nu se vânduse de dimineaţă. Rath a găsit treptele descrise şi a urcat la galerie. Aici se aflau comercianţii mai mici, care nu aveau nevoie de prea mult loc şi la care veneau puţini clienţi. A descoperit standul lui Lingyuan fără să mai fie nevoie să întrebe. O lanternă chinezească din hârtie atârnată pe gang indica drumul. Lingyuan nu vindea doar fructe şi legume exotice, ci şi condimente şi ierburi pe care Rath nu le mai văzuse niciodată. Unele mirosuri îi aminteau de restaurantul cu specific chinezesc de pe Hohenzollerndamm. Se simţea transportat într-o altă lume. Se afla într-un mic colţ de Asia din mijlocul Berlinului. Regele acestei lumi era un chinez mic, îmbrăcat cu un şorţ verde peste un costum occidental gri. Doar trăsăturile îl dădeau de gol şi arătau că era chinez. Vorbea o germană perfectă, fără accent. Nu avea probleme nici măcar cu consoanele.

— Ce-aţi dori? a întrebat el.

— Doar informaţii, a spus Rath.

De această dată şi-a arătat imediat legitimaţia. Chinezul a încuviinţat umil şi a zâmbit.

— Comercializaţi alimente chinezeşti...

— De mai bine de şapte ani...

— ... se poate cumpăra kiwi de la dumneavoastră?

Lingyuan a arătat spre o stivă de cutii.

— Aici e ce a mai rămas, a spus el. Au venit acum două săptămâni din China.

— Aşa de vechi?

— Kiwi trebuie ţinut la rece şi poate rămâne proaspăt până la o jumătate de an.

— Şi nu e scump să importaţi din China?

Lingyuan a ridicat din umeri.

— Cantitatea contează, a spus el. Aveţi habar câţi chinezi locuiesc în acest oraş? Câteva mii. Cei mai săraci, pe lângă gara Schlesisch, iar cei mai avuţi, în Charlottenburg, restul sunt împrăştiaţi peste tot prin oraş.

— Şi toată lumea cumpără de la dumneavoastră?

— Aş spune că toate restaurantele chinezeşti cumpără de la mine şi încă două-trei magazine chinezeşti.

— Aveţi adresele lor?

— În ce scop?

— Trebuie să aflu toate locurile unde se vinde kiwi în oraş. Mai există şi alţi importatori în afară de dumneavoastră?

— Din câte ştiu eu, nu. În orice caz, nimeni altcineva nu cultivă fructe şi legume chinezeşti.

— Aici, în Berlin?

— Am o grădină mică în afara oraşului, în Mariendorf. Acum câteva săptămâni aş fi putut să vă ofer kiwi pe care le-am recoltat eu însumi înainte de Crăciun.

— Cu siguranţă, e o afacere bună.

— Mă descurc.

— Cam cât costă un asemenea kiwi?

— Să spunem că trebuie să plătiţi puţin mai mult decât pentru un măr.

— Deci e o delicatesă...

— Dacă aşa vreţi să-i spuneţi... În orice caz, e ceva deosebit şi foarte sănătos.

Rath i-a arătat chinezului fotografiile lui Betty Winter şi Jeanette Fastré. Lingyuan părea că nu merge la cinematograf şi că nu citeşte nici ziarele. A clătinat din cap.

— Nu le-am văzut niciodată, a spus el.

— De unde ar fi putut să cumpere kiwi cele două?

— Vă scriu unde aţi putea să întrebaţi, a spus vânzătorul de legume şi a luat un carnet de notiţe aflat chiar lângă cântar.

•

Rath a părăsit hala centrală după ce a obţinut adresa a cinci restaurante şi trei magazine. Yangtao era unul dintre ele, dar astăzi nu merita să cerceteze magazinele. Lingyuan îl avertizase cu privire la acea „zi de odihnă", aşa că urma să se ocupe de magazine. Două dintre ele se aflau în Friedrichshain şi

unul era în partea de vest a oraşului. Rath a luat maşina de la Alex şi a mers mai întâi pe Krautstraße, care era inima micului cartier chinezesc din Berlin. Nu avea amintiri prea bune cu această zonă. La numai câteva blocuri distanţă, pe un şantier de pe Koppenstraße, a avut loc confruntarea sa cu Josef Wilczek, ceea ce a avut consecinţe serioase.

A parcat maşina chiar în faţa primei adrese. Ceea ce se găsea aici era dezamăgitor în comparaţie cu Chinatown din New York, care se dezvoltase în jurul Pell Street şi pe care îl vizitase împreună cu fratele său cu mai mulţi ani în urmă. Era o stradă absolut normală, din estul Berlinului: faţadele erau cam stricate, nu era aproape nicio maşină parcată pe marginea străzii şi câţiva copii se jucau pe trotuar. Pe stradă nu era niciun chinez. Cu toate acestea, a găsit magazinul cu specific asiatic şi a parcat Buick-ul în faţa lui. Vitrina magazinului era împodobită cu caractere chinezeşti roşii. Nu era nicio literă din alfabetul latin, iar de afară era greu să-ţi dai seama dacă era vorba despre un aprozar, un magazin de haine sau de o spălătorie. După cum arăta, era un amestec din toate şi încă ceva precum KaDeWe, doar că pe o scară mai mică. Pe lângă alimente, ceai şi condimente se mai găseau îngrămădite una lângă alta într-un haos total şi mătăsuri viu colorate, porţelan, figurine sculptate din piatră şi lampioane de hârtie. Chinezoaica mai bătrână din interiorul spaţiului întunecat, care mirosea şi mai exotic decât standul lui Lingyuan din piaţă, nu vorbea nicio boabă de germană. Rath a încercat să comunice cu ea prin limbajul semnelor, i-a arătat fotografiile şi şi-a îndreptat degetul arătător spre pardoseală.

— Ea aici? a întrebat el. Kiwi?

Vânzătoare a arătat spre o cutie în care se găseau câţiva kiwi într-o stare jalnică. Rath i-a arătat fotografiile încă o dată şi a reluat întrebarea, de această dată fără să mai spună kiwi, dar femeia a clătinat din cap. În timpul întregii conversaţii, dacă aceasta putea fi numită astfel, faţa de sub cocul negru nu a arătat niciun semn de emoţie. În al doilea magazin, aflat la doar câteva clădiri distanţă, pe Markusstraße, Rath a avut la fel de puţin succes. Şi aici se găseau kiwi de cumpărat, nu se vorbea germană şi nimeni nu le cunoştea pe cele două actriţe.

Atunci când s-a întors la maşină, a găsit câţiva mucoşi strânşi în jurul Buick-ului.

— E a ta, şefule? a întrebat unul mai curajos. Frumoasă maşină mai aveţi!

— Puteţi doar să vă uitaţi, nu să o şi atingeţi, a spus Rath şi s-a urcat.

Era un cartier destul de amărât. Nu-şi putea imagina ca vreuna dintre cele două actriţe să fi venit vreodată pe aici fără maşină şi, cu siguranţă, nu au intrat în asemenea magazine. A mers spre vest.

Al treilea magazin indicat de angrosist se afla pe Kantstraße. Cu totul altă mâncare de peşte! Chinahaus, cum se numea magazinul, dar de această dată cu litere latine, se afla lângă un restaurant chinezesc. Magazinul avea doi lei de piatră la intrare şi era luminos, amenajat elegant, cu pereţii îmbrăcaţi în vitrine cu porţelan fin. Un dulap plin de ceaiuri parfuma încăperea. Un chinez slăbuţ, cu părul pieptănat impecabil, s-a îndreptat spre el.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Comercializaţi şi alimente?

— Desigur, dacă doriţi să mă urmaţi.

— Aş avea nevoie de câteva informaţii, a spus Rath.

I-a arătat fotografiile şi i-a pus întrebările uzuale. Acesta a reacţionat când a văzut fotografia lui Betty Winter, spunând:

— Cred că pe ea am văzut-o aici acum câteva săptămâni. E posibil să fi fost ea. În rest, de la noi cumpără aproape numai chinezi şi doar din când în când, câte un german curios.

— Nu aveţi clienţi germani fideli?

— Nu, nu pot fi numiţi clienţi fideli, a clătinat din cap chinezul. În afară, poate, de acest domn bătrân. Pe de altă parte, nici el nu a mai venit de mult.

— Şi el venea mai des?

— Da, şi cumpăra şi kiwi, dar nu numai.

— Ştiţi cumva şi cum îl chemă?

— Alfred sau Albert, sau ceva de felul acesta.

— Şi o adresă?

Acesta a clătinat din cap. Rath i-a dat chinezului cartea sa de vizită.

— Anunţaţi-mă dacă acest domn bătrân cumpără din nou. Imediat şi fără întârziere! E foarte important! Încercaţi, dacă se poate, să-i aflaţi numele şi adresa!

— Nu sunt poliţist! Nu pot să interoghez aşa clienţii!

— Într-un mod care să nu bată la ochi, desigur. Poate că aţi putea să-i spuneţi că trebuie să comandaţi mai întâi bunurile şi întrebaţi care e adresa pentru livrare. Asta puteţi să faceţi.

Rath a trecut pe la biroul lui Oppenberg, dacă tot se afla pe Kantstraße. A avut noroc, căci l-a găsit pe producător acolo. Acesta aflase deja despre moartea lui Krempin.

— Săracul Felix, a spus el. Un coleg de-al dumneavoastră, destul de neprietenos, a venit la mine şi mi-a povestit. Oribil! Să sară aşa, pur şi simplu!

Rath l-a privit cu atenţie, dar nimic nu indica faptul că Manfred Oppenberg şi-ar fi împins vechiul prieten, pe Krempin, la moarte.

— Am venit încă o dată aici pentru Vivian, a spus el. Pista cu lumea interlopă iese din discuţie, dar suntem foarte aproape de a descoperi noi conexiuni care ar putea fi relevante. Ştiţi ceva despre kiwi, fructul chinezesc?

Oppenberg a stat pe gânduri.

— Se prea poate. Numele nu-mi spune nimic, dar uneori merg să mănânc la chinezii de pe această stradă. Poate că m-au servit aşa ceva. Nu ştii niciodată exact ce e în farfurie.

— Atunci înseamnă că nu puteţi să-mi spuneţi nici dacă Vivianei Franck îi plăcea să mănânce kiwi.

— Vivian? a râs tare Oppenberg. Ba da, în acest caz aş putea să vă spun câte ceva: Vivian evita în mod voit orice fel de mâncare chinezească sau care arăta în orice fel asiatic, şi asta nu doar din cauza beţişoarelor. Nu am reuşit niciodată să o conving să vină la Nanking cu mine.

Rath s-a gândit la acest lucru în timp ce se întorcea spre maşină. Betty Winter şi Jeanette Fastré iubeau kiwi, dar Vivianei Franck îi displăcea. Nu părea să fie vorba de o conexiune, ci de o coincidenţă tâmpită că celor două persoane ucise, ale căror cazuri nu aveau nimic în comun, le plăcea acelaşi fruct exotic. Sau poate că asta era o explicaţie? Motivul pentru care Vivian Franck detesta mâncarea chinezească?

A făcut un ocol în drum spre Alex şi s-a oprit pe Bernauer Straße, numărul 110, la Hagedorn.

— Domnişoara nu este acasă la această oră, a auzit el o voce de sus.

Un bărbat într-un şorţ gri îl privea de peste balustradă.

— La muncă?

— Desigur. Când altcândva? Credeţi că la bancă se lucrează în tură de noapte?

— Poate că ar trebui. Dacă ne gândim la fraţii Sass, jefuitorii de bănci, sau ceva de felul acesta.

— N-au decât să lucreze poliţiştii în tură de noapte, dar nici aşa nu-i prind pe Sass!

Bărbatul în şorţul gri a râs scurt şi uscat.

— Dar ce vreţi de la Hagedorn?

— Nimic important. E o chestiune privată.

— Atunci nu vă lăsaţi prins de logodnicul ei, că el nu înţelege de glumă!

— Domnul Schmieder?

— Ah, îl cunoaşteţi şi pe el?

— N-aţi ştiut că Berlinul e un sat? Nu locuieşte cumva domnul Schmieder aici în momentul de faţă?

— Nu mai spuneţi! E ca şi a doua lui casă! I-am şi spus lui Hagedorn că a întrecut măsura şi că dacă mai stă încă o zi aici, trebuie să încep să-i cer bani pentru curent şi gaz; dispare pentru una sau două zile şi apoi o luăm de la capăt.

— Lăsaţi-mă să ghicesc, chiar astăzi i-aţi spus acest lucru doamnei Hagedorn?

— Dar dumneavoastră sunteţi deştept tare! Aţi dormit la Osram sau ce?

Aşa se şi simţea Rath când s-a urcat din nou în maşină. Discuţia adusese la lumină mai multe decât ar fi sperat. Prietena sau logodnica lui Schmieder, sau ce mai era ea, lucra la o bancă. Nu a mai fost nevoie să-l întrebe pe administratorul blocului la care bancă, ci filiala. Hagedorn nu lucra la o filială oarecare, ci chiar la centrala băncii, aflată pe Behrensstraße. Femeia s-a transferat din Köln chiar la începutul anului. Ştia deja suficiente cât să-i facă o vizită lui Anton Schmieder. De ce să nu o facă imediat, mai ales că bărbatul lucra, probabil, în tură de noapte săptămâna aceasta, dacă fusese în tura de după-amiază săptămâna precedentă. Poate că era acasă. Pe lângă asta, mai era o altă persoană care locuia în Moabit şi căreia Rath voia să-i facă o vizită surpriză. Charly îi făcuse cafea astăzi dimineaţă, dar nu-şi luase la revedere de la el, aşa că putea să-i propună să ia prânzul împreună. Era în cea mai bună dispoziţie posibilă când a urcat treptele pe Spenerstraße şi a sunat la uşă. Se bucura ca un copil mic la gândul feţei surprinse pe care avea să o facă. Uşa s-a deschis şi în spatele ei a apărut un bărbat care-i zâmbea. Nu se aşteptase să vadă această faţă aici. Era cowboy-ul lui Charly, partenerul ei de dans de la Resi, dar fără franjuri de această dată. Să fie acesta motivul pentru care a trebuit să plece aşa devreme?

— Cu cine vreţi să vorbiţi? a întrebat bărbatul care continua să rânjească. Pot să transmit un mesaj?

Rath era mut de uimire. A reuşit să îngaime câteva sunete care sunau precum „E-n regulă!", apoi s-a întors şi s-a lăsat purtat de gravitaţie în josul scărilor, treaptă după treaptă.

Nu şi-a dat seama cum a reuşit să ajungă la maşină. A simţit cum clocoteşte de mânie şi cum ar vrea să şi-o reverse asupra tipului care-i rânjise din uşă, dar s-a stăpânit pentru că nu voia să strice definitiv lucrurile cu Charly. A pornit maşina şi a plecat cu scrâşnet de roţi. Cinci minute mai târziu, Rath se afla în faţa uşii apartamentului lui Anton Schmieder. A bătut la uşă.

— Un mesaj din partea domnişoarei Hagedorn, a strigat el.

A mai bătut o dată. Când a auzit paşi în spatele uşii, s-a aşezat în aşa fel, încât Schmieder să nu-l poată vedea dacă doar crăpa uşa. Omul s-a albit la faţă când a văzut cine îl aştepta pe hol. Rath s-a aşteptat ca şantajistul să

încerce să închidă imediat, aşa că a pus la timp piciorul în uşa întredeschisă. A împins cu toată forţa, iar Anton Schmieder s-a dezechilibrat şi a căzut pe spate.

— Ce vreţi de la mine? a întrebat el după ce s-a ridicat de pe jos.

— Sunteţi mereu aşa de agitat când vedeţi poliţia? a întrebat Rath. Nu-i facem nimic unui cetăţean care respectă legea.

Schmieder s-a dat încet în spate, urmărit fiind de Rath. În cele din urmă, au ajuns într-o bucătărie dezordonată.

— N-aţi mai fost de mult acasă, nu-i aşa? Câteva zile v-a găzduit domnişoara mireasă!

— Ce vreţi?

Schmieder părea că şi-a revenit cât de cât în fire.

— Nu aveţi voie să intraţi aşa, pur şi simplu, în apartamentul cuiva!

Rath a zâmbit şi i-a dat un pumn în stomac. Schmieder s-a chircit pe jos, cu respiraţia întretăiată.

— Nu trebuie să te laşi prins atunci când şantajezi pe cineva, a spus Rath. Vedeţi, acum vă doare şi nu puteţi nici măcar să sunaţi la poliţie!

— Dar dumneavoastră sunteţi de la poliţie, a gâfâit bărbatul. Nu aveţi voie să faceţi ceea ce faceţi aici.

— Asta e una dintre plăcerile mele personale. Ştiu că nu mă veţi raporta.

— Încă nu ştiu ce vreţi de la mine.

— Vreau să renunţaţi la corespondenţa pe care o întreţineţi cu unul dintre prietenii mei. Nu vreau să mai aud de scrisori neprietenoase, scrise cu pixul roşu şi aruncate în cutia poştală a Consiliului de Stat. Şantajul e un delict serios.

— Atunci n-aveţi decât să mă daţi în vileag, dacă sunteţi de părere că şantajez pe cineva! Dar nu îndrăzniţi să faceţi asta! Ar înseamnă să iasă la iveală şi afacerile murdare în care e implicat prietenul dumneavoastră! Adenauer, acest prieten al evreilor, acest...

Nu a reuşit să spună mai mult de atât. Rath l-a mai lovit încă o dată, tot în stomac. Acest tip îi arăta în mod cert prea puţin respect. S-a aplecat apoi asupra bărbatului care încerca să respire, l-a ridicat de guler şi i-a vorbit direct în ureche.

— Ar trebui să luaţi mai în serios asemenea lucruri, până la urmă e vorba de sănătatea dumneavoastră. Deci: fără alte scrisori şi fără hărţuiri de orice alt fel. Dacă se întâmplă cumva ca detalii despre această afacere neplăcută să iasă vreodată la iveală, vă voi considera personal responsabil pentru asta. Aşa că aţi face bine să-i amintiţi prietenei dumneavoastră cât de periculos poate fi să divulgi secrete de serviciu.

Schmieder a încercat să tragă aer în piept şi a încuviinţat.

— Sper pentru binele dumneavoastră că aţi înţeles! Data viitoare vă vor vizita unii care se pricep mult mai bine decât mine la aşa ceva!

Schmieder nu a spus nimic. Doar încuviinţa şi tremura din tot corpul. Rath nu ştiuse până atunci că poate să provoace atâta frică. I-a dat drumul la guler. Deodată, muncitorul de la fabrica Ford a început să plângă în hohote.

— Am vrut doar ca totul să rămână aşa cum e, a spus el. Ce să fac după ce se închide uzina Ford? Acum trei ani, când m-am angajat acolo, am crezut că abia acum îmi începe viaţa cu adevărat, câştigam şi eu în sfârşit bine! Şi acum, să se termine totul? Ştiţi câţi şomeri sunt între timp în acest oraş? Ce o să fac după ce nu mai există fabrica Ford?

— În orice caz, nu încercaţi o carieră de şantajist, a spus Rath, vă lipseşte orice urmă de talent pentru asta.

A lăsat prăpăditul în urmă, a ieşit din apartament, a urcat în maşină şi a plecat. Voia doar să plece din Moabit. Era în continuare cumplit de mânios. A mers pe Invalidenstraße şi apoi spre est, oprindu-se abia la Gara Stettin, în faţa unei cabine telefonice. Înainte să coboare, a fumat o ţigară ca să se liniştească. A căutat apoi douăzeci de pfenigi prin buzunare şi a sunat la Gara de Est. Spre surprinderea lui, Marlow însuşi i-a răspuns la telefon.

— Domnule comisar!

Doctorul M. părea de-a dreptul bucuros.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră să mă sunaţi! Aţi reuşit să faceţi ceva în privinţa Deutsche Kraft?

— Am pus procesul în mişcare, a minţit Rath. Poate că aţi putea să-mi faceţi o mică favoare.

— Oricând, dacă nu cereţi ceva imposibil.

Rath i-a dat numele şi adresa lui Anton Schmieder.

— Nimic extrem, a spus el, omul trebuie doar să se sperie puţin. Să-l lucreze cei mai înfricoşători oameni pe care-i aveţi. Spuneţi-le să treacă din când în când pe la el şi să se uite urât.

Marlow a râs.

— Nu trebuie să-mi povestiţi mie cum se face aşa ceva. Cât de departe pot să meargă oamenii mei?

— Doar să-l sperie bine şi nimic altceva! Fără violenţă şi daune!

— Dar dacă omul dumneavoastră devine violent, atunci oamenii mei vor trebui să se apere şi asta nu pot să le interzic.

— Nu vă fie teamă, nu o să facă aşa ceva. E un amărât.

— Dacă spuneţi dumneavoastră...

Rath nu se simţea bine făcând acest pact cu diavolul, dar era şi aşa mult prea încurcat cu acest om ca un mic serviciu pe care i-l făcea să mai conteze. A fost surprins de faptul că începea să-i fie milă de Schmieder, acest şantajist

trist. A încercat să se convingă că un şantajist nu merita o soartă mai bună. Pe lângă asta, putea să se considere norocos că nu ajungea în faţa unei instanţe. Într-un fel, toată lumea ieşise bine din această afacere: Adenauer putea să stea liniştit, Schmieder nu intra la puşcărie, iar comisarul Rath urma să devină în curând comisarul-şef Rath. Şi dacă se va ocupa de chestiune cu Deutsche Kraft, nu doar că-i va face lui Marlow o favoare, ci şi colegilor lui. S-a gândit de ce s-ar amesteca un *Ringverein* într-o firmă de film. Cunoştea doar un singur fel de filme ilegale. Poate că ar trebui să-l alarmeze pe Lanke, şeful de la Moravuri.

Exista un Aschinger şi la Gara Stettin. Rath şi-a luat câteva chiftele şi a mers mai departe spre Hannoversche Straße, fiind în întârziere. Se va înfunda în muncă, fiindcă nu mai avea timp să se gândească la Charly şi la motivul pentru care acel tip încă mai bântuia prin apartamentul ei.

Capitolul 44

Doctorul Karthaus începuse deja când Rath a intrat puţin cam dramatic pe uşa batantă care ducea în sala de autopsie. Böhm s-a uitat plin de reproş la ceas, dar Gennat a continuat să-l asculte pe medicul legist, care nu şi-a întrerupt discursul când a intrat Rath.

— ... presupunerea dumneavoastră s-a adeverit, a spus el şi a făcut un semn de salut în direcţia lui Rath. Cadavrului chiar îi lipsesc corzile vocale.

— Deci la fel ca la Vivian Franck!

Vocea lui Gennat suna de parcă s-ar fi aşteptat la acest lucru.

— Fie că ne place sau nu, ar trebui să ne obişnuim cu gândul că avem de-a face cu un ucigaş în serie.

Böhm a mormăit bosumflat atunci când a auzit „ucigaş în serie".

— Ca să evităm un al doilea Düsseldorf şi să nu provocăm panică, a continuat Gennat, ar trebui să mai aşteptăm până mergem la presă cu această poveste, exact aşa cum aţi şi procedat până acum, domnule Böhm. E suficient de rău ceea ce au scris ziarele şi fără să ne implicăm noi. Dacă le mai şi confirmăm acum teoria cu privire la ucigaşul în serie...

— Ce înseamnă să le confirmăm teoria? a spus Böhm. Ziarele sunt şi aşa pe o pistă complet falsă! Au pus laolaltă două cazuri care n-au nimic de-a face unul cu altul!

— În afară de această coincidenţă ciudată cu agrişele chinezeşti, a spus Gennat.

— Ştiţi foarte bine ce cred eu despre această prostie cu agrişele, a bombănit Böhm.

— Aţi aflat ceva despre acest lucru, colegule Rath?

— Principial, da, a început Rath şi şi-a dres glasul, dar a fost întrerupt abrupt de doctorul Karthaus.

— Nu-mi face plăcere să întrerup conversaţii ce ţin de poliţia criminalistică, dar n-au venit domnii aici ca să mă asculte pe *mine*?

— Dar desigur, doctore. Rath veniţi imediat după la mine în birou şi puteţi să-mi daţi în linişte raportul.

— Eu... ăăă, la trei... întâlnirea cu Zörgiebel.

— Ah, da, desigur. Veniţi imediat după întâlnire.

— Pot să continui acum? a întrebat doctorul Karthaus.

Medicul legist părea puţin iritat.

— Continuaţi, dragă domnule doctor, continuaţi, a spus Gennat.

Karthaus şi-a dres glasul.

— Dacă tocmai vorbeaţi despre acest kiwi pe care doctorul Schwartz l-a găsit în stomacul lui Betty Winter...

Acesta a făcut o pauză teatrală, ca cei trei funcţionari criminalişti să apuce să-şi dea seama că se uitase şi la dosarul Winter, pe lângă cel al Vivianei Franck.

— ... am analizat cu atenţie conţinutul stomacului şi pot doar să vă spun că aceasta n-a mâncat prea mult înainte de moarte. A mâncat mai ales fructe, dar nimic care ar putea să indice agrişele dumneavoastră chinezeşti...

— Am adus câteva cu mine, a spus Rath şi a scos un kiwi din buzunarul paltonului pe care i-l dăduse chinezul de la hala centrală.

— Arată ca un cartof păros, a spus Gennat.

— Trebuie să-l tăiaţi, i-a spus Rath doctorului Karthaus, dumneavoastră sunteţi expert în asta.

Karthaus a luat un bisturiu, a despicat fructul şi a dat la iveală mijlocul verde, cărnos şi radiant, cu seminţe negre.

— Arată chiar frumos înăuntru, a spus Gennat.

— Are şi gust bun, a spus Rath, şi e şi sănătos.

— Aşa, deci cum spuneam, a continuat Karthaus, nu am găsit urmele unui asemenea fruct în stomacul victimei, dar a mâncat alte fructe. Cu toate acestea, trebuie să fi fost cu mai multe ore înainte de moarte.

— Şi cauza morţii? Droguri? Otravă?

— Niciuna dintre cele două, a ridicat Karthaus din umeri. În cele din urmă, nu vă pot spune de ce a murit.

— Ca la Franck, a bombănit Böhm. Nu se poate aşa ceva! Aveţi cel puţin o presupoziţie?

— Examenul medical a relevat un nivel mare de aciditate în sânge. Aşa ceva e normal la persoanele decedate, dar valorile sunt neobişnuit de mari...

— Dar treceţi la subiect doctore! Cu siguranţă presupuneţi ceva!

— Dar chiar e vorba doar de o bănuială. Pentru că nu am nicio altă explicaţie.

Karthaus şi-a dres glasul înainte să continue.

— Ar fi posibil să fi murit de hipoglicemie, dar acest lucru nu poate să fie demonstrat.

— N-am mai auzit de aşa ceva, a spus Gennat. Ce e asta?

— O scădere a concentraţiei de glucoză în sânge.

— Şi asta poate să fie letal?

— Desigur, dar apare de obicei la diabeticii care-şi tratează boala cu insulină. Dacă doza de insulină e prea mare sau dacă nu au suficient zahăr în corp, le scade nivelul glucozei din sânge.

— Fastré suferea de diabet? a întrebat Gennat.

Karthaus a clătinat din cap.

— Am cerut documentele de la medicul ei de familie, la care a fost chiar de curând la un control. Era sănătoasă tun. Nici măcar nu lua droguri. Totuşi, am descoperit mai multe la o inspecţie atentă a locurilor înţepăturilor. E vorba de injecţii subcutanate, care nu sunt atât de uşor de descoperit.

Gennat a încuviinţat.

— Dar chestiunea asta...

— Insulina...

— O iau doar diabeticii?

— Aşa este, a confirmat Karthaus. A salvat deja viaţa multora. Dacă-mi permiteţi, aş dori să vă propun o teorie.

Gennat a zâmbit.

— Ei, haideţi doctore, daţi-i drumul, a spus el.

— Cineva i-a injectat de mai multe ori insulină cu voia sau fără voia ei.

Medicul legist a făcut o pauză pentru a observa reacţia poliţiştilor.

— Injecţii subcutanate, aşa cum am mai spus, a continuat Karthaus, deci astfel încât substanţa să intre încet în sânge. Cred că a primit aceste injecţii timp de mai multe zile.

— Fără să ştie, a murmurat Gennat gânditor.

Karthaus a aprobat.

— Pe de altă parte, doctorul ei de familie nu mi-a spus despre vreun medicament pe care trebuia să-l ia sub formă de injecţie, aşa că e greu de conceput ca insulina să fi fost amestecată cu altceva, ceea ce ar însemna mai degrabă că a primit injecţiile împotriva voinţei ei, în ciuda faptului că nu am găsit urme de violenţă. În orice caz, ultima doză a fost probabil aşa de mare,

că i-a provocat moartea. Femeia trebuie să fi alunecat încet, dar sigur într-un şoc insulinic. N-a mai primit apoi zahăr.

— Zahăr?

— Singurul lucru care ar mai fi putut să-i salveze viaţa după ce avea insulina deja în corp.

•

Rath a plecat după o jumătate de oră, dar Böhm şi Gennat au mai rămas ca să-l aştepte pe Grunwald, producătorul lui Fastré, cel care trebuia să identifice trupul neînsufleţit. Rath a înaintat bine prin trafic şi la trei fără zece cobora deja din maşină în curtea interioară a secţiei de poliţie. Kirie l-a salutat furtunos când a intrat în birou. Cel puţin era cineva care-l plăcea. Rath s-a aplecat asupra căţelului şi l-a mângâiat, iar acesta, în entuziasmul lui, i-a dat jos pălăria şi a început să o vâneze. Doar cu ajutorul Erikăi Voss şi a câtorva trucuri a reuşit să-şi recupereze pălăria înainte să fie distrusă complet.

— A sunat cineva? a întrebat el în timp ce punea în cuier pălăria de fetru uşor şifonată.

Erika Voss a luat o listă de pe birou.

— A sunat tatăl dumneavoastră. Va reveni. Apoi, o doamnă care n-a vrut să-şi lase numele, trebuie să fie vorba de ceva personal... l-a privit nerăbdătoare în timp ce rostea aceste ultime cuvinte, dar expresia facială a lui Rath a rămas neclintită, de parcă ar fi fost sculptată în marmură. Şi a mai sunat încă o dată doamna Kling, pentru a vă aminti de întâlnirea de la ora cincisprezece. Despre ce e vorba cu această întâlnire? Ce are şeful poliţiei de discutat cu dumneavoastră?

— Dacă aş şti asta...

— E din cauza lui Brenner?

— Cum aţi ajuns să credeţi asta?

— În orice caz, vă ţin pumnii.

Rath intuia că, între timp, toată secţia ştia despre incidentul dintre el şi Brenner şi despre consecinţele acestuia. Bursa de bârfe a Cetăţii funcţiona extraordinar de bine şi cantina era sediul principal. Erika Voss mergea în fiecare pauză de masă la cantină şi acest lucru nu se datora, cu siguranţă, doar mâncării.

Înainte să urce la Zörgiebel, Rath şi-a dat cu apă pe faţă ca să se împrospăteze. Avea nevoie să poată gândi la rece, să nu facă accese de furie sau, dacă se enerva, să-şi poată canaliza furia împotriva lui Brenner. Dacă reuşea să rămână lucid, totul va merge bine. S-a pus în faţa oglinzii şi şi-a pieptănat părul ud. Bărbatul care-l privea din oglindă arăta destul de bine. Şeful poliţiei trebuia să realizeze că nu era un tip chiar aşa de rău.

Brenner era deja în anticamera lui Zörgiebel când Rath a intrat în biroul şefului poliţiei. Comisarul ţinea în mâna stângă un ziar pe care l-a luat de pe măsuţa de alături. Nu-i venea chiar aşa de uşor să-l răsfoiască având mâna dreaptă în ghips. Lui Rath i s-a părut că plasturii pe care şi-i pusese pe faţă erau o exagerare. S-a aşezat cât de departe a putut de Brenner. Zörgiebel era încă ocupat, căci uşa capitonată care ducea spre locul sacru era închisă. Rath a privit cu interes peisajele urbane cu vechiul Berlin agăţate pe pereţi, încercând să evite un contact vizual direct cu Brenner. Dagmar Kling a continuat să bată neperturbată la maşină cât timp cei doi s-au ignorat reciproc. „Ghilotina", aşa cum era numită secretara lui Zörgiebel, cu siguranţă că văzuse lucruri mult mai rele în acest birou decât doi comisari care s-au luat la bătaie. Telefonul a sunat şi Dagmar Kling a ridicat receptorul. Aceasta n-a spus niciun cuvânt, a ascultat doar şi a închis.

— Domnul Zörgiebel poate să-i primească acum pe domni, a spus Ghilotina.

Brenner a sărit imediat de pe loc şi Rath l-a lăsat pe el înainte, apoi grăbitul a observat că nu era aşa de simplu să deschizi uşa dublă capitonată şi masivă doar cu mâna stângă. Rath nu l-a ajutat, nici măcar atunci când Dagmar Kling i-a aruncat o privire plină de reproş. Era posibil doar să-şi fi imaginat acest lucru, căci Dagmar Kling arăta mereu de parcă te privea cu reproş. A aşteptat până ce Brenner a rezolvat cumva problema şi abia apoi l-a urmat, lăsând ceva distanţă între ei.

Zörgiebel nu era singur în încăpere. Şeful poliţiei stătea în spatele unui birou ordonat, iar în faţa lui, pe unul dintre cele trei scaune de piele, se afla chestorul Brückner, şeful Departamentului Antifraudă. Capcana pentru Brenner funcţionase şi Rath a remarcat fericit că acesta încă nu intuia ce-l aşteaptă. Era clar că nu mai fusese la doctor în ultimele zile. Zâmbind umil, Brenner le-a întins pe rând mâna stângă, mai întâi lui Zörgiebel şi apoi lui Brückner. Rath era bucuros că nu era Bernhard Weiß cel care conducea şedinţa, căci ar fi avut emoţii, dar cu Zörgiebel nu avea nici urmă de îndoială că totul va merge bine. Şeful poliţiei nu a stat prea mult la discuţii după ce au schimbat saluturi politicoase.

— Domnii mei, ştiţi de ce vă aflaţi aici, a spus el. Aşa că haideţi să trecem la subiect: incidentul care a avut loc în seara de 1 martie în localul Residenz Casino. Comisare Rath, se presupune că l-aţi lovit de mai multe ori pe comisarul Brenner. Ce aveţi de spus despre asta?

Rath a făcut o faţă vinovată înainte să înceapă.

— L-am lovit pe comisarul Brenner şi îmi pare rău, a spus el, dar este un mister pentru mine cum de a putut să sufere răni atât de grave. L-am lovit

de două ori, dar loviturile mele nu au cum să aibă un impact aşa de mare, doar nu sunt Max Schmeling.

— Vom mai vorbi despre acest lucru, a spus Zörgiebel. Deci vă pare rău că l-aţi lovit pe comisarul Brenner.

Şeful poliţiei şi-a dres glasul.

— Atunci vreau să vă rog să vă ridicaţi. Daţi-i mâna comisarului şi cereţi-i scuze pentru comportamentul dumneavoastră, nedemn de un ofiţer prusac.

Rath a făcut cuminte tot ceea ce-i cerea şeful poliţiei. S-a ridicat, i-a întins mâna dreaptă lui Brenner şi acesta aproape că i-a întins mâna în ghips, dar şi-a dat seama şi a întins-o pe stânga. Rath a schimbat şi el mâna.

— Aş dori să vă cer mii de scuze, domnule Brenner, a spus el, aşa ceva nu se va mai repeta.

— Bine, a spus Zörgiebel după ce Rath s-a aşezat la loc, cu aceasta înseamnă că am terminat această treabă neplăcută! Comisare Rath, vreau să vă reamintesc că un ofiţer prusac trebuie să se comporte sută la sută corect de fiecare dată când se află în spaţiul public, aceasta fiind una dintre îndatoririle sale cele mai importante. Şi cu atât mai mult în perioada aceasta, în care presa e mereu pe urmele noastre. Reţineţi acest lucru!

— Desigur, domnule.

— Bine, atunci nu vreau să vă mai reţin de la treabă, comisare Rath. Vă rog să luaţi aminte de cele spuse...

— Ce?!

Brenner n-a mai putut să-şi ţină în frâu mânia şi dezamăgirea.

— Asta e tot? Stimabilul domn Rath scapă doar cerându-şi scuze cu voce tare? Dacă aşa stau lucrurile, poate că ar trebui să mă mai gândesc dacă nu vreau până la urmă să depun plângere penală pentru vătămare corporală! Dumneavoastră şi bunul dumneavoastră adjunct aţi încercat să mă convingeţi să nu fac acest lucru şi eu, ca un idiot, am avut încredere! Dar încă nu e prea târziu!

Brenner se înroşise la faţă şi nu se mai putea controla. Aproape că bătuse cu mâna dreaptă în masă. Zörgiebel a rămas liniştit.

— Comisare Brenner, cred că ar trebui să vă gândiţi bine ce anume cereţi. Dacă vreţi o anchetă penală, atunci ar trebui să aibă loc un examen medical. Sunteţi sigur că vreţi acest lucru?

Brenner s-a speriat.

— Ce vreţi să spuneţi prin asta? a întrebat el.

— Asta aş dori să vorbesc cu dumneavoastră în privat, împreună cu chestorul Brückner. Tocmai de aceea l-am rugat pe comisarul Rath să se întoarcă la treabă. Înainte să mă întrerupeţi dumneavoastră.

— Mă scuzaţi, domnule!

Brenner redevenise ascultător! Începea oare să-şi dea seama ce i se întâmplă, chiar dacă nu avea de unde să ştie? Lui Rath i-ar fi făcut plăcere să rămână în încăpere şi să asculte împotriva căror acuzaţii va trebui să se apere Brenner, dar îşi făcuse deja o idee.

— Domnule, aş putea să plec acum? a întrebat el cu o faţă nevinovată.

— Desigur, dragul meu Rath! Treceţi înapoi la treabă!

Rath s-a despărţit de cei trei cu o mică plecăciune şi cu un zâmbet prietenos. *Lucrurile vor deveni foarte neplăcute pentru Brenner,* s-a gândit el în timp ce pleca din birou, trecând pe lângă Dagmar Kling, care continua să bată la maşină. Falsificare de documente, furt şi altele. Probabil că Zörgiebel va ascunde unele fapte, dar Brenner va trebui să plătească un preţ pentru aceasta. De regulă, exista ameninţarea de a fi retrogradat la Köpenick, la mare distanţă de porţile oraşului. În acest sens, costumaţia pe care Rath a purtat-o la Resi aproape că putea fi considerată profetică. Tocmai când începuse să se bucure că lucrurile au mers atât de bine, şi-a amintit ce a dus la întreaga afacere.

Charly.

Şi cowboy-ul ei. Zâmbăreţul care i-a deschis astăzi uşa, cel care ar fi meritat, de fapt, bătaia pe care a încasat-o Brenner.

Era trei şi douăzeci când a ajuns la uşa de sticlă care ducea către Serviciul Omoruri. A bătut la Gennat, iar Trudchen Steiner i-a spus că Böhm era încă înăuntru la Buddha.

— Întreb dacă puteţi să-i deranjaţi.

Rath putea. Böhm şi Gennat stăteau pe fotoliile şi pe canapeaua verde şi mâncau prăjituri.

— Dar luaţi un loc, i-a spus Gennat lui Rath când a intrat. Doriţi o felie? Trudchen, aduceţi-i, vă rog, comisarului o ceaşcă de cafea şi o farfurie de prăjituri.

Rath s-a aşezat. Faptul că Buddha putea să se înfrupte din prăjituri imediat după o vizită la morgă însemna că acesta avea un stomac de fier. Böhm nu părea aşa de fericit şi mesteca în silă o bucăţică de prăjitură cu nucă.

— Aşa, a spus Gennat, aşezaţi-vă şi povestiţi-mi ce aţi aflat legat de aceste kiwa...

— Kiwi, domnule chestor. Poftim, mai am unul pentru dumneavoastră.

Rath a pescuit unul din buzunar şi l-a tăiat.

— Puteţi să-l mâncaţi cu linguriţa.

Gennat l-a încercat şi a încuviinţat mulţumit.

— Şi acestea vin din China? a întrebat el.

— Chiar astăzi am cunoscut pe cineva care plantează kiwi în Berlin, dar aceasta este o excepţie. În mod normal vin doar din China. În orice caz, e un fruct exclusivist şi nu tocmai ieftin.

— Deci ceva potrivit pentru actriţele de film.

— Poate că e ceva la modă în aceste cercuri. Încă nu ştiu de unde şi-a cumpărat Fastré fructele, dar proprietarul magazinului chinezesc de pe Kantstraße îşi amintea de Betty Winter. Cu toate acestea, oricât de ciudată e chestiunea, lucrurile nu par să meargă nicăieri. Vivian Franck, cu siguranţă, nu are nimic de-a face cu kiwi, pentru că am aflat că nu-i plăcea absolut deloc mâncarea chinezească. Pe de altă parte, a fost aşteptată de acest necunoscut chiar în faţa restaurantului chinezesc.

Trudchen Steiner a intrat cu cafeaua şi farfuria de desert.

— Serviţi-vă, i-a spus Gennat.

Rath s-a uitat la platoul de prăjituri, care conţinea o selecţie decadentă, deşi dispăruseră deja destul de multe. I-a lăsat lui Gennat ultima felie de tort cu agrişe, preferatul lui, şi şi-a pus o felie de prăjitură cu brânză în farfurie.

— Ei, a spus Böhm după ce terminase între timp prăjitura cu nucă, atunci înseamnă că putem să închidem chestiunea asta cu agrişele chinezeşti. Oricum, mi s-au părut aiureli încă de la început.

Gennat şi-a pus bucăţica de tort cu agrişe germane în farfurie şi a spus:

— Colegul Rath a spus el însuşi că nu e sigur, dar, din punctul meu de vedere, chestiunea nu e încă încheiată. Rămâne încă o coincidenţă ciudată...

— Exact! Coincidenţă, a mormăit Böhm. Cazurile Winter şi Fastré n-au nimic de-a face unul cu altul!

— ... această coincidenţă ciudată, a continuat Gennat impasibil, şi în cazul unor asemenea coincidenţe, n-am un sentiment prea bun.

— Ar trebui să ne ocupăm de fapte, nu de sentimente, a fost de părere Böhm. Acesta părea să fie într-o dispoziţie mai proastă decât de obicei.

— Strângem fapte, dar putem să ne lăsăm conduşi de intuiţie şi putem să avem încredere în instinctele noastre, a spus Gennat. N-aş fi rezolvat nici jumătate dintre cazurile de care m-am ocupat dacă mă bazam doar pe dovezi şi pe faptele constatate.

— Nu voiam să spun că să strângem doar fapte, a protestat Böhm. Doar că n-ar trebui să ne agăţăm prea tare de teorii nebuneşti.

— Dacă vă referiţi la teoria colegului Rath legată de punerea în scenă, i-a replicat Gennat, atunci trebuie să vă spun că, dintre toate propunerile venite astăzi din partea colegilor, aceasta este încă cea mai plauzibilă. Avem de-a face cu un făptaş care iubeşte punerile în scenă, poate că acesta vine din domeniul teatrului sau al filmului, iar asta ar putea explica şi preferinţa sa pentru actriţe.

Buddha a luat o înghiţitură de prăjitură cu agrişe înainte să continue.

— Dacă ucigaşul vrea să ne spună ceva prin aceste omoruri şi prin modul în care-şi prezintă victimele, atunci trebuie să răspundem la câteva întrebări: de ce găsim trupurile neînsufleţite în aceste cinematografe şi de ce le găsim în cinematografe, în general? De ce sunt actriţe şi de ce le îndepărtează corzile vocale? De ce le omoară, dar apoi le aranjează cadavrele drăguţ, le machiază, le îmbracă în haine scumpe şi le şi parfumează?

— Oricum trebuie să răspundem la toate aceste întrebări, a intervenit Böhm, fie că e vorba despre un spectacol, aşa cum credeţi dumneavoastră, fie că nu.

— Atunci, înseamnă că suntem de acord, Böhm, a spus Gennat.

— În orice caz, am putea spune că-şi tratează mai bine victimele după moarte decât înainte, a fost de părere Rath, care mai mult s-a trezit vorbind cu voce tare, deşi Buddha îl asculta cu atenţie. Pentru mine arată de parcă le-a iubit şi urât deopotrivă.

Gennat a făcut un gest aprobator şi s-a dedat din nou prăjiturii.

— Haideţi să lăsăm pentru un moment la o parte omorurile din cinematografe, a spus el într-un final, şi să ne concentrăm atenţia asupra cazului Winter. Domnii mei, dacă aţi fi lucrat mai bine împreună – şi acum nu vreau să aud niciun fel de scuze de la niciunul dintre dumneavoastră –, atunci probabil că am fi progresat mai mult în acest caz.

A scos o hârtie frumos împachetată din jachetă.

— Aici este mandatul de percheziţie pentru birourile La Belle Film şi pentru reşedinţa lui Heinrich Bellmann, a spus el şi a fluturat o foaie de hârtie. Vreau să coordonaţi împreună operaţiunea. Mergeţi chiar astăzi. Acolo este deja o echipă de poliţişti care vă aşteaptă.

Rath şi Böhm s-au simţit la fel de surprinşi şi s-au privit speriaţi. Trebuiau să meargă împreună şi, dacă aşa voia Buddha, atunci nu exista nicio cale de scăpare.

Nu puteau nici măcar să lucreze separat, birourile firmei şi reşedinţa producătorului fiind în aceeaşi clădire, lucru i se potrivea lui Bellmann. Putea astfel să economisească bani: se lipsea de un birou scump pe Kantstraße şi îl înlocuia cu unul respectabil pe Pistoriusstraße. Chiriile nu erau nici pe departe aşa de mari în Weißensee ca în Charlottenburg.

La ora cinci, maşinile s-au oprit punctual în faţa clădirii. Un Opel îi avea pe criminalişti la bord: Böhm, în faţă, lângă asistentul criminalist Mertens aflat la volan, Rath şi Gräf, pe bancheta din spate. Gennat îi ordonase lui Gräf să participe la operaţiune, deşi secretarul criminalist ar fi trebuit să fie în

tura de noapte la Cetate. Opelul era urmat de o dubă de poliţie şi una pentru transportul obiectelor confiscate.

Bellmann locuia cu chirie într-un apartament burghez, aflat în partea din faţă a clădirii, în timp ce partea din spate era ocupată cu birourile La Belle. Un semn discret de alamă indica drumul spre un fel de atelier cu geamuri mari, ce părea să fi fost conceput pentru un sculptor care avea nevoie de mult loc. În această încăpere se găseau câteva birouri şi o masă de conferinţe. Totul arăta mai dezordonat, mai de modă veche, mai alandala decât în biroul modern pe care-l avea Oppenberg pe Kantstraße.

Rath l-a lăsat pe Böhm, care-i era superior în rang, să discute şi să-i pună ordinul de percheziţie sub nas lui Bellmann. Producătorul a fost complet luat prin surprindere. După un moment de şoc, s-a dus apoi la telefon şi şi-a sunat avocatul, cu care oricum îi făcea atâta plăcere să ameninţe. Probabil că era vorba despre acelaşi avocat care câştigase o mulţime de bani de pe urma micului război juridic cu Manfred Oppenberg. La niciun sfert de oră, avocatul şi-a făcut apariţia, dar n-a putut decât să piardă vremea pe acolo ca un prost şi să se uite cum poliţia împachetează dosarele cu acte şi rolele de film şi le duce afară. Bellmann protesta din când în când, afirmând că Böhm şi Rath vor fi vinovaţi dacă premiera filmului *Furtuna dragostei* se va amâna şi că poliţia împiedică oamenii să-şi facă treaba la birou. Bellmann protesta însă cu jumătate de gură şi se vedea că e cu gândul în altă parte, că se concentrează la altceva, de fapt.

După mulţi ani de lucru la poliţie, Rath îşi putea da seama încă din timpul percheziţiilor dacă acestea vor da roade. Învăţase să distingă între oamenii care protestau că le este răvăşită casă, indignaţi pe bună dreptate, şi între indignarea pretinsă a celor care voiau să ascundă teama că poliţia ar putea găsi ceva. Iar Bellmann avea ceva de ascuns, era clar. Rath şi Böhm nu s-au mai ocupat de el şi de accesele sale de furie, ci au fost doar foarte atenţi ca nimeni să nu sustragă rapid vreun obiect sau document. Erau multe lucruri de împachetat, mai ales dosare de acte. Rath avea senzaţia că se află la un control fiscal. Era de altfel posibil să pice ceva şi pentru colegii de la finanţe, nu se ştie niciodată. În apartamentul său privat, Bellmann avea un mic birou de unde au luat toate actele şi documentele, câteva agende mai vechi, carnete de notiţe şi scenarii. Producătorul amenajase lângă birou o cameră de proiecţie mică, de unde Rath a cerut să fie luate toate rolele de film, inclusiv cea din proiector.

Erau aproape gata, tot ceea ce voiau să ia cu ei era deja împachetat, atunci când o femeie în palton de iarnă gri a năvălit înăuntru agitată. A durat un moment până ce Rath a recunoscut-o.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat Cora Bellmann.

— Percheziţie, a spus Rath. Comisarul-şef Böhm poate să vă arate mandatul de percheziţie, dacă doriţi. A arătat spre camera de alături, unde Böhm tocmai semna lista obiectelor confiscate, aşa cum ceruse avocatul.

— Dacă se întâmplă să lipsească ceva important, ameninţa Bellmann în timp ce citea inventarul, sau dacă oamenii dumneavoastră strică ceva, atunci...

— ... atunci statul vă va despăgubi pentru stricăciuni, desigur, l-a întrerupt Böhm în timp ce-i întindea lui Bellmann un al doilea document. Aceasta este o citaţie, a spus el. Vă rog să veniţi mâine dimineaţa, devreme, la secţia de poliţie de la Alexanderplatz.

— Ce tupeu mai aveţi! Mâine la zece am o întâlnire importantă!

— Atunci va trebui să o amânaţi.

Cora Bellmann s-a amestecat.

— Ce înseamnă asta? a întrebat ea, privind mai întâi spre tatăl ei, care a ridicat neputincios din umeri, şi apoi spre Böhm. Aţi putea să-mi explicaţi de ce este tratat tatăl meu ca un infractor?

— Dacă l-am trata pe tatăl dumneavoastră ca pe un infractor, atunci ar purta cătuşe acum şi ar trebui să-şi petreacă noaptea într-o celulă, a spus Böhm.

— Nu ne lăsăm trataţi aşa!

— Mi-e teamă că da.

Böhm nu a schiţat niciun semn de nelinişte.

— Domnişoară Bellmann, dacă doriţi, puteţi să-l acompaniaţi pe tatăl dumneavoastră la secţie mâine dimineaţă. Acolo vi se va răspunde la toate întrebările. Mă voi retrage acum, căci treaba noastră aici s-a încheiat. Mă scuzaţi!

Böhm a ridicat pălăria şi s-a strecurat afară pe lângă ea. Atunci când a ieşit pe uşă, i-a făcut un semn lui Rath care nu putea să însemne decât un singur lucru: hai să plecăm de aici!

Gräf şi Mertens au rămas cu maşina pe loc. Trebuiau să-l fileze pe producător „în mod evident, astfel încât să şi observe", după cum le spusese Gennat, aşa că Rath şi Böhm au fost siliţi să meargă înapoi cu duba de transport şi să stea împreună în faţă, lângă şofer, înghesuiţi unul în altul. Drumul de întoarcere era plin de gropi, aşa că au fost zdruncinaţi continuu. Nu puteau să evite să se ciocnească din când în când.

Böhm s-a încăpăţânat să tacă, la fel ca la dus, iar şoferul şi-a dat seama că atmosfera e tensionată şi nu a scos niciun sunet. Böhm se ofensa în mod clar mult prea uşor, s-a gândit Rath. Dacă li se ordonase să lucreze împreună, trebuiau măcar să încerce să scoată tot ce era mai bun posibil din situaţie! A făcut o încercare.

— Ştiu că nu am acţionat corect alaltăieri, când am cerut verificarea cinematografelor, a spus el. Colegul Lange m-a informat în mod expres că dumneavoastră nu vă doreaţi această operaţiune.

Böhm a continuat să privească fix traficul de seară de pe Greifswalder Straße şi nu a spus nimic.

— Îmi pare rău, a spus Rath. Mi s-a părut că această idee e bună şi am vrut să o pun în practică. Vreau să vă cer scuze dacă v-am jignit cumva prin asta.

— E-n regulă, a mârâit Böhm, succesul v-a dat dreptate. Dar dacă se mai întâmplă şi astăzi să nu duceţi la îndeplinire vreunul dintre ordinele mele, dacă vă codiţi fie şi să faceţi o cafea, vă deschid o procedură de cercetare disciplinară de la care nu vă veţi mai reveni aşa de uşor. Ne-am înţeles?

— Înţeles!

Rath s-a lăsat pe spate. Îi venea să rânjească în ciuda ameninţării foarte grave. Atmosfera din maşină era acum cu mult mai relaxată. Şi şoferul a părut să simtă acest lucru, pentru că a început să conducă mult mai liniştit.

Când au ajuns înapoi la Alex, i-a găsit la Serviciul Omoruri doar pe cei care lucrau în tura de noapte. Henning, care trebuia să-l înlocuiască pe Gräf, şi Lange. Şi un căţeluş negru. Kirie a sărit pe Rath în timp ce acesta a intrat pe uşă şi a salutat.

— Ce caută câinele ăsta aici? a întrebat Böhm.

— Domnişoara Voss l-a adus mai devreme, a zis Henning, a spus că e pentru comisarul Rath.

— E sub ocrotirea mea momentan, a explicat Rath. Sărmanul animal îi aparţinea lui Fastré.

— N-ar trebui dus la un adăpost pentru animale?

— Era complet înfricoşat când l-am găsit, trebuie să se pună mai întâi pe picioare.

— Atunci, aveţi grijă ca potaia să nu mănânce niciun act! Şi vedeţi să nu devină un obicei să aduceţi câini la Serviciul Omoruri!

Kirie nu s-a lăsat intimidată de Böhm şi a început să latre când oamenii în uniformă au intrat cu cutiile grele pe care le-au clădit de-a lungul unui perete. Câinele a mirosit teancul curios, dar Rath la prins de zgardă şi l-a tras înapoi.

— Termină, a spus el. Aşază-te şi stai cuminte!

Teancurile creşteau continuu; într-un final, un poliţist local a pus ultima cutie, care conţinea doar role de film, sus de tot, în vârful teancului.

— Cam asta ar fi, domnule comisar-şef, a spus el.

Böhm a făcut doar un gest aprobator. Niciun cuvânt de mulţumire. Bărbatul a ridicat din umeri şi a şters-o.

— Dar aici e mult lemn, a spus Lange în timp ce studia conţinutul unei cutii. A spus Buddha... adică, vreau să spun, chestorul Gennat dacă trebuie să trecem prin toate în seara aceasta?

— Eu spun asta, s-a răstit Böhm. Căutăm până ce găsim ceva.

— Şi cine se uită la filme? a întrebat Henning.

— Ne ocupăm de asta mâine, a hotărât Böhm. Actele sunt mai importante. Tot ce are cumva de-a face cu Betty Winter sau cu noul ei film, fie că e vorba despre contracte, asigurări sau mai ştiu eu ce... tot ce ne dă lămuriri cu privire la averea lui Bellman şi la succesul sau eşecul companiei sale de film.

— Şi cineva ar trebui să se ocupe de carnetele personale de notiţe şi de calendarul lui Bellmann, a spus Rath, poate că a notat pe undeva că Peter Glaser se numeşte, de fapt, Felix Krempin.

— Dumneavoastră puteţi prelua asta, a spus Böhm.

— Presupun că e vorba de un ordin, a răspuns Rath.

Trebuia să fie o glumă, dar Böhm n-a râs deloc.

— Atunci haideţi să începem, a spus comisarul-şef şi a pus prima cutie cu acte pe birou. Fiecare câte o cutie, aşa înaintăm cel mai repede.

Cei trei oameni l-au ascultat.

— N-am înţeles nici până acum prea bine, a spus Lange în timp ce scotea primul dosar din cutie. Ce căutăm mai exact?

— Muniţie pentru chestorul Gennat, a spus Böhm.

XII

Marţi

11 martie 1930

Capitolul 45

Heinrich Bellmann nu a venit la secţie însoţit de fiica sa, ci de avocat. Şi-a făcut apariţia la ora zece fix, urmat îndeaproape de Gräf şi Mertens, pe chipul cărora se putea citi că şi-au petrecut noaptea în maşină. Nebărbieriţi, cu costumele şifonate, cei doi au intrat pe uşa de sticlă în timp ce Bellman a luat un loc pe banca de lemn din faţa biroului lui Gennat. Trudchen Steiner îl rugase să aibă puţintică răbdare. Gennat a cerut să li se aducă lui Gräf şi Mertens câte o cafea, dar pe Bellmann a continuat să-l ţină în suspans.

— Cum a fost noaptea în Weißensee? a întrebat el.

— Omul şi-a petrecut, cuminte, toată noaptea acasă, a anunţat Gräf şi a suflat în cafeaua fierbinte. Doar avocatul a plecat pe la ora opt seara, fiica a rămas în casă.

— Probabil că şi ea locuieşte acolo, a spus Gennat, şi bărbatul n-a făcut niciun fel de încercare de a fugi?

— Greu de zis, a ridicat Gräf din umeri. A deschis de mai multe ori geamurile în timpul nopţii, dar şi-a dat şi el seama că nu avem de gând să plecăm nicăieri.

— Înseamnă că aţi fost vizibili.

— Nici n-a trebuit să claxonăm. Ne-a observat şi aşa, a spus Gräf. Dar de ce nu l-aţi săltat imediat după percheziţie dacă tot credeţi că ar putea încerca să fugă?

— Pentru că voiam să vedem cum se comportă şi pentru că nu avem nimic împotriva lui care să motiveze arestarea.

— Încă nu?

Gräf a arătat spre haosul de dosare şi cutii din biroul Serviciului Omoruri.

— Încă nu e ceea ce căutam, dar e suficient ca să-l putem interoga.

Gennat a intrat în biroul său, folosindu-se de uşa internă.

— Începem într-o jumătate de oră. Trimiteţi-i pe domnii Böhm şi Rath la mine, a mai spus înainte să închidă uşa.

Încă se lucra cu înfrigurare la Serviciul Omoruri. Cu o seară înainte, găsiseră deja câteva lucruri care puteau să-i creeze dificultăţi lui Bellmann şi care confereau legitimitate percheziţiei, dar nimic care ar fi putut motiva punerea lui sub acuzare pentru omor. Au continuat astăzi de la ora opt, deşi Rath ajunsese abia pe la ora doisprezece noaptea acasă, asta după ce petrecuse nenumărate ore la Cetate. Amânaseră chiar şi şedinţele zilnice pentru după-amiază. Jumătate din departament se ocupa de puţinele piste pe care le aveau până acum pentru cadavrele din cinematografe, cealaltă era la birou şi scormonea printre contracte, calcule ale diferitelor onorarii şi asigurări, aflându-se în căutarea marii descoperiri. Buddha s-a făcut comod la biroul său la ora opt şi jumătate, a ascultat rapoartele cu privire la noutăţile găsite, a meditat şi a mâncat prăjituri.

Asta făcea şi acum, la ora zece şi jumătate, când Rath şi Böhm se aflau la el în birou. Gennat nu se grăbea deloc să-l primească pe Bellmann, ci stătea de vorbă cu comisarii despre informaţiile adunate până atunci din actele lui Bellmann. Rath dăduse de mai multe ori peste numele „Borussia" în notiţele scrise de mână. Aceasta era compania de film dubioasă, despre care îi spusese Marlow şi în care Bellmann era implicat în mod clar. Părea să fie o afacere lucrativă. De aceea, Rath a cotrobăit puţin prin cutiile cu role de film până ce a găsit câteva pe care scria Borussia. Au ajuns până la urmă să se uite şi la filme seara trecută şi nimeni, în afară de Rath, nu ştia că îi făceau prin asta o favoare lui Johann Marlow.

Rath şi Böhm au trebuit mai întâi să mănânce o bucăţică de prăjitură şi abia apoi Gennat i-a făcut un semn lui Trudchen Steiner, iar secretara i-a poftit înăuntru pe Heinrich Bellmann şi pe avocatul său. După trei sferturi de oră de aşteptare, producătorul era roşu la faţă.

— Ce dovadă de nesimţire! a protestat el încă dinainte să se aşeze, ignorând gesturile liniştitoare ale avocatului său, care-l trăgea neîncetat de mâneci. Cum vă permiteţi? Ştiţi pe cine aveţi în faţa dumneavoastră?

Nu puteai să-l tratezi aşa pe Gennat.

— Cred că da, a spus Gennat şi a răsfoit liniştit actele până ce a găsit numele. Heinrich Antonius Bellmann, dacă nu mă înşel.

— Cum vă trece prin cap să mă lăsaţi să aştept atât de mult? Stau afară de o oră! Credeţi că mi-am furat timpul?

— Nu ne ocupăm de furturi aici, a spus Gennat.

— Mi-aţi percheziţionat biroul! Şi apartamentul personal! Puteţi să-mi spuneţi de ce?

— Vom ajunge şi la asta.

Avocatul a luat cuvântul.

— Clientul meu are dreptul să afle de ce este acuzat, a spus el.

Gennat i-a tăiat imediat elanul.

— Cum aţi ajuns la concluzia că e acuzat de ceva? a întrebat el. Luaţi loc mai întâi, ca să putem sta de vorbă în linişte.

Avocatul şi-a tras clientul pe un scaun şi s-a aşezat lângă el. Bellmann se simţea în mod evident inconfortabil şi le-a aruncat priviri suspicioase lui Rath şi Böhm, care amestecau în ceştile de cafea fără să se implice.

— Ce înseamnă toate astea? l-a întrebat el pe Gennat şi a arătat spre Rath. Până acum nu m-am plâns de modul în care colaboratorii dumneavoastră mi-au împiedicat filmările, dar acest lucru se poate schimba.

— Munca poliţiei are această caracteristică de a părea perturbatoare, a spus Gennat şi a continuat să frunzărească prin actele care se aflau în faţa lui, pe birou. Vă rog să ne scuzaţi dacă aţi avut de suferit sau dacă au existat pagube financiare ca urmare a acesteia.

Acesta a închis dosarul şi a lansat prima întrebare degajat, de parcă ar fi fost vorba doar de o observaţie despre vreme.

— Cum a fost cu moartea actriţei Betty Winter?

— Poftim?

— Aţi avut de suferit din punct de vedere financiar din cauza acestui deces?

— Dar dumneavoastră ce credeţi?

Bellmann s-a întors spre avocat, dar acesta n-a făcut decât un gest aprobator din cap, iar clientul său a continuat după ce şi-a dres glasul.

— Betty era cea mai importantă actriţă a mea, a spus el.

— De aceea aţi asigurat-o pe doamna Winter pentru o sumă atât de mare?

Gennat a deschis din nou dosarul şi a răsfoit prin el până ce a găsit informaţia dorită.

— Cinci sute de mii de mărci în cazul unui deces. O moarte accidentală sau datorată unui sabotaj este inclusă în mod explicit.

— Dar trebuie să te asiguri! Nu am primit încă banii.

— Dar i-aţi pus drept gaj ca să vă puteţi finanţa campania publicitară pentru *Furtuna dragostei*.

— Acest lucru nu e o infracţiune!

— Dar arată destul de clar câte avantaje au existat pentru dumneavoastră de pe urma morţii starului.

— Ce înseamnă asemenea avantaje pe termen scurt în comparaţie cu pierderea unei actriţe de neînlocuit?

— Nu pare să fie aşa de neînlocuit. Succesoarea ei filmează deja.

— Vă referiţi la Eva Kröger? E adevărat că e un talent care ne dă multe speranţe! Dar cum poate ea să se compare cu o actriţă cu experienţă, pe punctul de a deveni o mare vedetă?

— Primul dumneavoastră film cu sonor în care a jucat Betty Winter nu a mers aşa de bine.

— Ce-ar trebui să însemne asta? Măcar Betty avea dicţie bună! Spre deosebire de majoritatea frumuseţilor din filme care se bâlbâie şi fâstâcesc la filmări. Toate pot să-şi facă bagajele acum.

Gennat a ridicat din umeri.

— Nu-mi permit să judec abilităţile ei. M-am uitat doar la cifre.

— Trebuie să ai răbdare cu filmul sonor, durează ceva până ce să-ţi recuperezi banii.

— Aceste versiuni pentru export pe care le filmaţi mi se par deosebit de scumpe.

— Vom filma în curând încă o versiune pe lângă original, una în engleză.

— Atunci înseamnă că e un lucru bun faptul că doamna Kröger vorbeşte fluent engleză. Nu economisiţi o mulţime de bani dacă folosiţi aceeaşi actriţă pentru două versiuni de film?

— Îmi reproşaţi faptul că îmi limitez costurile! Ştiţi oare cât de scumpă poate să devină o asemenea producţie pentru un film cu sonor?

— Modul în care vă limitaţi costurile vă priveşte doar pe dumneavoastră. Poliţia este interesată doar atunci când oamenii sunt ucişi din cauza acestor costuri.

Bellmann s-a întors spre avocatul său, căutând ajutor şi acesta s-a amestecat din nou.

— Nu pot să tolerez nicio acuzaţie conform căreia clientul meu ar avea ceva de-a face cu moartea actriţei Betty Winter.

— Dar nimeni nu a spus aşa ceva, a replicat Gennat. Eu n-am făcut decât să pun împreună două lucruri certe: faptul că Betty Winter a fost ucisă cu premeditare şi faptul că domnul Bellmann are mai mult de câştigat decât de pierdut de pe urma acestei morţi.

— Nu mai spuneţi! După principiul *cui bono,* aceasta l-ar face suspectul principal!

— Dumneavoastră sunteţi avocatul, nu eu, a spus Gennat.

Avocatul s-a înroşit şi a tăcut. Oricât de priceput ar fi fost omul când venea vorba de contracte, nu era deloc potrivit să fie avocatul apărării.

— Şi ce se întâmplă cu foloasele pe care Manfred Oppenberg le trage de pe urma acestei întâmplări? a întrebat Bellmann. El l-a trimis pe acest domn Krempin să se infiltreze la mine, cel care a inventat acest mecanism infam! El a fost acela, nu eu!

Rath era enervat de ipocrizia lui Bellmann. A încercat o lovitură la nimereală.

— În dimineaţa zilei de 28 februarie aţi descoperit că Felix Krempin vrea să vă saboteze filmările. De ce nu aţi spus acest lucru poliţiei?

A lovit exact la ţintă. Bellman arăta de parcă cineva i-a dat un pumn în stomac. Producătorul a tras adânc aer în piept. Rath îl avea la mână aşa că a continuat:

— Pentru că altfel nu l-aţi fi putut acuza de omor pe rivalul dumneavoastră, nu-i aşa? a spus el. Pentru că ştiaţi încă de la început că Felix Krempin nu a plănuit moartea lui Betty Winter, dar aţi făcut în aşa fel încât lucrurile să arate aşa!

— De unde ştiţi... l-aţi prins pe Krempin? El e cel care spune asemenea minciuni? Sau e bunul dumneavoastră prieten Oppenberg?

— Felix Krempin a murit, a spus Gennat.

Surprinderea lui Bellmann părea reală.

— Dacă a fost vorba despre o sinucidere, aşa cum indică unele lucruri, atunci dumneavoastră-l aveţi pe conştiinţă, a spus Rath chiar dacă el era cel care credea cel mai puţin în ipoteza suicidului. Dumneavoastră l-aţi alungat şi acesta s-a ascuns, pentru că a citit în presă despre suspiciunile dumneavoastră.

— Dar asta e..., a început Bellmann să se bâlbâie. Nu am nimic de-a face cu ceea ce scrie presa!

— În această privinţă trebuie să aveţi dumneavoastră conştiinţa împăcată, a spus Gennat, dar altfel stau lucrurile în ceea ce priveşte moartea lui Betty Winter.

— Dar eu n-am avut nimic de-a face cu acest lucru! Nici eu nu înţeleg ce s-a întâmplat! El a fost cel care a cuplat la loc mecanismul.

— Vorbiţi despre Krempin.

— Dar despre cine altcineva?

— Atunci înseamnă că-i cunoşteaţi planurile!

— Dar...

Bellmann părea cu adevărat indignat, dar s-a oprit şi şi-a coborât vocea.

— E adevărat că-i cunoşteam planurile... doar nu credeţi ceea ce vrea să sugereze colegul dumneavoastră!

— Cum stăteau deci lucrurile?

— I-am spus tot ceea ce ştiam despre el, că trebuie să-şi strângă lucrurile şi să dispară. Dar înainte să părăsească platoul de filmare, s-a urcat pe schelă şi şi-a dezasamblat mecanismul.

— Aţi văzut cum a făcut asta? a întrebat Rath. Sau de unde ştiţi?

— Doar nu mă urc eu pe schelele pentru iluminat! Krempin a urcat singur, ce altceva era să facă? Ştia că l-aş fi învinovăţit pentru orice stricăciuni şi, pe lângă asta, maşinăria pentru tunet a funcţionat normal în acea dimineaţă. Abia la prânz... ştiţi deja... reflectorul...

— Tot nu înţeleg, a spus Rath, de ce l-aţi lăsat să plece? De ce nu l-aţi dat încă de la început în vileag? Pentru că plănuiaţi să-l învinuiri de lucruri mult mai grave decât sabotaj? Adică de omor? Şi atunci reuşeaţi să împuşcări doi iepuri dintr-o lovitură: puteaţi să aduceţi cea mai gravă suspiciune posibilă împotriva concurenţei şi puteaţi să scăpaţi şi de actriţa Betty Winter, care devenise o povară! Şi să mai şi încasaţi mulţi bani de pe urma asigurării!

— Despre ce vorbiţi! Evident că nu! Doar nu sunt un ucigaş!

Avocatul a luat din nou cuvântul şi şi-a prins clientul de mână.

— Domnule Bellmann, cel mai bine ar fi să nu spuneţi nimic înainte să...

— Ah, dar staţi liniştit!

Bellmann a dat la o parte mâna avocatului cu un gest furios.

— Credeţi că mă las acuzat de omor şi stau aşa, pur şi simplu, şi tac?

Avocatul a tresărit şi s-a retras.

— Vreau să spun, din cauza celeilalte chestiuni despre care am vorbit.

— Ah, dar nu e vorba absolut deloc despre asta aici! Nu observaţi? Nici nu ştiu pentru ce v-am mai luat cu mine!

Avocatul a tăcut şi a privit jignit pe fereastră. Vocea lui Gennat, care inspira încredere, s-a făcut din nou auzită.

— Atunci povestiţi-mi în linişte ce s-a întâmplat, de fapt, pe 28 februarie! Nici nu v-ar veni să credeţi câţi oameni au stat exact pe locul dumneavoastră şi au fost recunoscători la sfârşit că au putut să povestească tot ceea ce aveau pe suflet.

— Ah, dar nu sunt prea multe de povestit, a spus Bellmann. Am intuit de mai multă vreme că ceva nu era în regulă cu aşa-numitul Peter Glaser, aşa că am rugat pe cineva să-l urmărească.

— Aţi aşteptat să-l confruntaţi când a terminat de construit mecanismul de sabotaj? a spus Rath.

— Ce altceva era să fac? Trebuia să-l am cumva la mână şi să dovedesc de ce e capabil acest infractor pe nume Oppenberg.

— Şi lucrurile au ajuns în acel punct în dimineaţa zilei de 28, a spus Gennat.

— După cum spuneam, le-am cerut oamenilor mei să-l ţină sub observaţie, şi ei mi-au spus că a urcat mai des decât era nevoie pe schela pentru iluminat.

— Câţiva dintre oamenii dumneavoastră ştiau despre Krempin?

— Da.

— Cine?

— Doar câţiva maşinişti.

— Am nevoie de toate numele.

— Vi le pot da.

Gennat a clătinat din cap.

— Şi niciunul dintre ei nu ne-a spus că Glaser se numeşte, de fapt, Krempin!

— Domnule inspector, am angajaţi loiali!

— Chestor. Nu există niciun inspector.

— Desigur, domnule chestor!

Gennat s-a îndreptat spre Rath şi Böhm.

— Ce credeţi, domnii mei, putem să-l credem pe acest om?

— Trebuie, domnule chestor! sări Bellmann de pe scaun. Nu puteam să fiu eu! Eu n-am fost în acea dimineaţă pe schelă. N-am urcat niciodată acolo sus! Puteţi să-i întrebaţi pe toţi cei prezenţi la filmare şi vă vor spune că am fost mereu jos. Cum ar fi fost posibil să reconectez eu firul?

— Spuneaţi că n-aţi fost martorul morţii lui Betty Winter.

— În acel moment, era în cabina inginerului de sunet, v-am spus asta deja. Am ieşit imediat ce am auzit hărmălaie şi strigătele ei.

— Poate că a fost unul dintre muncitorii dumneavoastră? Poate că i-aţi pus să facă acest lucru? Tocmai spuneaţi că aveţi colaboratori loiali.

— Dar văd că supraestimaţi în mod grav cât de departe merge loialitatea!

Bellmann s-a aşezat la loc.

— Oamenii mei sunt cu toţii respectabili şi niciunul dintre ei nu s-ar transforma în ucigaş! Nici măcar pentru mine!

— Vom vedea acest lucru după ce vom interoga muncitorii, a spus Gennat, şi după ce vă vom verifica alibiul.

— Faceţi asta! Veţi vedea că spun adevărul!

Bellmann părea cu adevărat bine dispus.

— Mai rămâne doar întrebarea: de ce nu l-aţi denunţat pe Krempin?

— Nu totul trebuie denunţat, asemenea lucruri pot fi reglate între bărbaţi.

— Asta sună destul de neobişnuit din partea dumneavoastră, a spus Gennat şi a răsfoit dosarul, având în vedere faptul că l-aţi dat în judecată pe concurentul dumneavoastră Oppenberg de... exact treizeci şi şapte de ori doar în ultimii cinci ani. Urma acum să lăsaţi să vă scape a treizeci şi opta ocazie?

— Omul se mai schimbă, domnule chestor!

— Nu v-aţi schimbat absolut deloc! Doar ştiaţi că puteţi să-i faceţi rău lui Oppenberg dacă prezentaţi presei încercarea de sabotaj. Ceea ce aţi şi făcut apoi!

— Nu aveam de unde să ştiu că Betty urma să moară!

— Şi, cu toate acestea, v-aţi folosit de moartea ei ca să denigraţi concurentul, chiar dacă ştiaţi că nu ar fi putut să fie el. Şi ca să faceţi reclamă în mod macabru la filmul dumneavoastră.

— Îi sunt dator lui Betty să promovez ultimul ei film aşa cum merită, aşa cum merită *ea*!

— Îmi vine să plâng, a mormăit Böhm.

Bellmann l-a privit iritat pe buldog, de parcă-i era frică să nu se năpustească asupra lui.

— Domnule Bellmann, a spus Gennat, dumneavoastră sau oamenii dumneavoastră nu vreţi să fiţi învinuiţi de tentativă de omor, cu toate că aţi împiedicat, dincolo de orice dubiu, investigaţiile poliţiei şi ne-aţi indus în eroare. Pentru aceasta va trebui să răspundeţi oricum.

— Clientul meu..., a început avocatul din nou, dar Gennat l-a întrerupt.

— Asta ar fi tot din partea noastră momentan, a spus Buddha. Puteţi pleca.

Lui Bellmann nu-i venea să creadă.

— Asta înseamnă că pot să merg înapoi la platoul de filmare? a întrebat el.

— Nu, a spus Gennat foarte liniştit. Nu ne mişcăm aşa de repede. Chestorul Lanke de la Departamentul E doreşte să discute cu dumneavoastră. Am găsit materiale pornografice când am analizat rolele dumneavoastră de film.

Avocatul a sărit în picioare şi a vrut să protesteze, dar Gennat a continuat să vorbească neperturbat.

— Asta se numeşte o descoperire accidentală şi nu cred că trebuie să vă explic, domnule avocat, că aşa ceva este predat autorităţii responsabile. Nu e departe, chiar pe acelaşi etaj. Un ofiţer vă va arăta dumneavoastră şi clientului dumneavoastră drumul.

Bellmann s-a uitat la avocatul său.

— Vedeţi, domnule Bellmann, a spus acesta, acum ştiţi de ce m-aţi adus cu dumneavoastră.

•

Imediat ce Bellmann şi avocatul său au dispărut, Trudchen Steiner a venit cu prăjituri proaspete.

— Păi, da, domnii mei, a spus Gennat în timp ce le punea lui Böhm şi Rath câte o felie de prăjitură pe farfurie, am mers un pas înainte şi, în acelaşi timp, doi înapoi.

A făcut o faţă gânditoare.

— Cred că putem să excludem că acest Krempin ar fi ucis-o, nici măcar prin neglijenţă. Din nefericire, nici Heinrich Bellmann nu e făptaşul.

— Sunteţi sigur? a întrebat Böhm.

Acesta şi-a privit prăjitura cu nucă de parcă şi-ar fi dorit cu ardoare ca aceasta să se transforme într-o chiftea cu muştar.

— Nu aş avea încredere în acest om pentru nimic în lume.

— Destul de sigur. Dacă ar fi fost responsabil de moartea lui Winter, nu ne-ar fi povestit atât de multe. Chiar dacă a exploatat la maximum moartea ei, nu el a provocat-o.

— Cineva trebuie să fi legat firul la loc, a spus Rath, şi trebuie să fi fost cineva care cunoştea platoul de filmare şi scenariul. Dacă nu Bellmann însuşi, atunci cineva din firma lui.

— Nu cred că cineva din echipa lui ar omorî la ordinul şefului, a spus Böhm. E una dintre puţinele afirmaţii ale acestui ciudat pe care le-am crezut imediat.

— Poate că nu la ordinul şefului, a fost de părere Rath, poate însă pe cont propriu. Poate că cineva din echipa lui Bellmann îşi avea propriile socoteli de reglat cu Betty Winter şi s-a folosit de această ocazie.

Gennat a încuviinţat.

— Asta înseamnă că trebuie să căutăm şi alte motive, orice a fost neglijat săptămâna trecută, folosind principiul *cui bono,* aşa cum a fost el foarte bine formulat de avocatul lui Bellmann: cine a tras foloase de pe urma morţii ei?

— Fiica lui Bellman, poate, a spus Rath. Cred că îi face ochi dulci lui Victor Meisner. Poate că a vrut ca acesta să rămână singur, ca mai apoi să-l poată consola.

— Atunci, putea la fel de bine să fie şi el, a spus Böhm, poate chiar împreună cu ea. Iubirea a făcut din mulţi complici.

— Nu cred că el ar profita de pe urma morţii ei, a spus Rath. Cariera lui Meisner mai mergea doar pentru că soţia îl trăgea după ea. În acest caz, ar fi avut mai mult sens ca ea să-l omoare *pe el,* care era o piedică în dezvoltarea carierei ei.

— Oricine ar fi fost, a spus Gennat, trebuia să ştie ce fel de mecanism se găsea acolo sus, pe schela de iluminat, şi să fie capabil să o remonteze în scurt timp.

— Mult succes în a dovedi acest lucru!

— Dragul meu Böhm, nu primim totul de-a gata. Trebuie să aducem mai întâi oamenii aici, să vedem ce ne povestesc şi apoi vedem ce facem mai departe. Dar înainte să-i audiem, vreau să-i investigaţi din nou pe fiecare în parte: ce relaţie aveau cu persoana decedată, care e situaţia lor financiară şi, şi, şi. Trebuie să ştim mai multe despre persoana care se află în faţa noastră decât ştie ea însăşi.

— Poate că un alt caz ne va ajuta să progresăm, a spus Rath.

Gennat l-a privit curios.

— La ce vă referiţi?

— La cazul Krempin. Ce credeţi, era posibil ca Felix Krempin să ştie cine s-a folosit de mecanismul său ca să o omoare pe Betty Winter? Sau că avea o bănuială, cel puţin? Poate că l-a şantajat pe ucigaş şi acesta l-a împins din turn.

— Un lucru e clar, domnule Rath, a spus Böhm, dacă evenimentul de la turnul de radioemisie a fost un omor, atunci Felix Krempin şi-a cunoscut ucigaşul şi a avut încredere în el. Asta arată toate dovezile de la faţa locului. Nu poţi să arunci pe cineva de acolo împotriva voinţei sale.

Gennat a încuviinţat.

— Totul sună destul de plauzibil, dar trebuie să avem grijă ca teoriile noastre să nu devină prea fanteziste. Avem nevoie urgent de fapte. Trebuie să aflăm cine e persoana care a urcat din nou în turn după ce a căzut Krempin. E posibil ca acest necunoscut să rezolve o parte a misterului.

Buddha s-a uitat în jur. Toţi îşi mâncaseră cuminţi prăjiturile, numai Böhm făcuse o faţă de parcă tocmai băuse o sticlă de ulei de ficat de cod.

— Cred, a spus Gennat, că ar trebui să continuăm să dezvoltăm aceste reflecţii împreună cu toată lumea, la şedinţa de la două. Atunci putem să luăm şi alte măsuri şi să împărţim sarcinile.

Rath şi Böhm s-au ridicat şi s-au îndreptat spre uşă.

— Ah, domnule comisar, încă ceva, a spus Gennat.

— Ce anume, domnule chestor?

Gennat a aşteptat până ce Böhm a ieşit din birou.

— Un lucru să fie clar, a spus el apoi, chiar dacă astăzi a mers totul foarte bine, pe viitor nu ar trebui să vă mai amestecaţi aşa într-o audiere pe care o conduce altcineva. Dacă vă mai propuneţi vreodată să faceţi aşa ceva, discutaţi mai întâi cu mine!

Capitolul 46

Haosul de la Serviciul Omoruri începuse să se mai potolească. Majoritatea cutiilor, mai ales cele care conţineau role de film, puteau fi predate acum Departamentului E. Tipii de la Moravuri au venit personal să ia bunurile. Colegi pe care Rath să-i cunoască din perioada în care a lucrat el însuşi la acel departament nu erau, doar Gregor Lanke, nepotul directorului de departament, care a fost succesorul său, dar cu care nu a lucrat niciodată. Era deja clar cât de tare se bucura Lanke junior pentru filmele porno pe care le primeau. Pentru cei de la Criminalistică nu a mai rămas mult material. Rath şi-a luat la revedere şi a plecat în pauză. Atunci când a intrat în biroul său, s-a întâlnit cu Erika Voss, aflată într-o stare de agitaţie.

— Aţi venit în sfârşit, a spus ea, stau aici ca pe tăciuni! Am o întâlnire cu sora mea la doisprezece şi jumătate şi nu prea pot să iau câinele cu mine la cantină.

— Dar mai sunt cinci minute până atunci!

— Nu ştiam când vă întoarceţi de la această audiere. N-aţi spus nimic.

— Vă rog să nu uitaţi că din vina dumneavoastră ne-am legat cu acest căţel la cap! Dumneavoastră trebuie să vă mulţumesc pentru faptul că acum am un câine!

— Nu aşa voiam să sune, sunt doar grăbită. Ah, da, înainte să uit, tatăl dumneavoastră a sunat din nou. Şi din nou o doamnă, cred că aceeaşi de ieri. Apoi un domn... s-a uitat în carnetul de notiţe... Weinert şi un domn Wittkamp.

— Mulţumesc. A spus domnul Wittkamp unde poate fi găsit?

— N-a spus absolut nimic. A spus că încercă din nou mai târziu.

— Şi domnul Weinert?

— Nu, dar se auzea de parcă se afla într-un birou. Nişte maşini de scris răsunau în fundal.

— Mulţumesc mult.

— Aş vrea să plec la sora mea, a spus secretara şi a plecat în pauză.

Weinert nu era la redacţie şi nici pe Nürnberger Straße. Era pauza de masă! Rath a încercat apoi la Excelsior.

— Îmi pare rău, dar domnul Wittkamp nu este în cameră, a spus portarul.

— V-a spus unde se duce? Transmiteţi-i doar salutările mele, a spus Rath.

A luat-o pe Kirie în lesă şi a ieşit. Alexanderplatz, cu multele sale şantiere şi mulţimile de oameni, nu era tocmai locul ideal pentru câinii tineri, de aceea Rath s-a hotărât să meargă pe Dircksenstraße, după care să traverseze calea ferată şi să urce până la parcul Monbijou. Lui Rath îi plăcea această

insulă liniştită de verdeaţă aflată în inima oraşului agitat şi gălăgios. Îi plăcea acest mic palat modest, care nu se potrivea absolut deloc cu restul pompei pe care casa de Hohenzollern a presărat-o prin oraş. Venea aici când voia să gândească în linişte şi să scape de ţăcănitul maşinilor de scris de la Cetate, precum şi de gălăgia traficului de la Alex. De cele mai multe ori, nu se întâmpla mare lucru: erau câteva mame cu căruciorul şi câţiva angajaţi de la bursa din apropiere, care-şi relaxau picioarele.

Rath s-a aşezat pe o bancă aflată lângă râu şi a privit spre latura nordică a Spreeinsel, unde Muzeul Kaiser-Friedrich ieşea din apă ca prora unui vapor. A căzut pe gânduri. Câinele a mirosit grilajul metalic al unui coş de gunoi, probabil în căutarea a ceva comestibil. Rath a scos biscuiţii pentru câini pe care-i cumpărase Erika Voss de la Wertheim şi i-a aruncat unul lui Kirie. Câinele l-a prins din aer şi l-a molfăit cu poftă.

— Ce mă fac eu cu tine? a spus Rath. Nu eşti bună de câine de poliţie. Poate că ar trebui să te păstrez, până la urmă. Măcar ţie îţi place de mine.

Kirie l-a privit cu limba scoasă şi a părut chiar să-i zâmbească. După ce câinele şi-a rezolvat treburile în parc, s-au întors înapoi la Alex. Era deja târziu, Rath şi-a luat pe drum trei chiftele la pachet de la Aschinger. Două pentru el şi una pentru Kirie. Nu a apucat să ia nici măcar o îmbucătură înainte ca Kirie să o termine pe a ei. Aceasta a privit lung spre punga de hârtie din mâna lui. Rath a căutat biscuiţi pentru câini, dar nu a mai găsit niciunul.

— Bine atunci, a oftat el şi a sacrificat a doua chiftea. Data viitoare împărţim corect, i-a spus câinelui, care a înghiţit şi a doua pârjoală în doi timpi şi trei mişcări. Eşti mult mai mică decât mine, aşa că nu se poate să mănânci mai mult!

Îi chiorăiau maţele, dar nu mai avea timp să se ducă a doua oară la Aschinger. Era aproape două. Rath a ajuns ultimul în sala de conferinţe, pentru că a trebuit să i-o ducă mai întâi pe Kirie Erikăi Voss. Gennat începuse deja şi şi-a întrerupt prelegerea până ce comisarul şi-a găsit un loc. Rath a privit în jur. Brenner părea să lipsească din nou şi de această dată cu siguranţă nu era în concediu medical.

Buddha a făcut un rezumat al audierii lui Bellmann, urmat de cei care s-au ocupat de cinematografe, care aveau destul de multe noutăţi de împărtăşit. Asistentul criminalist Lange a dat raportul grupei care a verificat cine avea chei de la cinematografele abandonate.

— După ce am comparat listele iniţiale fără a obţine un rezultat pozitiv, a început să raporteze Lange, folosind o germană funcţionărească dificilă, pe care puteai să o înveţi la perfecţie doar într-o academie de poliţie prusacă, am hotărât să extindem cercetările la persoanele şi firmele care ar fi avut

acces la chei *înainte* de închiderea celor două cinematografe şi, comparând toate adresele, am găsit patru firme care au avut cheile ambelor cinematografe. Este vorba despre o firmă de curăţenie care s-a specializat pe cinematografe, a continuat el, şi câteva case de închiriat şi multiplicat filme, care aveau acces în aceste cinematografe. Din nefericire, nu am putut începe verificările, dar imediat după această şedinţă vom... ăăă...

— ... le vom duce la îndeplinire, a sugerat un ofiţer mai glumeţ, remarcă întâmpinată de o privire plină de reproşuri din partea lui Gennat.

— Mulţumesc mult, domnule Lange, aţi făcut o treabă excelentă, a spus Buddha. Suntem cu toţii nerăbdători să aflăm rezultatele. Există cópii ale cheilor sau chei care nu au fost înapoiate? Şi aşa mai departe. Dacă mai descoperiţi ceva astăzi, vă rog să veniţi de îndată în biroul meu.

— Desigur, domnule chestor!

Lange s-a aşezat după ce crescuse cel puţin zece centimetri. Nu era aşa de uşor să fii lăudat de Gennat. Apoi s-a ridicat Czerwinski. Lui Rath nu i-a venit să creadă ochilor. Ultima dată când grăsanul a avut o contribuţie folositoare la o anchetă a fost, probabil, pe vremea când poliţia încă mai purta casca prusacă. Czerwinski şi-a dres glasul înainte să înceapă şi părea să fie foarte mulţumit de sine.

— Domnule chestor, am făcut câteva cercetări cu privire la trecutul celor două cinematografe, a spus el. Întrebarea este de ce el, adică ucigaşul, a ales să depună cadavrele tocmai în aceste locuri dărăpănate.

— Şi? Aţi făcut vreun progres?

— Aş spune că da! a remarcat Czerwinski mândru de sine. Am descoperit o corelaţie între cele două.

A făcut o pauză înainte să continue ca să fie sigur că îl asculta toată lumea.

— Se pare că Luxor a fost sau este cinematograful în care a avut loc premiera primului film al lui Vivian Franck. Asta s-a întâmplat în noiembrie 28 şi în 27 a avut loc în Kosmos premiera primului film al Jeanettei Fastré. Cele două doamne se aflau... adică vreau să spun că au fost găsite în cinematografele unde şi-au făcut debutul.

— Asta chiar ar putea să aibă o însemnătate.

Gennat a făcut un semn aprobator şi Czerwinski s-a aşezat, rânjind mulţumit.

— Poate că acesta este mesajul pe care făptaşul vrea să ni-l transmită prin punerile sale în scenă, a spus Buddha.

— Poate că ar trebui să verificăm unde a avut loc premiera primului film al lui Betty Winter, a spus Rath. Nu pot să scap de sentimentul că ea are ceva de-a face cu celelalte două actriţe.

— Luaţi prea de bună ceea ce scriu ziarele, a fost de părere Böhm. Nu vă ajunge fiascoul cu agrişele dumneavoastră chinezeşti?

Rath regreta deja că spusese cu voce tare ceea ce gândea, dar a intervenit Buddha.

— Ideea nu e chiar aşa de proastă şi, în orice caz, nu are ce să strice.

Gennat l-a privit pe Czerwinski.

— Vă rog să verificaţi, a spus el, şi veniţi să-mi daţi raportul după ce aţi investigat cinematograful respectiv.

Gennat a împărţit apoi sarcinile de lucru.

— Cazul Winter are prioritate în momentul de faţă, a spus el. E posibil să ne aflăm foarte aproape de o descoperire importantă, mai ales că acum avem un cerc semnificativ de suspecţi. Trebuie să punem mai multă presiune pe ei.

Acest cerc semnificativ de suspecţi era încă suficient de mare: toate persoanele care cunoşteau planul de filmare şi aveau acces la schelele de iluminat, aşadar aproape toţi angajaţii La Belle în Marienfelde, precum şi o singură persoană din afara firmei: Manfred Oppenberg, care putea fi informat despre toate prin intermediul lui Krempin.

Doar o mică echipă se va ocupa de ucigaşul din cinematografe, aşa cum îl denumiseră între timp. Gennat avea nevoie de fiecare om pe care-l avea la dispoziţie ca să se ocupe de angajaţii lui Bellmann şi să descopere posibile motive pentru uciderea lui Betty Winter. Böhm trebuia să se ocupe de Oppenberg, Gräf, de Cora Bellmann şi Rath trebuia să-l mai audieze încă o dată pe Victor Meisner. Acesta era modul lui Gennat de a le spune celor trei foşti responsabili de caz că a citit protocoalele interogatoriilor şi că acestea nu i s-au părut bune. Era deci sarcina celor trei să repare omisiunile pe care le făcuseră în trecut.

Rath s-a dus înapoi în birou fără să schimbe o vorbă cu cineva. Tocmai cu plângăciosul de Meisner trebuia să aibă de-a face! Ce mai zi era şi asta!

Erika Voss vorbea din nou la telefon. Câinele era sub biroul ei şi dormea.

— Tocmai ce a venit, a spus ea, un moment, domnule director, vă fac legătura.

Aceasta a apăsat un buton şi a închis. Alături, pe biroul lui Rath, telefonul a început să sune.

— Cine este? a întrebat Rath. Nu e cumva Scholz?

Şeful poliţiei criminalistice era singurul director cu care avea de-a face la Alex. Erika Voss a râs.

— Nu, a spus ea, nu sunteţi deloc aproape. Încercaţi ceva mai departe, în Vest.

— Dar ce, ne jucăm aici de-a ghicitul?

— Ei, dar cineva e într-o dispoziţie de milioane, a bodogănit ea în timp ce Rath năvălea în biroul său ca să pună capăt sunetului enervant al telefonului.

— Departamentul A, comisarul Rath, a răspuns el.

— Băiete, dar eşti greu de găsit!

Rath i-a aruncat lui Voss o privire apologetică destul de sumbră şi ea i-a răspuns ridicând din umeri şi zâmbind. Rath s-a întins ca să închidă uşa în timp ce spunea:

— Tată! Cred că ştiu ce se întâmplă aici!

— Fiule, ai avut dreptate!

— Poftim?

Se întâmpla arareori ca Engelbert Rath să-i dea dreptate fiului său.

— Numele! Hagedorn! Ai nimerit la fix: Gertrud Hagedorn a lucrat între 1927 şi 1929 ca secretară a comitetului de conducere a Deutsche Bank în Köln şi a fost prezentă la şedinţa de consiliu în care Konrad a vorbit despre aceste lucruri, ştii tu despre ce e vorba, cu Brüning, şeful băncii. Şi apoi această domnişoară Hagedorn...

— ... s-a mutat acum jumătate de an la Berlin.

— Ştii deja?

— M-am şi ocupat de asta. Poţi să-i transmiţi primarului general că treaba e rezolvată.

— L-ai investigat pe semnatarul scrisorilor?

— I-am făcut greutăţi.

— Măi, băiatule, dar tu chiar mă surprinzi! Zile întregi nu faci nimic, de mă determini să mă întreb dacă a fost o greşeală să-ţi încredinţez ţie problema, şi apoi o scoţi deodată la capăt.

— Nu am scos-o la capăt, ci am rezolvat o problemă dificilă şi v-am făcut ţie şi primarului general o mare favoare!

— Dar cine a fost, doar nu Hagedorn?

— Logodnicul ei. Lucrează la Ford, dar numele lui nu e important.

— Eşti sigur că el nu poate să devină o povară pentru noi... adică, pentru primarul general?

— Foarte sigur.

— Să nu cumva să alerge la presă cu ceea ce ştie!

— Spune-i primarului general că nu trebuie să-şi facă griji pentru buna sa reputaţie.

— Atunci sper că ai dreptate.

— Trebuie mereu să pui la îndoială tot ceea ce fac? Nu poţi să mă crezi, pur şi simplu? Să ai încredere în mine dacă-ţi spun că problema e rezolvată?

— Dar nu fi aşa sensibil! Mă întreb doar cum poţi să fii sigur într-o chestiune atât de delicată.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru *modul* în care am rezolvat lucrurile! Eu *le-am* rezolvat!

— Bine. Ne vom ocupa noi de domnişoara Hagedorn sau, mai bine spus, se va ocupa Deutsche Bank.

— Ba nu! Lăsaţi mai bine lucrurile aşa cum sunt! Dacă banca o dă afară, e posibil să o apuce gânduri de răzbunare! E suficient dacă doamna nu mai e implicată în discuţii confidenţiale şi dacă i se dă de înţeles că va fi făcută responsabilă în cazul în care cineva e indiscret în privinţa American Glanzstoff.

— Adică vrei să o lăsăm să scape fără să suporte nicio consecinţă?

— Frica de a rămâne fără muncă e mai puternică decât şomajul în sine. Atât timp cât Gertrud Hagedorn îşi păstrează postul, primarul general poate să doarmă liniştit. Sper doar că se va ţine de cuvânt în ceea ce mă priveşte.

— Desigur, fiule!

Capitolul 47

Ce vreme oribilă! Rath a trebuit să dea drumul la ştergătoare. Soarele strălucise după-amiază, dar acum ploua cu găleata. Mai bătea şi grindina, care se auzea răpăind în acoperişul maşinii. Pe Leipziger Straße a văzut cum unii trecători au fost luaţi pe nepregătite şi, în lipsa unei umbrele, şi-au tras pălăria mai adânc pe frunte sau şi-au pus servietele deasupra capului. Nici măcar nu ştia dacă avea sens să meargă până acolo, dar secretara companiei La Belle nu i-a dat de ales. Imediat ce a observat că vorbeşte cu cineva de la poliţie, vocea doamnei prietenoase a fost cuprinsă de răceală.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vă dezamăgesc, a spus ea, deşi e puţin probabil că ar fi preferat să facă altceva, dar habar nu am unde puteţi să-l găsiţi pe domnul Meisner.

— Nu mai filmează?

— Toate planurile de filmare sunt la Alexanderplatz, la dumneavoastră la secţie. Căutaţi acolo.

Rath a făcut altceva: a luat-o pe Kirie şi s-a dus la maşină.

— Unde mergeţi? a întrebat Voss.

— Să caut un actor.

— Atunci aţi luat câinele care trebuie cu dumneavoastră.

Întrebarea era doar de unde să înceapă. Cu adresa personală a lui Meisner sau cu platoul de filmare din Marienfelde? Rath a hotărât să meargă mai întâi la apartamentul acestuia.

Victor Meisner locuia la Lietzensee, o zonă frumoasă, aproape de Kantstraße, dar şi de malul lacului, cu privelişte asupra parcului şi a lebedelor.

„Meisner/Zima" era încă scris pe plăcuţa de lângă sonerie. Rath a apăsat pe buton, în spatele uşii s-a auzit sunetul strident al soneriei, dar nu a răspuns nimeni. A mai sunat încă o dată şi a aşteptat. Din această clădire, aveai o privelişte frumoasă asupra lacului chiar şi de pe casa scării. Doar turnul de radioemisie, a cărui structură de oţel strălucea acum umedă în primele raze ale soarelui care începuse să trimită câteva raze prin norii gri, mai amintea de metropolă. N-a deschis nimeni nici după ce a sunat a treia oară, aşa că Rath a coborât. Mai rămânea doar portarul, care aici se numea „administratorul facilităţii", după cum anunţa o plăcuţă de pe biroul său. Bărbatul purta chiar şi uniformă. Rath şi-a amintit de blocul de apartamente unde locuise Vivian Franck. Probabil că actorii aveau nevoie de aşa ceva. A bătut în geam. Bărbatul a deschis fereastra glisantă.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule comisar?

— Îl caut pe Victor Meisner.

— Domnul Meisner nu este acasă.

— Asta am remarcat şi eu.

— V-aş fi scutit de drum dacă m-aţi fi întrebat mai întâi, în loc să-mi arătaţi legitimaţia şi să treceţi mai departe.

— Câinelui meu îi place să meargă cu liftul, a spus Rath. Aţi putea cumva să-mi spuneţi unde aş putea să-l găsesc pe domnul Meisner?

— Domnul Meisner e la muncă.

— Dar tocmai a terminat de filmat o peliculă!

— Domnul Meisner lucrează mereu. Probabil că e cel mai bun lucru pentru el momentan, după tragedia cu soţia sa.

— Cum se descurcă?

— Cu demnitate. Nu puteai vorbi cu el în primele zile după ce s-a întâmplat, dar, din fericire, s-a ocupat domnişoara Bellmann de dumnealui, iar acum pare să aibă lucrurile sub control. Chiar dacă nu poate, nici cu toate abilităţile sale actoriceşti, să ascundă faptul că această lovitură a sorţii l-a ruinat.

— L-a ruinat...

Rath avusese o altă impresie despre actor. Impresia că juca teatru, dar nu a vrut să-i strice portarului imaginea pe care şi-a făcut-o despre locatarul cel mai important din imobil.

— Nu mai are nevoie de sprijinul doamnei Bellmann? a întrebat Rath.

— N-a mai fost de mult pe aici, dacă la asta vă referiţi.

— Şi el la ea?

— Sunt portar, nu detectiv particular!

— Aţi spune că şi-a iubit soţia?

— Dar dumneavoastră puneţi doar întrebări indiscrete!

— Asta iubesc cel mai mult la meseria mea. Deci: ce-aţi spune?

— Sigur că a iubit-o! Chiar dacă în ultima vreme ea...

— Ce anume?

— Păi, da, doamna Winter... Nu cred că-l mai iubea. Cel puţin în ultima vreme.

— De ce credeţi asta?

— Păi, a fost mereu destul de rece, se considera superioară şi nu-i saluta niciodată pe cei ca mine. Şi se pare că voia să-l părăsească şi pe el...

— Voiau să divorţeze?

— Nu, dar nu despre asta vorbesc! Voia să filmeze alte filme. Fără el şi cu un alt producător.

— De unde ştiţi asta?

Portarul a ridicat din umeri.

— Am auzit din greşeală. S-au certat aici, chiar în faţa biroului meu. A mai spus şi că nu va renunţa la bunul ei renume şi că putea să-şi ia gândul de la asta.

— Şi la ce s-a referit când a spus asta?

— Habar nu am. Vă spun doar ce am auzit în acea dimineaţă. Din greşeală.

— În care dimineaţă?

— Ei, ştiţi deja: în *acea* dimineaţă. Şi apoi s-a întors acasă abia seara. Era amărât de tot! Cu siguranţă şi-a făcut reproşuri că s-a certat cu ea în ziua morţii ei. Chiar dacă era doar vina ei!

— O ceartă serioasă în ziua morţii lui Betty Winter. De ce nu ne-aţi povestit asta mai demult?

— Pentru că nu m-a întrebat nimeni. Săptămâna trecută, colegii dumneavoastră doar au intrat în apartament şi apoi au ieşit. Nimănui nu-i pasă de mine.

•

Chiar se mai lucra pe platoul de filmare din Marienfelde. Rath a trebuit să aştepte un moment până ce omul de la pază l-a lăsat să intre. Arăta de parcă filmau ceva de aventură, în orice caz, decorul avea geamurile sparte. Eva Kröger era din nou implicată. Oare îşi găsise între timp un nume de scenă? I-a zâmbit lui Rath atunci când l-a recunoscut. Zâmbetul ei a fost urmat de privirea lui Jo Dressler, care şi-a dat ochii peste cap.

— Aţi mai venit şi dumneavoastră! a spus el. Sper că aţi terminat pentru ziua de azi. Oamenii dumneavoastră au tot venit şi plecat neanunţaţi toată după-amiaza. Cum aş putea să mai lucrez?

— Aveţi deja experienţă cu lucrul în condiţii dificile.

Dressler s-a chinuit să zâmbească.

— Cu cine vreţi să vorbiţi?

— Victor Meisner.

— În cabina lui. El şi-a terminat scenele pe azi.

Rath a încuviinţat.

— Puteţi să continuaţi liniştit, cunosc drumul.

— Nu puteţi să vă plimbaţi aşa, pur şi simplu, pe aici, a strigat Dressler în urma lui.

Dar Rath s-a prefăcut că nu-l aude şi a mers în spatele culiselor, trecând pe lângă maşinăria mare pentru tunete, care se afla încă la locul ei, şi îndreptându-se spre uşa pe care era scris numele lui Meisner. A bătut la uşă şi a intrat.

Victor Meisner era cu spatele la el, stătea aşezat în faţa oglinzii şi îşi ştergea machiajul de pe frunte. Actorul era aproape de nerecunoscut. Faţa palidă, acoperită parţial de machiaj, pe care Rath o vedea în oglindă nu mai avea nimic de-a face cu cea a eroilor cărora Victor Meisner le dădea viaţă în filme. Dar mai era ceva care se potrivea şi mai puţin cu imaginea strălucitoare a eroilor. Această descoperire l-a făcut pe Rath să se trezească deodată.

Becurile de deasupra mesei de machiaj se reflectau într-o chelie.

Era evident că actorul nu se simţea bine să fie văzut aşa. A apucat rapid o meşă de pe măsuţa de toaletă şi şi-a pus-o la nimereală. Acum avea o frizură care semăna măcar cât de cât cu cea pe care o cunoştea Rath. Chiar şi aşa, nu arăta absolut deloc ca un erou.

— Nu puteţi să aşteptaţi până ce sunteţi poftit înăuntru? s-a răţoit el la comisar.

— Nu ştiam, a spus Rath şi a încercat să facă să sune precum o remarcă lipsită de importanţă, că purtaţi perucă.

— Nu e o perucă, ci doar o meşă, a spus Meisner. Nimeni nu ştie acest lucru. Va previn! Dacă cineva de la presă află despre asta, vă voi face pe dumneavoastră personal responsabil!

— Nu vă fie teamă! Pot să păstrez tăcerea.

— Dar probabil că nu sunteţi aici din acest motiv.

— Nu.

Rath s-a aşezat pe un scaun în aşa fel, încât să poată vedea faţa lui Meisner în oglindă şi a prins lesa lui Kirie de piciorul scaunului.

— N-aţi spus încă nimic legat de faptul că mă aşez, a spus el şi a scos un carnet de notiţe şi un pix din palton. Mai am câteva întrebări pentru dumneavoastră.

— N-aţi putut să mi le puneţi săptămâna trecută? De atunci am fi terminat deja cu această chestiune!

— Poliţia pune mereu întrebări noi, domnule Meisner, dar le repetă şi pe cele vechi. Ştim că noi călcăm pe nervi oamenii precum dumneavoastră, dar asta este meseria noastră.

— Frumoasă meserie!

Rath a pus pixul pe foaie.

— Lucraţi deja la un alt film, a spus el, împreună cu Eva Kröger, după câte văd. Văd că între timp suportaţi bine moartea soţiei dumneavoastră.

— Viaţa merge mai departe, domnule comisar! *The show must go on,* cum spun englezii. Când eşti aşa de ocupat ca mine, trebuie să te pui pe picioare. Betty va fi înmormântată joi, credeţi-mă că asta e suficient de greu pentru mine. S-a bătut cu arătătorul în piept. Aveţi vreo idee cum arată lucrurile pe dinăuntru?

— Nu, dar mi-ar plăcea să aflu.

Meisner l-a privit neîncrezător.

— Ce vreţi? a întrebat el. Puneţi-mi odată întrebările şi lăsaţi-mă în pace!

— Aţi moştenit multe de pe urma soţiei dumneavoastră?

Meisner a râs scurt şi sacadat.

— Spuneţi, pur şi simplu, că sunteţi în căutarea unui motiv. Deci, moştenirea cu siguranţă nu e unul! Betty nu mi-a lăsat prea multe. Din partea mea, puteţi să vorbiţi cu notarul. Dacă vă închipuiţi că banii au fost mobilul crimei, atunci să ştiţi că Bellmann ar fi avut mai multe motive decât mine. A asigurat-o pe Betty pentru o sumă importantă. Pentru el, moartea lui Betty e foarte lucrativă.

Rath a mâzgălit un omuleţ din beţe de chibrit în carnetul de notiţe.

— O altă întrebare, a spus el în timp ce încă desena, de unde ştia soţia dumneavoastră de kiwi?

— Ce anume?

— Kiwi.

Rath a lăsat pentru moment omuleţul din beţe de chibrit neterminat şi a ridicat privirea din carnet.

— Agrişe chinezeşti. Un fruct exotic.

— Habar n-am. Cum aţi ajuns la concluzia că Betty ştia de aşa ceva?

— Le-am găsit în stomacul ei, a spus el şi a continuat să deseneze.

Meisner a făcut o faţă dezgustată.

— Nu credeţi că vă purtaţi lipsit de tact? Aţi putea să mă menajaţi ceva mai mult! Doar pentru că am situaţia sub control nu înseamnă că nu sunt în doliu după ea! Am fost căsătoriţi aproape cinci ani!

— Dar căsnicia nu mai mergea aşa de bine în ultima vreme, nu-i aşa?

— Cum îndrăzniţi să...

— V-aţi certat cu soţia dumneavoastră. În dimineaţa zilei de 28 februarie. În ziua morţii ei.

— Cine v-a spus asta?

— Asta nu contează. V-aţi certat sau nu v-aţi certat?

— Cine nu se ceartă într-o căsnicie? Ei, şi? Nu omori pe nimeni din cauza asta!

— Dar ea voia să plece de la La Belle Film. Şi nu mai voia să filmeze cu dumneavoastră.

— Şi de aceea credeţi că am omorât-o? Ca să filmeze din nou cu mine sau cum? Unde e logica aici?

— Dar eu n-am spus că v-aţi omorât soţia.

— Ştiţi foarte bine că eu am omorât-o şi eu ştiu acest lucru, dar a fost un accident. Ar trebui să-l găsiţi pe cel responsabil pentru chestiunea cu reflectorul.

Rath a desenat alături de omul din beţe de chibrit un căţeluş cu blana închisă la culoare şi ciufulită, dar cu faţa zâmbitoare.

— De aceea mă aflu aici, a spus el şi i-a desenat câinelui şi o lesă. Şi de aceea trebuie să vă mai pun o întrebare. Unde aţi fost...

— Dar ştiţi acest lucru! Am fost chiar lângă ea când a murit. A trebuit să văd asta cu propriii mei ochi!

— Nu despre asta vorbesc. Mă refer la dimineaţa zilei de 28 februarie. Puteţi să-mi spuneţi ce aţi făcut?

— Am fost la filmări, dar ştiţi acest lucru deja.

— Când aţi plecat de acasă, când aţi ajuns pe platoul de filmare, când aţi avut primele scene? Ce scene? Puteţi să-mi spuneţi orele exacte?

— Nu pot să vă spun aşa, deodată, trebuie să mă gândesc mai întâi. Moartea lui Betty a umbrit tot ceea ce s-a întâmplat în ziua respectivă.

Rath şi-a luat creionul în mână şi a aşteptat nerăbdător.

— Am plecat de acasă în jur de ora opt şi jumătate, a spus el în cele din urmă, ca de obicei. Probabil că am ajuns la studio în jur de ora nouă.

— Aţi venit împreună cu soţia dumneavoastră?

— Da, am maşină şi de cele mai multe ori o iau cu mine.

— Ce aţi făcut atunci când aţi ajuns pe platoul de filmare?

— Lucrurile uzuale: am salutat mai întâi pe toată lumea, am stat puţin de vorbă şi apoi ne-am uitat la planul de filmare. Am trecut o dată prin scene împreună cu Dressler.

— Şi apoi aţi început imediat să filmaţi?

— Da, adică mai întâi a trebuit desigur să ne costumăm. Actorii, vreau să spun.

Rath chiar şi-a luat notiţe de această dată.

— Mulţumesc mult, domnule Meisner, a spus el şi a închis carnetul. Cam asta ar fi momentan din partea mea.

S-a ridicat şi a luat-o pe Kirie de lesă.

— Dar trebuie totuşi să vă rog să veniţi mâine la ora zece la secţie. Chestorul Gennat doreşte să discute cu dumneavoastră.

— Şi filmările?

— Majoritatea colegilor dumneavoastră se vor afla mâine dimineaţă la Alex. Dressler a modificat cu siguranţă planul de filmare.

Meisner a oftat şi a continuat să-şi şteargă restul de machiaj de pe faţă.

— Ah, şi încă o întrebare, a spus Rath atunci când se afla deja în uşă, meşa dumneavoastră... e una de rezervă sau a trebuit să vă cumpăraţi una nouă?

Nu a mai aşteptat un răspuns, ci a urmat-o pe Kirie, care trăgea deja tare de lesă, şi a închis uşa.

•

În drum spre casă, a făcut un ocol pe Oranienstraße şi a luat de la filiala Aschinger de acolo cina pentru el şi pentru câine. De această dată a mers la sigur şi a cumpărat o jumătate de duzină de chiftele şi puţină salată de cartofi. Măcar în cazul celei din urmă putea fi sigur că Kirie nu-i va face concurenţă. Plimbarea de seară prin verdeaţă i-a adus de această dată doar până la Oranienplatz, iar asta trebuia să-i fie suficientă câinelui. Rath a luat apoi din maşină mâncarea, precum şi meşa încâlcită şi pachetul albastru din torpedo. Cadoul din turn. Charly şi ideea ei neghioabă!

Charly!

A simţit gândul la ea ca pe o împunsătură.

Omul zâmbăreţ din uşa ei.

La naiba!

— Voi, câinii, o duceţi bine, a spus Rath în timp ce ţinea punga de la Aschinger în siguranţă, unde Kirie nu putea să ajungă la ea, vă gândiţi doar la mâncare.

Kirie la privit şi i-a zâmbit nerăbdătoare.

— Ei, haide, a spus Rath.

Câinele a continuat să traverseze curtea la pas, întorcând mereu privirea spre punga cu mâncare. Când au ajuns sus, Rath i-a dat mai întâi câteva chiftele şi apoi puţină mâncare de căţei în bol. La pus lui Kirie apă proaspătă, iar el şi-a deschis o bere.

În timp ce câinele mânca, Rath s-a uitat la meşă. Murdară şi ciufulită, dar poate se putea găsi ceva. Ceva care să-l scoată pe Meisner din încrederea arogantă de sine pe care o afişa. Singura problemă era că această meşă nu ar fi trebuit să se afle în posesia lui. Dar poate că nici nu era, poate că a găsit-o

altcineva, cineva despre care poliţia ştia deja că a fost la turnul de radioemisie.

Rath a luat berea şi punga de la Aschinger în sufragerie şi s-a aşezat comod lângă masa cu telefonul. După ce i-a cerut legătura operatoarei, a luat o gură din chiftea. Tocmai în acest moment s-a găsit şi Elisabeth Behnke, fosta lui proprietăreasă, să răspundă la celălalt capăt al firului. Era cea care l-a dat afară fără discuţii din cauza lui Charly.

— Berthold Weinert, vă rog, a spus Rath.

— Tocmai stă la masă, a spus Behnke, şi în mod clar şi dumneavoastră!

Aceasta nu putea să suporte pentru nimic în lume proastele maniere.

— Doar un moment, a mormăit Rath în receptor.

A auzit o izbitură şi pe Behnke strigând: „Domnule Weinert, unul dintre colegii dumneavoastră neciopliţi". A durat doar un scurt moment până ce receptorul a fost ridicat din nou.

— Dragul meu Binding, l-a auzit pe Weinert certându-l în receptor, nu poate fi din nou o chestiune aşa de urgentă ca să mă deranjaţi la masa de seară!

— Foarte urgentă, a spus Rath, cancelarul s-a pişat pe banca din parlament şi avem nevoie de ştirea asta în exclusivitate.

— Gereon, tu eşti?

— Ai grijă cu prenumele meu! E suficient ca Behnke să se prindă că vorbeşti mereu cu mine la telefon, tot tu trebuie apoi să-i suporţi proasta dispoziţie.

— Mulţumesc pentru avertisment. Unde ai fost duminică seara, la naiba?! În orice caz, nu în acest Dreieck. Şi nici acasă.

— Scuză-mă, a intervenit ceva, am încercat să te sun, a minţit Rath.

— Şi eu încerc să te sun de trei zile!

— Ar fi bine să nu le mai spui numele când mă suni la secţie. Numele Berthold Weinert apare în dosarul Krempin. Avem probleme dacă află că mă cunoşti.

— În regulă, dar înapoi la întâlnirea ratată, nu te mai interesează această perucă?

— Ba, sigur că da. De aceea te şi sun.

Rath s-a uitat la ceas.

— Aş putea să-ţi aduc chestia azi şi să-ţi spun câteva vorbe despre ea?

— Trebuie să merg la o recepţie a cancelarului.

— Atunci mâine.

— Mâine seară, nu se poate mai devreme. Am treabă până peste cap şi de această dată am un preţ pentru favorurile mele.

— Care ar fi?

— Am nevoie de maşină.

— Pentru miercuri seara?

— Şi pentru joi dimineaţă inclusiv.

— Treci pe la mine şi ia-o cu tot cu perucă.

— Vin direct la tine de pe Kochstraße. La opt?

— În regulă.

— Să nu cumva să îndrăzneşti să mă mai laşi baltă încă o dată!

— Nu te îngrijora, nu se mai întâmplă a doua oară! Pe cuvânt de onoare! Dacă nu vin, mi te voi adresa timp de o lună cu „Preasfinţia Voastră".

— Ei, de data asta, lucrurile par să fie cu adevărat serioase.

Weinert a râs.

— Apropo, mai e o chestiune. Voiam să te previn. Mâine va apărea ceva despre Krempin. Pentru prima dată cu numele său. Pur şi simplu, nu mai puteam aştepta.

— Cel mai important lucru e ca numele *meu* să nu apară în articol. Oricine te-ar întreba, eu n-am fost la turn.

— Ai fost duminică.

Vocea lui Weinert suna de parcă acesta râniea.

— Am primit câteva fotografii drăguţe la birou cu vizitatorul numărul un milion. Seamănă foarte bine cu tine. Şi tipa drăguţă de lângă tine! Chipurile o actriţă. Se pare că merită să faci anchete în aceste cercuri.

— Vreţi cumva să publicaţi fotografia?

— Nu e tocmai momentul pentru aiureli, dar cred că ar putea fi un articol de umplutură bun. Şi, pe lângă asta, sunt destul de sigur că departamentul pentru turism a trimis un comunicat de presă, cu tot cu imagini, şi altor ziare. Vizitatorul cu numărul un milion e mai bun decât sinucigaşul numărul o sută.

— Nu mai face glume, Berthold! Dacă fotografia asta apare la ziar şi vreunul dintre martorii de la turn mă recunoaşte, atunci chestiunea e încheiată.

— Nu-ţi face griji prea mari, e foarte puţin probabil să se publice şi fotografia pe lângă anunţul scurt şi drăguţ. Asta în afara cazului în care cineva află cine e actriţa din fotografie.

— Asta nu află nimeni!

Rath a închis şi şi-a mâncat chiftelele cu salată de cartofi. După ce a terminat, a mai ridicat o dată receptorul. Avea chef să se îmbete cu Paul în această seară, dar cei de la Excelsior i-au spus că domnul Wittkamp a plecat din nou.

— Atunci mergem singuri, i-a spus Rath lui Kirie şi i-a pus lesa.

A pornit apoi spre Dreieck. Cârciuma era deja plină ochi, iar pentru asta nici nu era nevoie de prea mulţi oameni în spaţiul triunghiular. Rath s-a aşezat la bar şi a comandat o bere şi un şnaps. Nu era singurul care a venit cu căţelul. Mai erau şi alţii care se foloseau de câine drept pretext pentru a ieşi seara din casă. Kirie chiar se descurca foarte bine, a mirosit curioasă un boxer urât, care nu a schiţat niciun gest. Schorsch i-a adus câinelui un bol şi i l-a umplut cu apă. L-a servit apoi şi pe clientul cu două picioare. *Cu Kirie alături*, s-a gândit Rath şi a dat peste cap şnapsul, luând apoi o primă înghiţitură de bere, *Kirie măcar va găsi sigur drumul spre casă*.

XIII

Miercuri

12 martie 1930

Capitolul 48

Din fericire, Gennat s-a limitat la o şedinţă scurtă de dimineaţă din cauza numărului mare de audieri care trebuiau să înceapă imediat după. Rath a încercat să-l urmărească pe Buddha, dar acest lucru a fost dificil. Încercase toate variantele posibile ca să scape de mahmureală, a făcut chiar şi un duş rece, dar încă o simţea până-n oase. Meisner trebuia să fie al doilea la rând, imediat după Cora Bellmann, care era în continuare considerată suspecta principală, pentru că se presupunea că ar fi fost singura în stare să acţioneze la comanda tatălui ei.

Lange şi Czerwinski au mai avut însă puţin timp la dispoziţie înainte de începerea şedinţei pentru a relata cele mai noi descoperiri în cazul ucigaşului de la cinema. Lange reuşise între timp să facă rost de la firma de curăţenie de o listă de persoane care au lucrat în ambele cinematografe. Din nefericire, erau o mulţime de oameni. Şi Czerwinski a venit cu o noutate care l-a făcut pe Rath să fie atent instantaneu: cinematograful în care Betty Winter a avut debutul în 1925 era Tivoli din Weißensee şi fusese închis chiar în luna decembrie a anului precedent.

— Ceea ce înseamnă, a concluzionat Gennat, că Betty Winter ar fi fost o posibilă victimă a ucigaşului nostru, pentru că avem aceiaşi factori: o actriţă de film cu vârsta sub treizeci de ani, care tocmai a lansat primul film cu sonor în cinematografe şi al cărei debut a avut loc într-un loc ce s-ar fi pretat pentru o asemenea punere în scenă finală, aşa cum pregăteşte făptaşul victimelor sale.

— Vă rog pe toţi să luaţi şi aceste lucruri în calcul pentru audierile care urmează să înceapă în scurt timp, dar nu numai acest lucru, ci mai ales ceea ce urmează să vă relateze secretarul criminalist Czerwinski. Continuaţi, vă rog, colega.

— Cinematograful şi-a găsit deja o altă întrebuinţare, a spus secretarul criminalist. E destul de interesant faptul că Tivoli nu se va transforma într-un cinematograf pentru filme cu sonor, ci se va transforma în ceea ce a fost acum mai bine de zece ani: un teatru. Şi, ghiciţi, domnii mei, cine va conduce acest teatru?

Czerwinski s-a uitat să vadă dacă-l ascultau cu toţii şi apoi a spus:

— Victor Meisner!

Aceasta chiar era o noutate. Rath s-a enervat. Desigur că Meisner nu-i povestise acest lucru nici ieri, nici cu o săptămână în urmă.

— Se pare că teatrul se va numi „Scena Betty Winter", a adăugat Czerwinski, nu foarte original, dar acest nume cu siguranţă va atrage publicul.

— Mulţumesc, domnule coleg, vom aborda acest aspect în audierile ce urmează, a spus Gennat. Aşa că să ne întoarcem la muncă!

Rath mai avea puţin timp până ce îi venea rândul şi a mers în biroul său. Prefera să bea cafeaua făcută de Erika Voss decât apa chioară de la Serviciul Omoruri. Rath s-a aşezat la birou, sorbind din când în când din ceaşca aburindă de cafea, şi-a aprins o ţigară şi a căzut pe gânduri.

Gennat avea de mult timp protocolul discuţiei sale cu Meisner pe birou, aşa că era prea târziu ca să introducă ceva despre Scena Betty Winter. Nu mai avea ce face, ceea ce însemna că va avea puncte în minus la Buddha. Poate că putea să facă ceva în sensul acesta în timpul audierii de azi. Trebuia să-l aducă pe Meisner într-un punct în care nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să recunoască. Rath şi-a stins ţigara şi a pornit la drum.

Când a ajuns la Serviciul Omoruri, Cora Bellmann şi Victor Meisner aşteptau deja pe băncuţa din faţa biroului lui Gennat. Rath i-a salutat printr-un semn din cap, dar cei doi l-au ignorat.

Te voi lecui eu pe tine de aroganţa asta, s-a gândit Rath şi a intrat. Aproape toţi colegii care urmau să-l asiste pe Buddha la audieri se strânseseră în biroul spaţios. Reinhold Gräf se plimba agitat prin cameră. Cora Bellmann era prima la rând. Böhm stătea la un birou, fiind în obişnuita sa dispoziţie proastă, şi răsfoia un dosar. Părea că nu a reuşit să scoată nici acum mare lucru de la Manfred Oppenberg. Într-un final, Trudchen Steiner i-a făcut un semn lui Gräf să intre, iar Rath a observat că devenea şi el puţin agitat. Va mai dura până ce va fi rândul lui, aşa că a luat un ziar de pe birou. *Das Berliner Tageblatt*. Rath a găsit un mic anunţ despre vizitatorul cu numărul un milion la turnul de radioemisie, fără nume, fără fotografie, şi a continuat să răsfoiască ziarul mai departe. Anunţul despre saltul mortal al lui Krempin era ceva mai mare, dar Weinert nu mai reuşise să facă prea multă senzaţie cu acest articol.

„Bărbatul necunoscut care a murit vineri după ce a căzut de pe turnul de radioemisie este cel mai probabil Felix Krempin, cel care este căutat în dosarul morţii actriţei Betty Winter. Poliţia încă nu a confirmat acest lucru. Nu este clar deocamdată dacă a fost vorba despre un suicid, aşa cum s-a vehiculat iniţial. După cum s-a relatat deja, fugarul Felix Krempin este suspectat că a manipulat echipamentul de iluminare de pe platoul de filmare Terra din Marienfelde astfel încât un reflector cu o greutate de treizeci de kilograme să cadă în timpul filmărilor peste faimoasa actriţă de film Betty Winter. Aceasta a fost rănită grav şi a murit, la scurt timp, din cauza unui şoc electric".

„Faimoasa actriţă de film". Betty Winter a devenit cu adevărat faimoasă abia după moarte. Rath era curios să vadă ce se va întâmpla mâine, la înmormântarea ei. Poate chiar mai multe decât la înmormântarea lui Horst Wessel.

S-a uitat la ceas şi a continuat să răsfoiască ziarul. Uniunea Funcţionarilor de Poliţie Prusaci făcea o campanie pentru mai multă încredere şi demilitarizare. Şi cearta cu privire la licenţele pentru filmele cu sonor, despre care vorbise Oppenberg în faţa proprietarilor de cinematograf, ajunsese într-o nouă fază. *Tageblatt* anunţa un titlu cu o sonoritate marţială: *Filmul cu sonor a încheiat o pace separată cu industria electrotehnică în războiul pentru brevet*. Dacă înţelegea bine subiectul destul de complex, atunci prin această pace separată, concernul american Warner reuşise să intre pe piaţa germană. „În orice caz, proprietarii germani de cinematografe se pot aştepta în viitor la o ofertă mai mare de filme cu sonor de înaltă calitate", rezuma ziarul la final.

Trebuia să fie vorba de foarte mulţi bani, dacă în spatele culiselor se ducea o asemenea luptă între giganţi. Rath şi-a amintit de partenerul de afaceri încăpăţânat al lui Oppenberg, Marquard. Pasionaţii de film mut urmau să-şi vadă ambiţiile ducându-se de râpă, mai ales că luptau pentru ceea ce acum era o cauză pierdută. Şi-a amintit şi de Anton Schmieder, tristul şantajist care lupta, la rândul lui, pentru o altă cauză pierdută. Ce spusese acesta? „Vreau doar ca totul să rămână aşa cum este acum". Lucrurile nu rămân niciodată aşa cum sunt.

— Domnule comisar?

Rath a ridicat privirea. Gertrud Steiner stătea în uşa biroului lui Gennat.

•

Buddha n-a spus nimic mai întâi şi a frunzărit prin acte. Rath s-a îndoit că asta îl va impresiona pe Victor Meisner. Omul venea din lumea filmului şi era obişnuit cu aşteptarea. Meisner părea foarte sigur pe sine. Propoziţiile pe care Rath le-a aruncat cu o seară în urmă, chiar înainte să-şi ia la revedere, nu păreau să-l fi neliniştit în mod special, dar poate că liniştea sa era doar simulată.

Rath a respectat înţelegerea pe care o făcuseră şi a tăcut la fel ca Gennat. În lipsa unui dosar pe care să-l poată răsfoi, şi-a aprins o ţigară. Christel Temme începuse deja să se joace cu creionul, apoi, într-un final, Gennat a început. A închis dosarul şi l-a privit prietenos pe Meisner.

— Felicitările mele, a spus Buddha.

— Poftim?

— Voiam să vă felicit pentru deschiderea propriului teatru, a spus Gennat. Felicitări călduroase! L-aţi moştenit?

— I-am povestit deja toate aceste lucruri comisarului!

— Dar nu i-aţi povestit nimic despre teatru. E teatrul dumneavoastră, nu-i aşa?

— Eu sunt directorul artistic, a spus Meisner, dacă la asta vă referiţi.

— Dar cine a cumpărat imobilul?

— E închiriat.

— Dar şi asta costă ceva! Apoi, mai e şi efortul de a transforma un cinematograf într-un teatru.

— Trebuie doar să dăm jos ecranul de proiectare, dar toată aparatura pentru scenă era încă acolo. Tivoli a fost teatru înainte să se transforme în cinematograf.

— Dar, cu siguranţă, nu e ieftin. Cum aţi finanţat acest proiect?

— Nu am de ce să mă aştept la o avere prea mare de pe urma soţiei mele, dacă la asta vă referiţi, domnule chestor. I-am povestit toate aceste lucruri comisarului!

— Atunci spuneţi-mi totuşi cum faceţi să finanţaţi asta.

— Am un partener care nu se implică în munca de zi cu zi a teatrului. Cora Bellmann a finanţat proiectul şi tot ea va primi marea majoritate a foloaselor financiare de pe urma teatrului. Pe mine mă interesează doar arta.

— Ce spune Bellmann despre faptul că fiica sa întreprinde ceva de felul acesta cu unul dintre actorii săi şi, probabil, şi cu banii săi?

— A fost ideea lui. Aşa putem să luăm conţinuturi originale de pe marile ecrane şi să le adaptăm pentru teatru şi invers. Tocmai acum, când filmul poate să vorbească, e un gând plauzibil.

Meisner s-a luminat la faţă când a început să vorbească despre planurile sale.

— Scena Betty Winter va fi o scenă pentru oamenii de rând, dar nu precum cea de la Bülowplatz, plină de aiuriţi comunişti, ci în cel mai bun sens. Jucăm piesele pe care oamenii vor să le vadă cu adevărat ca să se desprindă de viaţa cotidiană. Piese care să le meargă la inimă şi care să-i facă pe oameni să zâmbească.

— Deci vreţi să jucaţi teatru pentru oamenii care merg de regulă la cinema.

— Dacă vreţi...

— Şi faimosul Victor Meisner joacă în rolurile principale...

— Doar la început. De fapt, sunt intendent, dar trebuie mai întâi să ne câştigăm publicul şi asta se poate face cel mai bine cu ajutorul numelui meu.

— Şi de ce se numeşte „Scena Betty Winter"?

— Măcar atât pot să fac!

— Voia şi soţia dumneavoastră să joace cu dumneavoastră acolo?

— Roluri secundare, eventual, de dragul meu, dar mai probabil că nu.

Meisner a clătinat din cap.

— Betty nu era interesată de teatru, ea a avut mereu ochi doar pentru film. Mereu filmul, filmul şi iar filmul. Presta şi mult mai bine pe marele ecrane decât pe scenă. A fost o minune ce făcea pelicula din ea.

— Şi atunci, de ce voia să plece de la firma lui Bellmann?

— Probabil pentru că i se părea prea zgârcit.

Meisner nu se neliniştea.

— Desigur că era vorba despre bani, dar vedea şi mai multe perspective de a se dezvolta artistic la un alt producător.

— Pentru sine, dar nu şi pentru dumneavoastră...

— O voiau pe ea, nu pe mine. Betty nu avea ce să facă în privinţa asta, a ridicat el din umeri. Trebuie să poţi trăi cu asta atunci când eşti căsătorit cu un actor. Nu i-am luat-o în nume de rău, dar, din nefericire...

Şi-a ascuns ochii cu mâna.

— Cine este acest misterios producător care o voia pe Betty Winter, dar nu pe Victor Meisner?

— Mi-ar plăcea şi mie să ştiu asta. Nu a vrut să-mi spună până ce lucrurile nu erau bătute-n cuie. Era superstiţioasă. Nu ştiu nici până în ziua de azi despre cine a fost vorba.

— Şi dumneavoastră aţi fi rămas la Bellmann?

— Eu *am* rămas la Bellmann. Mă simt foarte bine acolo. Sunt cel mai important actor în rol principal şi la el pot filma orice mi-aş dori... filme poliţiste, de acţiune, comedii...

— Şi atunci, de ce deschideţi un teatru? Pare că nu aţi mai avea succes în film.

— Chiar nu înţelegeţi nimic din meseria noastră, a clătinat din cap Meisner. A fost mereu visul meu să am propriul teatru. Încă de când pot să-mi amintesc. Asta nu mă împiedică în niciun fel să continui să turnez filme. Poate ceva mai puţine decât acum.

Gennat a încuviinţat gânditor.

— Trebuie să vă rugăm să vă amintiţi cu exactitate ce s-a întâmplat pe 28 februarie, mai ales, unde aţi fost dumneavoastră.

— Colegul dumneavoastră m-a întrebat deja, aşa că ieri seară m-am aşezat...

Meisner a scos o foaie din buzunar şi a despăturit-o...

— Am retrăit pentru a doua oară această zi oribilă în mintea mea şi am notat totul. Când şi unde am fost şi unde a fost Betty, asta în măsura în care ştiam.

I-a întins lui Gennat bileţelul.

— Mi-am permis să vă scriu totul aici.

Gennat a privit ceea ce era scris pe hârtie surprins, de parcă primise ouă de Paşte în ziua de Crăciun.

— Asta nu e tocmai uzual, trebuie să spun, a început el, dar a fost întrerupt de Meisner.

— Pentru dumneavoastră, a spus actorul. Luaţi-o, am o copie. Astfel, puteţi să faceţi o comparaţie cu celelalte declaraţii pe care le-am dat până acum.

Buddha a luat hârtia cu vârful degetelor şi chiar a început să o citească.

Rath era nervos la culme. Aşa un nemernic alunecos şi arogant! Era timpul să-l coboare de pe piedestalul pe care acesta se înălţase.

— Purtaţi meşă, nu-i aşa, domnule Meisner? a întrebat el fără menajamente.

Pentru un moment, s-a aşternut o linişte mormântală în birou. Gennat l-a privit iritat şi Christel Temme s-a oprit chiar şi din scris pentru o secundă.

— Da, a spus actorul, dar ştiţi asta deja!

— Şi de ce nu ne-aţi spus acest lucru?

— Pentru că nu mi s-a părut relevant. Bellmann poartă, din câte ştiu, o proteză dentară. El *v-a spus* acest lucru?

— Unde aţi fost pe 7 martie, la orele prânzului? a insistat Rath. Aţi consemnat şi acest lucru în scris?

— Ce zi a fost asta? Vineri?

— Ştiţi foarte bine că a fost vineri!

Meisner a ridicat din umeri.

— Nu ţin minte aşa de bine datele, nu mă descurc fără calendar.

— L-aţi urmărit pe Felix Krempin la turnul de radioemisie sau l-aţi aşteptat acolo?

Meisner l-a privit pe Gennat cu o faţă consternată.

— Îmi pare rău, domnule chestor. Nu ştiu ce vrea omul dumneavoastră de la mine! Nici în ruptul capului! Aţi putea *dumneavoastră* să-mi explicaţi?

— Vrem doar să ştim unde aţi fost vineri după-amiază. Asta e tot, a spus Gennat.

Rath a mai vrut să spună ceva, dar Buddha l-a redus la tăcere cu un semn de mână pe cât de energic, pe atât de discret.

— Vineri? Am fost acasă între doisprezece şi două. Îmi place să trag un pui de somn la prânz dacă planul filmărilor permite acest lucru.

— Aţi fost singur?

— Dumneavoastră ce credeţi? Sunt văduv, dar portarul poate cu siguranţă să confirme că am fost acasă. Doar că nu înţeleg de ce...

— E-n regulă, domnule Meisner, asta ar fi tot, a spus Gennat. Cred că momentan nu mai avem alte întrebări pentru dumneavoastră. Vă mulţumim pentru vizită. Puteţi pleca acum, dar vă rugăm ca, pentru o vreme, să fiţi la dispoziţia noastră.

— Desigur.

Victor Meisner a părăsit încăperea salutându-l pe Rath cu un semn al capului şi o privire aruncată cu coada ochiului. Gennat a aşteptat până ce actorul a ieşit şi nu a spus nimic o vreme, jucându-se doar cu dosarul. Apoi, a explodat.

— Comisare Rath, vorbesc cu pereţii? a urlat el fără niciun avertisment şi aşa de tare, încât Christel Temme a scăpat carnetul de notiţe pe jos. Ce v-am zis eu ieri?!

— Că pot să intervin în audieri doar dacă am convenit anterior cu dumneavoastră, domnule chestor.

— Exact, înseamnă că tot aţi reţinut ceva. Şi ce naiba ar trebui să însemne aiureala asta cu meşa?

— Am vrut să-l zăpăcesc pe suspect, domnule chestor. Am vrut să-l scot din siguranţa de sine arogantă pe care o afişa.

— Asta v-a reuşit în mod splendid! În loc de asta, m-aţi zăpăcit *pe mine*! Şi pe sărmana domnişoară Temme. Şi aţi făcut ca întreaga audiere să scape de sub control.

— Ascultaţi, chestia asta cu alibiul în scris, asta e o glumă, asta poate...

— Credeţi că eu nu l-aş mai fi descusut? Sigur că aş fi făcut asta! Asta dacă nu aţi fi intervenit dumneavoastră cu prostiile astea!

— El a fost, domnule chestor, ştiu asta. Meisner a vrut să-şi ucidă soţia. Chestia cu apa n-a fost un gest făcut din prostie! Voia să se asigure că duce lucrurile până la capăt atunci când a văzut că reflectorul nu a omorât-o. De aceea a făcut o faţă atât de stupefiată: pentru că încă trăia!

— Şi de ce ar fi vrut să o omoare?

— Pentru că o ura, pentru că ea era mai bună decât el şi pentru că acest arogant vanitos nu putea suporta asta. Şi atunci s-a folosit, pur şi simplu, de oportunitate... chestia cu reflectorul...

— Dacă lucrurile stau într-adevăr aşa cum spuneţi, a zis Gennat, atunci aţi dat-o mai tare în bară decât credeam!

•

Ar fi trebuit să-şi citească horoscopul, era clar că astăzi nu era ziua lui norocoasă. Rath nu a vrut să treacă pe la Serviciul Omoruri, nu a vrut să treacă pe lângă Böhm. Şi-a luat la revedere de la Trudchen Steiner şi a ieşit pe uşa care dădea din anticamera biroului lui Gennat direct în hol. Atunci când a ieşit, Manfred Oppenberg aştepta deja pe banca din lemn. Rath nu i-a aruncat nici măcar o privire, iar producătorul s-a abţinut din a schiţa vreun gest din care să reiasă că-l recunoştea.

Rath era nervos pe Meisner şi pe figura pe care acesta i-o făcuse, dar şi mai enervat era pe sine însuşi şi pe prostia sa. Îl subestimase pe Victor Meisner. Omul nu era aşa uşor de scos din fire. Apariţiile sale drept o persoană distrusă emoţional, care plânge în public erau parte a unei farse. Adevărata sa faţă era cea de nemernic rece, calculat şi lipsit de scrupule. Asta în cazul în care avea o faţă adevărată şi personalitatea sa nu era, de fapt, formată dintr-o succesiune de măşti, pe care şi le putea scoate pe rând, aşa cum dai la o parte foile de ceapă, până când nu mai rămâne nimic la sfârşit.

A intrat în birou doar ca să-şi ia pălăria şi paltonul.

— Erika, pot să o mai las pe Kirie o vreme cu dumneavoastră? a întrebat-o el pe secretară. Trebuie să ies ca să interoghez un martor şi nu pot să iau câinele peste tot cu mine.

Erika Voss a oftat, dar a acceptat.

•

A avut noroc, l-a găsit pe portar încă la birou.

— Astăzi, fără câine, domnule comisar?

— E încă la şcoala pentru câini.

— Aveţi ghinion, domnul Meisner nu s-a întors încă. Nu v-aţi mai întâlnit cu el ieri?

— Mai am câteva întrebări pentru dumneavoastră. Poate că ceilalţi poliţişti, colegii mei, nu au arătat interes faţă de dumneavoastră, dar eu sunt interesat.

Rath şi-a scos carnetul de notiţe ca să sublinieze cât de importantă era conversaţia.

— Ieri mi-aţi spus că vă amintiţi de cearta dintre domnul Meisner şi soţia sa. Vreau să vă rog să-mi spuneţi cât de precis puteţi despre ce a fost vorba.

Portarul s-a scărpinat în cap, pe sub chipiu.

— Păi, că vrea să facă filme cu un alt producător şi că poate să-şi scoată asta din minte. „Nu te voi mai trage mult după mine", a spus ea. „Eşti o piatră de moară la gâtul meu", a spus.

Rath a scris harnic după dictare.

— Aţi mai povestit ceva despre renumele ei, pe care Betty Winter spunea că nu-l va împrumuta. Puteţi să vă mai amintiţi ceva în sensul acesta?

— Era vorba despre un teatru, dacă am înţeles bine. El voia ca ea să joace acolo alături de el, dar ea a spus nu. Şi el a întrebat-o ce crede despre nume, la care ea i-a răspuns:

„Nu voi împrumuta bunul meu nume pentru aşa ceva, pe asta poţi să ţi-o scoţi din cap".

— Aţi înţeles cumva şi despre ce teatru era vorba?

— N-am auzit un nume, dar trebuie să fi fost undeva prin Wei...

Portarul s-a oprit în mijlocul propoziţiei şi s-a înroşit deodată.

— Bună dimineaţa, domnule Meisner, a spus el.

Rath s-a întors. Victor Meisner arăta acru ca un borcan de murături.

— Nu mai scapă omul de dumneavoastră, aşa-i?

— Aceasta este calitatea mea cea mai evidentă, a spus Rath. Eu, în schimb, sunt la fel de mirat să vă văd aici. Credeam că aveţi filmări în Marienfelde.

— Astăzi nu se mai filmează mulţumită hărniciei autorităţilor. Nu e nimeni acolo.

Meisner şi-a pipăit buzunarele, căutând cheia apartamentului, şi a apăsat butonul pentru a chema liftul.

— V-a ţinut şeful dumneavoastră o predică, după ieşirea pe care aţi avut-o? V-a reamintit cum trebuie să vă comportaţi?

Uşa liftului s-a deschis şi Meisner a urcat. Cu zâmbetul pe buze, a vrut să-şi ia la revedere, dar, puţin înainte să se închidă uşa, Rath a sărit în cabină. Zâmbetul i-a îngheţat.

— Ce fel de metode sunt astea? a întrebat Meisner când liftul s-a pus în mişcare. Vreţi să mă bateţi până mărturisesc? Am mărturisit deja.

Deodată, actorul a reluat tonul plângăcios, pe care Rath îl cunoştea deja, şi a spus:

— Eu am omorât-o, eu am omorât-o!

Apoi, Meisner a rânjit.

— Am fost bun, nu-i aşa, domnule comisar? M-aţi crezut, nu-i aşa?

Rath nu a spus nimic. A apăsat doar pe un buton care a oprit liftul.

— Ce vreţi?

— Adevărul.

— Spuneţi-mi, pur şi simplu, care credeţi că e adevărul şi eu vă spun ce cred despre asta.

— V-aţi omorât soţia.

— Asta ştie întreaga lume.

— Intenţionat.

— Cine poate să citească gândurile altuia?

— V-aţi folosit de mecanismul construit de Krempin.

Meisner a râs doar, amuzat.

— Mai departe, a spus el.

— Probabil că el însuşi v-a spus despre mecanism atunci când pleca de pe platoul de filmare. Doar considera că-i sunteţi prieten...

— Da, ne-am împrietenit repede, asta vă poate confirma oricine. N-aveam de unde să ştiu ce fel de om este.

— Probabil că l-aţi ajutat chiar să se ascundă. Aşa, aţi putut să rămâne permanent în legătură cu el şi îl puteaţi controla.

— Nu se vorbeşte despre serviciile făcute prietenilor.

— Şi atunci când v-a povestit că are întâlnire cu mine, aţi intrat în panică. Nici măcar nu a trebuit să-l urmăriţi, căci v-a spus când şi unde se întâlneşte cu mine. Poate chiar dumneavoastră i-aţi propus locul de întâlnire, doar locuiţi foarte aproape de turn. Poate că dumneavoastră aţi fost cel care l-a costumat atât de bine pe Krempin. Se spune că vă pricepeţi la aşa ceva. Şi apoi, în timp ce el studia terenul înaintea întâlnirii noastre, dumneavoastră l-aţi împins. Păcat doar că el s-a apărat şi atunci v-a smuls meşa.

— Interesantă poveste. O crede şi chestorul? Nu prea pot să-mi imaginez acest lucru. În meseria dumneavoastră nu se poate face nimic fără dovezi, doar ştiţi acest lucru. Altfel, aveţi mari probleme cu procuratura.

— Dar poate că am dovezi! O meşă care a ajuns undeva, în tufişurile din jurul turnului. Se poate afla pentru cine a fost confecţionată.

— Meşa despre care vorbiţi face parte din garderoba La Belle. De acolo ar fi putut să o fure Krempin sau oricine altcineva care lucrează acolo. Aceasta nu e nicio dovadă.

— Ştiţi ce a fost asta? O confesiune, a spus Rath. Şi nici măcar n-a trebuit să vă bat!

Meisner a apăsat un buton şi liftul s-a pus din nou în mişcare.

— Cine a mai auzit asta în afară de dumneavoastră? Şi dumneavoastră mă suspectaţi oricum. Ce schimbă asta?

— Îmi face mereu plăcere să aud o confesiune. Pentru noi, confesiunile sunt o formă de confirmare, la fel ca aplauzele în meseria dumneavoastră.

— După cum bine ştiţi, am admis acum mult timp ceea ce am făcut. Şi dumneavoastră aţi spus că niciun judecător din lumea asta nu mă va condamna pentru că, panicat fiind, am vărsat o găleată de apă pe sărmana mea soţie.

— De ce aţi făcut-o?

— Ştiţi cum e să-ţi reproşeze cineva permanent că eşti un eşec? Trebuia să spună asta mereu, de parcă era un nenorocit de gramofon care a rămas blocat! a zâmbit Meisner. Ei bine, aşa un ratat nu sunt, până la urmă.

Liftul s-a oprit şi Meisner a deschis uşa.

— A fost drăguţ să stau de vorbă cu dumneavoastră, domnule comisar, a spus el şi a coborât. Dar acum să mă scuzaţi, trebuie să mă schimb. Mă întâlnesc cu cineva pentru a lua prânzul.

— Salutaţi-o pe domnişoara Bellmann, vă rog, a spus Rath, şi nu uitaţi: sunt încăpăţânat.

•

Doamna Lennartz l-a privit surprinsă când a deschis uşa apartamentului. Uitase că venea astăzi la curăţenie.

— Domnule comisar! a exclamat ea şi a stors cârpa. Termin imediat, nu m-am aşteptat să veniţi.

— Am vrut să iau prânzul acasă azi, a spus el.

— Să vă aduc ceva? Mâncăm şi noi în curând, Peter şi cu mine.

— Mulţumesc mult, a ridicat Rath punga de la Aschinger. M-am aprovizionat deja.

— Momentan, nu puteţi intra în bucătărie, aşteptaţi un moment în sufragerie.

În timp ce aştepta, a pus un disc. A lăsat coniacul în dulap, deşi ar fi avut chef de-un pahar. Era prea devreme şi, pe lângă asta, nu trebuia să-l vadă soţia administratorului bând. Femeia a băgat capul pe uşă după cinci minute.

— Am terminat!

Rath a aşteptat până ce a ieşit, a închis muzica, a mers în bucătărie şi a pus mai întâi apă la fiert pentru cafea. A despachetat chiftelele, dar nu prea avea poftă de mâncare. Putea să-i ducă resturile lui Kirie, care se va bucura cu siguranţă. A studiat cu atenţie meşa, dar nu a putut să descopere niciun loc unde să fie scris La Belle, un număr de inventar sau orice altceva de felul acesta. Singurul lucru scris pe meşă, dar şi acesta greu descifrabil, era

numele unei firme. Era greu de zis dacă Meisner blufase mai devreme. Era, oricum, posibil ca acesta să fi purtat o perucă pentru teatru când a mers la turn, şi nu pe a sa. Nu-l machiase doar pe Krempin, ci şi pe sine înainte de a urca în turn, astfel încât să nu poată fi recunoscuţi de nimeni. Un Victor Meisner ar fi fost recunoscut prea repede. Şi alibiul său? Meisner locuia aşa de aproape de turnul de radioemisie, că acestuia nu i-ar fi fost prea greu să se strecoare printr-un beci sau o uşă lăturalnică şi să-l facă pe portar să creadă că a fost tot timpul în apartament. Liftul mergea şi până la subsolul clădirii.

Rath şi-a fiert cafeaua fără grabă şi a stat pe gânduri, dar oricum învârtea lucrurile, nu vedea nicio posibilitate de a ajunge la Meisner. Poate doar dacă ar duce meşa celor de la ED, dar acest lucru ar însemna că trebuie să mărturisească faptul că a planificat o întâlnire secretă cu Krempin. Rath s-a uitat la peruca ciufulită. Poate că Weinert va reuşi să facă progrese. Omul era un jurnalist bun. Trebuia să aştepte să vadă ce va găsi acesta.

Telefonul a sunat, dar nu a răspuns. A băut două ceşti de cafea, a fumat câteva ţigări şi a stat pe gânduri, dar, la ora două, când a plecat spre Cetate, nu luase încă nicio decizie.

Erika Voss nu era aşa de supărată cum se temuse. În mod evident, acesteia îi făcuse plăcere să ia pauza de masă alături de Kirie.

— A sunat din nou acea doamnă mai devreme, a spus ea. Şi chestorul Gennat vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră la ora trei.

— Iarăşi? Cum de?

— Domnişoara Steiner nu a spus de ce.

— Dacă aşa stau lucrurile, ies mai întâi puţin cu câinele.

Avea nevoie de aer proaspăt, avea nevoie să-şi pună gândurile în ordine. Buddha îi va face cu siguranţă morală din cauza audierii eşuate din acea dimineaţă. Şi sperase să-şi poată repara greşeala. Se înşelase. Astăzi chiar nu era ziua lui. Nici nu voia să se gândească la doamna care sunase din nou. S-a gândit dacă să mai încerce o dată la hotelul unde stătea Paul, dar şi-a dat seama că nu era deloc în dispoziţia necesară să-i vorbească prietenului său sau oricui altcuiva.

Nu putea să suporte să fie în preajma lui Kirie în momentul de faţă. Câinele adulmeca la fiecare colţ de pe drumul care ducea spre Spree. Deşi începuse să plouă pe la jumătatea drumului, a continuat să meargă până la Märkisches Museum şi i-a dat drumul lui Kirie să alerge în părculeţ. Înainte să pornească pe drumul de întoarcere, a scos o chiftea şi i-a dat-o câinelui. Kirie a înfulecat biluţa de carne dintr-o înghiţitură şi i-a mulţumit cu un zâmbet.

•

Gennat stătea în spatele biroului neclintit ca o statuie. Nu frunzărea niciun dosar, nu clipea, nu părea nici să respire. Rath a simţit că situaţia de cu o săptămână înainte se repetă. Atmosfera era tensionată.

— Ce frumos că aţi putut să vă răpiţi puţin timp pentru mine, a spus Buddha în cele din urmă.

— Desigur, domnule chestor.

— Sper că nu mă va costa prea mult. Cât luaţi aşa, pe oră?

— Poftim?

— Sau aveţi tarif pe zi?

— Nu înţeleg...

— Ei, cât câştigaţi când lucraţi ca detectiv particular?

La naiba!

— Domnule chestor, nu lucrez ca detectiv particular!

— Atunci nu sunteţi dumneavoastră acel Gereon Rath care s-a interesat de soarta actriţei Vivian Franck, care fusese dată dispărută, în numele producătorului de film, Manfred Oppenberg?

— Ah, la asta vă referiţi! Am făcut doar câteva cercetări suplimentare, nu prea multe.

— Ştiţi că este vorba despre o ocupaţie suplimentară, care necesită aprobare?

— Ah, încetaţi!

Rath a încercat să pară relaxat, dar nu i-a reuşit.

— Acesta a fost un serviciu făcut unui prieten, nu o ocupaţie suplimentară!

— Serviciu făcut unui prieten? Atunci înseamnă că lucraţi la negru.

— Dar n-am luat niciun ban!

Rath spera că Oppenberg a spus ceva similar.

— Credeţi că asta face lucrurile mai simple pentru dumneavoastră? Dacă dumneavoastră aveţi relaţii de prietenie cu un om implicat în două anchete aflate în desfăşurare şi care e un posibil suspect pentru omor, trebuie să ne spuneţi! Aşa ceva naşte prejudecăţi, nu puteţi fi obiectiv!

— Atunci când i-am făcut această favoare lui Oppenberg, nu aveam de unde să ştiu că acel caz de persoană dispărută se va transforma într-un omor.

— Dar aţi tăcut când s-a întâmplat acest lucru.

— Aşa este.

Gennat a bătut cu pumnul în masă.

— Unde credeţi dumneavoastră că vă aflaţi, de fapt?!

Rath nu l-a mai auzit niciodată pe Buddha ţipând atât de tare.

— Domnule chestor, ştiu că a fost o greşeală. A fost... eu, pur şi simplu, nu voiam să fiu scos din comisia de anchetă a cazului Franck, după ce acest lucru se întâmplase deja cu cazul Winter.

— Nu v-aţi gândit la consecinţele acţiunilor dumneavoastră? Nu credeţi că veţi fi scos acum din toate? Ar fi trebuit să vorbiţi cel târziu atunci când Böhm v-a cerut să-l găsiţi pe detectivul particular pe care-l angajase Oppenberg...

— Domnule chestor, lucrurile nu au fost aşa de simple. Eu şi comisarul-şef Böhm...

— Cine spune că lucrurile trebuie să fie mereu uşoare? Chiar aţi crezut că scăpaţi cu aşa ceva? Böhm mi-a servit această noutate superbă chiar înainte de audierea lui Oppenberg. Voia chiar să vă denunţe în faţa tuturor, pentru că e de părere că această informaţie ar trebui inclusă în dosarul anchetei, dar l-am oprit.

— Mulţumesc, domnule chestor!

— Nu de dragul dumneavoastră! Să nu vă imaginaţi aşa ceva! Doar pentru că informaţia nu ajută cu nimic şi un asemenea scandal ar fi distras colegii de la muncă.

— Şi acum, domnule chestor?

— Vă este clar că nu mai puteţi continua să lucraţi în anchetele curente? Sunteţi suspendat până la noi ordine. Ce vi se va mai întâmpla se va stabili în urma procedurilor disciplinare.

— Nu s-ar putea închide un ochi? Poate chestiunea se rezolvă şi altfel?

— Un om nu are suficienţi ochi ca să-i închidă pentru fiecare dintre prostiile făcute de dumneavoastră! În chestiunea cu colegul Brenner aţi reuşit să scăpaţi la mustaţă de procedura disciplinară, dar acum vi s-a terminat norocul.

— Am înţeles, domnule.

— Ştiţi ceea ce mă enervează cel mai mult la toate astea?

— Nu, domnule.

— Că e absolut inutilă! Sunteţi un criminalist capabil, dar intraţi singur în belele din cauza unor asemenea şmecherii!

Gennat a închis dosarul care se afla pe biroul său şi Rath şi-a dat seama că era dosarul său de la Personal.

— Ei, zilele următoare aveţi suficient timp ca să vă gândiţi la toate aceste lucruri! La revedere!

•

Asta era deci. Pe drumul de întoarcere, holul de la Departamentul A i s-a părut la fel de străin ca o altă lume, chiar dacă trecuse pe acolo de sute de ori. Chiar şi numele de pe uşa biroului părea să nu-i mai aparţină, chiar dacă

încă scria Gereon Rath pe uşă. A mers, pur şi simplu, mai departe, nu putea să intre acum. Aparent, lucrurile păreau să fie la fel, dar o forţă malefică scosese tot ceea ce era familiar din ele, aşa că, acum, părea că întâlneşte în jurul lui doar lucruri nefamiliare. Cunoştea acest sentiment şi îl ura. A simţit acest lucru pentru prima dată atunci când Severin nu s-a mai întors acasă, fără niciun fel de înştiinţare prealabilă. S-a simţit la fel şi câţiva animai târziu, când au primit acasă vestea morţii lui Anno. Mama sa nu a putut să plângă, jelind în tăcere, la fel ca soţul şi fiul său. A simţit aceste lucruri din nou cu un an în urmă, atunci când lumea familiară din Köln s-a năruit şi oraşul natal i-a devenit deodată străin.

Şi acum ajunsese din nou la capătul drumului, chiar dacă lucrurile începuseră promiţător în Berlin.

De ce nu i-a spus nimic lui Böhm? Ar fi trebuit să-şi dea seama că n-avea cum să iasă ceva bun din chestiunea asta! Aprinsese aşa de multe focuri în jurul său, că era imposibil să le stingă pe toate. Dacă aflau şi că a fost la turnul de radioemisie, lângă cadavrul lui Krempin, atunci putea să-şi ia adio! Atunci nu mai scăpa doar cu un avertisment sau cu o tăiere de salariu. Atunci chiar ar fi trebuit să se facă detectiv particular. Aşa cum îi şi recomandase Charly cu un an în urmă.

Charly!

S-a oprit pe loc şi a dat cu pumnul în perete. Un curier care tocmai venea de după colţ l-a privit iritat, dar nu a spus nimic, strecurându-se speriat mai departe.

Ce caut eu în acest oraş de rahat, s-a gândit el, *ce caut eu în acest oraş de rahat*?!

Ia-ţi lucrurile şi pleacă! *Pleacă la Köln sau*, *şi mai bine*, *pleacă la New York*!

Rath s-a întors spre biroul său. A avut nevoie de un moment să-şi recapete controlul înainte să deschidă uşa. A tras adânc aer în piept, s-a străduit să zâmbească şi a intrat.

Erika Voss tocmai bătea ceva la maşina de scris, dar habar n-avea ce putea aceasta să scrie.

— Puteţi să plecaţi mai devreme acasă, Erika, nu mai am nevoie de dumneavoastră astăzi.

Ea l-a privit surprinsă şi s-a oprit imediat din scris.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră, domnule comisar. Înseamnă că pot să merg la cumpărături!

— Faceţi asta! Răsfăţaţi-vă şi cumpăraţi-vă ceva frumos!

Telefonul de pe biroul ei a început să sune. Avea deja o mână băgată în palton, dar tot a răspuns.

— Pentru dumneavoastră, domnule comisar, a spus ea în timp ce acoperea receptorul cu o mână. Omul a spus că e de la Chinahaus. Vreţi să cumpăraţi o vază Ming?

— Probabil că e vorba despre kiwi. Faceţi-i legătura.

Erika şi-a rezolvat conştiincios ultima sarcină de serviciu a zilei, apoi şi-a luat la revedere şi a ieşit repede pe uşă. Rath s-a aşezat la birou şi a răspuns la telefon. I-a recunoscut vocea. Era chinezul prietenos de pe Kantstraße.

— Domnule comisar, m-aţi rugat să vă anunţ!

— Da, desigur.

Rath a observat că nu părea prea de fericit.

— Ce se întâmplă?

— Bărbatul a fost din nou aici.

— Care bărbat?

— Germanul care cumpără în mod regulat kiwi.

— Ah, da, foarte frumos.

— N-a cumpărat doar kiwi, ci şi alte specialităţi chinezeşti precum ciuperci, muguri de bambus, tăiţei din orez şi multe altele.

— Aveţi adresa?

Chinezul a râs viclean.

— Pentru livrare, exact aşa cum aţi spus.

— O secundă, să iau ceva de scris...

Rath a scormonit după o bucăţică de hârtie şi un creion, ţinând receptorul cu umărul ca să aibă ambele mâini libere. Chinezul i-a dictat şi Rath a notat. Abia după ce a închis şi-a dat seama că ştia această adresă.

A simţit cum gândurile începeau să-i gonească prin minte, acest sentiment febril care îl copleşea când era pe cale să descopere conexiuni noi, dar pe care nu le înţelegea încă pe deplin. Febra aceasta îl cuprinsese aşa de tare, că a şi uitat pentru moment că Gennat îl trimisese la plimbare. Poate că întreaga idee cu kiwi nu era aşa de stupidă cum o făcea Böhm să pară!

— Haide, Kirie, a spus el, mai facem încă o excursie la Wannsee înainte să mergem acasă şi să ne luăm vacanţă.

Capitolul 49

De ce nu apăruse încă nimic la ziar?

Ştia că au găsit-o pe Fastré. Lehmann îi povestise că au fost duminică la cinematograf, că poliţia a fost acolo. Idiotul de Lehmann nu ştia de ce, dar

asta nu conta absolut deloc. Indiferent din ce motiv s-ar fi dus acolo, trebuiau să o fi găsit pe Fastré!

Şi de ce nu a găsit niciun articol despre asta? Ştirea ar fi trebuit să apară în toate ziarele din oraş! Au scris cu toţii despre Franck, de ce nu şi despre Fastré?

Când vor scrie? Lumea trebuia să afle ce s-a întâmplat şi de ce s-a întâmplat! Cu toţii trebuiau să afle! Trebuiau să înţeleagă despre ce e vorba! Ca să se oprească în sfârşit! Nu putea să se ocupe el de toate, de fiecare dintre ele! Trebuiau să înţeleagă în sfârşit, căci altfel vor fi tot mai multe. Tot mai multe care vor răpi filmului frumuseţea şi puritatea.

Şi doar el era în stare să o apere.

Dar nu se poate ocupa de toate, trebuie neapărat să înţeleagă! Trebuie să se oprească într-un sfârşit!

Sau e vina lui? Trebuia să acţioneze mai rapid? N-ar trebui să-şi mai lase atât timp la dispoziţie? Să nu mai aştepte atât de mult?

A invitat-o în sfârşit la masă azi. Doar pentru o conversaţie, căci nu a pregătit nimic în rest. Nu i-a dat liber lui Albert. Dar oare chiar trebuia să discute cu ea ca să ştie ce e de făcut? Doar a auzit-o, a trăit pe pielea sa felul în care ea însăşi a stricat vraja propriei imagini. Ceea ce i-au trimis la atelier pentru a face cópii era absolut oribil!

Atunci când e pe marele ecran, e femeia ideală. Şi strică acest lucru pentru că deschide gura şi boxele încep să bâzâie. A trebuit să-şi acopere urechile cu mâinile, aşa de oribil a fost. De ce i-a făcut asta? De ce-şi face ei însăşi asta?

Luase o decizie. Astăzi trebuia să se întâmple! Nu trebuia să piardă vremea, ci să continue, altfel deveneau prea multe! Era perfectă, poate cea mai bună pe care a invitat-o vreodată.

A coborât şi a făcut rapid toate pregătirile necesare, a pregătit seringile şi instrumentele. A pregătit şi vinul pentru anestezie. Desigur, a pus şi o rolă de film în aparat.

Sus, cineva sună la uşă. Aude cum Albert merge prin hol.

Nu poate să fie ea, căci mai are la dispoziţie câteva ore.

Capitolul 50

Chinahaus a livrat, exact aşa cum au şi spus că vor face. Maşina de livrări tocmai cotea pe stradă atunci când Rath a parcat Buick-ul în faţa vilei. A coborât din maşină şi a luat câinele în lesă. Prefera să o ia pe Kirie cu el

decât să înceapă scandalul. Casa se afla în spatele unui val de burniţă care se revărsa în milioane de picături pe ferestrele luminate. Acestea făceau vila să pară şi mai sinistră decât şi-o amintea de la ultima sa vizită.

În timp ce mergea de-a lungul aleii, Rath şi-a dat seama cât de agitat era. Febra l-a cuprins din nou, căci simţea că era foarte aproape de ceva. Era undeva o legătură între cele trei femei. Nu reuşea să scape de gândul că ar fi trebuit să ştie deja că această vizită era inutilă, că nu trebuia decât să se gândească puţin mai bine şi că, dacă făcea acest lucru, va găsi răspunsul la întrebările care-l chinuiau încă de la apelul telefonic avut cu Chinahaus.

— Să fii cuminte, i-a spus el căţelului, acum suntem în compania unor oameni de vază!

Kirie s-a aşezat şi Rath a sunat la uşă.

A durat puţin, apoi, un servitor cărunt, cel pe care-l ştia deja, a deschis uşa. În ciuda averii sale, Marquard părea să nu aibă prea mult personal. Bătrânul ar fi trebuit să iasă de mult la pensie! Dar acesta îşi făcea treaba aşa cum te-ai fi aşteptat din partea unui servitor.

— Ce doriţi? a întrebat el şi i-a aruncat o privire arogantă.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Marquard.

— În ce chestiune?

— Una criminalistică. Sunt de la Poliţie, i-a arătat Rath legitimaţia.

Oare bătrânul chiar nu-l recunoştea? Sau era de aşteptat de la un servitor să fie greu de cap?

Măcar de această dată nu l-a mai lăsat să aştepte în faţa uşii. I s-a permis să intre în holul mare, pe care îl numeau vestibul aici, în timp ce servitorul a dispărut în interiorul casei imense, pe uşa batantă. Kirie a mirosit armura făcută să arate veche, deşi nu putea să aibă mai mult de treizeci de ani. Câinele părea destul de agitat de când a intrat în casă. Probabil că erau multe lucruri de descoperit acolo pentru un nas de câine. Servitorul s-a întors după două minute.

— Stimabilul domn poate să vă primească acum, a spus el, dar vrea să vă transmită că nu are mult timp la dispoziţie pentru dumneavoastră. Aşa că vă rog să nu vă lungiţi.

— Aş fi plecat deja până acum, dacă m-aţi fi lăsat să-l văd imediat, a spus Rath.

Bătrânul a răspuns doar ridicând din sprâncene.

— Aş dori să lăsaţi câinele în vestibul, a spus el şi a privit-o pe Kirie de parcă ar fi fost turbată.

Rath a legat lesa de o halebardă de care era sprijinită armura şi s-a aplecat spre Kirie.

— Să fii cuminte, a spus el. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus afară!

L-a urmat pe bătrânul servitor prin mai multe camere, aproape toate cu şemineu, una având pereţii împodobiţi chiar şi cu tapiserii, până ce au ajuns într-un salon mic, a cărui fereastră mare, gotică, oferea o privelişte fantastică asupra lacului când vremea era bună. O uşă ducea spre o mică terasă.

Wolfgang Marquard îl aştepta aşezat în faţa unei măsuţe din lemn închis la culoare, pe care erau pregătite deja o sticlă de Armagnac şi două pahare. Stăpânul casei s-a ridicat când Rath a intrat şi a făcut câţiva paşi în întâmpinarea lui.

— Domnule comisar, a spus el şi i-a strâns mâna. Ultima oară când aţi fost aici nu aţi adus veşti bune. Sper că... nu s-a întâmplat nimic cu Oppenberg, nu?

— Pot să vă liniştesc. N-am venit cu veşti proaste. Doar câteva întrebări legate de un fruct mic şi insignifiant.

Marquard şi-a turnat puţin Armagnac într-un pahar.

— V-aş oferi şi dumneavoastră un pahar, dar cu siguranţă sunteţi încă în timpul serviciului.

— De fapt, sunt deja în concediu. Puteţi să-mi turnaţi şi mie. Beau un pahar.

Marquard i-a întins un pahar cu lichidul de culoarea bronzului. Rath a dus paharul la nas şi a mirosit. Existau şi avantaje în a fi aşa de bogat.

— În cinstea concediului dumneavoastră, a spus stăpânul casei.

Rath a ridicat paharul. Nu mai băuse niciodată un Armagnac aşa de bun.

— Mă faceţi curios, domnule comisar, a spus Marquard. Deci, de ce sunteţi aici?

— Este vorba despre kiwi, agrişa chinezească. Ceva foarte exotic...

— Kiwi? O delicatesă. Poate că v-aţi adresat totuşi expertului care trebuie. Trebuie să ştiţi că bucătarul meu este chinez. Dar de unde ştie un poliţist despre un fruct încă aşa de exotic?

— Din motive profesionale. L-am gustat şi eu o dată şi trebuie să recunosc că mi-a plăcut foarte mult.

— Nu sunt mulţi care să ştie despre kiwi în Berlin. Asta în afara cazului în care mâncaţi des într-un restaurant chinezesc şi aveţi curajul să comandaţi ceva necunoscut la desert.

— Vedeţi, exact asta am crezut şi eu: kiwi nu este atât de obişnuit în acest oraş ca... să zicem, chiftelele.

— O comparaţie ciudată, dar aveţi dreptate în această privinţă.

— Şi tocmai de aceea ar putea fi o pistă. Îţi atrage atenţia atunci când lucruri atât de rare apar de mai multe ori. Nu ştiu cât de multe v-a povestit

Oppenberg despre aceste cazuri de omor pe care tocmai le anchetăm. Actriţe ucise. Vivian Franck este una dintre ele...

— Un caz tragic. Ştiaţi că am admirat-o mereu pe doamna Franck? Adică, încă o admir...

— A murit.

— Arta ei este nemuritoare.

— O consolare prea mică.

— Credeţi? Nu este aceasta singura consolare pe care o avem? Faptul că arta e nemuritoare?

— Majoritatea se consolează cu nemurirea sufletului. Nu credeţi în asta?

— Sufletul? Dar acesta se găseşte doar în artă. În forma sa cea mai curată, în muzică dar şi în picturi, cărţi, filme...

— Dar nu şi în filmul cu sonor, dacă v-am înţeles bine.

— Filmul cu sonor nu este artă, ci spectacol. Acesta ne arată cum suntem, şi nu cum am ar trebui să fim. Ce anume ar trebui să fie artă în asta?

Din depărtare, s-a auzit o zdrăngăneală, apoi un lătrat. Servitorul a bătut la uşă la puţin timp după aceea.

— Ce este, Albert?

— Câinele domnului comisar... păi, e destul de neliniştit.

— Aveţi un câine? De ce nu l-aţi luat cu dumneavoastră?

— Am crezut că e recomandabil ca domnul comisar să-şi lase câinele în vestibul, dar, din cauza pisicii, acesta a...

— Albert, nu vă mai prostiţi! Aduceţi animalul la stăpânul său!

— Desigur, stimate domn.

Servitorul a dispărut din nou.

— De fapt, nu sunt eu chiar stăpânul ei, a spus Rath. Eu am grijă de câine. Acesta aparţine unei actriţe: Jeanette Fastré. O cunoaşteţi pe doamnă?

— Desigur, cunosc multe actriţe datorită afacerilor mele.

— O cunoaşteţi şi personal?

— Nu aşa de bine cum o cunoşteam pe Vivian Franck, de exemplu. Am văzut-o de două-trei ori.

— Dar nu aţi invitat-o la masă, aşa cum aţi făcut recent cu domnul Oppenberg?

— Nu. Cum aşa?

— Doamnei Fastré îi plăceau kiwi în mod deosebit. Mă gândeam că poate a făcut cunoştinţă cu mâncarea asiatică la dumneavoastră acasă.

— Trebuie să vă dezamăgesc în această privinţă. Are Fastré ceva de-a face cu omorurile despre care aţi vorbit mai devreme?

Rath a încuviinţat.

— Din nefericire, a fost una dintre victime.

— Nu am citit absolut nimic despre asta.

— Nu am vrut să provocăm panică în rândul populaţiei şi de aceea nu am anunţat opinia publică. Vă voi ruga să păstraţi tăcerea în ceea ce priveşte această chestiune.

— Desigur.

— Şi aşa presa a făcut o legătură între actriţele Vivian Franck şi Betty Winter, vorbind despre un ucigaş în serie, chiar dacă omorul lui Betty Winter a avut cu totul alte dedesubturi.

— Ştiţi deja cine este responsabil pentru moartea ei? Chiar e vinovat acest maşinist, aşa cum scrie la ziar?

— Nu, dar haideţi să ne întoarcem la motivul pentru care am venit să vă vizitez, domnule Marquard. De fapt, eu voiam să vă pun câteva întrebări, şi nu invers.

— Desigur, mă scuzaţi.

— Aşadar, înapoi la subiectul kiwi...

Cineva a bătut la uşă şi bătrânul servitor s-a întors alături de o Kirie care mergea fără tragere de inimă în lesă. Abia când l-a adulmecat pe Rath a renunţat să opună rezistenţă şi a alergat, dând din coadă, prin încăpere.

— Iată-te, scumpa mea, a spus el. Doar ţi-am spus să te comporţi frumos!

— Nu prea s-ar zice asta, a spus servitorul, câinele a dărâmat armura Maximilian din vestibul şi a târât halebarda până la uşa pivniţei.

— Câine rău, a certat-o Rath şi s-a întors spre Marquard spunând: sper că se mai poate repara.

— Nu vă faceţi griji. Aceste armuri pot îndura destul de multe, până la urmă pentru asta au fost construite. Doar că e o muncă foarte migăloasă să le montezi la loc. Sper că nu s-a dezmembrat prea tare.

— Vreau doar să remarc că nu a fost uşor să iau câinele de lângă uşă. A mirosit ceva. Sper că nu avem şobolani în pivniţă. Mai ales pe lângă aparatele sensibile de film ale domnului.

— V-aţi făcut bine treaba, Albert. Şi, în legătură cu acest şobolan... rugaţi-l pe grădinar verifice şi să vadă dacă găseşte ceva.

— Desigur, domnule.

Servitorul i-a dat lui Rath lesa, pe care o ţinea cu vârful degetelor, şi a plecat din nou. Kirie a mirosit partea de jos a pantalonilor lui Marquard, fapt care îi displăcea acestuia în mod vizibil, aşa că Rath a tras câinele de acolo.

— Aveţi echipamente de film în casă? a întrebat el.

— Trăiesc pentru film, a spus Marquard, aşa că trebuie să am posibilitatea de a viziona rolele de film acasă, în caz de nevoie. Tatăl meu a fost cel care a amenajat o cameră pentru proiecţii la subsol...

Marquard a fost întrerupt de lătratul lui Kirie. Câinele a mirosit un fotoliu şi a început să latre agitat, privindu-l pe Rath. A continuat să dea ture între el şi fotoliu.

— E-n regulă, Kirie, a spus Rath, dar animalul nu putea fi liniştit. Nu ştiu ce are, i-a spus el lui Marquard. Cred că e din cauza mediului necunoscut. E mai agitată decât am văzut-o vreodată de când am intrat în casa dumneavoastră.

— Avem câteva pisici aici. Poate că pe ele le miroase, a zâmbit Marquard.

— Promit că nu-i voi mai da drumul din lesă.

Marquard a încuviinţat gânditor. Arăta de parcă ar fi cântărit o decizie dificilă.

— Domnule comisar, cred că trebuie să vă arăt ceva, a spus el în cele din urmă. Poate că aceasta ar putea să răspundă unora dintre întrebările dumneavoastră. În ceea ce priveşte kiwi, mă refer.

Rath a ridicat din sprâncene.

— Ce anume? a întrebat el.

— Urmaţi-mă şi veţi vedea! Vom vedea apoi şi dacă vă ajută pe mai departe.

Trebuia să aibă grijă ca această voce caldă şi şarmantă să nu-l adoarmă. Ar fi fost mai bine să nu bea nici Armagnac, căci i se urcase la cap. În timp ce Marquard urca pe o treaptă în spirală, care era chiar opusul scărilor imense din vestibul, Rath şi-a pipăit interiorul jachetei, a simţit Mauserul şi s-a simţit imediat mai în siguranţă. Wolfgang Marquard, acest om prietenos şi bine crescut, nu-i transmitea un sentiment prea plăcut, un sentiment amplificat de casa acestuia. Rath se gândea cât de tare se agăţa acest om de trecut. Această vilă-fortăreaţă sinistră, în care acesta probabil că-şi petrecuse întreaga viaţă, i se potrivea cumva: era greu să găseşti ceva mai demodat din punct de vedere arhitectural decât această clădire care imita Evul Mediu.

Kirie era încă agitată. Rath abia a reuşit să o ia de lângă fotoliul din sufragerie, iar acum aceasta mirosea agitată urma lui Marquard, care mergea atât de repede pe treptele de piatră, că abia îl puteau urma.

Au ajuns sus, într-o cameră semicirculară, cu mai multe uşi care se deschideau din ea.

— Aici sunt camerele mele private, pe care nu le vede aproape nimeni în afară de Albert, a spus Marquard şi a zâmbit. Sper că ştiţi să apreciaţi acest lucru.

— Dar desigur, a spus Rath. Sunt mai ales curios ce vreţi să-mi arătaţi aici, sus.

În loc să răspundă, Marquard a deschis o uşă şi a făcut un gest în chip de invitaţie.

— Ce credeţi despre asta, a spus el, am promis prea multe?

Rath s-a uitat înăuntru şi a fost uluit, chiar s-a speriat în primul moment. Nu s-a aşteptat să vadă această faţă aici. Kirie a început să latre şi, exact în acel moment, Rath a simţit o lovitură puternică la ceafă. Totul s-a luminat de parcă ar fi strălucit o mie de sori. Apoi, camera din jurul lui s-a cufundat într-un întuneric profund, de care a fost acaparat. I-a fost cu neputinţă să opună rezistenţă.

Capitolul 51

A sunat la uşa apartamentului. N-a răspuns. Înseamnă că plecase la Nasse Dreieck. Când a ajuns acolo, proprietarul taciturn a ridicat din umeri în semn de răspuns, aşa că Berthold Weinert s-a întors pe Luisenufer. Voia să-i mai dea o şansă omului, dacă tot era în zonă, dar gata!

Aşa ceva era inadmisibil!

Cum putea Gereon Rath să îndrăznească să-l lase baltă pentru a doua oară?! Sfinţenia Voastră! Lui Weinert nu-i venea să creadă, dar toate semnele arătau că nu mai venea la întâlnire! Şi tocmai astăzi, când avea nevoie de maşină!

Când Weinert a început să traverseze curtea, a văzut o femeie şi un bărbat ieşind din scara din spate. Femeia i s-a părut cunoscută, parcă o văzuse recent într-o fotografie la redacţie, trebuia să fie vreo starletă al cărei nume nu-l putea reţine nimeni. Sau... apoi i-a picat fisa.

— Scuzaţi-mă, a strigat el înainte ca perechea să dispară pe uşă, nu vă cunosc de undeva?

Cei doi s-au oprit, femeia s-a întors şi l-a privit curioasă.

— Sunteţi actriţă, aşa-i? a întrebat Weinert.

Blondul a zâmbit, dar femeia nu părea prea amuzată.

— Cum de v-a venit ideea asta? a întrebat ea.

— Nu aţi fost de curând la turnul de radioemisie? împreună cu Gereon Rath?

— Sunteţi de la presă?

— E aşa de uşor să-ţi dai seama? Mă simt penibil!

Femeia a râs.

— Trebuie să fiţi de la presă, altfel n-aţi avea de ce să credeţi că sunt actriţă. Înseamnă că aţi văzut fotografia de la turn. De aceea mergeţi la Gereon?

— Nu tocmai, Weinert s-a apropiat de ea şi i-a întins mâna. Poate că ar trebui să încetăm cu jocurile. Mă numesc Weinert, sunt un prieten mai vechi de-al lui Gereon.

— Charlotte Ritter, sunt o fostă colegă de la Alex, iar acesta este un prieten bun de-al lui Gereon: Paul Wittkamp din Köln.

— Încântat de cunoştinţă.

Blondul i-a strâns mâna cu putere.

— Păi, da, a spus Weinert, după cum arată lucrurile, Gereon ne-a lăsat baltă pe toţi.

— Doar că noi n-aveam întâlnire şi tot îndrăzneşte să nu fie acasă, a spus Wittkamp, cu indignare prefăcută. Eu plec mâine dimineaţă, a explicat el, şi voiam să-mi iau la revedere, dar pe Gereon nu poţi să-l momeşti nici cu cea mai frumoasă femeie din Berlin.

Cea mai frumoasă femeie din Berlin s-a înroşit puţin.

— Încerc de zile bune să dau de el, a spus ea, dar reuşesc să vorbesc doar cu secretara lui. Şi Paul la fel. Aveţi habar pe unde ar putea să fie?

— De fapt, ar trebui să fie chiar aici, a spus Weinert. Eu, cel puţin, *aveam* întâlnire cu el. Dar nu e nimeni acasă şi nu e de găsit nici la barul unde merge în mod normal.

A clătinat din cap.

— Eram absolut sigur că-şi va face apariţia de această dată. Am pus chiar şi pariu.

Wittkamp a râs.

— Atunci nu vă faceţi griji! Gereon ar face orice ca să nu piardă un pariu.

— Presupun că nu a mai venit pentru că a trebuit să plece urgent la o operaţiune şi nu a mai avut cum să mă anunţe.

— Asta putem afla uşor, a spus femeia. E suficient un telefon la secţie.

— E un telefon la Wassertorplatz.

Au plecat împreună. Weinert a aflat pe drum că Charlotte Ritter a lucrat la un moment dat ca dactilografă la Serviciul Omoruri, dar că trebuia momentan să-şi dedice tot timpul liber studiilor de drept.

— Îl cunosc pe Gereon de pe vremea când locuia în apartamentul de pe Nürnberger Straße, le-a povestit el. Eu încă locuiesc acolo.

— La Behnke? a întrebat ea.

— O cunoaşteţi pe doamna Behnke?

— Mai degrabă indirect.

Weinert a tras nişte concluzii pentru sine şi a tăcut.

Au ajuns la cabina telefonică. A scos din portmoneu două monede pe care Charlotte Ritter le-a luat şi le-a aruncat în aparat.

— Berolina zero-zero-douăzeci şi trei, a spus ea, la Serviciul Omoruri, vă rog.

A trebuit să aştepte un moment până ce i s-a făcut legătura şi cineva a răspuns la telefon.

— Bună, Reinhold. Te-au pus să lucrezi în tura de noapte? Charly aici... da, da, am multă treabă din cauza examenului. Reinhold, uite de ce te sun: aveţi vreo operaţiune mai mare acum?... Nu?... În regulă... Doar un prieten bun care voia să-şi ia la revedere de la Gereon Rath. Nu ştii cumva pe unde umblă?

A ridicat din umeri după ce a închis.

— Nu se întâmplă nimic special la serviciu, a spus ea, şi se pare că nici la secţie nu mai e.

— Şi acum ce facem cu seara pe care am început-o deja? a întrebat Wittkamp.

Charlotte Ritter părea foarte hotărâtă.

— Cred că mergem la Alex, a spus ea, faptul că nimeni nu ştie unde e Gereon, îmi dă un sentiment ciudat.

— Poate că e printr-un bar pe undeva şi se îmbată, a fost de părere Wittkamp.

— Nu şi dacă are întâlnire cu domnul Weinert aici de faţă. Şi nici pe noi nu ne-a contactat, deşi secretara lui sigur i-a spus că am sunat. Ceva nu e-n regulă. Poate aflăm ce anume!

L-a privit pe Weinert într-un mod care nu permitea să fie contrazisă.

— Aţi vrea să rămâneţi o vreme aici? În caz că Gereon vine totuşi acasă?

Weinert a încuviinţat.

— Şi aşa n-am nimic mai bun de făcut. Şi, pe lângă asta, berea de la Nasse Dreieck e foarte bună. Poate că apare acolo. Dacă nu, îmi voi încerca norocul pe Luisenufer o dată la jumătate de oră.

— Dacă îşi face apariţia aici, vă rog să sunaţi la secţie şi să întrebaţi de Charlotte Ritter.

Weinert a fost de acord.

— Şi dacă reuşiţi să daţi de el, sunaţi-mă la bar, la Nasse Dreieck. E simplu de reţinut, dar să nu vă mire dacă barmanul nu scoate o vorbă, înseamnă că aţi sunat exact unde trebuie.

Capitolul 52

O durere care pulsa l-a adus înapoi. A deschis ochii, dar negrul din faţa ochilor nu a dispărut. A început să desluşească încet unele contururi gri din încăperea înghiţită de negru. Nu putea să recunoască mare lucru, ci doar conturul a două ferestre mari. Noaptea de afară era aproape la fel de întunecată precum camera. Nu putea să vadă unde se afla, poate pe un pat sau pe o canapea. În orice caz, stătea confortabil, în măsura în care se putea vorbi despre confort în situaţia sa. Cumva, i se părea că această categorie nu se prea potriveşte.

A încercat să-şi amintească. A văzut faţa unei persoane moarte înainte să se cufunde în întuneric. Jeanette Fastré, în mărime naturală şi aşa de vie, că, pentru un moment, a crezut că s-ar afla în faţa lui. Chiar şi Kirie a fost păcălită şi a început să latre.

Unde era câinele? S-a ridicat de teamă că animalul ar fi putut păţi ceva, iar capul său a reacţionat cu o durere puternică. Rath şi-a dus mâna la cap, mirat cumva că acest lucru era posibil. Nu era legat. Şi-a pipăit precaut spatele capului. Lovitura lăsase în urmă un cucui mare.

Wolfgang Marquard chiar îl doborâse cu o lovitură.

Marquard, inamicul filmului cu sonor.

Marquard, ucigaşul din cinema.

Ce plănuia? Unde l-a adus? Nu putea să creadă că şi-a rezolvat toate problemele dacă a doborât un poliţist!

Dar, momentan, Rath era cel care avea probleme. Durerea de cap a început totuşi să se risipească.

Şi, deodată, a simţit că nu era singur în cameră. O siluetă s-a mişcat uşor în faţa ferestrei, a auzit foşnetul stofei şi apoi o voce.

Nu, nu era o voce, ci mai degrabă un gâfâit, un şuierat ciudat, un fel de respiraţie grea.

Suna precum un râs fără voce.

— Bine aţi venit în închisoarea mea, s-a auzit un şuierat din întuneric şi apoi, din nou, acel râset gâfâit.

— Cine sunteţi?

— Oh, încă mai aveţi voce! Asta mă miră.

— Aţi... sunteţi o actriţă? V-a scos corzile vocale?

Acest râset fără voce a răsunat din nou gâfâit prin întuneric.

— Aşteptaţi, a spus vocea.

Era o şoaptă care nu s-a vrut a fi înceată, ci tare, dar, cu toate acestea, Rath a trebuit să se chinuie să înţeleagă ce spunea.

— Veţi vedea în curând.

A auzit mobila scârţâind şi paşi în întuneric. S-a auzit un „clic” şi camera s-a luminat. Rath a mijit ochii şi a privit în jur. Era o cameră cu pereţii îmbrăcaţi în lemn, cu mobilă de modă veche, dar luxos. În faţa uşii stătea o femeie. Rath estima că femeia n-avea mai mult de cincizeci de ani, chiar dacă avea părul alb. Aceasta s-a întors la fotoliul ei, s-a aşezat şi a privit în noaptea de afară, care se transformase într-o masă solidă, de un negru impenetrabil acum, că lumina a fost aprinsă în cameră. Rath s-a ridicat şi durerea de cap l-a atacat cu forţă.

— Sunt mama lui, a spus ea continuând să se uite pe geam.

În plină lumină, Rath înţelegea şi mai greu ce spunea. Îl solicita foarte tare să se chinuie să desluşească ce spunea femeia. Capul îl durea şi mai tare cu fiecare sforţare.

— Ce s-a întâmplat cu vocea dumneavoastră, doamnă Marquard? Fiul dumneavoastră v-a...

— Mi-ar plăcea aşa de mult să ies încă o dată la lac, dar nu mă lasă.

— V-a... fiul dumneavoastră v-a tăiat corzile vocale?

— Nu mă mai lasă să ies de aici. Uneori, stau sus, în turn, mă uit la lac şi visez că aş sta acolo jos, în bătaia vântului.

Şoapta ei devenea cu fiecare propoziţie mai înceată, de parcă şi acest mod de a vorbi îi era imposibil.

— Sunt condamnată să-mi aştept moartea aici, fără să mai pot să ies vreodată la lac şi să simt vântul prin păr.

Rath avea senzaţia că-l doare din ce în ce mai tare capul. S-a ridicat şi, pentru o secundă, a văzut negru în faţa ochilor şi a trebuit să se sprijine de un perete. A mers până la uşa următoare şi ea l-a lăsat să o deschidă.

— Nu aveţi cum să ieşiţi de aici. Ajungeţi doar în următoarea celulă a închisorii noastre de aur.

A fost prima dată când s-a întors spre el şi l-a privit direct. Faţa îi era de o frumuseţe fără cusur şi avea o piele extraordinară, aproape translucidă.

— De ce credeţi că sunteţi aici sus, la mine? a continuat ea. Nimeni nu iese de aici fără voia lui Wolfgang. Nu se pot deschide nici măcar geamurile.

A râs din nou gâfâit.

— E o închisoare bună, construită pe vremuri de soţul meu pentru Wolfgang. Soţul meu l-a închis pe băiat, nu eu! Şi acum se răzbună pe *mine*. Nu-i ciudat?

Femeia a râs din nou şi, pentru un moment, a arătat exact aşa cum Rath şi-o imaginase pe mama vitregă a Albei ca Zăpada. A revenit curând la înfăţişarea ei de femeie încă frumoasă, dar îmbătrânită prematur. Rath a

trebuit să se ţină de tocul uşii. I-a tremurat mâna timp de o secundă. Sudoarea rece i-a acoperit fruntea.

— Aveţi nevoie de zahăr sau veţi muri.

— Zahăr? Sunt... el a...

— Sigur că v-a făcut o injecţie. De aceea v-a şi adus aici.

A clătinat din cap, de parcă n-ar fi putut pricepe cum cineva poate fi aşa de greu de cap.

— Oamenii sunt aduşi aici doar ca să moară.

— Atunci daţi-mi zahăr!

— Mi-ar face plăcere să mă bucur pentru ceva mai mult timp de compania dumneavoastră, mai ales că primesc aşa de rar vizite. Vin doar câteva spirite bătrâne. Chiar ar fi frumos dacă aţi putea să rămâneţi mai mult, dar asta nu stă în puterea mea. În curând veţi pleca şi voi fi din nou singură.

— Trebuie să-mi puteţi da ceva! N-aveţi praline aici? Nu beţi ceaiul cu zahăr?

Rath a simţit cum intra în panică.

— Fructe, bomboane, suc, la naiba, trebuie să aveţi ceva.

— Mi-e teamă că nu vă pot ajuta. Aici, sus, n-a existat niciodată ceva dulce. Nici ciocolată, nici fructe, nici zahăr, nimic. Doar de aceea a fost construită închisoarea.

Capitolul 53

Când Charly a ajuns la Serviciul Omoruri, l-a găsit pe Reinhold Gräf la birou, citind ziarul de seară. În spatele lui, un tânăr funcţionar pe care nu-l cunoştea stătea aplecat deasupra unor acte. Când a văzut-o, Gräf a lăsat ziarul la o parte şi s-a ridicat.

— Charly, a spus el şi a aruncat o privire curioasă însoţitorilor ei.

— Paul Wittkamp, le-a făcut ea cunoştinţă, un prieten bun de-al lui Gereon. Se cunosc de la şcoală, din Köln. Reinhold Gräf, colegul şi partenerul lui Gereon Rath.

Cei doi au dat mâna.

— Încântat de cunoştinţă, a spus Gräf, dar în momentul de faţă nu prea mai suntem parteneri. Böhm ne-a separat şi Gennat n-a făcut nimic în privinţa asta până acum.

— Atunci înseamnă că nici tu nu ai habar pe unde ar putea să umble Gereon?

Gräf a ridicat din umeri.

— În birou sigur nu e. Am sunat mai devreme acolo, dar nu a răspuns nimeni.

— Ai o cheie de acolo?

Gräf a încuviinţat.

— De ce? Crezi că a adormit pe vreun munte de acte?

Charly a râs.

— Asta m-ar mira foarte tare, dar nu se ştie niciodată.

Gräf s-a ridicat, s-a îndreptat spre garderobă şi a scormonit o vreme prin buzunarele paltonului până ce a reuşit să pescuiască o legătură de chei.

— Poftim, a spus el, să vin cu voi?

— Nu-i nevoie. Mă descurc.

Biroul era încuiat.

— Are chiar şi numele lui pe uşă, a spus Paul, nici nu ştiam că Gereon e aşa de important.

Era întuneric în birou, aşa că Charly a aprins lumina. Biroul secretarei era curăţat doar de ochii soacrei. Charly a intrat în biroul lui Gereon şi Paul a urmat-o. Unul dintre birouri era complet gol, în timp ce pe celălalt domnea haosul.

— Lasă-mă să ghicesc unde stă Gereon, a spus Paul.

Charly s-a uitat în jur. Pe un carneţel de notiţe care stătea deschis pe birou era ceva notat cu un creion. Erau notiţe din timpul unei conversaţii. O adresă: Sandwerder. Asta trebuia să fie pe undeva pe la Wannsee. Mai era şi un nume încercuit de mai multe ori.

Marquard.

A încercat să-şi amintească dacă Gereon a pomenit acel nume în ultima vreme.

— Rămâi aici în caz că apare, i-a spus ea lui Paul şi a luat hârtia pe care erau notate numele şi adresa. Mă întorc imediat.

Gräf a privit-o surprins când şi-a făcut din nou apariţia la Serviciul Omoruri.

— Există vreo anchetă în curs de desfăşurare în care o persoană pe nume Marquard e de interes? a întrebat ea.

Gräf a clătinat din cap.

— Marquard?

Numele îi atrăsese atenţia bărbatului care stătea la celălalt birou.

— De ce întrebaţi?

— Nu ştiu.

I-a arătat bileţelul.

— E o notiţă a unei conversaţii telefonice pe care a avut-o Gereon... comisarul Rath. Poate că înseamnă ceva.

— Ia să vedem, a spus bărbatul, şi ea i-a întins bileţelul. Ăăă, s-a bâlbâit el şi i-a întins mâna, Lange mă numesc, Andreas Lange.

— Ritter, Charlotte Ritter.

— Aha, ştiu, a spus Lange şi s-a înroşit.

S-a uitat la bilet şi a deschis un dosar.

— Da, aici, ştiam eu! Wolfgang Marquard este proprietarul firmei de distribuţie de film Lichtburg. Adresa de pe bileţel este aceeaşi adresă de domiciliu trecută aici.

— Şi ce înseamnă asta?

— Nu ştiu dacă pot să vă spun asta.

— Ei, haide, Andreas! Charly e într-un fel colega noastră! Doar că acum nu e la serviciu.

— Deci: Lichtburg este una dintre cele patru firme care aveau chei de la cele două cinematografe în care am găsit două actriţe...

— Aveau?

— Teoretic, li s-a cerut să înapoieze cheile când s-au închis cinematografele, dar nu se poate şti cu adevărat dacă au făcut asta. Plus că nu e dificil să-ţi faci o copie a cheii.

Charly a încuviinţat pierdută în gânduri.

— Şi prin aceasta vreţi să delimitaţi cercul persoanelor care ar fi avut acces la chei şi care ar fi putut să depună acolo trupurile actriţelor.

— Exact, nu avem alte puncte de plecare.

Lange s-a mai uitat încă o dată la bileţel.

— Dar mă mir că Rath a dat peste acest nume. Din câte ştiu, el se ocupă acum din nou de cazul Winter.

— Dacă pornim de la premisa că Gereon nu a lucrat cu dumneavoastră la conceperea listei de persoane cu acces la chei, a spus Charly, atunci există o singură concluzie logică: a mers pe altă pistă şi a dat peste acelaşi nume.

— Kiwi, a spus Lange.

— Poftim? a întrebat Charly.

— Asta scrie aici, pe bileţel, deasupra adresei.

— Şi ce înseamnă asta?

— E o idee nebunească de-a lui Gereon, a explicat Gräf. Kiwi este un fel de fruct chinezesc. De aceea a umblat ieri jumătate de zi prin cartierul chinezesc.

— Şi de ce?

— Acest fruct exotic a fost găsit în stomacul lui Winter şi în bolul cu fructe din apartamentul lui Fastré, a clătinat Gräf din cap. E o coincidenţă, dacă mă întrebi pe mine, cazul Winter n-are nimic de-a face cu omorurile din cinema.

— Cine ştie? a ridicat Charly din umeri. Chiar nu e nicio legătură între ele? Ce e cu acest Oppenberg? Şi el apare în ambele cazuri.

— Coincidentă.

— Dar voi ştiţi unde a primit Manfred Oppenberg vestea morţii lui Vivian Franck?

Cei doi criminalişti au privit-o curioşi.

— În vila lui Wolfgang Marquard, a spus ea. Nu e bătător la ochi că sunt aşa de multe coincidenţe?

— Crezi că Oppenberg e ucigaşul din cinema?

— Sau Wolfgang Marquard. Sau cineva care-i cunoaşte pe cei doi. Habar n-am. În orice caz, ceva nu e în regulă şi Gereon a mirosit asta.

— Nu cred că a mers acolo. Nu a spus nimănui nimic despre asta. Nu te duci acolo de unul singur.

— Cine ştie? a ridicat Charly din umeri. Dacă i s-a părut că nu e periculos fiindcă nu ştia că numele Marquard apare în ancheta omorurilor din cinematografe... Cunoştea lista, domnule Lange?

Lange a clătinat din cap.

— Nu, lista a fost aici tot timpul, deci nu avea de unde să ştie.

— Frumoasă treabă, a remarcat Charly.

— Vrei să sugerezi că Gereon Rath a dat, fără să ştie, de urma ucigaşului din cinema? a întrebat Gräf.

Capitolul 54

Un telefon a început să sune. În ciuda faptului că telefonul arăta ca un corp străin în această cameră demodată.

Rath nu-l observase până atunci. Era un aparat vechi, la care se putea ridica numai partea pe care o ţineai la ureche.

— E Wolfgang, a spus vocea lui Elisabeth Marquard, e singurul care sună aici. Răspundeţi, sigur e pentru dumneavoastră.

A ezitat, şi ea a făcut un gest de invitaţie. Rath a ridicat receptorul din furcă.

— Da, a spus el.

— Domnule comisar, cum vă simţiţi?

— Dumneavoastră ştiţi cel mai bine.

— Îmi pare rău, dar nu mi-aţi lăsat de ales. N-ar fi trebuit să veniţi să mă vedeţi. N-aţi picat în cel mai bun moment.

— V-am mai vizitat o dată şi atunci v-aţi comportat mai frumos cu mine.

— Atunci n-aţi adus un câine care să miroasă prin casă.

— Ce se întâmplă cu Kirie?

— N-ar trebui să vă faceţi griji pentru câine, ci pentru dumneavoastră.

— Încă există cale de întoarcere. Lăsaţi-mă să plec, salvaţi-mi viaţa. Dacă mor, situaţia se va înrăutăţi. Chiar credeţi că puteţi evita astfel să fiţi arestat? Vreţi să fiţi acuzat că aţi omorât un poliţist, pe lângă toate celelalte omoruri de care sunteţi responsabil?

— Nu aţi înţeles nimic, domnule comisar. Nu e vorba despre omor.

— Dacă nu mă înşel, aveţi două actriţe pe conştiinţă. Dumneavoastră cum numiţi asta?

— Dar eu nu le-am omorât pe aceste femei! Le-am făcut nemuritoare.

— Explicaţi-i asta unui judecător!

— Dacă vorbiţi aşa, domnule comisar, atunci nu faceţi decât să-mi arătaţi că nu aţi înţeles absolut nimic. Dar nu contează. Voiam să vorbesc cu dumneavoastră ca să vă spun că îmi pare rău, dar nu mi-aţi dat de ales şi de aceea e nevoie să vă sacrificaţi. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, am un alt oaspete de care trebuie să mă ocup.

A închis.

Elisabeth Marquard l-a privit plină de speranţe.

— Mi-a transmis salutări? a întrebat ea sâsâit.

Femeia asta chiar avea tupeu.

— Nu, a spus Rath şi încordarea ei plină de speranţe s-a disipat deodată.

S-a aşezat pe canapea, simţind deodată cum i se înmoaie picioarele. Momentul de slăbiciune a trecut rapid.

— De ce v-a închis aici? a întrebat el.

Ea a ridicat din umeri.

— Pentru că mă urăşte?

A zâmbit în timp ce spunea asta.

— Deşi ar trebui să-şi urască tatăl, de fapt. El e cel care l-a închis atunci!

— De ce l-a închis?

— Pentru că aşa a vrut doctorul Schlüter.

— Ce motiv există ca să-ţi încui propriul copil, doamnă Marquard? Era periculos încă din copilărie?

— Periculos?

L-a privit de parcă simpla presupunere că fiul ei ar fi putut să fie periculos era unul dintre păcatele capitale. Femeia a clătinat din cap şi a continuat să privească pe fereastră.

— Wolfgang avea paisprezece ani, a auzit-o Rath şoptind, când s-a îmbolnăvit foarte grav. Întâi a fost doar oreion, dar apoi... pancreasul... o inflamaţie gravă. Sărmanul copil, ne-am temut că-şi va pierde viaţa! A reuşit să supravieţuiască, dar cu ce preţ!

— Diabet.

L-a aprobat.

— Doctorul Schlüter ne-a dat speranţe, spunându-ne că nu era aşa de grav. Corpul său încă producea insulină, dar prea puţină. Doctorul a spus că Wolfgang mai poate trăi încă mulţi ani dacă urmează o dietă strictă. Dar băiatul era aşa de nesocotit!

— Şi de aceea v-aţi închis fiul? Pentru că altfel nu-şi ţinea dieta?

— Nu eu l-am închis, l-a contrazis ea, ci soţul meu!

— Şi unde e soţul dumneavoastră? De ce nu se răzbună fiul dumneavoastră pe el?

— Richard a murit acum mult timp. La fel şi doctorul Schlüter...

— Fiul dumneavoastră a...

— Nu! Ce vă trece prin minte?!

Nefiind obişnuită să vorbească, Elisabeth Marquard s-a forţat şi a trebuit să facă o pauză. A tăcut şi s-a uitat pe fereastră. Rath a simţit cum îi era din ce în ce mai greu să formuleze gânduri logice. Trebuia să găsească o modalitate de a evada. A deschis o uşă, intrând în următoarea cameră a acestei temniţe de lux. „Cameră" era prea puţin spus pentru această încăpere vastă. Un pat cu baldachin, în care Rath n-ar fi putut să doarmă niciodată, apoi o mică bibliotecă şi un salon spaţios. Toţi pereţii erau îmbrăcaţi în lemn închis la culoare. Rath a încercat fiecare geam, dar doamna Marquard nu minţise: toate erau încuiate. A ajuns în cele din urmă într-o sală de luat masa, dar nici aici nu a putut deschide vreun geam. A vrut să deschidă o altă uşă, pentru a intra în următoarea cameră, dar era încuiată.

Ajunsese la capătul închisorii.

O ieşire!

Rath s-a aruncat cu toată greutatea asupra uşii grele, dar asta i-a cauzat doar dureri de umăr şi nimic altceva. Uşa nici nu s-a clintit. A mai încercat o dată şi încă o dată. Degeaba. Mai mult se forţa, dar nimic altceva. În cele din urmă, nu a mai putut. Transpirat şi chinuindu-se să răsufle, s-a prăbuşit la pământ, lângă uşă.

— Ce faceţi acolo?

Rath a ridicat privirea. Elisabeth Marquard îl urmărise. Femeia gingaşă stătea în uşă ca o fantomă palidă. Rath i-a auzit vocea fără sonor spunând:

— N-ar trebui să vă forţaţi aşa. Nu e bine în starea dumneavoastră!

Rath nu i-a putut răspunde, ci a tras, doar, disperat, aer în piept.

— Nu puteţi ieşi de aici. Împăcaţi-vă cu acest gând! Haideţi să ne folosim de timpul pe care îl mai avem la dispoziţie înainte să trebuiască să plecaţi şi să stăm puţin de vorbă.

Doamna era la fel de nebună ca fiul ei! Rath a privit-o de pe jos, descurajat şi slăbit, având aceeaşi perspectivă ca o broască. A descoperit ceva pe un perete, chiar lângă o măsuţă mare de cafea. Era o uşiţă dublă, de aceeaşi culoare cu lemnul în care erau îmbrăcaţi pereţii. Aceasta era aproape pătrată, având probabil jumătate din înălţimea unei uşi normale.

— Ce e asta? a întrebat el şi a arătat spre uşă.

— Asta? Liftul pentru mâncare. Aşa-mi trimit mâncare. Asta ca să nu trebuiască să mă vadă nimeni, a zâmbit fără sens, ca singurătatea să nu-mi fie perturbată.

— Dar asta e o ieşire de aici, a gâfâit Rath. Acest lift!

— Imposibil, aţi avea nevoie de un ajutor pentru asta.

— *Dumneavoastră* mă puteţi ajuta.

— Şi apoi voi fi iar singură. De ce ar trebui să vă ajut? Sunt bucuroasă că-mi ţineţi companie.

— Nu mi-aţi povestit dumneavoastră că aţi vrea să ieşiţi la lac? Ca să simţiţi vântul cum vă adie prin păr?

— Dar acestea sunt doar visuri. Voi muri aici.

— De cât timp sunteţi închisă aici? De câţi ani? Chiar vreţi să muriţi aici? Chiar trebuie să murim amândoi aici?

— Doar de asta ne aflăm aici, nu?

— Nu puteţi să vă resemnaţi, pur şi simplu, cu ceea ce vă face fiul dumneavoastră!

— Mă urăşte şi eu îl iubesc. Asta este soarta mea.

— Omul îşi poate lua soarta în propriile mâini!

— Am încercat asta o dată, dar aşa ceva nu este posibil. În viaţă, toate iau altă turnură decât îţi doreşti. Eşti iubit de persoanele care nu trebuie... eşti urât de persoanele care nu trebuie.

— Ajutaţi-mă să scap din această închisoare! Ajutaţi-mă şi vă promit că veţi putea din nou să ieşiri la lac. Şi voi veni să vă vizitez de câte ori doriţi.

A părut să se gândească un moment la vorbele lui. Apoi, a mers spre perete şi a deschis uşa, în spatele căreia era o cutie închisă la culoare.

— Poate că aveţi dreptate.

L-a privit de sus până jos.

— Dacă vă faceţi mic de tot, puteţi încăpea înăuntru.

Şoaptele ei făceau ca discuţia să sune ca un complot.

— Atunci, haideţi să ne grăbim. Nu ştiu cât timp mai am.

Rath s-a înghesuit în cutie, cu genunchii îndoiţi.

— Încă o întrebare, a spus el înainte ca ea să închidă, cum deschid uşa?

— E un lift pentru mâncare, care se deschide doar de afară.

— Mai e cineva în bucătărie?

Ea a ridicat din umeri.

— Dacă nu, înseamnă că va trebui să mor în această cutie mizerabilă?

— Nu vă fie teamă. Vă trag înapoi sus.

— Ca să mor în mod mizerabil, lângă dumneavoastră. Frumoase perspective! A oftat. Ţineţi-mi pumnii, a spus el, vom încerca!

Îl dureau toate oasele încă dinainte ca Elisabeth Marquard să închidă uşa.

Apoi, a început să coboare.

Capitolul 55

Charly nu se simţea bine şi doar faptul că Paul îi era aproape o liniştea. Acesta îi dădea impresia că nimic nu poate să meargă greşit în prezenţa sa. Chiar şi acum. Paul afişa un zâmbet batjocoritor în colţul gurii.

Mai devreme, era să-l uite în biroul lui Gereon. Din fericire, n-a observat. Şi-a amintit în ultimul moment, după ce vorbise telefonic cu Wilhelm Böhm şi primise undă verde pentru operaţiune, chiar atunci când voia să coboare ca să ia o maşină. S-a întors să-l ia cu ea. Böhm a părut surprins, dar bucuros când l-a sunat acasă.

— Charly, ce drăguţ că mă contactaţi din nou.

— Sunt aici, la Serviciul Omoruri.

— Oh!

— Avem motive să credem că Gereon Rath este în pericol. E într-o vizită profesională la un martor care ar putea avea de-a face cu ucigaşul din cinema. Asta dacă nu este chiar el. În orice caz, Rath nu e acasă, a lăsat baltă un prieten şi...

— Rath n-avea cum să meargă în interes de serviciu. E suspendat.

— Poftim? Nu mi-a spus nimeni nimic despre aşa ceva.

— Nici nu ştie nimeni.

— Dar de ce a fost suspendat?

— A încălcat mai multe prevederi. O anchetă disciplinară va fi demarată în curând. Nu vă pot spune detalii.

Vestea a şocat-o. Reuşise Gereon să se bage din nou în belele? Şi-a amintit de chestiunea cu Brenner, dar ce altceva mai făcuse? *Mai multe prevederi*.

Nu conta acum! Era în pericol!

L-a luat cu binişorul şi l-a bătut la cap pe Böhm, dar nu a fost aşa de simplu să-l convingă pe comisarul-şef să-i dea câţiva oameni, aflaţi oricum la serviciu. Doar în caz de urgenţă.

— Doar pentru că mă rugaţi dumneavoastră, Charly, a spus el în cele din urmă. Dar mergeţi mai întâi singură, în calitate de persoană particulară, şi vedeţi care e situaţia. Nu vreau ca poliţia prusacă să se facă de râs într-o vilă de pe Wannsee, mai ales dacă e vorba de o alarmă falsă. Nu m-ar mira, mai ales că e vorba de colegul Rath.

— Ne-am înţeles, a spus Charly, bucurându-se enorm în sinea ei.

•

Acum, ajunseseră aici, în faţa unei vile de pe Wannsee, o clădire care arăta destul de sumbru. Nu era deloc sigură dacă urmează să se facă de râs sau să fie în pericol. Böhm îi dăduse un fluier. Un mod clasic de a chema ajutoare.

Nu se auzea niciun sunet din casă, aşa că Charly a mai sunat o dată.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, a şoptit Paul, tu arăţi de parcă ai fi de la poliţie.

Charly a încuviinţat. Într-un final, s-au auzit paşi. Un bătrân cărunt le-a deschis uşa.

— Ce doresc domnii? Nu cumpărăm nimic!

— Vă rugăm să ne scuzaţi că vă deranjăm la ora aceasta, a început Paul, folosindu-se de bunele maniere pe care le exersa pe deplin în comerţ, dar nu vrem să vă vindem nimic. Suntem în căutarea unui prieten care ne-a transmis că ar putea fi găsit la această adresă. Gereon Rath. Vă spune ceva acest nume?

— Veniţi prea târziu, a spus slujitorul. Domnul Rath a fost aici, dar acum câteva ore bune. E aproape zece jumătate, în caz că v-a scăpat acest lucru!

— La ce oră a plecat domnul Rath de aici?

— Nu vă pot spune asta exact, căci domnul l-a acompaniat personal până la uşă. Eu eram ocupat cu pregătirile pentru cină.

— Ştiu că este târziu, dar ar fi posibil să vorbim puţin cu domnul Marquard?

Servitorul i-a privit de parcă i-ar fi cerut să danseze Charleston îmbrăcat într-o fustiţă făcută din banane.

— Nu ştiu dacă îl pot deranja acum pe domnul Marquard, dar puteţi să mă credeţi pe cuvânt când vă spun că prietenul dumneavoastră nu mai este aici.

— Dar poate că ştie domnul Marquard unde s-a dus, a spus Charly. Vă rugăm! Este foarte important.

A crezut timp de o secundă că bărbatul le va trânti uşa în nas. A şi făcut acest lucru, dar le-a spus înainte:

— Un moment, vă rog. Voi întreba dacă domnul Marquard are timp.

Paul şi Charly s-au privit reciproc.

— Dacă nu ar fi aşa de trist, aş râde, a spus Paul. Încet, încet încep să cred că ne-am pripit puţin. Nu pare să fie vreun pericol aici. Oamenii sunt doar nepoliticoşi.

— Nu ştiu, a spus Charly, măcar acum ştim că Gereon a fost aici.

— Da, dar nu i-am văzut maşina pe nicăieri, deci e de presupus că a plecat.

— Încotro oare?

— Habar n-am.

— Şi dacă se află acum pe fundul Wannsee cu tot cu maşină?

— Nu exagera. Nu ai niciun motiv să te panichezi.

— Nu sunt absolut deloc panicată.

Au auzit paşi din nou. De această dată, uşa părea că se deschide mai încet decât prima oară.

Capitolul 56

Nu ştia cât mai putea îndura să mai stea în această poziţie, dar avea senzaţia că trecuseră ore bune de când se urcase în lift. Spatele îndoit îl durea infernal şi îl făcea să uite până şi durerile de cap. Ar fi dat orice ca să se poată întinde puţin, dar era imposibil.

Să o strige pe Elisabeth Marquard? Era indiferent dacă urma să moară aici, într-o cutie, sau sus, în colivia de aur, cu puţină demnitate. S-a înjurat pe sine. Cum de-i venise o asemenea idee nebunească? A căzut în capcană! Şi ce mai moarte! Într-un lift pentru mâncare! Faptul că nu-i vor găsi corpul aici era o consolare prea mică.

Deodată, s-a auzit ceva. Chiar aşa! Cineva fluiera o melodie veselă. Un zgomot metalic puternic a răsunat atunci când s-a izbit de uşă. Mai încercase asta o dată, atunci când a ajuns aici, jos, dar nu a reacţionat nimeni. Probabil pentru că nu era nimeni în bucătărie.

Dar acum? S-a mai izbit încă o dată de uşă, cât de tare putea, cu picioarele lipsite de vlagă şi spatele îndoit. Paşii s-au apropiat şi Rath a auzit în cele din urmă cum cineva deschidea uşa. Apoi, într-un final, lumina a pătruns în colivia sa îngustă şi întunecată şi a văzut faţa surprinsă a unui chinez. Rath îi era recunoscător omului şi nu voia să-l rănească, dar trebuia neapărat să-şi întindă picioarele. Din nefericire, şi-a nimerit salvatorul direct în bărbie.

Rath a coborât din lift. Chinezul era întins pe marmura gri de pe jos şi nu se mişca. A privit în jur şi abia de mai putea gândi clar. A ignorat durerea de oase. Pe blatul de lucru era un bol cu o pudră albă. S-a repezit într-acolo şi a gustat.

Sare!

Nu se putea aşa ceva! Se afla într-o bucătărie. Trebuia să fie nişte zahăr pe aici, pe undeva! Rath s-a uitat în dulapuri şi a găsit doar oale, boluri şi farfurii. Unde îşi ţineau toate proviziile? A continuat să caute din ce în ce mai agitat.

Repede! Dar nu te panica!

Ce căuta?

Acolo, lângă bufetul mare.

O uşă mică, insignifiantă. S-a împleticit într-acolo şi a deschis-o.

Cămara.

Într-un sfârşit!

Găsise paradisul! Alimente peste alimente!

Acum, *repede*, *totul*, *ceva dulce*!

Primul lucru pe care l-a văzut a fost un rest patetic de chec marmorat. Rath l-a înfulecat. Prăjitura era atât de uscată, că aproape s-a înecat, dar măcar era dulce.

I-ar fi fost imposibil să mai mănânce încă o bucată. Trebuia să bea ceva. A descoperit o sticlă de suc de mere pe care a deschis-o şi a băut. A mâncat prăjitură şi a băut din suc alternativ până ce sticla s-a golit şi prăjitura a fost dată gata.

Am nevoie de mai multe fructe, s-a gândit el, *fructele sunt cele mai bune*, *zahărul din fructe*, *dacă am înţeles bine ceea ce a spus doctorul Krathaus*.

A căutat şi a găsit într-un sfârşit câteva cutii cu fructe. A înşfăcat o banană şi un măr. A mâncat fructele rapid, de parcă ar fi fost cuprins de o beţie. A lăsat kiwi deoparte.

Începea încet să poată gândi din nou clar. A mai luat o sticlă de suc de mere din cutie şi s-a întors în bucătărie. Chinezul de pe podea gemea. Dar se auzea şi altceva pe lângă gemetele bărbatului. Un scheunat patetic, pe note înalte.

— Kirie?

A primit un lătrat scurt drept răspuns.

— Unde eşti, scumpa mea?

Încă un lătrat care venea dintr-un colţ, de lângă frigiderul mare.

Lui Rath nu i-a venit să-şi creadă ochilor: Kirie stătea chircită într-o cuşcă minusculă, concepută probabil pentru transportul găinilor. Rath a pus sucul de mere pe podea şi a deschis uşa.

— Sărmana mea Kirie, a spus el şi a luat câinele în braţe, voiau să te pună în meniu?

Acum nu mai regreta absolut deloc că l-a doborât pe chinez la podea.

— Ce căutaţi aici? Sun poliţie!

S-a întors. Chinezul se afla în faţa lui şi se ţinea de cap. În mână avea un cuţit mare de bucătărie.

— Eu sunt de la poliţie! a exclamat Rath şi i-a arătat legitimaţia.

Chinezul a făcut o plecăciune şi a lăsat cuţitul din mână.

— Ar fi mai bine să staţi liniştit, a spus Rath, dacă nu vreţi să vă arestez pentru tortura animalelor.

— Câinele meu! Mi-a făcut cadou domnu' Maaquaad!

— Ca să faceţi cârnaţi din el? Suntem în Germania aici!

— Nu pentru cârnaţi, ce vorbiţi? Pentru nepoata număru' doi! E acuşi ziua ei!

— Îmi pare rău, n-am vrut să vă insult, dar va trebui să-i găsiţi alt cadou. Câinele îmi aparţine, domnul Marquard...

— Domnu' Maaquaad mi l-a dat *mie,* nu poliţie!

Se pare că respectul pentru oamenii legii nu mergea aşa de departe. Chinezul a făcut un pas în direcţia lui Rath şi a vrut să apuce câinele, dar Kirie s-a speriat şi l-a lătrat.

— Vedeţi? Câinele nu vrea la dumneavoastră.

— Câine meu, întrebaţi domnu' Maaquaad! Câine meu!

Chinezul nu renunţa aşa uşor. A încercat să o mai apuce încă o dată pe Kirie, dar aceasta se agita din ce în ce mai tare, îl lătra şi mârâia pe chinez. Rath n-a mai putut suporta. Câinele i-a sărit din braţe şi a alergat.

Chinezul a vrut să o urmărească. Rath n-a avut încotro şi i-a dat bărbatului o lovitură scurtă sub bărbie, făcându-l pe acesta să cadă pentru a doua oară la pământ.

— Scuze, a spus el.

Agitaţia şi efortul l-au solicitat foarte tare. Nu scăpase încă, nu avea suficient zahăr în sânge. Sau avea, de fapt, prea multă insulină. A apucat sticla de suc de mere şi a pornit la drum, urmând câinele. Kirie ştia cel mai bine pe unde se iese de aici. Acum i-ar fi prins bine pistolul său Mauser. S-a gândit puţin dacă să se înarmeze cu un cuţit de bucătărie, dar a lăsat-o baltă. Ce să facă? Nu era stilul său.

Capitolul 57

Wolfgang Marquard i-a primit în mare stil, aşteptându-i în faţa unui şemineu, cu focul aprins în spate. Purta un halat cu modele oriental, destul de scump.

— Vă rog să-mi scuzaţi ţinuta, mă retrăsesem deja pentru seară atunci când Albert mi-a spus de vizita dumneavoastră. Mi-a spus că e important. Aşa că povestiţi-mi ce aveţi pe suflet. Dar, mai înainte, beţi, vă rog, ceva cu mine!

Acesta a luat sticla deja pregătită de Armagnac şi a turnat în pahare.

— Albert, puteţi să vă retrageţi, a spus el, nu mai am nevoie de dumneavoastră astăzi.

— Desigur, domnule.

Marquard i-a zâmbit prietenos lui Charly şi i-a întins un pahar. Aceasta l-a privit pe bărbatul din faţa ei, care făcea o impresie bună chiar şi în halat de baie. Slab, puţin cam scund, cu un nas o idee prea mare, dar care conferea feţei acestuia o notă interesantă. *Un seducător înnăscut,* s-a gândit ea. Şi apoi vocea aceasta! O voce pe care ar fi putut-o asculta pentru restul eternităţii, aşa de plăcută şi moale era. De ce ar omorî actriţe un asemenea om? Ar putea doar să le frângă inimile.

Au ridicat paharele şi au băut.

— Deci, a spus Marquard, ce vă aduce la mine?

— Gereon Rath, a răspuns Paul, un prieten de-al nostru. A spus că-l putem găsi aici.

— Atunci v-a spus ora greşită. Domnul Rath a fost aici, dar a plecat acum câteva ore.

— Ştiţi cumva unde a plecat?

Marquard a ridicat din umeri.

— Nu, din nefericire. Acasă, aş presupune.

— Şi la ce oră a fost asta, aproximativ? a întrebat Charly.

Marquard s-a gândit.

— Şase, poate şase şi jumătate. În orice caz, nu cu mult mai târziu.

— Şi ce voia de la dumneavoastră? A fost aici în interes personal sau de serviciu?

— Nu ştiu dacă am voie să vorbesc despre asta. A fost aici în calitate de poliţist şi cred că trebuie păstrată o anumită discreţie în ceea ce priveşte anchetele poliţiei. Pe de altă parte, asta nu schimbă lucrurile deloc.

— Desigur!

Cei trei au tresărit atunci când un câine a lătrat neaşteptat, undeva în apropiere. Apoi, un ghemotoc negru a alergat în cameră şi a mirosit fotoliul pe care stătea aşezată Charly. Câinele a lătrat din nou. Era foarte agitat şi a început să dea din coadă, privind-o pe Charly direct în faţă, cu o expresie zâmbitoare.

— Kirie? a exclamat ea fără să-i vină să creadă.

Paul s-a ridicat.

— De ce se află acest căţel în casa dumneavoastră? a întrebat el şi acum nu mai suna deloc ca un comerciant de vinuri prietenos.

— Asta înseamnă că ştiţi acest câine?

Vocea suna la fel de caldă şi prietenoasă cum sunase şi cu câteva minute în urmă, dar, de această dată, Wolfgang Marquard ţinea un pistol în mână.

Capitolul 58

Unde fugise acum potaia? Casa era labirintică. Pe lângă asta, trebuia să se aştepte în fiecare moment să dea nas în nas cu Wolfgang Marquard sau cu servitorul acestuia, despre care nu ştia dacă este sau nu în cârdăşie cu stăpânul său. Rath se hotărâse deja să-l doboare pe bătrân în caz că se va întâlni cu el.

Mici momente de slăbiciune sau o transpiraţie rece îl cuprindeau din când în când şi atunci trebuia să se oprească puţin şi să se sprijine de perete ca să nu se prăbuşească. Uneori îşi amintea să bea o gură de suc de mere, alteori nu, uneori uita chiar că avea sticla cu el şi de ce. Gândurile sale o luau razna, se pierdeau într-un alt labirint. Uneori trebuia să facă eforturi supraomeneşti ca să poată gândi cât de cât clar şi să nu piardă scopul din vedere, ca să nu uite de ce se afla aici, perindându-se prin holuri necunoscute lui, şi în ce stare se afla.

La un moment dat, a urcat nişte trepte, nu cele mari din vestibul şi nici treptele în spirală, apoi a avut de ales între a o lua la stânga sau la dreapta, pe un culoar lung. A rămas pe loc pentru un moment, a luat-o apoi la dreapta, pentru că a crezut că o aude pe Kirie lătrând undeva.

Şi apoi a ajuns în faţa unei uşi duble, mari. Cu siguranţă nu se mai afla în aripa servitorilor. Uşa dădea într-o cameră în care se primeau oaspeţi. A ezitat înainte să o deschidă, deoarece Kirie nu avea cum să treacă de o uşă închisă, ceea ce însemna că Rath a luat-o mai devreme pe o cale greşită. Deci trebuia să se întoarcă. Dar a auzit deodată, din nou, lătratul lui Kirie. Se auzea prin această uşă.

Şi-a luat inima în dinţi şi a deschis precaut uşa.

A ajuns din nou în vestibulul pe care îl cunoştea deja. Era întuneric şi nu a îndrăznit să aprindă lumina. Raza de lumină care vedea de pe uşa prin care intrase în vestibul îl ajuta să-şi găsească drumul.

La fel şi lătratul lui Kirie, care a răsunat din nou.

Dacă a auzit bine, lătratul venea din direcţia camerei unde fusese primit după-amiază, atunci când l-a urmărit pe servitorul bătrân până în salonul de primire al lui Marquard.

De ce a alergat câinele tocmai acolo, şi nu afară, în libertate, de ce nu a ieşit pe vreo uşă sau geam deschis?

A oftat. La dreapta îl ademenea uşa mare de la intrare. Dacă făcea doar câţiva paşi, ieşea afară, în libertate, putea să facă rost de întăriri şi de toate cele.

Dar nu putea să plece fără nenorocitul de câine!

Cine ştie ce era Marquard capabil să-i facă?

De-ar înceta odată să latre!

Kirie a părut să-i îndeplinească cel puţin această dorinţă, căci nu a mai auzit vreun lătrat de când intrase în vestibul.

A deschis uşa pe care i-o deschisese Albert cu câteva ore înainte şi a intrat într-o încăpere întunecată. Dacă-şi amintea bine, trebuia să mai traverseze două camere ca să ajungă la salon.

Spera că Marquard s-a dus deja la culcare!

Această dorinţă modestă nu i-a fost îndeplinită, căci prin crăpătura uşii se vedeau câteva raze palide de lumină. Însemna aşadar că stăpânul casei îşi petrecea seara în faţa şemineului. Şi Kirie nu a avut nimic mai bun de făcut decât să alerge într-acolo!

Să vezi dacă nu te las eu acolo, potaie nenorocită şi nerecunoscătoare, s-a gândit Rath.

A vrut să se întoarcă şi să meargă încet spre vestibul şi să se strecoare pe uşa de la intrare, dar a auzit o voce cunoscută, o voce pe care nu se aştepta să o audă aici.

Charly!

Aşa ceva nu era posibil! Ce Dumnezeu mai căuta şi ea aici?

Poate că se înşela şi, de fapt, era o altă actriţă pe care Marquard voia să o facă nemuritoare, aşa cum numea el ceea ce le făcea.

Dar apoi a mai auzit o voce cunoscută.

Paul!

Cum de au ajuns cei doi în salonul lui Wolfgang Marquard?

Sau poate că nu erau în salonul lui Wolfgang Marquard? Poate că era de mult înapoi, acasă, şi nu şi-a dat seama de acest lucru? Nu-şi putea aminti

totul. În orice caz, acolo, înăuntru, se aflau prietenii lui, îl aşteptau cu siguranţă de mult. Era aşa de obosit şi trebuia oricum să se aşeze în scaunul său şi să asculte muzică şi să adoarmă cândva. Da, exact asta îşi dorea acum!

A deschis uşa spre sufrageria sa, dar cineva furase gramofonul şi îl înlocuise cu un şemineu. Şi lângă acest şemineu stătea Wolfgang Marquard. Ce căuta acesta aici? Trebuia să-l lase în pace, acesta voia să-l omoare, pe el şi pe Kirie, şi acum avea chiar şi un pistol. Cunoştea acest Mauser, era al său. Putea unul ca Marquard să umble cu el? Cineva trebuia să-i arate cum se face!

Şi acolo era şi Paul, care părea că s-a ridicat deodată de pe jos şi că a început să zboare; bătrânul Wittkamp nu-i povestise niciodată că poate să zboare, dar nenorocitul voia doar să se dea mare de faţă cu Charly.

Charly stătea în scaunul lui! Charlotte Ritter se întorsese la el şi îl privea cu ochi mari. Cu ochi imenşi.

Ce imagine frumoasă!

A reuşit să mai zâmbească.

Apoi, cineva a întors camera cu susul în jos şi a stins lumina. Întunericul l-a învăluit din nou şi l-a tras în adâncurile sale.

Capitolul 59

Wolfgang Marquard s-a holbat la Gereon Rath de parcă acesta ar fi fost o fantomă. Gereon Rath, care stătea clătinându-se în uşă, cu fruntea acoperită de sudoare şi cu o sticlă în mână, de parcă ar fi fost o statuie a omului beţiv.

Marquard a făcut o greşeală: s-a întors spre intrus ca să-l ţină în şah şi Paul s-a folosit de oportunitate. A sărit direct spre mâna în care Marquard ţinea arma, pe care i-a smuls-o cu putere. Pistolul a căzut pe jos şi a alunecat strălucind până în faţa şemineului.

Şi ce făcea Gereon?

Acesta îi zâmbea senin lui Charly, de parcă ea era tot ce mai cerea de la viaţă, şi apoi s-a prăbuşit pe podea. Gereon s-a prăbuşit, pur şi simplu, ca o marionetă căreia i-au fost tăiate firele.

Ce au făcut cu el?

Nu avea timp să se gândească la asta. În faţa ei, periculos de aproape de focul şemineului, Paul şi Marquard valsau, fiecare încercând să câştige un avantaj decisiv şi să ajungă primul la pistol. La un moment dat, părea că Paul a reuşit, dar Marquard era puternic şi se apăra cu îndârjire. Kirie dansa în jurul bărbaţilor care se băteau şi îi lătra.

Charly ura violenţa, dar trebuia să intervină, căci altfel lucrurile nu aveau cum să ia o turnură bună!

S-a apropiat precaută de ghemul format din bărbaţii care se băteau. Cei doi se luaseră la trântă în loc să-şi arunce câteva lovituri, ca la box, şi de aceea lucrurile nici nu se mai sfârşeau. Dar lupta trebuia să se termine. A aşteptat până ce Wolfgang Marquard s-a întors cu faţa la ea.

Şi atunci i-a dat, curajoasă, un şut, cât de tare a putut. Marquard şi-a aruncat capul în spate şi a rămas întins, iar Paul a privit-o plin de gratitudine.

A alergat apoi spre Gereon, pe care Kirie îl mirosea şi lingea.

Acesta arăta oribil. Avea fruntea transpirată şi faţa albă precum varul.

La luat pulsul şi acesta era îngrijorător de slab.

L-a mângâiat pe obraz, a vorbit cu el, a ţipat la el şi, în cele din urmă, i-a dat chiar şi o palmă.

Dar Gereon nu s-a clintit.

Atunci a început să alerge, ieşind pe uşa de la terasă în grădina cufundată în întuneric. Avea fluierul între buze şi a încercat să se orienteze în direcţia străzii şi să fluiere, a continuat să alerge şi să fluiere, să alerge şi să fluiere, să alerge şi să fluiere. Atunci când a ajuns în dreptul porţii, a fost întâmpinată de câţiva poliţişti. Aceştia s-au repezit în direcţia casei, cu pistoalele scoase.

— Avem nevoie de un doctor, a strigat ea şi a observat cum, pentru prima oară în acea seară, era pe punctul de a-şi pierde cumpătul. Repede, un doctor!

În acel moment, din casă au răsunat împuşcături.

XIV

Joi

13 martie 1930

Capitolul 60

Putea să vadă o fâşie de cer printr-o fereastră îngustă de sus, de sub tavan. Cerul era de un gri închis, îngreunat de zăpadă. Va ninge din nou în curând. Putea să vadă asta, putea să miroasă asta. Va ninge pentru ultima oară în acel an.

Le-a spus totul acestor poliţişti, dar sunt proşti şi nu înţeleg absolut nimic. Pun întrebările greşite, nu vor să asculte lucrurile importante, îl întrerup şi continuă să-l piseze cu întrebări neimportante, trec cu vederea aspectele esenţiale. Nu mai poate vorbi cu ei.

Nu i-au lăsat niciun obiect personal, nici măcar pentru injecţii. Un doctor vine în celula sa şi îi dă insulina. Măsurată exact. Îi iau în mod regulat sânge, căci vor să se asigure că nu fac nicio greşeală.

Se întinde pe patul său cu zăbrele din lemn. Cerul cu ninsoare îl liniştеşte.

S-a terminat. Trebuie să se resemneze că viaţa sa s-a terminat.

Jumătate din viaţă şi-a petrecut-o considerându-şi propriul corp drept cel mai mare inamic. De atunci şi-a dat seama cât de rar ajunge omul să se ridice la înălţimea potenţialului său atât timp cât e blocat în propriul corp. Ca omul să poată ajunge la esenţa sa adevărată, trebuie să se elibereze de corp, să-l lase în urma sa, ceea ce se poate realiza numai prin artă. Sau prin moarte.

Ştie că le-a contopit pe cele două.

Şi nu regretă nimic.

Doar că nu a putut să-şi ducă până la capăt ultima operă. Aceasta ar fi fost mai bună decât oricare alta de până atunci.

Desăvârşită.

De ce l-au închis pe el, cel care făcea oamenii nemuritori, şi pe ucigaşul lui Betty Winter, cel care a pângărit-o şi i-a furat nemurirea, îl lasă să umble liber?!

Nu înţelege. Şi ei nu-l înţeleg pe el. Nu înţeleg nimic din ceea ce le povesteşte şi nimic din ceea ce a făcut. Nu se poate vorbi cu ei.

Şi dacă tot nu se poate vorbi cu ei, atunci mai bine tace.

Aude paşi şi sunetul metalic al legăturii de chei. Se aud cheile învârtindu-se şi broasca scârţâind, apoi se deschide uşa. Îl iau din nou. Nu ştiu că a murit deja.

Capitolul 61

Habar nu avea unde se va termina această călătorie sau dacă se va termina vreodată. Era înconjurat de întuneric de peste tot, dar simţea o mişcare. Apoi, în tot acest întuneric, a văzut un punct minuscul, nu mai mare decât gămălia unui ac, care a început să se mărească întâi încet şi apoi din ce în ce mai tare. Îi era frică de finalul călătoriei, îi era frică de ceea ce ar putea vedea şi îi era teamă că i s-a putea face rău, fără să aibă vreo găleată în apropiere. În mod ciudat, nu-i era frică de durere.

Şi apoi, a zăcut, pur şi simplu, acolo şi a privit fix albul. Fără frică, fără greaţă, fără durere. Şi-a dat seama că albul nu e alb, ci un bej palid, murdar, de culoare oului. Şi în mijloc era un bec de 40W într-o dulie ieftină. Becul nu era aprins, aşa că a putut să citească logoul firmei *Osram,* precum şi numărul de waţi.

— A deschis ochii!

O umbră i-a întunecat privirea şi a mijit ochii până ce a putut să distingă contururile.

Două feţe.

O fată severă de femeie, încadrată de o bonetă albă, şi o alta, care îl privea cu ochi căprui, prietenoşi.

Faţa încadrată de bonetă a dispărut.

— Mă duc să chem un doctor.

Ochii căprui au rămas.

Ar fi putut să-şi petreacă restul eternităţii simţindu-se privit în acest fel.

Părea aşa de îngrijorată, că a trebuit să zâmbească.

— Unde suntem? a întrebat el. La tine sau la mine?

— Gereon, omule!

Charly l-a strâns în braţe şi şi-a îngropat faţa în pieptul lui. A ridicat mâna şi a mângâiat-o pe păr. Atunci a observat că avea un tub de cauciuc subţire în mână. Charly s-a ridicat. Ochii îi erau puţin umezi.

— Ştii că ai trecut pe lângă moarte? a întrebat ea. Şi tu deja faci glume!

— Nu-i nicio glumă, a spus el. Chiar mi-ar plăcea să ştiu unde sunt.

— În Spitalul Urban.

— Şi tu eşti asistenta mea medicală?

A clătinat din cap.

— Sora Angelika se întoarce imediat şi îţi va trece repede cheful de glume.

— Unde e Kirie?

— Pe Spenerstraße. Şi ea vrea neapărat să vină la tine!

A zâmbit.

— Câinele se simte foarte bine la mine, dar nu-ţi fie teamă, ţi-l dau înapoi.

— Deci chiar am fost smuls din ghearele morţii?

— Dacă n-ar fi fost Böhm, cine ştie dacă...

— Cine?

— Böhm. Wilhelm Böhm ţi-a salvat viaţa.

S-a ridicat în capul oaselor.

— Tocmai Böhm! N-aţi fi putut să mă lăsaţi să mor?

— Nu mai face glume despre asta! l-a privit ea sever. Ar cam fi cazul să se întoarcă sora!

— Deci Böhm a fost acolo! Dar ce s-a întâmplat? Îmi pot aminti doar că Marquard mi-a injectat o grămadă de insulină şi mama sa...

Amintiri difuze au început să iasă la suprafaţă. A văzut-o pe Charly într-o cameră cu şemineu. Şi Paul. Lângă Marquard cu un pistol.

— Şi *tu* ai fost acolo! a strigat el, mai tare decât şi-ar fi dorit, de fapt. Tu ai fost acolo! Cu Paul! Ce căutaţi voi la Marquard?

— Asta e o poveste lungă, pe care am să ţi-o spun doar după ce îmi dă voie doctorul. Dacă-mi permiţi, încă arăţi destul de slăbit.

Chiar se simţea incredibil de extenuat, de parcă ar fi trebuit să recupereze decenii întregi de somn. Ce naiba îi injectase Marquard?

Atunci când sora Angelika s-a întors cu doctorul, Rath a renunţat să se mai opună şi s-a cufundat din nou în întuneric.

•

Charly nu mai era acolo atunci când s-a trezit din nou.

Un bărbat cu un rânjet impertinent, cu un bandaj la tâmpla dreaptă şi un ochi negru, se afla în locul ei, lângă patul său.

— Ei, în sfârşit, a spus Paul. Chiar mă gândeam să cobor la chioşc să-mi cumpăr nişte integrame, ca să scap de plictiseală.

Abia acum a văzut mâna din ghips.

— Dar *tu* ce ai păţit, simulantule?

— Mie mi-au dat drumul acasă, a spus Paul.

A arătat cu mâna dreaptă, cea sănătoasă, a arătat spre mâna stângă, cea bandajată.

— Mai am o rană şi câteva vânătăi, pe care mi le-au dăruit colegii tăi drăguţi. Au crezut că eu sunt ucigaşul din cinematograf, deşi eu îl prinsesem deja pe acesta.

— O rană de pistol!

— Dar asta nu a venit din partea poliţiei prusace, deşi nu a fost tocmai blândă cu mine.

— Te-a împuşcat Marquard?

— Nuuu, doar pistolul tău, Dumnezeu să-l aibă în pază!

— Prostii, nu mai vorbi în dodii!

— Va trebui să-ţi iei o armă nouă de serviciu. Cel vechi nu a trecut peste botezul de foc din şemineul lui Marquard. Dar înainte să-şi dea duhul, m-a împuşcat pe mine. Noroc că nu m-a nimerit de-a binelea, a ridicat Paul din umeri. De fapt, ar trebui să te iau pe tine la zor! Era pistolul tău. Şi tu ai lăsat pe cineva să ţi-l ia.

— Şi cine l-a aruncat în şemineu?

— Mi-e teamă că am fost chiar eu acela. Atunci când ţi-ai făcut tu marea intrare, i-am smuls lui Marquard pistolul din mână. Probabil că atunci s-a întâmplat sau în timpul luptei noastre.

— Dar tu ce căutai acolo? Cu Charly?

— Asta e o poveste lungă.

— Acum nu-mi spune şi tu că trebuie să vezi mai întâi dacă doctorul e de acord să mi-o povesteşti!

— Pot doar să-ţi spun pe scurt. Deci: eu voiam doar să-ţi spun „pa" înainte să plec înapoi la Köln, dar nu erai de găsit, aşa că am vrut să te vizitez împreună cu Charly.

— Dar cum de veneai cu Charly?

— Cancelarul nu avea timp şi nu mai cunosc pe nimeni altcineva în acest oraş stupid. În afară de tine, dar tu nu erai acolo. În orice caz, ne-am făcut griji pentru tine, mai ales Charly. Şi, odată ce ţi-a luat urma, n-a mai fost de oprit până ce nu te-a găsit. Cred că ar fi o poliţistă bună. Sau un câine de urmă.

— Dar *este* o poliţistă bună. Chiar dacă nu are voie să-şi spună aşa. Nu încă.

Şi-a amintit din nou de zâmbăreţul care i-a deschis uşa la apartamentul ei, de care uitase între timp.

— Unde e Charly acum?

— La un moment dat, trebuie să mai înveţe şi pentru examene. A stat deja jumătate de noapte şi toată dimineaţa lângă patul *tău*. Şi ignorându-ne pe

noi, cei răniţi grav, a clătinat Paul din cap. Nu ştiu cum de meriţi asta. Probabil că nu ai remarcat asta până acum şi de aceea îţi spun: Charly e o doamnă care ar trebui cerută în căsătorie. Ce înseamnă *ar trebui*?! Trebuie! Nu lăsa să ţi-o fure altcineva!

Rath a zâmbit şi a încuviinţat. Nu putea să şi-l scoată pe bărbatul zâmbitor din minte.

— Mulţumesc pentru sfaturile bune. Parcă ai fi mama.

— E posibil să nu mai fi fost în viaţă fără Charly. Întreaga operaţiune a poliţiei i se datorează numai ei.

— Şi ce e cu Böhm?

— Comisarul acela gras şi morocănos? A intrat la final pe uşa de la terasă, după ce poliţiştii îl reţinuseră deja pe Marquard. Îl aşteptam pe doctor pentru că te simţeai al naibii de rău, dragul meu. Şi grasul a fost singurul care şi-a dat seama ce se întâmplă cu tine şi s-a ocupat să primeşti suc de fructe şi apă cu zahăr. Tot ce s-a putut găsi repede, el ţi-a salvat viaţa. Cel puţin asta a spus medicul de urgenţă care a sosit mai târziu. Apoi ţi-a pus perfuzia asta. Încă dinainte să mi-o pună mie.

— Asta se întâmplă deci când Paul Wittkamp vrea, pur şi simplu, să-ţi spună „pa".

— Sper să nu se mai lase şi cu alte împuşcături, acum că îţi spun „pa".

— Când pleacă trenul?

Paul s-a uitat la ceas.

— Ar trebui să treacă pe Hohenzollernbrücke chiar acum... Ce să-i faci! Acum am rezervat un loc în trenul de la 6:47, dar pe acesta nu vreau să-l mai pierd!

— Te grăbeşti aşa de tare să ajungi acasă?

— Mai întrebi?! Mi-e dor de-a binelea de Köln. Berlinul e mult prea periculos pentru mine.

Paul şi-a luat la revedere şi Rath a adormit la loc imediat ce prietenul său a ieşit din cameră.

•

Pe noptieră erau înghesuite mai multe buchete de flori şi sticle cu suc de struguri. Camera sa de spital arăta între timp ca un loc de pelerinaj datorită mulţimii de oameni care treceau să-l vadă. După Charly şi Paul, i-a făcut o vizită Berthold Weinert, încă mahmur după ce a fost uitat, în toată agitaţia, la Nasse Dreieck. Rath i-a povestit jurnalistului câteva lucruri despre ucigaşul din cinema, lucruri care nu se vor regăsi în alte ziare.

— Şi cazul Winter? a întrebat Weinert. Are acesta legătură cu celelalte sau nu?

— Ştiu cine a omorât-o pe Betty Winter, dar nu avem dovezi. Doar meşa de la turnul de radioemisie... dar aceasta, probabil, nu va fi socotită o dovadă concludentă.

— Cine a pierdut-o?

— N-am voie să-ţi spun asta, căci nici măcar nu e o opinie oficială a poliţiei.

— Doar ca informaţie de fundal. Cine?

— Victor Meisner.

— Propriul soţ?

— Dacă ai de gând să scrii ceva de felul acesta, atunci fă să sune doar a fi speculaţia ta şi nimic altceva!

Din fericire, Weinert plecase deja când şi-au făcut apariţia colegii lui Rath. Erika Voss, cu un buchet mare în faţă, urmată de Reinhold Gräf şi Andreas Lange, apoi Mertens, Grabowski şi, la urmă, Henning şi Czerwinski, care se regăsiseră.

Camera micuţă s-a umplut deodată.

— Din nefericire, n-am un scaun pentru fiecare, a spus Rath.

Gräf a clătinat din cap.

— Ce mai treburi faci şi tu, Gereon! Ar fi cazul să primeşti un partener! Nu poţi fi lăsat nici măcar o secundă singur!

Secretarul criminalist i-a întins un teanc de reviste *Kriminalistische Monatshefte*.

— Ca să nu te plictiseşti fără noi...

Lange şi Czerwinski au putut să-l asiste pe Gennat la audierea lui Marquard pentru că se numărau printre puţinii care lucrau în acel moment la cazul ucigaşului din cinema.

— Până astăzi, a vorbit ca o cascadă la primele audieri. Sau mai bine zis ca un predicator, a spus Czerwinski, dar acum tace.

— Dar domnul comisar sigur nu vrea să audă despre muncă, a intervenit Erika Voss. Trebuie să se menajeze, nu-i aşa, domnule Rath?

— Lăsaţi-i pe colegi să-mi povestească. E şi aşa suficient de rău că nu pot să fiu la secţie.

Lange a încercat să-i reconstruiască biografia lui Marquard şi s-a folosit pentru asta mai ales de dosarul medical. La paisprezece ani, Wolfgang Marquard, care-şi petrecuse toată copilăria în acea vilă uriaşă şi sinistră, s-a îmbolnăvit de oreion, a urmat o inflamaţie a pancreasului şi apoi diabetul. Exact aşa cum i-a povestit Elisabeth Marquard.

— Trebuie să fi trecut prin câţiva ani plini de chinuri, potrivit doctorului de familie, a spus Lange. O dietă foarte severă, iar lipsa de insulină l-a făcut să slăbească până ce a devenit doar piele şi os. Apoi, când insulina a devenit

disponibilă ca tratament pentru diabet, probabil că a început o viaţă nouă, după şase ani plini de chinuri. Marquard a început să studieze medicina, ceea ce ar putea explica abilităţile sale chirurgicale, deşi a renunţat după doar câteva semestre. La vârsta de 22 de ani, Marquard şi-a pierdut tatăl. S-a întâmplat în anul 1925, chiar de Crăciun. Şi la nici jumătate de an după aceea, în mai 1926, a murit şi medicul său de familie, doctorul Schlüter. Ghici de ce?

Lange a făcut o pauză, iar Rath a ridicat din umeri.

— Insulină. Hipoglicemie.

— Şi tatăl?

— În cazul lui Marquard senior, doctorul Schlüter a consemnat că ar fi fost vorba de o insuficientă cardiacă, dar nimeni nu i-a analizat sângele.

— Dar doctorului Schlüter i-a fost luată o probă de sânge...

— Schlüter suferea de diabet tip II şi lua cantităţi mici de insulină. De aceea i s-a luat sânge. Au existat suspiciuni, dar nimeni nu şi-a explicat cum de un medic cu atâta experienţă ar fi putut să aproximeze greşit cantitatea.

— Probabil că nici nu a făcut-o.

— Nu, a spus Lange. Probabil că nu, dar după atâţia ani, nu mai avem cum să demonstrăm nimic, dar credem că cei doi au fost primele omoruri cu insulină ale lui Marquard.

Rath a clătinat din cap.

— Nu, a spus el, a fost mama. Elisabeth Marquard i-a omorât pe cei doi, pe tată şi pe doctorul de familie! Fiul ei a aflat şi a închis-o.

— De ce?

— Ca să nu o închidem *noi*. Sau ca să nu o ducem la vreo instituţie psihiatrică. E nebună şi probabil că s-ar fi dat de gol mai devreme sau mai târziu. Sau, cel puţin, i-a fost teamă că o va face, aşa că a închis-o.

— Şi de ce i-a scos corzile vocale?

— Habar n-am, a ridicat Rath din umeri. Pare să fie destul de sensibil în ceea ce priveşte vocile.

— Oricum, în familia asta, nu doar mama e nebună, a fost de părere Czerwinski. Nici Marquard junior nu e întreg la cap, asta e clar. Are un fel de altar în camera sa din turn. Cu fotografii şi postere ale femeilor pe care le-a omorât. Sau pe care voia să le omoare.

— Ştiu, a spus Rath, mi-a arătat.

Capitolul 62

Numele ei! Au strigat numele ei, a auzit asta. Chiar dacă au închis uşa imediat după ce a intrat.

Betty Winter!

Se prinde cu mâinile de cap şi se prăbuşeşte pe un scaun, aflat chiar lângă uşă. Cu capul în mâini, închide ochii, aproape făcându-l pe gardian să cadă la podea.

— Repede, Lensing, cheamă doctorul! a spus ofiţerul în uniformă.

Poliţistul îl ţinea de mână atât de strâns, ca şi cum cătuşele nu ar fi fost de ajuns. Bărbatul s-a aplecat spre el, obligat de cătuşele care îi ţineau legaţi. Între timp, colegul său se grăbea spre un telefon.

Poliţiştii dinăuntru vorbesc tare, aşa că poate să înţeleagă aproape totul. A închis ochii şi s-a concentrat la fiecare cuvinţel.

Vrei ca lucrurile să ia aceeaşi turnură ca în cazul Betty Winter? a strigat poliţistul musculos şi grasul a răspuns ceva. Acum vorbeşte din nou cel musculos: *Victor Meisner a fost prevenit*, *mulţumită lui Rath*, *şi nu va mai mărturisi nimic*! *Cum a făcut astăzi pe văduvul îndurerat la mormântul soţiei sale... Dezgustător*! *Se comporta de parcă ştia că nu putem să demonstrăm că şi-a omorât soţia. Oare Rath a dat-o în bară la fel şi cu Marquard*?

Grasul a răspuns apoi ceva ce nu a mai înţeles, dar nici nu conta.

Auzise suficient.

Ştia ce are de făcut. Deschise ochii.

A murit deja şi ei încă nu au observat. Mai e un alt om în acest oraş care e deja mort, dar nu ştie asta.

Se ridică din nou.

— Se simte bine, să mai chem doctorul?

— Ai dreptate, nu trebuie să exagerăm. Ajungem într-un sfert de oră în Moabit, unde va fi examinat oricum.

Capitolul 63

Lucrurile progresează atât de repede în epoca noastră, că până şi ororile crimelor din Düsseldorf au fost date deja, parţial, uitării. Totul s-a desfăşurat ca în vreme de război. A fost lupta întregii populaţii împotriva acestei bestii în corp uman, care îşi căuta următoarea victimă peste tot prin...

Rath tocmai începuse să frunzărească ultima ediţie a *Monatshefte* şi să citească ultimul articol al lui Gennat, dar a fost întrerupt de sora Angelika, venită cu masa.

— Cina, a spus ea pe un ton vesel, dar mai întâi vă luăm puţin sânge.

A pus tăviţa deoparte şi a început să-i caute o venă.

— Între timp, am început să cred că sunteţi vampir, a spus Rath şi a zâmbit răutăcios.

Răspunsul ei a fost acul pe care i l-a înfipt dur în mână. Răspunsul părea afirmativ.

După ce i-a extras sânge, l-a pus în poziţie verticală şi i-a servit masa. Pui cu orez. Sora i-a urat poftă bună şi l-a lăsat singur. Mâncarea nu era rea deloc.

Chestorul Gennat a apărut înainte să ajungă la desert.

— Văd că aveţi din nou poftă de mâncare, a spus Buddha. Mă bucură asta, e un semn bun.

Rath a bolborosit, cu gura plină, un „Mulţumesc!"

— Nu mă lăsaţi să vă deranjez!

Rath a continuat să mănânce compotul de pere pe care i-l aduseseră drept desert şi Gennat s-a aşezat pe un scaun, cu pacheţelul pe care-l adusese în poală.

— V-am adus ceva, a spus el când Rath a terminat de mâncat.

Buddha se oprise la o cofetărie şi cumpărase tot ce găsise.

— Se spune că aveţi nevoie de mult zahăr aşa că m-am gândit... Doar vă place să mâncaţi prăjituri, nu?

— Mulţumesc, domnule chestor. Puneţi-le acolo, pe masă. Pot să vă ofer o prăjitură?

— Doar dacă mâncaţi şi dumneavoastră una!

Acesta fusese mai mult sau mai puţin un ordin. Şi aşa a ajuns Rath să mănânce chec marmorat în patul de spital, în timp ce Ernst Gennat îşi savura în mod vizibil prăjitura cu agrişe.

Sora Angelika a intrat vijelios ca să ia tăviţa cu vesela şi nu şi-a putut crede ochilor.

— Asta e împotriva dietei dumneavoastră, a spus ea şi i-a luat lui Rath farfuria cu prăjitură.

Nu s-a încumetat să se apropie de farfuria lui Gennat.

— Dacă ar fi după mine, n-aţi avea voie să primiţi atâţia vizitatori, domnule Rath, a spus ea şi i-a aruncat lui Gennat o privire dezaprobatoare. Doctorul se lasă convins mult prea uşor. Doar pentru că e vorba de poliţie.

După ce aceasta a ieşit, Gennat şi-a pus farfuria deoparte.

— De fapt, ar trebui să vă cert, a început el. Acest mod de a lucra pe cont propriu...! Şi asta după ce v-am mai şi spus că sunteţi suspendat!

— Îmi pare rău, domnule chestor, dar am avut senzaţia că e o pistă.

— Ei, da, chiar a fost. Sunt bucuros că-l avem în custodie înainte să se umple oraşul de isterie, iar operaţiunea dumneavoastră de ieri i-a salvat viaţa unei anumite Eva Kröger. Am găsit-o pe doamnă în subsol, unde Marquard îşi crease o lume cinematografică, formată dintr-un cinema mic şi un atelier. Şi un fel de sală de operaţie. Acesta o sedase deja pe Kröger, care nu-şi mai putea aminti decât că a fost invitată la masă.

— Pentru că voia să-i facă o ofertă lucrativă. Voia să-i fie producător.

— De unde ştiţi asta?!

— Betty Winter era deja pe lista lui Marquard, doar că moartea ei i-a încurcat planurile.

— Sunteţi sigur?

— Destul de. Există suficient de multe puncte comune cu celelalte cazuri, şi asta nu poate fi doar o coincidenţă. Întrebaţi-l pe Marquard la următoarea audiere.

— Dacă ar fi aşa de simplu...

Gennat a început să se joace cu pălăria.

— Omul e dificil. Nu vrea să recunoască omorurile şi vorbeşte doar despre film şi despre modul în care le-a făcut nemuritoare. Am găsit rolele de film. Şi-a filmat victimele luptându-se cu moartea. Filmele sunt chiar arătoase. Lumina e perfectă şi le-a şi machiat pe sărmanele femei.

— Omul e nebun.

— Aveţi dreptate, a încuviinţat Gennat. Am cerut consultul unui psiholog, dar de când au început să asculte audierile, Marquard nu mai spune absolut nimic.

— Va fi condamnat, fie că vorbeşte, fie că nu. Până la urmă, a încercat să mă ucidă şi pot să depun mărturie.

— Nu trebuie să depuneţi mărturie. De fapt, voiam să vă rog să participaţi mâine la următoarea audiere, poate că Marquard va vorbi cu dumneavoastră. Asta dacă puteţi să plecaţi de aici.

— Cred că da. Încă o noapte, şi ar fi cazul să scap din ghearele surorii Angelika.

— Bine, atunci veniţi mâine, la două, la Moabit. Acolo e încarcerat Marquard.

— Credeam că sunt suspendat.

— Concediul dumneavoastră se termină mâine dimineaţă şi apoi continuaţi serviciul. Dar să vă fie clar, nu vă las să vă mai apropiaţi de cazul Winter. Şi, ca să nu ne înţelegem greşit, nu scăpaţi nici de ancheta

disciplinară! Dar cred că acum aţi văzut pe propria piele la ce duce comportamentul dumneavoastră.

Rath a încuviinţat. Gennat voia să-l ia înapoi la Cetate!

N-a vrut să arate cât de mult se bucura, aşa că a schimbat subiectul.

— Unde e mama lui Marquard? a întrebat el.

— Am dus-o la spital, a spus Gennat. Probabil că e un caz pentru cei de la psihiatrie. De ce întrebaţi?

— Îi sunt dator cu o plimbare la lac.

Deodată, uşa s-a dat de perete şi asistentul criminalist Lange a dat buzna înăuntru.

— Nu ştiţi să bateţi la uşă? E o cameră de spital, l-a certat Gennat.

Lange avea răsuflarea tăiată.

— Bine că vă găsesc aici, domnule chestor! Wolfgang Marquard a evadat! Când a fost transportat spre Moabit!

— Ce?! Cum naiba s-a putut întâmpla aşa ceva? a ţipat Gennat.

— S-a prefăcut că are o criză şi i-a scos pe gardieni din luptă. Undeva pe Invalidenstraße au tras pe dreapta pentru că Marquard nu se mai mişca. E clar că s-au panicat.

— Şi?

Lange şi-a dres glasul.

— Marquard i-a luat lui Lensing arma, precum şi o pereche de cătuşe şi cheile. S-a folosit de cealaltă pereche ca să-i lege pe cei doi de volan. A durat ceva până când un trecător i-a descoperit.

— Are arma asupra sa?

Lange a încuviinţat.

Gennat ridicase vocea, dar s-a liniştit.

— Ei, ce să-i faci, a spus el, fără insulină nu va ajunge prea departe.

— Mi-e teamă că va ajunge foarte departe.

Lange arăta aşa de şifonat de parcă ar fi fost el însuşi responsabil.

— Tocmai am primit un telefon de la farmacistul său, din Wilmersdorf.

— Doar nu i-a dat insulină! Ştie doar că Marquard a fost arestat!

— Mi-e teamă că exact asta a făcut. Marquard l-a ameninţat cu un pistol. Arma de serviciu a lui Lensing, aş spune.

— Şi câtă insulină a luat cu el?

— Farmacistul spune că i-ar ajunge pentru două-trei săptămâni.

— Ce rahat!

Gennat l-a bătut pe Rath pe mână.

— Nu vă faceţi griji, dragul meu! Dacă tipul acesta a evadat pentru că vrea să se răzbune sau aşa ceva, atunci nu are nicio şansă. Voi pune imediat să fie supravegheat spitalul!

•

I-au luat din nou sânge, pentru ultima oară în acea zi şi apoi s-a dat stingerea. Punctual, la ora zece. S-au stins toate luminile deodată, ca la închisoare. Rath a aţipit puţin şi a aşteptat să adoarmă de-a binelea.

Evadarea lui Marquard era catastrofală! N-ar fi vrut să fie în locul celor doi paznici. Nu credea că fugarul îşi va face apariţia aici, în spital, ca să se răzbune, dar ar fi acţionat la fel în locul lui Gennat şi ar fi pus ca spitalul să fie păzit. Ar fi pus să fie supravegheate şi locurile care l-ar putea atrage pe Marquard: vila, firma şi cinematografele sale, desigur, şi locurile unde se aflau mama sa şi Eva Kröger. Rath îl credea pe Marquard în stare să fie atât de megaloman, încât să vrea să-şi termine treaba, aşa cum o numea el, cu Eva Kröger.

Gândurile sale se împiedicau mereu în primele frânturi de vis şi a simţit cum începe să alunece într-o stare de semiadormire. Somn, somn, somn.

Un sunet l-a adus înapoi şi nu era un sunet din visul care tocmai începea. Era sunetul clanţei de la uşă.

Uşa s-a deschis încet, fără ca cineva să fi bătut înainte.

Să nu fie oare gărzile lui Gennat prea vigilente?

Rath a căutat clopoţelul cu care putea să o sune pe sora Angelika dacă avea nevoie de ceva.

— Cine sunteţi? a întrebat el în întuneric. Spuneţi-mi imediat cine sunteţi sau o sun pe soră!

— Ssst, s-a auzit din întuneric. Chiar vrei să cad pe mâinile surorii Angelika?

Uşa s-a închis şi paşii înceţi s-au apropiat de pat. Apoi, a simţit părul mătăsos pe faţă şi o gură moale lipindu-se de a sa.

Charly!

— Ei, m-ai recunoscut? a întrebat ea.

— Liselotte? Isolde? Franziska? Hildegard? Angelika? a început el să arunce nume de parcă ar fi fost un tonomat.

Nu putea să lase lucrurile aşa, trebuia să strice mereu momentele romantice cu glumele sale proaste, dar măcar ea a râs.

— Nu te iert pentru Angelika!

— Dar pentru celelalte?

— Eşti mai bine păzit decât Banca Centrală, a spus ea. N-aş fi reuşit să ajung până la tine dacă nu-i cunoşteam pe cei doi poliţişti de afară.

— Marquard a evadat, a spus el cu o voce aspră şi şi-a dres glasul. Gennat crede că ar putea să vină la mine.

— Au anunţat mai devreme la radio, dar nu cred că va ajunge aşa departe.

— De ce face asta? Tace mai întâi la audieri, de parcă ar fi renunţat, şi apoi, aşa ceva!

— Poate chiar şi-a încheiat socotelile cu toţi şi toate şi nu vrea decât să moară undeva, în pace.

— Crezi că din motivul acesta a furat atât de multă insulină?

— Nu ştiu, a spus ea, dar un lucru ştiu sigur: ai nevoie urgentă de protecţie personală.

Se strecurase sub pătură în timp ce vorbea. L-a mai sărutat o dată.

Rath a închis ochii, un bărbat i-a trecut prin faţa ochilor, i-a zâmbit şi apoi a dispărut din nou.

— Du-te dracului, zâmbăreţule, a spus Rath. Charly e *aici,* lângă *mine*!

XV

Vineri

14 martie 1930

Capitolul 64

Ninsese în noaptea precedentă şi zăpada se aşternuse peste lume ca un cearşaf alb, redându-i astfel, măcar pentru scurt timp, nevinovăţia. De aici, de sus, oraşul arată de parcă răsărise din cristal alb.

O imagine frumoasă. O ultimă imagine frumoasă.

Abia de mai simte vântul care suflă rece aici şi te înţeapă în faţă. Bărbatul de lângă el tremură. Nu mai vorbeşte de când i-a dat pistolul. Tremură doar.

Ucigaşul tace pentru că a înţeles: când va trage, se vor prăbuşi amândoi în hău, indiferent pe cine va nimeri glonţul. Acesta este rolul cătuşelor cu care sunt legaţi unul de altul. A aruncat mai devreme cheia, imediat ce se aşezaseră pe balustradă. A crezut chiar că a auzit sunetul metalului căzând pe acoperişul restaurantului aflat la câteva sute de metri mai jos.

Omul de care era legat a făcut o faţă înfricoşată în momentul în care a înţeles.

A înţeles că aici, pe balustradă, stau doi morţi pe care nu-i mai poate ajuta nimeni.

Nu vrea să-l scutească de certitudinea că va trebui să-şi vadă moartea cu ochii. Vrea să ştie timp de câteva minute chinuitoare că sfârşitul a sosit aici şi acum. Inevitabil.

A trebuit să aştepte toată noaptea şi, cu o jumătate de oră înainte, atunci când ucigaşul s-a dat în sfârşit jos din maşină, încă beat, a dat nas în nas cu un pistol aţintit asupra sa. Nu a intuit atunci ce-l aştepta. Şi-a scos portmoneul, dar şi-a dat repede seama că nu era vorba de bani.

Cu pistolul în buzunarul paltonului, l-a pus pe ucigaş în maşină, l-a dus până la turnul de radioemisie şi l-a urcat în lift. Liftierul nu a observat absolut nimic când i-a lăsat la ultimul etaj.

— Dar nu v-aţi ales cea mai bună vreme, a spus el încă înainte să se închidă uşa.

După ce liftul a coborât din nou, au stat pentru un moment în tăcere unul în faţa celuilalt, înainte să-l mâne pe ucigaş să urce pe treptele care duceau la puntea de observaţie, unde era frig şi bătea vântul. Sus, a scos cătuşele din buzunar şi a arătat spre balustradă. Ucigaşul încă nu ştia de ce a venit aici. Tremura de frică şi frig şi pălăvrăgea, pălăvrăgea continuu, ca să-şi ascundă frica. Şi s-a aşezat cu genunchii în afară şi cu mâinile încleştate de balustradă până ce degetele i s-au albit.

Un ucigaş cu frică de moarte. Pălăvrăgea ca un copil.

S-a uitat pentru un moment la degetele acestuia în timp ce şi-a făcut o injecţie. Doar una pentru sine, ajungea. Ucigaşul n-avea decât să-şi afle moartea fiind pe deplin conştient. S-a aşezat apoi lângă el, şi-a pus cătuşele şi a început să asculte ce îndruga celălalt.

— Ce e asta? E periculos! V-a trimis acest Rath? Credeţi că puteţi să mă intimidaţi cu asemenea metode neortodoxe?

Ucigaşul nu mai vorbeşte de când are pistolul în mână. A înţeles semnificaţia acestui gest: nici măcar un pistol nu te mai poate ajuta!

Victor Meisner urma să moară în următoarele minute pentru că aşa voia Wolfgang Marquard. Însuşi Victor Meisner va fi nevoit să folosească pistolul.

Jos trec maşini de poliţie. Înseamnă că i-au luat urma. Poate că liftierul a observat totuşi ceva.

Cu atât mai bine! Să vadă toţi!

În curând se va termina totul, durerea se va termina. Simte o peliculă fină de transpiraţie pe piele. Toţi muşchii îi sunt relaxaţi complet, e pregătit.

Doar o întrebare îl mai preocupă.

Va putea să o audă?

Poate aceasta să fie auzită?

Apoi aceasta vine şi răspunde tuturor întrebărilor, căci poate să o audă. Aude cum se năpusteşte repede şi necruţătoare precum o tornadă furioasă. Aude cum dă totul la o parte: strigătele lumii, vâjâitul vântului, chiar şi gălăgia insuportabilă din adâncul inimii sale.

A sosit într-un sfârşit.

Tăcerea de dinaintea morţii.

virtual-project.eu